

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk Ugeblad

Biskop Suhr

om den katolske Presse

Stor illustreret Artikel om indisk Kunstner

Pavens Indtog i Laterankirken (*Rejsebrev af Cay Benzon*)

Irsk Novelle: Samuels Iver

Artikler om katolsk Aktion, Liturgi m. m.

samt alle de faste Rubrikker

A. D. BURCHARTH & SØN

Lak-, Fernis- & Farvefabriker

Grundlagt 1861. KOLDING. Ældste Specialfabrik

Expres-Lakfernis (rødhvide Dunke)

Danmarks førende Mærke!
stenhaard - gylden paa ca. 4 Timer

Forlang **vor rødhvide Dunk**

Indregistreret hos Deres Købmand

Blev

Menneske

Drik **SOLBJERG** Mælk

Telefon Central 27 12

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Telefoner: 12,166 & 12,161

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Mark Poulsen & Rønne

INGENIØRER

Frederiksberg Allé 37 - København V.
Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg
Telefon 8533

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand
Tlf. 6536. Smallegade 13
Privat Fasan 1866

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- & Entreprenørforetning A/S
Bygningspriser. Jernbeton, Murerarbejde, Danp-
skorstene, Kedelindmuring, Isolering, Kloakarb.
Johs. Schrøder, Entreprenør
L. Schumacher, Murermester
Godthaabsvej 142, Kbh. N. F., Centr. 948 & 698

N. J. Christoffersen

Tømrermester

Kragevej 8, Tlf. Helrup 2205
Arb. ved den ny St. Annæ Kirke paa Amager

ANTH. NIELSEN

Landsretssagfører

Vester Voldgade 115 »Vesterhus«
Tlf. Central 10061

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Niels Juul

Malmester

Horsensgade 4, Øbro 2651 y
Leverandør til St. Josefs Hospital

Fr. Bührmann & Sønner

Pensel- og Børstefabrik

Gormsgade 8-10-12
København L

Th. P. Stillinge

Tømrermester

Kontor og Værksted
Sejrøg. 15. Tlf. Ryvang 1225
Leverandør til katolske Institutioner

Alle Gummivarer
til Hospitalsbrug

Vald. Foersom

Amagertorv 27
Central 4310, Byen 4310

Anton Siegler

Malmester

anbefaler sig
med alt Malerarbejde
Kingsgade 17
Vester 4753

Jægersborg Allés Mejeri

Prima Mejeriprodukter Charlottenlund
Leverandør
Jægersborgallé. Tlf. Ordrup 37 & 487

L. Larsen & C. Andersen

Murermester og Entreprenør

Tranevej 16
Telefoner: Taga 2047 og Central 1355

Nordkild & Mygind

København. Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:
Duolin Seivboner. Duolin Opvaskepulver
Remus W. C. Rensepulver
Leverandør til katolske Institutioner

Katolske Sange

til Fest i Kirke og Hjem
med kort Varsel

Send Oplysninger til
Holger K. Hafstrøm
Læsøgade 179. Odense

Carl Pedersen

Slagterforretning og
Pølsefabrik

VEJLE
Nørregade 2. Tlf. 1721
Privat 2127
Leverandør til Hospitalet

ROBERT RASMUSSEN

MALERFIRMA
BERNHARD-SCHRØDER
NIELSEN OG HANSEN
AMALIEGADE 3
CENTRAL 202 00 11302

V. AALBERG 1. Kl's Slagterforretning
Prins Jørgensgade 4. Tlf. Nora 1899 y
Lev. til St. Josefs Hospital. Varenne bringes overalt

N. P. Nielsen Brændselsforretning
Vodroftværgade 4, Telefon Vester 601
KUL, KOKS, og BRÆNDE

Thorvald Larsen & Co. Aut. Sanitets-, Gas- & Vandmester
Frederikssundsvej 110, Telf. Taga 5685 *Centralvarme & Ventilation*

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

4. Juni 1939

Nr. 1

Biskoppeligt Brev *om vor katolske Presse*

Som et Led i de Bestræbelser, som gøres for at organisere vore Kræfter i Overensstemmelse med Katolsk Aktions Principper, er »Nordisk Ugeblad« og »Katolsk Ungdom« slaaet sammen til eet Blad, »Katolsk Ugeblad«, som udgives af »Katolsk Presse«. Ansgariusforeningen og Katolsk Ungdoms Forbund, som hidtil har gjort et stort og paaskønnet Arbejde ved Udgivelsen af de to Blade, har vist mig den største Imødekommenhed, hvorfor jeg er meget taknemmelig. Efter den nye Ordning er Bladet blevet knyttet nærmere til det Apostoliske Vikariat, uden derfor dog at antage en officiel Karakter.

Alle forstaa, hvor vigtigt det er for os at have et godt Blad, som indadtil tjener som Bindeled, og som kan repræsentere dansk Katolicisme udadtil. Jeg kan derfor ogsaa regne med, at alle efter bedste Evne yder deres Støtte og derved bidrager til, at Bladet maa kunne opfylde de store Krav, som stilles til det. Hver eneste Abonnent og hver nok saa lille Annonce tæller med og hjælper til, at vor Kirke

paa smuk Maade kan være repræsenteret i dansk Presse.

Den Enhed i Troen, som er vor Glæde, skal ogsaa vise sig derved, at vi med Lethed samler vore Kræfter om de Opgaver, som den kirkelige Øvrighed ønsker udført. Det gamle Ord om Fordelen ved at løfte i Flok faar en større Sandhed, naar det drejer sig om Kirkens Børn. Thi vi véd, at i samme Grad som vi søger at uddybe vort Kristnliv, faar vi Sans for vore Forpligtelser som Lemmer paa Kristi mystiske Legeme. Og omvendt bliver Opfyldelsen af disse Pligter til den største Velsignelse for vort personlige Gudsforhold.

Naar det drejer sig om at løse en Opgave som den, hvorom der her er Tale, saa kan det ske ved pekuniær Støtte, som er nødvendig og vil blive modtaget med Taknemmelighed. Men hvad der er endnu mere værd er den moralske Støtte. I vore Dage tales der ofte paa Grund af den stadiige Krigsfare om moralsk Oprustning; men er det i Grunden ikke det, vi skulde foretage? For den moralske Oprustning er det centralt, at vi lægger vore egne Ønsker tilside, naar vi ser, at vi

ved at ofre dem kan gavne det fælles bedste. I nogle Lande har man indført Diktatur for at samle alle Kræfter. I Kirken er det ikke nødvendigt at gøre noget saadant. Kirkens Konstitution byder alle de Fordele, som man mener at opnaa ved Diktaturet, og undgaar samtidig dettes Ulemper. Vi danner en Familie, hvori Biskoppens faderlige Autoritet er Midtpunktet. Som i alle gode Familier sætter Børnene en Ære i at være lydige. De gør det, fordi Faderens Autoritet ikke drages i Tvivl, og det er dem indlysende, at naar Faderen beder dem om noget, er det til deres eget og alles bedste, selv om Motiverne ikke altid er dem bekendt.

Dette gensidige Tillidsforhold er i sig selv en stor Styrke, men det bliver uendelig mere værdifuldt, naar det underbygges af Guds Naade. Paa et saadant Grundlag vil vi sammen kunne arbejde virksomt for Fred og Sandhed: for Kristi Sag.

+ Th. Sørensen
Apostolisk Vikar.

Horisonten rundt

Til vore ukendte, nye Venner

Da dette Nummer af vort paa een Gang ny og gamle Blad bliver spredt i et Oplag paa mange Tusind Eksemplarer ud over det ganske katolske Danmark, vil vi benytte vor redaktionelle Side til ganske særligt at henvende os til de mange, som ellers ikke faar et katolsk Blad ind i deres Stue.

Budskab om levende Katolicisme

Naar De blader disse Sider igennem, vil De ikke kunne undgaa at blive slaaet af, hvor flittigt og mangesidigt et Arbejde, der foregaar i vore katolske Menigheder. Da De hidtil har savnet et Blad, har De kun haft Føling med det, der sker i Deres eget Sogn, og maaske endda lang Afstand til Sognekirken eller andre Aarsager ogsaa har gjort den lokale Kontakt ret ringe. Nu ser De paa en enkelt af Siderne ligesom et Mønstereksempel paa Sognearbejde: den utroligt omtattende Virksomhed, som Aarhusmenigheden udfolder i Løbet af en enkelt Uge. Og De ser de store Arrangementer rundt omkring, alt sammen i de nærmeste Uger: det store jyske Ungdomsstævne, de unge Pigers Samling i Trørød ved København, den aarlige Sommerfest i Brønshøj o. s. v. De læser om, hvordan hele Danmark regelmæssigt kaldes til katolsk Gudstjeneste gennem Radioen. De ser paa tredie Side selve Apostelfyrsternes Forventninger til det kristne Lægfolk, og straks efter møder De i næste Artikel et Vidnesbyrd om, hvordan danske Katoliker ved Retræternes Hjælp til det »indre« Liv søger at svare til Forventningerne. Og atter straks efter viser den følgende Artikel Vej til det rige kristelige Liv, som kan vindes ved at leve med Kirken gennem Kirkeaarets skiftende Tider.

De vidste ikke, hvor levende

det katolske Liv er, levende i Bønnen og den tavse Betragtning, i det gudstjenstlige Liv, i den apostoliske Iver — og i den festlige Glæde over ved Guds Naade at være Katolik.

Vil man bevare Kontakten med dette Liv og selv tage virksom Del deri, er det katolske Blad en Gæst, man til Stadighed maa byde ind til sig.

Med aabne Vinduer

Her paa denne Plads i Bladet vil De ellers finde Deres katolske Blads Kommentarer til de store Begivenheder ude i Verden og de for os ikke mindre vigtige Begivenheder i vort lille Land. Længere henne i Bladet møder De regelmæssigt de katolske Nyheder fra alle Lande. Og Billeder, friske fra de store Billedreporteres Kameraer, gør Dem næsten selv til Deltager i alt, hvad der sker rundt om og langt borte.

Vi Katoliker her i Danmark lever næsten alle i Omgivelser, der savner Sans for katolsk Liv og Væsen. Kan vi undvære denne Føling med de store katolske Forhold, og kan vi undvære den Styrkelse, det er i Fællesskab at vurdere det, der sker, i Fællesskab at forsvare vor Tro, i Fællesskab at finde alt det gode frem i danske Tanker og Stemninger, som aabner Mulighed for at lade den katolske Sandhed vinde endnu et Skridt frem. Hvis vi ikke kan undvære alt dette, saa kan vi ikke undvære det katolske Blad.

Katolsk og dansk

Naar De standser ved Midtersiderne i dette Nummer, er det først en fjern Verden, De faar Bud om. Men disse indiske Billeder siger os noget om vor egen danske Katolicisme. De siger os, at hvert Folk bevarer sine særegne folkelige Egenskaber ubeskaaret indenfor den katolske Kirke. Kirken er ikke kosmopo-

litisk, men *hjemme* i hvert Land. Dens Katolicitet bestaar ikke i, at det samme døde Sprog bruges i Gudstjenesten Verden over, men deri, at de forskelligste levende Sprog, levende Sind og Mentaliteter finder de samme aabenbarede Sandheder som Udtryk for deres egne dybeste Behov. Kirken er katolsk, fordi en Romer kunde fristes til at tro, at kun Romere fuldtud kan være Katoliker. Franske Katoliker fristes til at tro ligesaa om sig selv; jødiske, spanske og indiske Katoliker fristes til samme Hovmod — og danske Katoliker føler Kirken og dansk Væsen saa nært forbundne, at man skulde tro, den ægteste Katolicisme maatte gro mellem Gedser og Skagen.

Herhjemme er vi langt fremme i den Udvikling, som atter gør den katolske Kirke *hjemlig* i Danmark. Det er ikke Enkeltmands Værk, men Frugten af, at Slægtled har »levet den universelle Kristendom paa Dansk«. Den katolske Presse har sin store Del af Æren, fordi det katolske Fællesliv i Danmark har haft Pressen til at give sig Udtryk. Det kommer ikke an paa med Vold og Magt at »fordanske« det ene eller andet Udtryk for katolsk Tankegang og Livsførelse. Det bestaar i at være katolsk paa en ligefrem, naturlig Maade, som det passer Danskere bedst. Det er en gensidig Opdragelse, hvis Redskab Pressen har været og stadig ønsker at være.

Enebørn bliver saa tit noget sære. I den store Familie er Børneflokken naturligst og sundest. Ener-Katoliken, uden Pressens Forbindelse med sine Landsmænd og Trosfæller, kan ikke i samme Grad som vi andre være med til igen at gøre Guds Kirke til Danmarks Kirke. Vi trænger til Pressens Hjælp for at blive den store danske Familie af den større katolske Slægt.

Apostelfyrsterne og Aktionen

»De har samarbejdet med mig for Frelsesbudskabet« (Fil. 4,3). Med denne Artikel paabegynder vi en Serie Artikler om den Katolske Aktion, hvori dette Blad selv er et Led. Artiklerne, som skrives af forskellige Patres af Jesu Selskab, vil omhandle Aktionens bibelske Grundlag, Lægapostolatet i forskellige Perioder af Kirkehistorien, de nyere pavelige Bestemmelser om Katolsk Aktion, dennes Plads i katolsk Dogmatik og dens Udformning i forskellige Lande.

»Intet nyt under Solen«, dette Ord gælder ogsaa, naar der er Tale om Katolsk Aktion. I den kendte Rundskrivelse om dette Emne gør Pius XI netop opmærksom paa, at Katolsk Aktion ikke blot var kendt i Oldkirken, men ogsaa i høj Grad blev udøvet. Paven henviser til Apostlen Paulus' Ord i Brevet til Filipperne. Apostlen skriver her til Stedets Biskop: »Jeg beder ogsaa dig, min trofaste Medbroder: tag dig af dem! For de har samarbejdet med mig for Frelsesbudskabet tillige med Klemens og mine andre Medarbejdere, hvis Navne staar i Livets Bog.« (Fil. 4,3). Pius XI citerer dette Sted, fordi her er Tale om Lægfolk; der samarbejder med Kirkens officielle Hyrder — og ikke trækker i hver sin Ende af Tovet, hvad Paulus ogsaa havde været ude for. Skriftfortolkerne fremhæver især, at Paulus' Ord: »for Frelsesbudskabet« ikke kan angaa et socialt-karitativt Arbejde, men den egentlige apostoliske Virksomhed. Det fremgaar af Sammenhængen, at de to, Biskoppen skal tage sig af, er Kvinder ved Navn Evodia og Syntyke. »Som Kvinder var de jo bedst egnet til at føre deres Søstre til Evangeliet; idet de lettest fik Adgang til dem«, siger en kendt Skriftfortolker.

Apostlen primsigner i dette Brev tapre, offervillige Lægapostle.

Det vigtigste og mest frugtbare bibelske Grundlag for Læg-

apostolatet finder vi i selve den første pavelige Rundskrivelse, der nogensinde er blevet skrevet. (1. Petr. 2, 5—9). Vore i Troen adskilte Brødre paaber sig gerne dette Sted, hvor der er Tale om et kongeligt Præstedømme. Men allerede Kirkefædrene og Middelalderens Teologer i Skolastikens gyldne Tidsalder citerede gerne: »Lad jer som levende Stene bygge op paa Ham til et aandeligt Tempel, et helligt Præstedømme for at frembære aandelige Ofre, der ved Jesus Kristus er Gud kærkomne«. (5)

Vi ser i Bønnen og i en hvilken som helst god Gerning *et Offer*, som frembæres af den læge Præst, der saaledes staar som Midler mellem Gud og sin Broder i Kristus.

Præstens Gerning er dog ikke afsluttet med blot at frembære Ofre, han skal ogsaa undervise: »Men I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Folk erhvervet til Ejendom: I skal forkynde *Hans* berømmelige Gerninger, som kaldte jer ud af Mørket til sit vidunderlige Lys!«

Naar vi læser Petri Ord, kan vi ikke frigøre os for den Tanke, at et Herrens Ord dukkede op i hans Hukommelse: »Vend tilbage til dit Hjem og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig!« (Luk. 8,39) og at Mængdens Forbavselse paa første Pinsedag har gjort et uudsletteligt Indtryk paa ham: »Vi har hørt dem tale om Guds Gerninger

paa vort eget Sprog!« (A. G. 2,11).

Der er Fare for, at Aktion forveksles med Aktivitet. Det forekommer os, som om den første Pave har villet undgaa dette Skær, thi han fremhæver, at vi skal være »levende Stene«, der bygges op paa Kristus, »Hovedhjørnestenen«. Denne billedligt udtrykte Tanke fremsatte Petrus allerede i sin fjerde Tale for det Høje Raad (A. G. 4,11). Kristus, den levende Grundsten, er det Mønster, efter hvilket Lægfolket skal danne sig for at være Bygningens levende Stene. Et aandeligt Hus skal rejses, Guds Rige. Selvom vi ikke maa lade haant om Bygningens ydre Vækst, gælder det først og fremmest om, at det indre Liv vokser og tiltager og er Sjælen i al den ydre Virksomhed. Naar vi taler om Ofre og Gerninger, er det Aanden, der gør levende. Ellers er det kun tørre, golde statistiske Oplysninger.

Som levende Stene skal vi lade os bygge op paa »Ham, den levende Sten, som ganske vist blev forkastet af Menneskene, men er udvalgt og holdt i Ære af Gud.« (4) Gør vi ikke det, opstaar der Vinkler med Hovedhjørnestenen, Bygningens Ydre bliver grimt og skævt og truer med at styrte sammen.

Præstens ypperste Opgave er at frembære Ofret. Offertanken er derfor af største Betydning for Lægapostolatet. Hvis den ikke træder til, forsvinder Gud alt for let bag et tæt Taageslø, saa glemmer vi alt for hurtigt Naturens Svaghed og Overnaturrens Nødvendighed og kommer snart til at sande Profeten Isaiaes klagende Bebrejdelse: »Vi er bleven et Folk, der ærer Gud med Læberne, mens Hjertet er fjernt fra ham.« (Is. 29,13).

Petri Ord er et af de vigtigste og mest frugtbare bibelske Fundamenter for Lægapostolatet.

Netop de to Apostelfyrsters Udtalelser er af Paven blevet fremhævet i Rundskrivelsen om Katolsk Aktion. *K. Pauli S. J.*

At leve med Kirken

At leve med Kirken: det er et Ideal, som burde foresvæve os alle, og som vi alle daglig burde søge at virkeliggøre. At leve som Kirken lever: det er at opgive sig selv og sine egne Idéer om Kristenliv og leve Kirkens Liv.

For at sige det straks: det er et skønt Liv. Men Kirkens Skønhed er i sig selv ikke det væsentlige ved dens Liv og kan heller ikke være Bevæggrund for os til at leve dens Liv. Kirkens Liv er skønt, fordi det er Kristi Liv, Gudmenneskets Liv, hans fortsatte Liv her paa Jorden i Tideligheden: Kristi mystiske Legeme.

Hvad vil det da i Praksis sige at leve med Kirken? Vi lever med Kirken, lever dens Liv, naar vort Hjerte banker i Takt med dens Hjerte; naar vi beder som den; naar vi ofrer som den; naar vi jubler, naar den jubler, og græder, naar den græder; vi lever med Kirken, naar vi synger dens Sange, naar vi hører dens Tale til os; hvis vi tier, naar den er tavs.

Naar Foraaret kommer, vaagner vi efter Vinterens Mørke og Kulde op med frisk Mod: vi gaar hurtigere, vi aander lettere og friere, vi kan gribe os selv i at synge af bare Livslykke. Naturen og dens vaagnende Liv griber os, river os med. — Om Efteraaret, da griber Naturen os ogsaa, men helt anderledes. Vort Aandedræt bliver sindigere, vi falder efter Sommerens stærke Livsudfoldelse til Ro igen med Naturen. Og vi finder det ganske i sin Orden saaledes; vi lever forskelligt til de forskellige Aarstider: Sommeren har sine Glæder, Vinteren sine. Er vi sunde, naturlige Mennesker, lytter vi til Naturens Røst og følger dens Bud.

Noget ganske lignende som Aarstidernes Vekslen gør sig gældende i Kirkens Liv. Ogsaa dens Pulsslag er forskelligt til de forskellige Tider i Kirkeaa-ret. Somme Tider synger den Gloria og Alleluia, til andre Ti-

der forstummer disse Sange, og alvorligere Toner lyder. Vilde det ikke være naturligt, om vi her lyttede til Kirkens Aandedræt, hørte dens Røst, fulgte dens Kalden? Naar den fejrer Advent skal vi fejre Advent; i Paasketiden skal vi synge Alleluia og glæde os over Opstandelsens Sejrr; naar Kirken lægger Bønnen »Kom Helligaand« paa vore Læber, da er det for at hjælpe os til at fejre Pinsefesten, ikke blot som en Mindefest om en historisk Begivenhed, ogsaa det, men tillige fordi den ønsker, at dens Børn paany, i fuld Virkelighed skal styrkes med Kraften fra det Høje.

Kirkens Liv er skønt; men det er mere end det: det er et sundt Liv, et aandeligt set sundt og

stærkt Liv; det rusker op og holder i Aande: at leve med Kirken er den sunde Kristens *fornuftige Gudsyndelse*. Kirkens Liv fører bort fra Lediggang, dets Skønhed er saa stærk og ophøjet, at den udelukker gold Æstetiseringen og Føleri. Kirkens Liv er ikke Stemning, eller i det mindste ikke blot Stemning. Det griber langt dybere: det griber helt ned om vor Viljes Rod. Det er umuligt at leve *et liturgisk Liv* (for at leve *liturgisk* og at *leve med Kirken* er det samme) uden at opgive sin egen Vilje og hengive sig til Guds: thi Midtpunktet i vor Religion er jo Offeret: Kristi Offer og vort Offer i Kristus til den himmelske Fader. —

Det liturgiske Liv eller hvorledes man lever med Kirken, vil blive nærmere uddybet i en Række Smaaartikler, og der vil ikke blive lagt saa megen Vægt paa Teorierne som paa Praksis.

J. Hjorth.

Lægpostulatet i Træningslejr:

Een Dages Exercitier

Igennem længere Tid har danske Katolikker i Skrift og Tale drøftet Fremtidens Former for et Lægmands apostolat i vor Kirke. De har følt, hvor nødvendigt det var at organisere og nyttiggøre den Vilje til apostolisk Gerning, som lever i Menighederne, og det var derfor ogsaa med oprigtig Glæde, de i sin Tid erfarede af vor Biskops egen Mund, at netop denne Side af Kirkelivet har hans særlige Interesse.

Siden da har flere troet hver Dag at skulle høre nyt om Biskoppens Planer. Disse utaalmodige ser ikke klart de Vanskeligheder og Problemer, der rejser sig, saasnart Spørgsmaalet om fremtidige Former for katolsk Aktion tages op til nærmere Overvejelse. Det er uhyre vigtigt, at denne Sag fra en Begyndelse gribes rigtigt an, og det er nødvendigt at gaa langsomt til Værks for ikke under Tilrettelæggelsen at komme bort fra

de Veje, ad hvilke Lægfolkets Arbejdsvilje bedst og lettest finder Udtryk.

Det allerførste Skridt paa Vejen mod en stærk Lægmandsbevægelse er dog blevet taget i disse Dage. Gennem en Annonce i dette Nummer af Ugebladet (S. 10) indbydes der til Een Dags Exercitier i Rygaard. Der er en indre Sammenhæng mellem Exercitier og enhver Form for katolsk Aktion, saa sandt som indre Samling er al maaltbevidst Lægmandsbevægelses absolutte Forudsætning. Exercitierne med den Sindets Lutring og Hærdelse, de tilsigter, er Klippegrunden hvorpaa katolsk Aktion skal opbygges. Det maa ikke overses, at for at virke apostolisk maa den, der virker, have noget af Apostlenes Ild i sit Hjerte. For at meddele indre Liv til andre, maa Livet være i Fylde hos den, der skal meddele det.

Exercitierne er al katolsk Ak-

tions Følgesvend, og vi byder derfor disse aandelige Øvelser velkommen som det første Skridt mod et organiseret Lægmandsarbejde. Det er ikke Hensigten, at disse een Dags Exercitier skal fortrænge de hidtidige af tre Dages Varighed. Enhver, der kan afse tre Dage, bør ogsaa fremtidig gøre det. Een Dags Exercitiernes Formaal er dels at give dem, der gerne vil til Exercitier, men ikke kan afse flere Dage, en Lejlighed dertil, dels at

skabe Mulighed for hyppigere Retræter end hidtil.

Denne Gang omfatter Indbydelsen kun Kvinder, men een Dags Exercitierne vil inden ret længe komme til at omfatte ogsaa Mændene.

Det skulde anspore til Deltagelse, at Assumptionssøstrenes Ejendom baade paa Grund af Indretning, Park og nære Beliggenhed synes det ideelle Sted for saadanne Øvelsers Afholdelse.

...r.

Pastor Benzon paa Rejse:

Kristi Himmelfartsdag i den evige Stad

Den hellige Fader ankommer til San Giovanni in Laterano.

Jeg sidder paa Banegaarden i Pisa. Mit Tog gaar om lidt, og jeg kan derfor kun ganske kort fortælle om Gaarsdagens store Begivenhed: Kristi Himmelfarts Fest i Rom, da jeg havde den Lykke at overvære Pavens højtidelige Indtog i Roms gamle Bispekirke, San Giovanni in Laterano, hvor Pius XII tog sit romerske Bispesæde i Besiddelse. Det var iøvrigt første Gang, den nye Pave forlod Vatikanet (Aviserne meddeler, at Paven d. 30. Juni vil besøge St. Paulo udenfor Murene og i September

eller Oktober St. Maria Maggiore). To Batailloner Infanteri og en Eskadron Dragoner var opmarcherede foran Katedralen og præsenterede Gevær, saa snart Paven viste sig. I aaben Bil havde Pius XII begivet sig gennem Byen, bl. a. ad den nye Vej del Impero, og overalt var han blevet hyldet af Folkeskarerne. Fra Husenes Vinduer var udhængt Tæpper i brogede Farver. I Lateran-Musæet blev Paven modtaget af Roms Vice-Guvernør, det romerske Aristokrati og Kardinalerne (20 i Tal).

Da Paven i sin Bærestol kom til Syne paa Pladsen foran Kirken, blev han hilst af begejstrede Tilraab »Eviva il Papa«.

Jeg havde faaet Plads paa Trappen foran Domkirken sammen med en Del af Roms Gejstlighed, Munke, Ordensfolk og Studerende fra Roms mange Seminarier — adskillige Nationer og Racer var repræsenterede. Herfra kunde jeg se den imponerende Procession paa nært Hold. Alvorligt og mildt uddelte Paven Velsignelsen til højre og venstre, man syntes, han maatte blive træt i Armen af at tegne disse utallige Korstegn over den utrætteligt jublende Menneskeskare.

Efter den højtidelige Modtagelse i Kirken, hvor Pavens Vikar, Kardinal *Salvaggiani Marchetti* rakte den hellige Fader Korset til Kys og i en Tale henvendte sig til ham paa Kirkens Gejstligheds Vegne, besteg Pave Pius atter Bærestolen, og igen lød Hyldesten paa italiensk Vis: Haandklap og Eviva-Raab. Efter Afsyngelsen af »Terts« begyndte Pavemessen med de talrige Ceremonier, som anvendes, naar den hellige Fader selv læser Messen. Gudstjenesten begyndte Kl. 9, men først Kl. 1 kunde Paven træde frem paa Katedralens Loggia for at lyse Velsignelsen »Urbi et Orbi«. Paa den meget store Plads foran Lateran-Kirken og i de tilstødende Gader stod der tæt af Mennesker, — mange havde ventet i Timevis. Det var en endeløs Hyldest, der slog op mod Paven — som en Brænding fra Folkehavet. Et Øjeblik stod Pius XII med udbredte Arme, som vilde han favne alle. Det var næppe muligt at skaffe Stilhed til Meddelelsen af Velsignelsen. Der er noget rørende og gribende ved Italienernes spontane og uskrømte Begejstring for Paven, som Romerne tør kalde »deres egen Biskop«.

Alle italienske Dagblade har idag bragt indgaaende Beretninger om Begivenheden. C. B.

Samuels Iver

I Nærheden af Kilfenora i det vestlige Irland ligger Ruinerne af et Kloster. Det blev rejst omkring Aar 600 af St. Buihla og ødelagt et Aartusind senere af Cromwells Soldater.

Murene er næsten revet ned til Grunden, men foran Ruinen rager en bred, forvitret Granitblok tre, fire m i Vejret. Paa den stod der i gamle Dage et Stenkrucifix med Statuer af Guds Moder og St. Johannes ved Siderne. Kors og Statuer er borte, men naar man bøjer Græsset til Side ved Fundamentets Fod, staar der indhugget en Strofe paa det gamle irske Sprog. I Oversættelse vil den lyde omtrent saaledes:

Med skønne Farver malte Diarmud
Samuels fromme Id paa
Pergamentet
Ak, Gud! Om blot med samme
Iver han
Sin egen Sjæl med Skønhed havde
smykket.

I dette Vers gemmer der sig en hel Legende...

Omkring Aar 800 var Kilfenoras Kloster stort og anset. Det omfattede talrige Bygninger og nød stort Ry for sine Munkes Fromhed og Flid, især for den bekendte Skole i Skønskrift og Miniaturmaleri, det rummede. Klosterets vigtigste Beskæftigelse var just den at oversætte de hellige Skrifter, prente dem paa Pergament og smykke dem med skønne Forsiringer. Som Munkefaderen Kassiodorus havde sagt, er Munkes fornemste legeomstændige Arbejde at afskrive den hellige Skrift. Aanden faar Næring af de guddommelige Sandheder, og i den stille Celle forkynder Munken i Tavshed Guds Ord.

Ypperst blandt alle Skrive- og Malekunstens Mestre i Kilfenora var Diarmud. De lærde fatter den Dag i Dag ikke, hvordan

han paa en smal Pergamentstrimmel kunde male et Landskab, som synes helt uoverskueligt; med en lille gylden Prik kunde han tegne en Stjerne, som gennem tusind Aar har beholdt sin Glans og Varme; med haarfine Streger kunde han tegne et Paradis i Højhed og fuldkommen Fred... og alt med en kunstnerisk Dristighed, som er den store Mesters.

Nu var han just i Færd med at illustrere Kongernes Bøger i det gamle Testamente.

Tæt ved Klosterkirken laa hans Celle, hvor han sad i denne Foraarsnat med den dobbelte Opgave at vaage og at arbejde. Hver Aften udpegede Abbeden en Munk, der skulde holde Nattevagt for det Tilfælde, at nogen blandt Omegnens troende skulde trænge til Bistand i sjælelig Nød. Og saadan en lang, stille, uforstyrret Nat til Arbejde forekom Diarmud at være et lige-

frem Paradis paa Jorden. Enc med sit kunstfærdige Haandværks mange Redskaber nød han Skaberglæden. Utrætteligt satte han hele sit Talent, alle sine Evner ind i Gerningen, skænkede den hele sit Hjerte... desværre ogsaa hele sin Sjæl!

Ja, desværre. Naar Diarmud beskæftigede sig med sin elskede Kunst, nøjedes han ikke med at lægge sin Sjæl deri... han bortgav denne Sjæl. Den gik op i Arbejdet, saa at han stundom glemte Herrens Tjeneste, ligefrem forsømte den.

Han arbejdede paa et Billede, som skulde fremstille Ordene fra Første Kongernes Bog, 3. Kapitel, 4. Vers: »I hine Dage skete det, at Herren kaldte Samuel, og Samuel svarede: Se, her er jeg.«

Billedet skulde vise et lille Kammer tæt ved Jerusalems Tempel. I Kammeret skulde man se Samuels ringe Leje, hvorfra han rejste sig: Se, her er jeg. Denne fromme Iver gav Diarmud levende Udtryk i hele Samuels Holdning, hvor han rejser sig, vaagen og rede. Det var nu næsten færdigt; han manglede blot et lille Vindue i Kammerets blaa Væg, og gen-

SORGEN

Sorgen rækker sin griske Haand

saa vide.

*Sorgen river saa lange Saar,
Sorgen ridser de maalte Kaar
saa stride.*

Sorgen kaster saa mange Smil

*i Skygge,
brænder sig røde og runkne Ar
ind i alt, hvad der er og var
af Lykke.*

Sorgen staar ved en bundløs Brønd

*af Smerte,
rækker os hver en bitter Drik,
og — underligt — tit var det dèr, vi fik
et Hjerte.*

-sen.

nem Vinduet skulde man se Templet. Opgaven var vanskelig, men netop derfor følte han sig grebet af den. Hans Hoved var sænket helt ned over Pergamentet, og de fine Pensler arbejdede.

Pludselig lød der i Nattens Stilhed en Banken paa Lemmen i Celledøren. Diarmud rejste sig og lukkede op. Han hørte en svag Stemme sige: »Fader, den gamle O'Niall ligger for Døden... i Kilshanny... han beder om Vandringsbrødet... kom hurtigt... nu med det samme.«

»Jeg kommer nu,« sagde Diarmud og lukkede Lemmen igen.

Han lagde Penselen fra sig, slog sin Hætte op over Hovedet og rakte Haanden ud efter Nøglerne, som hang paa Væggen. Men derved faldt hans Blik paa Billedet. Uden at tænke over det greb han efter Pergamentet og holdt det kritisk vurderende foran sig. Han opdagede en Linie i Samuels folderige Dragt, som trængte til et dristigere Sving — noget af Haaret maatte tegnes med stærkere Bølger — et Sted savnedes der en dybere blaa Tone — og lidt Guld vilde faa Tempelvinduet til at syne større... Diarmud satte sig, Hætten havde han uden at vide det atter slaaet tilbage, og skænkede atter Arbejdet hele sit Hjerte... desværre ogsaa hele sin Sjæl. Den gamle døende O'Niall var saa fuldstændig glemt, og Sanduret talte uden Lyd Sekundernes uforanderlige Gang.

I hine Dage skete det, at Herren kaldte Samuel, og Samuel svarede: Se, her er jeg... Det gjorde Diarmud ikke!

Men pludselig, hvordan vidste han ikke, mindedes Diarmud om den syge og om sit Hverv. Han kastede Penslerne fra sig, trak atter Hætten over Hovedet, greb Kirkenøglerne og skyndte sig af Sted. Det forbavsede ham, at Kirkedøren stod paa Klem, men Forbavselsen steg til Forfærdelse, da han opdagede, at Tabernaklet paa Alteret stod aabent... og det hellige Ciborium var der ikke.

Et Øjeblik stod han maalløs, saa forlod han Kirken for at vække sine sovende Kloster-

brødre og fortælle dem, at... at...

Men en ny Forfærdelse ramte ham... for dér... dér foran Kirken, hvor endnu for faa Timer siden den store Korsgruppe med den korsfæstede Frelser, Guds Moder og den hellige Johannes havde staaet — dér var nu kun den haarde, døde Stensokkel med det mægtige, døde Kors — uden Kristus...

Diarmud blev angst for sin Forstand, han stirrede rundt om sig i Mørket... Da lød der i Nærheden en fin og søgte Klokketklang. Han ilede efter Lyden og saa i Stierneskæret en sælsom lille Grønne Mennesker bevæge sig over Markerne. Forrest gik en ung Mand, som i regelmæssig Rytme lod den lille Klokke lyde. Bag ham kom en Præst, der holdt et Ciborium, straalende i en ævlden Glorie, tæt trykket mod Brvstet. Og bag Præsten gik en Kvinde med høiet Hoved og foldede Hænder... Og nu genkendte Diarmud de tre Skikkelser, som var blevet levende... og han sank paa Knæ. Langsomt gik Processionen forbi. Frykten havde lammet Diarmud, saa han intet vidste om, hvor mange naturlige Timer han havde knælet paa Marken. Da han næste Morgen vendte tilbage til Klosteret, fandt han Kirke og Tabernakel omhyggeligt laaset. Ciboriet i sit sikre Skjul, og paa Stensoklen stod Stengruppen, urørlig som altid — men Diarmud fattede den Lære, som i denne Nat var blevet ham til Del.

Kort Tid efter indhuggede han selv i al Hemmelighed med Hammer og Meisel de fire Linier, der staaer paa Soklen! Og han skjulte Ordene i det høje Græs og under Mosset.

Først paa sit Dødsleje fortalte han enfoldigt og angerfuldt Abbeden af Kilfenora, hvad der var sket hin Nat... og Abbeden lod Munken Dromcondra nedskrive det i Klosterets Annaler.

Hvad Billedet af Samuel angaar, blev det aldrig fuldført, og paa Kammerets blaa Væg ses kun nogle sorte Streger, dér hvor Vinduet med Udsigt til Jerusalems Tempel skulde føjes ind.

Rom og Verden

Kristi Himmelfart holdt Pave Pius XII sit højtidelige Indtog i Laterankirken som »Biskop af Rom«. — Vi henviser i øvrigt til Pastor Benzons Rejsebrev andetsteds i Bladet. — Fra Kirkestaten forlyder der intet i Anledning af de af Dagspressen udsendte Meddelelser om at »Vatikanet indbyder til Fredskonference«. Derimod meddeles det, at Kardinalstatssekretær Maglione i nærmeste Fremtid agter at besøge London, Paris og eventuelt ogsaa Berlin — en Rejse, der sikkert kan sættes i Forbindelse med Pius XII's Fredsbestræbelser.

*

De franske Katolikeres eukaristiske Kongres afholdtes i Aar for første Gang ikke i Frankrig, men derimod hinsides Middelhavet, i Algier. Tusinder af Deltagere ankom fra Frankrig, og Tilstrømningen fra de franske Besiddelser i Nordafrika var saa stor, at Byen Algier ikke kunde huse de mange Deltagere; de i Havnen liggende Skibe maatte tages i Brug som Hoteller. 50 Ærkebiskopper og Biskopper deltog i Kongressen. Den hellige Fader holdt paa Fransk en Radiotale til Deltagerne og mindede heri om den historiske Baggrund for Kongressen i Algier: i 1839 — alt-saa for hundrede Aar siden — blev Bispedømmet i Algier genoprettet i det Land, der havde fostret saa mange Helgener og Bekændere, først og fremmest den hellige Augustin. Mange Aarhundreder havde Kristendommen været saa godt som uddød i dette Land, kun Ruinerne i det hvide Sand mindede om det, der engang havde været; Paven omtalte Algier som »Taa-rernes og Blodets By«, hvor Tusinder af Kristne havde sukket under Slaveriets Aag og ofret deres Liv for Kristus.

Angelo da Fonseca

en indisk Kunstner

A. Fonseca
← Kristus for Pilatus

Det har steds været den katolske Kirkes Skik at ville fremme Kunsten. Den Dag i Dag tilstræber den samfundelige Kirke bevidst i hvert enkelt Land at opnaa sit særlige kunstneriske Udtryk. For godt et Aartusind siden opstod i det gamle Rom den kristne Kunst paa Grundlag af den forhaandenværende hedenske Kultur, den udviklede sig langsomt og arbejdede sig lidt efter lidt frem til sin egen kunstneriske Udtryksform. Paa samme Maade har Kirken i Missionslandene, hos Kulturfolkene, bevidst overtaget god Kunst, har forædlet

← Kristi Fødsel

denne og i Tidens Løb opnaaet Resultater, der utvetydigt peger hen imod en begyndende kristen Kunst i Afrika, Kina og Japan. Kun i Indien beredes Spørgsmaalet om Skabelsen af en egen kristen Kunst visse Vanskeligheder, idet man her — ved at overtage ikke-kristne Kulturgoder — frygtede en Indblanding af ikke-kristne Anskuelse og derigennem en Fare for den kristne Tro. Af denne Grund har man i lang Tid omhyggeligt undgaaet enhver Tilknytning til indisk Tankegang og fremmet en i det al-

mindelige Liv der stærkt fremhersker i Europa. Men ethvert fremmed kristent Kunstudtryk hindre dog kun danne Overgangen til en selvstændig Udtryksform, til Grundlæggelsen af en kristen indisk Kunst, og dette (overgangs)led synes at være opstaaet med den unge Maler Angelo da Fonseca's Værker.

Kunstneren nedstammer fra en kendt gammel Slægt i Goa; hans Aner gik for 400 Aar siden — paa den hellige Frans Xaver's Tid — fra Hinduismen over til Kristendommen. Allerede i en tidlig Alder viste Angelo særlige Anlæg for Malerkunsten, og paa en Kunststudium i Kalkutta traf han sammen med Rabindranath Tagore, under hvis Ledelse han senere lærte Grundreglerne for indisk Malerkunst.

Angelo da Fonseca er nu 37 Aar gammel; han synes kaldet til at knytte Båndet mellem sine Landsmænd og Indiens kristne Kirke, at forene Kirken og Indien i Kunsten og saaledes skaffe Kirken en Slags Indfødsret i hans Hjemland.

A. Maria og Martha

Text: Jobe

Med samme Ret som den europæiske Kunstner overfører de bibelske Sandheder til europæisk Billede, omsætter Inderen sine Indtryk til den indiske Tankeverden og skaber paa denne Maade et fuldstændigt nyt Bibelbillede. Han knytter den kristne Tankegang

sammen med sit Hjemlands Kultur til en Adel af Linier og Farver. I Særdelighed synes da Fonseca at være grebet af Mariaemnet, som han alter og alter vender tilbage til. Snarere han Gudsmoder for sig som Børn, snart i Moderlykke og Aldersmerter, han forherliger hende som den til Himlen opstøvede, uplettede Jomfru, som Indiens Dronning og Beskytterinde. Ligesaa mesterlige er hans sidste Værker: Scenerne fra Kristi Livs- og Lidelsehistorie. I en af ægte indisk Tankegang udspunget stiliseret Hal tæler Kristus til Maria og Martha og i en anden Fremstilling føres Kristus frem for Pilatus i et indisk Palads. Netop i de sidste Passionsbilleder afslører Kunstnerens sande Sjæl sig og viser den Dygtighed, hvormed han bevidst overløber og indflytter gamle indiske Motiver og forener dem med de af hans religiøse Oplevelse formede kristne Emner.

Med Glæde hilser Kirken da ogsaa enhver Tendens til at skabe nye Former og Udtryk for kristen Kunst, især i de Lønde, der besidder en saa righoldig og aartusind gammel Kultur.

← Marie, Indiens Dronning

Juni.

4. S. *Trefoldigheds Fest* (644); 2. Sæt Bønner: 1. Søndag e. Pinse (645); Slutnings-evang.: Søndagens (648).
5. M. St. Bonifatius (931); 2. For Paven ([122]).
6. Ti. St. Norbert (933); 2. For Paven.
7. O. Hverdag (649) uden Gloria og Credo. 2. Om de helliges Forbøn ([120]). 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
8. T. KRISTI LEGEMS FEST (652).
9. F. i Oktaven (652); 2. St. Primus og Felician (934), 3. Gudsmoder ([90]).
10. L. i Oktaven (652); 2. St. Margrete af Skotland (936), 3. Gudsmoder ([90]).
11. S. *Søndag i Kristi Legems Oktav* (658).

Retræte for yngre Kvinder

Assumptionssøstrene, Rygaard, Bernstorffsvej 54, indbyder til Eendages Retræte *Søndag den 2. Juli Kl. 8 Morgen* (Messe Kl. 8½).

Foredrag og Samtaler ved Pater Coenen S. J.

Afslutning Kl. ca. 20.

De, der ønsker at deltage, bedes snarest henvende sig hos Priorinden i Rygaard.

Der vil blive sørget for Deltagernes Maaltider mod Erlæggelse af Kr. 1,50, alt incl., dog kan Madpakke medbringes.

Se ogsaa Artiklen Side 3—4.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17

Annonceekspektion: A-S Forenede Tidsskrifters Forlag, Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspektion eller ethvert Postkontor.

OMKRING PRESSESAGEN

Nu er det sket! Hvad danske Katoliker har talt om i Maaneder er i Dag Virkelighed: »Katolsk Ugeblad« er udkommet, og i denne Uge har hver eneste katolsk Familie Landet over Lejlighed til at læse det Blad, som fra nu af vil være vor fælles Stemme.

Samtidig er der udsendt følgende

Meddelelse

fra det Apostoliske Vikariat

Til delvis Bestridelse af de mange Udgifter, hvormed Omlægningen af vore katolske Blade er forbunden, foreskriver Vi herved, at der i alle Vikariatets Kirker og offentlige Kapeller Søndag d. 4. Juni skal afholdes en særlig Pressekollekt. Denne Kollekt skal bekendtgøres fra Prædikestolen den forudgaaende Søndag, og de indkomne Bidrag vil være at indsende snarest belejligt til Vikariatets Regnskabsfører, Pastor P. Andreasen, Boyesgade 8, København V., paa Giro Konto 1471.

København, d. 25. Maj 1939.

+ TH. SUHR

Apostolisk Vikar for Danmark.

Kollektens Betydning

Om den nye Presseordnings Værdi er der talt tilstrækkeligt. Det staar os alle klart, at katolsk Presse nu vil kunne løse Opgaver, som vi hidtil har manglet Kræfter til. Dagens Blad er kun et beskedent Vidnesbyrd om, hvor langt Udviklingen kan føres frem, et første Skridt mod klartsete Maal.

Men det, der er sket, har kun været muligt, fordi Biskop Suhr er i Besiddelse af den stærke Optimisme, som fortrøster til sig, at Midler nok skal findes, blot Maalet er Anstrengelse værd. Da Biskoppen tog Initiativet til det katolske Fællesblad, var det ikke svært at se, hvilke Vanskeligheder det vilde møde, og hvor dyrt det vilde blive at sætte i Gang. Men i Samtaler om alle Sagens Problemer er der en Vending, som Biskop Suhr bestandig anvender: »Det er jo kun en praktisk Vanskelighed«, med andre Ord: hvor der er en Vilje, er der ogsaa en Vej.

I Biskoppens Optimisme ligger der imidlertid ogsaa en sikker Overbevisning om det katolske Fællesskabs Styrke. Ved Biskoppens Hjemkomst til Danmark gjorde det et stærkt Indtryk paa ham, saa mange spontane Udtryk for god Vilje og redben Hjælpsomhed, der strømmede ham i Møde. I Tillid til vor beredvillige og offervillige Samling omkring Kirken og dens Gerning tør vor Biskop give sig i Kast med de største Opgaver. »Praktiske Vanskeligheder« er ikke værd at regne med, naar man ved,

at alle danske Katoliker staar samlet omkring Biskoppen og hver efter Evne og Midler hjælper med.

Blandt det meget, som har beskæftiget Biskop Suhr i Bispegeringens første Maaneder, har Pressesagen i særlig Grad haft vor Overhyrdes Interesse. Krævet hans friske, dristige Initiativ og hans Tillid til os alle. Ved Pressekollekten Søndag d. 4. Juni har vi derfor Lejlighed til ved vor Gave ikke blot at vise Forstaaelse for Betydningen af det Ugeblad, Biskop Suhr nu giver os, men ogsaa at vise Biskoppen, at han med Rette stoler paa vor katolske Fællesaand og Offer-sind.

To Breve blandt mange

Det er umuligt for Ugebladet at aftrække alle de venlige Breve, som har hilst os i disse Dage. Vi takker for hjertelige Ord, for stille Forbønner og for alle de mange Tilbud om Bistand og Medarbejde. To Breve vil vi trykke, fordi de er typiske for alle, og fordi de beskæftiger sig med to Slags Læsere, vi ganske særligt vil søge at være til Hjælp for, de ensomme Katoliker ude paa Landet — og de unge.

Naar Posten bringer Blad

Det er vel altid med Nysgerrighed, man ser et Postbud nærme sig ens Dør. Skriftlig Forbindelse har jeg altid haft med en Del Mennesker, med Aarene mere og mere, men allerede i 1914, da jeg som ung Konvertit opholdt mig i mit Hjem i Løsning, var jeg baade Morgen og Eftermiddag interesseret i Postbudets Ankomst. Maatte han da sige: »Nej, der er ingen Brøv te! Dem, men der er en Blad«, saa kunde jeg da ogsaa svare: »Ja, men det er da bedre end flere Breve«, for »den« Blad, han bragte Fredag Eftermiddag eller Lørdag Morgen, det var Ugebladet, det dengang eneste danske, katolske Blad. Hvor var det spændende at modtage det! At det altid indeholdt noget af stor Interesse, det var da givet. I 2—3 Aar levede jeg i den jyske Diaspora, for saa at komme endnu længere bort fra en Kirke, og stadig var de katolske Blade min Trøst. Ugebladet var ikke længere helt alene. Pater Schmid udgav »Jesu Hjertes Budbringer«, hvis Indhold jo var af en anden Art, mere direkte opbyggeligt.

Saa kom »Ungdomsvennen«, et Forsøg paa et Ungdomsblad, senere afløst af det højt skattede »Katolsk Ungdom«. Det udmærkede norske »St. Olav« havde ogsaa fundet Vej til Danmark, og naturligvis var der Lejlighed til at abonnere paa udenlandske Blade, men det, de fleste samledes om, var dog Ugebladet,

og som Barnet, der vænner sig til sine Forældres gode Raad, Formaninger og Oplysninger, saaledes vænnede man sig til sit Blad. Som Barnet elsker sit Hjem og under Fravær elsker at modtage Breve derfra, holdt man inderligt af sit Blad, og det var for en som et dejligt, langt Brev fra dem derhjemme og fra de nærmeste Venner.

Baade derfor og fordi Interessen for Kirkens Anliggender ikke slap-pedes, vedblev man at holde af sit Ugeblad og var glad for at ogsaa andre Røster lod sig høre og forstod ikke de Mennesker, der kunde være ligegyldige i det brændende Pressespørgsmaal. Hvor er det dog muligt at være praktiserende Katolik og unnlade at holde et katolsk Blad? Økonomiske Vanskeligheder kan naturligvis betyde meget, men Vincentsforeningerne og i de senere Aar Frank Andersens Fond har afhjulpet et Savn i den Retning. For mange er det kun en tom Undskyldning, der dækker over Mangel paa Interesse, Forstaaelse og Offervilje, naar de siger, at de ikke har Raad til at holde vore Blade.

Og nu! Ugebladet og Katolsk Ungdom er blevet et Fællesblad. Ældre og unge vil kunne være fælles om det, som man er fælles om de mange Blade af anden Art, der udgives — og som man nok skal sørge for at købe i det mindste et af hver Uge.

Gid alle Danmarks Katolikker vilde forstaa Betydningen af at holde og læse vort eget Blad, »*Katolsk Ugeblad*«! *Verner Stabehl.*

Til de unge fra en gammel Ven

Kære unge Trosfæller! Det er letforstaaeligt I bedrøvedes, da jeres Blad »*Katolsk Ungdom*« gik over i Historien — ogsaa jeg fældede i Stilhed en Taare, det generer jeg mig ikke ved at indrømme. Nu bliver en Sorg imidlertid ikke mindre ved, at de Sørgende vedbliver at sørge — tværtimod; derfor maa I, mine kære unge Venner,

lidt hurtigere end straks finde jer tilrette i og arbejde med det Blad, der træder i Stedet: *Katolsk Ugeblad*. Med det friske, dejlige Humør og den gaa paa-Lyst, der er jer egen, og som jeg saa ofte har set Udslag af og beundret, vil I ogsaa øjeblikkelig føle, at Bladet er jeres, ligesom det er enhver dansk Katoliks. — Overgangen vil blive let for jer. Og husk saa, mine kære unge Venner, at den Ordning vor Biskop har truffet i Samraad med erfarne Folk, vil være til uvurderlig Gavn for katolsk Aktion, idet vi gennem en enig katolsk Presse opnaar Slagkraft mod den moderne Gudløshed og for *Fred* og *Sandhed*, med andre Ord: vi arbejder samlet, vore Kræfter spredes ikke. Endelig maa jeg ogsaa have Lov at minde jer om, kære unge Venner, at selv om I har mistet jert selvstændige Blad, saa bestaar jeres eget Pressefond endnu. *Frank Andersens Fond* vil som hidtil stille sine Midler til Raadighed for de ubemidlede Unge. Her kan I, nu som før, gøre et Arbejde ved at bygge videre og gøre Fondet større. Betænk Fondet ved en Indsamling, naar I afholder Sammenkomster, Fester, Stævner o. lign., sælg væk af 2-Øres Mærkaterner og agiter i jeres Bekendtskabskreds for Fondet. I 1938 kunde Fondet bortgive 36 Fri-Abonnements — ikke mange, vil nogle sige. Nuvel, saa sørg for, at Tallet fordobles næste Aar o.s.v., fremfor alt, giv ikke op, fordi jeres Blad har skiftet Navn. — Kære unge Venner, nu er det Sommer, Ferien venter jer ved Strand, i Skov, Mark og Enge, I har alle for-tjent en god Ferie efter den lange og triste Vinter, den ønsker jeg jer af et godt Hjerte — men glem af den Grund ikke at arbejde for katolsk Presse. I, det danske katolske Fremtidshaab, skal være Bannerførere, danne Værn om vor Presse og hjælpe til, at *Katolsk Ugeblad* faar en Hædersplads i Hjemmene. Med de venligste Hilsener, jeres gamle Ven. *Laur. Andersen.*

Uhøjtidelige Udklip

ved John

Samfundsøkonomi i en Nødde-skal. »Daily Telegraph« giver følgende Oversigt over moderne økonomiske Systemer. Det er en nem og praktisk Undervisning i Samfundslære.

Socialismen: Du har to Køer. Giv den ene til din Nabo.

Fascismen: Du har to Køer. Giv dem begge til Regeringen. Saa giver Regeringen dig noget af Mælken.

Nazismen: Du beholder Køerne og giver Mælken til Regeringen. Regeringen sælger dig saa noget af den.

Kommunismen: Regeringen skyder dig og beholder begge Køerne.

Moderne »Plan«-Økonomi: Regeringen skyder den ene Ko, malter den anden og hælder Mælken i Vasken.

En Tyrefægters Tryghed. Pater Heredia S. J. fortæller i »True Spiritualism« denne lille ægte spanske Historie. I et lille Kapel i en Forstad til Madrid blev Præsten forstyrret i sin Bøn af en rynket gammel Morlil, der rørte ved hans Arm.

»Bed for min Søn, Toreadoren,« hviskede hun. »I Morgen skal han kæmpe mod den farlige Tyr.«

Senere paa Dagen mødte Præsten paa Vej ind til Byen den store Tyrefægter selv. Han stod og lænede sig skødesløst i sin flotte Toreadordragt op mod et Træ, mens han ubekymret røg en Cigaret. Præsten stirrede overrasket paa den koldblodige unge Mand. »Er du ikke bange for i Morgen?« spurgte han.

»Nej, hvorfor dog?« svarede Toreadoren og røg videre.

»Hvorfor? Tyren er meget farlig. Den kan dræbe dig. Er du virkelig ikke bange?«

»Ikke det fjerneste,« smilede den uforstyrrelige unge Helt. »Tyren har ingen Mor til at bede for sig.«

Skal Paven dirigere Trafikken? Englænderne er saa glade for deres Venstrekørsel. I det katolske »Tablet« oplyser en Forfatter sejrstolt, at Venstrekørslen første Gang blev indført paa den milviske Bro i Rom af Pave Gregor den Store for 1300 Aar siden. Højrekørslen stammer derimod fra den Franske Revolution, som vilde lave alle Ting om. »I dette Stykke blev Englænderne ved at være gode Pavens Mænd.« — For en Sikkerheds Skyld tilføjer vi dog, at det i Danmark er risikabelt og strafbart at færdes efter Gregor den Stores Forskrift.

Amerikansk Kat. Og endelig læser jeg i en amerikansk Bog om en meget, meget snedig lille Kat. Den spiste Ost og aandede ned i et Mueshul...

„*Katolsk Ugeblad*“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Resume:

Den femtenaarige Walther Klin-ger har med Begejstring læst Beretningen om Palle Huld, som af et københavnsk Dagblad var sendt ud paa en Rejse Jordan rundt.

Walther faar efter Læsningen af Bogen den Idé, at han vil prøve paa at faa Lov til selv at tage ud paa en lignende Rejse. Det lykkes ham at vinde Faderen — som er Redaktør ved et Wiener-Dagblad —

for Planen. Og en Dag i Slutningen af November drager han — som Verdens yngste Journalist — af Sted paa Rejsen Jordan rundt.

Rejsen skal først gaa til Kina, og ombord paa Oceandamperen »Lincoln«, der skal føre ham dertil, stifter Walther Bekendtskab med en amerikansk Petroleumskonge, der sammen med sin Hustru og Datteren Edith har været paa en Fornøjelsestur rundt i Europa, og som nu er paa Vej mod Hongkong.

(Fortsættes Side 15)

Ungpigestævne paa Trørød

- PROGRAM: Søndag den 18. Juni
- Kl. 7 Mødested for dem, der vil cycle: Hjørnet af Bernstorffsvej og Tubborgvej.
- Kl. 7,30 Tog til Vedbæk (fra Hovedbanegaarden).
- Kl. 8,25 »Over Snoren« (Alle, der er ankommet til dette Tidspunkt, deltager i Lodtrækning om Rundflyvning over København).
- Kl. 8,30 Messe med Kommunion.
- Kl. 11 Dr. Otto S. J. »Vær beredt«.
Tur til Skov og Strand.
- Kl. 14,30 Formanden for Danmarks Katolske Kvindeforbund: Strejfglimt over katolske Problemer af idag.
Derefter:
Hvad lærer Dagens Motto mig?
- Kl. 15,30 Forskellige Slags Stafetløb.
Hs. Excellence Biskoppen taler til de unge og giver:
- Kl. 19 Sakramental Velsignelse.
Adgangskort à 25 Øre faas i Katolsk Boghandel.

FORESTAAENDE

Sommermarked i Brønshøj

Søndag den 4. Juni 1939, Frederikssundsvej 225

Det er til Fordel for Sct. Antoni Menighed.
Det er til Glæde og Fornøjelse for Dem.

- De oplever en fornøjelig Dag.
De vil finde Salgsboder, Tombola, Lykkehjul, Skydetelt m. m.
De nyder Forsommeren i den hyggeligste Markedskro og De kan medbringe Madkurv. De kan iøvrigt faa Kaffe, Te, Øl og Smørrebrød til rimelige Priser.
De faar afvekslende Underholdning fra Scenen uden yderligere Betaling. Musik, Sang, Sketch o. s. v.
De er Markedets Gæst ved Aftenens afsluttende Lejrbaal.
Vi aabner lige efter Højmessens ca. Kl. 11.
Vi begynder med Underholdning fra Scenen Kl. 14.
Vi slutter med stort Lejrbaal Kl. 21.
- Fra Scenen: Kl. 14 Elever fra Sct. Josefs Skole optræder.
Kl. 15 Elever fra Sct. Knuds Skole synger.
Kl. 16 Ulveunger og Pigespejdere optræder.
Kl. 17 K. U. K. Hans og Trine (moderniseret).
Kl. 18 K. U. K. Hørebilleder fra Dagliglivet (lille Sketch)
Kl. 19 Blandet Kor.
- Ved Lejrbaalet: Brønshøj Ungdom spiller og synger.
Spejderne medvirker.
Stort Herrekor synger.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Dorman Long Cokes

Magasin du Nord

... den ny Tids Stormagasin

O. Testman . Bogtrykkeri

Viktoriegade 6 . København V
Telefoner: Centr. 14011, 14569

Alle Arter finere Tryksager

Alt

Kolonial

Varer

Leverandør til de katolske
Institutioner

SØNDERBORG

H. Hoffmeister

BAGERI OG CONDITORI

Telefon 233

Leverandør til de katolske Institutioner

Støt

Frank Andersens

Fond

Postgiro 1087

BEGIVENHEDER

Katolsk Ungdoms Stævne i Vejle

Søndag den 25. Juni 1939

Kl. 11: Højtidelig Modtagelse af Biskoppen.

Levitmesse med Prædiken af Pastor Kjeld Geertz-Hansen.

Fællessang: Missa de Angelis (Missa VIII).

Kl. 15: Friluftsmøde.

Der blæses til Samling. Modtagelse af Biskoppen.

Fællessang: Nu samles vi om Korsets Flag.

Velkomst: Pastor Op de Coul.

Tale af Pastor Olaf Jan Ballin: »Hvad giver Kirken os?«

Fællessang: Vi har Ungdommens Mod.

Talekor.

Tale af Teaterdirektør Erik Henning-Jensen:

»Kvantitet og Kvalitet«.

Fællessang: Fast skal min Daabspagt evigt staa.

Afslutning ved Biskoppen, Velsignelse.

Kl. 19,30: Festligt Samvær med fælles Kaffebord.

Musik af Spejderorkestret fra Aarhus o. s. v.

Fællessang: O sanctissima.

Afslutning ved Pastor Kjeld Geertz-Hansen.

Fællessang: Kongernes Konge.

Festtegn: 1 Kr. (Kaffebord og Sanghefte indbefattet).

Katolsk Radiogudstjeneste

Kristi Legemsfest

Kristi Legemsfest, Torsdag d. 8. Juni udsender Radioen fra Kl. 8,00 til 8,45 en katolsk Højmesse fra Sakramentskirken. — Gregoriansk Sang: Missa II (Kyria fons bonitatis).

Indgangsvers og Kyrie eleison (Kor).

Gloria (Præst og Kor).

Bøn og Epistel (Præst).

Graduale, Alleluja, Sekvents (Kor).

Evangelium (Præst).

Credo (Præst og Kor).

Offertorium (Kor).

Præfation (Præst).

Sanctus og Benedictus (Kor).

Pater noster (Præst).

Agnus Dei og Kommunionensvers (Kor).

Slutningsbøn (Præst).

Præstens Velsignelse.

En katolsk Speaker medvirker ved Udsendelsen.

<h1>KOLDING</h1>		C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning	
Gravmonumenter og Plader smukkeste og billigst hos H. Sørensen & Th. Rasch Tlf. 972 Søndergade 22 og Sydbanegade (v. Kiosken)		Specialitet: Kaffe Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Hospital Adelgade 15, Telefon 57	
Andreasen & Nielsen Murermestre Krathaveg. 7, Tlf. 1923 Udfører Arbejdet ved Sct. Hedvig Klinik	Skal De bruge Bil , saa ring til 519 Køber for de katolske Institutioner E. RØNBERG	V. FALTHER Alt i Kolonial. Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer Høj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698	
M. Lauridsen Blikkenslagermester Rendebanen 8, Tlf. 1287 Leverandør til kat. Menighed	Køb hos vore Annoncører	G. Rasmussen BAGERI OG KONDITORI 1. Kl.s Varer Tøndergade 44 Telefon 259 Lev. til Sct. Hedvig Klinik	Gør Deres Indkøb af Cigarer, Tobak og Cigaretter hos M. Baun , Tøndervej 64
Berring, Larsen & Co. A/S Import af Kul & Koks . Telefoner: 1850 og 1851		Smedemester H. J. Hansen Kongebrogade 14 . Telefon 2181	
<h1>ROSKILDE</h1>		Hans Hansen & Søn Algade 19 AUTOMOBILUDLEJNING Telefon 247	
PRIMA KOLONIALVARER bedst hos Herman Johansen , St. Olsgaard, Tlf. 591		ROSKILDE MEJERI BORGERDIGET, TELF. 349	
Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter	C. J. Schledermann & Sønner Entreprenører & Murermestre Allehelgensgade 18, Tlf. 122 Murermester ved Sct. Maria Hosp.	Dom-Apotheket ROSKILDE Forbindsstoffer Sygepleartikler J. AUGSBURG	H. V. Nordsteen Blikkenslagermester Algade 34, Telefon 923 Leverandør til kat. Menighed

AARHUS

Gudstjenester

i Aarhus og Opland

Aarhus

Søndag den 4. Juni (Trefoldigheds Fest).

Kl. 7: Stille Messe.
Kl. 8: Fælleskommunion for alle Kongregationer og hele Menigheden.
Kl. 10: Sangm. m. Præd.
Kl. 19: Festandagt.
Hosp. Kl. 6: Stille Messe.

Torsdag den 8. Juni (Kristi Legems Fest).

(Paabudt Helligdag).
Kl. 6,30: Stille Messe.
Kl. 8,00: Højmesse.
Kl. 10,00: Stille Messe.
Hosp. Kl. 5,45: Stille Messe.
Kl. 19,30: Procession i Hospitalets Have.
(I Tilfælde af Regnvej) Kl. 20: Festandagt i Kirken).

Søgnedage.

Kl. 6,25: Stille Messe.
Kl. 7,55: Skolemese.
Hosp. Kl. 5,45: Stille Messe.

Søgnedage i Kristi Legems Oktav (9.—15. Juni).

Kl. 7,55: Skolemese med sakramental Velsignelse.
Kl. 20,00: Oktavandagt.

Møder.

Tirsdag den 6. Juni: Sangprøve for Kirkekoret.
Onsdag den 7. Juni: Møde for Mændenes Kongregation.

Oplandet

Gudstjeneste.

Odder:

Fredag den 2. Juni:

Kl. 17: Lejlighed til Skriftemaal for voksne.

Søndag den 4. Juni:

Kl. 9,15: Kommuniionsuddeling.
Kl. 10,00: Sangmesse med Prædiken.

Pindstrup:

Søndag den 4. Juni:

Kl. 7,30: Lejlighed til dansk og polsk Skriftemaal.
Kl. 8,00: Stille Messe.
Kl. 10,00: Højmesse med polsk Prædiken ved P. Lønskov.

Derefter Kristi Legemsprocession.

Den h. Kommunion uddeles i begge Messer og Kl. 9.

Grenaa:

Søndag den 11. Juni:

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken (paa Afholdshotellet).

Undervisning

Fred. 2. Juni: Odder (Bilen kommer til Astrup-Balle, Drammelstrup, Assedrup, Kragedal; Børnene fra Randlev og Randlev-Mose ventes at komme selv), Fensholt, Solbjerg.

Mand. 5. Juni: Lundskov, Favejle, Enlevgaard.

Tirsd. 6. Juni: Hoed, Elsegaard, Ebeltoft.

Vester Alling, Auning, Termerstrup.

Onsd. 7. Juni: Hadsten.

Fred. 9. Juni (I Stedet for Torsd. 8. Juni): Faldbygaard, Fuglsang, Brendstrup.

Møder

Søndag den 11. Juni Kl. 14,15—Kl. 17: Ungdomsmøde hos Franz Paterek paa Ulstrup Mark.

Søndag den 18. Juni Kl. 14,15—Kl. 17: Ungdomsmøde i Forsamlingshuset i Rostved pr. Rønde.

Husk:

Katolsk Ungdomsstævne i Grejsdalen!

(Se Programmet Side 13).
Alle unge over 14 Aar, baade fra Byen og fra Landet, bør være med! Tegn jer snarest hos Præsterne eller Foreningernes Bestyrelser. Fests tegn 1,00 Kr.

Returbillet til Grejs Station 4,40 Kroner.

Voksne, der vil støtte vor Ungdom, bedes sende Bidrag, som vil muliggøre ubemidlede unges Deltagelse i Stævnet.

Saadanne Gaver modtages af Præsterne.

<p>SALON „BEAUTY“ Inger Vagnso Telefon 10010 · Tordenskjoldsgade 83 · Aarhus Sidste nye Permanent-Systemer Fuldstændig uskadelig for Haaret NB! Prøv Hvirvelvind-Haartørring uden generende Varme, ca. 20 Min. Tørretid</p>	<p>Bageri og Conditori J. Schweigler Odensegade 25 · Tlf. 1461</p>
<p>Bagners Kaffe Banegaardsplads Tlf. 60 og 606</p>	<p>Billeder indrammes Henry Hassing Banegaardsplads 2</p>
<p>Nørgaards Boghandel Banegaardsplads 16 · Tlf. 60 36 Skolebøger Katolsk Litteratur</p>	<p>Det bedste i Kaffe, Kolonial, Delikatesse og ikke dyrt VIGGO TØRSLEFF</p>
<p>polyfoto leverer de smukkeste og naturligste Portrætbilleder Amatørfilm fremkaldes og kopieres Ryegade 28 · Søndergade 29 · Fr. Allé 149</p>	
<p>„FOTO“ St. Knudsgade (ved Aarhushallen) fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm</p>	
<p>Afskrivning, Duplikering Nyeste Maskiner Hurtig Ekspedition Moderate Priser Maskinskrivnings-Afd.</p>	<p>Karl Hansen Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensegade 5</p>
<p>BUCHTRUPS Annonce-Bureau Telefon 1166</p>	<p>Kødcentralen, Ryegade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen · Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet</p>

HORSENS

RESERVERET

G. Sørensen

Barber og Frisør

Frederiksgade 92, -Solgaarden-

Skt. Ansgars Skolehjem Horsens

Kostskole for Drengene. Tlf. 2115. Beliggen-
de i stor Park ved Horsens Fjord, landlige
Omgivelser. Sunde og betryggende Forhold
Prospekt sendes. Forstanderen

Per Nielsen

Gravmonumenter og Plader
Søndergade 8 . Telefon 963
(Engelsk Bekt. Mag. Gaard)

„Melona“ P. LYNGHOLM-NIELSEN

Nørregade 20 . Telefon 2090

Leverandør til Sct. Joseph Søstre **Alt i Frugt og Grønt**

A/s **HORSENS KULKOMPAGNI**

Katolsk Salmebog.....	3.00
— — i Skind med Guldsnit....	7.00
— Messebog — — — — —	14.00
— Katekismus	2.50
— Bønebog for Ungdommen.....	1.50

haves altid paa Lager.

Thems Boghandel, Horsens, Telefon 600

Kør med Biler fra

BENZINSTATIONEN

Mælketorvet . Telefon 44

H. F. Caspersen BAGERI

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Sønderbro 71 . Telefon 1074

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks

Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783

Installationsforretningen »Lyset«

TORVET 10

Alt udføres i Installationer

Alt haves i Lamper og Lysekroner

Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installatør for Sct. Joseph Søstre

Telefon 618

Paa Rejse Jorden rundt

(fortsat fra Side 11)

De er alle, og ganske særlig Edith, meget begejstrede for Walther.

Ombord paa »Lincoln« gør Walther ogsaa et andet Bekendtskab, nemlig med Dr. Schlagenberg, som Walthers Fader telegrafisk har anmodet om at tage sig lidt af Sønnen. Dr. Schlagenberg er, hvad Faderen var uvidende om, katolsk Præst, og inden Walther i kina maa skilles fra Dr. Schlagenberg, har denne ført ham tilbage til Barndommens Tro, som han efter Moderens tidlige Død næsten helt havde glemt.

Inden Walther i Hongkong tager Afsked med Petroleumskongen, Mr. Davis, har denne foreslaaet ham, at han, naar Rejsen Jorden rundt er endt, skal komme til Chicago, hvor Mr. Davis saa vil sørge for hans Uddannelse. Og Meningen er, at Walther engang med Tiden skal overtage Petroleumskongens Forretning, da Mr. Davis' Søn overhovedet ikke interesserer sig for andet end Bøger og Odsager.

Under Opholdet i Østen lægger Walther Mærke til, hvordan de »kristne« Europæere underbyder og undertrykker de indfødte, og det er hans bestemte Beslutning, at han, hvis han bliver amerikansk Petroleumskonge, vil praktisere det katolske Næstekærlighedens Ideal, saaledes som han har set den katolske Millionær, Mr. Lo-Pa-Hong, gøre det.

Fra Kina rejser Walther til Ja-

pan, og Pressen har i Forvejen sørget for, at han alle Vegne modtages paa den mest storslaaede Maade.

Ombord paa den japanske Damp-er »Asahi-maruk«, som skal føre ham til Amerika, slutter han Venskabs med en amerikansk Dreng, den jævnaldrende Bob Scanton. Walther maa fortælle Bob alt, hvad han har oplevet, og det, der gør størst Indtryk paa Bob, er Walthers Beretning om, hvad Dr. Schlagenberg har lært ham.

Nu er Walther sammen med Familien Scanton paa Vej mod Chicago, hvor Walther skal besøge Mr. Davis, medens Scantons fortsætter til New York.

*

Et Par Dage senere kunde Walther telegrafere til Mr. Davis: »Ankommer idag Kl. 23, Walther.« — Da Klokkeren var godt fire kørte Eksprestoget ud paa den lange Bro, der førte over Mississippi-Floden, og med Beundring betragtede Walther de vældige Vandmasser. Han havde jo læst og hørt saa meget om denne vældige Flod. — Den Aften var der ikke Tale om at gaa til Ro. Det forestaaende Gensyn med Mr. Davis og Edith bevirkede, at han var i en underlig ophidset Stemning. Og Tanken om, at han i Chicago skulde tage Afsked med Bob, gjorde det ikke bedre!

Efter Middagen stormede begge Drengene straks ind i Udsigtsvognen og satte sig for sidste Gang paa deres Yndlingsplads.

De sad og drøftede deres Fremtidsplaner, og endnu engang maatte Walther fortælle om, hvad Dr. Schlagenberg havde lært ham. Da han var færdig, spurgte Bob tøvende: »Er du virkelig lykkelig, fordi du har lært den katolske Tro at kende?«

Walther nikkede: »Ja, jeg har aldrig før været saa lykkelig!«

»Er det sandt, at de katolske Præster ikke maa gifte sig?«

»Ja, det er det!« sagde Walther. »Men det vidste jeg allerede i Wien. Dr. Schlagenberg har forklaret mig, hvorfor det er saadan. Det er, fordi Præsterne helt har viet sig til Guds og deres Medmenneskers Tjeneste.«

»Er det rigtigt, at en god Katolik ikke maa undertrykke og skade sine Medmennesker?«

»Ja! Hvis en Katolik har gjort det, og han i Bodens Sakramente vil søge Tilgivelse for sin Synd, saa maa han først gøre den forvoldte Skade god igen. Ellers kan Præster ikke give ham Absolution!«

Bob støttede Hovedet i Hænderne, og sad længe og stirrede frem for sig. Aa, Gud, det var en anden Slags Kristendom end den, han havde set hos mange Englændere og Amerikanere i Tokio. Og saa alt det, Walther havde fortalt ham om Lo-Pa-Hong! Det lod virkelig til, at Katolikkerne gjorde Alvor af deres Tro! — Han vilde ved Lejlighed undersøge det hele nærmere ...

(Fortsættes)

ODENSE

<p>Junker-Dreiøe Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital</p>	<p>Ernst A. Rasmussen Urtekram . Delikatesser Dalumvej 94, Tlf. Dalum 347 Leverandør til Dalum Kloster</p>	<p>Odense Brugstforening Hovedkontor, Albani Torv 7 Kolonial . Manufaktur . Isenkram Ordre hentes, Varene udbringes Leverandør til katolske Institutioner</p>
<p>Brug VEISTRUP'S kontrollerede Høns- og Kyllingefoder Telefon Dalum 24. Leverandør til Dalum Kloster</p>	<p>Sophus Larsen & Søn Kød og Fedevarer Vesterbro 90 . Tlf. 3715 Albanigade 35 . Tlf. 4895</p>	<p>Ægte ostindisk Java Kaffe samt billige sydamerik. Kvaliteter en gros & en detail Odense Kaffe- & Thehandel J. L. Christensen & Co.</p>
<p>Dalum Landbrugskoles Mejeri fineste Mejeriprodukter Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Vald. Tørring aut. elektr. Installatør Kongensgade 13, Tlf. 2021 Leverandør til Dalum Kloster</p>	
<h2>HOLBÆK</h2>		
<p>Vestergades Maskinværksted RASMUSSEN & NIELSEN Telefon 1039</p>	<p>H. P. Larsen Kolonial . Delikatesser Algade 28 . Tlf. 849 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>A. P. PEDERSEN Murermester Havnevej 42 . Telefon 239</p>
<p>Jens P. Petersen Malmester Ringstedvej 20 . Telefon 655 Priv. Ankerhus . Lev. til kath. Menighed</p>	<p>Arbejdernes Fællesbageri Holbæk BEDSTE BRØDSORTER</p>	<p>JENSEN & OLSEN statsaut. Installationsforretning Elektrisk Lys og Kraft Algade . Telefon 365 Leverandør til den kat. Menighed</p>
<p>Holbæk Mejeri A/S Algade 54 . Telefon 65 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>SVEND MØLLER Bagermester 1. Kl.s Bageri & Conditori Tidemandsvej 10 . Tlf. 203 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>ISENKRAM Udstyr . Værktøj . Glas og Porcellæn L. RASMUSSEN A. M. BJØRNS EFTF. Tlf. 34 og 1034</p>

Kristi Legems Fest

St. Ansgars Kirke. 7 og 8 Stille Messe. 10 Levitmesse og Procession. 20 Festandagt. I hele Oktaven 20 Andagt.

Jesu Hjerter Kirke. 6, 7, 7½ og 8¼ Stille Messe. 10 Højmesse. 19½ Festandagt. I hele Oktaven 19½ Andagt.

Immaculatakirken. 7 Stille Messe. 9 Højmesse. 16 Procession.

Klosterkirken (Jagtvejen). 8 Højmesse. 18 Andagt med Te Deum.

Sakramentskirken. 7 og 10 Stille Messe. 8 Højmesse. 20 Festandagt. — Søndag i Oktaven (11. Juni). 8 Stille Messe. 10 Levitmesse med Prædiken. 18 Festandagt. Det Allerhelligste udstilles efter Højmesen til Aftenandagten. — I hele Oktaven hver Dag sakramental Velsignelse efter Ottemessen og Andagt Kl. 20.

St. Antoni Kirke. 8 Stille Messe.

St. Josefs Kirke. 6½ Stille Messe. 9 Højmesse. 15 Andagt.

Rosenkranskirken. 6½ og 8 Stille Messe. 10 Levitmesse. 19½ Andagt med Prædiken. I hele Oktaven 8¼ Sangmesse med sakramental Velsignelse, 19½ Andagt.

St. Annæ Kirke. 6 (paa Hosp.) og 7 Stille Messe. 10 Højmesse med Prædiken. 20 Andagt. I hele Oktaven 20 Andagt.

St. Andreas Kirke. 6½, 7 og 8 Stille Messe. 10 Højmesse. 19 Andagt. I hele Oktaven 19½ Andagt med sakramental Velsignelse.

St. Knuds Kapel. 7½ Messe.

Processionen paa

Rygaardklosteret

afholdes Onsdag d. 14. Juni (ikke som tidligere om Torsdagen).

Credo-Mærkerne

er stadig til Salg. Faas hos Pastor Knud Ballin, Assens. 1 Kr. pr. Ark (50 Stk.).

Mødefortegnelse

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 4. Juni Kl. 8½, Fælleskommunion.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 5. Juni. Intet Møde.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 4. Juni Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke.

»Stella Matutina«. Tors. 8. Juni Kl. 20, Andagt i Rosenkranskirken.

St. Dominikus' 3. Orden. Tirsd. 6. Juni Kl. 19½, Møde i Immaculatakirken.

Rosenkranssognets Kongregation. Kristi Legemsfest, 8. Juni Kl. 20, Fællesmøde med Prædiken af Pater Scherz. Te Deum. Alle er velkomne.

RANDERS

M. P. BOLDSSEN

MURERMESTER Nordstov. 16, Tlf. 489
Asfalt, Terrazzo, Isoler. af Dampanlæg
Cocosplader til Isoler. af fugtige Vægge

Køb MANUFAKTURVARER hos

Skjødt & Jørgensen

det betaler sig

Leverandør til St. Josefs Hospital

S. M. Sørensen

Kolonial . Vin . Cigarer
Brødregade 1, Tlf. 382
Leverandør til det kat. Hospital

Kirurgiske Instrumenter, Hospitalsartikler
Sygeplejeartikler, Bandager

køber De bedst hos:

C. Mærsk-Andersen's Eftf.
Randers . Telefon 137

Alt vedrørende Begravelsen

ordnes uden ekstra Betaling

M. MØNSTER

Snedker- og Ligkisteforretning
Nørregade v. Brønden - Telf. 21 61

Randers

Mælkeforsyning

Telefon 389 og 823

Leverandør til St. Josephs Hospital

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester

W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne

Adelgade 5, Telefon 1834

Leverandør til St. Josef Hospital

C. J. Nielsen's

Cykle- og Symaskineforretning

Nordregrave 13

Johs. E. Mortensen

Bagemester

Nørreboulevard, Tlf. 1157

Lev. til St. Josef Hospital

A. KRYGER

Adelgade 7 . Telefon 29

Friske Fiskesorter indkommer daglig

Leverandør til St. Josef Hospital

Brdr. Qvist Brændselsforretning

Kul . Koks . Tørv og Optændingsbrænde
til billigste Priser

Randers, Adelgade 10, Tlf. 1375

Leverandør til St. Josefs Hospital

Knud Petersen

SLAGTERMESTER

Dronningborg . Telefon 649

1. Klasses Kød og Pølser

Leverandør til St. Josef Hospital

HADERSLEV

H. Sauerberg

Malermester

Udfører alt i Skrift- og
Dekoration- og Møbellakering
Bispegade 13 . Tlf. 1378
Udfører Arbejdet ved Sct.
Hedvigstræes Børnehjem

Holm & Molzen A/S

Kulimport

Tlf. 2001 - 2002 - 2003

Lev. til Sct. Hedvig Søstre

PETER SCHMIDT

Th. Quiets Eft. Blikkenslager

Autoriseret Gas- og Vand-
mester - Sanitære Anlæg
Centralvarme

Gaaskærsgade 50 . Tlf. 516

Ligkistemagasinet

N. Rattenborg

Alt vedrørende
Begravelse besørges

Storegade 53

Tlf. 408 & 1235

Heinrich Petersen

Kaffe, The, Vin, Konserver
Tobak og Cigarer

Aastrupvej 55 . Tlf. 55
Lev. til Sct. Hedvig Søstre

KARL JUHL

Glarimester

Storegade 57, Tlf. 1365

Lev. til Sct. Hedvig Søstre

A. Sander

Bagemester

Naftet 33 . Tlf. 878

Leverandør til kath. Menighed

AABENRAA

ANDR. PETERSEN

Isenkram, Glas, Porcelæn og Køkkenudstyr St. Torv 2, Tlf. 800

Aabenraa

Andels Svineslagteri

Udsalg: Søndergade 9, Tlf. 55

Leverandør til Sct. Ansgar Klinik

»CIMBRIA«

Tømmerhandel, Aktieselskab

Telefoner: 2006, 2007 og 2008

Trælast, Bygningsartikler, Støbegods

Leverandør til den nye kat. Kirke

J. H. NISSEN'S

Begravelsesforretning

Alt vedrørende Begravelse
besørges . Ligtransport

NØRRETORV

TELEFON 409

A. C. Weide

Bageri og Conditori

Søndertorv 2 . Tlf. 125

Leverandør til Sct. Ansgars Klinik

Johs. Sørensen

Installationsforretning

Centralvarme, Sanitære

Anlæg, Blikkenslageri

Telefon 540

Lev. til Sct. Ansgars Klinik

De bedste Kolonialvarer

faas altid hos

Carl J. Schmidt

Telefon 66

Lev. til Sct. Ansgars Klinik

Køb

hos vore

Annoncører

NYKØBING F.

Chr. Lauritzen

Gas- & Vandmester
Kirkepladsen . Tlf. 511
Leverandør til St. Josefs Klinik

I. P. LARSEN

Kolonial . Delikatesser
Slotsgade 3 . Tlf. 1026
Leverandør til St. Josefs Klinik.

MØRCH

Ligkistemagasin
Møbelsnedkeri
Østergade 14
Nykøbing F.
Tlf. 151

A/s Hans Henrichsen & Co.

Tlf. 45 og 124
Bygningsartikler . Centralvarmeartikler
Kakkelovne . Komfurer

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
St. Kirkestræde, Tlf. 684
Leverandør til katolsk Menighed

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni

KUL . KOKES . CINDERS
Nykøbing F. . Tlf. 626, 945
Leverandør til kat. Institutioner

NYKØBING
ØL **LOLLAND**
FALSTER

Køkkenudstyr

Glas og Porcellæn
Henri Herz
Østergade 20 . Tlf. 776

CARL ANDERSEN

ARKITEKT

Nykøbing F . Tlf. 439

E. C. Schultz

Kolonial . Delikatesser
Tlf. 110 . Hj. af Østerg. og Raadhusstr.
Leverandør til katolsk Menighed

C. A. Hartmann

Murermester
Vesterskovvej 64, Tlf. 923
Leverandør til katolsk Menighed

S. Kleofassen

Glarmester
Ryesgade 10 . Tlf. 956
Leverandør

CHR. HANSEN

Murermester
Fredensgade 17 . Tlf. 322
Leverandør

Knud Ibsen

Langgade 26 . Tlf. 513
Leverandør
Stiftets Brille-Etablissement

NAKSKOV

Kul, Kokes, Cinders, Briketter og Brænde *bedst og billigst hos*

Aug. Freuchen & Co.
T. G. Krøyer A/S

Chr. Møller

Blikkenslagermester, aut. Vand- og Gasmester
Søndergade 43 . Tlf. 600
Alt i Køkken-Udstyr
Leverer til den kat. Kirke

Wald. Clasen

Murermester
Telefon 208
Lev. til kat. Kirke

C. H. Jensen

Slagtermester
Søndergade . Tlf. 221
Lev. til St. Josef Søstrene

C. V. Jørgensen

Statsautoriseret Installatør
Søndergade 35 . Tlf. 389
Leverandør

A/s Nakskov Mejeri

Telefoner: 164 og 366
1. Kl.s Produkter
Leverandør

Broderimagasinet

Udvalg i Garn, Tegning, Montering
Alt til Haandarbejde
Leverandør til St. Josef Søstrene
Østergade 18 . Tlf. 921

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING
Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr

Afdeling for Legetøj
Jørgen M. Larsen
Torvet 7, Nakskov, Tlf. 234

VEJLE

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Arbejdet ved den katolske Skole

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN
Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Mejeriet „Ficaria“

Fineste Mejeriprodukter
Vejle . Telefon 335
Leverandør til St. Maria Hospital

C. V. Berg

Blikkenslagermester
aut. Gas og Vandmester
Langelinie, Telefon 131, 1637
Arbejdet ved den katolske Skole

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

11. Juni 1939

Nr. 2

Det skønne Klædebon

De bedste Minder fra en Italiensrejse er Minderne om de mange, dejlige *Kirker*, man fik Lov til at betræde. Kirker er der alle Vegne. Baade i Venedig og i Rom laa der en stor og skøn Kirke lige overfor mit Hotel. Naturligvis er det især i Rom, at Kirkernes Mangfoldighed fylder En med Undren og Glæde. Allerede det store Antal siger saa meget om henfarne Slægters Kærlighed til Gud. Og træder man saa ind gennem Kirkens Port, overvældes man af dens Rigdom paa fine, ædle Enkelt-heder. (Det er blot utaaleligt paa en lille, hastig Rejse, at man aldrig har Tid til at fordybe sig i og indprente sig disse Enkelt-heder, fordybe sig i Mosaikers og Frescomaleriers, Relieffers og Skulpturers nænsomt dannede Træk.)

Hovedindtrykket af alt dette bliver: det katolske Folks Kærlighed til Guds Hus. Intet er for skønt til at smykke Kirkens hel-lige Hal. Hver Gang Børnene finder noget herligt og frydefuldt, bringer de det til Moderen. Og hver Gang nye Strømninger indenfor Kunsten har frembragt nye Farvevirkninger, nye Former, da er det en Selvfølge, at det først og fremmest er Guds Hus, der skal smykkes med denne Skønhed. Det er derfor, at

Kirkerne i saa rigt Maal afspejler alle Stilarter og deres mangfoldige Afskygninger, alle nye kunstneriske »Fund«. Thi Kirkens Udsmykning er Folkets Sag, Folkets Gave og Folkets Eje.

De herlige gamle Kirker, som i mange Aarhundreder eller maaske endogsaa i tusinde Aar har taget imod Slægterne ved Døbefonten, ført dem til Alteret og stedt dem til Hvile, fortæller os endeløse Historier om det katolske Folks religiøse Liv. De siger os, at her — indenfor disse Mure — blev Folket adlet. *Her slog Folkets Hjerte.*

At Kirkerne ikke blot er Monumenter over Fortids Grave, men at der bedes tidligt og silde i disse Helligdomme, at Messeofret dagligt samler mange, at disse Marmorlegemer stadig har en levende, brændende Sjæl, faar jeg senere Lejlighed til at sige noget om.

Med denne Artikel har jeg blot villet vække eller forøge Kærligheden til vore Gudshuse og Viljen til at udsmykke dem saa værdigt og smukt som muligt. Opførelsen af nye Kirker og Forskønnelsen af de allerede bestaaende maa være hele den danske Katolicismes Sag.

Thi hver eneste skønt formet Stenblomst, hver eneste fint af-

stemt Kirkerude prædiker for Kirkegængerne. Vi Mennesker maa med vore smaa Midler sige Gud Tak, fordi han vil bo i Folkets Midte. Harmoni maa raade paa dette Sted, hvor Sjælen skal løftes til Samfund med Gud. Kirken skal for os være et haandgribeligt Symbol paa den kristne Sjæl som Guds Tempel.

Ligesom Kirkerummet er blevet dannet af Materiale af de mest forskellige Arter, saaledes maa mangfoldige, forskellige Elementer i vort Liv bringes sammen, bygges sammen til harmonisk Helhed, hvis Tro og Liv skal svare til hinanden.

Men Alteret, Offerstedet, som er Midtpunktet, maa ikke glemmes, for da mister Helligdommen sin Eksistensberettigelse. Her maa dagligt frembæres Ofre til Gud. Det er den gode Vilje, som er Præst i dette Tempel...

Se blot, hvorledes Sammenligningen mellem Kirke og Kristensjæl var ved at bringe mig bort fra denne Artikels Emne. Et Bevis for, hvor let det skønne Kirkerum sætter Tankerne i Bevægelse; jeg smutter ind paa en af de mange Veje, som fører fra Gudshusets Skønhed til Troslivets Storhed. Saa lad da ogsaa dette sætte en Streg under den Sandhed, at Guds Hus aldrig kan blive for skønt. C. B.

Horisonten rundt

Pavens Fredsbestræbelser

Som omtalt andetsteds i Bladet talte Paven i forrige Uge til Kardinalkollegiet om sine Fredsbestræbelser, der har forledt Verdenspressen til saa mange Gisninger. Det har forøvrigt hele Tiden været ganske usandsynligt, at Paven skulde have stillet konkrete Forslag til Løsning af Danzigspørgsmaalet eller noget andet af de internationale Stridsspørgsmaal. Ligeledes har det ikke været troligt, at Pius XII skulde have tilbudt sig som Mægler. En Del af Verdenspressen har haft travlt med Laterantraktaten og paa Grundlag af den udtalt Formodning om, at Pavens Bestræbelser gik Italiens Ærinde efter forudgaaende Aftale med Mussolini. Det havde været nok saa rimeligt at se Laterantraktatens Bestemmelser som en Garanti for, at Pavestolen kun vil optræde som Mægler i internationale Affærer, naar de stridende Parter indanker deres Strid for hans Voldgift.

I Mandags dementerede Premierminister Chamberlain Rygtet om, at Paven skulde have fraraadet England en Alliance med Sovjetrusland. Rygtet kan muligvis stamme fra den meget kraftige Kritik af Tilnærmelsen til Rusland, som den katolske Ugepresse i England har givet Udtryk for.

Hvorned Aktionen begynder

Indenfor vore danske katolske Rækker er Dagens aktuelle Samtaleemne stadig den Katolske Aktion. I forrige Nummer omtalte vi den utaalmodige Iver, man kan møde hos dem, der

venter Aktionen ført ud i Livet i Form af en stor Organisation med en lang Arbejdsplan foran sig. I en Samtale med dette Blads Redaktør udtalte Biskop Suhr for nogen Tid siden, at det første Skridt maatte bestaa i, at man rundt om i Landet fandt de Lægfolk frem, som egner sig for virksom Deltagelse i Aktionen, og gav dem en grundig religiøs Uddannelse.

Naar vi nu ser »Een Dags Retræter«ne begynde deres Gerning her i Landet, er det netop Begyndelsen til Aktionen, som bliver gjort. Det er ligesom en første Udvalgelse, der her vil kunne foretages. Vi har bedt en af de Præster, som særlig har arbejdet for Indførelsen af Een-Dags-Retræter, fortælle om Forholdet mellem disse og den Katolske Aktion. Svaret falder saa nøje i Traad med Ugebladets eget Syn og vor Forstaaelse af vor Biskops Ønsker, at vi giver det Plads i denne redaktionelle Rubrik.

Een Dags Retræter

Ja, naar vi er naaet saa langt, at Katolsk Aktion en Gang er en Selvfølgelighed, indarbejdet i alle Landets Sogne, udfyldende den nu — ak — saa godt som tomme lægapostoliske Plads i det danske Vikariat, vil disse Retræter blive den katolske Aktions Følgesvend, opmuntrende, trøstende, fornyende, vejledende, livgivende...!

Men vi er ikke saa langt endnu; vi er kun lige ved eller maa ske endda før Begyndelsen. Nu,

i denne Situation maa een Dags Retræter snarere kaldes den katolske Aktions Pionerskole. Nu gælder det først om at vække Lægfolks Ansvarsbevidsthed og danne dem til det Apostolat, som Kirken ventet af dem. Nu forestaar Uddannelsen af et Elitekorps, som er rede til at tage de Opgaver op, som Vikariatet og Sognene kan betro dem.

Disse Retræter skulde da overfor Biskoppen og Sognepræsterne ogsaa yde den nødvendige Garanti for, at de Folk, som melder sig til Tjeneste, véd, hvad det er, det drejer sig om: intet andet end Medhjælp i de brogede Sjælesorgsopgaver, som Sognene vrimler med, men som Præsterne alene ikke kan overkomme. Retræterne skaber den paakrævede Betyggelse for, at de Lægmand, som er dannede gennem dem, ikke søger andet end Guds Rige. De søger ikke et Afløb for deres Veltalenhed eller en Tumbleplads for deres Forfængelighed eller en Arena for deres Ærgerrighed. Hvad de i Retræterne kunde faa lært at søge, er en Arbejdsmark i Kristi Rige, en Kampplads og et Offersted. Gaar der en Strøm af saadanne Mænd og Kvinder frem af Retræterne, vil Præsterne trygt kunne betro dem endog store og betydningsfulde Opgaver.

J. Wolfisberg S. J.

Pastor Benzon paa Rejse:

I Audiens hos Pius XII

Jeg har deltaget i den store, almindelige Pave-Audiens, der under Pius XII antager andre Former end under hans Forænger. Paa den Tid af Aaret, da der var mange Pilgrimme i Rom, var det under den gamle Pave almindeligt, at denne Au-

diens fandt Sted næsten hver Dag, sommetider to Gange om Dagen. Der var da gerne et Par Hundrede Mennesker til Stede. Paven talte ikke, men nøjedes med at give sin Velsignelse.

Hos Pius XII finder den store Audiens kun Sted en Gang om Ugen. En af Vatikanets rummeligste Sale er beredt, og det er et meget stort Antal Mennesker, Audiensen omfatter.

Vi maa have været en 4—5000 Mennesker, som stod stuvet sammen og fyldte Salen, med Undtagelse af Midtergangen, som ved Hjælp af Afspærringer blev holdt fri.

Pius XII blev baaret ind i Salen, ledsaget af et stort Følge. Vi stod saa tæt sammen, at det ikke var muligt at knæle. Vi maatte nøjes med at bøje os for-

over. Næppe var Pavens alvorlige, rolige Ansigt kommet til Syne, førend Jubelen brød løs; der var mange Italienerne til Stede, og Eviva-Raabene lød ustandseligt. Da Paven endeligt var naaet helt frem, var steget ned fra Bærestolen og havde indtaget sin Plads paa Tronen, var det vanskeligt at skaffe Stilhed. Den hellige Fader holdt en stor Tale. Et System af Højttalere gjorde det muligt for alle at høre hans Røst.

Først talte Pius XII paa Italiensk. Hans Stemme klang melodisk og distinkt. Audiensen fandt just Sted Dagen før Kristi Himmelfart. Derfor manede den hellige Fader os til at berede os til den forestaaende Fest med det rette Sind. Da han lidt efter slog over i det tyske Sprog, var det ikke for at oversætte, hvad han havde sagt paa Italiensk. Der var mange tyske til Stede, og Paven følte Trang til at henvende nogle hjertelige Ord til de tyske Pilgrimme. Paa et meget smukt og klart Tysk lød det nu: »Mine kære Tyskere ...« Man følte, hvor stærkt det laa Paven paa Sinde, at netop Tysklands

Katoliker skulde mærke hans Hengivenhed for dem. (En Søster i München, som fik denne Audiens refereret, bemærkede hertil: Ja, vi holder saa uendeligt meget af Paven; hvor det varmer vort Hjerter at modtage en saadan Hilsen fra ham!).

Efter at den hellige Fader havde velsignet os og alle, vi tænkte paa, vore Ønsker og Forhaabninger, begav han sig til Fods gennem Salen. Paven gav sig god Tid, henvendte sig til de nærmeststaaende, snart paa højre, snart paa venstre Side, og Jubelen var ubeskrivelig. Naar Paven nærmede sig en Gruppe, kunde man se Hænder gribe efter Pavens lange, fine Haand; Pilgrimme rev den til sig og kyssede den, og Paven lod det ske. Han var øjensynlig allerede vant til saadanne spontane »respektløse« Udslag af Respekt og Begejstring.

Naar man ser Pius XII paa nært Hold, lægger man Mærke til den store Beskedenhed, der præger hans Træk, ogsaa medens han hyldes. Det er, som om han stadig undrer sig over, at Kardinalerne kunde finde paa at vælge ham til Pius XI's Efterfølger. Samtidig spores de mange Bekymringer og den dybe Alvor i dette Aasyn, som af og til lyser op i et straalende Smil.

C. B.

Liturgi for Lægfolk:

Liturgisk Liv

I den første, lille Artikel om *at leve med Kirken*, satte vi Lighedstegn mellem det at leve med Kirken og liturgisk Liv. Og vi slog fast, at selv om Liturgien (vi tager dette Ord i videste Betydning) er skøn, er dog dermed ikke alt sagt. Liturgien kalder ikke blot paa vor Sans for det Skønne: den leder os til Kristeliv i Aand og Sandhed.

Hvad er da Liturgi? Det vil være godt straks fra Begyndelsen af dette lills Kursus i Litur-

gi for Lægfolk klart at redegøre for dette i vor Tid ofte brugte og desværre ogsaa noget misbrugte Ord. Mange taler om Liturgi og om at være liturgiske og har dog kun ganske vage og dunkle Forestillinger om, hvad det er.

Liturgi er *Kirkens officielle Gudsyndelse*. Den omfatter *Messen, Sakramenterne, Sakramentalierne, Korbønnen* (Breviaret) og hvad vi her kan sammenfatte under det ene Ord: *Kirkeaaet*.

Naar vi siger »officielle« Gudsdyrkelse, er der ikke hermed sagt, at det drejer sig om noget stift og kedeligt noget, som man helst ganske og aldeles overlader til officielle og stive Personligheder. *All Folket* skal tage Del i Kirkens Liturgi. Ordet »officiel« siger blot, at vi har at gøre med den Kultus, den Gudsdyrkelse, som Kirken enten foreskriver for sine Børn, Guds Folk, eller i det mindste giver Love for.

Mange Mennesker tror, at man er liturgisk (som det hedder), hvis man blot har et mere eller mindre dybtgaaende Kendskab til de kirkelige Ceremonier eller noget lignende. Det er rigtigt, at det hører med. I ethvert Samfund gives der visse Omgangsformer; ogsaa Kirken foreskriver ganske bestemte Regler for vor Tjeneste hos den himmelske Konge, og det vilde være meget forkert af os, om vi ikke var omhyggelige med at lære at udføre de kirkelige Ceremonier paa rette Vis. Men alt dette er kun en lille Del af Liturgien, og selv om hertil maa føjes, at vi med hele vor Aand skænker disse ydre Former Liv, har vi dog endnu ikke givet en udtømmende Forklaring af, hvad Liturgi er. —

Naar vi sagde, at Liturgi er Kirkens officielle Gudsdyrkelse, saa vi kun Sagen fra dens ene Side, fra vor Side, Menneskets Side. For imidlertid at forstaa

Liturgien i hele dens Omfang maa vi ogsaa se den fra Guds Side. I Liturgien tjener vi (Kirken) Gud; men der sker ogsaa det, at Gud dér skænker os sin Naade. Set fra Guds Side er Liturgien Guds Virken i os, Jesu Kristi fortsatte Frelsesværk. I Daaben fik vi Del i Guds Natur (2. Pet. 1,4), og dette overnaturlige Liv, som Gud dér gav os, nærer og styrker han, frem for alt i de andre Sakramenter. I Liturgien lever vi med Kristus, har vi stadig Del i hans guddommelige Liv: dette er vel det dybeste og rigeste i Liturgien.

Man har talt om, at Liturgien ejer baade Sjæl og Legeme. Legemet skulde da være alle de ydre Former, som Kirken anordner for vor Gudstjeneste. Naar Liturgien ofte overses eller endogsaa tilsidesættes, kommer det vel af, at man ikke ser andet end dette, det mere materielle ved den. Liturgien har dog ogsaa en Sjæl: ikke alene vor Beaanding af de ydre Foreteelser, vor Viljes Underkastelse under Gud, Ofret af os selv, men ogsaa Kristi naaderige Virken — Kristus, som under de ydre Formers Symbol stadig virker i os.

Liturgisk Liv er da dette: at tjene Gud, saaledes som Kirken vil det; med Kirken og vejledet af den at leve det overnaturlige Liv, som Gud har skænket os, og som han stadig nærer og styrker. *Jacob Hjorth.*

Og Dødsaaarsagen var ingenlunde en helt almindelig. Vor Skole er ikke død af Alderssvækkelse, endsig afkræftet, til Trods for at den tæller mere end hundrede Aar; den stod tværtimod midt i sin skønneste Blomstring, i sin bedste Livskraft. Den døde heller ikke af nogen Sygdom, hverken af en snigende eller en pludselig; thi endnu idag, Aftenen før dens Død, staaer den kernesund og levende, beredt til at virke endnu hundrede Aar. Den døde heller ikke ved et Ulykkestilfælde. Den døde paa Befaling, paa Befaling af en vis maior, af en stærkere Magt.

Vi vil ikke kritisere, kun konstatere. Ogsaa denne vis maior, og maaske netop denne, er efter vor Opfattelse et Redskab i Haanden paa den summa vis, der leder Kongers Hjerter som Vandbække — ikke just fordi de er Konger, men fordi de er Mennesker — den Magt, der ogsaa sørger for den jævne Mand med samme Kærlighed, fordi han er Menneske. Og denne Vished, den eneste, der mestrer Jordelivets Omskiftelighed, giver os da ogsaa Mod til i denne Stund at raabe: »Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet.«

Det humanistiske Gymnasium Metten opstod ikke af en privat Idé eller af benediktinsk Ærgerighed, endnu mindre af den af Liberalismen saa højt besungne klerikale Magtstræben. Idéen var i sin Oprindelse kongelig. Ingen ringere end Kong Ludwig I er dens Ophavsmand. I sin allerførste Kundgørelse om Genoprettelsen af Abbediet Metten af 26. April 1827 bestemmer han i Artikel II: »Dette Kloster skal i Overensstemmelse med Konkordatets Artikel VII Side om Side med dets Sjælesørgergerning og videnskabelige Forskningsarbejde, opretholde et Seminarium, hvor dertil egnede Drengene skal undervises i Musik og Begyndelsesgrundene til det latinske Sprog ...« Dette er Begyndelsen til Ordlyden af vort Gymnasiums Stiftelsesdokument affattet uden noget Klosters

En Afskedstale

Med Skoleaaret 1938/39 ophørte samtlige katolske Skoler i Tyskland at eksistere. Ved Afslutningshøjtideligheden i Benediktinernes Gymnasium Metten (Bayern) holdt Abbed Corbinian Hofmeister følgende Tale, som i sin værdige og smukke Form gav Udtryk for de Følelser, der ved denne Lejlighed rørte sig i Læreres og Elevers Hjerter. Vi gengiver Hovedpunkterne i Uddrag.

Det er faldet i min Lod idag at skulle holde Ligtalen over vor kære Alma Mater Metten. Hvad ingen Mettener nogensinde vilde have troet, hvad der forekom enhver utænkeligt, —

det er nu sket: imorgen, med den officielle Afslutning af Skoleaaret 1938—39, er Metten ophørt med at eksistere, er dets Navn slettet af Eksistensens Bog.

Medvirken, uden nogen Benediktiners Hjælp — idet der i Aaret 1827 hverken fandtes Benediktinere eller Klostre i Bayern.

Skolen rejste sig og udviklede sig i Aarene 1837—50, hvor den stod færdig som et fuldstændigt Gymnasium med Eksamensret. ... Og den holdt ud i Krig og Fred, i gode og onde Tider, indtil Dagen idag. Haus Wittelsbach, hav Tak! Din Stiftelse hilser dig og takker dig endnu paa sin Dødsdag!

Grundlæggelsen af det humanistiske Gymnasium i Metten falder paa et Tidspunkt, hvor den romantiske Bevægelse havde hidført en Slags katolsk Restauration. Førende Mænd fremdrog ikke blot den tyske Middelalders religiøse Tro; man søgte ogsaa at bringe tidligere Aarhundreders Tænke- og Handlemaade tilbage igen. Kong Ludwig var Romantikeren paa Kongetronen. I bevidst Modsætning til det realistiske, oplyste 18. Aarhundrede var han af den Overbevisning, at turde »allerhøjest tilsige Benediktinerordenen — som har gjort sig saa højt fortjent ved Tysklands Ci-

vilisering og har vist sig fri for enhver politisk Tendens — sit Folks Ønsker og Behov.« En fordomsfri Efterforskning af den historiske Fortid havde vist ham, at Benediktinerordenen frem for alle andre Ordener i Aarhundreder havde været den menneskelige Kulturs Vogtere og præceptores mundi. Saaledes skulde det ogsaa være i hans Land. ... Og Metten fulgte med Tiden. Paa alle Omraader: Tysk, Historie, gamle og nye Sprog, Matematik og Fysik, Naturvidenskab og Kemi, Geografi og Stenografi, Tegning og Musik -- overalt uddannedes unge Kræfter ved Statens Universiteter, og her skabtes et Lærerkollegium, der — hvad Uddannelse og videnskabeligt Niveau angik — søgte sit Live ikke blot i Bayern...

Jeg skal ganske kort erindre om endnu en speciel Mettener Opdragelsesgren: Forberedelsen af Præstekandidater. I Aaret 1844 lod Biskop Valentin von Riedel i Overensstemmelse med Trienter Konciliets Bestemmelser det første Præsteseminarium oprette i sit Bispedømme — i Metten. ...

»Med Gud for Konge og Fædreland«, saaledes lyder det gamle Bayrerraab. Det har lydt i Metten lige til der ingen Konge var mere. Men Gud og Fædrelandet er blevet paa vore Læber og i vort Hjerter. Tro har vi tjent Fædrelandet, hvorhen det end kaldte os. Heller ikke materielle Ofre paa Fædrelandets Alter er vi gaaet af Vejen for... En Tak skal derfor lyde til Fædrelandet for den Velvilje, som det i de hundrede Aar har vist os, for den Tillid, det har skænket os. Og naar det nu mener at maatte fratage os denne sin Tillid, saa knurrer vi ikke, men bøjer os. Og vi stiller os til Disposition hvor og naar det igen skulde have Brug for os.

Et sidste Ord som Tak til vore Elevers Forældre, som har betroet os deres Sønner. En særlig hjertelig Tak til dem, der i Troskab holdt ud til det sidste, og som blev hos os paa den synkende Skude. Vi ejer ingen Gaver, som kan gengælde dem dette. Men Troskab for Troskab! Modtag den Forsikring, at Deres Navne staar prentet med gyldne Bogstaver i Mettens Historie. Thi De har skænket os det, som

METTEN

man i Ulykke sjældent finder: et trofast Venskab, og det er den bedste Trøst, Menneskene kan give.

Og nu, mine kære Studenter, hvad skal jeg sige til jer i denne Afskedens Stund? I er det sidste Stykke Kunstværk, som vi har arbejdet paa; Farverne er endnu friske. Vær vore Budbringere, vore Herolder til den store Verden. ... Drag ud, og prisgiv ikke de Grundsætninger, som vi her har plantet i jer, saa opfylder I det Ansvar, som vi lagde paa jeres Skuldre. Paa jer skal Verden erkende, hvad Metten

var! Bliv ved at være Mettenere, stolte og trofaste!

Snart har Klostreet Metten bestaaet i 1200 Aar. Brand og Hungersnød, Ødelæggelse og Magt har det oplevet i broget Veksels, og se: det staar endnu. Det er Kristendommens Skæbne, Korsets Skæbne! Kristendommen og Korset har overlevet alt. Derfor sætter vi fortrøstningsfuldt det sejrriige Ord ogsaa under den Tid, der er forbi imorgen: *Stat Crux, dum voltitur orbis*, omend Verden gaar til Grunde, vil Kristi Kors sejre!

for Budskabet fra det høje. Naar Ligealdighed og Ugidelighed den Gang hindrede Samling til en Hjord, gælder det samme i Dag. Det har Bud til vore Dages ligealdige, uafgjorte, vægelsindede, holdningsløse Sjæle, der saa tit halter til begge Sider.

Kristi Ord »Høsten er stor, men Arbejderne faa. Bed derfor Høstens Herre om at sende Arbejdere til sin Høst!« (Lk. 10,2) kræver udtrykkeligt apostolisk Bøn og viser, at Evangeliets Udbredelse kan og skal fremmes ved Bøn. Jesus velsigner den apostoliske Bøn — men paa trykker den ogsaa Nødvendighedens Stempel. De troendes Bøn skal erstatte det, der mangler i selve Arbejdet.

Hvert enkelt Sted kan ikke genspejle alle den Katolske Aktions Grundtræk. Disse Træk danner et Mosaikbillede, der ved sin Mangfoldighed fortæller om Aktionen.

Det sidst anførte Ord af Kristus gendriver en Paastand, som tit høres fremført: »Naar man anbefaler og betoner Bønnens og Ofrets Apostolat, er dette utilstrækkelige Bevæggrunde, som ingen Tiltrækningskraft ejer, og de giver derfor et forkert Billede af Katolsk Aktion. Det kan virke stimulerende paa 'fromme Sjæle', men ikke paa virkelystne Apostle!«

Den Opfattelse er bundfærdig. Thi hvis disse Motiver ikke drager, mangler Menneskene Modtagelighed, katolsk Gehør, Evne til at fatte det overnaturlige. Saa savnes Katolsk Aktions Sjæl hos dem, der skal begejstres. I saa Fald vilde der kun opnaas Aktivitet, men ingen katolsk Aktion.

I tidligere Tider var katolsk Tænke- og Følemaade Folkets Fælleseje; i Dag savnes den hos alt for mange.

Derfor tilskynder Paverne til at frigøre sig fra jordisk og naturligt Sindelag og stræbe mod det overnaturlige. Bønnens og det aandelige Offers Apostolat fremmer Katolsk Aktion.

K. Pauli S. J.

Katolsk Aktion:

Herrens Ord

Da Pius XI udsendte Rundskrivelsen om Katolsk Aktion, var det, som om en Bavn tændtes, og dens Lys skimtedes videnom. Overalt blev den betragtet som et Signal, der varslede nye Metoder i en ny Tid. Mange Biskopper, der jo allesammen tager Del i Pavens tunge Hyrdeforpligtelser, har gjort Katolsk Aktion til Emne for deres Hyrdebreve og andre Kundgørelser.

I disse henviser de gerne til tre af Herrens Ord, der underbygger det, vi kalder Katolsk Aktion.

I Bjergprædikenen fremsætter Kristus en alvorspræget Formaning: »I maa lade jeres Lys lyse for Menneskene, saa de ser jeres gode Gerninger og priser jeres Fader, som er i Himlene!« (Mt. 5,16). Selvom disse Ord først og fremmest blev rettet til Apostlene, har de Bud til alle troende. Apostlen Paulus genoptager som Kristi mest lærenemme og begejstrede Discipel denne Tanke i adskillige Breve. Til Efeserne skriver han: »I var engang Mørke, men nu er I et Lys i Herren... Lysets Frugt bestaar i lutter Godhed, Retfærdighed og Sandhed«. (Ef. 5,8.9). Filipperne opfordres til at »være ulaste-

lige og Guds oprigtige Børn, skyldfri midt iblandt en vanartet og fordærvet Slægt. I straalere iblandt dem som Stjernerne i Verdensrummet!« (Fil. 2,15). Havnebyen Salonikis (Tessaloniki) Indbyggere faar at vide: »I er alle Lysets Børn og Dagens Børn. Vi tilhører ikke Natten eller Mørket... Lad os, som tilhører Dagen, være ædru, iført Troens og Kærlighedens Harnisk og som Hjælm Frelsens Haab... opbyg hinanden, saadan som I ogsaa gør!« (1. Tess. 5, 5—11).

Kristus vil ikke savne den Meddelelsens Aand, som symboliseres af Lyset: d. e. det apostoliske Sindelag. »Man tænder ikke et Lys og sætter det under en Fjerding, men i en Lysestake, saa at det kan lyse for alle, der er i Huset.« (Mt. 5,15).

Da vor Biskop i Odd Fellow Palæet talte til os, citerede han det andet Herrens Ord: »Den, som ikke er med mig, er imod mig; den som ikke samler med mig, spreder!« (Lk. 11,23). Disse alvorlige Ord blev rettet til Israels Lærere og Førere, der stod afsides og ligesom Folkemængden var ligealdige over-

Skræk og Rædsel

af Pierre l'Ermitte

Han hedder — ja, det lyder rædsomt, men han hedder virkelig Achille — og saa oven i Købet Defer, hvilket jo betyder: af Jern! Der maa ude i det ukendte Rum være nogle smaa ondskabsfulde Trolde, som morer sig med at gøre Grin med Menneskers Navne. Achille er et af deres Ofre; for han er bestemt ikke nogen Helt som den store Græker, hvis Navn han bærer; Achilles vilde skamme sig over Achille. Og af Jern er han sandelig heller ikke. Han er Neura-steniker om en Hals, og en Pessimist saa grundig pessimistisk, at han minder om en af disse billige Fyldepenne, der griser alt, hvad de kommer i Nærheden af, til med Blæk.

Achille er blevet en Prøvelse for mig, siden jeg begyndte at bygge Ste Odile-Kirken. Han bliver aldrig træt af med matematisk Grundighed at forklare mig, at jeg umuligt kan klare den Situation, jeg selv har anbragt mig i, men ender i Fængsel — trukket derhen af Entreprenørerne, som ingen Penge faar. Disse mørke Spaadomme kommer af, at jeg er i Færd med at give Kirken Taarn og Flisegulv — uden først at have spurgt ham til Raads. Og han lever i Tanken om den Krig, der ganske bestemt bryder løs i den aller-allernærmeste Fremtid. — Selv har han taget sine Forholdsregler. Han har to Gasmasker, og han har spurgt Eksperter til Raads for at blive klar over, om det under et Bombardement er bedst at blive paa fjerde Sal og staa i Fare for at brænde inde eller gaa ned i Kælderen og udsætte sig for at blive kvalt, naar Huset styrter sammen. Derfor ser han i Aanden mit Kirketaarn brændt, Fliserne pulveriseret o. s. v. »Og ingen vil sætte en Skilling i Deres Byggeri! Alle er bange! Alle indskrænker sig! De, som har Penge, graver dem ned!« Saadan taler

Achille Defer, og sandt at sige har han heller aldrig givet mig en eneste Skilling.

Jeg finder mig blidt og resigneret i det alt sammen. Men jeg er naturligvis ikke den eneste, Achille raser imod. Han er ansat i en stor Bank, og hans Kolleger er ikke saa taalmodige som jeg. De har ganske vist først prøvet paa at faa ham til Fornuft. De spurgte ham, hvad der vilde blive af Landet, hvis Bonden lod være med at dyrke sin Mark, fordi den maaske snart vilde blive gennemhullet af Granater, hvis Lægen ikke vilde tage sig af sine Patienter, fordi de alligevel snart vilde blive gasforgiftede, hvis man ikke vilde køre med Toget, fordi Skinnerne maaske snart vilde blive revet op, o. s. v. Men de talte for døve Øren.

Og omsider fik de da nok af Achille's Hyleri og bestemte, at nu skulde han faa noget rigtigt at hyle for.

Forleden Dag, en iskold Foraarsdag, begyndte Offensiven.

Da Achille Klokkeren 8 om Morgenen, efter at have slugt to nedslaaende Aviser, begav sig af Sted til Banken, mødte han en af sine Kolleger.

»Det ser meget truende ud,« sagde Achille dystert. »Man siger, at Hitler paa sin Inspektionsrejse til Grænsefæstningerne stirrede længe over mod Strassbourg. Det betyder noget.«

»Ja,« svarede hans Kollega i samme triste Tone, »en Mand, som ved meget god Besked, betrocde mig i Gaar, at Hitler sikkert vil benytte sig af den engelske Konges Fraværelse til at erklære Krig i denne Uge.«

»Denne Uge!« raabte Achille. »Men det er jo forfærdeligt!«

»Ja — men den, som sagde mig det, ved som sagt meget god Besked.«

(fortsættes Side 27).

Rom og Verden

I en Tale til Kardinalkollegiet i Slutningen af sidste Uge udtalte den hellige Fader, at han — som foreløbigt Resultat af sine Fredsbestræbelser — fra alle Sider havde modtaget Forsikringer om »god Vilje og Beslutning om at ville bevare Freden, som Folkene ønsker saa meget«. Paven tilføjede, at han ikke vilde ophøre med sine Bestræbelser, som han haabede vilde finde Jordbund nu under den almindelige Afspænding, der hersker for Øjeblikket. — Den hellige Fader har nu taget Ophold paa sin Sommerresidens i Castel Gandolfo.

Under Overskriften »Et rigtigt Bispeord« gengiver New Yorker-Aviserne et Interview med den nyudnævnte Biskop af New York, Dr. Spellman. Biskoppen udtaler: »Jeg vil sætte alle mine Kræfter ind og yde mit bedste. Jeg vil bede og arbejde — b e d e, som om alt afhæng af Gud, og a r b e j d e, som om alt afhænger af mig selv.«

Efter en længere rolig Periode synes Forholdet mellem Kirken og Staten i det gamle Østrig nu paany at skulle skærpes. Kort før Pinse offentliggjordes en Række Dekreter, ifølge hvilke det bl. a. forbydes Skolebørn at deltage i kirkelige Optog og Processioner (f. Eks. Fælleskommunioner og Kristi Legemsfest).

Den engelske Forsker, Sir Leonhard Wolley, mener gennem Udgravninger i Ur i Chaldæa at kunne paavise, at Syn d f l o d e n har fundet Sted for cirka 5600 Aar siden. Han støtter sine Formodninger paa et Fund af Lerplader i nogle Grave, der bærer Indskrifter fra det 37. Aarhundrede før Kristus. Umiddelbart derunder har Sir Wolley fundet Leraflejringer, og derunder paany et Kulturlag af meget ældre Dato, indeholdende maledede Brugsgenstande (Krukker, Skaale o. l.) samt ildfaste Sten.

➤ Kristi Legemsprocessionen
forlader Kølner Domen

Kristi L

FOTOS:
Felici (1)
Igri (2)
Jøbe (3)
Arkiv (3)

▲ Kardinal Verdier vel-
signer Folkeskarene uden-
for Sacré-Coeur Kirken i
Paris

*

➤ Sakramentsprocession i
Polen

Legems Fest

◀ Pave Pius XI bærer Sakramentet i Kristi Legemsprocessionen paa Peterspladsen 1938

➤ Ungarske Mariakongreganister deltager i Processionen

*

➤ Kristi Legemsfest i Tyrols Bjerge

Y Ved et af Processionsaltrene paa Unter den Linden i Berlin

Kristi Legemsfest indførtes i 1246 i Bispedømmet Liege efter et Syn af den hellige Juliana af Mont-Cornillion, og blev senere af Pave Urban IV (1264) indført over hele Kirken. Fra Slutningen af det trettende Aarhundrede fejres Festen overalt med pragtfulde Sakramentsprocessioner. Fstedagens herlige Officium skyldes den hellige Thomas af Aquin (†1274).

Liturgisk Kalender

Juni.

11. S. *Søndag i Kristi Legems Oktav* (658); 2. Sæt Bønner: Oktaven (652), 3. Sæt Bønner: St. Barnabas (936).
12. M. i Oktaven (652); 2. St. Johannes af St. Facundo (940), 3. St. Basilides, Cyrinus, Nabor og Nazarius.
13. Ti. i Oktaven (652); 2. St. Antonius af Padua (941).
14. O. i Oktaven (652); 2. St. Basilus den Store (942).
15. T. Oktav af Kristi Legems Fest (652); 2. St. Vitus, Modestus og Crescentia (943).
16. F. JESU HJERTES FEST*).
17. L. i Oktaven*); 2. Gudsmoder ((90)), 3. For Kirken ((123)) eller for Paven ((122)).
18. S. *Søndag i Jesu Hjertes Oktav* (662).

*) Messen paa Jesu Hjertes Fest findes ikke i Messebogen, men er udgivet i Særtryk af »Jesu Hjertes Budbringer«, Ryesgade 26, Aarhus, og faas ogsaa i Katolsk Boghandel, Slenosgade 3, Kbh. V. Pris 10 Øre.

De unge Mænd begynder

Een Dags Retræte for unge Mænd i Sct. Andreas Præstegaard, Kollegievej 2, Charlottenlund, *Søndag den 18. Juni!*

Mødetid: Lørdag Aften Kl. 8. (Lagener og Hovedpudebetræk bedes medbragt! Skulde nogen ikke kunne møde om Aftenen, bedes det meddelt).

Ledelse: Pater J. Coenen S. J.

Afslutning: Søndag Aften Kl. 8.

Omkostninger: 2,50 Kr., dog skal Pengespørgsmaalet ikke hindre nogen i at deltage!

De, der ønsker at deltage, bedes inden Torsdag den 15. Juni henvende sig til Pater J. Coenen, Stenosgade 4, København V.

Katolsk + Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenstillet med »Katolsk Ungdom«

Utgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Annonceføleling: Klosterslræde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Replikker fra en Diskussion:

Literatur og Livsanskuelse

For et Par Uger siden drøftede tre unge Literatur-Fagfolk for Statsradiofonis aabne Mikrofon Forholdet mellem »Literatur og Livsanskuelse«. Den ene meldte sig som Humanist, den anden som Tilhænger af den sociale Literatur, og den tredje, Lektor Emil Frederiksen, indtog det kristne Standpunkt overfor Literaturen. Fra Diskussionens Manuskript citerer vi nogle af den katolske Lektors Udtalelser.

Kristendommen ude i Verden.

»Jeg vil gaa ud fra to Hovedpunkter i Forholdet mellem Literatur og Kristendom. Der er to Punkter, hvorfra Modsætning udgaar. Det ene er den Paastand, at Kristendommen ikke har noget med denne Verdens verdslige Livsformer at gøre, men er aldeles udenfor det jordiske. Denne Tanke møder man baade hos yderliggaaende Kristne og hos Kristendommens skarpe Fjender. Efter min Mening er det en falsk Tanke. Kristendommen har hele sin Historie igennem været og er stadig en Magt, der vil gribe ind i Livet, baade i den enkeltes og i Samfundets Kulturliv...

Religionen er ikke blot en Privatsag; den er et offentligt Anliggende... Kristendommen stiller Fordringer til Kulturlivets øvrige Organer i et Samfund, og den mener om sig selv, at den ogsaa har sine Rigdomme at bringe. Overfor Literaturen ligesom overfor det enkelte Menneske har den gennem Tiderne staaet som baade et Tilbud og et Krav. Literaturens Historie viser, at dens Trivsel i et Folk afhænger af Digternes Evne til at respektere og navnlig benytte de store Traditioner. Baade i Form og Indhold lever Literaturen af de store Traditioner og dør, naar de opløses. Under dette Synspunkt maa man regne med den uhyre Værdi, det er for Literaturen, at Kristendommen har vist sig at være den eneste konstante Kulturmagt gennem Aarhundrederne... uovervunden. Kristendommens Rigdomme er ganske vist gammelkendte, men den mener, at disse Rigdomme udstrømmer fra evigt friske Væld og forsaa vidt altid frembyder Mulighed for literær Fornylse.

Kristendommens Krav om Moral.

Et andet Punkt mellem Kristendom og Literatur er Kunstens Forhold til Moral. Kunst uden Moral eksisterer ikke. Navnlig nu for Tiden er Verden mere end nogensin-

de opfyldt af Omvæltninger i Tænkemaade... for eller imod kristen Moral. At kræve en saakaldt fri Kunst idag er at ville finde Honning i Løvens Gab. Det literære Liv maa nødvendigvis paavirkes af de store Idébrydninger og af Forviklingerne i de enkelte Menneskers Liv, Digternes og vi andres, og her kan Kristendommen ikke staa som neutral Tilskuer, og det kan Literaturen heller ikke. En levende Literatur ønsker at fremme, eventuelt ændre Menneskers Livserfaringer. Derfor vil en religiøs Betragtning af Literatur altid bestemme Digtværket efter dets paavirkende Kraft, og det religiøse Menneske vil ønske eller kræve, at Literaturen forplanter Aandsværdier, som religiøst og moralsk set er Livsgoder. Naturligvis skal det onde ikke være Literaturen forment. Paa det ondes Baggrund skal tegnes Rigdommen ved det godes Erhvervelse og Risikoen ved at leve mellem godt og ondt, mellem Løgn og sandt, den Besiddelse og den Risiko, som det religiøse Menneske og vistnok ethvert Menneske kender fra sine Erfaringer... Religiøst set er overhovedet godt og ondt, Sandhed og Løgn i Kamp med hinanden det eneste store Emne, Livets dybeste almene Tema, og der kræves af Digteren, at han forstaar at arbejde med bestemte, for os genkendelige Forestillinger om Løgn og Sandhed, om godt og ondt. Uden disse Grundpunkter vil al Digtning være pure Æstetik eller Kaos, eller begge Dele i Vekselvirkning med hinanden.«

De kristne Realiteter.

Overfor Diskussionens Humanist fastslog Lektor Frederiksen: »Religionen, altsaa Tro og Moral, hører med til Definitionen af Mennesket.« Og da Humanisten tog til Orde mod alle Illusioner, ogsaa de »gavnliges«, og beskyldte Kristendommen for at være illusionsbefordrende, svarede den kristne Diskussionsdeltager: »Kristendommen anser Genstandene for sin Tro — først og fremmest det evige Liv og Kristi Betydning — for at være Realiteter, selvom de ligger udenfor Fornuftens Rækkevidde.«

Erotik og Kunst.

Paa Humanistens Foranledning veksledes nogle Ord om, hvad han kaldte »Kristendommens uforstaaende Holdning... overfor moderne Bøger, hvor det erotiske Tema er det centrale.« Lektor Frederiksen svarede: »Jeg mener, at et kristeligt Synspunkt ikke teoretisk vil

sætte moralske Grænser for Digter-
evnens saakaldte frie Udfoldelse,
men praktisk har moderne Bøger
med erotisk Indhold som det cen-
trale lært mig, at de som Regel ud-
trykker en saa hidsig og formløs
Opfattelse af det erotiske, at de
slapper af i den rent kunstneriske
Behandling, saaledes at der bliver
tilbage en erotisk Agitation, der
ikke væsentlig falder ind under
literære Synspunkter, men under
moraliske... Disse Bøgers Forfatte-
re vilde vist ogsaa blive fornær-
mede, hvis man ikke tog deres ero-
tiske Forkyndelse som noget al-
vorligt, men hæftede sig ved deres
kunstneriske Fortrin eller kunst-
neriske Afmagt.»

Index og Literaturen.

Og endelig, da Debatten kom ind
paa den katolske »Index«: »Bagved
Index-Ideen ligger der i den ka-
tolske Verden en Myndighed, en
Klarhed i Læren og navnlig en Til-
lid fra Kirkefolkets Side overfor de
øverste styrende, som vi slet ikke
kender paa vore Bredegrader...
Med Hensyn til moderne, erotisk
Literatur er man paa kristelig Side
simpelthen og med Rette bange for
erotisk Uregelighed og betragter
den som en Trusel mod sand Men-
neskelighed. Det moralske Menne-
ske er jo et Menneske, der vil leve
op til Idealer for menneskelig Vær-
dighed.»

Skræk og Rædsel

(fortsat fra Side 23)

Da Achille med rynket Pande
gik ind gennem Bankens Port,
mødte han en anden Kollega.

»Men hvad er der dog i Vejen
med Dem? De ser jo ligefrem
gusten ud! Og Deres Øjne skin-
ner saa underligt! Har De taget
Deres Temperatur nu til Mor-
gen? Ikke? Jeg er vis paa, De
har over 39.«

»Ja, jeg maa sige, at jeg har
det ikke rigtig godt.«

»Saa er det meget forkert af
Dem at gaa ud i denne Kulde.«

I Garderoben saa Achille sig i
Spejlet. At den elektriske Pære
over det var lysegrøn i Dag, op-
dagede han ikke; men den gus-
ne Farve, hans Ansigt havde,
forfærdede ham.

»De har vel ikke et Aspirin-
pulver hos Dem?« spurgte han
Kontorchefen. »Jeg har det rig-
tig skidt.«

»Pulver? De trænger til at
komme i Seng, kan jeg se; De
er jo ganske grøn i Ansigtet, —
og helt opsvulmet i Hovedet.
Hvad kan der være i Vejen med
Dem?«

»De synes altsaa, jeg hellere
maa tage hjem?«

»Ja, absolut, absolut, De er
bestemt rigtig syg.«

»Det er ogsaa bedst for os an-
dre, hvis det nu er noget smit-
somt,« sagde en Fuldmægtig,
som kom til i det samme.

Baåde Kontorchefen og Fuld-
mægtigen fulgte ham deltagende
ud. Det kneb med at faa Over-
frakken paa, og da Fuldmægtigen
hjælpsomt satte Hatten paa
Hovedet af ham, gennemryste-
des han af Rædsel — den var
alt for lille! Han anede jo ikke,
at venlige Kolleger lige havde
anbragt det meste af en Avis
tæt sammenlagt inden for Sve-
deremmen.

»Vi maa have fat paa en Bil,«
sagde Kontorchefen; »han kan
ikke gaa hjem eller tage med
Sporvogn.«

»Jeg skal nok køre med
hjem,« svarede den anden. »El-
ler maaske var det klogest at
køre lige hen paa Hospitalet?«

Achille stønnede; og da han
sad i Vognen med Hatten paa

Uhøjtidelige Udklip

ved John

Apostolisk Økonomi. I New York
udgiver Peter Maurin, Dorothy Day
og flere andre Bladet »Catholic
Worker«, som er Organ for deres
Arbejde blandt Verdensbyens fat-
tigste. Disse Katoliker bor i Fattig-
kvarteret og deler alt med de fat-
tige. Det sker ikke sjældent, at de
faar saa mange Gæster til Natlogi,
at de maa give Afkald paa deres
egen Seng. Her er et Afsnit fra et
Brev, som Dorothy Day sendte
Maurin, da han var bortrejst nogle
Uger:

»Jeg har en Tilstaaelse at gøre
dig. Forleden kom her en Mand,
der trængte til Sko. Heldigvis hav-
de vi et Par, som passede ham.
Hans gamle Sko var gode nok, men
flere Numre for smaa, saa jeg bad
ham lade dem blive her, hvis der
kom nogen, som kunde passe dem.
Da han tog dem af i Kontoret, bad
han undskyldte, at hans Sokker var
fulde af Huller. Nu har der en Uges
Tid ligget en Julegave til dig paa
Skrivebordet i en pæn lille Pakke
med rød Snor. Jeg gættede paa, at
det var Sokker, og da jeg aabnede
Pakken i det ene Hjørne, saa jeg,
at det passede. Jeg gik saa ud fra,
at du ikke havde noget imod, at
jeg gav din Julegave til vor Bror i
Kristus. Forhaabentlig har Frances
Tamke, som sendte Pakken, heller
ikke noget at indvende. Der var to
Par, og jeg har gemt det ene til dig.
Maaske det er her, naar du kom-
mer tilbage.«

Revuernes straalende Vid. I en
københavnsk Sommerrevue er der
en Scene, hvor to af de optræden-
de taler om S sammensætning af en

Menu. Den ene foreslaar »Bederyg
med Bønner«. Den anden svarer:
»Bederyg med Bønner! — hvor det
lyder katolsk.« Til Skuespillernes
Ros skal siges, at de afleverer Vit-
tigheden med betydelig Flovhed.
Men den dumme Vittighed er vel
egentlig en Kompliment. Forfatte-
ren tør sikkert formodes at være
saa nogenlunde komplet uvidende
om Religion. Og alligevel: han har
en Anelse om, at Katoliker beder
gerne, slittigere end Folk er flest.

Skitsmissernes Aarsag. De lærde
maa jo vide Besked. I en »Bulletin«
fra det katolske Universitet i In-
diana staar der: »En af Grundene
til, at Ægteskaber varede længere
i gamle Dage, var vistnok den, at
Bruden ikke lignede en fremmed
Dame, naar hun fik vasket Ansigt-
et.«

Luftbeskyttelse. Da man i Eng-
land i Fjor for Alvor tog fat paa
Beskyttelse af Civilbefolkningen
mod Luftangreb, skrev »Catholic
Fireside«, som ikke tabte Humø-
ret: »Magistraten i en af vore Byer
har anset Indretningen af bombe-
sikre Rum for at være alt for kost-
bar en Historie og har truffet Af-
tale med det lokale Bryggeri om at
benytte dets Kælderhvelvinger i
Nødtilfælde. Det maa anses for let
i en Fart at faa samlet alle Ind-
byggerne. Betænkelig bliver Histo-
rien, naar Sirenerne atter melder:
Alt roligt. Det vil maaske vise sig
vanskeligt at faa alle til at gaa
hjem.«

Skødet, sagde han halvkvalt:
»Hvis mit Hoved bliver ved med at svulme op, kan jeg ikke passe min Gasmask.«

»Naa — ja, hvis De overhovedet faar Brug — — —«

»Hvad for noget?«

»Aah, ingenting,« svarede Achilles Kollega i Begravelsestone.

Og nu kan man igen trække Vejret i Banken. Man kan udføre Dagens Forretninger, uden at høre, hvor ligegyldigt det hele egentlig er, fordi alt alligevel snart braser sammen, og lytte til Fuglenes Kvidren i Gaardens Træer uden det stadige Akkompagnement af dystre Spaadomme. Og jeg kan staa og se paa Arbejderne, der vandrer op og ned ad Stilladset omkring mit Kirketaarn, uden at blive mindet om Gældsføngsel og Bombardement. For Achille ligger til Sengs — rigtig syg — af lutter Skræk for at blive det.

(Forkortet Oversættelse ved T. Fd.)

Kolding

St. Michaels Skoles Aarsprøve blev atter i Aar et smukt Bevis for vor kære gamle Skoles Eksistensberettigelse. Censor og Lærere fra de kommunale Skoler var enige om, at Elevernes skriftlige Arbejder stod over Gennemsnittet. Sct. Hedvigsstrengens uegennyttige Arbejde har baaret Frugt, og der skal gennem disse Linier bringes Søstrene en oprigtig Tak.

Kristi Himmelfartsdag havde vi den Glæde at modtage Besøg af Hs. Excellence Biskop Suhr, som meddelte Konfirmationens Sakramente til 36 Unge. Efter Prælatmessen afholdtes en almindelig Reception i Præstegaarden. Menigheden glædede sig meget over for første Gang at hilse paa vor nye Overhyrde.

Henricus.

English paper

If any one, preferably an invalid, would like to read the »Catholic Fireside« which I get once a week, please let me know, and I will send it.

Harriet Marcussen,
140, 5., Borgergade, Copenhagen K.

Ungpigestævnet i Trørød

Trørødhus, Trørødvej 39
Søndag den 18. Juni

Protector: *Hs. Excellence Biskop Suhr*

D. K. K. F. indbyder alle unge Kvinder til en rigtig god Dag.
Dagens Motto: VÆR BEREDT!

Program:

- Kl. 7 Mødested for dem, der vil cycle, er Hjørnet af Bernstorffsvej og Tuborgvej.
Kl. 7,30 Tog til Vedbæk (fra Hovedbanegaarden).
Kl. 8,25 (senest!) »Over Snoren«: Alle, der er ankommet inden Kl. 8,25, deltager i Lodtrækningen om *en Rundflyvning over København*.
Kl. 8,30 Messe med Fælleskommunion.
Morgenmaaltid.
Kl. 11 Dr. Otto S. J.: »Vær beredt«. Frokostpause. Tur til Skov og Strand.
Kl. 14,30 Formanden for Danmarks Katolske Kvindeforbund: Strejfglimt over katolske Problemer af idag. Derefter: Hvad lærer Dagens Motto mig?
Kl. 15,30 Forskellige Slags Stafetløb.
Aftensmad.
Hs. Excellence Biskoppen taler til de unge og giver:
Kl. 19 Sakramental Velsignelse.

Adgangskort à 25 Øre faas i Katolsk Boghandel.

Der er ingen Prædiken under Messen. Det bliver for meget for de fastende med saa lang Messe. Den kommer kun til at vare ½ Times Tid. Vær derfor fastende, hvis De kan. Vi skal i Fællesskab bede Messesvarene paa Latin. Husk derfor Messebogen (De findes ogsaa i Katekismen). Og glem endelig ikke Sangbogen (nu nedsat til Kr. 1,—). Den er til Resten af Dagen. Reserver en særlig Pakke Mad til Morgenmaaltidet. Man er glubende sulten efter at have været fastende saa længe, ikke mindst Cyklisterne. Og saa en Pakke af sædvanlig Størrelse til Frokost og Aften. Naar man ellers tager paa Skovtur, har man jo spist, inden man tager hjemmefra.

I Skovløberhuset ved Siden af Trørødhus kan den medbragte Mad spises. Drikkevarer kan købes samme Sted.

Der er sikkert mange, der vil cycle. Husk Cyclelygte. Der bliver muligvis Brug for den det sidste Stykke hjem. Hjemturen kommer ikke til at foregaa hverken ad Strandvejen eller Lyngbyvejen, men ad lidt befærdede Veje.

Til sidst et Ord til de »ensomme«. Har De ingen at følges med, saa kom alligevel. De skal nok blive draget ind i Kredsen af andre unge. Trørød er Stedet til at faa sig en god, katolsk Kammerat.

Husk at deltage i Lodtrækningen om Rundflyvningen.

Paa Gensyn!

Emma.

Esbjerg

Søndag d. 21. Maj havde Esbjerg Menighed den Glæde at modtage Besøg af Biskoppen, der under Højmassen meddelte Konfirmationens Sakramente til 38 voksne og Børn. Det gjorde stærkt Indtryk paa Menigheden, da Biskoppen i sin Prædiken udtalte Ønsket om at tale med de enkelte Katolikker og lære dem at kende, og da man efter Messen samledes i Skolegaarden, strømmede alle hen til Biskoppen for at hilse ham med barnlig Tillid som vor hierarkiske Overhyrde.

Fra Lørdag Eftermiddag havde hele Menigheden forberedt sig paa at modtage Biskoppen, der havde givet Tilsagn om at ville tage Del i et Møde med Menigheden om Af-

tenen, og alle kappedes om at bidrage til at gøre Dagen saa smuk som mulig. Paa Grund af den store Tilstrømning maatte Mødet desværre forlægges fra vort sædvanlige Mødested i Skolen til en lejet Sal ude i Byen, hvortil vi begav os efter Aftenandagten, som denne Dag bestod i Kompletorium, der blev sunget vekselvis af Biskoppen og Menigheden. Ved Mødet lod Sognepræsten forevise Brudstykker af Filmen om St. Josefs Hospital, (i Ugen forinden var denne Film i sin Helhed blevet forevist for Læger og Sygeplejersker ved Byens Hospitaler og Sanatorier), og efter at Sognepræsten og Kirkeforstanderne ved Kaffebordet havde holdt korte Taler, tog Biskoppen Ordet og meddelte til Slut alle de tilstedeværende sin biskoppelige Velsignelse.

Valfarten til Haraldsted

Søndag den 25. Juni

VALFART — et Ord, der leder Tanken hen paa fjerne Tider, hvor Tempoet var mindre, og Folk i Almindelighed havde bedre Tid til at overveje og tænke. Ordet har sin Romantik fra Middelalderens brogede Tid, som vel nok i mangt og meget stod tilbage for »vor Tid«; — men alligevel havde hin fjerne Tid sin særlige Styrke, og det var i den kristne Tro. Læser man Beretninger fra den gamle Tid, er disse i langt højere Grad gennemtrængt af kristen Aand. — Det savner Nutiden i nogen Maade! Vi trænger alle og stadig til Guds Hjælp, og i saa Henseende kan vi lære af tidligere Tidens enkle, stærke Gudsdygt.

Valfarter var en af de Ting, man dengang samledes om for i stærkere Grad at prise Gud. I det katolske Danmark var der i sin Tid ogsaa adskillige Valfartssteder; i Dag har vi danske Katoliker kun ét Valfartssted i Ordets egentlige Betydning, og det er den Plet, hvor Sct. Knud Lavard led Martyr døden i Aaret 1131, udenfor *Haraldsted Skov ved Ringsted*. I Dag ser vi kun Ruinerne af det Kapel, der i sin Tid blev rejst til hans Minde; — men en Katolik kan ikke andet end føle sig grebet, naar der holdes Messe paa dette Sted, der har mere end 800 Aars Tradition. *Men mange flere* end Tilfældet nu er (og det gælder navnlig de unge), skulde og burde deltage i denne aarlige Valfart, der finder Sted i Juni Maaned. Valfarten foretages altid en Søndag, saa alle, der vil, kan komme med. Især de unge, der ellers har Tid til saa meget, burde »ofre« denne Søndag for vor danske Helgen og samtidig faa Del i den Velsignelse og Opbyggelse, det er *en hel Dag* at prise Gud med Sang og Bøn. Den fysiske Anstrengelse, der er forbundet med Valfarten, bliver i høj Grad belønnet ved den Tilfredshed og Glæde, man føler ved at have gjort et virkeligt Stykke *Arbejde* til Guds Ære. Spørg dem, der har været med gennem flere Aar; — de længes alle mod den Tid, Valfarten finder Sted, og de imødeser Dagen med Forventning hvert Aar!

Jeg vil haabe, at disse Linier kan bidrage til, at adskillige af vore unge, raske Katoliker — og forøvrigt ogsaa mange af den lidt »ældre« Generation — vil faa Lyst til at »prøve« en Gang. Gør Forsøget, og De vil sandelig ikke komme til at fortryde det! Maaske bliver netop den eller de, som i Aar følger min Opfordring, blandt de ivrigste og faar mange flere til at følge næste Aar igen og saa fremdeles. Der er Plads nok derude i Guds frie Natur!

Knud Rasmussen, Ordrup.

Nogle praktiske Oplysninger:

Valfarten finder i Aar Sted Søndag den 25. Juni.

Fra København tager man enten med *Søndagstoget*, der afgaar Kl. 5,58 og er i Ringsted Kl. 7,24. (Man kan saa naa at komme til den hellige Kommunion i Sct. Knuds Kirke i Ringsted og faa Tid til derefter at spise Morgenmad i Præstegaardshaven inden Valfarten. — Kaffe og Drikkevarer kan faas) eller med *Hurtigtoget*, der afgaar Kl. 8,20 og er i Ringsted Kl. 9,30.

Processionen gaar fra Sct. Knuds Kirke ca. Kl. 10, og paa Vejen til Haraldsted Skov (godt 10 km) gøres der Holdt ved et Vejkrucifiks. — Ankomst til Haraldsted ca. Kl. 12, hvor der straks holdes Messe paa den historiske Plet. Efter Messen er der ca. 3 Timers Hvil, og Skoven er jo tæt ved. — En Vogn, der har fulgt efter Processionen, har medtaget Deltagernes »Frokost« etc., og i Skovløberhuset kan faas Drikkevarer og Kaffe. — Ca. Kl. 4 Eftmd. samles Deltagerne atter ved Ruinen, og efter en kort Andagt gaar Processionen tilbage samme Vej til Ringsted, hvor der slutes af i Sct. Knuds Kirke med Andagt og sakramental Velsignelse. Efter Andagten er der en lille Times Tid, inden Toget gaar til København.

Billetpriser: Kbh.—Ringsted/Retur: Kr. 3,20 (Søndagstog), Kbh.—Ringsted/Retur: Kr. 6,80 (Hurtigtog).

Togtider: Fra Kbh. 5,58. I Ringsted 7,24; fra Ringsted 19,23. I Kbh. 20,41 (Søndagstog). — Fra Kbh. 8,20. I Ringsted 9,30; Fra Ringsted 20,43. I Kbh. 21,40 (Hurtigtog). — Med S-Toget er der følgende Forbindelser om Morgenen: Kl. 5,25 fra Ordrup, Kl. 5,27 fra Charlø., Kl. 5,19 fra Holte, Kl. 5,26 fra Lyngby, Kl. 5,30 fra Gentofte.

— Saa er der altsaa Spørgsmaalet om det gode Vejr; — men det søger Vorherre for!

Spejdernes Pinsselejr

Traditionen tro afholdt Hertug Knuds Division i Pinsen Lejr og Turnering for samtlige Divisionens Tropper fra København, Taastrup, Roskilde, samt Patruljen i Helsingør. Lejren afholdtes ved Rye Skov ved Borup i et dejligt, typisk sjællandsk Landskab og med Sol og Vind i rigelig Mængde. Lørdag Efttermiddag ankom Patruljerne til Lejrpladsen og indrettede sig bedst muligt, og som kom Lejrens første Overraskelse. Pludseligt aabnedes alle Sluser, og Regnen styrtede ned i to Timer. Et enkelt Telt var da endnu ikke rejst, saa det kom op i Rekordtid. Men ligesaa pludseligt Regnen kom, ligesaa pludseligt holdt den op, og Natten forløb paa bedste Maade. Der var endog enkelte Skovmænd, der tilbragte Natten under aaben Himmel.

Pinssemorgen blev der purret tidligt, og efter at Pater Bender havde læst Messen i Skoven, begyndte Turneringen, og samtidig startede Formiddagsregnen. For Spejdernes Vedkommende konkurreredes der om Formiddagen i Lejrindretning og Madlavning, og lige saa længe denne Konkurrence varede, øsede Regnen ned. Resultaterne blev trods dette gennemgaaende over Forventning, for enkelte Patruljers Vedkommende endda helt ovenud med Pandekager, kogte Kyllinger, rigtige ægte Hestebøffer (de var slet ikke sejge) etc. Samtidig havde Ulveungerne deres Turnering i Ulvefærdigheder formet som et Løb gennem et Hjørne af Skoven, og det var virkelig fornøjeligt at se, med hvilket Humør Ulvene tog det vaade Klima.

Saa blev det imidlertid Middag, og med Maden kom ogsaa Solen og Blæsten, som i Forening fik tørret baade Telte, Dreng og Terrænet i Løbet af en halv Time.

Efter Middagshvilet tog Spejderne fat paa Turneringens anden Del, et Terrænløb med indlagte Opgaver af forskellig Art, Sporing, Samariteropgave, Kast, Orientering etc. Et Sted skulde Patruljerne transportere sig selv over et Vandhul i en enkelt Line. Dette var naturligvis Aarsag til adskillig Morskab og et Par vaade Sokker samt dito Benklæder, men Sol og Vind gjorde ogsaa her sin Virkning paa de vaade Dele.

Om Aftenen holdtes et hyggeligt Lejrbaal med Patruljekonkurrence i Lejrbaalunderholding, som blev overværet af en Del Gæster fra Omegnen.

Mandag begyndte igen med Messe i Skoven, og derefter frit Lejrliv og Opbrydning. I Løbet af Efttermiddagen var Lejrpladsen tømt for alt, og der var ikke Spor af Mennesker tilbage.

Resultaterne af Konkurrencen

findes nedenfor. To Patruljer fra 2. Absalon Trop blev Nr. 1 med lige mange Points, og der vil antagelig blive arrangeret Omkamp mellem disse — for at afgøre, hvem der skal hjemføre Korpssets Præmie, en Vildsvinetand.

Korpssets Rævehale hjemførtes af 2. Absalon Trop og Egernhale af 2. Absalon Ulvflok.

Resultater for Spejderne:

1. 2' Absalon 3' og 4' Patr. ...	75
2. 2' » 10' Patr.	74
3. 2' » 8' »	73
4. 2' » 5' »	72
5. 2' » 2' »	70
6. 2' » 1' »	68

7. 2' » 6' »	65
8. 1' » Glenter	63
9. St. Poul 2' Patr.	62
10. St. Poul 1' »	61
11. 1' Absalon Viber	53
12. 2' » 9' Patr.	46

Resultater for Ulveungerne:

1. 2' Absalon gul Bande ...	69,5
2. 2' » brun » ...	69
3. 2' » grøn » ...	63,5
4. 2' » rød » ...	60,5
5. St. Laurentii blaa » ...	59,5
6. 2' Absalon graa » ...	58,5
7. St. Laurentii grøn » ...	58
8. » » rød » ...	55,5

Med Spejderhilsen,

»Benjamin«.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Nu kunde man i det fjerne se det første svage Lysskær fra Millionbyen. Begge Drengene rejste sig for bedre at kunne nyde Synet af den oplyste Storby. Bob havde stukket begge Hænder i Bukselommerne og fløjtede en Stump Melodi. Pludselig holdt han inde og gav sin Ven et Slag paa Skulderen: »Du Walther, maaske bliver jeg ogsaa engang Katolik!«

Pacific-Ekspressen gled stønende og prustende ind paa Centralbanegaarden i Chicago, og et Øjeblik efter var den mægtige Ankomsthall forvandlet til en Myretue. Jernbanefolk skyndte sig hid og did, og Dragerne ilede til.

Sammen med Bob skyndte Walther sig igennem den lange Waggon og sprang saa ned paa Perronen. Midt i hele dette summende Virvar maatte han tage Afsked med Familien Scanton. Han rakte dem alle Haanden. »Paa Gensyn i New York! — Farewell! — Held og Lykke i Chicago! — Good bye! — Paa Gensyn!« —

Walther gav Bob et sidste Haandtryk.

»Lev vel, Walther!« og hviskende føjede Bob til: »Held og Lykke hos Mr. Davis!«

Walther trak paa Skuldrene og lo. »Paa Gensyn i New York, Bob!«

Endnu engang vinkede Walther tilbage og lod sig saa drive med Strømmen hen mod Udgangen. Bag ham gik en Drager med begge hans Kufferty.

Walther saa sig nysgerrig omkring. Lyset fra de mange store Lamper, som oplyste Perronen, blændede ham næsten. Ligegyldigt hvorhen han vendte Blikket, holdt det ene lange Tog ved Siden af det andet; og overalt hastede Folk af Sted.

Endelig langt om længe naaede

Walther op i den store Ankomsthall, og pludselig mærkede han et Slag paa Skulderen: »Good evening, Walther! How are you?«

Smilende rakte Mr. Davis ham Haanden. — »Kom, lad os skynde os! Edith venter med Længsel paa dig!« — Han tog Walther under Armen og begyndte at lodse ham hen mod Udgangen. Ved en af Udgangene stod Edith og saa sig spændt omkring. Pludselig fik hun Øje paa Faderen. Han lo over hele Ansigtet. Og nu dukkede ogsaa Walther frem bag ved en tyk Mand. Da hun fik Øje paa ham, gav hun sig ivrig til at vinke med sit Lommeterklæde:

»Walther! Walther!« Han saa efter Lyden og fik straks Øje paa hende. I en Fart rev han Hatten af, og faa Øjeblikke stod de leende og glade overfor hinanden. »Hallo, Walther, det er vel nok dejligt at se dig igen! — Hvor længe bliver du her? — Mindst fire Uger, ikke sandt? — Hvordan er Rejsen gaaet? — Du kan tro, du skal faa det rart hos os! Du faar tre Værelser og dit eget Automobil. — Harry er meget nysgerrig efter at lære dig at kende?« — Hun gav ham overhovedet ikke Tid til at svare, men pludrede løs uden Ophør.

»Ja,« tænkte Walther, »Edith er da stadigvæk den samme!«

Nu var de imidlertid kommet ud paa Gaden, og ganske overvældet ved det uvante Syn blev Walther staaende ganske stille:

Chicago ved Nat.

Ediths Latter rev ham dog snart ud af Drømmerierne, og han saa sig undrende omkring. Denne By var den største af alle de Byer, han havde besøgt paa sin Rejse. Men foruden Familien Davis lod det ikke til, at nogen ventede ham. Her var ingen Spejdere, ingen Journa-

lister, ingen jublende Menneskemængde. Og netop her i Chicago havde han ventet sig en storslaaet Modtagelse. Forvirret og overrasket fulgte han med Mr. Davis og Edith hen til Bilen.

Foran den aabne Automobildør stod en ung Mand, der saa ud til at være omkring sytten Aar. Han stod med Hænderne dybt begravet i Lommerne paa Regnfrakken og saa køligt og forskende paa Walther.

»Min Søn, Harry Davis,« sagde Petroleumskongen. Walther tog Hatten af og rakte Harry Haanden: »Very glad to meet you, Harry!« — »Allright! Edith har allerede fortalt mig en hel Mængde om dig. Jeg var meget nysgerrig efter at lære dig at kende!« Han tog Walther i Armen og trak ham med ind i Vognen, og Mr. Davis og Edith tog Plads overfor de to unge Mennesker. Medens Vognen susede ned ad Michigan Avenue, underholdt Mr. Davis og Edith sig med Walther. Harry derimod sagde ikke et Ord, men skottede fra Tid til anden hen til deres unge Gæst. —

Efter et Kvarters Kørsel holdt Vognen foran en pragtfuld Bygning. Nogle mægtige Stentrapper førte op til de forskellige Indgange. Walther betragtede nøje Huset, og oppe i anden Sals Højde opdagede han nogle store lysende Bogstaver:

Michigan Oil Company.

»Her er vor Centralbygning,« sagde Edith. »I de ni underste Etager er der Kontorer og Forretningslokaler, og her arbejder fire Hundrede Mennesker. I øverste Etage boer vi selv; den er helt adskilt fra de øvrige Etager. Vi har ogsaa vor egen Indgang.«

Hun gik langsomt hen om Hjørnet af den mægtige Bygning. Det tomme Automobil kørte bort og forsvandt ind gennem en Port. Edith pegede derhen og sagde: »Se engang. Der i Gaarden har vi vore Privatautomobiler staaende.«

»Hvor mange har I da?« spurgte Walther.

»Fem. Og et af dem staar til din Raadighed, saalænge du er her. Du kan køre ud, naarsomhelst du har Lyst dertil. Du behøver blot oppe fra dit Værelse at ringe Besked derom, og naar du saa kommer ned, holder Bilen parat.«

De stod paa en Marmortrappel, som førte op til en fornemt udseende Dør. Harry gik i Forvejen og ringede paa og straks aabnedes Døren. Da de var kommet ind, saa Walther sig forundret omkring. De stod i en Hall, som var udstyret med en overdaadig Pragt, og Tjenerne i Liberi ilede til for at hjælpe Mr. Davis og hans Ledsagere af med Tøjet. I et Hjørne fik Walther Øje paa den oplyste Elevator, hvor Elevatordrengen allerede stod parat med Fingeren paa Knappen.

(Fortsættes)

AARHUS

Gudstjenester i Aarhus og Opland

Aarhus

Søndag den 11. Juni (Søndag i Kristi Legems Oktav).

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangm. uden Prædiken.

Kl. 10: Levitmesse, Prædiken, Procession.

Kl. 19: Festandagt med Jesu Hjertes Novene.

Hosp. Kl. 6: Stille Messe.

Fredag den 16. Juni (Jesu Hjertes Fest).

Kl. 6,25: Stille Messe.

Kl. 8: Højmesse.

Kl. 9—20: Det Allerhelligste udstillet til Tilbedelse.

Kl. 20,00: Prædiken og Festandagt med Familieindvielse.

Hosp. Kl. 5,45: Stille Messe.

Mandag den 12. Juni til Torsdag den 15. Juni:

Kl. 20: Oktavandagt med Novene til Jesu Hjerte.

Møder.

Tirsdag den 13. Juni: Efter Andagten: Sangprøve for Kirkekoret.

Onsdag den 14. Juni: I Forb. m. Andagten: Møde for Kongr. »Reg. Virg.«.

Torsdag den 15. Juni: I Forb. m. Andagten: Møde for Rosenkrans-kongregationen.

Oplandet

Gudstjeneste.

Grenaå:

Søndag den 11. Juni:

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken (paa Afholdshotellet).

Odder:

Fredag den 16. Juni:

Kl. 15: Undervisning.

Kl. 17: Lejlighed til Skriftemaal for voksne.

Søndag den 18. Juni:

Kl. 9,15: Kommunionuddeling.

Kl. 10,00: Sangmesse med Prædiken.

Pindstrup:

Søndag den 18. Juni:

Kl. 10: Sangmesse m. Prædiken.

Kl. 14: Undervisning.

Kl. 15: Andagt.

Undervisning

Mandag den 12. Juni: *Gl. Kolind, Hemmed.*

Tirsdag den 13. Juni: *Rondeegnen, Vosnæsgaard.*

Elsted (Kl. 14), Edelslund, Panerup.

Torsdag den 15. Juni: *Lyngbygaard, Aarslev, Holmstrup.*

Fredag den 16. Juni: *Oddereggen, Solbjerg.*

Møder

Søndag den 11. Juni Kl. 14,15: Ungdomsmøde paa *Ulstrup* Mark hos Familie *Franz Paterek.*

Søndag den 18. Juni Kl. 14,15: Sandsynligvis Ungdomsmøde paa

Forsamlingshuset i *Rostved* pr. Rønde.

Sommergudstjeneste

Aarhus:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse med Prædiken.

Kl. 10: Højmesse med Prædiken (1. Søndag i Maaneden Sangmesse).

Kl. 19: Andagt.

Sct. Josefs Hospitalet Kl. 6: Stille Messe.

Odder:

(Hver 1. og 3. Søndag i Maaneden)

Kl. 9,15: Kommunionuddeling.

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken.

Pindstrup:

(Hver 1. og 3. Søndag i Maaneden)

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken.

Grenaå:

(Anden Søndag i de lige Maaneder paa Afholdshotellet).

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken.

Ebeltoft:

(Anden Søndag i de ulige Maaneder i Villa »Pax«, Grenaalandsvej).

Kl. 9,15: Sangmesse med Prædiken.

Hadsten:

(Teknisk Skole 4. Søndag i Maaneden):

Kl. 10: Sangmesse med Prædiken.

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

FOTO St. Knudsgade (ved Aarhushallen)
fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm

Kvalitetsvarer

i Malerverer, Tapet og Linoleum

S. C. Jensen

Aagade 15-17, Telefon 1312

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Afskrivning, Duplikering

Nyeste Maskiner
Hurtig Ekspedition
Moderate Priser

Maskinskrivnings-Afd.

BUCHTRUPS

Annonce-Bureau

Telefon 1166

Mejeriet „Vesterbro“, Aarhus

anbefaler sig i Menighedens velvillige Erindring med 1. Kl. s Mejeriprodukter, Tuberkulfri Bernemælk fra Holmstrupgaard i plomberede Flasker

Birkebrænde

(Kaminbrænde)

til Salg fra Fjeld Skovdistrikt
Tlf. Ryomgaard 28

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

Linoleum . Korkparket
Voksdug . Rullegardiner
A. Høilund Carlsen
Aaboulevarden 5, Tlf. 1347

Jørgen Jensen & Søn's
Bogtrykkeri

AARHUS . Telefon 1163
Grundlagt 1894
Leverandør til kat. Menighed

W. F. Nielsen
Slagtermester
1. Kl. s Kød og Pølse
Vestergade 26-28
Tlf. 9717 og 9718
Lev. til Sct. Joseph Hospital

Støt

Frank Andersen's
Fond
Giro Konto 1087

Rejsen til Lourdes

De nøjagtige Rejsetider og nærmere Enkeltheder vedrørende den anden danske Pilgrimsfærd til Lisieux, St. Laurent og Lourdes foreligger nu og kan faas ved Henvendelse til Pater *Mesters*, Roskilde, eller Dommerfuldmægtig *Højris*, Esbjerg.

Afrejsen fra København finder Sted Tirsdag Aften den 1. August Kl. 20,50 fra Hovedbanegaarden, og Rejsen afsluttes sammesteds Mandag Morgen den 14. August Kl. 7,50. Saafremt nogen paa Grund af Alder eller Svagelighed maatte ønske at undgaa Natrejserne København—Hamborg og omvendt, er der intet til Hinder for, at man en af Gangene eller begge Gange afbryder Rejsen i Hamborg og overnatter der for egen Regning efter nærmere Aftale med Ledelsen. Bortset fra disse Strækninger er der kun een Natrejse, nemlig paa Hjemturen fra Lourdes til Paris, og denne Natrejse kan ikke undgaa.

Rejsen er ikke en Turistrejse, men en Pilgrimsfærd under gejstlig Ledelse, hvorfor en Deltagelse af rent turistmæssige Grunde vilde blive en Skuffelse for en selv og til Ulempe for de medrejsende.

I Prisen 260 Kr. er indbefattet III Klasses Jernbane (dog bortset fra Rejsen fra dansk Station til

Grænsen ved Padborg), Hotelophold i Brüssel, Lisieux, St. Laurent og Lourdes, Forplejning, sædvanlige Drikkevarer og Drikkepenge, Rutebil i Paris m. m., dog maa man selv sørge for Fortæring i Toget gennem Tyskland.

Af Hensyn til Bestilling af Hotelophold maa Indmeldelse og Betaling ske inden 5. Juli. Efter dette Tidspunkt forhøjes Prisen til 270 Kr., og det kan ikke paa Forhaand garanteres, at forsinket Indmeldelse vil kunne modtages.

Indmeldelse og Betaling sker til Lourdesfondens Kasserer og tekniske sagkyndige, Overassistent *Georg Andersen*, Havnegade 161, Esbjerg.

Sommermarkedet i Brønshøj

Følgende Numre blev udtrukket: Den store Lodseddel: 187, 2048, 1376, 247, 2182, 1345, 1118, 466, 1584, 1774, 364, 411, 1680, 379, 1576, 2251, 335, 1007, 2317, 1741.

Et Fag Gardiner: A 42.

Et Fag Gardiner: B 24.

Strikket Trøje: 40.

Gevinsterne afhentes hos Pastor Benzon, Frederikssundsvej 225, Brønshøj, inden 1. Juli.

Conventus mission. hafn. erit die 13 Junii ad S. Josephum hora 16 1/2.

Mødefortegnelse

»Maria Rosenkransdronning« og »Stella matutina«, Søndag den 11. Juni Kl. 8 Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

Fredens Dronning (Ordrup) Onsdag den 14. Juni Kl. 20, Sammenkomst paa Skolen med Lysbillede og fælles Kaffebord.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 11. Juni Kl. 8 1/2, Fælleskommunion. Kl. 19 Kristi Legems Procession. Mand. 12. Juni Kl. 20, Møde i Røde Sal.

Gudstjenester

St. Andreas Kirke.

Søndag 11. Juni. Kl. 7, 8 og 11 1/2 Stille Messe. 9 Højmesse og Procession. 17 Andagt.

St. Annæ Kirke.

Søndag 11. Juni. Kl. 6 og 8 Stille Messe. Kl. 9 1/2 Højmesse med Procession i Hospitalets Have.

Ferieplads søges

Vil en Familie paa Landet eller i en Provinsby modtage en god Københavnerdreng paa 9 Aar i Skoleferien?

Henvendelse til Assistent Verner Stabel, Amerikavej 9, St., København V.

<p>Haderslevgades Slagteriudsalg anbefaler første Klasse's Okse-, Svine- og Kalvekød til billigste Dagspriser Alle Arter Slagteriaffald, Pølser og Skinker, roget Bacon, Konserves Haderslevgade Kolding Telefon 1951</p>	<p>Slangerup Mejeri <i>Slangerup . Tlf. 48</i> 1. Kls. Produkter Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>	<p>Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevarerforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk <i>Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ</i> Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>ANTH. NIELSEN Landsretssagfører Vester Voldgade 115 »Vesterhus« Tlf. Central 10061</p>	<p>V. AALBERG 1. Kl's Slagterforretning Prins Jørgensgade 4 . Tlf Nora 1899 y Lev. til St. Josefs Hospital. Varerne bringes ove: alt</p>	
<p>Emdrup Dampvaskeri</p>	<p>BRODERIFORRETNINGEN, Griffenfeldtsgade 54 (ved Skt. Josefs Hospital) har altid et stort Udvalg i alle Slags Broderier. Mange fikse SOMMERBLUSER og andre lette Haandarbejder til Sommerferien. Stort Udvalg i Stramaj saavel malet som færdigbroderet. Hulsøm, Plissé, Stofknapper. <i>Ellen Jensen, Nora 7971</i></p>	
<p>AABENRAA</p>		
<p>Anton Nielsen GARDINER . TÆPPER . UDSTYR Aabenraa . Søndergade 7 . Tlf. 327 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>Niels Nielsen <i>Malermester</i> Ramsherred 10 . Telf. 528 Lev. til kath. Menighed</p>
<p>Ludvig Wohlenberg Bog- og Papirhandel Storetorv 5 . Telefon 229</p>	<p>Johannes Sørensen Installation af Gas, Vand og sanitære Anlæg, Centralvarme Ramsherred 14, Tlf. 540 Leverandør</p>	<p>Køb hos <i>vore Annoncører</i></p>

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

18. Juni 1939

Nr. 3

»Tror De, det er for Deres Skyld?«

Lad mig for en Gangs Skyld fortælle et lille Træk fra min egen Menighed. Det var Aftenen før Sankt Antoni Fest. Det var blevet en Tradition, at Brønshøj-Kirkens Værnehelgen paa sin Festdag skulde staa smykket med Løv og Blomster. Nu afdøde Gartner Terman havde indført Skikken og havde troligt holdt den i Ære Aar efter Aar. Da han var færdig med sit Værk hin Aften, tog jeg Udsmykningen i Øjesyn, glædede mig over den og sagde Terman Tak derfor. Men det skulde jeg ikke have gjort. Tørt og i jysk Tungemaal sagde han: »Tror De, det er for Deres Skyld, jeg gør det?« Saa var jeg »skaaret ned«. Og jeg havde ikke Spor imod det. Tværtimod glædede jeg mig over hans Bemærkning.

Sankt Antonius og han var »særligt fine Venner«, lige fra den Dag, han blev optaget i Sankt Antoni prunkløse Helligdom. Han havde med stor Interesse studeret den folkekære Helgens Liv, og var blevet betaget deraf. Han har utvivlsomt tit og ofte søgt Helgenens Bistand i Dagliglivets Kalamiteter, og paa Helgen-Vennens Festdag var den franciskanske Undergører, der bærer Jesusbarnet paa sine Arme, altsaa indesluttet i en hel Æresport af Grønt og Blomster. Men saa sandelig burde jeg da

vide, at det gjorde Terman til Guds og hans Helgens Ære og ikke for min Skyld. Min Tak var rigtignok ganske malplaceret.

*

Nu kan en Præst jo nok komme i Knibe. Til Tider faar han nemlig Fornemmelsen af, at han ikke ofte nok siger Tak, naar Menighedens Medlemmer udfører et Stykke Arbejde til Gavn for Kirken. Han risikerer maaske, at Folk tænker: »Det er dog en utaknemmelig Præst. Her gaar man og slider og slæber, og ikke en Gang Tak faar man for det.« Men kan Præsten nogensinde være sikker paa, at han ikke faar samme Svar som Termans berømmelige: »Tror De, det er for Deres Skyld?«

Vist er det, at mange prægtige Mennesker i vore Menigheder arbejder og virker udelukkende for Guds Skyld. De føler det som en Ære og Glæde at faa Lov til at være med i den store Skare, som tjener Gud og Kirken. »Det er lykkeligere at give end at tage«. Disse Ord staar indprentede i deres Hjerter. Og de spørger ikke om, hvilket Arbejde, der er det morsomste. De lader sig sætte til den Gerning, som i Øjeblikket er mest paakrævet. Jo mere beskeden, desto bedre. Det ligger disse fortrinlige Kristne uendeligt fjernt at høste

Anerkendelse eller Anseelse af deres Indsats. Hvis noget saadant skulde faa Indpas i Sindet, da gik jo den rette Glans af Arbejdet, den Glans, som alene er synlig for Gud.

Det er Katoliker af en saadan Støbning, der skal bære vore Menigheder frem. Her er et solidt Fundament at bygge paa. Der kan komme Regn og Storm. Huset falder ikke sammen af den Grund, thi det er bygget paa Klippegrund.

Man glæder sig over saadanne grundmurede Karakterer, fordi det nu en Gang er saa menneskeligt gerne at ville indkassere Lønnen for Umagen omgaaende. Det er saa menneskeligt, at den gode Hensigt iblandes en, der er mindre ren: Forfængelighedens Tilfredsstillelse. Vist vil man gerne tjene Gud, men det er nu rart at blive set op til af sine Medmennesker, fordi man altsaa er en saa fortrinlig Kristen. Imidlertid: den, der ønsker at dyrkes som Helgen i levende Live, mister Glorien, ak, den indbildte Glorie.

Helgenerne har altid ment om sig selv, at de var »unyttige Tjenere«, og i deres Verden sker der ingen Forandring.

Jo flere Hjælpere, der anser sig selv for »unyttige Tjenere«, desto bedre hjulpe er vi.

C. B.

Horisonten rundt

Sogneens Modtagelse af Ugebladet

Allerførst den hjerteligste Tak for den Velkomst, »Katolsk Ugeblad« har mødt. Det er for tidligt allerede nu at omsætte Velkomsten i Abonnementsprotokollens tørre Tal, men det vil ikke vare længe, før vi er i Stand til det. En Række Sogne fører an. Flere ligger i Forhandlinger om Storabonnements Fordele. Andre Steder har enten Sognepræsten eller en læg Medarbejder sat Abonnementstegningen i System med alle en moderne Propagandas friske Midler. En Del Sogne har paa mindre end en Uge mere end fordoblet de katolske Bladabonnenters Tal. Et lille Sogn har mere end firdoblet Abonnementstallet. Og hvor der endnu ikke er taget fat, tør vi vente, at det snart vil ske. Resultatet af Pressekollekten d. 4. Juni var ogsaa et Vidnesbyrd om, at det ganske Land vil sikre os et Ugeblad, som kan være sine Opgaver voksen.

Vi lytter til Ønsker og gode Raad

Samtidigt strømmer det ind med Forslag, Raad og gavnlige Kritik. Kun det mindste af det kan vi besvare gennem Breve. F. Eks. savner mange Filmstoffet: vi venter, til den egentlige Sæson begynder. Nogle spørger efter Bogstoffet: samme Forklaring; vi har forskellige Anmeldelser liggende, men lige for Tiden er det ligefrem umuligt at faa Plads til det Stof, der ikke haster. Der er megen Tilfredshed med den lille spøgefulde »John«-Rubrik: vi maa springe den over i denne Uge for de mange Festarrangements Skyld, men nogenlunde regelmæssigt vil den kunne findes, især hvis mange vil hjælpe vor Medarbejder, naar de hører, læser eller oplever noget pudsigt og underholdende. Det udenrig-

ske Stof efterlyses: naar Sommeren gaar paa Hæld, skal det nok være her; lige i disse Maaneder maa Bladet lægge mere Vægt paa den lettere Læsning. En Side for Landboerne paatænkes. En Spørgerubrik begynder om en Uge eller to. Ny Rejserier og Interviews venter paa Læserne fra adskillige ny Medarbejdere. Og de tre første Numre viser, hvor meget Ugebladet ofrer paa at bringe det bedste Billedstof i smuk Reproduktion.

Praktisk Besked om Abonnementet

Mange spørger om Abonnementsforholdene. I næste Nummer følger udførlig Besked. Alle, der hidtil har abonneret paa baade Ugeblad og Ungdomsblad, faar fra 1. Juli kun eet Eksempplar af det ny Ugeblad, men *hvis De har Raad til det*, saa beslut Dem til at betale for to Eksemplarer og stille det ene til Raadighed for en fattig Trosfælle. Dem er der mange af, som umaadelig gerne vil have Bladet. I næste Nummer finder De en Giroblanket. Den bedes De udfylde og afsende snarest belejligt. Abonnementet er Kr. 2,25 for hvert Kvartal. Har De tegnet Abonnement fra 1. Juni, betaler De ekstra 75 Øre for den Maaned paa samme Giroblanket, altsaa Kr. 3,00. Vil De hjælpe en fattig Trosfælle med et gratis Abonnement, sender De Kr. 4,50 og skriver bag paa Blanketten: »To Abonnementer Juli Kvartal — det ene til Raadighed for Frank Andersens Fond«. Fondet sørger for Resten. Har De allerede betalt »Nordisk Ugeblad« for Juli og maaske flere Kvartaler, beder vi Dem sende et Kort, hvis De ønsker Abonnementsforskellen (75 Øre Kvartalet) refunderet. Har De betalt »Katolsk Ungdom« for Juli og flere Kvartaler, beder vi Dem paa Giroblanketten sende de 75 Øre Kvartalet, som det ny Ugeblad er dyrere end det gamle Fjorten-

dagsblad. Alle ny Abonnenter bedes tegne sig paa Bladets Ekspedition, Bredgade 64, København K.

Een Dags Retræterne — To tænkelige Misforstaaelser

Til vor Artikel i sidste Nummer har Pater Wolfisberg ønsket at føje nogle Ord for at undgaa enhver Misforstaaelse:

Det vilde være undskyldeligt, men alligevel fejlagtigt, hvis nogen i Anledning af de sidste Indlæg her i Bladet skulde have tænkt sig een Dags Retræterne som et specifikt københavnsk Foretagende uden Bud til Provinsen. Ifølge Sagens Natur og vor Biskops Ønske er det stik modsatle Tilfældet. Netop een Dags Retræterne egner sig udmærket til at holdes i hvert Sogn, i hver Præstegaard, selv hvor der raader de mest beskedne Pladsforhold. Om Sommeren er endog en Have ved Kirken det eneste, der absolut kræves. — Som kraftig Optakt til Katolsk Aktions Sejrstog her i Landet burde disse Retræter derfor drage som en Stormvindnen over Land og By i Løbet af de kommende Maaneder.

En anden Misforstaaelse, som let kunde brede sig, bør tigeledes inødegaaes straks fra Begyndelsen: Vi Jesuiter har aldrig gjort Krav paa Monopol hverken paa een Dags eller 3 eller 8 eller 30 Dages Retræter. Vi er kun altfor glade ved, at ogsaa andre Ordenspræster og Sækularklerus tager fat paa at lede Retræter; ja, vi vilde ikke engang være i Stand til at gøre hele Arbejdet alene. — Vi skal alle løfte i Flok, hver paa sin Maade, hver med sine Evner og sit Særpræg. Der er Brug for al Arbejdskraft her i Vikariatet. Men vi ved ogsaa, at »hverken den, som planter, eller den, som vander, er noget, men Gud, som giver Vækst« (1. Kor. 3).

J. Wolfisberg S. J.

Katolsk Aktion:

Blandt de første Kristne

Det var noget nyt og overraskende. Man studsede, saa efter dem paa Gaden og snakkede om dem i Byen: »Se, hvor de dog elsker hinanden!« Ubegribeligt! Denne Kristusmenighed i Jerusalem var ikke en Samling humørsyge Mennesker. — Tværtimod! Der var et eget Præg over disse Kristne; deres Tale var som andre Menneskers, og dog var der over dem noget, som de udenforstaaende ikke rigtigt kunde finde Udtryk for. Og deres Handlinger, ja, hvad skulde man mene om dem?« Man snakkede og diskuterede Mand og Mand imellem om disse Kristne, og det mest rammende Udtryk for deres Handlemaade fandt man i Udbruddet: Se, hvor de dog elsker hinanden!

»Apostelgerningerne« siger det samme paa en anden Maade: »De troendes Samfund var eet Hjerte og een Sjæl!« Dette fortælles ikke om en lille Flok Apostle eller om en mindre Discipelskare — denne Omtale gælder den kristne Menighed i Jerusalem, som paa dette Tidspunkt talte henved 5000 — Kvinder og Børn ikke medregnet!

Disse Mennesker følte sig alle knyttet sammen i ubrydeligt Sammenhold; man betragtede ikke hinanden som fromme, men En selv uvedkommende Enere. *Dette Sammenhold og denne Samfundsfølelse er et af katolsk Aktions fornemste Kendetegn.* Mangler dette Grundlag, bliver al Aktion kun lydende Malm og klingende Bjælde! Enigheden i Menigheden var saa paafaldende, at udenforstaaende fremhævede det som et Særkende for de første Kristne: Se, hvor de dog elsker hinanden! Det blev ikke opnaaet med Surrogatmidlet Terror og Tvangsretning! Nej. Saa vilde deres Medarbejde snart være udartet til Klakør- og Statistgerning for Apostlene! Det var et frugtbart

Samarbejde mellem Apostle og Menighed fra første Færd.

»Guds Rige« var ikke for dem noget, der eksisterede højt oppe over Skyerne eller frosset inde i Apostlenes Prædikener. Guds Rige var i alles Hjerter — i Kirken! Og Kirken var ikke det Vrængbillede, man hist og her kan møde hos saakaldte »Kristne«. Kirken var Apostlene og de Kristne, forenet i de troendes Samfund. Det var altsaa ikke Kirken (dens Forstandere og Præster) paa den ene Side — og den passivt afventende Menighed paa den anden Side. De dannede tværtimod *en levende, organisk, handlekraftig Enhed!*

Mange af de Kristne var fornemme og velhavende, men en langt større Del af Menigheden var fattige og trængende. Altsaa gik man i Gang med at lindre og hjælpe, hvor Nød og Elendighed trykkede haardest. Man gik endog saa vidt i denne Iver, at mange solgte deres Ejendomme og lod Pengene fordele ligeligt i Menigheden, saa at alle kunde faa tilstrækkeligt, og ingen behøvede at lide Nød! Der var dog absolut ikke Tale om nogen Pligt. Man saa ikke skævt til en Trosfælle, hvis han undlod det! Det ser vi bedst, da Petrus skridder ind i det sørgelige Tilfælde med Ananias og Safira. »Ananias, var Grunden ikke din, saa længe du ejede den? Og havde du ikke lovlig Ret over det, den blev solgt for?« Dette ganske frivillige Ejendomsfællesskab blandt de Kristne i Jerusalem er særegent for Menigheden der. Vi træffer det ikke i andre Menigheder senere. Men Menighedens Medarbejde i Apostolatet antager jo ogsaa forskellige Former, alt efter forhaandenværende Betingelser og Arbejdsmuligheder. Man gaar ikke frem efter uforanderlige Skemaer, der for enhver Pris maa følges.

Det var ikke noget Problem for de Kristne, om de skulde

være med i Arbejdet for Kirkens Sag. Kirken stod ikke for dem som en fremmed Institution, som de støttede ved at give Bidrag til Forstandernes Underhold og Hjælp til nødlidende Trosfæller. For dem var Kirken Kristi mystiske Legeme, alle de Troende Lemmer paa dette Legeme. Kirkens Sag var ens egen Hjertesag, fordi den var Guds Sag!

En anden Form for Menighedens Medarbejde i Apostolatet var *Gudstjenestens Højtideligholdelse* i de enkeltes Hjem. Man stillede sit Hus til Raadighed, saa at alle i Fællesskab og uforstyrret kunde samles til den hellige Messe. Man kappedes om at give Guds Kirke Tilflugtssted i Hjemmene. Vi læser herom i Apostelgerningerne: »De var udholdende til Apostlenes Undervisning, Brødets fælles Brydelse og Bønnerne; daglig blev de ved at komme sammen i Templet, brød Brødet i forskellige Huse og holdt Maaltid med Glæde og Hjertets Enfold.« De var udholdende til Apostlenes Undervisning; det vil altsaa ikke sige, at de med Flid undlod at høre Apostlenes Prædiken. Det vil heller ikke sige, at de med Vilje kom for sent til Prædikenen og derved gav et daarligt Eksempel. Husene, hvor Gudstjenesten afholdtes, var fyldte fra Begyndelsen af Messen; det var ikke først efter Prædikenen, at det store Rykind begyndte. Maaske vi kan lære noget af de første Kristnes Iver. Endog til de saakaldte Kærlighedsmaaltider samledes man hos de forskellige Kristne. Denne Fællesspisning var et synligt Udtryk for det Fællesskab, der knyttede alle sammen. Man vilde ogsaa vise, at man betød noget i hinandens Liv. De var et Hjerte og en Sjæl — ogsaa udenfor Gudstjenesten. Det var det, der fik Hedninger og udenforstaaende til at studse. Kan Religionen give Mennesket saa stor en Kraft i Dagliglivet? Ved disse Maaltider var fattig og rig uden Forskel til Stede. Ved disse Lejligheder kritiserede man ikke Kirken og dens Mænd; det vilde jo ogsaa have

været rettet mod Kristus selv. Efter Petri Prædiken talte man ikke ved Bordet om, at denne Apostel egentlig slet ingen Skole havde besøgt og kun havde været Fisker. Man dvælede ikke med Behag ved Menneskers smaa Svagheder. Man deltog ikke i Gudstjenesten for at samle Underholdningsstof til Kærlighedsmaaltiderne! Det overlod man til Kirkens Fjender, som Apostelgerningerne udtrykkeligt fremhæver; det høje Raad undrede sig over Petri og Johannes Standhaftighed for Domstolen, da de var klar over, at begge Apostlene var udannede Mænd. Og Skinsygen og Misundelsen blussede op i Farisæerne, da de saa, at disse ulærde Mænd vandt saa mange Tilhængere.

Senere hen maatte ganske vist disse Fællesbespisninger afskaffes, da Lunkenhed og Hovmod sneg sig ind i Kirken. Men Tanken, der laa til Grund for dette Gæstevenskab, har holdt sig gennem Tiderne i forskellig Form. Der gives ganske vist Kristne, som lever deres huslige, private Liv, uden nogensinde at blive sig bevidst, at der er noget, som hedder kristent-religiøst Gæstevenskab. De kender godt nok til selskabeligt Gæstevenskab, konventionelt Gæstevenskab; maa-ske dyrker de ogsaa menneske-

ligt-ædelt, humanitært Gæstevenskab — men intet af Kristi Aand gennemsyret Gæstevenskab. Hvori bestaar da dette? Det er Gæstevenskab med de fattige, med Livets Stedbørn, — et Gæstevenskab, som ogsaa besidder et Hjerte — ikke blot en kold, fremstrakt Haand. Et Gæstevenskab, der ogsaa har en Stol tilovers, ikke blot Trappegangen, ogsaa et venligt forstaaende Ord, ikke blot et ligegyldigt, beklagende Suk. Det er et Gæstevenskab, ikke blot for den mest intime Ven, men ogsaa for Bekendte, som nu og da trænger til at opleve et kristent Hjem og se venlige Ansigter.

— *Religiøst Gæstevenskab for Kristi Skyld:* »Hvad I har gjort mod den mindste af mine Brødre, det har I gjort mod mig!« — Ogsaa dette er et Led i katolsk Aktion, som vi kan lære af Menigheden i Jerusalem. — Og vi ser til vor Belæring, at disse Mennesker fuldt ud forstod Apostolatet i Guds Kirke. Lægfolket var ikke en Baggrundskulisse i Kirkens Liv paa den Tid, men en livsvigtig Faktor i Kirkens Tjeneste.

I en følgende Artikel vil vi se, hvor Menigheden hentede Kraft og Styrke til dette store Lægmandsapostolat i Guds Kirke.

Joh. Samuelsen S. J.

mer kan kun leve, saa længe de er i Forbindelse med Livskilden. Fra Vinstokken gaar der Saft ud i Rankerne, der saaledes bliver grønne, blomstrer og bærer Frugt. Skærer man Grenene af, da visner de; og skilles et Lem fra det øvrige Legeme, dør det.

Disse »Lignelser« giver os et Begreb om Kirkens Liv. Det er Kristus, som giver den Liv. Uden ham vilde det øvrige Legeme dø, Grenene vilde visne. Kirken er en levende Organisme; den lever, aander, tager Næring til sig. Den enkelte Kristen er en Del af denne Organisme, et Lem paa Legemet, og trives kun i Forbindelse med dette.

Overfører vi disse Tanker paa Liturgien, kan vi sige, at Liturgien er Kristi mystiske Legemes Aandedræt. Liturgien er Kirkens Liv. I Liturgien bliver vi i Kristus og Kristus i os, saa sandt vi ikke bare i det ydre er med, men med Liv og Sjæl gaar op i Liturgien: som modtagende og som givende.

Liturgien er christocentrisk, d. v. s. dens Midtpunkt er Kristus. Lever vi med i Kirkeaaet, beder vi (for nu blot at nævne et Stykke af Liturgien) Kirkens Bønner, dens korte, men dybe og rige Bønner, da kan det ikke undgaas, at vi lever os ind i et Verdensbillede, hvor alt peger hen mod Gud; et Verdensbillede, hvor alt andet er smaat og kun een er stor: Gud; et Verdensbillede, som giver Sjælen Fred, netop fordi det tegner alt smaat (og derfor ikke megen Bekymring værd) og viser hen til Tilværelsens eneste rolige Punkt: Freden selv, Gud.

Vi vil da ogsaa efterhaanden ved at leve med i Liturgien gøre den Opdagelse, at Liturgi ikke er en fikts Idé hos visse (som det kaldes) liturgiske Feinschmeckere, men at der her Dag for Dag sker Virkeliggørelsen af Kristi Ord: »Jeg er kommet, for at Menneskene skal have Liv og have det i Overflod« (Jo. 10,10). Dette er *Maalet*. Dette er Hensigten med det hele. Og det er meget vigtigt, at vi altid holder os dette for Øje: det vil hjælpe os til at vælge de rigtige Midler,

Liturgi for Lægfolk:

Guds Gerning

Guds Gerning i Liturgien: det er ikke det mindst vigtige. Det forstaar vi bedre, naar vi gør os klart, hvad Kirken egentlig er.

Kirken er ikke en rent ydre Organisation, som f. Eks. en Forening. Kirken er en levende Organisme. Der er i den hellige Skrift to Billeder, som paa anskuelig Maade fortæller os om Kirkens Væsen. Det ene finder vi i Johannesevangeliets 15. Kapitel, hvor Kristus siger om sig selv: »Jeg er Vinstokken, I er Grenene. Den, som bliver i

mig, og i hvem jeg bliver, han bærer megen Frugt. Uden mig kan I intet gøre. Den, som ikke bliver i mig, bliver kastet bort som en afbrækket Gren og visner.« — Det andet Billede kender vi fra den hellige Paulus; det er hans Yndlingstanke: Kirken er Kristi mystiske Legeme. Kristus er Hovedet, vi Kristne Legemets Lemmer.

Det, som er fælles for disse to Anskueliggørelser af Kirken, er *den levende Organisme*. Grenene paa Træet og Legemets Lem-

som kan føre til Maalet, og aldrig forveksle Maal og Midler. — Det vil endelig ogsaa hjælpe os til at være med i Katolsk Aktion paa rette Maade. Som det er blevet sagt: det kommer ikke saa meget an paa Aktivitet (dette, at der bare sker noget) som paa Aktion, d. v. s. et naturligt, maaske spontant Udtryk for et indre Liv. Man maa have, før man kan give. Katolsk Aktion maa begynde indefra. Til syvende og sidst bedømmes vort Værd i Kirken, i Kristi mystiske Legeme, ikke saa meget efter det, vi gør, som efter det, vi er. Det er det, som i Liturgiens Bønner

faar Udtryk, ikke ved at vi siger til Gud: »nu skal jeg«, men snarere i et »giv os«. Tag f. Eks. Kirkebønnen i Dag paa 3. Søndag efter Pinse; den er et Eksempel blandt mange. Det hedder dér: »Gud, du som værner dem, der haaber paa dig, og uden hvem intet har Værd, intet er helligt: udgyd mangfoldig din Miskundhed over os, for at vi med dig som Leder, med dig som Fører maa vandre saaledes blandt de timelige Goder, at vi ikke mister de evige.« — Giv os! thi uden dig kan vi intet gøre.

Jacob Hjorth.

Ved Midjenat et Syn jeg saa
som Sol i Øster stige:
jeg saa mig selv igen at staa
i Staden uden Lige;
og saligt sødt til Harpeklang
fra Gade, Torv og Gyde
paany den gamle Tempelsang
mig tyktes lifligt lyde:
Jerusalem, Jerusalem,
i Støvet du dig bøje,
thi Ærens Konge drager frem,
Hosanna i det Høje.

Dog Syn og Scene skifted snart,
og Sangens Toner døde:
jeg saa i Aanden sælsomt klart
bag Ensomhedens Øde
en nogen Høj sig rejse brat
mod Morgenrødens Rige,
hvorfra en Skygge sort som Nat
i Korsform syntes stige:
Jerusalem, Jerusalem,
lad lyde Suk og Klage,
paa Pilgrimsfærd fra Land og Hjem
skal atter ud du drage.

Da skifted alt i Straaleskær:
en Verden ny jeg skued,
hvor Staden, som min Sjæl har kær,
i Sol paa Sion lued.
Jeg saa det ny Jerusalem,
som evigt varer ved,
hvor Herren har beredt os Hjem
i signet Sabbatsfred;
hvor ingen skifter haarde Ord
om Race, Blod og Sprog,
men bænkes om det samme Bord
med Navn i Livets Bog:
Jerusalem, Jerusalem,
nu juble du med Føje,
i Livets Land du har dit Hjem,
Hosanna i det Høje.

Ahasverus'
Syn

(THE HOLY CITY)

Biskop og Menigheder

Første Pinsedag overværede Hs. Excellence, Biskop Suhr, et stort polsk Landstævne, som afholdtes i Nykøbing paa Falster. Omtrent tusind Polakker fra alle Egne af Landet — især naturligvis fra Lolland og Falster, og ganske særligt mange unge — deltog i Stævnet, som ogsaa overværedes af den polske Gesandt og den polske Konsul. Festlighederne indleddes med Messe og Prædiken, og ved det store Festmøde tog Biskoppen Ordet. Der var megen Glæde over, at Biskop Suhr ved sin Nærværelse og i sin Tale viste sin levende Interesse for Vikariatets mange Katoliker af polsk Nationalitet.

Det store Folkestævne fortsattes ogsaa 2. Pinsedag, men da var Biskoppen hjemme i København og konfirmerede Aarets voksne Konvertitter i St. Ansgars Kirke. Dagen efter var Hs. Excellence paa Fyn til Profesflæggelse paa Dalum Kloster.

Den følgende Søndag holdt Biskoppen Konfirmation i Assens lille Menighed. Dagen efter afholdtes som andetsteds omtalt det første katolske Børnestævne paa Trørød, hvor Biskoppen talte til Børnene.

Sidste Lørdag og Søndag var Biskop Suhr paa Bornholm til Konfirmation i Aakirkeby. Det var saa længe siden det sidste Bispebesøg paa Klippeøen, at der i den ganske lille Menighed var samlet 41 Konfirmander. Senere paa Dagen samledes Biskop og Bornholmere til en lille Festlighed i den rummelige Menighedssal.

Næste Søndag, den 18. ds., er der Konfirmation i Helsingør og senere paa Dagen kommer Biskoppen til Stede ved Ungpigstævnet paa Trørød. I den kommende Uge overværer Hs. Excellence ligeledes Aarsafslutnings-Festen paa Institut Jeanne d'Arc Onsdag den 21. ds. Søndagen efter, d. 25. ds., holder Biskoppen Konfirmation i Vejle og overværer det store jyske Ungdomsstævne dér.

P. ANDREASEN

Ungdomsstævnet i Vejle

Søndag den 25. Juni

Der er Mennesker, der er imponeret af, hvad visse Statsmænd evner at samle af Tilhørere og Tiljubilere. De maa da have et gevaldigt Tag i deres Folk! Ja, i Øjeblikket — maaske. Vor Herre blev ogsaa tiljublet hin Palmesøndag, men hvordan endte det? Med Langfredag.

Naar en Kreds af Præster vil prøve paa at samle Unge fra Jylland og Fyn til et Stævne i Vejle, er det ikke, fordi vi tror, at Katolicismens Fremtid afhænger af, hvor dygtige vi er til at lave Stævner. Selv det bedst tilrettelagte Stævne er intet ved Siden af et godt Skriftemaal, men der er intet i Vejen for, at de to Ting befrugter hinanden. Kommer vore Unge sammen, fordi de gerne vil dyrke Kristus i Fællesskab, baade naar de skal lytte og naar de skal synge, saa er Stævnet noget naturligt for Katolikker, der netop føler og kender Begrebet »Kirkeenhed«. Saa bliver Stævnet ikke bare en tom Demonstration af nogle Hundrede Unge, der synes, at de har gjort Præsten en vældig Tjeneste ved overhovedet at komme, men det bliver en Lejlighed til at holde festligere Gudstjeneste end vi ellers kan holde i vore smaa Menigheder, det bliver en Lejlighed til at høre Mænd, som kun vanskeligt kan rejse Fyn og Jylland rundt for at tale for 20—25 ad Gangen, det bliver en Lejlighed til i Broderskabets Aand at samles — og dette Broderskab er væsentligt for Kristendommen — og det er lidt anstrengt at øge denne skønne Dyd, naar man aldrig har nogen at øve den paa.

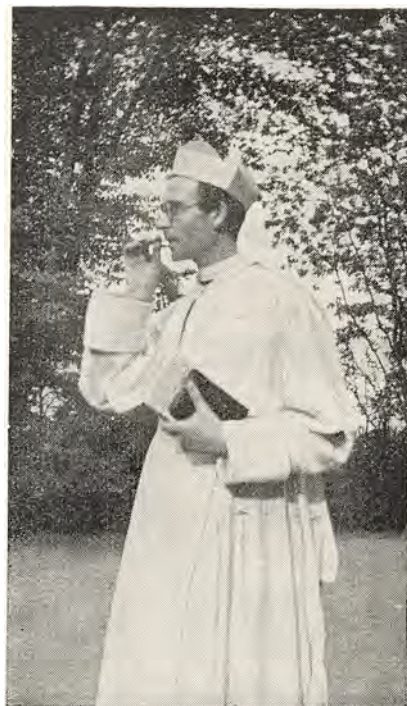

Teaterdirektør Henning-Jensen.

Disse Betragtninger ligger til Grund for vor Indbydelse. Hvis du altsaa tror, at du skal more dig i Vejle, saa maa du hellere blive hjemme. Vi ønsker nemlig, at du skal meget mere end mere dig.

Vort Program viser det. Jeg vil fremdrage Hovedpunkterne og knytte et Par Kommentarer dertil. Nogle af dem vil passe storartet paa dit Liv i det hjemlige Sogn. Akkurat: I skal lære noget den Dag.

10 Minutter før Modtagelsen af Biskoppen skal alle være paa Plads. Kirken kan rumme jer, naar I placeres fornuftigt. Ikke noget med at staa udenfor til Klokkeren slaar, knuse den sidste Cigaretstump paa Muren og drysse ind mellem Vievandskarret og nederste Bænk. Vi er i Tide i Kirken, saa vi har fundet vor Plads og er faldet til Ro. Man plumper ikke ind i Guds Mysterier. Præcis Kl. 11 kommer Biskoppen. Naar Biskoppen overskrider Kirkens Tærskel, rejser alle sig og vender sig mod Porten. Velsignende gaar Biskop-

Pastor J. O. Ballin.

pen op gennem Kirken, saa man knæler ned, naar han gaar forbi.

(fortsættes Side 44).

Jack kritiserer Præsten

af Alex Gits S. J.

»Jeg er kommet for at sige Dem, at jeg følte mig meget stødt over Deres Prædiken i Aftes, Fader. Min Far var Protestant, men han var et storartet Menneske. Min stakkels Mor havde sit Mas med at opdrage os som Katoliker, det ved jeg nok; men det gik. Og — — altsaa — ser De — — naa, ja — — der er altsaa en ung Pige, som jeg — — — altsaa — —«

»Hør nu, Jack. Hvis du havde set Halvdelen af al den Sorg og Elendighed, jeg har set, som Følge af blandede Ægteskaber, saa vilde du bruge endnu stærkere Udtryk om dem, end jeg gjorde i Aftes.«

»Ja, men, Fader, der er da ogsaa gode blandede Ægteskaber.«

»Kom hellere ind og sæt dig, og faa Ild paa Piben. — Saadan. — Naa, det var altsaa disse gode blandede Ægteskaber. For det første er de faa; og for det andet

virker de uheldigt paa den Maade, at de faar unge Katoliker til at sige: Se bare, hvor storartet det gik med dem.«

»Men hvis nu den ikke-katolske Part lover — — —«

»Nu skal du faa et Eksempel, Jack. Her i Sognet boede indtil for faa Aar siden et Ægtepar, som tilsyneladende havde klaret Vanskelighederne godt i mange Aar. Det var Manden, som var Katolik. Efterhaanden sløjede han imidlertid af med Hensyn til sine religiøse Pligter, og til sidst holdt han helt op med at gøre, hvad han skulde. Konen holdt i Begyndelsen sine Løfter og blandede sig ikke i Børnens religiøse Opdragelse. Hun kunde jo ikke hjælpe eller vejlede dem; men de gik i den katolske Skole og kom til Messe om Søndagen. Saa begyndte hun at klage over, at hun var saa træt Søndag Morgen, at det var hende umu-

ligt at staa op og faa Børnene af Sted til Kirke; og omsider blev de smaa sendt i Kommuneskolen, fordi den laa nærmere og var bedre opvarmet end den katolske. Da jeg fik Besked om det, gik jeg til Manden for at prøve paa at redde Børnenes Tro for dem.

Hvor er det trist at komme i et Hjem, hvor intet som helst viser, at her bor kristne Mennesker: ikke et Billede, ikke en Bog, — og hvor Præsten bliver mødt med afvisende Kulde og ikke hilses som en god Ven. — Det var fuldkommen haabløst at tale med Manden; og da jeg endte med at sige: »Husk paa, at De har Ansvar for Deres Børns Sjæle,« svarede han: »Min Far var Protestant, saa hvorfor skulde jeg ikke gifte mig med en Protestant? Det er ikke Mandens Sag at tage sig af Børnene. Min Mor fik Lov til at gøre, hvad hun vilde med sine Børn, og nu kan min Kone faa Lov til at gøre, hvad hun vil; det er kun rimeligt.«

Se, Jack, den stakkels Fyr døde uden at have modtaget Sakramenterne. Jeg bebrejder ikke hans Kone noget; hun kunde jo ikke vide Besked. Han bad hende sende Bud efter en Præst; men hun trak det ud, fordi hun var bange for at lade ham forstaa, hvor syg han var.

Dette Eksempel er typisk; jeg kunde give dig i Massevis af samme Slags.

Gud venter, at Katoliker gifter sig med Katoliker. Han lader sin Kirke tage sig af Barnet lige fra dets Daab, dets Sjæl bevares ren ved det regelmæssige Skriftemaal; det næres af Livets Brød i den hellige Kommunion; det styrkes af Helligaanden ved Konfirmationen; det undervises omhyggeligt i den sande Tro. Gud lader Kirken opdrage sine Børn til engang at blive gode katolske Forældre. Men de — bryder sig fejl om det hele og søger deres Livsledsager uden for Kirken! Naar du gifter dig med en ikke-katolsk ung Pige, løber du en forfærdelig Risiko, Jack. Kan du undre dig, hvis hun har et forkert Syn paa saadan noget som Skilsmisse

f. Eks., eller gør Oprør mod det kristne Moderskab? Hun er aldrig blevet styrket af Sakramenterne eller vejledet af Kirkens ophøjede Love. Vil du kunne beklage dig, hvis dine Børn vokser op som halvsloje Katoliker? Og vil du have Ret til at blive forbavset, hvis din Alderdom forbitres ved Synet af Børnehørn, som er tabt for Kirken?

Den katolske Kirke er klogere og mere erfaren end du, Jack. — Nej, — behold Piben i Munden et Øjeblik, til jeg er færdig med, hvad jeg har at sige. — Det er de blandede Ægteskaber, som standser Kirkens Vækst, og dem, som er Skyld i Katolicismens Lunkenhed. Kan du saa forstaa, hvorfor jeg maatte tale, som jeg gjorde i Gaar?»

»Jeg har aldrig før set Sagen paa den Maade. Jeg mente, at mit Ægteskab var en ren Privatsag. Det med det daarlige Eksempel har jeg aldrig tænkt paa, og Kirkens Synspunkt kom mig ikke ved, syntes jeg. Men hvorfor advarer Forældrene ikke deres Børn, Fader?»

»Dine Forældre kunde jo ikke saa godt forklare deres eget Ægteskab, vel Jack?»

»Men hvad skal jeg nu gøre, Fader? Jeg vil være trofast mod Kirken, — men jeg vil ogsaa være trofast mod min — mod den unge Pige, jeg holder af.«

»Forklar hende tydeligt, hvad Kirken siger om den Sag. Spørg hende, om hun ikke kunde tænke sig at faa nogen Undervisning i din Tro. Sig til hende, at Ægtefællerne kun kan blive eet, hvis de er eet i deres Tro, og at Familielivets Lykke afhænger af, at deres Tanker og deres Hjerter er enige om alt. Tro mig, min Ven: hvis Gud ønsker, at I to skal have hinanden, skænker han hende Troens Gave. — Og gaa saa ind i Kirken og bed Frelseren i Sakramentet om at gøre dig mandig nok til at handle som en god Katolik. Skulde hun sige nej, saa husk Guds Ord: »Den, som elsker Fader eller Moder, Hustru eller Barn mere end mig, er mig ikke værd.« — Farvel, Jack, — og kom snart igen.«

(Oversat af T. Fd.).

Rom og Verden

For første Gang i den katolske Kirkes Historie er der nu blevet udnævnt tre »sorte« (indfødte afrikanske) Biskopper. Følgende Eksemplet fra sin Forgænger, der i sit Pontifikat udnævnte over tredive Indfødte, hovedsageligt Japanere, Kinesere og Indere, har Pius XII nu udnævnt tre Afrikanere, nemlig Msgr. Ignatius Romaro Sandratana, der overtager det apostoliske Vikariat Madagaskar. Msgr. Josef Kiwanura, der bliver den første apostoliske Vikar af Masaka i Uganda, og Msgr. Josef Faye, en indfødt Senegal-Neger, der skal overtage det nye apostoliske Præfektur Zinguinchor. — Den hellige Faders Sprogtalent kommer hyppigt til Anvendelse ved de store Audienser. For nylig overraskede Paven en Del ungarske Studenter ved til Audiensen at hilse dem paa ungarsk. Paven bestræber sig iøvrigt altid paa at glæde de Besøgende, hvis Modersmaal han ikke behersker, ved i hvert Fald at modtage dem med et Par Ord paa deres eget Sprog. Saaledes modtog Hs. Hellighed i sidste Uge 500 unge Slovakere med en Velkomsthilsen paa deres Modersmaal, hvorefter han afsluttede Talen paa italiensk.

*

I de forenede Stater findes der efter den nyeste kirkelige Aarvog 33.500 katolske Præster (877 flere end i 1938), som varetager 18,757 Sogne og Stationer.

*

I Løbet af Maj Maaned er der paany ophængt Krucifikser i alle Skoler i Barcelona. Krucifikserne indviedes i Katedralen under Overværelse af Byens Øvrighed og Skolebørnene, og Biskoppen af Barcelona anbragte selv det første Krucifiks paa Væggen i en af Byens Skoler.

Pastor Benzoni paa Rejse

Hvad kan en Turist vel vide om et Folks religiøse Liv efter et Par Ugers Ophold? Ikke meget. Det skal straks være indrømmet; allerede Overskriften indrømmer dette. Det drejer sig da ogsaa kun om nogle flygtige Indtryk fra Kirkebesøg i Venedig, Padua, Assisi, Florens, Rom, Pisa og Milano.

Jeg har kunnet overbevise mig om, at M a j a n d a g t e r n e var overordentligt godt besøgte. Og disse Andagter varer — saa vidt jeg har kunnet iagttage det — en hel Time. Hver Aften med en lang Prædiken. (Er det det skønne, melodiske Sprog og det sprudlende Temperaments Skyld, at jeg fandt alle Prædikanter, jeg hørte, saare veltalende?). Italienerne er aabenbart ikke bange for Prædikener. Hvor var Maria-Altrene skønt smykkede med Foraarets dejligste Blomster! Et Udslag af italiensk Fromhed er det, at Vorherre og hans Helgener ofte faar en Blomsterkost i Hænderne, naar det lader sig gøre. I Milano, hvor den hellige Frans livagtigt ses prædike for Guldfiskene i Fontænen foran Franciskuskirken, saa jeg Helgenen med friske Blomster i Hænderne. (Og

▲ Sct. Franciskus Brønd

▼ Markuskirken i Venezia

➤ Domkirken i Milano

saa Duerne syntes lytte til Prædiken. Mange sad paa Fontænenes Kant eller flagrede om Helgenens Hoved).

Jeg fandt ogsaa Blomster stukket ind omkring hellige Figurer i Milanodomkirkens Bronceport. Og medens jeg er ved denne, maa jeg nævne et Træk, der rørte mig dybt. En af denne Kirkeports Relieffer fremstiller Jesu Fødsel. Jesusbarnet er kysset ganske blankt, saa Stedet lyser frem mod det øvrige mørke Metal. Jeg saa en Soldat bøje sig ned over Krybbebarnet og kysse det. Det saa smukt ud.

Kirkerne var godt besøgte, og det ikke blot af Turister. (Disse underlige Væsener er næsten altid let genkendelige). En Søndag stod jeg i Markuskirken i Venedig. Der blev læst Messe ved et Alter, som var rejst foran Indgangen til Koret. Hele det mægtige Rum var fyldt til Trængsel af Mennesker. Kirkegulvet skraanede meget hensigtsmæssigt op imod Indgangen, saa alle havde let ved at se Præstens Bevægelser.

En anden Søndag saa jeg i

fortæller lidt

om

religiøst Liv

i

Italien

▲ Sct. Antonius' Kapel i Basilikaen i Padova

*

➤ Sct. Peters Statue i Peters-Kirken

Milanos Domkirke Tusinder af Mænd overvære den hellige Messe. (Det var en »Diplomatmesse«. Den læstes ved 12-Tiden. Heri laa nok Forklaringen paa, at Menigheden næsten udelukkende bestod af Mænd. Men de kom altsaa).

Naar man er i Italien, kan man ikke lade være med at grunde over Spørgsmaalet: Tilhører Folket først og fremmest Staten eller Kirken? En Matematiklærer, som jeg kom i Snak med i et eller andet Tog, forsikrede mig, at Italienerne er Katoliker først og fremmest. »Gud er den højeste, alt andet kommer bag efter.« For at overbevise mig om, at han ogsaa selv var alvorlig Katolik, tog han sin Tegnebog frem og viste, at han deri havde et religiøst Billede (Korsfæstelsen, forestilte det).

En Feltpræst, som jeg i Rom havde en længere Samtale med, fortalte mig, at de italienske Soldater, som deltog i Felttoget i Abessinien, næsten alle opfyldte deres Paaskepligt. 95 % i hvert Fald.

iagttager Kirkegængerne. Det ser nærmest komisk ud, naar en stor voksen Mand knikser paa Skolepigemaner i Stedet for at bøje Knæet ordentligt ned til Jorden. Til Gengæld saa jeg altid Folk meget ærbødigt tage Vand fra Vievandskummen og gøre Korsets Tegn roligt og smukt.

I Padua, hvor den hellige Antonius ligger begravet, saa jeg Folk bede med særlig stor Andagt. Det er almindeligt, at man lægger Haanden paa den Sten, der indeslutter Helgenens Levninger, medens man heder sin Bøn.

I Peterskirken i Rom bliver den berømte

Liturgisk Kalender

Juni.

18. S. 3. Søndag efter Pinse (662); 2. Sæt Bønner: St. Efræm Syrer (945), 3. Sæt Bønner: Jesu Hjertes Oktav (Særttryk), 4. Sæt Bønner: St. Marcus og St. Marcellianus (946).
19. M. St. Juliane af Falconeri (947); 2. Jesu Hjertes Oktav, 3. St. Gervasius og St. Protasius ((31))
20. Ti. i Jesu Hjertes Oktav (Særttryk); 2. St. Silverius ((5)), 3. Gudsmoder ((90)).
21. O. St. Aloysius (948); 2. Jesu Hjertes Oktav.
22. T. Jesu eukaristiske Hjerte ((179)); 2. St. Paulinus (951).
23. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest (Særttryk); 2. Vigilien til St. Johannes Døbers Fødsel (954); Slutningsevangelie: Vigiliens (955). — Eller: Vigilien (953); 2. Oktaven.
24. L. ST. JOHANNES DØBERS FØDSEL (957).

Exercitier i Roskilde for Damer

Tre Dages Exercitier for Damer i Roskilde under Ledelse af Pater J. Coenen fra Stenosgade.

- 1) fra den 26. Juli til den 30. Juli.
- 2) fra den 2. Aug. til den 6. Aug.

Indmeldelsen sendes til: Sankt Josefs Skole, Frederiksborgvej 8, Roskilde.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenbundet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIERULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Tredie nordiske Kirkemusikermøde

Hvert 3. Aar afholder de protestantiske Kirkemusikere i Norden en Kongres med det Formaal at yde hinanden Hjælp i Spørgsmaal om Formerne for Gudstjenesten og Musiken.

Iaar afholdtes Kongressen her i København i Dagene 2.—5. Juni under stor Tilslutning. Arrangementet forestodes af »Dansk Organist- og Kantor-Samfund af 1905«, hvis Formand, Domkantor *Emilius Bangert*, havde ondfordret Medlemmerne af »Katolsk Kantor- og Organistforening« til at deltage i Sammenkomsterne.

Opfordringen blev fulgt af flere katolske Kantorer og Organister, og disse fik stor Nytte og Glæde af at være sammen med deres Kolleger. Ialt deltog ca. 300 Kirkemusikere i Kongressen.

Programmet bestod af Gudstjenester, Koncerter, Foredrag og Sammenkomster af selskabelig Karakter. Til Fremførelsen af de forskellige Landes Musik var mødt: Fra Sverige Engelbrekts Kirkekor, Stockholm, fra Norge Sandvolds Motetkor, Oslo, fra Finland Johanneskirkens Kor, Helsingfors, og fra Danmark Københavns Motetkor, Odense Madrigalkor, Københavns Drengekor og Dansk Mensural-Cantori. Desuden medvirkede en Del af de fineste Orgelspillere.

Den første Aften samledes Deltagerne til en Fest i Haandværkerforeningen, hvor blandt andet Kirkeminister *Johs. Hansen*, den svenske Biskop *Ysander* og de to danske Biskopper *Fuglsang-Damgaard* og *Scharling* var til Stede. Blandt Talerne var Organist *Jos. Hammermüller*, som paa de katolske Kirkemusikeres Vegne takkede for Indbydelsen, der var en Understregning af det kordiale Forhold, som hersker mellem de protestantiske og katolske Kirkemusikere i Danmark. Han nævnedes saaledes den Tilslutning, der fra protestantisk Side havde været til Pater *Johners* Kursus i Gregoriansk Sang og forskellige Organisters Deltagelse i den katolske Forenings Diskussionsaftener.

Den Musik, der blev fremført ved de forskellige Koncerter, var overvejende Musik fra før Reformationen, fra den katolske Tid. Ved Koncerten paa Frederiksborg, hvor Dansk Mensural-Cantori sang, fik man endog selve *Palestrina* at høre og det i en overordentlig smuk og værdig Udførelse. Løvrigt var det Mønsterfremførelser, man hørte i disse Dage, og det var interessant at lægge Mærke til, at hvert Land havde sin særprægede Musik. Ikke mindst den finske Musik var karakteristisk ved sine temperamentsfulde Udtryksmaader.

Ved Gudstjenesterne lagde man Mærke til, at den danske Form er

den, der har fjernet sig mest fra den oprindelige Form. Dog var der her gjort Forsøg paa at føre den tilbage igen, hvilket gav sig kraftigst Udtryk i en »Matutin«, hvor man havde anvendt en Del af den katolske Matutin sammen med en Del af Laudes, alt til gregorianske Melodier, men paa Dansk. Ejenommeligt var det at høre den finske Vesper, hvor blandt andet *Magnificat* blev sunget (paa Finsk) og paa den 5. Kirketone, omtrent som naar vi synger *Laudate Dominum* (Salmebog Nr. 11).

I Diskussionen ved et Foredrag om »Liturgisk Orgelspil«, hvor der var ret afvigende Meninger, gjorde Pater *Menzinger* Rede for den katolske Kirkes klare og logiske Regler for Orgelmusikken.

Der er ingen Tvivl om, at disse Dage har været en Oplevelse for os katolske Kirkemusikere, ikke alene paa Grund af den prægtige Musik man der hørte i en stilren Udførelse, men ogsaa fordi der blev stiftet Bekendtskaber med fremragende Musikere, som med den største Elskværdighed drøftede de forskellige Problemer med os. Derfor skal der ogsaa siges »Dansk Organist- og Kantor-Samfund af 1905« og dets Formand, Domkantor *Emilius Bangert*, Tak for den venlige Indbydelse og Modtagelse. *B. Husson.*

Søster Julitte

in memoriam

Den 31. Maj døde ude paa Rygaard-Klosteret en elskelig gammel Ordenssøster, 83 Aar gammel. Søster Julitte var født i Belgien og kom her til Landet i 1908. I over 30 Aar udførte hun sin beskedne Gerning i Klosteret med aldrig svigtende Troskab i det lidet. De mange Elever fra Assumptionssøstrenes Skole husker allesammen Træk, der viste dem, at Søster Julitte ikke blot passede sit Arbejde, men var taknemmelig for det, en selvudslettende Guds Arbejderske.

Søster Julitte havde længe set frem til den Dag, hvor Gud vilde kalde hende til sig. I Foraaret blev hun syg, men kom sig igen og var interesseret Tilskuer til St. Georgsdagens store Spejderparade paa Rygaard for Biskoppen. To Dage før Klosterets Jubilæumsfest d. 23. Maj for Skolens Elever blev hun imidlertid atter syg, og man ventede Døden. Men den gamle Søster havde altid holdt af de unge og deres Glæde, og det var, ligesom hun ikke vilde gribe forstyrrende ind i de store Jubilæumsdages Fe-

ster. Flere andre glade Dage forestod, og først da det altsammen var overstaaet, lod den gamle, fromme Søster Dødstræthed se jre. Lige til det sidste gav hun de smukkeste Beviser paa ydmyg Hensyntagen til alle andre end sig selv.

Efter 54 Aars Klostergerning blev saa den tro Tjenerinde stedt til Hvile paa Søstrenes lille Kirkegaard. De mange, der gennem Aarene lærte hende at kende, vil ikke kunne glemme det Eksempel, hun var for alle. Hun hvile i Fred!

Ungpigestævnet paa Trørød

Søndag den 18. Juni

I sidste Øjeblik minder vi endnu en Gang om de praktiske Hovedpunkter. Cyklister møder Kl. 7 paa Hjørnet af Bernstorffsvej og Turborgvej. Togfolk afgaar Kl. 7,30 fra Hovedbanen (standser ikke mellem Østerport og Klampenborg — fra disse Mellestationer benytter man S-Tog og skifter Kl. 7,49 om i Klampenborg). Messen med Fælleskommunionen er Kl. 8,30. Programmets sidste Punkt er Kl. 19, men Cyklister bør for en Sikkerheds Skyld huske Lygten. Adgangskort à 25 Øre faas i Katolsk Boghandel.

Katolsk Højmesse i Radio

Efterhaanden er det lykkedes de katolske Radioklubber at opnaa ikke saa faa katolske Radioudsendelser. I 1937 opnaaede man at faa faste Udsendelser af Gudstjenester, til at begynde med to om Aaret. Nu er der fire Gudstjenester aarligt.

De første Gudstjenester havde Form af en Andagt med Prædiken og sakramental Velsignelse. Senere ændredes dette til en stille Messe med Prædiken og Salmesang.

Paa Hans Excellence Biskoppens Foranledning udsendtes Store Bededag den første Højmesse. Sangen blev her udført af Sakramentskirkens Kor, som sang en flerstemmig Messe. Imidlertid havde Biskoppen ønsket, at der ogsaa blev sunget en gregoriansk Højmesse, og dette skete Kristi Legems Fest.

Da Antallet af Herrestemmer i Sakramentskirkens Kor ikke vilde være tilstrækkeligt, samlede Kirkens Kantor et Herrekor, der foruden hans egne Herrer bestod af Sangere fra Rosenkranskirken, Jesu Hjerter Kirke og St. Andreas Kirke.

Foruden de bevægelige Dele af Messen, hvoriblandt den herlige Sekvens, sang Koret den 2. Messe

(Kyrie fons bonitatis). Ikke blot var det første Gang herhjemme, at der blev udsendt en gregoriansk Højmesse, men den blev sunget saaledes, som den egentlig skal, uden Orgelledsagelse.

Der er ret delte Meninger om, hvorvidt den gregorianske Sang skal ledsages eller ikke. Det paa staas saaledes, at det lyder bart, dersom Orglet ikke er med. Højmessens Kristi Legems Fest har forhaabentlig overbevist alle om, at naar Koret er tilstrækkeligt stort, er Ledsagelsen overflødig. Set fra et Musikerstandpunkt har Orglet intet med den gregorianske Sang at gøre, da det virker hæmmende paa Sangens rytmiske Udførelse.

Ved de to Højmesser medvirkede Redaktør *Kiærulff* som Speaker, hvilket skete paa Biskoppens Initiativ. Det var til stor Gavn for Lytterne, der saaledes langt bedre var i Stand til at følge Messen. Udtalelser fra forskellige Mennesker, blandt andet fra Ikke-Katolikker, viser, at man har sat stor Pris paa, at der medvirkede en Speaker, som læste Dagens Tekster op paa Dansk og forklarede Messens Gang.

B. Husson.

Bedende Vandrere

Valfarten til Haraldsted Søndag den 25. Juni

Der bedes ved Vejkorset

Den aarlige Pilgrimsvandring fra Ringsted til Haraldsted er et af de danske Udslag af Katolicismen. Vi vandrer samme Vej som vore katolske Forfædre. Vi ærer den samme danske Helgen som de. Vi er omgivne af det samme danske Landskab.

Lige fra den første Gang i den nyere Tid, da en Skare Pilegrimme bedende og syngende drog ud ad Valfartsvejen, var det en særlig Opgave for vor Bøn at drage Guds Velsignelse ned over vort Fædreland, over Kirkens Gerning blandt Danske.

Der kan være Former for Religiositet, som ikke ligger for det danske Sind. Men jeg kan daarligt tænke mig, at denne Valfart maatte regnes for noget fremmedartet og udansk.

Og hvor er det sjældent, at vor Krop faar sin Del af vort Fromhedsliv, saa den kan mærke det. Her sker det. Og det har »Broder Æsel« rigtig godt af.

Vi haaber, at vi bliver en stor Skare, som Søndag den 25. Juni med Korset i Spidsen drager gennem Ringsted Gader og ud ad Landevejen, bedende og syngende, beklædte med gode, gamle katolske Tro.

C. B.

Ungdomsstævnet i Vejle

(fortsat fra Side 38).

Det samme gentager sig, naar Biskoppen forlader Kirken.

Et Par Forsangere synger Dagens særlige Tekster, men I synger Resten. Jeg sagde synge — ikke nynne. Heller ikke dræve afsted. Gregoriansk Koral skal synges let og rvtmisk. Vi synger hele Gloria, Credo o. s. v. Fordi det er Festdag er der ingen Grund til, at vi overlader til et Kor at afholde Koncert — tvært imod. Vi står op under Afsyngelsen af: Gloria, Credo, Præfationen og til Sanctus er sunget færdig. Hvornaar I skal knæle og sidde, ved I.

Straks efter Messen gaar alle, der ikke har Cykel, til Banegaarden. Toget gaar nemlig allerede Kl. 12.45. Cyklisterne følger efter nogle Vejlefolk til Mødestedet ved Grejs. Ingen slipper ind paa Festpladsen, som ikke har Festtegn. Dette sættes godt fast med en Knappenaal eller syes fast.

Under Frokostpausen maa ingen løbe længere væk, end de kan høre Trompetsignalet, naar der blæses til Samling. Eventuelle Tanter maa I besøge en anden Gang. Tag Hensyn til Stedets Skønhed og kast ikke Papir fra jer — heller ikke det grimme Oliepapir fra de uundgaaelige Ispinde. Ellers kan I i Pauserne tumle alt det I vil.

Kl. 3 lyder Hornsignalet til Eftermiddagsmødet. Alle skal være samlet, naar Biskoppen kommer nogle Minutter senere. I skal være tæt samlet og ikke spredt i male- riske Klynger.

Der fordres absolut Opmærksomhed under Talerne. I fri Luft taales ingen Forstyrrelser. At I ved det. Mødet er ikke længere, end at enhver Ung kan tage det. — Ogsaa dér synges!

Jeg har før skrevet om den paafølgende Pause, hvor Biskoppen benytter Lejligheden til at tale med de enkelte Grupper. Netop denne Stund er afset til at knytte gode Forbindelser mellem vore Unge fra forskellige Byer ...

Kl. 6½ vil det være passende at spise til Aften. I al Fald begynder det fælles Kaffebord Kl. 7½. I Tilnytning til dette er der et ret omfattende og varierende Program, som i Tilfælde af meget varmt Vejr kan henlægges til Festpladsen. Slige praktiske Oplysninger gives af Undertegnede. Naar min Spejderfløjte derfor lyder, maa der straks indtræde Tavshed. Det er første Gang, vi afholder et Ungdomsstævne, saa jeg kan lige saa godt sige jer det straks: Det gode Udfald afhænger i høj Grad af god Disciplin. Jeg venter, at den vil være til Stede. Stævnet bærer kun sin Frugt, naar I alle er med i alt det, der foregaar. Det er jer, der

holder Stævnet — det holdes ikke for jer!

Kære unge Mand eller unge Pige. Du kan endnu naa at komme med. Gaa straks hen til din Sogne-

præst eller til hans Tillidsmand og køb et Festtegn.

Og saa paa Gensyn i Vejle til et godt Stævne!

Kjeld Geertz-Hansen.

Det første Børnestævne

Vi gengiver vor egen „udsendte Medarbejder“s Referat og en Udtalelse af en af Stævnets Arrangører

En ung Dame har faaet en Tanke, som hun ikke kan slippe, og beder nogle Børnevenner være med til at forhandle om Muligheden af at gennemføre den. Idéen — et Børnestævne for København og Omegn — føres ud i Livet. D. K. K. F. stiller efter Fru Ramsings Ønske Trørødhus til Raadighed. Programmet lægges, Turistbiler bestilles til at køre o. s. v. — altsammen tilsyneladende saa let, men der bliver lagt et stort Arbejde i det.

Saa oprinder Dagen — den 5. Juni — med det herligste Sommervejr. Festglade møder baade Børnene (ikke færre end 325) og Idéens Ophavsmand, Frøken Else Holst med sin Stab af Hjælpere.

Pater Groteclaes taler til Børnene og frembærer det hellige Messeoffer i det fri, medens Børnene under Ledelse af Overlærerinde Søster Clara andægtigt og smukt beder en særlig Børnemesse. Mange modtager den hellige Kommunion. Af Hensyn til dem er der straks efter en Spisepause i Skovløberhuset ved Siden af Trørødhus. Saa følger morsomme Konkurrencelege med Præmier, noget der interesserer Børnene levende, mærker man. Det kniber lidt at slaa om til Alvo- ren, da cand. theol. Thorbjørn Møller derefter smukt og inderligt taler til dem om Børnevennen Jesus.

Atter en Spisepause med ny Travlhed for Værtinden i Skovløberhuset. Saa samles de større Børn til Leg i Skoven, medens de mindste bliver i Trørødhus' Have. Ogsaa disse Lege er spændende — de store Drenges samtidig et smukt Eventyr om en Prinsesse med Guldkrone, der eskorteres gennem Røvernes Land, hvor Kronen røves og tilbageerobres (Pater Groteclaes Arrangement).

Man naar tilbage i rette Tid for at instrueres om, hvordan man forholder sig, naar Dagens anden store Begivenhed skal foregaa, nemlig naar Biskoppen kommer. Det sker paa Klokkeslet. Biskoppen gaar velsignende Haven rundt, tager saa Plads i en Stol paa Plænen, medens Børnene sætter sig omkring ham.

Efter Programmet holder flere Børn Taler. En større Dreng fortæller, hvorfor han gaar til Messe hver Dag, en anden om, hvorfor han er glad for Religionstimerne. En Pige fortæller om den hellige Bernadette, en anden om den hellige Jeanne d'Arc. Altsammen saa smukt, og for de personlige Vidnesbyrds Vedkommende meget gri- bendende. Saa bringer en mindre Pige Biskoppen en Hilsen, derefter holder en større Dreng en smuk Tale til Excellencen. Endelig taler Biskoppen — ja, baade under denne Tale og senere, da Biskoppen har rejst sig, og Børnene trænger sig omkring ham, mindes man Thorbjørn Møllers Tale om Formiddagen — Børnene forstaa, at de i Biskoppen har en Ven, overfor hvem de ogsaa ved denne Lejlighed har fornyet Daabspagten.

Saaledes sluttede den dejlige Dag, som Børn og Børnevenner bestemt ønsker gentaget. En Draabe Malurt i Festens Bæger var lidt Arrangementsfejl, men det maa ske første Gang og bliver rettet ved næste Lejlighed.

Tak for den skønne Oplevelse!

Verner Stabehl.

Dagens Erfaringer gav ikke mindste Støtte for den Opfattelse, at det vil være rigtigere i Fremtiden at afholde Stævner med Drenge og Piger for sig — tværtimod. Ligesaa sandt som det sikkert er, at det regelmæssige Arbejde i Foreningerne Aaret igennem bør foregaa efter Princippet Mænd og Kvinder for sig, ligesaa sagligt ubegrundet forekommer det principielt at vende sig mod, at Kønnene mødes ved enkelte af vore aarlige Stævner, ganske særligt naar det drejer sig om et Stævne for Børn. Det har været Børnestævnets Arrangører en Betyggelse og en Glæde paa dette Punkt at vide sig i nøje Overensstemmelse med vor Biskops Synspunkter.

Thorbjørn Møller.

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Mr. Davis lagde Haanden paa Walthers Skulder og sagde smilende: »Ja, det er altsaa vor Hall.« — De gik nu alle ind i Elevatoren og satte sig i de bløde, polstrede Stole. Drengen lukkede Døren og med en sagte Surren gled Elevatoren op.

Walther følte sig lidt angst og beklemt. Ombord paa Skibet havde han ubekymret talt om løst og fast med Petroleumskongen. Der havde han ikke betydet mere end en hvilkensomhelst af de andre Passagerer! Men nu gik det med voksende Undren op for ham, hvad det vilde sige at være amerikansk Millionær. Og en Følelse af Skyhed sneg sig ind over ham, medens han talte med Mr. Davis.

Da de oppe i tiende Etage forlod Elevatoren, stod Fru Davis i Døren og ventede paa dem. Ombord paa »Lincoln« vilde Walther uden videre have rakt hende Haanden og sagt: »Goddag, Fru Davis!« Men nu gjorde han sig Umage for at bukke saa elegant som muligt, og han fremstammede forlegen: »Det glæder mig meget at se Dem igen, naadige Frue!« Smilende tog hun ham under Armen og førte ham gennem en prægtig Korridor hen til hans Værelser. Mr. Davis fulgte bagefter sammen med Harry og Edith.

Walther var nærvædt at tabe baade Næse og Mund, da han kom ind i de pragtfulde Værelser, som i den kommende Tid skulde være hans: Salon, Soveværelse og Arbejdsværelse. Han havde indtil nu kun set den Slags Værelser paa Slotte og Udstillinger. Salonen med den store elektriske Lysekroner og de mørke Mahognimøbler forekom ham sam et Eventyr. Paa Bordet var stillet en mægtig Buket Roser, og under denne stod et Billede af »Lincoln«.

Arbejdsværelset ved Siden af var forsynet med et smukt Skrivebord — og minsandten om der ikke allerede laa nogle Breve og ventede! Ved Siden af Skrivebordet stod et meget smukt forarbejdet Skab, som var helt fuldt af ensartet indbundne Bøger. Paa Væggen overfor hang et stort guldindrammet Billede af Wien.

Mr. Davis pegede paa Ringeapparatet paa Bordet: »Se, her er Klokkeren til Tjeneren! Naar du vil kalde paa ham, behøver du blot at trykke paa Knappen her!« Han trykkede paa Knappen, og straks kom en liberiklædt Negertjener tilsynes i Døren.

»John,« sagde Petroleumskongen, »her er vor Gæst.« Negeren bukkede dybt for Walther og

spurgte: »Master, ønsker De noget?«

»Nej, Tak!« svarede Walther og rakte den sorte Haanden. — Bag sig hørte han en undertrykt Latter. Edith holdt Lommetørklædet for Munden og hviskede til ham: »Aa, hold op, man giver da ikke en Nigger Haanden!«

»Walther,« sagde Mr. Davis, »nu kan du tage dig et Bad, og om en halv Time spiser vi. Vi har ventet med Middagen for at kunne spise sammen med dig.«

Badeværelset, som hørte til Walthers Værelser, var beklædt med Marmorfliser og meget elegant indrettet, og han benyttede henrykt Lejligheden til at faa sig et Bad. Det skulde virkelig gøre godt ovenpaa den lange Jernbanerejse! Tyve Minutter senere traadte han frisk og veltilpas ind i Salonen, hvor Harry ventede paa ham. Han laa mageligt henslængt paa Sofaen og var ved at gabe Kæberne af Led. Da Walther kom ind, rejste han sig lidt op og saa smilende paa ham. »Hallo, Walther, naa, hvad synes du saa om at være hos os?«

»Udmærket! Men al denne Pragt er ved at være for meget for mig.«

»Ja, men hvis du vil være Petroleumskonge, kommer du virkelig til at vænne dig dertil.«

Walther følte sig lidt ubehagelig berørt. Mon Harry ikke betragtede ham som en Rival? Han havde jo hele Tiden haft denne Angst for at skubbe den anden bort. Da de sammen fulgtes ad hen til Spisesalen, kunde han ikke længere holde denne Tanke ud. Han blev pludselig staaende og sagde med paataget Ro: »Du, Harry, er du ikke gal i Hovedet, fordi din Fader vil overdrage mig Forretningen?«

Harry stirrede et Øjeblik forbløffet paa Walther. Saa lo han og rakte ham Haanden: »Never mind! Det kunde ikke i min vildeste Fantasi falde mig ind! Jeg har tværtimod ondt af dig.«

»Hvorfor det?«

»Fordi du ogsaa skal være saadan en Pengeslave, der kun tænker paa Penge og Penge og atter Penge! Jeg er lykkelig, fordi denne Polyp ikke har faaet fat i mig med sine Fangarme, saaledes som Tilfældet er med Far.«

»Men din Fader er dog et flinkt og godt Menneske!«

Harry smilede og sagde: »Ja, naar det ikke drejer sig om Penge! — Men han kan vel ikke være anderledes!«

»Hvorfor ikke? — Hvis jeg bliver Petroleumskonge, kan jeg dog gøre, hvad jeg vil.«

Harry saa paa ham med et halvt

øverbærende, halvt medlidende Smil. »Poor kid! Ak du uskyldshvide lille Engel, du bliver nok klogere.« — Han aabnede Døren og de traadte ind i Spisesalen. Walther maatte sætte sig mellem Mr. Davis og Edith ligesom ombord paa »Lincoln«. Under Maaltidet forsvandt hans Beklemthed lidt efter lidt. Han lo og fortalte løs om, hvad han havde oplevet paa Rejsen. Men Gang paa Gang klang Harrys Ord for hans Øren. Hvad mente han egentlig dermed?

Klokkeren var over tolv, da han kom tilbage til sine Værelser. Paa een Gang følte han sig saa ene og forladt. Man hørte ikke en Lyd! Det var, som om han var helt alene i hele Huset. Træt gik han ind i Arbejdsværelset og betragtede Brevene. Der var ikke noget fra Faderen. Hvor de to var fra kunde han ikke se. Det tredie var fra New York Herald, og det sidste — med Poststempellet Shanghai — var fra Dr. Schlagenberg!

Dette Brev skar Walther op med det samme. Hans Beklemthed forsvandt som ved et Trylleslag, og han følte sig atter glad og tilfreds. Det forekom ham som om en god Ven befandt sig hos ham. To, tre Gange læste han Brevet, og Præstens faa, men venlige Ord gjorde ham godt. Træt, men glad og veltilfreds gik han i Seng. — Han havde nu tre Uger til sin Raadighed, og den Tid vilde han benytte til at undersøge Forholdene. Han vilde snart blive klar over, hvorledes det hele stod til. Harry var dog et værre Fjols! Jage ham saadan en Skræk i Livet, naar han dog maatte indrømme, at han ikke havde Spor Forstand paa Forretninger. — Han vilde prøve paa at blive katolsk Petroleumskonge! —

(Fortsættes)

Pastor Benzon paa Rejse

(fortsat fra Side 41)

hed. Apostelens højre Fod har Millioner Læber formindsket i betydelig Grad.

»Ak, al denne Udvendighed,« hører jeg en Protestant forarget sukke. Nuvel, det er ikke disse Korstegn og Kys, som er Maalestok for Italienernes Fromhed. Men Iagttageren kan nok faa et Indtryk af, om »dette ydre Væsen« sker paa en ligegyldig, tankeløs Maade eller giver Udtryk for virkelig Andagt. For min Part kan jeg kun sige, at jeg ofte var Vidne til en Inderlighed og Fromhed, som maatte virke meget opbyggende. C. B.

HORSENS

Horsens Sogn

Særlige Paamindelser for Juni Maaned.

Søndag den 18.:

Kl. 7½: Fromesse.

Kl. 10: Levitmesse. Derefter Kristi-Legemsfestprocession til Sølyst.

Kl. 15½: Friluftsmøde paa Sølyst.

Tale af Mgr. K. Kjelstrup.

Andagten bortfalder.

Freddag den 23.:

Alle Menighedens Medlemmer indbydes af Ungdomsforeningen til Sct. Hansbaal paa Sølysts Sportsplads. Tale, Sang, Sketch o: s. v. Kaffe: 35 Øre. (Medbring

noget til at lægge over Ryggen, særligt hvis det blæser).

Søndag den 25.:

Kl. 7½: Fromesse.

Kl. 10: Højmesse.

Andagten bortfalder.

De Unge, der skal deltage i Stævnet til Vejle, skal møde paa Banegaardens »Vejleperron« senest Kl. 9,30.

Mgr., Dr. theol. Kjelstrup
taler i Horsens 18. Juni

Som sædvanligt holder vi Kristi Legemsprocession her i Horsens Søndagen efter, at den er blevet afholdt i de andre Sogne, og hvis

Vejret ikke lægger Hindring i Vejen — hidtil har Vorherre altid klaret Himlen for os — gaar vi den sædvanlige Vej ud til Sølyst. Ligesom tidligere kan man faa Middag derude for 1 Kr., naar man meddeler mig det i Forvejen. Og saa er der Eftermiddagsmøde Kl. 3½.

Alle, der var med sidste Aar, vil mindes Redaktør *Kjærulffs* beaandede Skildring af Gennemsnitsdanske, der faar Besøg af en Helgen. Iaar venter der os et Foredrag, som har noget ganske særligt ved sig. Det bliver Sognepræsten i Kristianssand i Norge, Monsignore *Kjelstrup*, der skal tale om Kirkens Kamp og Arbejde i Norge.

(fortsættes Side 48).

Skt. Ansgars Skolehjem Horsens

Kostskole for Drengene. Tlf. 2115. Beliggende i stor Park ved Horsens Fjord, landlige Omgivelser. Sunde og betryggende Forhold
Prospekt sendes. Forstanderen

Installationsforretningen »Lyset«

TORVET 10

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installatør for Sct. Joseph Søstrene

Telefon 618

Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr

Gode Varer . Smaa Priser

CARL ØBERG

Søndergade 31 . Telefon 1203

Mallings Kagebod Bageri

Prøv vore Specialiteter

Nørregade 11 . Telefon 1845

Leverandør til de katolske Institutioner

CHR. LUND

MALERMESTER
Bygningsarbejde

Telefon 166

Sigurd Henningsen

Slagtermester

Kallesundet 22 Telf. 1351

Leverandør til t. Josef Hospital og Ansgars Børnehjem

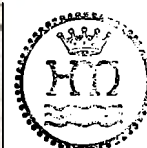
Carl Bech

aut. elektr. Installatør

Vestergade 33 . Telf. 1026

Leverandør til kath. Menighed

A/s HORSENS KULKOMPAGNI

Horsens
Mineralvands
Fabrik

Aktielselskab

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsfoder

Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Krista Malachowicz Lissau Tandtekniker

25 Aars Erfaring . Mælketrovet . Telf. 1601

I. C. LUCKOW

Alt Glarmesterarbejde udføres, Tilbud gives. Lager af
Malerier, Raderinger, Fotografirammer i alle Størrelser
Smedegade 42, Telefon 236

Kjærby's Konditori og Kafe

Aaben til Kl. 24

Klippervig 5 . Telefon 33

H. Nielsen

Handelsgartner
Friske Grøntsager
Buketter og Kranse

Frederiksgade 39, Tlf. 2019

Ligkistemagasinet

ALLEGADE 7 anbefales

Carl Rasmussens Eftf.
TH. PETERSEN
Telefon 1061

Udfører Snedkerarbejdet til Hos-
pitalet og St. Ansgars Skolehjem

Bilstationen

Telefon 255

Aaben Dag og Nat . 7 Personers Vogne
Ny Vogn uden Fører.

Lauge Petersen

Frederiksgade 69

AARHUS

Gudstjenester

i Aarhus og Opland

Aarhus

Søndag den 18. Juni:

- Kl. 7: Stille Messe.
- Kl. 8: Sangm. m. Prædiken.
- Kl. 10: Højm. m. Prædiken.
- Kl. 19: Andagt.
- Hosp. Kl. 6: Stille Messe.

Møder

Tirsdag den 20. Juni:

- Kl. 20: Sangprøve for Kirkekoret.

Onsdag den 21. Juni (Aloysius):

- Kl. 6,25: Fælleskommunion for Kongr. »Reg. Virg.«.
- Kl. 20: Møde for Mænd. Kongr. Derefter Samvær i Sangsalen.

Torsdag den 22. Juni:

- Kl. 20: Møde for Stanislauskongr.

Udflugter

Søndag den 25. Juni:

- Tur »ud i det Blaa« for Mændenes Kongregation. Afgang fra Hammelbanegaarden Kl. 14. Pris for hele Turen 3 Kroner.

Samme Dag:

Ungdomsstævnet i Grejsdal.

Torsdag den 22. Kl. 14:

- Rosenkranskr. til Vester Mølle og Skanderborg.

Oplandet

Gudstjeneste.

Odder:

▲ Fredag den 16. Juni:

- Kl. 15: Undervisning.
- Kl. 17: Lejlighed til Skriftemaal for voksne.

Søndag den 18. Juni:

- Kl. 9,15: Kommunionuddeling.
- Kl. 10: Sangm. m. Prædiken.

Pindstrup:

Søndag den 18. Juni:

- Kl. 10: Sangm. m. Prædiken.
- Kl. 14: Undervisning.
- Kl. 15: Andagt.

▲ Hadsten:

Søndag den 25. Juni:

- Kl. 10: Sangm. m. Prædiken.

Undervisning

Fredag den 16. Juni: Odder (Bilen kommer til Astrup-Balle, Drammelstrup, Assedrup, Kragedal, Ondrup); derefter Fensholt, Solbjerg.

Mandag den 19. Juni: Lundskov, Fævejle, Ensløvgaard.

Tirsdag den 20. Juni: Hoed, Elsegarde, Ebeltoft. Vester Alling, Auning, Termestrup.

Torsdag den 22. Juni: Foldbygaard, Fuglsang, Brendstrup.

Møder

Søndag den 18. Juni Kl. 14,15:

Ungdomsmøde paa Forsamlingshuset i Rostved pr. Rønde.

Vore Kristi Legems Processioner

Lidt koldt var det og Flagene blafrede i den stærke Blæst, men ellers var Vejret smukt, da vi Søndag den 11. Juni drog ud af Pindstrup Kapel med det Allershelligste i vor Midte, hen ad Landevejen, ind over Marken, hen til en Gaard, hvor et Alter var rejst. Under Højmessens prædikede P. Lønskov, som var kommet fra Ordrup, paa Polsk, mens P. Schumacher talte paa Dansk ved Altret i det fri.

Blandt de mange, der var kommet til Festen, var der ogsaa en Del af de unges Sangkor i Aarhus. Sammen med deres Dirigent, Hr. B. Noetzell, var de cyklet derud.

Ogsaa Processionen i Sct. Josefs Hospitals Have paa selve Kristi Legemsfest Aften forløb smukt, selv om det ogsaa her var lidt køligt.

Til Processionen i vor Kirke sidste Søndag Aften var der anbragt den samme Udsmykning som i Fjor, Blomsterpotter mellem Pillerne og tre store Blomsterkurve hængende ned fra Loftet i Koret.

Børn fra Landet til Aarhus i Ferien

Sandsynligvis faar to Hold Børn Undervisning her i Aarhus i Ferien: Første Hold i anden Halvdel af Juli Maaned; det bliver saavidt muligt Førstekommunikanter. Andet Hold i første Halvdel af August Maaned.

Nu gælder det:

Har du meldt dig til Ungdomsstævnet i Grejsdalen, 25. Juni?

Ikke? Saa er det paa høje Tid!

Det bliver et Møde i pragtfuld Natur; vi køres lige til Stedet. I Tilfælde af Regnvejr stormer vi den store Pavillon. Men det bliver ikke Regnvejr. Saa Pavillonen ser os kun ved det festlige Kaffebord om Aftenen.

Hans Excellence Biskoppen kommer til Stede og glæder sig til at kunne hilse ogsaa paa dig!

I øvrigt venter der et righoldigt Program, og det er ikke kedeligt. Se efter her i Bladet.

Afgang fra Aarhus Hovedbanegaard Kl. 8,40. For dem, der ønsker det, uddeles den hellige Kommunion Kl. 7,45. De kan saa faa en Kop Kaffe i Sangsalen Kl. 8, naar de melder sig om Lørdagen. Brød bedes medbragt.

(fortsættes Side 48)

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)	
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088	
Fajance-Varehuset A-S Ryesgade 23 . Aarhus Telefon: 1922 <i>Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet</i>	S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning
Skomager Chr. M. Jensen ved den katolske Kirke Telefon 8326	Birkebrænde (Kaminbrænde) til Salg fra Fjeld Skovdistrikt Tlf. Ryomgaard 28
Linoleum <i>billigst Høilund Carlsen</i> Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347	Støt Frank Andersen's Fond Giro Konto 1087

Processionen i Horsens

(fortsat fra Side 46)

Mgr. Kjelstrup er en af de ypperste katolske Præster i Norden, en Mand med fin Kultur og stor Viden og Erfaring og sjældent Dygtighed. Mgr. Kjelstrup har en fortrinlig Fremstillingsgave og har digtet mange dejlige Salmer og Sange.

Men en særlig Grund, hvorfor jeg har valgt i Aar at bede Mgr. Kjelstrup om at ville tale her, er den store Ulykke, der har ramt ham, idet han har mistet det meste af sit Syn, saa at han er afskaaret fra at læse. Enhver vil kunne begribe, hvad dette betyder for en Præst, en Aandens Mand, en Forfatter og en videnskabelig anlagt Mand; det er en frygtelig Tilskikkelse. Og Mgr. Kjelstrup er ikke mere end lidt op i Tresserne og opfyldt af den samme glødende Iver for at virke for Kirken, som han altid har været besjælet af. Mgr. Kjelstrup kan kun med Nød og næppe klare sig paa Gaden og læse en Messe, som han kan udenad. Men han tager dette Kors med Heltemod og med et godt og lyst Humør, som er beundringsværdigt.

Jeg har sagt til mig selv, at Mgr. Kjelstrup netop paa Grund af dette maa sidde inde med meget af den ejendommelige Kraft, som Gud gi-

ver dem, han rammer haardest. Jeg har sagt til mig selv, at der i Mgr. Kjelstrups Ord vil være rigeligt af den Ingrediens, som selv de største Talegaver og de rigeste Kundskaber aldrig vil kunne opveje. Vorherre er ikke den, der tager uden samtidigt at give; han giver noget meget kostbarere end det, han har taget, og det er det, man ogsaa mærker hos Mgr. Kjelstrup, og derfor har jeg bedt ham om at komme. Den, der som Mgr. Kjelstrup faar saa haardt og tungt et Kors at bære, faar til Tak for sin Villighed det egentligste af det egentlige, den usynlige Ild fra Himlen.

Jeg haaber, at Mgr. Kjelstrup ogsaa vil prædike under Højmessens.

Det vil sikkert være en Glæde for Mgr. Kjelstrup at mærke, at der er Brug for ham. Da der var visse Vanskeligheder med Hensyn til Vikar for vor Gæst, stillede den Apostoliske Provikar i Oslo, Mgr. Snoeys, sig yderst imødekommende.

De, der har Lyst til at hilse paa Mgr. Kjelstrup, baade Præster og andre, vil være hjerteligt velkomne her i Præstegaarden. Mgr. Kjelstrup kommer den 15. om Aftenen og bliver forhaabentlig i hvert Fald en Uge. *J. Otrik.*

kolossalt Arbejde i de 4 smukke Altre, der var rejst i den skønne Park, og trods den voldsomme Blæst blev alt stilfuldt gennemført, og Processionen sluttede med et jublende Te Deum i Klosterets Kirke.

K. U. K.'erne bør deltage mindst lige saa talstærkt i Valfarten til Haraldsted d. 25. ds.

Sct. Hans Aften d. 23. ds. har K. U. K. faaet Tilladelse til at tænde Baal paa Farumgaard nede ved den skønne Sø.

Der bliver Baaltaler, Sange og Underholdning. Kaffen kan bagefter indtages i Farum Kro.

Baal tændes Kl. 21. Alle K. U. K.'er, deres Slægtninge og Venner indbydes pr. Cykle eller pr. Tog (Slangerupbanen til Farum St.).

Samlet Start pr. Cykle fra Vibenshus Runddel (ved Lyngbyvej) henholdsvis Kl. 18,30 og 19,30.

Katolsk Ungdoms Klub.

Redaktionelt

I næste Nummer kommer Listen over *Søndagsgudstjenesten i Provinsen i Sommermaanederne*. Hvis der er sket Ændringer siden i Fjor, bedes dette meddelt, saa Redaktionen er i Besiddelse af Besked Mandag Morgen d. 19. ds.

I Sommerferien, fra og med Fredag d. 23. Juni bedes Korrespondance til Redaktør *Kiærulff* sendt med Adresse: *Mosede Strand, pr. Greve Strand.*

Tertiarenes Lodseddel

Dominikanertertiarene har udtrukket Numrene 239, 205, 276 og 229. Vindere bedes ringe til Grevinde Scheel (Øbro 4453 x) og aftale Afhentning. Provinsvindere faar tilsendt Gevinster ved Indsendelse af Sedlen til Ndr. Frihavsgade 26, København Ø.

Gudstjenester i Assens

Søndag:
Kl. 8: Stille Messe.
Kl. 10: Højmesse.
Kl. 2½: Andagt.

Hverdag:
Kl. 7½: Stille Messe.

Mødefortegnelse

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 19. Juni Kl. 20, Afslutningsmøde.

»Unio«. Sønd. 25. Juni. Medlemmerne deltager i Valfarten til Haraldsted. Mød talrigt op! Paa Gensyn!

St. Antoni Menighed. Fredag 23. Juni Kl. 9. St. Hans Baal.

Aarhus Meddelelser

(fortsat fra Side 47)

Vi mødes alle sammen foran *Banegaarden K. 8,20*, og gaar sammen ned til Perronen. Ankomst til Vejle Kl. 10,30. Levitmesse Kl. 11 i Kirken i Vejle. Derefter med Toget til Grejsdal.

Om Aftenen Afgang fra Grejsdal Kl. 21,45; fra Vejle Kl. 22,20. Ankomst til Aarhus Kl. 23,45.

Unge fra Landet skaffer vi Lejlighed til at overnatte gratis her i Aarhus baade Lørdag og Søndag Nat, naar de melder sig straks. Der er nemlig ingen Mulighed for at komme ud af Aarhus med Tog eller Rutebil, naar vi kommer hjem Søndag Aften.

Pris Tur-Retur: 4,40 Kr. (Vi køber paa Fællesbillet). Festtegn: 1,00 Kr. (Kaffebord og Sanghefte iberegnet; den øvrige Forplejning maa hver selv sørge for).

Tegn dig med det samme hos en af Præsterne eller Kongregationsbestyrelsen.

Vor Indsamling til Birgitte Wests Malerier i Kirkens Kor

Siden 1. Maj: E. og O. S. 10 Kr.; Uden Navn 75 Kr.; E. og O. S. 10 Kr.; St. Kr. 10,47 Kr., ialt 105,47 Kr., tidligere indsamlet 1208,25 Kr. Ialt 1313,72 Kr.

Hjertelig Tak! I Juli Md. bliver Væggene præpareret, og hvis der kommer lidt mere Fart i Indsamlingen, kan Malerierne være færdige næste Aar. — Husk *Prospektkortene* med B. W.s Malerier i Daabskapellet!

Omkring K. U. K.

K. U. K. holder i Sommertiden Frikvarter — men mister alligevel ikke Kontakten med sine Medlemmer; der er meget at samles om og samle Kræfter til, — selvom Efteraarets og Vinterens Arbejde vinker langt i det fjerne.

Vi har alle med Begejstring grebet Tanken om Eendags Exerцитier — og vi maa gøre os klart, at alle vore ydre Arrangementer og Manifestationer intet er værd — dersom den enkeltes indre Liv og Samling mangler — saa bliver det Ydre kun en Skal, der dækker over indre Tomhed.

Lad Eendags Exerцитierne hjælpe os til at blive unge Mennesker, der tænker og handler helt igennem katolsk.

K. U. K. havde sidste Uge to Udflugter. Grundlovsdag cyklede 30 K. U. K.'er til Sønder sø og et Svip til Farumgaard — og paa Kristi Legemsfest om Aftenen deltog en Snes K. U. K.'er i Processionen samme Sted. Søstrene havde lagt et

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

25. Juni 1939

Nr. 4

Tilskuer til Livet

Den, der begiver sig paa Lystrejse, føler sig løftet ud af sin Hverdagstilværelse. Paa en Gang er han blevet Tilskuer til Livet. Han kommer til en fremmed By, og alt, hvad han møder der, synes blot at være til for at fornøje og underholde ham. Kvinderne, der henter Vand ved Brønden, bærer det i skønne Kobberkar paa Hovedet. Se, hvor rankt de gaar. De behøver ikke en Gang at støtte med Haanden. Det er som et Skuespil, der er arrangeret for den rejsende. Paa Fisketorvet er der myldrende Liv. De mærkeligste Søuhyrer er fremlagt til Beskuelse. Se denne kæmpemæssige Blæksprutte med de skrækindjagende Fangarme; den sorte Vædske driver af den. Og det er Mad! Der er nok at undre sig over. Man slentrer om i de nærmeste Gader. I en Barberforretning ses et Opslag i Vinduet. »N. N. er afgaaet ved Døden. Den og den Dato læses der Messe for den afdøde i N. N. Kirke ...« Ganske interessant. Og det samme Opslag findes i andre Butikker i Nabolaget. Man opfordres til at komme til Sjælemessen og bede for den afdøde. Stadig er Turisten Tilskuer. Han søger at indprente sig Træk for Træk, alt er seværdigt og interessant. Saa standser han paa én Gang ved Synet af et Ligtog gennem Gaden. Det er meget enkelt det

hele. Præsten gaar i Spidsen. Efter ham bæres den fattige Kiste. Et Par Mennesker udgør Følget. Tilskuer til Livet, Tilskuer til Døden. Nej, nu kniber det med blot at være Tilskuer. Man maatte skamme sig over sig selv, om man blot noterede Optrinet som ejendommeligt; vilde man skrive i sin Lommebog, at det var malerisk? Tilskueren til Livet vaagner. Det lader sig ikke gøre, saa længe vi lever her paa Jorden, at forlade Livets Scene og begive sig paa Tilskuerpladsen for blot at betragte et Skuespil, som vi ikke har Andel i. Om vi vil eller ej maa enhver være med i det store Drama, enhver maa udføre sin Rolle saa godt, han kan. Og han maa ikke tro, at han kan frigøre sig for Livets og Dødens Spil. Det vedkommer ham alt sammen. Meget af det vedkommer ham smerteligt. Kan et Menneske nogensinde møde Døden uden at tænke paa, at han selv skal dø? Kan han møde Sorg hos Mennesker uden i det mindste at føle et Strejf af Medfølelse? Og naar der bæres en Kiste forbi, kan han da lade være med at bede for den, der boede i hint Legeme? Hvor vi saa er i Verden, maa vi ikke blot være Mennesker, men ogsaa Medmennesker. Eller rettere, vi føler, at vi burde være det, men tilstaar i samme Øjeblik, at det

kan være forbistret svært.

Fristelsen er der altid til at se paa sine Medmenneskers Liv som paa et Skuespil, der ikke kommer en ved, men som maa ske er ganske malerisk...

*

Hvis man spørger om Forklaringen paa, hvorfor der gives saa mange irreligiøse Mennesker, maa Svaret vel være, at mange, der ikke just lider Nød, føler sig som Tilskuer til Livet. De passer deres egen lille Tilværelse. Men hvad der er ud over denne, er ikke andet end Skuespil, som man endda let bliver træt af at se paa.

Da de kun kerer sig om deres egen Lilleputverden, udelukkes de fra ethvert Udsyn, ogsaa fra Udsynet mod Evigheden.

Der var en Maler, som med stor Kunst og Opfindsomhed malede Verdensdommen. Han gjorde sig Umage for at skildre de dømtes Forfærdelse, Dommerens Majestæt, det vældige Skue af alle Mennesker, der havde levet paa Jorden. Paa en Gang slog det ned i ham: Paa Dommedagen vil ogsaa du være med i denne Skare. Han lagde Penselen fra sig og faldt i dybe Tanker.

Fra at være Tilskuer blev han paa en Gang Medspillende. Hvilken Forandring, hvilken sund Erkendelse!

C. B.

Horisonten rundt

Konkurrence om et Navn

Smaa fornøjelige Konkurrencer hører ellers til paa en langt senere Side i Ugebladet. Men i Dag vil vi gerne indbyde vore Læsere til en Konkurrence, der ikke er Tidsfordriv alene. Vi beder Dem hjælpe os med at finde et godt dansk Navn til Een Dags Retræterne. Og vi véd, at finder vi et godt Navn, er der gjort en god Sag en god Tjeneste.

Vi har allerede fortalt saa meget om Een Dags Retræterne, at alle ved, hvori de bestaar, og hvad de betyder for et rigere religiøst Liv. Mange Mennesker ser sig ikke i Stand til at ofre en Række Feriedage paa Fordybelse i Sjælens Anliggender. Men en enkelt Fridag af og til vil selv den travleste kunne afse til i stille Betragtning af Religionens store Sandheder og i uforstyrret Bøn at vinde ny Klarhed over, hvad der er stort og hvad der er smaat i Mennesketilværelsen, at rette Livskursen op og gaa ud i Hverdagen igen med forynget Kraft til det gode. Den, der med Alvor og Samling har holdt en Retræte, kan bagefter ikke forstaa, at kristne Mennesker kan leve Aar ud og Aar ind uden en saadan Kræfternes Fornyelse. Og han har Ret; vi aner ikke, hvor vanesløvet og træt vort religiøse Liv er, før vi i en Retræte ligesom har lukket os ind til Troens Dagslys. Ligesom en Befolkning kan lære Værdien af det regelmæssige Bad og andre sig over, hvordan man før kunde finde sig i at savne det, saadan maa vi gennem Een Dags Retræterne vække Sansen for en sjælelig Hygiejne, der ikke bliver mindre uundværlig, naar den først er prøvet.

Men Ordet »Een-Dags-Retræte« er tungt og siger alt for lidt. Tyskerne udtrykker det meget bedre, naar de taler om »Einkehrtage«, som bare ikke lader sig direkte oversætte til Dansk. Dog er vort Sprog ikke saa fattigt, at vi ikke nok ved fælles

Hjælp kunde finde et dansk Ord, som falder naturligt og uopstøttet at sige, og som straks røber det centrale i Tanken med Een Dags Retræterne. Det maa blot ikke være den første den bedste Idé til et Navn, som man søger at banke fast i katolsk Sprogbrug. Derfor skal vi være fælles om at finde Navnet og fælles om at vælge og vrage mellem de Forslag, der fremkommer.

Vi er vis paa, at mange gerne vil være med til at døbe et vigtigt Stykke af vor katolske Fremtid herhjemme. Derfor opfordrer vi alle Læsere til — i Løbet af Juli Maaned, saa er der god Tid — at sende os deres

Forslag, et eller flere, ganske som Idéerne myldrer frem. De sendes til Redaktør Kiærulff, Mosede Strand pr. Greve Strand, og vi offentliggør Forslagene (med Deres Navn eller uden, ganske som De ønsker det). Siden prøver vi i Fællesskab at vælge det allerbedste ud.

Sagen er vigtig nok til at vække Interesse for sin egen Skyld. Et godt Navn vil tjene til at fastslaa Retræternes store Betydning og derved hjælpe mange til at finde Vej til Retræterne. Men Deres Ulejlighed skal nu alligevel belønnes. Vi udsætter nogle Stykker Gratis-Abonnementer paa Pauluskredsens Bøger for de bedste blandt Forslagene.

ABONNEMENTET

Da det næste Nummer er Abonnenterne i Hænde den sidste Juni eller den første Juli, lige belejligt ved Maanedens Begyndelse, venter vi med at indlægge Giroblanket til om en Uge. Men her har De allerede Brugsanvisningen.

1. Hvis De bor i et Sogn, der har Fællesabonnement, skal De ikke benytte Giroblanketten, men betale til Sognets Bladkasserer.

2. Hvis De har tegnet Deres Abonnement hos Postvæsenet, skal De ikke benytte Giroblanketten, da Postvæsenet selv opkræver Abonnementet. Bladet foretrækker dog i Almindelighed, at man bestiller sit Abonnement direkte og betaler pr. Giro. Men er det andet belejligst, er det ogsaa udmærket.

3. Hvis De hidtil har holdt enten Ugeblad eller Ungdomsblad, bedes De sende Kr. 2,25 paa Giroblanketten for Juli Kvartal.

4. Hvis De hidtil har holdt baade Ugeblad og Ungdomsblad, behøver De ikke at afbestille det ene Abonnement. De betaler blot pr. Giro Kr. 2,25, saa er det i Orden. Men maaske De ikke har noget imod at støtte Pressen med det samme Beløb, som De hidtil har betalt. Saa kan De sende det dobbelte Abonnementsbeløb (Kr. 4,50) og notere, at det ene Abonnement stilles til Raadighed for »Frank Andersens Fond«. Derved faar en ubemidlet Katolik ved Deres Hjælp vort fælles Blad. Kan katolsk Sammenhold udtrykke sig bedre?

5. Har De allerede betalt for Juli Kvartal eller for hele Aaret, saa gælder følgende Regler:

A. Har De betalt begge de hidtidige Blade for Juli Kvartal, har De Krav paa at faa refunderet Kr. 2,25. Vi beder blot om, at De vil meddele Ekspeditionen (Bredgade 64), at De ønsker Beløbet retur; der er nemlig mange, som ikke ønsker det, men betragter det som en Gave til Pressesagen, eller som gerne vil tegne det ovenfor nævnte ekstra Abonnement til Fordel for en ubemidlet Trosfælle.

B. Har De betalt Ugebladet for Juli Kvartal, kan De faa 75 Øre tilbage ved Henvendelse til Ekspeditionen.

C. Har De betalt Ungdomsbladet for Juli Kvartal, beder vi Dem indsende yderligere 75 Øre paa Giroblanketten.

D. Har De betalt et eller flere Blade udover Juli Kvartal, beder vi Dem vente med Afregning for Oktober, indtil dette Kvartals Begyndelse.

6. Er De ny Abonnent, indbetaler De blot Kr. 2,25 paa Giroblanketten (med mindre De vil tegne et Ekstra-Abonnement for en ubemidlet Katolik, som ovenfor beskrevet).

Har De været ny Abonnent fra Begyndelsen af Juni Maaned, bedes De paa Giro indsende yderligere 75 Øre for Juni Maaned, altsaa Kr. 3,00 ialt.

7. Er De i Tvivl om Deres Abonnementsforhold, beder vi Dem ringe eller skrive til Ekspeditionen, Bredgade 64, København K., Tlf. Palæ 3762 (aabent Kl. 15—17 alle Hverdage).

Katolsk Aktion:

De første Kristne og vi nuværende

Man undrer sig ikke over, at en gammel Mand foretrækker Ro og Stilhed! Et saadant Menneskes Livskraft er ikke mere stærk og usvækket. Han pusler lidt rundt, trisser en lille Tur henad Gaden, slaar sig snart ned paa en Bænk i en Have eller Park, og med sine svage Øjne sidder han der og iagttager Livet, som pulserer omkring ham.

Som en hvileløs Strøm glider Mennesker forbi, og det kalder paa Minder hos ham fra den Tid, da han selv hørte til blandt de livsglade. Han har ikke mere Kraft til at gribe ind i andre Menneskers Liv. Og møjsommeligt rejser han sig og stavrer hjem, hvor han ved Vinduet i Gadespejlet kan følge de travle Menneskers Liv. De iler og hastet forbi uden at skænke ham en Tanke. Selv er han gledet ud af det hele...

Hvis derimod et ungt og livskraftigt Menneske vilde té sig paa samme Maade, med Hænderne i Skødet sløvt betragte andres Arbejde, medens han selv ikke rørte en Finger, saa vilde enhver mene, at der var noget galt fat med denne unge.

Unge Mennesker er glade og stærke! Sunde Mennesker har Arbejdslyst, Planer og Interesser. Livet og dets rige Muligheder ligger dem aabent!

Den samme ungdommelige Livskraft og ukuelige Virke-trang slaar os i Møde, naar vi blader i Beretningerne om den første kristne Menigheds Liv i Jerusalem. Der er ingen Tale om sygelig Tilbagetrukkethed eller Alderdomssvækkelse! Kirken var ikke blot ung af Aar, men først og fremmest af Sind! Og Sindet havde den fra Kristus. Dette kristne Sindelag greb Mennesker af enhver Alder. Friskhed og Begejstring stod der omkring Menighedens Arbejde.

Kan derimod vi Kristne af i Dag give os til at efterligne denne Iver og Begejstring? — Siden

den første Menighed i Jerusalem er mange Aarhundreder gaaet hen over Kirken! Er vor »gamle« Kirke ikke blevet ældet og svækket i Tidernes Løb? Sømmer en saadan Ildfuldhed og Glød sig for den ærværdige Kirke? — Vist er Aarhundreder gaaet hen over Kirken. Men det har ikke ældet og afkræftet den. Hvorfor ikke? Gælder Naturens Love ikke for Kirken saavel som for alle Verdens Organisationer og Riger? Nej! Kirken har ganske vist en Organisation. Gudskelov! Men selv er den evig-ung. Stadig livskraftig, stadig ung! Det er Kristus, der lever i Kirken, og hos *Ham* spiller Tid og Evighed ingen livshæmmende Rolle.

Altsaa har vi ingen Undskyldning for ikke at besidde de første Kristnes Iver og Arbejdslyst for Kirkens Sag. Vi har de samme Betingelser. I mangt og meget ligner vor Tid netop den første kristne Tid, hvor Heden-skabet stod som en stor, truende Kolos, der vilde vælte sig ind paa Livet af Kristendommen! — Billedet af den gamle Mand og hans aftagende Livskraft passer ikke paa levende Kristne, og hvis vort kristne Liv skulde frembyde paafaldende Lighedsmomenter med Alderdommen, maa vi gribe i vor egen Barm; saa er vi selv Skyld deri! Vi har fjernet os for langt fra Livskilden, hvis vor kristne Bevægelsesevne er lammet. Det er vor egen Fejl.

Om Kilden til dette sprudlende Liv i Menigheden i Jerusalem lader »Apostlenes Gerninger« os ikke i Tvivl. Gang paa Gang fremhæves det for Læseren: »De var udholdende til Apostlenes Undervisning, Brødets fælles Brydelse og Bønnerne... Daglig blev de ved at komme sammen i Templet, brød Brødet i de forskellige Huse og holdt Maaltid med Glæde og Hjertets Enfold.« Der hersker ingen Tvivl: Livs-

kilden er Kristus! Og samlet om Offerbordet, hvor Gudslammet skænker sin Offerdøds Fortjenester, fandt de Kraft til Dagliglivets Sammenhold og praktiserede Næstekærlighed. Intet andet Sted! Og det gjorde de *daglig!* Det fortjener at understreges. De Kristne levede ikke Størstedelen af deres Kristenliv udenfor Kirken, — og en enlig Dag i Ugen, Søndagen, i Gudstjenesten, som de »rundhaandet« snuppede af til et forkortet Besøg i Messen. *Hver Dag vandrede de enkelte Kristne til Gudshuset*, hvor de i Fællesskab dyrkede Gud! Præsten stod ikke alene ved Altret og bredte sine Hænder ud imod en mennesketom Kirke. Naar han under Messen vendte sig om med Ordene: »Bed, Brødre...«, saa var der en fuldtallig Menighed til Stede, der kunde svare!

Var disse første Kristne maa-ske Lediggængere, der ikke havde andet at bestille end at gaa i Kirke og se fromme ud? Vist ikke, det var virkelig ikke Glansbilledmennesker. Det var Mennesker af Kød og Blod, som vi alle er det. Jerusalem var paa den Tid en Storby med et rastløst Forretningsliv, og den, der ikke vilde gøre Gavn for Føden, havde ikke engang Socialhjælp at falde tilbage paa. Tid til den daglige Messe havde de lige saa lidt som vi! De havde blot en lidt anden Indstilling og bedre Sans for, hvad der er uundværligt, og hvad der er ligegyldigt, end mange af vi Nutidskristne har.

Vi føler os ikke overanstrengte, naar vi fordyber os i vor Morgenavis et Kvartertid, maa-ske endog en halv Time. Og en Eftermiddagsavis skal vi maa-ske ogsaa kikke i. For ikke at tale om alle de illustrerede Blade, vi svømmer i. Der maa dog være nogle, der læser dem, ellers vilde der vel ikke være saa mange af dem. Man har saa travlt, saa travlt nutildags; men hvordan i Alverden kan man da overkomme og faa Tid til at faa læst alt det Stof, Aviser og Billedblade byder paa? Det klager man da i hvert Fald ikke over!

Men tal blot om Muligheden af den daglige Messe. Aa, saa kommer der dybe, alvorlige Furer i Panden. Jeg kan da ikke hver Morgen staa saa tidligt op! Jeg maa have min Nattesøvn; mit Arbejde tillader... o. s. v.. ... en Strøm af Undskyldninger vælder frem. Vi skynder os at slaa op i »Apostlenes Gerninger« for at se, om de Kristne ikke skulde have kendt til alle disse Undskyldninger. De havde da ogsaa deres travle Arbejde at passe. Men her lader den gamle Beretnings ellers saa fyldige Oplysninger os helt i Stikken. Der staar ganske nøgternt og tørt: »Daglig kom de sammen ... de var udholdende...!« Mon ikke de Kristne kunde være kommet med de samme og maaske bedre Undskyldninger, hvis de da vilde? — Men det var vist ikke rigtigt gaaet op for dem, at man ogsaa kan betragte det religiøse Liv med Alenmaal og Vægtloder i Haanden. Kun lige hvad der er Pligt! Ikke en Haandsbred videre. Denne Anskuelse er vist forbeholdt en senere Tid i Kirkehistorien!

Vil vi tale om daglig Messe, saa maa vi se bort fra Ordet: Pligt! Det har ganske vist sin Berettigelse som Grænseværdi, men det kan der ikke være Tale om, naar vi taler Katolsk Aktion. En gammel Mand maa spare paa sine Kræfter; han maa søge Hvile paa en Bænk, maa sidde og se paa Livet, der bruser ham forbi. Men er vi ogsaa i vort kristne Liv som den gamle Mand paa Bænken. Holder vi os, grundet paa vor Kristendoms svage Helbred, lige til det mest nødvendige. Lader vi Menneskestrømmen jage os forbi, eller har vi Kraft til at stille os midt ud i det daglige Liv og med beslutsomme Hænder gribe formende og skabende ind i de Omgivelser, vi befinder os i? Dertil har en fortyndet Kristendom ingen Kraft eller Stemme. Dertil maa vi have Styrke og Kraft; den gode Vilje alene rækker ikke langt nok. Og denne Kraft faar vi sammesteds, som de første Kristne søgte den til deres Hverdagsliv. Skal Katolsk Ak-

tion ikke forblive et Slagord og Modeord, maa det først og fremmest forstaas i Retning af en mere levende Kontakt med Kristus og hans Naademidler. Brødets Brydelse, den hellige Eukaristi har i Aarhundredernes Løb ikke mistet sin livgivende og vækkende Kraft, det er blot os, der skal ty hyppigere didhen.

Jo mere Arbejde jeg ønsker at gøre i Kristi Kirke, desto større Kraft har jeg Brug for, da jeg tillige forbruger større Kraft i Arbejdet. Det »Regnestykke« er ikke indviklet.

Hvor finder jeg altsaa denné konstante Kraft, der aldrig svinder ind, heller ikke naar mit Legemes Kræfter svækkes med Aarene? Den finder jeg sammen med Jerusalems første Kristne i Messen.

Der er altsaa ingen Tale om, at »Kraven« skal sættes op.

Der er Tale om, hvad jeg kan og vil gøre i Kristi Kirke og for Menneskenes Sjæle — og om den Livets Kilde, der rinder og rinder og ikke burde rinde forgæves Dag ud, Dag ind...

Joh. Samuelsen S. J.

Katolsk Stævnekunst:

Dogmer i Synsindtryk

Som bekendt har Jocismen i Belgien og Frankrig lagt megen Vægt paa Talekor og store symbolske Masseoptrin ved Bevægelsens store Stævner. I Frankrig er det Pastor *Rodhain*, der staar som Leder af disse kunstneriske Udtryk for Jocismens Idéer. For nylig har det franske Tidsskrift »*L'art sacré*« interviewet Pastor Rodhain om denne »kristne Stævnekunst«. Forskellige af hans Udtalelser vil maaske kunne virke befrugtende paa vore egne beskedne Anstrengelser i samme Retning.

Pastor Rodhain vil ikke have, at man taler om »folkelig dramatisk Kunst« i Forbindelse med de jocistiske Manifestationer. »Naar man taler om dramatisk Kunst, taler man om Skuespillere, der spiller for andre Mennesker, deres Tilhørere. Dertil kræves en vis nær Kontakt. Og man har med Rette ment, at en dramatisk Kunst, der forstørres op til en mægtig Tilhørerskare, nødvendigvis maa mislykkes.«

— De søger altsaa en anden Løsning?

— Snarere Løsningen paa et helt andet Problem. I vor Tid holder de unges Sammenslutninger umaadelig store Kongresser. De søger derfor en Udtryks-

form, der er paa Niveau med saadanne Stævners Dimensioner. Det drejer sig ikke om at opføre et Skuespil for en mangfoldiggjort Tilhørerkreds. Det drejer sig om at give et Ideal et festligt, kollektivt Udtryk. Mange Tusinde unge, som er samlet paa et enkelt Sted, vil, saa udtryksfuldt som muligt, forkynde deres »Mystik«, saaledes at de allerede overbeviste bliver styrkede og de endnu ikke vundne bliver overbeviste. Og i Funktionalismens Tidsalder maa denne Udtryksform være i Harmoni med det Beton-Stadion, hvor Stævnet holdes.

— Har Talekoret ikke sin faste Plads ved alle jocistiske Manifestationer?

— Man bliver hurtig træt af det. Første Gang faar man et stærkt Indtryk af de mange Menneskers kraftige Fællesraab; men man kan ikke i Længden holde det ud. Paa samme Maade vilde man jo ogsaa hurtig blive træt af en Bog trykt med Plakatskrift.

Der skal noget til for Synet. Belgierne begyndte med at fordele Korene over hele Terrænet. Men disse Omflytninger ligner Gymnastik for meget, og det er svært flere Timer igennem at udtrykke en sammenhængende

Tankerække ved Hjælp af geometrisk formede Forbidefileringer.

Radioen vænner Folk til at følge en Tekst paa en »musikalsk Baggrund«. Kommer det samme Publikum til en Kongres med Talekor, føler det, at der mangler noget: Musikken.

Filmen vænner os ligeledes til at forbinde Billeder og Lyd. Stiller man Filmens Publikum overfor et Kor, der tusindtunget fremsiger korte Sentenser, bliver det lige saa desorienteret, som hvis man erstattede dets illustrerede Presse med en A. B. C.

Ganskesærligt maa vi dog huske paa, at vi Mennesker af 1939 i overvejende Grad bestemmes af Synsindtryk. Filmen, Billedbladet og den stærke Fagforøgelse i Skolen har mindsket vore Evner til Samling og Overvejelse. Mere end nogensinde før er Mennesker »adsprede«, uopmærksomme. Det er et Faktum, der maa regnes med. Og vi maa udnytte denne overdrevne visuelle Indstilling. Vi maa indstille den i den rigtige Retning, saa vor Tids Ungdom lærer at se de usynlige Realiteter gennem Billedets Prisme. Vi maa lære de unge at fordybe sig i et fotografisk Billede, ligesom Jesu Disciple fordybede sig i en Lignelse. Vi maa »døbe« denne moderne Tendens ved at skabe store, stærke Synsindtryk, som levendegør Dogmet.«

Pastor Rodhains Udtalelser indeholder Principper, som ogsaa har Betydning for vore Stævner med de faa Hundrede Deltagere. Den »moderne Mennesketype« vil ogsaa herhjemme savne noget, naar man byder den Belæring gennem Øret alene, hvad vi er slemme til i Fordragenes lille Land. Og forøvrigt har Principperne ogsaa Anvendelse paa andre Felter, f. Eks. Pressens Omraade. Hvis vi ikke sætter et Blad moderne op med mange Billeder, korte Artikler, afvekslende Typografi o. s. v., saa bliver Bladet ikke læst og alle de skønne Kræfter er spildt. En ældre Generation

med ganske andre (og utvivlsomt fornemmere) Læsevaner vil ikke synes om det. Men det

kristne Budskab er altid et Budskab til *i Dag*. Det forpligter til at tale, saa man bliver forstaaet.

Af en Munkeordens Saga

Kardinal Hinsley foretog for nylig den højtidelige Grundstensnedlæggelse til et nyt Benediktinerabbedi i *Prinknasha*. Bag denne Begivenhed gemmer der sig en ejendommelig Historie. Det er nu 50 Aar siden, at en ung Mediciner, der tilhørte den anglikanske Kirke, samlede nogle Brødre om sig for med dem at leve en Slags Klosterliv. I et tarveligt Hus i *Ealing* lejede de en Lejlighed oven over en Fiskeforretning. Med Tilladelse af den anglikanske Ærkebiskop af *Canterbury* flyttede det lille Samfund nogle Aar senere over paa en lille Ø. De følgende Aar bragte Brodersamfundet indre Uro og Hjemløshed, indtil det fandt et nyt Tilflugtssted paa Øen *Caldey*, og fra nu af tog det et stort Opsving. Medlemmernes Antal voksede stadig, og faa Aar senere, i 1910, ansaa man det lille Samfund for den

ejendommeligste Institution indenfor den protestantiske Kirke i England. Deres Ordensregel og Levevis lignede Benediktinerordenens, og den 5. Marts 1913 traadte de alle, med faa Undtagelser, over til Katolicismen. Denne »*Caldey* Konversion« vakte uhyre Opsigt i hele England. Bitre Skuffelser, Vanskeligheder af enhver Art og økonomisk Besvær var den Pris, som Munkene maatte betale for deres Skridt. Men det lykkedes dem at overvinde alle Storme, og nu staar de endelig ved Maalet: de er ved at bygge deres eget Kloster. Munkene bygger selv, ikke i en middelalderlig, men i en ganske moderne Stil. Byggeplanen er godkendt af Præsidenten for de engelske Arkitekters Institut, og Opførelsen af Abbediet menes at ville vare et Par Aartier.

Kirkeaaaret

Det vil være nødvendigt, selv om det er Midsommer, at sige et Par Ord om Kirkeaaaret.

Kirkeaaaret er en af de mest geniale »Opfindelser«, der nogensinde er gjort. Det er en kendt Ting, at der er Forskel paa Gudstjenesten fra Søndag til Søndag, fra Dag til Dag: hver Messe har sin særlige Bøn, sin Epistel, sit Evangelium o. s. v. Denne Mangfoldighed er dog, om man maa bruge det Udtryk, en ringe Ting i Sammenligning med Kirkeaaarets Storhed, naar vi betragter det som en Helhed. Dette sidste, Kirkeaaaret betragtet som en Helhed, er ogsaa det første og grundlæggende og det, som betinger de enkelte Messers Forskel.

Det væsentlige ved Messen er altid og overalt det samme: en Fortsættelse og Fornyelse af Kristi Offer. Og dog er der paa flere Punkter stor Forskel, alt efter den Tid eller den Dag, paa hvilken vi fejrer Messen. For ret at forstaa dette maa vi holde os for Øje, at vi, naar vi »ihukommer« Kristus, mindes den hele Kristus, ikke f. Eks. blot hans Lidelse. I Messens Kanon beder vi: »... hvorfor vi, dine Tjenere, Herre, men ogsaa dit hellige Folk, ihukommer Kristi, din Søns, vor Herres saa salige Lidelse og Opstandelse fra de døde, men ogsaa hans herlige Himmelfart...« Paa den anden Side samler vi os til de forskellige, kirkelige Aarstider om en særlig Del af Guds Frelsesværk, fordi vor begrænsede, menneskelige Aand hindrer os i at fejre alt paa een Gang. Vi erkender kun stykkevis; Gud alene erkender alt umiddelbart og paa samme Tid. Vi Mennesker maa tage det ene efter det andet. Den ene Dag fejrer vi Jul, nogen Tid derefter Paaske, senere Pinse o. s. fr.

Kirkeaaaret begynder første Søndag i Advent (ca. 1. December) og slutter den Lørdag, som

følger efter sidste Søndag efter Pinse. Det deles i to store Tider eller Festkredse: *Julekredsen* og *Paaskekredsen*. — Jævnsides hermed, men underordnet de store »Tider«, fejrer Kirken næsten hver Dag en Helgenfest.

Til Julekredsen, hvis Hovedfester er Herrens Fødsel (25. December) og Herrens Aabenbarelse (6. Januar) hører en Forberedelsestid, Adventstiden, og en Tid efter Festen (Søndagene efter Herrens Aabenbarelse).

Paaskekredsens Højdepunkt er Paaskefesten, som ikke blot har en privilegeret Oktav, men en Oktav af en Oktav (8 Uger); denne Tid, Paasketiden, slutter med Pinsefesten og dennes Oktav. Frem til Højtidernes Højtid føres vi gennem en lang Forberedelse: Septuagesimatiden (en fjernere Forberedelse), Fastetiden (indtil Passionssøndag: en nærmere Forberedelse) og Passionstiden (den umiddelbare Forberedelse til Paasken). Efter Paasketidens Slutning følger Søndagene efter Pinse.

Maaske kunde en skematisk Fremstilling lette Oversigten:

JULEKREDSEN:

Advent

Juletiden

HERRENS FØDSEL
HERRENS AABEN-
BARELSE

Tiden efter Herrens Aabenbarelse.

PAASKEKREDSEN:

Septuagesimatiden
Fastetiden
Passionstiden

Paasketiden

PAASKEFESTEN
PINSEFESTEN

Tiden efter Pinse.

Hvad vil Kirkeaaaret? Kort sagt vil det hjælpe os til ikke blot at fejre Jul, Paaske og Pinse som Mindefester om historiske Begivenheder (ogsaa det), men tillige er det Kirkens Ønske, at vi i fuld, aandelig Virkelighed oplever Jul, Paaske og Pinse. Atter og atter kommer denne Tankegang til Orde i Kirkens Bønner, mest koncist maaske i Stillebønnen 9. Søndag efter Pinse: »Giv os, beder vi dig, Herre, værdigt at samles om disse Hemmeligheder; thi saa ofte dette Offers Ihukommelse fejres, fuldbyrdes vor Frelses Værk.«

Jacob Hjorth.

Et Mirakel i Lourdes

Tro – og en Trillebør

af P. M. BUCKELL

Dette Mirakel er ikke opnoteret af Lægernes Bureau i Lourdes. Grunden er den, at de fire Personer, som er med i Historien, slet ikke omtalte Miraklet. De to yngste syntes, at det var alt for selvfølgeligt til at gøre Staahej af, og de to ældre fandt Emnet for pinligt til at være Genstand for Konversation.

Her er Historien imidlertid, og nu kan Læserne selv om, hvad de vil stille op med den.

Dr. Rayn med Hustru og deres lille Søn, som var lam i den ene Arm og det ene Ben, var taget paa Ferie i Bil, og de agte

de sig til Biarritz for at gøre Ophold dér en Uges Tid. Vognen var næsten ny, i ypperlig Stand, og deres Chauffør var dygtig, saa der var faktisk ingen Grund til, at Bilen skulde gaa i Stykker lige i Udkanten af Lourdes — den By, som Dr. Rayn ganske særligt ønskede at komme igennem i en Fart. Men det skete altsaa. Man havde ikke noget Valg, og Vognen blev trukket til den nærmeste Garage, mens Doktoren med Familie tog ind paa et stort Hotel i de tre Dage, som Reparationen vilde vare.

Miraklet skete den tredie Dag. Lille John Rayn sad tit overladt

til sig selv i Hotellets Have og var blevet gode Venner med en lille, rask, mørkøjet fransk Dreng Jean Patou, hvis Fader var Køkkenchef og dirigerede det store Hotels Bospisning. Jean var en klog lille Fyr og kunde tale Engelsk helt godt, og da begge Drengene var ivrige Frimærkesamlere, tilbragte de mange fornøjelige Timer sammen med at sammenligne deres fineste Mærker og bytte Dubletter. Doktoren og hans Kone var glade for, at deres ellers meget tilbageholdne Dreng havde fundet en Ven, der passede for ham, og de overlod Drengene til hinandens Selskab.

Straks den første Dag havde Jean bemærket, at hans engelske Ven var lam i venstre Arm og venstre Ben, og han sagde — som et selvfølgelig Faktum — at mange Mennesker, der ikke kunde røre sig, naar de kom her til Lourdes, blev fuldstændig helbredt ved Guds Moders Hjælp. John Rayn hørte efter med store Øjne og fuldstændig Tillid til sin Ven, og om Aftenen bad han sin Fader om at blive ført til Grotten. Dr. Rayn lo hjerteligt, klappede ham paa Haaret og sagde en Masse lange, videnskabelige Ord. John huskede, at Faderen bl. a. talte om »Overtro«, men hvad det var for noget, vidste han ikke.

Næste Dag fortalte han sin Ven om Samtalen med Faderen. Jean hørte høfligt paa det, men svarede bare ganske roligt og ligefremt: »Saa skal jeg nok selv faa dig derhen.«

»Men jeg kan slet ikke gaa uden Krykker.« sagde John. Og klynkende tilføjede han: »Selv om jeg har Krykker, kan jeg kun gaa ganske langsomt.«

»Hør nu engang,« begyndte Jean, hvis Øjne straaledede af Begjæstring for den Plan, han oprullede, »du sover jo i det lille Værelse lige ved Trappen. I Morgen tidlig Kl. halv seks kommer jeg og henter dig. Far har en fin stor Trillebør, som Onkel engang forærede ham. Den kan du krybe op i; saa skal jeg nok køre dig derned. Og hjem kommer vi jo nemt, for saa kan du

selv gaa og hjælpe mig med at faa Trillebøren kørt herop igen. Det er meget lettere, naar der er to til at skubbe den.«

John Rayn saa et Øjeblik betænkelig ud. »Jamen, hvad skal vi saa gøre med Krykkerne?« spurgte han. »Dem faar jeg jo ikke Brug for mere.«

Jean Patou tænkte sig om et Øjeblik. »Nu har jeg det,« sagde han. »Vi kan lege Soldater med dem og hruge dem til Geværer.«

Lige før Solopgang den næste Morgen kunde man se et mærkeligt Optog ned gennem Gaden, som førte til Grotten. En kraftig lille Dreng traskede af Sted midt ad Gaden og skubbende foran sig en stor, snavset Gartner-Trillebør, hvori der sad en tynd og bleg Dreng med en kort Overfrakke over blaa Silkepyjamas. Ud fra Trillebøren stak paa begge Sider en Trækrykke frem ligesom en Aare.

Da de naaede til det hellige Sted, var Dagens anden Messe lige begyndt, og Jean kørte ganske roligt sin Bør frem til den bageste Bænk, væltede den om paa Siden og gav sin Ven Besked: »Kravl nu op paa Bænken og se, hvad der sker.« Saa slog han pludselig om i sit Modersmaal og tilføjede: »Jeg skal nok bede for dig hele Tiden.«

John Rayn iagttog Messens hellige Drama. Ved Konsekrationen naaede hans Undren sit Toppunkt. For bedre at se, hvad der foregik, rejste han sig og flyttede sig et Skridt hen imod Vennen.

»Det er helt rigtigt,« hviskede Jean. »Men nu maa du knæle, fordi Vorherre er kommet til Stede; bagefter skal du nok kunne gaa.« Og lydigt knælede John ned.

Messen endte. De to Dreng rejste sig. Jean bøjede sig for at samle Krykkerne op. »Vi tager hver en,« sagde han, »og naar vi kommer ud, lægger vi dem i Trillebøren.«

»Jeg kan gaa,« bemærkede John ganske stille.

»Ja, selvfølgelig kan du det,« svarede Jean. »Tag nu bare den ene af Krykkerne.«

(fortsættes Side 59)

Rom og Verden

Den hellige Fader modtog for nylig i Audiens den italienske Minister for national Opdragelse, Bottai. Paven havde en halv Times Samtale med Ministeren, som derpaa aflagde Besøg hos Kardinalstatssekretæren. Undervisningsminister Bottai holdt for nylig i den romerske Radio en bemærkelsesværdig Tale, hvori han bl. a. ogsaa kom ind paa Forholdet mellem Stat og Kirke i Italien. Han udtalte, at Fascismen i Katolicismen ikke blot saa en Religion, men »simpelthen den Religion, der er Indbegrebet af alle religiøse Værdier og som bærer Ufejlbarhedens Præg... Uden denne Fædrenes Tro er hverken vor Historie, vor Kunst eller Litteratur forstaaelig, uden den vil man ikke kunne fatte Betudningen af den Mission, som er blevet Italien betroet blandt Folkene.«

*

Den kendte italiensk-tuske Professor Romano Guardini er traadt tilbage fra sin Virksomhed ved Universitetet i Berlin. Den berømte Teolog, der nu er 55 Aar gammel, er kendt paa Grund af sine herlige Bøger om Liturgi.

*

I Fader Flanagan's fra Filmen af samme Navn kendte »Drengeneby« finder der d. 25. ds. en Præstevielse Sted. Kandidaten er en ung Jesuit, der fra sit tolvte Leveaar er opdraget i den amerikanske Drengby.

*

Katolikerne i Kanada udgør nu næsten Halvdelen af Befolkningen. Der findes 3 Millioner fransktalende Katoliker, 700.000 engelsktalende, deriblandt 400.000 Irlændere, og 700.000 fordelt paa Tyskere, Ungarere og de øvrige Mindretal.

Echternach

fejrer den hellige Willibrord

Fotos: KEYSTONE
Tekst: JØBE

fem lange Taarne mod Syd som i Vidne om suundne Aarhundreders Magt og Størhed

Echternachs egentlige Glansperiode oprandt umiddelbart efter Willibrords Tid,

Set Willibrords Basilika i Echternach

Udsigt over Echternach

Den lille luxembourgke Grænseby Echternach, der hvert Aar, Tirsdag efter Pinsen, er Skueplads for den berømte »Springerprocession«, fejrer for Øjeblikket et Jubilæum, der har draget Tusinder af Fremmede fra nær og fjern ind bag dens historiske Mure. Luxembourg — »Europas Perle« — spiller ikke længere nogen verdenshistorisk Rolle, og Jorden over vil mange endog stude over dets Navn og spørge hvor og hvad: de herlos, naturskønne Ardennerkove har dog Historie bag sig, de har oplevet Kellers, Romere og Franskere, de har set skiftende Tidens Morgenrøde etige op over deres Kroner.

1200 Aar er gået siden den hellige Willibrord — Luxembourgs Skytshelgen — døde og stedtes til Hvile. I det af ham selv grundlagte Abbedi Echternach. Væl en gammel Bro over Floden Sauer er Echternach forbundet med den lille Bu Echternachbrück paa tysk Side; endnu staar den middelalderlige Bygmaer med sine

hvor Abbediet var et af den irsk-angelsaksiske Kulturs vigtigste Arnesleder. I Aarhundreder kappedes Echternach med de store tyske Kulturcentre Trier, Tilm og Köln, og endnu den Dag i Dag paaer de Kunstskatte, der ligger rundt om i Europas Museer, om det Liv, der førte sig her bag det gamle Klosters Mure.

Krypten, i hvilken den hellige Willibrord hviler, skriver sig fra Aaret 988; over den hvælver sig idag en statelig Basilika, rejst i 1031 paa samme Sted som den gamle Kirke, der nedbrændte i 1017. Basilikaens Indre præges af den rytmske Veksten mellem Søiler og Piller, som kendetegner sin Tids stolteste Arkitekturer. I Aarhundredernes Løb trænge Gotiken og Renaissanceen ind under Basilikaens Hvælvinger, der i Slutningen af forrige Aarhundrede endog blev smykket med Malerier. I de sidste Aar er Basilikaen ved en gennemgribende Restaurering ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse og Krypten med Helgenens Grav blevet omdannet til en monumental Confessio, prydet med herlige Mosaiker og Glasmalerier.

Krypten, hvor den hellige Willibrord hviler

I Anledning af 1200-Aars Jubilæet har Paven tilstaaet Luxembourg et »helligt Aar«, og Luxembourgs Katoliker aabnede Jubilæumsaaet til Pinsen med store Festligheder. Tirsdag efter Pinsen fandt den berømte »Springerprocession« Sted, dens Oprindelse er uvis, men man antager, at den opstaaet som en Blindefest for Sct. Veisdansens Ophor, efter at denne Sygdom i det 14. Aarh. havde raslet slemt der paa Egnen.

I Festlighederne deltog Tusinder af Pitegrimme samt adskillige Biskopper fra de omkringliggende Lande; der afholdtes Pontifikalmesse i det frie, i hvilken deltog den belgiske Kardinal van Roeg, Ærkebiskoppen af Mecheln, den pavelige Nuntius Alcarra, adskillige Biskopper samt Stortuginden af Luxembourg med Familie

Mosaik i Krypten over Helgenens Grav i Echternach

Liturgisk Kalender

Juni.

25. S. *St. Petrus og St. Paulus* (971); 2. Sæt Bønner: 4. Søndag e. Pinse (666), 3. Sæt Bønner: (kun i stille Messer): *St. Vilhelm* (960); *Slutningsevangelium*: *Søndagens* (668).
26. M. *St. Johannes og St. Paulus* (961); 2. *St. Johannes Døbers Oktav* (957), 3. *For Paven* ([122]).
27. Ti. + 4. Dag i *St. Johannes Døbers Oktav* (957); 2. *Gudsmoder* ([90]), 3. *For Kirken* ([123]) 4. *For Paven* ([122]).
28. O. *Vigilie til St. Petrus og St. Paulus* (968); 2. *St. Irenæus* (964), 3. *St. Johannes Døbers Oktav* (957), 4. *For Paven*. — *Eller*: *St. Irenæus* (964); 2. *Oktaven* (957), 3. *Vigilien* (968), 4. *For Paven*; *Slutningsevangelium*: *Vigiliens* (970).
29. T. ST. PETRUS OG ST. PAULUS (971).
30. F. *St. Pauli Ihukommelse* (976); 2. *St. Petrus*, 3. *St. Johannes Oktav* (957), 4. *For Paven*.
1. L. VOR HERRE JESU KRISTI DYREBARE BLOD (978); 2. (kun i stille Messer): *St. Johannes Døbers Oktav* (957).
2. S. *Marias Besøgelse* (980); 2. 5. *Søndag e. Pinse* (670), 3. *St. Processus og Martinian*.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIERULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Posikontor.

To Ting læres let paa Rejse

Dansk-Kanadier bedømmer Artikel om Montreal

For et Par Maaneder siden bragte et københavnsk Dagblad i sit Søndagstillæg en større Artikel om Katolicismen i den kanadiske Storstad Montreal. Ugebladet gjorde dengang opmærksom paa den ondartede Tendens i Artiklen og tilbød Avisen at lade Dansk-Kanadiere udtale sig om Sandfærdigheden af Forfatterens Skandalehistorier. For alle Tilfældes Skyld lod vi straks Artiklen sende til en anset Dansker, Hr. Henry Ernst, som i 13 Aar har opholdt sig i Montreal. Ikke for den slette Artikels Skyld, men til Dokumentation af, hvordan Fantasi kan løbe af med en Mand, naar Hadet er hans Inspirations-Kilde og Uvidenheden hans Første-Assistent, gengiver vi et Par enkelte Punkter i Dansk-Kanadiere omfangsrige Kommentar.

Forfatteren fortæller, at den katolske Kirke i Kanada som Regel holder sig paa Arbejdsgivernes Side i Fagforenings-Anliggender.

Ernst bemærker hertil, at Fagforeningerne kun har et ringe Medlemstal. Men fra de katolske Prædikestole har der netop lydt Opfordringer til Arbejderne om at slutte sig sammen i Fagforeninger, saa de med Styrke kan forbedre deres Kaar og bekæmpe daarlige Arbejdsgiveres Overgreb.

Af Artiklen fremgaar, at Haar af St. Josefs Skæg og Splinter af Kristi Kors sælges som Souvenir i en af de store katolske Kirker i Montreal.

I Sandhed et Eventyr, skriver Ernst. Alle vegne, hvor jeg har nævnt det, er det blevet hilst med en Lattersalve.

Forfatteren genser en af en nærliggende Natklubs kvindelige Personale bodfærdigt krybende op ad en Kirketrappe.

Gadens Navn, oplyser Ernst, er opdigtet, og skulde han mene en Gade af et lignende Navn, ligger der kun een Klub, nemlig den skandinaviske!

I Klosterhaven i Nærheden af Kirken har Artiklens Forfatter set Hundreder af Nonner promenere.

Hvis alle Klosterets Sestre samtidigt gik en Spadsetur, siger Ernst, vilde man kunne se tyve Nonner, saa Forfatteren maa have lidt af Hallucinationer, da han talte dem.

Forfatteren fortæller, at Kirken var begyndt paa Opførelsen af et Universitet, men maatte standse, fordi Rockefeller fik Nys om, at Kirken havde sløset med de fem Millioner Dollars, han havde skænket til Formaalet, og forlangte enten at faa Pengene tilbage eller at se Regnskaberne, hvorpaa man af

to Onder valgte det mindste og gav ham de 5 Millioner tilbage.

Byggeriet er standset, skriver Ernst, fordi en Del af de Løfter om Støtte, der var givet, ikke kunde indfries, da Krisen kom i 1929. Der har iøvrigt aldrig været Tale om en Gave paa 5 Millioner fra Rockefeller, men om et Tilskud fra Rockefeller-Instituttet. Hvis Kirken havde haft de 5 opdigtede Millioner, kunde den have fuldendt Universitetet for de samme Penge. Der er i Montreal adskillige langt større Eksempler paa Byggerier, der standsedes af Krisen, saa det er Kirken ikke ene om, og det skyldes i hvert Fald ikke Hundekunster i Administrationen.

Disse og talrige andre fantastiske Paastande affærdiger Ernst een for een efter at have undersøgt de stedlige Forhold grundigt og besøgt alle de angivne Steder.

Artiklen gør Lykke, tilføjer vor Landsmand derovre. Sænde Latterorgier hilser dens Uhyrligheder. Men jeg skammer mig over at maatte sige, at en Dansker har skrevet en saadan Historie —

Her vil vi dog trøste vor gode kanadiske Ven. Han er ikke ene om at skamme sig. Det er der en Redaktør af et Søndagstillæg, som forlængst har gjort!

Een Dags Exerцитierne

Fjorten unge Mænd havde grebet Tanken om Een Dags Exerцитierne. — Søndag d. 18. om Morgenen var vi samlede i Ordrup, hvor vor Leder, Pater Rector Coenen som Indledning læste den hellige Messe i den smukke lille Sct. Andreas Kirke. Selvom Medlemmer af en vis københavnsk Kongregation var i Overtal, saas dog adskillige endog saa fra ikke-københavnske Sogne. — Dagen var baade bekvemt og praktisk arrangeret for Deltagerne. Vi sluttede allerede Kl. ca. 20: men jeg tror, enhver af os, der deltog, kørte hjem om Aftenen med Følelsen af, at dette var noget, vi længe havde trængt til — i det hele et godt Bevis paa, hvor meget man kan faa ud af en kort Tid, vel anvendt. De første Exerцитier af denne Art viste sig saaledes at være en afgjort Succes.

Sent paa Eftermiddagen havde vi endda Besøg af vor Biskop, der kiggede indenfor paa sin Vej hjem fra Ungpigestævnet i Trørød. Hs. Excellence talte nogle faa baade muntre, alvorlige og omnutnende Ord til os og gav os til Slut sin Velsignelse.

Deltager.

Biskop og Menigheder

Søndag d. 18. Juni holdt Biskop Suhr Konfirmation i Helsingør, hvor 29 Børn modtog den sakramentale Indvielse til Livets Strid.

Om Eftermiddagen Kl. 17 kom Biskoppen til Trørød, hvor de unge Pigers Stævne havde samlet ca. 75 Deltagere. (Et Hold paa 30 unge Piger fra Roskilde var desværre blevet lovligt forhindret i sidste Øjeblik). Efter Biskoppens Ankomst var der Møde paa den store Plæne, hvor unge Piger talte og hvor Hs. Excellence henvendte sig til den friske Ungdom. Senere meddelte Biskoppen i Kapellet den sakramentale Velsignelse til Deltagerne.

Paa Vejen hjem fra Stævnet gjorde Biskoppen endnu et Ophold, nemlig i Ordrup, hvor den første Een-Dags-Retræte netop fandt Sted for 14 unge Mænd under Pater Coenens Ledelse. I en kort Tale fremhævede Biskoppen Betydningen af dette ny Led i det religiøse Arbejde. I Præstegaardens Forhal modtog Deltagerne derefter den biskopelige Velsignelse.

Tro - og en Trillebør

(fortsat fra Side 55)

Og det var alt, hvad de sagde om Miraklet; fordi Samtalen paa Hjemvejen igen drejede sig om Frimærker. John huskede paa, at han hjemme i London havde fire ny Ceylon-Mærker i et Album, og han lovede at sende Jean de to, naar han kom hjem. Til Gengæld tilbød Jean sin Ven et fint kinesisk Mærke, som en Præst engang havde givet hans Fader. Helt optaget af disse meget vigtige Forretninger trillede Drengene i Fællesskab af Sted med Børen og lagde slet ikke Mærke til Doktoren og hans Kone, der kom ned ad Gaden hen imod dem.

»Gud være lovet; dér har vi John,« sagde Doktoren.

»Men han gaar jo — han gaar!« ligefrem skreg Johns Moder.

Det sidste hørte begge Drengene. »Naturligvis,« sagde Jean. Og til Forklaring tilføjede han: »Jeg tog John med ned til Grotten, fordi jeg vidste, at Guds Moder vilde hjælpe ham, saa han kunde blive rask. Hun har hjulpet saa mange Mennesker, skal jeg sige Dem.«

Bleg og uden at fatte noget stirrede Dr. Rayn først paa sin Søn og dernæst paa de overflødige Krykker i Trillebøren. Fru Rayn var den første til at genfinde sit Mæle: »Jeg tror, det er Frokosttid nu. Vil du ikke nok spise sammen med os, Jean?«

Den franske Dreng saa op paa hende. »Jo Tak, jeg er ogsaa blevet sulten.« Og dermed ender Historien. I Lourdes kender man ikke noget til Miraklet, undtagen maaske paa Hotellet. Børnenes Tro var saa stor og tryk, at det ikke faldt dem ind at gøre et stort Nummer ud af noget, som de vidste vilde ske. Og selv om Doktorparret var dybt taknemmelige og meget i Vildrede med hele deres Filosofi,

var de alligevel ikke villige til at takke Vor Frue af Lourdes for deres Søns fuldstændige Helbredelse. Det vilde jo da givet have været »ren Overtro«.

(Oversat fra »The Catholic Nurse« af John).

Vejle-Stævnet 25. Juni

Sidste Besked

I. Alle Fane- og Standerbærere skal senest 10 Minutter i 11 tage Opstilling ved Kirkens Kommunionbænk, hvor Plads vil blive anvist og Instruks givet, saaledes at alle hilser til samme Tid og paa samme Maade med Fanerne. Fanerne tages med til Grejsdalen, hvor de grupperes om Talerstolen ved Mødets Begyndelse.

II. For at sikre sig, at Afsyngelsen af Missa VIII og Credo III bliver ensartet, vil Sangen blive ledet af Pater Heuer fra Aabenraa. Fra Kommunionbænkens ene Hjørne vil han diskret sørge for, at Rytme og Hastighed bliver saaledes som gregoriansk Koral kræver det. Se derfor paa ham under Sangen og undgaa derved de slemme Fejl, der kan gøre Koral saa uskøn.

Hvide Byer

Det er Sommer i By, det er Sommer paa Land. — Snart vil det ganske Land skifte Udseende. Byerne vil blive affolket, i Tusindvis vil Byboerne søge væk fra graa Facader og bagende Stenbro ud i det fri, ud til Landet, til Naturen — Marker, Skov og Strand.

Spejderne danner i den Henseende ingen Undtagelse — og dog. Her er Begivenheden ikke ny. I hvert Aars Sommerferie rejser der sig Landet over en Række sinaa, hvide Byer — Spejderbyer — og saaledes ogsaa i Aar.

1. Absalon Trop sadler Gangerne og vil via Hundested søge at komme i Forbindelse med Fastlandet. Her vil de gaa paa Tourne, vil besøge Egnene ved Randers, Mariager, Viborg, Silkeborg og Aarhus, og hver Nat rejse en ny, hvid By til Overnatning.

2. Absalon Flok har i Aar fundet en Lejrplads i Nærheden af Hundested, hvor vore Ulve i herlige Omgivelser skal boltre sig en Uge.

2. Absalon Trop rejser i Slutningen af Juni sin hvide Sommerlejrby paa det af Troppens gamle Spejdere kendte Sted: Vaalse Ve-

sterskov. Troppens Spejdere og Ulve har besøgt denne pragtfulde, afsides liggende Egn mange Gange, men kommer stadig igen. Eng, Skov og Strand vinker dem imøde — det er som at komme til Nybyggerland.

Er det underligt, at vore Ulve og Spejdere glæder sig til Sommerferien? D. C.

Redaktionen i Sommerferien

I Sommerferien er Redaktør Kiærulffs Adresse: *Mosedes Strand pr. Greve Strand (udenbys Porto fra København).*

Af Hensyn til Postgangen bedes Artikler og Meddelelser afsendt lidt før end ellers — Artikler afsendt senest Torsdag, Smaameddelelser senest Lørdag.

Redaktør Kiærulff er at træffe paa sit sædvanlige Telefonnummer (Vester 2381 y) hver Tirsdag Aften fra Kl. 18 til 22 og ligeledes en Del af Mandagen (her vil Træffetiden blive angivet i hvert Nummer — Mandag d. 26. Juni bliver det om Formiddagen fra Kl. 9—11).

Smaa Meddelelser vil ogsaa i Ugens Løb kunne indtelefoneres til Trykkeriet, Nora 8908.

Sommerens Søndagsgudstjenester i Provinsen

	Messe	Højmesse	Andagt
Aabenraa (Søndertorv)		9 ¾	19 ½
— Hver 3. Sønd. i Md.	(1 ¾-4 ½	Tilbedelse, 4 ½	And.)
Aakirkeby (Gregersgade)		10	
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8	10	14 ½
Dalum Kloster	6 ½		
Dragør (Øresundsallé 13) 2. og 4. Sønd. i Md.	9 ½		
Ebeltoft (»Pax«, Grenaalendevej) 2. Sønd. i ulige Md.	9 ¼		
Esbjerg (Nørregade 61)	7	10	
Faaborg (Rasmussens Hotel) I Reglen 2. Sønd. i Md.		10	
Farum (Gl. Farumgaard)	9 ½		15 ½
Fredericia (Sjællandsgade 50)	7	9 ½	
Frederikshavn (Havneg. 11) 3. Sønd. i Md. Grenaa (Afholdshotel.) 2. Sønd. i lige Md.	10		(Klokkeslet ikke opgivet).
Gørlev (v. Aagaard) 1. S. i Md.	10		
— 2. S. i Md.	7 ½		
Haderslev (Mariegade 8)	8	10	
Hadsten (Tekn. Skole) 4. Sønd. i Md.	10		
Helsingør (Nygade 8)	8	10	
Hillerød (Lejdersdorff) 1. Sønd. i Md.		10	
Holbæk (Kastanjevej 19)		9 ½	
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		9	
Hvidovre (Strøbyvej 2)		9 ½ m. Præd.	
Horsens (Nørregade 19)	7 ½	10	
— (Sølyst)	7		17
Hørsholm	9		
Kalundborg (Lundebakken) 2. Sønd. i Md.		10	
Kolding (Kralundsgade)	7 ½	9 ½ m. Præd.	
Køge (Bjerggade 22)	8	10	
Ledreborg	9 ½		
Lynghby	8	9	
Maribo (Ny Østergade)	8 ½	10 polsk	
Nakskov (Bredgade)	9 dansk	10 polsk	19 ¼
Nyborg (Vindingevej)		10	
Nykøbing F. (Bispegade 12)	8	10	
Næstved (Præstøvej)	8	10	
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3. Sønd. i Md.	10		
Odense (Torvet 7)	8	10	
— (St. Josefs Hospital)	6		
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd. i Md.	10		
Randers (Thorsgade 22)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10	
Roskilde (Frederikshorgvej)	8	10	
Rudkøbing (Brogade)	10		
Rønne (Østergade 59)		8	
Silkeborg (Vestergade)	7	10	
Skelskør (Banegaarden) 3. S. i Md.	10		
Skuldelev, 3. Sønd. i Md.	10		
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	
Svendborg (Havnegade 1)	8	10	
Sønderborg (Ringridervej 35) Hver Sønd. undt. 1. i Md.		10	
Taastrup (Køge Landevej)		9 ¾	
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.		10	
Vejle (Blegbanken)	7 ½	10	
Vordingborg (»Hotel Valdemar«, 1. Sal) Sidste S. i Md.		10	

paa mig. I Stedet har Naturen klædt sig overdaadigt paa til Fest, og Feststemning mangler der heller ikke — ser det ud til. Etatsraaden pegede ud over Pladsen mellem Vand og Vej fyldt med hel- og halvafklædte Mennesker.

— Er det ikke et herligt Syn, sa' jeg, Sol og Sommer og Ungdom.

— Jo, jo, men har det ikke, om jeg saa maa sige, en Skyggeside, ja, du ved, jeg hører ikke til de snærpede — du vil ikke høre mig tale med Salvelse om den fordærvede Ungdom, men — men — Kendsgerningerne, de forbistrede Kendsgerninger.

Vi satte os paa en Bænk, og Etatsraaden støttede tankefuldt Hænderne paa sin Stok.

— Jeg vil ikke laste Ungdommen, den er nemlig til enhver Tid saadan, som den foregaaende Generation har gjort den til. Og naar man her i denne Provinsby ser, hvordan den katolske Ungdom for mindst ¾ Vedkommende ganske glemmer Kirken, fordi Fornøjelser, Restaurationsliv, Badeliv, Lejrliv og Pjank enten ikke levner dem Tid til blot en Stille Messe eller paa anden Maade umuliggør at leve med Kirken — saa vil jeg først og fremmest rette Bebrejdelsens Søgelys mod Forældrene.

— Glem ikke Omgivelserne, Etatsraad, de protestantiske og de rent hedenske — —

— Nej, vist ikke, det maa man ikke, men det er jo netop det, Forældrene skal indrette sig paa.

— Efter min Mening maa vi Katolikker ikke være udæskende, men altid erindre, at vi lever i et protestantisk Land, vi skal først og fremmest ikke være — —

— Vi skal først og fremmest være Katolikker, afbrød Etatsraaden mig hvast, og vi skal i al vor Færden være Katolikker og give det gode Eksempel, som kan forlanges af Katolikker, — — men naar nu Forældrene — vel nok mest i Misforstaaelse af, at »Tvang ikke fører til noget — giver Børnene frit Slag fra 14—15 og 16 Aars Alderen, saa er det ikke Børnernes Skyld alene, naar de bliver moralsk ødelagte og gaar tabt for Kirken.

— Jamen, Tvang nytter da ikke noget i vore Dage, indskyder jeg.

— Nyttter Frihed noget? — Se dig om, unge Mand! Hvor er de Unge her i Byen henne, som fik frit Slag? Mindst de ni af hver ti er nu borte — eller godt paa Vej til at blive borte. Men saa de, der var under Tvang — —

— Ja, jeg indrømmer, men holder det?

— Det ved kun Gud. Men lad os nu stille de forskellige Slags Forældre op til Beskuelse, for det er stadig dem, vi skal tale om. Der er bl. a. 3 Slags: Der er først de Forældre, der selv sløser med deres Kirkegang, betragter Andagter som

Jeg traf Etatsraaden

ude paa Strandvejen Grundlovsdag. Det var bagende varmt og mod Dagens Sædvane regnede det ikke.

— Ja, Himlen burde jo egentlig i Dag græde over, at Grundlovsforslaget ikke blev vedtaget, smaalø den gamle Herre og kiggede vist

sig ganske uvedkommende; intet Spor i Hjemmet af Catholicisme (man skal ikke skilte med sin Religion (!!)), der bedes ikke Bordbøn, men der bandes til Gengæld dygtigt af Manden og eventuelle Sønner (man skal ikke virke afstikkende); der holdes ingen katolske Blade, de er for dyre, men flere illustrerede Blade og Kortspil udgør den aandelige Næring. Saa er der Forældre, som trofast passer Kirken og de daglige Bønner, ikke lægger Skjul paa, at de er Katolikker til Fingerspidserne, forsvare Kirken paa det ivrigste — men Børnene skal have deres Frihed. »Naar de er 15—16 Aar, saa maa de selv bestemme, det vil være os en Sorg om de falder fra, men tvinge dem hverken vil eller kan vi, og vi vil ikke staa deres Lykke(!) i Vejen.« — Og saa er der endelig de Forældre, der følges med Børnene i Kirke, til Messe og til Andagt, ogsaa efter at Børnene er bleven store og voksne. De prøver at skabe et katolsk Milieu i Hjemmet, de søger at opelske og vedligeholde Kærlighed hos Børnene til Gud og Kirken, til

Guds Moder og til de Hellige, de gaar med Børnene til Fornøjelser og Adspredelser, og de forholder dem heller ikke at gaa alene ud, naar de bestemt ved, at de ikke kommer i daarligt Selskab. — Men først og fremmest gør Forældrene den unge Mand og den unge Pige begribeligt, hvor uendeligt værdifuldt det er, at de bevarer deres Renhed — — — Hvor tror du det er, at Frafaldet sker?

— Jamen, saa er det jo Forældrene, vi skal i Lag med — og hvordan?

— Der er een Ting, vi ikke skal gøre: Vi skal ikke sukke og klage eller skælde ud. Den hellige Dominikus har sagt: Ikke ved Suk og Klage, men ved Bøn opnaar vi noget hos Gud. Bed og arbejd.

— Katolsk Aktion?

— Jo, selvfølgelig, men jeg tænker paa een bestemt Ting: Vi skal nu have »Katolsk Ugeblad« ind i hvert eneste katolsk Hjem. Hvor kan det gaa anderledes end, at Ungdommen aandeligt forsumper i Hjem, hvor »Socialen« eller »bladet« er den eneste aandelige Næring, hvor praktisk talt intet om

katolsk Aandsliv og Kirkens Liv i hele Verden trænger ind.

Jeg blev begejstret. — Ja, det er sandt, Etatsraad, det er det nærmeste Krav: Ikke et eneste katolsk Hjem her i dette Sogn uden »Katolsk Ugeblad«.

— Ja, jeg holder af at tage praktisk paa Tingene. Jeg har læst »Nordisk Ugeblad« fra først i Firserne, og jeg ved, hvilken uhyre Betydning dette Blad har haft. Men i langt højere Grad kan vort nye moderne »Katolsk Ugeblad« give Forældre, der er paa Afveje, det rette Syn tilbage og understøtte dem, der kæmper for at skabe den sande, danske, katolske Mentalitet.

— Vi begynder med det samme, Etatsraad ...

— Ja, nu er vi ikke »Sofavælgere« længere, lo den gamle Herre lunt og rejste sig. Jeg, den gamle, og du, den yngre, og alle de andre midt imellem — nu lægger vi os i Selen. Og du vil se, det vil nok snart knibe med Pladsen henne i vor Kirke — — —

Vi lagde Planer, mens vi gik ind ad mod Byen.

Den yngre.

Til Haraldsted

Nu paa Søndag d. 25. Juni kappes det katolske Danmark vest og øst for Storebælt. Det vestlige Danmark flokkes til Vejlestævne, det østlige Danmark til St. Knuds Valfarten til Haraldsted. Paa Forhaand vil vi tro, at Fynboer og Jyder har mest af den ægte katolske Evne til Samling. Men der er en Chance for Københavnerne og Sjællændere til at vise, at den Knud Lavard, i hvis Navn vi samles i begge Landsdele,

nok var elsket af Jyderne, men dog blev Sjællands Værnehelgen. Skulde Sjællænderne være sløjest til at hilse og hylde ham?

Skal vi være enige om, at Søndagen er St. Knuds? Læs saa endnu engang de praktiske Oplysninger og træf de fornødne Arrangementer.

Fra København tager man enten med *Søndagstog*, der afgaar Kl. 5,58 og er i Ringsted Kl. 7,24. (Man

kan saa naa at komme til den hellige Kommunion i Sct. Knuds Kirke i Ringsted og faa Tid til derefter at spise Morgenmad i Præstegaardshaven inden Valfarten — (Kaffe og Drikkevarer kan faas) — eller med *Hurtigtog*, der afgaar Kl. 8,20 og er i Ringsted Kl. 9,30.

Processionen gaar fra Sct. Knuds Kirke ca. Kl. 10, og paa Vejen til Haraldsted Skov (godt 10 km) gøres der Holdt ved et Vejkrucifiks. — Ankomst til Haraldsted ca. Kl. 12, hvor der straks holdes Messe paa den historiske Plet. Efter Messen er der ca. 3 Timers Hvil, og Skoven er jo tæt ved. — En Vogn, der har fulgt efter Processionen, har medtaget Deltagernes »Frokost« etc., og i Skovløberhuset kan faas Drikkevarer og Kaffe. — Ca. Kl. 4 Eftmd. samles Deltagerne atter ved Ruinen, og efter en kort Andagt gaar Processionen tilbage samme Vej til Ringsted, hvor der sluttes af i Sct. Knuds Kirke med Andagt og sakramental Velsignelse. Efter Andagten er der en lille Times Tid, inden Toget gaar til København.

Billetterpriser: Kbh.—Ringsted/Retur: Kr. 3,20 (Søndagstog), Kbh.—Ringsted/Retur: Kr. 6,80 (Hurtigtog).

Processionen sætter sig i Gang

Pauluskredsen

Det var Pauluskredsens Hensigt i Aarets første Halvdel at udgive endnu en Bog. Men det lykkedes ikke at faa Manuskript rettidigt helt færdigt, da andet, presserende Arbejde lagde stærkt Beslag paa Kredsenes Forfattere.

Til Gengæld vil de to næste Halvaar begge byde paa tre Bøger af et samlet Omfang, som betydeligt overstiger, hvad Kredsen ellers har kunnet byde paa for de smaa 3 Kroner i Subskription. Rækkefølgen er ikke fastlagt endnu, og der maa altid regnes med, at aktuelle Hensyn skyder en ny Bog ind i Serierne, men følgende seks Bø-

ger kommer paa Tale i første Række.

Richard Gräf: Levende Tro.

T. S. Eliot: Mordet i Domkirken.

H. Messerschmidt: Gud-Menneskets Offer.

H. D. T. Kiærulff: St. Ignatius af Loyola.

A. J. Lutz O. P.: Skatten i Ageren.

F. F. Maurer: St. Clemens Hofbauer.

Pladsmangel

har nødsaget os til at udskyde en Mængde Stof, bl. a. Romanen og den muntre Spalte. Om en Uge har vi disse Ting igen.

St. Antoni Kirke

Paa Grund af Valfarten til Haraldsted er der Søndag d. 25. Juni kun een Messe i St. Antoni Kirke, nemlig Højmassen Kl. 9.

Modfortegnelse

Katolsk Ungdoms Klub. I Aften, Fredag d. 23. ds. Kl. 21: St. Hans Baal paa Farumgaard, Farum. Husk at tage Sangbogen med. Paa Gensyn! — Ogsaa paa Gensyn to Dage senere ved Valfarten til Haraldsted.

»Unio«. Søndag d. 25. Juni. Medlemmerne deltager i Valfarten til Haraldsted. Mød talrigt op! Paa Gensyn!

<p>Næstved Tømmerhandel Telefon ved T. A. MEDING 1478 (3 Lin.) Trælast- & Bygningsartikler</p>	<p>Slangerup Mejeri Slangerup . Tlf. 48 1. Kls. Produkter Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>	<p>Anton Nielsen GARDINER . TÆPPER . UDSTYR Aabenraa . Søndergade 7 . Tlf. 327 Leverandør til katolsk Menighed</p>
 <p>C-M HESS FABRIKKER VEILÉ</p> <p>STØBE- GODS</p>	<p>N. DITLEV BANDAGIST Alle Arter kunstige Lemmer og Bandager Vestergade 32 . Telefon 11 89 Leverandør til St. Josef Hospital</p> <p>F. E. Olsen Aut. Gas- & Vandmester Udført Arbejde v. den katolske Kirke i Lyngby Vesterbyvej 10 Gentofte Telf. Gent. 2334</p>	 <p>THOR ER ØL BEDST!</p>
<p>A. Bang Petersen SNEDKERMESTER Hovedgaden 45 B, Lyngby 1336 Udfører Arbejdet v. Knud Lavards Kirke</p>	<p>SPIS Fællesbageriets Brød Telefon 290</p>	<p>1/3 L. Lange & Co. OVNE Svendborg Telf. 45</p>
<p>C. Hansen BAGERI & CONDITORI Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>	<p>J. ANCKER & SØN Murermestre Alt Murerarbejde Fjellegade 8 . Telefon 1438 Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle</p>	<p>E. M. Kallerups' Eftf. Guldsmed . Uhrmager Raadhustorvet 2 . Telf. 215 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p> <p>Køb Mælk fra Andelsmejeriet Landsogn Telefon 1636 . Vogne overalt i Byen Leverandør til Bornehjemmet</p>	<p><i>Brug</i></p> <p>Vejle Margarinefabriks Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Klinik <i>Produkter</i></p>	
 <p>Ligkistemagasinet Chr. Troelsen Sønderbrogade 21, Telf. 148 Alt vedrørende Begravelser besørges overalt i Danmark</p>	<p>Lyngby Maskinsnedkeri & Tømmerhandel A-S Lyngby Hovedgade 85 . Telefon Lyngby 20 88 Leverandør til Knud Lavards Kirke</p> <p>Elektrikerlære søges! Leif Larsen, 15 Aar Hillerød, Nrd. Banevej 16</p>	

AARHUS

Aarhus Menighed

Gem denne Side, der bringer Guds-
ljenesten for hele Juli Maaned.

Aarhus

Gudstjenester

Hver Søndag Kl. 7, 8, 10, 19:
Hosp. Kl. 6.

Søndag den 25. Juni:

Kl. 10: Højmesse; i hele Juli
Maaned Sangmesse i Stedet for
Højmesse.

Søndag den 2. Juli:

Kl. 8: Fælleskommunion.

Sangprøve

Bortfalder indtil Slutning af Juli.
Næste Prøve 1. August.

Møder

Rosenkranskongr.: Torsdag d. 20.
Juli Kl. 20.

Udflugt

Mændenes Kongr.: Søndag d. 25.
Juni: »Ud i det Blaa«. Afgang

fra Hammelbanegaarden Kl. 14.
Pris 3 Kroner for hele Turen.

Oplandet

Gudstjenester

Hadsten:

Søndag den 25. Juni: Kl. 10.

Søndag den 23. Juni: Kl. 10.

Odder:

Søndag den 2. og den 16. Juli:

Kl. 9,15: Kommunionuddeling.

Kl. 10: Sangmesse.

Pindstrup:

Søndag den 2. Juli: Kl. 10.

Søndag den 16. Juli: Kl. 10.

Ulstrup:

Søndag den 30. Juli: Kl. 10.

Undervisning

Mandag den 26. Juni: *Gl. Kolind,
Hemmed.*

Tirsdag den 27. Juni: *Møllerup,
Vosnæs.*

Onsdag den 28. Juni: *Elsted, Edels-
lund, Pannerup.*

Freitag den 30. Juni: *Lyngbygaard,
Aarslev, Holmstrup.*

I Juli Maaned er der ingen Under-
visning paa Landet.

Til vore Læsere

i Aarhus og Opland

Dette er det sidste Nummer efter
den gamle Ordning. Fra og med
næste Nummer bliver Bladet *kun*
sendt til dem, der har abonneret
paa det nye Blad. Dog faar de, der
allerede havde betalt Julikvartalet
for D. B., det nye Blad uden videre.
De bedes blot ved Lejlighed betale
de resterende 25 Øre.

*Skynd Dem med at be-
stille Bladet!*

Det kan gøres paa to Maader:
Enten sender De 2,25 Kr. til Bla-
dets Ekspedition og skriver, at De
bestiller »Katolsk Ugeblad«, samt
Deres Adresse. Denne Ordning fo-
retrækker Bladet selv.

Eller De betaler 2,25 Kr. paa
Postkontoret eller til Postbudet, og
siger, at De vil *postabonnere* paa
»Katolsk Ugeblad«, som udgives i
København.

Dog er ogsaa altid Deres Præ-
ster rede til at tage imod Penge og
abonnere Bladet for Dem.

Desuden kan De støtte Bladet
ved at indmelde Dem i *Clemens-
foreningen* eller ved direkte at be-
stille Bladet for en anden, der ikke
har Raad dertil.

<p>A. B. C.</p>	<p>I. A. Pedersens Eftf. v. N. K. Madsen Aarhus Ligkistemagasin Alt vedrørende Begravelser Lev. til den kath. Menighed</p>	<p>Christensen & Worsøe Bruunsgade 49 — Tlf. 243 Manufakturvarer Altid billigst. Aarhus Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>W. F. Nielsen <i>Slagtermester</i> 1. Kl s Kød og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til St. Joseph Hospital</p>	<p><i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 — Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital</p>	<p>Bruun & Sørensen Ingeniørkontor Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>

MARIBO

<p>Otto Roug's Eftf. H. P. Hjerting Isenkramforretning ækken-Udstyr Telf. 110. Leverandør</p>	<p>Theodor Jensen <i>Schrøder & Nielsens Eftf.</i> Tapeter. Malervarer. Rullegardiner Torvet. Telf. 28</p>	<p>Aktieselskabet Maribo Trælasthan- del Trælast og Faxekalk Bandholm: Telefon 50 Maribo: Telefon 109</p>
<p>Gør Deres Indkøb af Broderier i Østergades Broderiforretning Telefon 106 Leverander til de katolske Søstre</p>	<p>Richard Bech »KONKURRENTEN« Manufaktur. Hørretøj Skotøj. Trikotage</p>	<p>Køb hos <i>vore Annoncører</i></p>

RØSKILDE

<p>A/s F. Christiansen Maskinfabrik Sct. Olsgade 15, Telf. 87 Lev. til kath. Præstegaard & Hospital</p>	<p>Kolonial - Vin - Kaffe <i>Emil Matthissen & Søn</i> Telefon 1100 - 1101</p>	<p>H. Weber <i>Tømrermester</i> Maskinsnedkeri Trælasthandel - Savværk</p>
--	---	---

KOLDING

<p><i>Johs. Slange</i> KOLONIAL OG DELIKATESSE Søndergade 32 . Telefon 866</p>	<p>A/s Kolding Kulkompagni Telefon 1828 (3 Linier) Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>M. Lauridsen <i>Blikkenslagermester</i> Rendebanen 8 . Tlf. 1287 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>H. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 439 Udført Arbejdet ved den ny Klinik</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Telefon 952 Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>Berring, Larsen & Co. A/s KUL . KOKS . CINDERS Kolding . Tlf. 1850 . Leverandør</p>
<p>V. Schæffer Bog- og Papirhandel Jernbanegade 5 . Tlf. 543, 2043</p>	<p>V. FUNDER <i>Bageri og Konditori</i> 1. Klases Varer Agtrupvej 48, Telefon 721 Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>N. Jacobsen Kirketorvet 3, Tlf. 1184 Kolding Ligkistemagasinet <i>Ligbil udlejes</i></p>
<p>O. Andreasen & Th. P. Nielsen <i>Murermestre</i> »Solvang«, Sønder Vang, Krathaveg. 7 Telefon 1923, 1924</p>	<p>J. BONDESEN <i>Tømrermester</i> Bygningsarbejde Agtrupvej 41, Tlf. 897, 898 Arbejdet ved det ny Hospital</p>	<p>Haderslevgades Slagteriudsalg anbefaler første Klasse Okse-, Svine- og Kalvekød til billigste Dagspriser Alle Arter Slagteraffald, Pølser og Skin- ker, røget Bacon, Konserver Haderslevgade Kolding Telefon 1951</p>

NYKØBING F.

<p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL. KOKES. CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>	<p>J. N. JENSEN <i>Murermester</i> Bispegade 20 . Telf. 984 x <i>Murermester ved den katolske Kirke</i></p>
 <p>Ligkistelageret Carl N. Høj Alt vedr. Begravelser besørges overalt i Danmark Skolegade 11, Tlf. 889</p>	<p>Middelbo Outzen NYKØBING F. Jernbanegade 23 Det største Udvalg! De laveste Priser!</p>	
	<p>Østerbros Koloniallager ERNST PETERSEN Runddelen Telefon 1200</p>	<p>Mackeprang's Boghandel A-S PAPIRLAGER EN GROS Nykøbing-Falster Telefon 38 og 769</p>
	<p><i>Køb Deres Fisk hos</i> G. NIELSEN & CO. Langgade 24, Tlf. 841 Fiskebroen, Tlf. 938 Alltid friske Varer <i>Lev. til de katolske Institutioner</i></p>	<p>KNUD HANSEN BARBER OG FRISØR Torvet</p>
	<p><i>Gør Deres Indkøb af</i> Cigarer, Cigaretter og Tobakker hos A. HOLLINGER Østre Runddel 35</p>	<p>J. Lütken Frigast & Co. A-S Trælast, Kul & Koks <i>Lev. til de katolske Institutioner</i></p>

Naar Vanemennesker flytter

Det er hændet mig at træffe Katoliker, som ikke kunde taale at flytte fra den ene Ende af København til den anden. Paa deres gamle, mangeaarige Bopæl var de Katoliker med de mest regelmæssige katolske Vaner. Ingen passede Søndagsmessen mere trofast. Men saa flyttede de af en eller anden Grund. Den ny Sognepræst saa dem nogle Gange med stadig længere Mellemrum. Og saa blev de helt borte.

Det samme sker lettere ved Flytning fra den ene Ende af Landet til den anden. Alle Provinspræster vil kunne fortælle om Sognebørn, der »blev borte«, da de flyttede til Hovedstaden, og slet ikke paa Grund af den store Bys Fordærv. Københavnerne, som flytter til Provinsen, kan det gaa ligedan. De flytter, og det er tilsyneladende, som om de glemte at tage deres kristne Tro med paa Flyttelæsset.

Vil man se det samme i mest udpræget Grad, kan man iagttage Emigranter. Jeg har ofte talt med Katoliker, som kom til Danmark fra fjerne katolske Egne. De indrømmer, at det var meget svært at blive dansk Katolik. Saa hjemlig Messen end altid maa være, ens over hele Kloden, var der dog saa meget, der var anderledes hjemme. Og mange Vaner kan Mennesker skifte med liden Sorg — de sværeste at skifte er de, der omgærder ens Trosliv. Er det ikke værd at bemærke, at mangan f. Eks. polsk eller tysk Katolik, som tog Ophold i Danmark i de

unge Aar og forlængst tænker hver en Tanke paa Dansk, dog aldrig har vænnet sig til i Skriftestolen at bruge andet Sprog end Barndommens. Vore religiøse Vaner er de konservativeste af alle og maa være det, for de har deres Rødder helt tilbage i Barndommens første Aar og helt ned i Sindets Dybder.

Ja, siger man maaske — men saa forstaar vi da slet ikke Situationen. Naar de religiøse Vaner sidder saa godt fast, hvordan gaar det saa til, at en Omplantning, maaske kun fra Amager til Hellerup, totalt kan ødelægge dem? Svaret er det, at Vaner er gode at have, men er Vanerne kun Vaner, kræver de uforandrede Omgivelser.

Vi er midt i Ferien nu. Er der mon ikke mange, der vil bekræfte, at de i Ferietiden har vanskeligere ved at overholde deres religiøse Dagsorden end ellers, selv om de nu har bedre Tid? Jeg kender da dem, som i Ferietiden ombyttede Morgenbøn med Morgenbad — uden at gøre sig klart, at det skete. Se paa den lidt halvgamle Kontormand paa Ferie i Fiskerlejet: hjemme vilde han dø af Skam, hvis han en Morgen var gaaet hjemmefra med ubundet Slips; her kender han ingen æstetiske Grænser for sin Paaklædnings Sommerdyrkelse. Kan man ønske et bedre Bevis for, at Vaner er stavnsbundne, ofte ligefrem dør, naar de ydre Forhold skifter?

Denne Sandhed om Vanernes Afhængighed af de Omgivelser, hvori de er blevet til, er meget

bekendt. Indehaverne af Storbyernes Forlystelsesetablisser af halv-tvivlsom Art lever højt paa den. Deres bedste Penge tjener de paa Udlændinge og Provinsboere, som er paa Ferierejse fra alle deres hjemlige Vaner. Sandheden kendes af Diktatorer og andre Statsmænd, som kører med stramme Tøjler. Borgerlige Vaners Bestandighed kræver nogenlunde fastboende Befolkning. Det er en Sandhed, som Reklamepsykologien anvender i Forretningsøjemed og revolutionære Bevægelser belærer deres Agitatorer om.

Og hvad gør Kristendommen? Ja, vi har Valget mellem enten at bede de vanefaste Katoliker om endelig at blive i deres tilvante Omgivelser og ikke flytte fra Amager til Hellerup uden tvingende Grund — eller at bestræbe os for, at vor Kristendom er mere end Vane, ogsaa Kærlighed, oprigtig Kærlighed til den personlige Gud og Frelser. For Kærligheden adlyder andre psykologiske Love end Vanen. Ny Omgivelser kan sætte den i nyt Relief. Der er Ægteskaber, som blev reddede fra Forlis ved en Flytning: Ægtefællerne fik lidt tilbage af Fornemmelserne fra Indflytningen i deres første Hjem. Saadan kan det ogsaa gaa vor Kristendom, naar den drejer sig om Kristus.

Gør i denne Ferie Deres egne Iagttagelser om Flytning, Vane og Kærlighed. Der er meget at lære om os selv i det Kapitel.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Fransk Artikel om dansk Kunst

»L'art sacré« har i et af sine Numre bragt en Artikel om katolsk Kunst i Danmark. Forfatterinden, *Sonia Hansen*, som er gift med Redaktøren af »Orientations«, fortæller om Billedhugger Skikkilds Arbejde og dets Fortsættelse ved Eleverne Axelt Teilmann og Birgitte West. Desuden omtales det »Værksted for religiøs Kunst«, som Pastor Knud Ballin og Pastor Messerschmidt har oprettet. I det smukke Hæfte er den interessante Artikel illustreret med tre Billeder fra Alteret i Klosterkirken, Teilmanns Vejkrucifiks og Julekrybbe samt Interiør fra Værkstedet »Credo« (de to sidste Billeder kendt fra Julekærten i Fjor). Forhaabentlig hører vi ogsaa herhjemme snart nyt fra det lille Værksted, hvis Ophavsmænd i den franske Artikel morsomt nok begge er udnævnt til Sognepræster i Assens — ak, om det var saa vel, at vi havde hele to Sogne i den lille fynske By.

Provinsen og vort Blad

Det glæder os at høre, at flere Præster og Lægfolk i Provinsen har opdaget, at vi gør os Umage for, at »Katolsk Ugeblad« skal være et Blad for hele Landet. Det manglede ogsaa bare andet, naar vi af vore Abonnementsprotokoller kan se, hvor stor en Del af Læserne, der bor i Provinsen — og at det store Fremstød nu ved Bladomlægningen er sket netop i Provinsen. For at kunne betjene Provinsbyerne saa godt som muligt skal vi imidlertid gerne have en stedlig Medarbejder i nær Kontakt med Sognets Arbejde. Vi kaldte paa saadanne Medarbejdere lige før Omlægningen, men har endnu kun faaet ganske enkelte. Saa snart Størstedelen af Sognene har udpeget deres Lokalmedarbejder, vil vi sætte hele dette Arbejde i System.

Samtidig gør Redaktionen opmærksom paa, at hvis man har Interesse i at bruge Bladet som Meddelelsesmiddel i Sognearbejdet, vil der let kunne opnaas en fast Plads til Forhaandsomtale af Gudstjenester, Møder og lign. Det koster ikke noget, og Pladens Størrelse vil man nemt komme overens med os om.

Godt Ord lagt ind for en Giroblanket

Nedenfor gentager vi den Besked om Abonnementet, som vi allerede bragte i sidste Nummer. Ordningen af Abonnementsforholdene ved Overgangen fra to Blade til et enkelt

med ny Pris maa nødvendigvis være en lidt indviklet Historie, men vi yder gerne al den Service, man har Brug for. Til Gengæld beder vi Læserne om at lette os Arbejdet ved hurtigt at indsende Giroblanketten. Det er uheldigt, at det ny Blads første Kvartalsregning udsendes lige i Feriens Højsæson, men De vil nok alligevel hjælpe os ved hurtig Indbetaling. Ser De først dette Nummer, naar De vender hjem fra Ferien, lad saa disse Linier fortælle Dem, at vi venter Deres Giro-Hilsen for at kunne gøre op, hvor stor en Tilslutning til alle danske Katolikers Fællesblad vi tør regne med.

ABONNEMENTET

Hvad Giroblanketten skal bruges til.

I dette Nummer finder De en Giroblanket ved Hjælp af hvilken De bedes ordne Deres Abonnementsforhold. Ved Gennemlæsning af nedenstaaende Linier vil De let kunne finde Deres eget Abonnements-Tilfælde forklaret.

1. Hvis De bor i et Sogn, der har Fællesabonnement, skal De ikke benytte Giroblanketten, men betale til Sognets Bladkasserer.

2. Hvis De har tegnet Deres Abonnement hos Postvæsenet, skal De ikke benytte Giroblanketten, da Postvæsenet selv opkræver Abonnementet. Bladet foretrækker dog i Almindelighed, at man bestiller sit Abonnement direkte og betaler pr. Giro. Men er det andet belejligst, er det ogsaa udmærket.

3. Hvis De hidtil har holdt enten Ugeblad eller Ungdomsblad, bedes De sende Kr. 2,25 paa Giroblanketten for Juli Kvartal.

4. Hvis De hidtil har holdt baade Ugeblad og Ungdomsblad, behøver De ikke at afbestille det ene Abonnement. De betaler blot pr. Giro Kr. 2,25, saa er det i Orden. Men maaske De ikke har noget imod at støtte Pressen med det samme Beløb, som De hidtil har betalt. Saa kan De sende det dobbelte Abonnementsbeløb (Kr. 4,50) og notere, at det ene Abonnement stilles til Raadighed for »Frank Andersens Fond«. Derved faar en ubemidlet Katolik ved Deres Hjælp vort fælles Blad. Kan katolsk Sammenhold udtrykke sig bedre?

5. Har De allerede betalt for Juli Kvartal eller for hele Aaret, saa gælder følgende Regler:

A. Har De betalt begge de hidtidige Blade for Juli Kvartal, har De Krav paa at faa refunderet Kr. 2,25. Vi beder blot om, at De vil meddele Ekspeditionen (Bredgade 64), at De ønsker Beløbet retur; der er nemlig mange, som ikke ønsker det, men betragter det som en Gave til Pressesagen, eller som gerne vil tegne det ovenfor nævnte ekstra Abonnement til Fordel for en ubemidlet Trosfælle.

B. Har De betalt Ugebladet for Juli Kvartal, kan De faa 75 Øre tilbage ved Henvendelse til Ekspeditionen.

C. Har De betalt Ungdomsbladet for Juli Kvartal, beder vi Dem indsende yderligere 75 Øre paa Giroblanketten.

D. Har De betalt et eller flere Blade udover Juli Kvartal, beder vi Dem vente med Afregning for Oktober, indtil dette Kvartals Begyndelse.

6. Er De ny Abonnent, indbetaler De blot Kr. 2,25 paa Giroblanketten (med mindre De vil tegne et Ekstra-Abonnement for en ubemidlet Katolik, som ovenfor beskrevet).

Har De været ny Abonnent fra Begyndelsen af Juni Maaned, bedes De paa Giro indsende yderligere 75 Øre for Juni Maaned, altsaa Kr. 3,00 ialt.

7. Er De i Tvivl om Deres Abonnementsforhold, beder vi Dem ringe eller skrive til Ekspeditionen, Bredgade 64, København K., Tlf. Palæ 3762 (aaent Kl. 15—17 alle Hverdage).

Hellighed udenfor Kirken

Pater Congar O. P. er et af de kendteste Navne blandt de katolske Teologer, som arbejder for de kristne Kirkers Tilbagevenden til Katolicismens Enhed. I »La vie intellectuelle« for 10. Juni har han samlet nogle Artikler om religiøst Liv indenfor protestantiske Kredse (bl. a. en Oversættelse af nogle Sider fra den norske Biskop Berggravs Lofot-Bog »Spændingens Land«). Hertil føjer Pateren nogle Tanker om »Adskilte Brødre«, hvoraf vi gengiver de vigtigste Punkter.

Den katolske Kirke har altid erkendt, at der i de kristne Fællesskaber, som har skilt sig ud fra Katolicismen, vil kunne findes og sikkert ogsaa faktisk findes helt ægte kristne Sjæle, endogsaa hellige Sjæle. Hvad end en eller anden Enkeltkatolik personlig kan have ment, saa har Kirken aldrig fortolket de uangribelige Ord »Udenfor Kirken ingen Frelse«, som om der udenfor det katolske Fællesskabs synlige Grænser hverken gives Frelse eller Hellighed. De bekendte Ord betyder kun, at ingen Sjæl bliver frelst uafhængigt af Jesu Kristi Kirkens Virksomhed, og uden at den, i hvert Fald paa usynlig Maade, tilhører denne Kirke.

Naar overmaade mange Sjæle lever et virkelig kristent Liv i de Kirkesamfund, som har adskilt sig fra den katolske Kirke, ser vi den fulde Betydning af den gamle katolske Benævnelse: vore adskilte Brødre. Ved at høre til et Samfund, der har skilt sig fra den katolske Kirke, har de i sidste Instans den samme Moder, som vi har, og kan derfor kaldes adskilte Brødre. Men Benævnelsen faar en særlig Betydning, naar vi tænker paa de sikkert mange Protestanter og Skismatikere, der i bedste personlige Tro hører deres Kirkesamfund til, og som lever i Kristi Naade og Venskab, naar de iøvrigt overholder Guds Lov. Gælder Benævnelsen dem, skyldes Broderforholdet ikke blot en historisk Fællesoprindelse, men beror paa et indre Liv i Kristus, som er fælles for dem og os.

Det er værd at bemærke, at det kristne Liv i disse adskilte Kirkesamfund i høj Grad viser sig som et Liv i Kirken. Lad mig

forklare hvordan. Disse Sjæle slutter sig til en Kristendomsform, som er mere eller mindre vildfarende og afvigende fra den katolske Kirke. Men deres Liv forløber i nær Tilknytning til det, som for dem er Kirken. De søger ikke at frigøre sig fra deres Kirkesamfund; tværtimod spiller Kirken en dyb Rolle i deres religiøse Liv. Det er Sjæle, som har bevaret eller genfundet Kirken. Imidlertid er det, som de bevarer eller genfinder i deres Kirke, ikke de Bestanddele, der adskiller den fra vor, men netop de Bestanddele, hvori den mest nærmer sig den katolske Kirke. Dette lader sig let forklare i den katolske Teologis Sprog. Hellighed og kristent Liv findes i de adskilte Kirkesamfund gennem det, de har bevaret af den eneste Kirkens Realitet.

Endnu en Ting er værd at lægge Mærke til. Det er ikke saa meget som Følge af teoretiske Undersøgelser, at det kristne Liv bliver fornyet og nærmer sig sin fulde Sandhed — det skyldes meget tiere Præstegerningens og Sjælesorgens Behov. Barth fortæller saaledes, at han kun naaede til sin dialektiske Teologi ved at stille sig dette Spørgsmaal: »Hvad skal jeg som Præst prædike for min Menighed om Søn-

dagen?« Det viser sig under ganske særlige Omstændigheder i vor egen Kirke, men er ogsaa en Lov for de adskilte Kirkesamfund. Og det forstaas meget let. Vildfarende Teologer har kunnet indføre urigtige Lærdomme i disse Samfund. Men Vildfarelse er ikke Sjæleføde. Naar en Sjæl ganske uforskyldt er i Vildfarelse, og den i Aand og Sandhed søger Kristus og derved modtager hans Naade, maa dens Liv og Vækst i Kristus følge den eneste Sandheds Vej eller i hvert Fald den Vej, der fører længst frem mod Sandheden. Det er Grunden til, at Mennesker, som ærligt og oprigtigt søger at hjælpe Sjælene paa Vej eller blot søger at fremme Menneskehedens Tilværelse, faktisk nærmer sig den katolske Kirke og finder Hjælpedidler, som i Virkeligheden er dens, selv om de ogsaa findes udenfor Kirken.

Vi har altid ment, at Forstaaelse er meget lettere med Sjæle-kendere, der især bekyrrer sig om Menneskesjælens Liv, end med mere doktrinære Mennesker, for hvem Systemet holder Livet i Skak. Heri ligger naturligvis ingen Modvilje mod en dogmatisk Tankegang, saa lidt som nogen Tilbøjelighed til Pragmatisme. Vi vil blot sige, at vore adskilte Brødre, hvis Bekendelses Dogmer skiller dem fra os, vil nærme sig meget mere (ogsaa dogmatisk) til os, naar de gennemtænker deres Kristendom — ikke ud fra deres System, men ud fra deres Livs og deres Sjæles sande Behov. Og der er sikkert Grund til at holde sig dette Faktum for Øje i Spørgsmaal om Genforening i Troen.

M. J. Congar O. P.

Liturgi for Lægfolk:

Til GUD

Vi har talt om Guds Gerning i Liturgien. Det var Liturgien set fra Guds Side, sagde vi. Men Liturgien har ogsaa en menneskelig Side: vor Gerning i Liturgien, vor Indsats, vor Delagtighed, vor Deltagelse, aktive Del-

tagelse i Kirkens officielle Gudsdyrkelse.

Lad os først tale et Par Ord om, hvem vor Gudsdyrkelse gælder, til hvem vi retter vor Kultus. Det er Gud, vi ærer og tjener i Liturgien.

I vort daglige Arbejde, i Hverdagen, bør vi ogsaa ære og tjene Gud, idet vi gør alt til hans Ære og for hans Skyld. Vi kan imidlertid ære og tjene Gud paa flere Maader, mere eller mindre direkte. Hvis vi f. Eks. for Guds Skyld rækker en syg et Glas koldt Vand, gør vi først og fremmest den syge en Tjeneste; Gud er ved en saadan Handling ikke det første, det direkte Maal for vor Handling, selv om vor Kærlighedsgerning til syvende og sidst kan være til hans Ære. I Liturgien er det anderledes: Hensigten med og Maalet for vor Kultus er Gud, ikke til syvende og sidst, men først og fremmest, direkte og umiddelbart, og vel at mærke paa Grund af hans op-højede Majestæt og Herredømme.

Vi rører her ved et Punkt, som bereder adskillige Vanskeligheder. Undertiden kunde det nemlig se ud, som om det i Liturgien ikke saa meget var Gud, vi ærede, men nok saa meget hans Helgener eller Præsten eller de troende, der overværer Messen, eller endogsaa døde Ting som Relikvier, Alteret, de hellige Kar, de hellige Bøger eller de liturgiske Klæder.

Det er rigtigt, at der vises disse Ting Ære, men skønt disse Æresbevisninger synes at gælde skabte Ting, vises de dog i Virkeligheden Gud. Vi vil lade den hellige Thomas fra Aquin svare os paa disse Indvendinger. Hans Tankegang er følgende. De skabte Ting har vi Lov at betragte som Billeder af Gud, Ting, hvori Guds Almagt og Visdom paa en eller anden Maade afspejler sig, naturligt eller overnaturligt. Men paa samme Maade, som vi viser et Billede Ærbødighed for at ære den, det forestiller, kan vi ogsaa ære Gud ved at vise hans Skabning Ærbødighed. Naar vi ærer og agter et Billede eller en Statue, det være sig af en Helgen eller en kær Slægtning, da er Maalet for vor Ærbødighed jo ikke den Ting, der hænger paa Væggen eller staar paa Soklen, men vi tænker udelukkende paa den, hvis Billede det er.

Fremdeles: for at en eller anden Ceremoni skal kunne siges at høre med til vor Gudsdyrkelse, vor Kultus, behøver den ikke i sig selv at fremhæve Guds Majestæt og Herredømme. Det er tilstrækkeligt, at den indgaar som Led i en sammensat, mangfoldig Handling, der har Guds Forherligelse til Hensigt. En saadan Ceremoni har vi f. Eks. hver Gang Præsten, Koret, Ministranterne, de troende incense-res, d. v. s. æres med Røgelsen under Højmessen. Eller tag Præstens Haandtvætning under Messen: den symboliserer den Renhed, hvormed Præsten bør forvalte det Hellige. Disse Ting er Dele af Messen, der taget under eet ofres Gud til Ære.

Vi haade kan og skal ære den hellige Jomfru Maria og de andre Helgener, men der er en himmelvid Forskel paa den Ære, vi viser Gud, og den, der kun tilkommer hans Skabning, selv

om det er hans Skabning, hans Værk, det være sig i det rent naturlige eller i det overnaturlige, og selv om det vel næppe er muligt at ære nogen eller noget taget helt for sig alene, aldeles uden Hensyn til Gud. Den, som paa en eller anden Maade ud-mærker sig, er fremragende, viser vi Ære. Men Gud alene viser vi en særlig Ære, forskellig fra al anden, fordi han i enhver Henseende er den Højeste, over alt og alle; eller for at sige det paa en anden Maade: fordi han er Skabningens første Begyndelse og Ophav og den, som opholder og styrer alt ved sin Almagt og Visdom. Og vi tjener ham, fordi han er vor Herre, Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Hele vort Liv bør være indstillet paa dette: at ære Gud og tjene ham, men i Liturgien dyrker vi umiddelbart og direkte Gud, vor Skaber, vort Liv, vor Herre. *Jacob Hjorth.*

Lille Færdsels-Prædiken

Næstekærlighed bag Rattet

Det faldt mig ind i Aftes, da jeg kørte hjem fra en Retræte, opfyldt af ædle Tanker. Jeg kørte ad Landevejen, og mens jeg i mine fromme Tanker næsten var alt for god til denne Verden, øjnede jeg en Chance for at overhale Vognen lige foran mig. Det var en lille Chance, for der laa en Trolleyvogn forude, som skulde til at holde, og der var rødt Lys ved Krydset. Men jeg tog den Chance, der var, selv om jeg blev nødt til efter Overhalingen at bremse haardt op for ikke at slaa adskillige afstigende Trolleypassagerer ihjel. Jeg følte mig som en baade dygtig og sejrrig Bilist, mens jeg ventede paa grønt Lys.

Lige da det gule Lys skiftede til grønt, traadte en gammel Dame ud paa Kørebanen for at bestige Trolleyvognen. Jeg advarede kraftigt med Hornet, saa hun blev forfærdet og fo'r baglæns ind paa Fortovet. I højt

Humør fortsatte jeg Kørslen, da pludselig St. Kristoffer hviskede: »Hvad har du travlt for?« og min Skytsengel tilføjede: »Var det pænt gjort?«

Jeg svingede ned ad en Bivej, bort fra Lysene og de hastende Biler, og gav mig lidt i Kast med mine Synder. Jeg opdagede, at jeg havde fundet et frugtbart Omraade for en Samvittighedsransagelse.

Det, jeg nu prøver paa at finde ud af, er de Principper, en Helgen vilde lægge til Grund for sin Deltagelse i Færdslen. Vi læser, at Helgenerne øvede de kristne Dyder i helt modig Grad. Og det er helt sikkert, at vil man køre Bil i en moderne By uden at slaa sig selv eller andre ihjel, har man Brug for en god Portion Klogskab, Retfærdighed, Styrke og Maadehold, mens man som Kristen ogsaa skal øve Tro, Haab og Kærlighed til Gud og Næsten.

Naar jeg hidtil har kørt, har jeg nok kendt lidt til Tro og Haab, men fuldstændig manglet Kærligheden. Havde jeg mere Tro og Haab, vilde jeg ikke have saa travlt og være mere sindsrolig under Kørslen. Men uden Kærlighed maa jeg tydelig nok være idel lydende Malm og klingende Bjælde — hvad der forøvrigt er en træffende Beskrivelse af min Vogn i Arbejde.

Ja, men kan man tale om Næstekærlighed og Færdsel? Der er saa mange taabelige Trafikanter og saa mange onskabsfulde dito. Der er de modbydelige store og de frække smaa Lastvogne. Der er de irriterende Fæ, som »kører i Skoven« med hele Familien som Søndagslæs. Der er haabløse kvindelige Bilister, som aldrig kan bestemme sig til, hvilken Vej de vil svinge. Der er ondsindede mandlige Medtrafikanter, som ganske tydeligt lægger an paa at genere mig. Der er ubehøvede Gadebetjente, som standser Trafiken, lige naar jeg kommer; og lumske Færdselsbetjente, som ligger paa Lur i Grøften for at fange mig i det ene sølle Minut, hvor min Fart er over Lovens Streg. Naar jeg skal sige, hvad jeg mener, saa er der faktisk ikke andre ordentlige Trafikanter end lige mig selv; alle andre burde holdes borte fra Vejene, og det er underligt, at Politiet ikke véd det.

Nu maa jeg til at ændre denne ellers saa rimelige Synsvinkel. Jeg tror ligefrem, at jeg maa til at opføre mig, som om alle disse Mennesker er min Næste, der skal elskes og behandles som Næste. En Søndagsbilist som min Broder! Eller en Fodgænger! Det bliver en aandelig Revolution med eftertrykkeligt selvfornægtende Præg.

Underligt nok at en saadan Revolution er nødvendig, for paa andre Omraader tænker jeg ellers meget venligt om mine Medmennesker. Jeg tror, at Forholdet mellem Trafikant og alle andre Trafikanter er et af de mærkelige moderne Fænomener i Ligheden med Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver eller

mellem Borger og offentligt Væsen. Det ligger hjælpeløst midt mellem et personligt og et upersonligt Forhold og har begges uheldige Sider. Hvor vil det blive svært at betragte alle disse andre Bilister, Cyklister og Fodgængere som selvstændige menneskelige Væsner, der skal behandles med broderlig Kærlighed.

Det bliver ogsaa svært at sætte den Kærlighed om i Praksis, men det hjælper nok, naar jeg vænner mig bedre til den rette aandelige Synsvinkel. Jeg maa til at aflægge det mistroiske Blik, jeg ellers retter mod Lastbilmførere, og det verdenstrætte, lidende Blik, hvormed jeg prøver at reformere kvindelige Bilister og Fodgængere. Det har maaske heller aldrig gavnet noget. Jeg skal ogsaa nu afholde mig fra, blot i Tankerne, at spørge de andre, om de »gaar (henholdsvis sidder) og sover« samt andre og stærkere Udtryk.

Jeg skal udelade mit utaalmodige Signal, naar Damen foran prøver paa at faa Motoren i

Gang og det ikke lykkes med Lynets Fart — eller naar Betjenten passierer med en Ven og ikke lægger Mærke til, at jeg har travlt. I det hele taget skal jeg til at regne med, at alle disse Mennesker mener det lige saa godt som jeg, og huske paa, at de rimeligvis gør deres bedste.

I Praksis vil det vistnok ikke engang betyde, at jeg kommer mindre hurtigt frem til mit Bestemmelsessted. Jeg har længe haft en Mistanke om, at man naar lige hurtigt frem, hvad enten man leger dumdristig Sports-helt eller kører ordentligt. I hvert Fald vil jeg nu lade den anden Vogn passere i Stedet for at sætte Farten op for at narre ham. Ligger der en og venter for at bakke ud i min Kørebane fra Parkeringsrækken, vil jeg give ham Tid til at slippe ud. Jeg vil aldrig overhale Vogne, bare fordi jeg ikke kan lide deres Udseende. Og jeg vil aldrig give mine Passagerer en Opvisning i min Dygtighed.

(fortsættes næste Side)

Præstejubilæum i Ringsted

Onsdag d. 28. Juni kunde Pastor *H. Cortenraad* i Ringsted fejre sit 25 Aars Præstejubilæum. Jubilaren er født i Holland af katolske Forældre med en stor Børneflokk paa 11 Børn, hvoraf to Drengene blev Præster. En ældre Broder til Pastor Cortenraad er Præst i Amerika og tilhører ligesom Jubilaren Montfortanernes Orden. Reykjavik, Køge og Ringsted har været Pastor Cortenraads Virkefelt i de svundne 25 Aar.

Jubilaren er meget afholdt. De børnerige Familier har en særlig stor Plads i hans Hjerte. Hans praktiske og marvfulde Prædikener vidner om et ægte Præstehjerte.

Den bedste Tak, som Menigheden og Sognepræstens mange andre Venner kan yde ham, er den at bede for ham og hans Gerning. *Nils Rasmussen.*

Næstekærlighed bag Rattet

(fortsat fra Side 69)

Rødt Lys vil jeg til at rette mig efter. Jeg vil blive i højre Kørebane og give de nødvendige Tegn, naar jeg skal dreje. Jeg vil ikke vente med at tage en Beslutning til midt i et Vejkryds. Jeg vil gøre alle de Ting, jeg venter, at andre Folk bør gøre. Parkerer jeg Vognen, vil jeg gøre det saadan, at de andre Vogne har en rimelig Chance for at kunne komme løs. Er der Plads til to Vogne, vil jeg ikke anbringe Bilen lige i Midten.

Saa er der Forholdet til Fodgængerne. Jeg vil ikke »tage dem paa Hornet«, med mindre det er absolut nødvendigt for at redde deres Liv. Jeg vil give dem rigelig Tid til at komme over Gaden i fuldstændig Sikkerhed, især gamle Folk, svagelige Men-

nesker og Damer med Barnevogne. Jeg vil give det svage Køn (som er mit eget) Lov til at bære sig ad som Høns, hvis de nu daarligt kan andet, og jeg skal taalmodigt vente, indtil de midt paa Kørebanen kommer i Tanker om, hvor det er, de vil hen. Jeg vil smile venligt til den arme Sjæl, der tripper midt ude mellem to Trafikstrømme og vinke Tegn til ham om, at jeg vil lade ham slippe over. Til syvende og sidst har jeg jo da ogsaa selv engang gaaet om paa mine to Ben.

Lidt vil det jo nok vare, før alle Trafikanter bærer sig saadan ad. Men saa vil Verden ogsaa blive et behageligt Sted at køre Bil i. Og en af os maa jo gøre Begyndelsen.

(Efter »The Sign« ved John).

Store Dage i en lille Menighed

Gæster i Assens

Nu er der atter stille i Vor Frelzers Kirke. Flammen fra Evighedslampen kaster sit Skær hen paa den Korsfæstedes Billede. Hvor er der blevet bedt i disse to Maaneder; nu hænger Lampen deroppe som et Minde om denne mærkelige lille Skare af »Zigeunere«, som de i Spøg kaldte sig, der satte den lille Provinsby paa den anden Ende. »Saa slutter vi vort Ophold med en Andagt til Gudsmoder, og De holder Prædiken; vi skal nok synge det bedste vi kan.« Det var den energiske Baronesse von Trapp, der paa denne Maade vilde tage Afsked med en By, der med yderste Gæstfrihed havde taget imod den fremmede Skare af Sangere. En Journalist spurgte efter en pragtfuld Koncert i Svendborg, hvilke Talismaner Koret medbragte, for at Koncerterne skulde lykkes. Den 30. Maj gav Koret sit Svar, og en stuvende fuld Kirke lyttede aandeløst til disse fromme Katolikers barnlige Hyldest til Him-

meldronningen. Op over den lille By rager et af Middelalderens skønneste Minder, viet til Guds Moders Ære, og endnu den Dag i Dag kaldet »Vor Frue Kirke«. Mon der ikke var denne eller hin af de mange, der fik en Anelse om, hvad de havde mistet for 400 Aar siden?

Men det var Familien von Trapp, der lavede al den Furore. Og hvor var det opbyggeligt at se dem Morgen efter Morgen og Aften efter Aften i sluttet Trop — Far, Mor og 10 Børn om deres Leder og Præst i Bøn ved Altret. Og skulde det ske — og det skete ofte — at Aftenerne ved Koncerter og Invitationer i By og paa Land blev sene, saa manglede dog ingen næste Morgen til Messen og ved Kommunionbænken. — Et haandgribeligt Minde vil blive begravet; en enkel og fin Evighedslampe fortæller om de unge's alsidige kunstneriske Begavelse. Ogsaa »Credo«-Værkstedet nød godt af de Fremmedes Besøg. En hel

Hjemmeindustri i Metal og Træ, paa Væv og med Penslen i Haand er nu gaaet i Gang — forhaabentlig til Gavn for vor hjemlige katolske Kunst. Saa bad vi efter Morgenmessen den 31. den kirkelige Rejsesøn, og den lille Skare drog bort — ud i den store Verden. Tre Dage havde de villet fejre Liturgien med os i vor lille Kirke; to Maaneder virkede de som Lægapostle og lukkede mange Øjne op for den evige Sandhed.

Men Søndagen derefter var der atter Fest i Vor Frelzers Kirke. De blafrende Flag, Guirlanderne og Biskoppens Vaaben fortalte enhver, at vor Overhyrde holdt sit Indtog i den lille Menighed, der i ti Aar ikke havde set en Biskop. Kirken var fuld til sidste Plads; ikke af nysgerrige, men af Menighedens Medlemmer fra nær og fjern, af unge og gamle, som i Uger havde glædet sig til denne Dag og med Kærlighed og Iver havde smykket deres Gudshus med skønne Blomster og festlige Guirlander. Aftenen i Forvejen og selve Festdagens Morgen kom en uafbrudt Strøm af Skriftebørn; alle vilde deltage i Fælleskommunionen — være med til at frembære og deltage i Biskoppens Messeoffer. Det var ogsaa en Oplevelse at se de mange, mellem 50 og 60 Troende nærme sig Alteret ved Kommunionuddelingen. 20 unge og ældre i Alderen fra 8 til 65 Aar modtog Konfirmationens hellige Sakramente.

Kl. 3 om Eftermiddagen var Kirken atter fyldt; Biskoppen vilde meddele den sakramentale Velsignelse. Og saa fulgte i Haven bag Kirken et hyggeligt Samvær med vor Biskop; det var ingen Fest med Opræden af denne og hin, men et Par Timer i en lille Familie med Sang og Folkedanse, med Grammofonmusik og et Par Taler, mgs Kaffebord og rigtig gammel, hyggelig Samtale. Et Lev^{en} Me^{er} og Biskop Suhr forlod ^{er} at i nighed, der var klar og Hovedstaden sidder ^{er} i Hyrde, der ikke har glemt ^{er} en lille Flok i de skønne vestfynske Egne.

Og saa er der en tredie Ting, der maa nævnes. Alt som de store og smaa Begivenheder skifter, forskønnes vor lille Kirke. Det gamle Krucifiks fra Herlufsholm er det samlende Midtpunkt. Nye Belysningslegemer, tegnet af Pastor *Messerschmidt* og fremstillet af Kunstsmeden *Knud Ejby*, en Sænkning af Prædikestolen og Bygning af en ren og smuk Bue bag denne er de første Resultater af Credo-Mærkerne og Familien von Trapps Velgørenhedskoncert for Menigheden. Nu følger

snart et stenbygget Alter og en Hvidtning af Kirken. Men der er endnu mange Ønsker, baade store og smaa, som kan opfyldes, hvis Reglen: Intet Brev uden Credo-Mærke — bliver virkeliggjort. Se nu efter, om Deres Beholdning ikke skulde være udtømt, og send saa et Brev med en eller flere Kroner i Frimærker — Credo-Mærkerne skal da omgaaende ligge paa Deres Bord. Men husk det nu! Helst i Dag.

Knud Ballin,
Sognepræst, Assens.

Mit Skapular

af John Coughlan

Min Bataillon, som hørte til 10. irske Division, kom til Frankrig fra Saloniki i Foraaret 1918; og i November, da Verdenskrigen sang paa sit allersidste Vers, skete det, jeg nu vil fortælle.

Tyskerne var paa Tilbagetog, og vi var stadig i Hælene paa dem. Ved Le Cateau slog de sig imidlertid en Smule til Ro og sendte os en hel Masse Bomber, som gjorde det af med mange af os. Det var rigtig godt ærgerligt, for nogle af os havde været med siden 1915 uden at blive saaret, og nu havde vi netop paa Fornemmelsen, at Krigen snart var forbi, skønt mange lo haanligt, naar det blev sagt.

En Aften var vi i Færd med at brygge noget Te sammen ude paa Gaardspladsen i en gammel Bondegaard, hvis Stuehus saa meget komisk ud, fordi en Granat havde taget hele Gavlmuren. Mens Jackson prøvede paa at puste Liv i Ilden under Kedlen, hvad der ikke var saa let, fordi Brændet var vaadt, snakkede Sergent Tierney:

»I kan tro det — eller lade være, om I vil; men de, som kommer levende gennem de næste fjorten Dage, kommer til at dø en naturlig Død i deres Seng. Der sker noget — meget snart!«

I Gaarden stod en gammel Pumpe med et Stentrug, og mange af os benyttede Lejligheden til at blive vasket den Eftermiddag, — jeg ogsaa. Jeg smed Jakken, og Skapularet, som jeg havde om Halsen, hængte jeg om Pumpestangen.

En Time efter fik vi Ordre til at gaa nogle Kilometer frem og tage Stilling ved Jernbanelinien, nær de forladede tyske Skyttegrave. Ved Daggry skulde vi saa angribe en Landsby paa den anden Side Jernbanelinien; men det vidste jeg ikke dengang.

Det begyndte at blive mørkt, og vi søgte Ly i Skyttegraven.

Tyskerne laa endnu i Le Cateau, og af og til gik en Granat hvinende hen over os. Jeg var lige ved at falde i Søvn, da jeg rent uvilkaarligt følte efter Skapularet — og opdagede, det var borte. I det samme saa jeg det for mig, hængende paa Pumpen ved det sønderskudte Hus. Mor havde givet mig det; jeg havde baaret det under hele Krigen, — og saa skulde jeg miste det paa saadan en fjollet Maade! Det ærgrede mig, og skønt jeg anstrengte mig for at glemme det og falde i Søvn, var det mig ganske umuligt, og til sidst blev jeg lysvaagen. Rundt om mig snor-

(fortsættes Side 78)

Rom og Verden

Den Kardinals-kommission, som Pius XII har overdraget Ledelsen af den katolske Aktion i Italien, har afholdt en Konference, og derefter udsendt et Communiqué; det hedder heri bl. a., at der vil blive foretaget visse Ændringer i Opbygningen af og Reglerne for Udøvelsen af den katolske Aktion, uden at dennes Væsen dog berøres af disse Ændringer.

*

De spanske Ærkebiskopper og Biskopper har under Foresæde af Kardinal Segura afholdt en Konference, paa hvilken der drøftedes Genopbygningen af de under Borgerkrigen ødelagte Kirker og Seminarier, det planlagte Konkordat med Pavestolen samt Nyordningen af den katolske Aktion i Spanien.

*

Den schweiziske Forbundspræsident Etter aflagde for nylig et Besøg i Benediktinerklosteret Einsiedeln, hvorfra han selv er Elev. Abbeden modtog Gæsten i Klosterets Festsal i Overværelse af en Del Repræsentanter for den verdslige og gejstlige Øvrighed i Schweiz. Forbundspræsidenten takkede i bevægede Ord sine gamle Lærere og priste det gode Forhold mellem Lærere og Elever, gamle og unge.

*

I Jomfruena af Orleans Hjemstavn, Landsbyen Domremy, er der afholdt store Festligheder til Minde om Frankrigs Redningsmand. Den hellige Fader havde udnævnt Kardinal Villeneuve af Quebec, der tilfældigt opholder sig i Frankrig, til sin Legat ved Festlighederne.

Pastor Benzon paa Rejse

Glimt fra Rom

▲ Udsigt fra Peterskirkens Tag udover det nu nedrevne Borgo.

➤ »Forsoningens Gade«, fra Tiberen til San Pietro

Den første Dag, man er i Rom, gælder Turen naturligvis Peterskirken. Man vandrer over Broen til Engelsborg og fortsætter herfra ad nok en Bro, i Retning af den vældige Kuppel. Et ganske nyt Syn! Allerede her fra dette Sted er der Udsigt til Kristenhedens Hovedkirke. I gamle Dage maatte man først gennemvandre et helt Kvarter med smalle Gader og gamle, grimme Huse. Hele dette

Kvarter er ryddet af Vejen; det er som blæst bort.

Ikke alle er lige begejstrede for Forandringen. Der er dem, der hævder, at der er gaaet noget tabt ved Omdannelsen. Tidligere oplevede den, der havde arbejdet sig gennem det gamle Kvarter, næsten et Chock, idet han saa at sige pludseligt befandt sig foran Peterspladsen og Kirken. Dette dejlige Chock maa man altsaa nu give Afkald paa.

Til Gengæld er den brede Boulevard, som nu fører op til Pladsen, Helligdommen mere værdi end det gamle Virvar af Huse.

Vi Danske er særligt interesserede i Kirken Santa Maria in Transpontina, fordi den rummer Hellig Kong Knuds Kapel. Denne Kirke er kommet til større Ære og Værdighed paa Grund af Forandringer. Nu ligger den ikke længer klemmt inde i en snæver Gade, men vender ud til den nye Boulevard.

Jeg har to Gange læst Messen i Sankt Knuds Kapel, der er som en lille Stump Danmark i Rom. I Sakristiet fik jeg en meget elskværdig Modtagelse af en Karmeliterpater (en meget gammel Munk, som daarligt nok kunde fylde sin brune Kuffert). Han udtrykte sin Glæde over Biskop Suhrs Besøg i Kirken i Begyndelsen af Aaret. Santa Maria in Transpontina er paa en Gang Kloster- og Sognekirke.

*

I Peterskirken føler man sig altid hjemme. De kæmpemæssige Dimensioner hindrer en ikke i at »hygge sig« i denne forladne Skønhed. Alt er saa harmonisk. I langt mindre Kirker kan man have en Følelse af, at Kirken er »for stor«, fordi Proportionerne er forkerte.

I det skønne Sakramentskapel lagde jeg under gentagne Besøge Mærke til, at en Præst, iført Ro-

▲ Balila-Drenge

chet, hele Formiddagen indtil Kl. 12 opholdt sig her, parat til at uddele den hellige Kommunion. Og jeg saa ham uddele Kommunionen med faa Minutters Mellemlum, snart til en enkelt, snart til en Gruppe. Lad mig tilføje, at der var en vidunderlig Ro og Værdighed over denne, iøvrigt ganske unge Præsts Bevægelser, saa ganske fri for Hastværk og Rutine.

*

Vatikanets og Pavens Nabo er det »Nationernes Forbund«,

som hedder Propaganda-kollegiet, hvor man naturligvis opsøger de skandinaviske Studerende, der altid er glade for at faa Besøg af Landsmænd. Det er et herligt Syn at se raske unge Teologer af saa mange Kulører og Racer Side om Side paa Vej til Forelæsning. Som tidligere berettet er den danske Pastor Sørensen og den norske Pastor Tæxt nylig præsteviede. De glæder sig til at vende hjem i nær Fremtid. Vick har kun et Aar igen. Endvidere er der Nordmanden Knutzon og Svenskeren Høgbørg.

Pastor Sørensen, der oprindeligt er uddannet som Ingeniør, har paa forskellig Maade faaet Anvendelse for sine praktiske Evner. Han havde sin Andel i

*

➤ Nybagte Konfirmander (i Italien bliver Børnene konfirmeret i en meget tidlig Alder)

Arrangementet af Presseudstillingen i Vatikanet i 1936; i Kollegiets Have kan man beundre en Lourdes-Grotte, som han har opført; endvidere har han grundlagt et skandinavisk Bibliotek til Brug for de Klerke, der bereder sig til Præstegerning i Norden.

En Søndag læste jeg Messe i Calixtus-Katakomberne ved Sankt Cæcilies Grav. Førend jeg kunde begynde den hellige Handling, overværede jeg Slutningen af en Messe, som holdtes for en eller anden romersk Ungpigeforening. De unge Piger reciterede i Kor visse af Messens Tekster overordentligt smukt. Det var gripende at høre de friske Stemmer lyde i disse Rum, hvor Kristne fra Kirkens allerførste Tid har bedt de samme Bønner, Kristne, hvoraf en Del har udgydt deres Blod for Kristus og har indviet disse underjordiske Offersteder med deres legemlige Rester.

Og man tænker paa vor Tids mange kristne Martyrer... At hine første Kristnes Kampe kæmpes paany. Selv om man vel tør haabe, at Italiens Befolkning skaanes for Trosfølgelse, er man overbevist om, at ogsaa i vor Tid vilde man i Italien finde uforfærdede Trosvidner.

En helt anden Slags Martyrium synes allerede de smaa Drenge at være indviede til. Jeg tænker paa Balila-Tropperne, som man ser øve sig alle Vegne i deres nydelige Soldateruniformer. Hvor ser de søde ud, disse smaa Fyre, der er henrykte over at lege Soldater. Men man forfærdes ved Tanken om, at det nok ikke blot er Tanken om Leg, som har faaet Myndighederne til at oprette disse Smaadrengekorps.

Paa Vej fra Katakomberne kommer jeg forbi en Kirke paa Via Appia. Der har øjensynlig lige været Konfirmation. Jeg ser et Brus af hvide Kjoler. De smaa Piger ser meget højtidsfulde ud i deres hvide Stads. En af mine Ledsagere snupper et Billede, og her er det.

Liturgisk Kalender

Juli.

2. S. MARIAS BESØGELSE (980); 2. Sæt Bønner: 5. Søndag e. Pinse (670), 3. Sæt Bønner: St. Processus og Martinian (982); Slutningsevangelie: Søndagens (671).
3. M. † St. Leo II (983); 2. St. Petri og St. Pauli Oktav (972), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven, Apostlenes Præfation (524); Slutningsevangelie: Oktavens ([54]).
4. Ti. Forrige Søndags Messe (670) uden Gloria og Credo; 2. Oktaven (972), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven, Apostlenes Præfation (524). — Eller: 5. Dag i Oktaven (983); 2. Søndagen (670), 3. Gudsmoder, 4. For Paven.
5. O. St. Antonius Maria Zaccaria (984); 2. Oktaven (972), 3. For Paven.
6. T. Oktav af St. Petrus og St. Paulus (988); 2. For Paven.
7. F. St. Cyrillus og St. Methodius (990); 2. For Paven.
8. L. † Elisabeth, Dronning af Portugal (992); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
9. S. 6. Søndag e. Pinse (673); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.

Redemptoristpatrene

Blandt vore Redemptoristpatre har der fundet nogle Forflytninger og Udnævnelser Sted.

Pater Deutscher er forflyttet til Malmø, hvor Patrene har overtaget Sognearbejdet. *Pater Freitag* er i hans Sted blevet Sognepræst paa Amager, hvortil *Pater F. Jaworski* samtidig er flyttet som Sognepræst. I Næstved er *Pater Fritz* blevet Sognepræst, og endelig er *Pater Poquet* forflyttet fra Amager til Odense.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042

Annoncestiftelse: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Sofa-Katolikerne

maa rejse sig nu!

Ildnende Ord paa det jysk-fynske
Ungdomsstævne i Vejle

Et Strejfblik over de lyttende Jyder og Fynboere

Paa det første katolske jyske Ungdomsstævne i Vejle og Grejsdalen i Søndags blev der sat en Milepæl. For første Gang siden Katolicismens Genopvaagnen herhjemme kunde de jyske Ungdomstropper i Kirkens Stridsflok mønstres under eet — og under hvilke Former! Over 500 var stævnet sammen — fra Aalborg, Esbjerg, Haderslev, Graasten og en Mængde nærmere Steder. Alle fynske Byer, hvor der er katolsk Liv, havde ladet sig repræsentere. Fra Helsingør sad seks kække, sjællandske Gæster, fra København fire. Fra Oslo var en norsk Trosfælle kommet hjulende paa sin Cykle for at være med. De unge Fynboer og Jyder syntes at have ladet al Lunkenhed fare. Alle mødte i god Tid foran Kirken i Vejle om Formiddagen. Alle var paa Plads — omend tæt sammenstuvet, da Hans Ekscellence Biskoppen paa Slaget 11 traadte op gennem Kirken, og under den følgende Levitmesse blev den gregorianske Korsang fulgt af saa godt som alle — de nynnede ikke, som

Pastor Geertz-Hansen advarede i sidste Nummer af Ugebladet. De sang!

Timer, der huskes

Det var den eneste rette Indledning til et katolsk Ungdomsstævne. Resten af Dagen foregik i fri Luft fem km derfra i den skønne Grejsdal, hvor Aaen brusede med et Dukke-Niagara under Bøgene mellem vældige Bakkedrag. Paa en af Skrænterne slog de 500 sig ned ved 15-Tiden efter at have fortæret det første Hold medbragte Frokost-Klemmer, og modtog her den stedlige Sognepræst, Pastor *Op de Couls* Velkomst. De følgende Timer prentede sig i Hukommelsen som en Kilde til Opildnelse og Opmuntring, naar Hverdagens støvede Landevej i den kommende Tid har faaet Festglansen til at tone bort. Det blev den skønneste Samklang af Viljer og Kræfter, rettet mod et fælles Maal: Pastor Geertz-Hansen som den talentfulde Festarrangør, en lille udvalgt Buket Ta-

lere, som ikke talte eet overflødigt Ord og ikke tog een forslidt Frase i Brug — velinstrueret Ungdom, der krydrede Mellemmrummene med Talekor, Musik og Skuespilkunst i det Smaa — en vaagen Lytterskare, og tværsover det hele det mildnende Strejf af Smil og Lune, som har saa dybe Rødder i det katolske Sind.

Hent Kraften ved Kommunionbænken!

Pastor *Knud Ballin* fra Assens var med kort Varsel traadt i sin Broder, Pastor *Jan Ballins* Sted paa Grund af Sygdom. Han talte tunge, stærke Ord om Faren ved, at Ungdommen lader sig gøre til lutler Muskler ved at dyrke Sporten som Maal i Stedet for som Midde. Hvor bliver den revolutionerende, legemsbeherskende Aand saa af? Alt, hvad Kirken har kæmpet og stridt fra de først Apostles Dage, via Middelalderens Helligaandshuse til den moderne socialt uddannede Nonnes haarde Liv, og den store, ofte bitre Indsats for katolsk Literatur og Presse — det er altsammen for det samme: at hjælpe os til at bevare Aandens Herredømme over Legemet! Men Aandens største Kraftkilde findes ved Kommunionbænken. Lad derfor være at ærgre jer over, at jeres Sognepræst aldrig bliver træt af at gentage, at I burde gaa der tit! Og se, hvordan Kirkerne i vort sydlige Naboland i denne Trængselstid er fyldt Dagen igennem, og Kommunionbænkene optaget Time efter Time. Mangelen paa den aandelige Næring, man henter der, giver afsvækkede Stridsmænd i de Øjeblikke, hvor vi staar overfor en

Kraftprøve. Vis Verden, at I kender og skatter Kirken. Bort med Tungsind og Melankoli. Unge Mænd og Kvinder — gaa ud og tænd Verden i Brand!

Ingen Brug for Kaffe-med-Lagkage-Gæster

Teaterdirektør *Erik Henning-Jensen* stod med eet paa Talerstolen som en Trolld fra en Æske, og ingen, der kender denne Mands Talent som Ungdomstaler, vil undre sig over, at man i den næste halve Time skiftevis græmmede sig over sin Rolle som Sofa-Katolik, vred sig af Latter over hans Festfyrværkeri af Vid, og viskede en Taare bort i Grebethed, naar han spillede paa den Streng! Det er haabløst at give et fyldestgørende Indtryk af denne Tale, der spændte fra Konfekt og Khakiskjorter til hjemmehagt Lagkage, Forenede danske Motorejere og Katolsk Aktion. Direktøren saa ikke med milde Øjne paa selskabelige Foreninger i Almindelighed indenfor Menighederne. »Thi den Ungdom,« sagde han, »der skal stopfodres med Kaffe og Lagkage for at gøre Kirken den Tjeneste at indfinde sig, er der ikke Brug for. Vi mangler kun een Forening: Katolsk Aktion. Op med Sofa-Katolikerne, der ligger og smaasnakker med skæve Smil og veksler Skule-Blikke, hver Gang nogen faar en ny Idé. Lad os faa Organisation, det har selv Sporvejsskinneskidtskraberne. Lad os vise, at vi ikke er saa faa, som man tror. Lad os vende os til vor Fører med Raabet: Vi lover Lydighed.«

Alle 500 rejste sig og gentog med oprakt højre Arm vendt mod Bi-

skoppen: Vi lover Lydighed! Det klang mellem Bøgestammerne.

Det kommer nok altsammen!

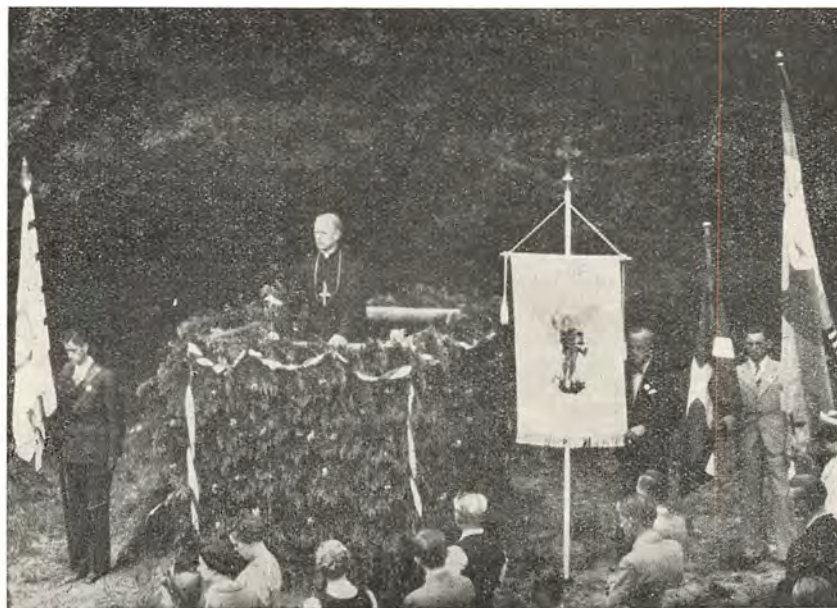
Biskoppen stod der. Han er Roen selv. Han havde haft en af de skønneste Oplevelser siden sin Hjemkomst, sagde han, da han om Formiddagen hørte de unge jyske og fynske Katoliker synge med paa den liturgiske Sang med en Styrke og Fromhed, der forbavsede. Han advarede mod at tro, at katolsk Aktion er noget, hvis Virkninger træder frem som ved et Trylleslag. Det er rigtigt, som mange formoder, sagde han, at jeg har store Planer, ikke mindst med Hensyn til den katolske Presse. Men jeg maa bede Dem have Taalmodighed. Der er allerede sket en Del i det stille. Og med Guds Hjælp kommer det nok altsammen. Hvis De vidste, hvor stort et Haab jeg navnlig sætter til Ungdommen. Det er den, der skal bestemme Fremtiden!

Endnu flere havde Ordet med Hilsener og Opmuntring til den katolske Ungdom. Formanden for Katolsk Ungdoms-Klub i København, Hr. *Filip Lange* og Kriminalassistent *Mönnike*, Graasten, kappedes om at udtrykke deres Glæde over at se saa mange katolske Unge samlet. Formanden for Katolsk Ungdomsforening i Horsens, Hr. *Roald Petersen* takkede de mange Medarbejdere ved Festarrangementet, men først og fremmest Biskoppen, der havde kastet Glans over Dagen, og udbragte et Leve for Hans Ekscellence.

Og i Skumringen snoede Cykler, Rutebiler, Privatvogne og Tog sig i alle Verdenhjørner, besat med Passagerer med lysende Øjne og en fornyet Vilje til at træde alle Vanskelighederne under Fode og lade Jeg'et træde tilbage til Fordel for Helheden. De glæder sig til det næste og meget større jysk-fynske katolske Ungdomsstævne. —sen.

*

Inden Ungdomsmødet havde der Kl. 8½ været Konfirmation i Kirken i Vejle. To-og-fyrre Konfirmander modtog af Biskop Suhr det hellige Sakramente, af hvis Aand hele det paafølgende Stævne var saa stærkt præget.

Biskoppen paa Talerstolen

Sommerens Søndagsgudstjenester i Provinsen

	Messe	Højmesse	Andagt
Aabenraa (Søndertorv)		9 ¼	19 ½
— Hver 3. Sønd. i Md.	(1 ¼-4 ½	Tilbedelse, 4 ½	And.)
Aakirkeby (Gregersgade)		10	
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8	10	14 ½
Dalum Kloster	6 ½		
Dragør (Øresundsallé 13) 2. og 4. Sønd. i Md.	9 ½		
Ebeltoft (»Pax«, Grenaalandsvej) 2. Sønd. i ulige Md.	9 ¼		
Esbjerg (Nørregade 61)	7	10	
Faaborg (Rasmussens Hotel) I Reglen 2. Sønd. i Md.		10	
Farum (Gl. Farumgaard)	9 ½		15 ½
Fredericia (Sjællandsgade 50)	7	9 ½	
Frederikshavn (Havneg. 11) 3. Sønd. i Md. (Klokkeslet ikke opgivet).	10		
Grenaa (Afholdshotel.) 2. Sønd. i lige Md.	10		
Gørlev (v. Aagaard) 1. S. i Md.	10		
— 2. S. i Md.	7 ½		
Haderslev (Mariegade 8)	8	10	
Hadsten (Tekn. Skole) 4. Sønd. i Md. ...	10		
Helsingør (Nygade 8)	8	10	
Hillerød (Lejdersdorff) 1. Sønd. i Md. ...		10	
Holbæk (Kastanjevej 19)		9 ½	
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md. ...		9	
Hvidovre (Strøbyvej 2)		9 ½ m. Præd.	
Horsens (Nørregade 19)	7 ½	10	
— (Sølyst)	7		17
Hørsholm	9		
Kalundborg (Lundebakken) 2. Sønd. i Md.		10	
Kolding (Kralundsgade)	7 ½	9 ½ m. Præd.	
Køge (Bjerggade 22)	8	10	
Ledreborg	9 ½		
Lynghby	8	9	
Maribo (Ny Østergade)	8 ½	10 polsk	
Nakskov (Bredgade)	9 dansk	10 polsk	19 ¼
Nyborg (Vindingevej)		10	
Nykøbing F. (Bispegade 12)	8	10	
Næstved (Præstøvej)	8	10	
Odder (Holsteinsgade 29) 1. og 3. Sønd. i Md.	10		
Odense (Torvet 7)	8	10	
— (St. Josefs Hospital)	6		
Pindstrup (Ringsø) 1. og 3. Sønd. i Md.	10		
Randers (Thorsgade 22)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10	
Roskilde (Frederiksborgvej)	8	10	
Rudkøbing (Brogade)	10		
Rønne (Østergade 59)		8	
Silkeborg (Vestergade)	7	10	
Skelskør (Banegaarden) 3. S. i Md.	10		
Skuldelev, 3. Sønd. i Md.	10		
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	
Svendborg (Havnegade 1)	8	10	
Sønderborg (Ringridervej 35)	8	10	20
Taastrup (Køge Landevej)		9 ¾	
Vejle (Blegbanken)	7 ½	10	
Vordingborg (»Hotel Valdemar«, 1. Sal) Sidste S. i Md.		10	

Forvaltningsraadet ved en af vore katolske Sognekirker i København kalder den i sit Aarsbudskab til Menighedens Medlemmer »den aldeles uomgængeligt nødvendige Kirkeskat«, og med Rette.

Naar du gør dit Overslag over dine paaregnede Indtægter og Udgifter, tænker du saa ogsaa paa Ham, som du skylder alt, og som er alle gode Gavers Giver? En berømt Kardinal har engang sagt, at det er et daarligt Testamente, som ikke indeholder Guds Navn. Med en Undskyldning til Hans Eminence skal jeg tillade mig at sige, at det er et daarligt Budget, som ikke indeholder Guds Navn. Ja, jeg tør endog vove at paastaa, at det er et daarligt Budget, som ikke har Guds Navn paa den allerøverste Linie. Dette vilde jo forøvrigt ogsaa være i Overensstemmelse med de Ord, som faldt fra vor Frelseres egne Læber: »Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed, og alt andet skal blive tillagt Eder«.

Naar du nu ganske selvfølgelig bestemmer dig til at sætte Guds Navn paa Budgettet, saa bestem dig samtidig til ikke at stryge dette Navn, selv om det kommer til at knibe med Budgettet. Gør ikke ligesom lille Peter. Naa, du kender ikke lille Peter? Ja, saa skal jeg præsentere ham for dig.

Lille Peter bor paa Nørrebro. Da han var begyndt at gaa i Skole, skulde han om Søndagen, sammen med de andre Børn, i Højmessens. Da han den første Søndag stod parat til at gaa, sagde hans Mor til ham: »Se her, lille Peter, her har du to Femører, den ene skal du give til Gud, og for den anden kan du købe dig nogle Bolcher.« — »Ja, men Mor,« sagde Peter, »hvordan kan jeg give den ene Femøre til Gud?« — »Det kan du meget nemt,« svarede hans Mor. »Naar Manden kommer med Posen paa den lange Stang, du ved, den man kalder Klingpungen, saa lægger du bare Femøren i Posen. Saa faar Sognepræsten din Femøre, og den bruger han, sammen med de andre Penge i Posen, til at betale nogle af Kirkens Udgifter. Og du ved jo nok, at Kirken udfører Guds Arbejde her paa Jorden, og naar du derfor giver din Femøre til Kirken, saa giver du den til Gud.« Peter nikkede, for det var jo saa nemt at forstaa. Saa kyssede han sin Mor og gik med en Femøre i hver af sine smaa knyttede Hænder. Da han kom til Nørrebrogade, vilde han gaa over paa det modsatte Fortov. I det samme kom en Bil susende, Peter gav et lille Hop af Forskrækkelse, og den ene Femøre faldt ud af hans Haand. Den rullede hen ad den glatte Asfalt, Peter løb efter den, men Femøren var den hurtigste, og den rullede lige ned i Kloaken. Der stod nu Peter

Ved et Halvaars Begyndelse: Kirkeskatten

Betaler du som Katolik Skat til din Sognekirke? Hvis ikke, saa spørg dig selv, hvorfor du ikke betaler denne Kirkeskat, og giv dig saa selv et ærligt og oprigtigt Svar.

Det er enhver voksen Katoliks Pligt aarlig at bidrage til sit Sogns Underhold, og alle — ogsaa yngre ugifte — bør erkende denne Pligt til at yde Bidrag til deres eget Sogn.

og stirrede ned i det sorte Hul. Han tænkte paa, hvad Mor havde sagt, han tænkte paa Gud, paa Sognepræsten, paa Manden med Posen paa den lange Stang, ja, og saa tænkte han paa Bolcher. Men hvad var det? Jo, ganske rigtig, det var Sakramentskirkens Klokker, som begyndte at ringe, og saa vidste han, at nu maatte han skynde sig for ikke at komme for sent.

Han aabnede Haanden og kiggede paa Femøren, han endnu havde i Behold. Saa sukkede han, løftede Øjnene fremt mod Himlen og mumlede ganske sagte: »Kære Gud, jeg kunde ikke gøre for det, men det var din Femøre, som faldt i Kloaken.«
A. A.

Til Fordel for landflygtige Jøder

Indsamlingskomitéen har haft den Glæde at modtage følgende yderligere Bidrag:

	Kr.
T. E.	10,00
Anonymt ved Pater L.	10,00
S. ved Pater B.	20,00
N. ved Pater B.	50,00
»W« ved Pater B.	2,60
»Drikkepenge« ved Pater B.	10,00
Kuponsalg ved F. L., katolsk Ungdomsklub	15,00
Grev S.	20,00
»en«	10,00
A. L.	30,00
E. J.	1,00
P. S. ved Pater C.	10,00
X. X. ved Pater N.	3,00
Anonymt ved Pater M.	12,50
Kuponsalg ved Frøken A. B.	55,00
»N. N. 69«	2,00
Kuponsalg ved Hr. N. H. ...	2,50
St. Michaels Klub ved Frø- ken A.	28,00
E. N.	3,00
Tidligere indkommet	6413,91

Ialt Kr. ... 6708,51

P. K. V.:
Thorbjørn Møller.

Redaktionen

Redaktør Kiærulff bor for Tiden: Mosede Strand pr. Greve Strand. I næste Uge træffes han dog paa sit sædvanlige Telefonnummer (Vester 2381 y) Mandag 3. Juli Kl. 9—11 og Tirsdag 4. Juli Kl. 18—22.

Møder i København

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 2. Juli Kl. 8½, Fælleskommunion.

Breve fra Læserne

Jeg læser i den katolske Katekismus: »Kirken er et synligt Samfund ...« Efter min Opfattelse har Kristus derimod stiftet et *usynligt* Samfund, og jeg støtter mig heri til følgende Tekst:

»Men da han blev spurgt af Farisæerne: Naar kommer Guds Rige, svarede han dem og sagde: Guds Rige kommer ikke, saa man kan vise paa det, og man skal ikke sige: Se her eller se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder« (Luk. XVII, 20—21). Det vil imidlertid interessere mig at høre, hvorledes man fra katolsk Side opfatter denne Tekst.

Med Tak for Optagelsen.

Erik Larsen.

Til Forstaaelse af den citerede Tekst maa erindres, at Farisæerne ved Guds Rige, der skulde komme, ikke tænkte paa det Messiasrige, som Profeterne havde forkyndt. Det var blandt Jøderne den almindelige Opfattelse, at Messias skulde oprette et politisk Rige, og at det vilde ske ved politisk Magtudfoldelse. At »Guds Rige kommer« vilde i saa Fald sige, at en Erobring fandt Sted. Man vilde da kunne sige: Se, nu er denne og nu er hin By i den nye Konges Magt. Det er denne falske Opfattelse, Kristus afviser ved meget stærkt at fremhæve, at det nye Guds Rige er af aandelig Karakter og har sit Grundlag i Menneskenes Sind.

Saa mange andre Steder i Skriften fremstilles imidlertid Guds Rige som et virkeligt Samfund af Mennesker. Saaledes Lignelserne om Guds Rige: Klinten og Hveden; den forudsætter, at det gode og onde trives Side om Side. Fiskegarret rummer gode og slette Fisk. De kloge og taabelige Jomfruer vandrer Side om Side i Bryllups-optøget. Hvor Guds Rige sammenlignes med et stort Gæstebud, finder vi igen Billedet af et Samfund. Ligeledes i Lignelsen om Vingaarden, hvor mange er sat i Arbejde af Vingaardsmanden, o. s. v.

Vi opfatter Kirken som et Rige, hvis Liv og Virke først og fremmest er af aandelig, altsaa usynlig Art. Men dette udelukker ikke, at den er synlig. Saaledes er det jo med Mennesket. Det mest betydningsfulde ved Mennesket er usynligt. Men vi har baade Sjæl og Legeme.

Da Kirken skal virke blandt Mennesker, som baade er Aand og Kød, er det nødvendigt, at den ogsaa kan ses. Hvorledes kunde man ellers slutte sig til den, ledes og føres af den. Kirken maa kunne tale med en hørlig Røst, ellers kan den ikke lære alle Folk. Den maa kunne

meddele de Fuldmagter, som Kristus overdrager den, paa en saadan Maade, at Menneskene ogsaa ved, at de modtager Syndernes Forladelse, Kristi hellige Legeme o. s. v. Derfor maa Kirken være synlig. Og den første kristne Kirke, saaledes som den skildres i Apostlenes Gerninger, var det.

*

Kunde Ugebladet ikke bidrage til, at Ordene Konfirmation og Firmelse blev brugt rigtigt. Efter min Opfattelse er:

Konfirmation: Bekræftelse af Daabspagten + højtidelig Kommunion (her i Provinsen ofte i 14-Aars Alderen) svarende til Protestanternes K.

Firmelse: Salvelse til Kristi Stridsmand ved Biskoppens Haand.

Er dette ikke rigtigt, da modtages med Glæde en Berigtigelse i »Spørgekassen«. Imidlertid bør Udtrykkene ikke bruges i Flæng.

Maa jeg have Lov at henlede Opmærksomheden paa en Bog af Schumacher-Köhl: »Die religiöse Mutterschule«. Mange unge Forældre savner saadan en dansk Haandbog i religiøs Vejledning over for Børnene. Var det mon ikke noget for Pauluskredsen at oversætte den — naturligvis tillempt efter danske Forhold?

Maa jeg have Lov at ønske, at Aarsregistret bliver, som »N. U.« (Ugebladets) plejer at være?

Endelig kan jeg ogsaa fortælle, at vi fjerntboende Katoliker tørster efter Bladets Ankomst hver Uge!

Solveig Henriksen,

Taarnborg Plantage pr. Korsør.

De har sikkert lagt Mærke til, at vi ikke længere anvender Ordet *Firmelse*, men kun taler om *Konfirmation*. Det er simpelthen det gamle Navn for dette katolske Sakramente, og selv om Protestanterne bruger det samme Navn til en ganske anden kirkelig Handling, skal vi ikke af den Grund give Afkald paa gammel katolsk Sprogbrug.

Til den Daabsbekræftelsesfest, som flere Steder holdes ved Skoleaarets Afslutning, er det ikke heldigt at bruge et Navn, der kan forveksles med Navnet paa et af vore Sakramenter.

Pauluskredsen paatænker Udgivelsen af just saadan en Bog som De nævner. Tak for den angivne Bogtitel. Nævnte Bog skal nok gaa med ind i Forarbejderne.

Der kommer Register ved Aarsafslutningen.

Og hjertelig Tak for Deres Interesse for Bladet.
Red.

Mit Skapular (fortsat, fra Side 71)

kede Kammeraterne, skønt de spredte Bomber fra Le Cateau kom meget hyppigere end før, og nogle faldt temmelig nær vor Skyttegrav.

Jeg rejste mig, tog min Kappe paa og skrævede over de nærmeste sovende. Jeg maatte absolut op og lede efter mit Skapular, hvor taabeligt det saa end var. Noget inde i mig blev ved med at sige: »Nu har du haft det hele Krigen igennem, og saa ...!«

Da Vagten udenfor vendte Ryggen til, gik jeg ad den hullede, ødelagte Vej tilbage mod Gaarden. Det var bælgmørkt. Et Sted delte Vejen sig i to, og jeg var ikke vis paa, at jeg havde valgt den rigtige, før jeg kom forbi to døde Soldater, som vi havde passeret tidligere paa Dagen. Stakkels Fyre, som laa der i en Klump paa en Vej fuld af Granathuller, en mørk Novembemat! Jeg gjorde Korstegnet og bad en Bøn for deres Sjæle, mens jeg gik videre paa den Ekspedition, jeg nu grundigt fortrød.

Omsider naaede jeg Gaarden. For faa Timer siden havde den virket helt hjemlig hyggelig, da Jackson sled med at faa Vandet i Kog, og Sergent Tierney talte saa forjættende om Fremtiden. Men nu var der forfærdelig uhyggeligt, og jeg blev ganske klar over, at jeg ikke var nær saa modig, som jeg selv havde bildt mig ind. Hvis jeg ikke havde kendt den høje, gamle Træpumpe i Forvejen, vilde jeg have troet, at en vældig, spøgelsesagtig Soldat stod foran mig, parat til at gøre en Ende paa mit sølle Liv.

Med begge Hænder famlede jeg op og ned ad Pumpen. Hver eneste Tomme blev befølt, men der var intet Skapular. Saa lagde jeg mig paa Knæ og følte paa Jorden omkring den og kravlede derpaa rundt om Stenruget paa alle fire — men forgæves.

Pludselig hørtes en forfærdelig Eksplosion i nogen Afstand, netop mens jeg overvejede at stryge et Par Tændstikker og undersøge Stedet endnu en

Gang; og jeg bestemte mig til at gaa tilbage saa hurtigt som muligt og ikke ved at tænde Lys maaske tilkalde Fjenden, som maatte være ganske nær. Det hele var et idiotisk Foretagende, det var jeg klar over.

Da jeg naaede tilbage til det Sted, hvor Skyttegraven skulde være, troede jeg først, jeg var gaaet fejl. En Mængde Soldater var i travl Bevægelse over en Bunke Sten, Planker og Pigtraad, som dækkede Stedet. En Mand med en elektrisk Lommelyste knælede ved Siden af en Soldat, som laa ved Vejkanten. Netop da jeg naaede derhen, rejste han sig og sagde: »Han er færdig,« — og jeg genkendte Regimentslægen. Midt paa Pladsen med dens Dynger af Sten og Træ saas ligesom en Kratermunding, og jeg opdagede med Rædsel, at der laa Masser af døde omkring den.

Snart fik jeg at vide, at en Mine, som de flygtende Fjender havde anbragt under Gulvet i Skyttegravens midterste Rum, var eksploderet. Det, jeg nu saa, var Resultatet; og havde jeg ikke følt mig saa stærkt tilskyndet til at lede efter mit Skapular, vilde jeg ligge sønderrevet et eller andet Sted, for jeg havde netop lagt mig til Ro i Midterrummet, da jeg opdagede, Skapularet var borte.

Ved Daggry angreb vi Landsbyen og tog nogle faa Fanger. Da vi bagfter hentede min Ration i Feltkøkkenet, kom Jackson hen til mig og stirrede paa mig, som om han saa et Spøgelse.

»Jeg troede, du laa i den Skyttegrav,« sagde han.

»Og jeg troede, du laa i den,« svarede jeg.

»Det gjorde jeg ogsaa — i Rummet ved Siden af, hvor Minen eksploderede. Jeg vilde ind og se efter dig, før jeg lagde mig til at sove, men der var saa mørkt, at jeg ikke kunde finde dig. Saa bad Korporal Hannagan mig hente en Flaske Vand, og mens jeg var ovre ved Vandvognen, gik den forbandede Mine af.«

»Det var rigtignok paa et

hængende Haar, du slap! Men hvorfor vilde du have fat i mig?«

»For at give dig dette her,« sagde han og halede mit Skapular op af Lommen.

(Paa Dansk ved T. Fd.).

Uhøjtidelige Udklip

ved John

Visdom for Ferietiden

Det franske Spejderblad »Le Chef« lærer os Feriens rette Livsvisdom i denne Historie, som alle Læserne bedes skrive af og lære udenad:

Bevar din Sindsro. Vær ikke saa indbildsk at tro, at du kan standse Stjernernes Gang. Bær dig ad som den Englænder, der Lørdag Middag stod parat til at tage af Sted paa Weekend. Lige som han skulde gaa, modtog han et Telegram. Det meddelte ham det Ulykkesbudskab, at han havde tabt 20.000 Pund Sterling paa Børsen. »Føj dog,« udbrød han, »det vil jeg ærgre mig frygteligt over paa Mandag Morgen.« Og saa lod han Telegrammet ligge og greb Golfkøllerne.

... Og saa var der kun een

Paa Salomonsøerne kom der en indfødt Høvding til den katolske Missionær og udtalte Ønsket om at blive Kristen. Nu var Flerkoneriet udbredt der paa Øerne, og Missionæren spurgte derfor, hvor mange Koner Høvdingen havde. »Otte,« lød Svaret, for det var en stor Høvding. Saa forklarede Præsten, hvad Kirken forlangte i det Spørgsmaal; og han sagde til Høvdingen, at denne kunde komme tilbage til yderligere Undervisning, naar han havde vist sin gode Vilje ved kun at beholde en af Konerne og give Afkald paa de andre. Det varede nogle Uger, men saa kom Høvdingen igen. »Hvor mange Koner har du nu?« — »Kun een.« — »Og de andre har du sørget ordentligt for eller sendt dem hjem til deres Familier?« — »Nej, det har jeg ikke. Deres Familier vilde ikke have dem; saa jeg spiste dem selv.« (For Historiens Rigtighed bæres Ansvar af James Finnegan i »Notre Dame«).

Forfatteren A. Hitler

»Universe« beretter, at den øverste Ledelse af det tyske Riges Litterære Anliggender har udtalt en skarp Misbilligelse af, at man sommetider ser Eksemplarer af Hitlers »Mein Kampf« udbudt til Salg hos Antikvarboghandlere. »Det virker pinligt paa enhver nationalsocialistisk tænkende Tysker at se vor Førers Værk kaldt andenhaands,« siger Rigs-kammeret for Litteratur.

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Det summede ligefrem i Walthers Hoved af bare Træthed. ... Han skyndte sig at bede et Fader- vor for Dr. Schlagenberg, saa vendte han sig ind mod Væggen og lukkede Øjnene. Petroleumskonge — Lo-Pa-Hong — Pacific-Eks- pres, Bob, Bob, Bob ...

Solen skinnede gennem de svære Damaskgardiner ind i Soveværel- set.

Med et Sæt fo'r Walther op, gned Øjnene og saa sig forvildet om- kring. — Han befandt sig i Sove- værelset hos Mr. Davis! Gud være lovet! Han trak Vejret lettet. Hele Natten havde han været plaget af alle mulige tossede Drømme. ...

Nu sad Walther i Sengen, strak- te sig og gabede. Hvor længe havde han mon sovet? — Han greb efter sit Arinbaandsur, som laa paa Nat- bordet: halvvellev! En, to, tre sprang han ud af Sengen og klædte sig paa. Hvor saa Værelset venligt ud nu. Helt anderledes end i Gaar Aftes ved Skæret af den elektriske Lampe! — Gennem den aabent-

staaende Dør mærkede han Duf- ten fra Rosenbuketten. —

Fem Minutter senere sad Wal- ther i Arbejdsværelset og læste sin Post. New York Herald indbød ham til under Opholdet i New York at bo paa Hotel Majestic paa Bladets Hegning. »Det gaar ikke!« tænkte Walther, »jeg kommer til at afslaa det; jeg skal jo bo hos Mr. Scanton!«

Det andet Brev, som var maskin- skrevet, bar Stempiet: San Fran- cisco, 15. Marts. Walther brød sin rjerne med at finde ud af, hvem der kunde skrive til ham derfra. Den 15. Marts havde han jo endnu selv været i San Francisco! — Han aabnede Brevet:

Kære Walther!

Jeg kunde lide at se dit Ansigt, naar du læser dette Brev! — Ver- kommen til Chicago! Det er en dej- lig By, ikke sandt? Hvordan gaar det, gamle Dreng? Hvad syntes du om Rejsen med Ekspressen? For- naabentlig har du haft nogen at studre med paa Rejsen. Paa Gen- syn! Din Bob Scanton. —

Walther rystede leende paa Ho- vedet. Aa, Bob, din gamle Spilop- mager! Sikken en Idé at sende ham et Brev fra San Francisco flere Dage forud! Men pænt af ham var det dog!

Walther lagde Bobs Brev ned i en Skuffe og trykkede paa Knap- pen. Et Øjeblik efter aabnedes Døren lydlost, og Negeren traadte ind.

»Good morning, Master, har De sovet godt?«

»Ja Tak, udmærket.«

»Nu skal jeg straks bringe Dem Kaffen. Er der ellers noget, De ønsker?«

»Er Harry oppe?«

»Yes. Jeg skal straks kalde paa ham.«

»Hallo, John, hvad Tid spises der Frokost?«

»Klokken tolv, Master. Og De kan efter Behag faa Frokosten ser- veret i Spisesalen eller her paa Deres Værelse.«

»Tak, jeg gaar hen i Spisesalen og spiser.«

Tjeneren gik og kom lidt efter tilbage med »Kaffen«. Han stillede Bakken fra sig paa et lille Anret- terbord og begyndte at dække Bord: Kaffe, Mælk, Smør, Æg, Skinke, Franskbrød og Kager. —

(Fortsættes)

HORSENS

Katolsk Salmebog	3.00
— — i Skind med Guldsnit	7.00
— Messebog — — — — —	14.00
— Katekismus	2.50
— Bønebog for Ungdommen	1.50

haves altid paa Lager.

Thems Boghandel, Horsens, Telefon 600

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks
Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783

Installationsforretningen »Lyset«
TORVET 10

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installatør for Sct. Joseph Søstrene **Telefon 618**

SØNDERBORG

H. Hoffmeister

BAGERI OG CONDITORI

Telefon 233

Leverandør til de katolske Institutioner

ROSKILDE

PRIMA KOLONIALVARER

bedst hos **Herman Johansen, St. Olsgaard, Tlf. 591**

H. V. Nordsteen

Blikkenslagermester

Algade 34, Telefon 923

Leverandør til kat. Menighed

Køb hos

vore Annoncører

HADERSLEV

Ligkistemagasinet

N. Rattenborg

Alt vedrørende
Begravelser besørges

Storegade 53

Tlf. 408 & 1235

PETER SCHMIDT

Th. Quiels Eft. Blikkenslager

Autoriseret Gas- og Vand-
mester - Sanitære Anlæg
Centralvarme

Gaaskærsgade 50 . Tlf. 516

Støt

Frank Andersens

Fond

Postgiro 1087

AARHUS SOGN

Aarhus

Gudstjenester

Søndag den 2. Juli:
Kl. 7, 8 (Fælleskommunion)
Kl. 10,19.
Hosp. Kl. 6.

Oplandet

Gudstjenester

Odder:
Søndag den 2. Juli:
Kl. 9,15: Kommunionuddeling.
Kl. 10: Sangmesse.
Pindstrup:
Søndag den 2. Juli: Kl. 10.

Ebeltoft:

Søndag den 9. Juli:
Gudstjenesten **bortfalder.**

Hvad der skal ske.

Sct. Clemens Trop drager i Sommerlejr til Sallingsund Søndag den 2. til Søndag den 9. Juli. Postadresse: Sct. Clemens Trop, Adr.: Hr. Købmand Mehlsen, Nykøbing M.

Dronning Dagmars Trop sender en Del Pigespejdere til Fæno til Blaamejse- og Patruljeførertræning (11.—20. Juli). En Fører tager til Trekløverkursus samme Sted 3.—11. Juli. Postadresse: Pigespejdertræningslejr, Fæno pr. Middelfart.

Retræte for Damer

I Tiden fra Tirsdag d. 17. Oktober til Lørdag d. 21. Oktober efter Messen holdes en lukket Retræte for Damer i Assumptionsklosteret paa Rygaard. Opholdet koster alt iberegnet 10 Kr. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker ved Henvendelse til Rektoren i Stenosgade eller Forstanderinden paa Rygaard.

Lodtrækning

Sølvrammen, som blev bortloddet til Fordel for den ny Rosenkranskirke, blev vundet paa Nr. 60. Vinderen bedes afhente den i Præstegaarden, Boyesgade 8, inden Udgangen af Juli Maaned.

ODENSE

Junker-Dreie Kolonial . Delikatesser Nørrebro 49 . Odense Lev. til Sct Josephs Hospital	Odense Brugstovning Hovedkontor, Albani Torv 7 Kolonial . Manufaktur . Isenkram Ordre hentes, Varene udbringes Leverandør til katolske Institutioner	Støt Frank Andersen's Fond Giro Konto 1087	
Brug VEISTRUP'S kontrollerede Høns- og Kyllingefoder Telefon Dalum 24. Leverandør til Dalum Kloster	Sophus Larsen & Søn Kød og Fedeverer Vesterbro 90 . Tlf. 3715 Albanigade 35 . Tlf. 4895	Katolske Sange til Fest i Kirke og Hjem med kort Varsel Send Oplysninger til Holger K. Hafstrøm Læsøgade 179 . Odense	
Dalum Landbrugskoles Mejeri fineste Mejeriprodukter Leverandør til Sct. Josephs Hospital	Vald. Tørring aut. elektr. Installatør Kongensgade 13, Tlf. 2021 Leverandør til Dalum Kloster		
KOLDING		G. Rasmussen BAGERI OG KONDITORI 1. Kl.s Varer Tøndergade 44 Telefon 259 Lev. til Sct. Hedvig Klinik	V. FALThER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer HJ af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698
Smedemester H. J. Hansen Kongebrogade 14 . Telefon 2181	Køb hos vore Annoncører	Gør Deres Indkøb af Cigarer, Tobak og Cigaretter hos M. Baun , Tøndervej 64	
C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning Specialitet: Kaffe Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Hospital Adelgade 15, Telefon 57	VEJLE Vejle Trælast & Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Arbejdet ved den katolske Skole		
Tandteknik M. BANG Torvegade 12 . Telefon 2046 Alt i moderne Teknik	VEJLE	C. V. Berg Blikkenslagermester aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Arbejdet ved den katolske Skole	
VEJLE NY Mineralvandsfabrik P. C. NIELSEN Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital	Mejeriet „Ficaria“ Fineste Mejeriprodukter Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital	C. V. Berg Blikkenslagermester aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Arbejdet ved den katolske Skole	

Det var en Sommerdag

En af disse stille Stunder, da man glæder sig over Nuet og glemmer alt andet. Nu er det Sommer. Se de røde Valmuer, som flammer i Solen. Mærk Solens Varme paa din Hud. Fryd dig over alt det friske grønne om dig!

Hvor har man længtes efter denne første rigtige Sommerdag. Man føler sig som et nyt Menneske, naar Solen viser Verden »i en ny Belysning«. Navnlig i vort Land, hvor Sommeren er saa kort, lærer vi rigtigt at skønne paa den.

Og man tænker paa den store Modsætning: Vinteren med sin Kulde, der gør Jorden saa haard, at man aldrig skulde tro, der nogen Sinde kunde bryde nyt Liv frem gennem dens Skorpe.

Men Tanken om disse store Modsætninger i Naturen minder mig om noget, jeg oplevede for et Par Dage siden.

*

Der sad i min Stue en ung Mand og fortalte om sine religiøse Vanskeligheder. »Rigtig ivrig Katolik har jeg aldrig været,« sagde han. »Egentlig kunde jeg nok ønske at gøre Alvor af det. Men jeg tror, at jeg mere er b a n g e for Gud, end jeg elsker ham. Det har altid været saadan, naar jeg tog mig sammen, at jeg gjorde det af Frygt.

Er der saa ikke længere Fare paa Færde, bliver jeg ligegyldig med de religiøse Pligter. Jeg kommer ikke til Søndagsmesse og Sakramenter. Frygt og Religiøsitet er hos mig uadskilleligt forbundne.«

Jeg maatte prøve paa at forklare, hvor begrænset en Rolle Frygten bør indtage i vort religiøse Liv. Og hvorledes Glæden over Guds Godhed, Barnesindets Længsel efter Faderen, kort sagt Kærligheden eller i hvert Fald Viljen til Kærlighed er det afgørende.

Men jeg fandt ikke noget rigtigt Billede. Først nu gaar det op for mig, at der næppe gives noget bedre Billede paa Guds Kærlighed og dens Underværker end Sommerens Herlighed. Medens den barske, kolde Vinter er **F r y g t e n**.

Naar Frygten gaar som en kold Vind over Menneskesindet, da lukker det sig til. Der dannes sig en haard Skorpe over Sindet.

Lad os digte et Eventyr om Vinteren. Den havde sat sig for, at den vilde tvinge Jorden til at sende Spirer til Vejrs, klæde sig i grønt, bære Frugt. Men Jorden er genstridig. Det nytter ikke, at den strenge Hersker straffer Jorden med isnende Kulde, pisker den med Hagl. Jorden stivner ganske, lukker sig endnu

mere til, og i afmægtigt Raseri maa Vinteren give op.

Men Sommeren behøver blot at vise sit smilende Aasyn, og Jorden aabner sig. Et Væld af Planter og Blomster stiger frem. Underet er sket. Den milde Sommer har sejret.

Skal Menneskesindet vaagne til Liv, skal det bringe alle sine Spirer til Vækst, til Blomstring og Frugt, da maa Gudskærligheden gøre Solens Gerning. Du skal for Alvor tro, at Gud er din Fader og du hans Barn. Du skal vide, at han kun ønsker at gøre dig lykkelig. At han helst vilde spare dig for al Lidelse, men at de største Lidelser skyldes, at du ikke var moden til Kærlighed. Saaledes gaar det til, at den kristne Tro udfolder sig i dit Sind. Men Frygten gør det saa sandeligt ikke. Ligesom Frosten kan berede Jorden, kan Frygten i nogen Grad bane Vej for sand Religiøsitet, men hvor betyder den dog lidt i Sammenligning med Gudskærlighedens livgivende og livfornyende Virkning.

Barnet kommer sin Fader i Møde med Tillid og Glæde. Og saaledes maa vi Kristne komme til Gud. Lad ikke den overdrevne, misforstaaede Frygt forgifte dit religiøse Liv. Luk Sindet op for Sommeren, Sindets dejlige, frugtbare Sommer. C. B.

Horisonten rundt

Alliance med Bolsjevismen

Som vi tidligere har berørt, er den katolske Offentlighed i Frankrig og England foruroliget ved deres Regeringers Forsøg paa at komme i Freds-Alliance med Rusland. Blade som »Catholic Times« samler ligefrem paa »non serviam«-Erklæringer fra Læsere. »The Weekly Review« indtager samme Holdning og skriver bl. a.: »Den Enstemmighed, hvormed engelsk Presse ønsker en Bolsjevik-Alliance, er foruroligende.«

»The Tablet« mener derimod, at der er forskellige Slags Alliancer alt efter Fællesinteressernes Omfang. Og England og Sovjet har faktisk *een* Fællesinteresse: at danne en Modvægt mod voldelig tysk Ekspansion paa Naboers Bekostning. »Catholic Herald« skriver: »Vi vil vedblive at bekæmpe enhver Alliance med Rusland, som gaar ud over, hvad de nuværende Forhold maa kræve i Retning af en Magtbalance for den internationale Retfærdigheds Skyld.«

»The Commonweal« (U.S.A.) mener det tvivlsomt, om katolsk Morals Krav til de *Midler*, hvormed en god Sag tør fremmes, tillader at søge de gudløses Bistand, men indrømmer, at man paa nationalistisk Side i Spanien affandt sig med tilsvarende Vanskeligheder.

Noget af det værdifuldeste, som er sagt i denne Anledning, finder vi i »Colosseum«, hvor Bernard Wall skriver: »Den store Vanskelighed ved den nuværende Situation ligger deri, at alle Krige faar Religionskrigens særlige, fanatiske Grusomhed,

fordi Moralister, Filosofer, Profeter og Gejstlige indruller sig i Kampen. Tyskerne er ikke længere Undersaatter i det Land, hvormed vort Land er i Strid; de er *odium generis humani*, ligesom Muselmændene var for Korstogsprædikanterne. — (Det samme Synspunkt antager Modparten). Af den Grund kan Moralister, som taler om retfærdige Krige, komme til at gøre mere Fortræd end Gavn; idet de (paa begge Sider) højtidelig ekskommunicerer deres Modstandere.«

Navn til Een Dags Retræterne

Vi minder om den Konkurrence, vi startede for 14 Dage siden. Det gælder om at finde et godt Navn til Een Dags Retræterne. Der maa kunne findes et Navn, som falder let paa danske Læher og udtrykker det væsentlige Indhold i denne religiøse »Øvelse«. Forslag modtages hele Juli Maaned igennem (Redaktør Kiærulff, Mosede Strand pr. Greve Strand).

Blandt de hidtil fremkomne Idéer nævner vi »Stille Dag«, »Lønkammerdag«, »Katolsk Aktionsdag«, »Offerdag«, »Missionsdag«, »Præ-Apostolats-Dag«. Men vi skulde gerne have mange flere at vælge imellem, og de Læsere, der ikke føler sig helt tilfreds med noget af ovenstaaende Navne, bedes stille deres eget Forslag.

Lille Katekismus i ny Udgave

Biskop Suhr har nedsat en Kommission til Forberedelse af en ny Udgave af den lille Katekismus. Kommissionens Medlemmer er: Pastor Benzon (For-

mand), Pastor Knud Ballin, Pater Groteclaes, Søster Clara og cand. theol. Thorbjørn Møller. Præster, Søstre eller andre, som ud fra deres Erfaring i Religionsundervisning maatte have Ønsker eller Forslag at fremføre, bedes sende saadanne til Pastor Benzon og derved hjælpe Kommissionen i dens Arbejde.

Vore Præster

I sidste Nummer bragte vi en Meddelelse om Forflyttelser og Udnævnelser blandt vore Redemptoristpatres. Desværre var der faldet en Sætning ud af Meddelelsen. Vi retter den deraf opstaaede Misforstaaelse ved at gentage: Pater *Freitag* er udnævnt til Sognepræst paa Amager, Pater *Jaworski* til Sognepræst i Odense og Pater *Fritz* til Sognepræst i Næstved. Samtidig er Pater *Poquet* forflyttet til Odense.

Pater *Stäubli* S. J., der varetager Præstegerningen i St. Knud Lavards Sogn i Lyngby, er flyttet fra Stenosgade til St. Andreas Præstegaard i Ordrup.

Københavnsk Ungdomsstævne udsat

Vi plejer efter Feriernes Afslutning at have et københavnsk Ungdomsstævne i Hovedstadens Nærhed. I Aar vil det dog først kunne finde Sted noget senere. Efter at Stævnerne i en Aarrække har haft et vist ensartet Præg, er der et almindeligt Ønske om, at de gennemgaar en Fornyelse. Det vil imidlertid kræve saa omfattende Forarbejder, at Udsættelsen er nødvendig.

Missionærer redder et helt Folk

I to Aar har Krigen mellem Kina og Japan raset i al sin Gru. Maaske der faldt flere Soldater i Verdenskrigen, men ingen Krig i hele Verdenshistorien har bragt saa megen Nød og Ulykke med sig som denne. Man behøver blot at tænke paa, at mellem 50 og 100 Millioner Flygtninge flakker om uden Husly, Føde og Klæder, jaget i navnløs Angst gennem det mægtige Rige. Der-til kommer Tusinder af saarede Soldater, som ligger og forbløder, uden at nogen kommer dem til Hjælp. Intet Menneske vil nogensinde kunne udmaale Omfanget af al denne Elendighed.

Men midt i Lidelsernes Syndflod staar de katolske Missioner som en reddende Ark. 5000 Præster, 1500 Brødre, 6000 Søstre, 15000 Lærere og Kateketer og over 7000 Teologistuderende sætter al deres Kraft ind paa at hjælpe Flygtninge og Saarede. Hele den katolske Mission er blevet en Slags Røde-Kors-Komité. Alle Missionsstationer og Kirker i Krigszonen og i vid Omkreds udenom den er forvandlede til Hospitaler og Flygtningelejre. Hver Missionsstation tager sig af 5—10000 Flygtninge og 500—2000 saarede Soldater. Ialt regner man med, at Missionsstationerne skaffer midlertidigt Herberg til mellem 15 og 20 Millioner Flygtninge. Det er bogstavelig sandt, at Missionærerne redder et helt Folk.

Blandt flygtende Millioner

De katolske Missionærer stiller alt til Flygtningenes Raadighed: deres Kirker og Katedraler, Universiteter og Skoler, Syge- og Børnehjem, tit deres egne Værelser og deres egne Senge. Ofte lejer de Nabohuse eller hele Bygningskomplekser for at kunne tage imod Flygtningene.

Her er et Par Eksempler. I Shanghai har Jesuitpater Jacquinot og hans Medarbejdere reddet ialt 4—500.000 Menneskeliv. I Songkaong arbejdede Missionærerne saa ypperligt, at

de fik tilbudt Ledelsen af Byens Røde Kors. I Yenchowfu huser Missionærerne 18—20 Tusinde Flygtninge, deraf alene 2—3000 i den store Domkirke, hvor der endogsaa er blevet født en halv Snes Smaabørn til Verden. I Nanking var Missionærerne ikke forberedt paa Byens hurtige Fald, men reddede alligevel Titusinder fra Døden. Her som overalt arbejdede de sammen med de protestantiske Missionærer og de lokale Myndigheder.

I Pengpu var de ti Tusind Flygtninge først fordelt mellem den katolske Mission og en Røde-Kors-Lejr. Men da Japanerne indtog Byen, følte især Kvinderne sig ikke længere sikre i Røde-Kors-Lejren og bad om Optagelse hos Katolikerne. Dag efter Dag kunde man saa se et mærkeligt Optog gennem Gaderne: I lange Rækker gik Kvinderne med tilhyllet eller tilsværtet Ansigt til den katolske Mission, ledsaget af en Præst, en buddhistisk Bonze eller af Biskoppen selv.

I Kaifeng oprettedes 12 Lejre for 30.000 Kvinder og Børn. De blev Forbilledet for de utallige Lejre langs Lin-hai Banen, som opstod under Ledelse af Benediktinerpater Klougherty. I Hankow tilkaldte Borgmesteren Pater Jacquinot, som indrettede Sikkerhedszoner for Titusinder.

Denne Liste kunde fortsættes i det uendelige. Dertil kommer de saarede, hvis Tal næppe nogensinde vil blive fastslaaet. Men i hvert Fald ved Missionærer og Søstre Besked om Hundredtusinder, som de selv har plejet. I Hankow alene kom der paa to Hospitaler 90.000 Patienter i Løbet af faa Maaneder. Næsten lige saa mange paa Militærlazarettet i Kaifeng. Og det er kun to Byer.

Hvor Reportere standser gaar Søstrene frem

Men de fleste Syge og Saarede er blevet plejet ude ved Fronten. I fuldkommen Dødsforagt er

Præster, Søstre og de hurtigt uddannede indfødte Sygepassere ilet til Fronten. Hvor de nyhedstørstende Avisreportere er standset op, gaar disse Pligtens og Næstekærlighedens Helte endnu længere frem. Her er der blevet virkeliggjort noget, som Verden maaske aldrig har oplevet et Sidestykke til. Hele Klostre er draget med ud til Fronten for at hjælpe de saarede, Kinesere og Japanere i Flæng. I Samdrægtighed har katolske Søstre arbejdet under protestantiske Læger, og protestantiske Diakoniser under katolske Læger. Og kan man faa et mere levende Indtryk af Missionernes kristne Styrke end ved at høre, at Præsterne holder store Feltgudstjenester ude ved Fronten, trykker særlige Feltaviser med Oplag paa 10.000 Eksemplarer eller mere, og at de om Aftenen i Fællesskab synger deres Komplet i Barakklostrene, efter at de har tilbragt hele Dagen i de saarede Tjeneste.

De, der ikke flygter

Ofte har Missionærerne reddet hele Byer. Naar de lokale Myndigheder flygtede, overdrog de ofte Missionærerne Ledelsen. Saaledes f. Eks. i Millionbyen Hankow, hvor Borgmesteren overdrog Styret til den enarmede Jesuit Pater Jacquinot. Denne reddede Titusinder af Menneskeliv, da han forhindrede de kinesiske Soldater i at sprænge det store Vandværk i Luften ved Japanernes Indmarch.

I andre Tilfælde overtog Missionærerne Ledelsen paa eget Initiativ. Mongolerne var forbløffede, da de første Gang indtog den store By Siwantse ved den kinesiske Mur og opdagede, at Missionærerne ikke var flygtet. Men endnu mere forbløffede var Kineserne, da de tilbageerobrede Byen, og Missionærerne stadig var forblevet paa deres Post. Og da endelig Mongoler og Japanere i Fællesskab for anden Gang indtog Byen, kunde de kun sige: »Vi kommer, og Missionærerne er der. Vi flygter, og de bliver. Vi kommer efter Kamp tilbage, og de er her stadig.«

I utallige Tilfælde har Missionærerne været det ulykkelige Folks Talsmænd. I Kweitfu havde Japanerne fængslet et stort Antal Kinesere og anklagede dem for Samarbejde med Røverbanderne. Der lykkedes det en spansk Missionær at opnaa Løsladelse for alle dem, hvis Uskyldighed han gik i Borgen for. I Hwanpei opnaaede en

Franciskaner frit Lejde for mange Tusinde Flygtninge, som var tyet dertil. Ogsaa de italienske Missionærer beretter om talrige Tilfælde, hvor det er lykkedes dem at opnaa Skaansel for de ulykkelige.

Er det saa ikke bogstavelig sandt: Missionærerne redder et helt Folk!

A. M. Lehmkuhl O. P.

Aar af Herterviks Virketid. Paa Tilbagevejen blev vi enige om, at Billedet var Udtryk for en syg Sjæl, det kunde ikke have Bund i Virkeligheden. Men vi skulde erfare noget andet.

En Dag, paa en Fjeldtur over Kolsaas, tog vi fejl af Vejen og kom hen paa Eftermiddagen til en Skovsø. Alt var blikstille. Vandet i Søen som Glas dækket af Nøkkeroser, Træerne rundt om viste deres urokkelige Spejlbillede i Glasset. Belysningen var fantastisk. Det var en sovende Natur, skøn, men kold og afvisende. Ventede vi, at en Vind skulde kruse denne stille Flade af Glas? At en Fugl skulde synge? At en Gren skulde svaje? Ja, vi ventede noget. Men intet skete. Heller ikke dukkede en Nymfe op ved Bredden af Søen. Intet skete. Det føltes som om Tiden i et Nu stod stille. Vi blev lidt blege. Men Skov var det dog, selv om Naturen paa dette Sted satte Kræfter ind, saa man ængstedes ved at dvæle.

Men en Dag, paa Vej til Jonsknuten højt oppe i Fjeldet, kom vi til en Skogtjern. Her mødte vi det uforudsete, her overfaldt Naturen os. Vi saa den, som Tom Kristensen og Lars Hertervik saa den. Jeg citerer: »— Selv om Sollyset bager de mossede Sten, er der Grene som Knogler og Knokkelben. Selv om Løvet er grønt og Himlen er blaa, har Stedet en Stemning aflædig og graa. Der er sødlige Lugte. Det dufter af Svamp, af Carry og Køkken, en huslig Damp. Af Champignon'er en Mandelduft, som mørkt forsøder min lyse Fornuft. Ak kunde man stænke med indviet Vand og redde et Gran af sin lyse Forstand og kun se en Skov, hvor der faktisk er Skov, og følge den alfare Lov som en Lov.« (Af Neandertal«).

Men her kunde vi ikke se Skov, »hvor der faktisk var Skov«. Det pandæmoniske greb ind med en saadan Styrke, at vi ikke turde se paa hverandre. Men vi forstod: her kunde i Ensomheden en Sjæl, som ikke var i Stand til at stænke med indviet Vand, ikke blive befriet, men maatte gaa under i

Pan i de norske Fjelde

Forfatteren A. Joakim Rønnow har paa en Ferierejse til Norge oplevet det »pandæmoniske« i Kunsten og Naturen.

»Har du faret vild i dunkle Skove? Kender du Pan?« I. P. Jacobsen kendte ikke denne Pan, havde aldrig mødt ham, men dykkede ned i Sjælens Urskov, og her følte han »Kærlighedens Pan« i en forrykt dæmonisk Oplevelse. »Da tav alt Talende«. Af en ganske anden Art er Tom Kristensens Forrykkelse, som han giver Udtryk for i et Digt, trykt i Samlingen »Paa den yderste Rand«. Digtet hedder »Neandertal«. Heri meddeler han om Oplevelser af en saadan Karakter, at det Pandæmoniske trænger igennem fra den Afgrund, hvor det holdes fængslet af Troen paa en Lysets Aand — helt ud i den stoflige Verden og: »Da taler alt Tiende«.

Vi var kommet til Norge og stod overfor et Billede af Lars Hertervik paa Nationalgalleriet i Oslo. Mine to Kammerater og jeg. Hvorfor vi stod her? Jo, i Berlingske for 12. Sept. 1936 skrev Henning Kehler saadan: »— fra den Skræk, som er paa Bunden af Naturen, kan Mennesket ikke frelse sig selv, men maa ufrelst gaa til Grunde som de, der saa Medusa i Ansigtet. Saadan gik det den norske Maler Hertervik. Ogsaa for Tom Kristensen er Naturen dæmonisk og farlig for Forstanden og her hjælper ikke den Voltaireiske Aand, som Tom Kristensen er imponeret af, men en Aand, som kræver Tro.

Af Mangel paa Tro gaar Forstanden vild.

Den gale, siger Chesterton, er ikke et Menneske, som har mistet sin Forstand; men et Menneske som har mistet alt — undtagen sin Forstand.

Den, som har mistet sin Tro, vil nok bevare sin Forstand, men ikke sin lyse Forstand. Han vil ikke være i Stand til at se en Skov, hvor der faktisk er Skov, han vil før eller senere se den Skov, som Hertervik malte, for han blev helt gal.«

Jeg maatte se dette Billede af Hertervik. Og saa kom mine to Kammerater og foreslog, at vi skulde holde Ferie i Norge. Det var Aaret efter, at jeg havde læst Artiklen. Og nu stod vi her altsaa. Det første Indtryk af Billedet var Skuffelse. Jeg havde, som man vistnok altid er tilbøjelig til, tænkt mig Billedet saa stort som en Væg, og saa var det kun ca. 50—65 cm. Det hedder »Skogtjern«, det vil sige en Skovsø af en egen Beskaffenhed, en Sø, som er ved at blive til Mose. Bagved Søen ser man en Skov og Fjeldblokke, som til venstre skjules af Taagemasser.

Det næste Indtryk var Følelsen af noget overnaturligt lagt ind i Billedet. Der var et forfærdende Liv i dette Billede, et lurende Liv. Alle Væksterne trukket ud af den vegetabiliske over i en dyrisk Tilværelse. Billedet var malt i 1865, et af de sidste

Naturens Dæmoni og Panik, blive en Nebukanezar og gaa paa fire og æde Græs. Synke tilbage til Neandertalstadiet.

Men næste Morgen — nej, det er sandt, vi blev paa Fjældet om Natten, overnattede i Knutehytten og kom først til Oslo næste Dags Aften.

Den følgende Dags Morgen opløftede vi vore Hjerter og besprængte os med indviet Vand i »Sanct Dominikus« i Neuberggaten.

A. Joakim Rönnow.

Valfarten til Haraldsted

En særlig vellykket Valfart! Det helt rigtige Valfartsvejr: Skyernes graa Slør trukket for Solen det meste af Tiden, frisk Vind, som ikke udarter til haard Blæst. Baade derfor og paa Grund af mange gode Stemmer lyder Sangen ualmindelig godt hele Vejen, og der bedes taktfast. Det er allerede flere Aar siden, den lille Valfartssangbog blev udsolgt; vi bruger derfor den nye katolske Sangbog. Det er en stor Fordel, da vi paa denne Maade har et større Udvalg

af Sange at vælge imellem. Vi finder deriblandt bl. a. gode gamle Sange, som egner sig fortrinligt til Valfart som f. Eks. »Dejlig er Jorden«. Hvornaar kan man bedre end ved denne Lejlighed synge:

Gennem de favre Riger paa
Jorden
gaar vi til Paradis med Sang.

Naar man saa smaat begynder at trættes, er det godt at synge Sange med en energisk Melodi som »Vi har Ungdommens Mod«, og det passer — mener vi da — helt godt til Situationen, naar vi synger:

Vi har Haab i vor Sang,
vi har Kraft i vor Gang.

Flertallet af Deltagerne er unge; iøvrigt strækker Pilgrimmenes Alder sig fra 3—76 Aar.

Vi maa være det fortrinlige Vejvæsen taknemmelige for de nu helt upaaklagelige Veje; bortset fra det allersidste Stykke Vej er det næsten som at træde paa Parketgulv. Veteranerne blandt Pilegrimmene vil huske, hvor ganske anderledes Vejtilstandene var for Aar tilbage.

Foran Vejkorset, hvor vi — Traditionen tro — bad for af-

døde Pilgrimme, mindedes vi særligt Pastor *Hoppers*, som adskillige Gange har ladet sin stærke Røst lyde paa denne Landevej.

Sognepræsten i Ringsted, Pastor *Cortenraad*, deltog som sædvanlig i Valfarten. Efter Hvilet i Haraldsted holdt Valfartslederen, Pastor *Benzon*, en lille Tale for Ringsted-Præsten, der den følgende Onsdag just skulde fejre sit 25 Aars Præstetjubilæum.

Pater *Wegener*, der i en Aarrække har læst Messen i Ruinen, men nu opholder sig i Tyskland, havde haft den gode Tanke at sende en Hilsen med Adressen: Knud Lavards Valfart, Katolsk Kirke, Ringsted. Der var megen Glæde over de venlige Ord, som oplæstes efter Messen i Ruinen. Denne Messe havde Pater *Freitag*, Sundby, venligst paataget sig at læse.

Deltagelsen kunde have været bedre, men ogsaa ringere. *Knud Lavards Sogn* i Lyngby og *Knud Lavards Broderskab* i Brønshøj havde sendt en ret fyldig Repræsentation. Derimod sendte *Hertug Knud (Lavard)s Division* kun en eneste Spejder. Er det ikke for stor Beskedenhed?

Flere Billeder fra Vejlestævnet

Biskop Suhr i Samtale

Direktør Henning Jensen ankommer

Kultus

Det er Gud, vi ærer og tjener i Liturgien. Han er Maalet for vor Dyrkelse, vor Kultus.

Hvad vil da det sige: at dyrke Gud? Hvad ligger der i Ordet Kultus? For den hellige Thomas fra Aquin er Kultus det samme som Æresbevisning, Tilkendegivelse af en eller anden Persons Ophøjethed. Det at dyrke Gud vil sige at ære ham, klart og tydeligt at fremhæve hans Højhed, overfor ham selv at aflægge Vidnesbyrd om hans Ophøjethed, dels fordi vi er opfyldt af Ærefrygt for ham, dels undertiden fordi vi ønsker, at ogsaa andre skulde ære ham.

Men Gudsdyrkelse er mere end det. Ikke blot vil det sige, at vi ærer Gud, viser ham vor Ærbødighed, vor Ærefrygt. At dyrke Gud vil samtidig sige at bevidne ham vor Underkastelse under ham, vor Afhængighed af ham: alt, fordi den Ophøjethed, vi ærer i Gud, besidder han som vor Herre. Derfor sagde vi ogsaa allerede i forrige Artikel: at dyrke Gud vil sige at ære ham og tjene ham. Vi kan derfor ogsaa sige, at al Kultus, alle rituelle Handlinger i vor Religion, kan føres tilbage til disse to Ting: at ære og tjene Gud. Ved de liturgiske Handlinger aflægger vi Vidnesbyrd om Guds Ophøjethed over alt og alle, og samtidig tilkendegiver vi vor Underkastelse under ham, vor Tjeneste.

Dette sidste, vor Tjeneste, maa med, da ikke al Æresbevisning kan siges at være Kultus. Det er nemlig kun en undergiveness, en Undersaat, som kan dyrke sin Herre. At vise Ære kan ogsaa forekomme mellem ligestillede, ja en Herre kan ogsaa ære sine Undersaatter. Gud ærer f. Eks. Helgenerne, men han dyrker dem ikke.

Af alt dette og iøvrigt af det, vi hidtil har sagt om Liturgien, fremgaar det, hvor stor eller rettere hvor lille en Rolle Følelsen

spiller i vor Gudsdyrkelse. Det er langt snarere vort Intellekt, vor Forstand, og vor Vilje, der kaldes paa. Med Forstanden erkender vi Gud, hans ophøjede Majestæt, hans Herredømme. Men dette er ikke nok. Det vilde ikke være Religion, om vi ikke ogsaa anerkendte ham som den, han er. Vi maa ogsaa med hele vor Vilje bøje os for ham, tjene ham. Dog maa ogsaa vor Følelse være med i Gudsdyrkelsen, men efter Forstand og Vilje, der lige som giver os Genstanden for den religiøse Følelse.

En saadan Gudsdyrkelse, hvor Følelsen ikke spiller større Rolle, end det tilkommer den, virker tilbage igen paa os selv. Den giver os en egen Ro og Fasthed. Den vender sig til Gud, som ER; Tilværelsens eneste faste Punkt. At dyrke Gud paa rette Maade giver Ligevægt og Fred i Sindet. Svinger Følelsen med, er det

godt; svinger den ikke med, er det ogsaa godt: Gud ER, helt og aldeles uafhængig af os og vort. Vor Gudsdyrkelses Værd maales ikke ved Følelsers og Stemningers Svingningstal; det, det kommer an paa, er vor Lovprisning og vor Tjeneste. Ganske uafhængigt af, om vi føler Trang dertil eller ej, synger vi Gloria eller ikke Gloria i Messen, alt efter de liturgiske Forskrifter. Og paa samme Maade gaar vi til Messe om Søndagen og paa Fstedagene, ligegyldigt om vi er »oplagte« eller ikke. Det er altsammen først og fremmest for Guds Skyld.

Det er for at ære og tjene GUD, vi fejrer Liturgien. Og fordi det er GUD, er der her Tale om en ganske særlig Ære og en ganske særlig Tjeneste; en Ære og en Tjeneste, der kun tilkommer ham.

Jacob Hjorth.

Saadan er vi Mennesker:

Ikke præsenterabel

Gamle Fru Jørgensen ventede Hans og Ulla. Hun glædede sig altid til deres Besøg, for de var saa søde og fornøjelige og kedede sig aldrig hos Mormor. Men i Dag glædede hun sig særligt, for nu skulde hun have rigtig Besked om paa Søndag. Hans og Ulla skulde nemlig konfirmeres, — og hvor blev det dog dejligt for Mormor igen engang at opleve en Fest i Kirken! Siden det Slagtilfælde for to Aar siden kom hun saa sjældent ud. Benerne vilde knap nok bære hende ned ad Trappen, og at køre i Bil kostede mange Penge, og saa skulde Chaufføren tilmed have ekstra Drikkepenge for at hjælpe hende ned; derfor var det næsten umuligt at komme i Kirke. Men hun skulde da ellers ikke beklage sig, for Sognepræsten besøgte hende ikke saa sjældent, og Kapellanen bragte hende den hellige Kommunion en Gang om Maaneden.

Saa, nu ringede det. Det var Børnene — —

Da Karen et Par Timer efter havde lukket Hans og Ulla ud, gik hun ind og saa til den gamle Frue.

»Er der noget i Vejen?« spurgte hun, for hun syntes, Fru Jørgensen lod lidt trist.

»Ikke Spor; jeg er kun en Smule træt.«

»Ja, de kan vel nok sludre, de to,« sagde Karen og gav sig noget at bestille i Stuen, for hun vidste jo, hvor optaget Fru Jørgensen var af Konfirmationstiden, og ventede, hun vilde snakke. Men hun lukkede Dørene og lagde sig tilbage i Stolen, og Karen listede sig stille ud.

Hvad var der egentlig i Vejen? Fru Jørgensen kunde ikke finde ud af det, men noget var der. Ulla havde snakket op ad Vægge og ned ad Stolper, men mest om sin fine Kjole og Sølvskoene, og Hans havde til Gengæld væ-

ret temmelig tavs med en enkelt henkastet Bemærkning om »Tøsepjat«. Naar Mormor begyndte at tale om Højtideligheden i Kirken, blev der ligesom en lille Misstemning, noget, hun ikke kunde faa fat paa.

Jo, Far vilde rigtignok med — og Farmor og Farfar — —

»Det var da dejligt,« sagde Fru Jørgensen, »saa faar de rigtig at se, hvor smukt det gaar til i vores Kirke. Og det vil nok gøre Indtryk paa dem at se Per og Lisbeth gaa til Kommunion med jeres Mor.«

»Mor kan ikke; hun skal saa tidligt op og har saa travlt, at hun maa have sin Kaffe. Og hun sagde noget om, at Farmor og Farfar nok vilde synes, at Lis og Per var for smaa til at gaa til Kommunion.«

Mormor rystede lidt paa Hovedet. »Ja, jeg skal til Kommunion, og jeg haabede, de smaa vilde hjælpe mig lidt,« sagde hun; og saa var det, Hans og Ulla sendte hinanden saadant et underligt Blik.

Tidligere end ellers sagde de Farvel.

»Men jeg ved jo slet ikke Besked endnu,« sagde Mormor. »Kommer jeres Far op og hjælper mig ned i Bilen? Og hvornaar kommer den? Eller skal jeg selv bestille en Bil og lade Chaufføren hjælpe mig? Og hvor sidder saa de andre i Kirken?«

»Det maa du hellere tale med Mor om, Mormor,« sagde Ulla og kyssede hende — meget kærligt; men noget galt var der. —

»Det er rigtig modbydeligt,« sagde Hans, da han og Ulla var kommet ned paa Gaden.

»Ja, det er Synd. Men Mor har jo Ret i, at Bedste ikke er videre — hvad var det nu? — — præsenteret.«

»Kan hun komme til Middag, kan hun ogsaa komme i Kirken.«

»Men hun har ikke noget ordentligt Overtøj, fordi hun aldrig gaar ud, og saa skal hun hjælpes hele Tiden — — — og hales op til Alteret — — — og

Farmor og Farfar er saa elegante.«

»Bedste er god nok. Jeg er da ligeglad med, hvordan hun ser ud.«

»Men det er Mor ikke. Jeg synes ogsaa, det er Synd, naar hun saadan har glædet sig; men Mor ...«

»Saa maa Mor selv gaa op og fortælle Mormor, at hun er for tarvelig og besværlig; jeg gør det ikke.«

Næste Søndag blev saa Ulla og Hans konfirmeret. Far saa af og til diskret paa sit Ur, og Mor skævede til den ranke, stilfulde Farfar og til Farmor, der var saa smuk og elegant. Per og Lisbeth gik ikke til Kommunion, og de knælede næsten ikke, for det var da saa flovt, naar Farmor og Farfar sad ved Siden af.

Gamle Mormor sad hjemme. Hun bad for de to Børn, og ind imellem tog hun sig »en lille Tudetur«, som hun sagde.

Ude i Køkkenet gjorde Karen ekstra meget Spektakel med Frokostforberedelserne. Da et Par Kopper faldt fra hende og gik i Stykker, saa hun hævngerigt paa Skaarene og sagde: »Saadan nogle Bæster!« Men det var ikke Kopperne, hun mente.

T. Fd.

Redaktionelt

Det var at vente, at Nyordningen med Abonnementet vilde volde Besværligheder. Blandt andet har det for mange været vanskeligt at finde ud af, hvilken Adresse de skulde sende deres Spørgsmaal og andre Henvendelser til. En Del er gaaet til Redaktionen, og selvfølgelig gør det ikke noget, men en Smule Forsinkelse kan i saa Fald ikke undgaaes. Vi tillader os derfor at henvise til den faste Rubrik paa Side 90, nederst i første Spalte.

I Ferien bor Redaktør Kiærulff: Mosede Strand pr. Greve Strand. I næste Uge træffes han dog paa sit sædvanlige Telefonnummer (Vester 2381 y) Mandag 10. Juli Kl. 9—11 og Tirsdag 11. Juli Kl. 18—22.

Rom og Verden

I en højtidelig »Breve« (Haandskrivelse) har den hellige Fader for nylig kaaret den hellige Frans af Assisi og den hellige Katharina af Siena til det italienske Land og Folks særlige Beskyttere. Paven henviser i sin Skrivelse til, at begge disse Helgener særlig har arbejdet for det italienske Folks indre Fred. Udnævnelsen maa sikkert ses som et Led i det Fredsprogram, som Pius XII er fast besluttet paa at gennemføre.

*

En af de endnu levende Munk fra Escorial uden for Madrid er vendt tilbage til Klosteret for at passe det berømte Bibliotek, der i sin Tid talte ca. 130.000 Bind. Han oplyser ved sin Tilbagekomst, at netop alle de største Biblioteksskatte er forsvundet, deriblandt Hundreder af uerstattelige arabiske, græske og hebraiske Haandskrifter.

*

Kardinal Verdier — Stilladsernes Kardinal — profeterede i 1931, at han i Løbet af de næste Aar vilde opføre hundrede nye Kirker rundt om i Paris' Forstæder, hvor der haardt tiltrængtes nye Kirkebygninger. Programmet blev hurtigt bragt til Udførelse. For Øjeblikket er man i Gang med Kirke Nr. 100. I de forløbne Aar er der opført saavel store (med Plads til 3500 Personer) som mindre Kirkebygninger. Det er iøvrigt ikke Hensigten at gøre holdt nu; der er projekteret yderligere 25 nye Kirker i Paris' Omegn.

*

Under Restaureringsarbejder i Klosteret Michaelsbeuren i Nærheden af Salzburg er man stødt paa Resterne af en romansk Basilika fra det 12. Aarhundrede.

Søndag

A Procession over Markerna. Solen stråler saa stærkt at man nok kan tillade sig at bære Hat

→ Paa Vej til Søndagsmesse. Den herde Kamp for det daglige Brød præger disse Kvinders Ansigt

Naar man med Tøget drager syd paa gennem Schweiz og har passeret den store Lötschbergtunnel, Rhodetal Endnu engang maatte man passere en Tunnel for at naa Italien, Solens og Ævengrets Land, men vi bliver paa denne Side af Simplon, for at aflægge en Søndagsvisit i Wallis.

Med Alpeportulæon ruller vi bort fra Turistbyens mondane Liv; hurtigt og sikkert bringer den os op gennem den snøvæde Del, langs svimlende Afgrunde, hvor Viltbækkene bruser i Slufterne, i dristige Soing ad ujævne Bjergveje, som indtil for faa Aar siden maatte tilbagelægges til Fods. Pludselig mænerede Turister.

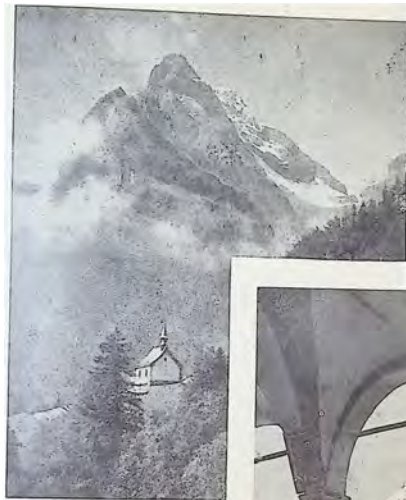
Her i Baale m bliver den høitlitt saa snøvæde Dal bredere, den danner et Plateau i omtrent 1700 Meters

A Walliser Barn

Højde — og her ligger — inden Pashøjderne skæler Dalen af — de herligste Bjækk: Saas-Grund, Saas-Fee, Saas-Almagel. Et lille Parodi midt mellem Gletschere og granne Engde. — Som en haandfuld Lægetøjshuse ligger Landsbyerne strotet op ad Bjergskraaningerne. Det er et fattigt Folk, der lever her i disse mørkebrune Træhuse; med en sejt Kærlighed hænger de ved deres Hjeni og ved den lille, magre Plet Jord, som de seer sigs Ansigt Sued fraurister sig for Fornødenheder, der for dem dækker Livets Behov. Als en Kærlighed uden Lige hænger de ved deres Bjergverden, hvorfra de sjældent taaler at blive »plantet om«. Intetsteds finder man en saa levende Tro som her, den er saa selvfølgelig som Bjergtinderne rundt om Ingen er mere

i Wallis

A »Dom«

→ Et Kig op mod Tindene

afhængig af Naturens Luner end Beboerne i disse Egne, ingen har til Gengæld heller Skaberens Magt og Stortalshed mere levende for Øje. Ikke uden Grund har Walliseren døbt det højeste Bjerg, der fra Saas-Fee rager 4500 Meter op mod Himlen, med Navnet »Dom«. Og de mætte — det forekommer een næsten alt for mange — smaa Kapper paa Skrænterne i disse lyndt befolkede Dalstrøg, er de ikke et ganske naturligt Udtryk for Befolkningens levende Tro?

Det er Søndag i Wallis. Fra den aarle Morgen har Klokkerne lyd, og deres Klang har givet Genlyd mellem de suimlende Klippemure. Hele Landsbyen indtil sidste Mand samles i Kirken. Allerede for Messen bedes Rosenkransen, indtil alle er forsamlet. Derpaa drager man i Procession rundt om Kirken, forbi Slægtningenes Grave. Efter Messen samles man foran Kirken. Mændene afholder Møde, hvor Spørgsmaal af almen

Interesse drøftes; Kvinderne fra de fjernere liggende Gaarde mødes her og udekleter deres Familienlignender; Børnene staar i deres stiveste Søndagspuds med Haanden i Moders, stille og beskedne. Og selv om de gamle, ofte rige og kostbare Dragter kun kommer frem ved festlige Lejligheder, saa bærer alle Kvinderne dog et Tørklæde over Hovedet, om Søndagen bærer de unge Piger et himmelblaat og de ældre Kvinder et hvidt eller et sort. Klædedragten er mørk som de sort-brune ofte

TEKST
OG
FOTOS:
JØBE

fire-femtelages Træhuse — de saakaldte Walliser Skyskrabere — der er saa karakteristiske for Kanton Wallis.

Denne fredfyldte Søndagsidyl — om hvilken Billederne paa disse Sider bærer Bud — gør et (fortsættes næste Side)

Liturgisk Kalender

Juli.

9. S. 6. Søndag e. Pinse (673); 2. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn (120), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven (122).
10. M. † Syv hellige Brødre samt St. Rufina og St. Secunda (993); 2., 3. og 4. som Søndag.
11. Ti. † St. Pius I (994); 2., 3. og 4. som Søndag.
12. O. St. Johannes Gualbertus (994); 2. St. Nabor og St. Felix (995), 3. For Paven.
13. T. † St. Anacletus (996); 2., 3. og 4. som Søndag.
14. F. St. Bonaventura (996); 2. For Paven.
15. L. † St. Henrik, tysk-romersk Kæiser (996); 2., 3. og 4. som Søndag.
16. S. 7. Søndag e. Pinse (677).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Søndag i Wallis (Stullet)

Uudsletteligt Indtryk paa den Fremmede, der er trængt ind i al denne Herlighed. Hvor i den vide Verden hegner vel slig en majestætisk, himmelstræbende Bjergverden de grønne Enge, i hvis Midte Naturens Børn skares om en lille hvid Kirke, hvor alt baade inde og ude bærer Præg af Guds Almagts Haand. Søndag i Wallis — en eneste Oplevelse for den, der engang har været saa lykkelig ...

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 570-42

Announceafdeling: Klostersrøde 23, Tlf. Central 6245.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarartalet. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Hyldest til Franco

Joaquin Arraras: »Franco« (Dansk-Spansk Forlag).

Det nye Forlag vil søge at vække dansk Forstaaelse for det virkelige Spanien og paatænker bl. a. Udgivelsen af en »Spansk-Dansk Ordbog«, som Dr. Carl Bratli har arbejdet paa i over 20 Aar. Forlagets første Bog er den foreliggende lille Levnedbeskrivelse af General Franco. Den er meget folkelig og ukritisk, heller ikke af nogen politisk Værdi, men giver dog et Indblik, som mange danskere savner, i de fortvivlende og oprørende Tilstande, hvorimod det katolske Spanien rejste sig med Franco i Spidsen. Mange anekdotiske Træk hjælper til Forstaaelse af, hvad Spanierne ser i deres »caudillo« (Fører).

Et Forord af Garcia-Valdés de Paladini burde have været oversat mere omhyggeligt. Saa havde man sikkert ikke fundet den Paastand, at »det var den spanske Aand, der paa Tridenterkonciliet gav Kristendommen sit altomfattende og katolske Præg« (det er jo dog en lidt ældre Historie) og heller ikke et Par andre Paastande i samme Smag. L. H.

Alterets Sakramente

P. A. Rademacher: »Troens Hemmelighed« (Ansgariusforlaget, Stockholm).

I alt for beskedent Udstyr har det svenske Ansgariusforlag udgivet denne aldeles ypperlige lille Bog om Alterets Sakramente. Den første Trediedel giver det bibelske Grundlag for vor katolske Tro paa Kristi virkelige Nærværelse i Sakramentet, idet der først omtales Herrens Løfter om den store Gave, han vilde efterlade os, dernaa selve Indfrielsen af Løftet i Nadversalen og endelig »Brødets Brudelse« i Anosteltiden. De to sidste Trediedele bringer en meget værdifuld Samling af Citater fra Kirkefædrene til Bevis for, at vor Tro paa denne Hemmelighed hviler paa Kirkens uforanderlige, endrægtige Tradition. Ved nogle faa Linier, som »placere« de forskellige Kirkefædres historisk og dogmehistorisk, undgaas det, at denne Oversigt bliver blot løsrevne Blade. Bogen slutter med Tridentinerkonciliet Definitioner angaaende »den reelle Nærværelse«.

En fortræffelig Gave til Konvertitter. H. D. T. K.

Botanik fra Bunden af

Tyge Böcher: »Hvad er det for en Blomst?« (Hirschsprung).

Det er noget flovt at blive spurgt om Navnet paa en eller anden

Plante og saa blive Svar skyldig. Men faktisk er det yderst lidt, almindelige Bymennesker ved Besked om indenfor Blomsternes Verden, og en almindelig »Flora« kræver i hvert Fald lidt Forkundskab for ikke at være en lukket Bog. Til Hjælp for de mange, der maa begynde deres Blomstestudier paa bar Bund, er der nu kommet denne særlige Form for en »Flora«. Den er delt i Afsnit efter det Landskab, hvori man færdes: Skov, Hede, Mark, Mose o. s. v. Og saa begynder man sine Forskninger med noget saa nemt som Blomstens Farve. Man finder f. Eks. ved Vejkanten en højrod Blomst og hitter paa 0,5 ud af, at det maa være en Valmue (le ikke, for der er mange unge Bymennesker, der kender alle Bilmærker paa lang Afstand, men godt kan bruge Bogen her til at finde en Valmue).

En Del Billeder, bl. a. farvede Billedtavler, gør Studierne endnu lettere. Nu maa vi alle kunne overvinde vor Ukyndighed i Blomsternes Verden. Kun de farveblinde byder Böcher ingen Hjælp. T. T.

Fransk Forfatter-Portegnelse

L. Chaigne: »Notre littérature d'aujourd'hui« (J. de Gigord).

Et lille Bind i en populær Serie »Tout pour tous«. Nogle Hundrede nulevende eller nylig afdøde franske Digtere, Romanforfattere og Essayister bliver ganske kort karakteriseret, deres Hovedværker optalt, og for enkeltes Vedkommende faar man en lille Læseprøve. De katolske Forfattere faar særlig Omtale, selv om Oversigten ikke er begrænset til dem. Et halvt Hundrede Portrætter viser lige saa mange typiske franske Fysiognomier, ingen mere typisk end Mauriac fotograferet i Familiens Midte. Den lille prisbillige Bog (7 frcs. 50 cm) vil sikkert kunne tjene til Vejledning for Læsere, der gerne vil gøre ny Bekendtskaber indenfor den frodige katolske Litteratur i Nutidens Frankrig. H. D. T. K.

Atter Guds Viljes Vej

A. Desbucquoit: »Avec Dieu toujours« (Lethielleux).

Jævn, folkelig Fromhed, velegnet til sit Formaal: at lære os at leve i Guds Nærværelse overalt. Mange gode og enkle Svar paa Fromhedslivets daglige Problemer. Adskiligt af den velgørende Mangel paa stiv Formalisme, som sikrede »Guds Viljes Vej« saa stor en Udbredelse herhjemme, findes ogsaa hos Pater Desbucquoit. Han følger sine Læsere i deres daglige Arbejde, i deres Sport og deres Fornøjelser og viser overalt, hvordan den

Mangfoldighed, som vort Liv er, kan staa under Guds Viljes stadige Ledelse. Enhver Gerning — ogsaa den at vaske sig, at spise og at gaa en Tur — kan være og skal være en hellig Gerning, udført i Guds Nærværelse efter hans Vilje. Det er Tanken.

L. H.

Breve fra Læserne

Relikvier

Hr. Redaktør!

Paa en Rejse har jeg gentagne Gange faaet forevist Helgenrelikvier, opbevarede i kostelige Kar. Der vises disse Benrester en stor Ærbødighed til Trods for, at det ikke er andet end livløse Ting, som ikke kan have nogen aandelig Værdi. Man kommer til at tænke paa Fetichdyrkelsen hos visse Folkeslag i Afrika — ja, undskyld, det er maaske noget groft at sige det paa den Maade; men man maa vel helst sige som man tænker.

Jeg har læst et eller andet Sted, at den katolske Kirke har optaget i sig Elementer af en Mængde gamle Kulturer og Religioner. Her fristes man til at tænke, at Relikviedyrkelsen er et Levn af visse østerlandske Religioner.

Ærbødigst

N. N.

Hr. N. N.!

Jeg kender ikke Deres religiøse eller ikke-religiøse Standpunkt, jeg kan blot se af Deres Indlæg, at De ikke er Katolik. Det vil da være rimeligt at antage, at De — i hvert Fald officielt — tilhører den lutherske Folkekirke. Maa jeg derfor spørge: Har Lutheranerne slet ingen Relikviedyrkelse? Er de skønne protestantiske Kirkegaarde ikke mægtige, med Omsorg smykkede Relikvieskrin? Viser de ikke de livløse Benrester den største Ære ved Opstilling af kostbare Gravmonumenter, ved Anlæggelsen og Vedligeholdelsen af de nydelige smaa Haver, der skjuler Gravene?

Er det tilladeligt og respektabelt, at man ærer sine Slægtnings »Relikvier«, kan det i hvert Fald ikke være mindre tilladeligt og respektabelt, at man ærer Helgenernes Ben; thi om Helgenernes Legemer gælder det i særlig Forstand, at de var Helligaandens Tempel.

I Syden kan man se Former for Relikviedyrkelse, som ikke falder i vor Smag. Men det er da netop kun et Spørgsmaal om Smag, ikke om Princip.

Det er derfor ikke nødvendigt at søge Oprindelsen til Relikviedyrkelsen hos Oldtidsfolk. Noget tilsvarende findes allerede hos hine, fordi det er en almen menneskelig Følelse, der ligger til Grund herfor.

Det er iøvrigt rigtigt, at den katolske Kirke har optaget i sig Elementer fra gamle Kulturer og Religioner. Men vi benægter, at det her drejer sig om noget Væsensindhold af vor Tro. Det gælder Udtryksformer, ikke Læren. (Læs iøvrigt herom hos *Karl Adam: Das Wesen des Katholizismus*, det indledende Kapitel.)

Vi har ingen Fetichdyrkelse i vor Kirke. En Fetich er en Ting, som virker ved egen Kraft. Naar vi beder ved en Helgens Grav om at opnaa en Gunst, tror vi ikke, at vi opnaar den ved en Kraft, som udgaar fra hans Relikvier, men at Gud paa Helgenens Forbøn hører os. —

Intellektuelt Apostolat

Fra en Kollega i Udlandet, der beklager aldrig at se en dansk Akademiker ved Kvindekongresserne, har jeg modtaget Meddelelse om nogle vigtige Synspunkter, der blev gjort gældende paa Kongressen i Rom i Foraaret 1939, og som maa have Interesse for alle katolske Akademikere.

Det blev meget stærkt understreget, at ved Siden af almindelig Me-

nighedspleje, der tager Sigte paa at hjælpe syge og fattige og paa at trøste og vejlede vildfarende og bedrøvede, var der endnu en tredje Kærlighedsgerning at øve, nemlig paa det intellektuelle Omraade; man skelnede mellem »charité matérielle, charité spirituelle et charité intellectuelle«. Denne sidste Kærligheds- og Barmhjertigheds-gerning bestaar i at give Sandheden til dem, der søger den, og de er i Mangel paa i vore Dage.

I en Studiekommision blev der drøftet og givet forskellige Direktiver for det intellektuelle Apostolat, men da disse i det væsentlige falder sammen med det Arbejde, som allerede gøres i vore hjemlige katolske akademiske Sammenslutninger, er det overflødig at komme nærmere ind herpaa, men det glædelige og opmuntrende er for Akademikerne, at det *nu* fra alle Sider saa stærkt understreges, at i det katolske Lægmandsapostolat bør det intellektuelle Apostolat ikke glemmes, allermindst i Danmark.

Rungsted Kyst, 26. Juni 1939.

Angelica Axelsen.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Lidt senere traadte Harry ind i Værelset. Walther var netop i Færd med at skrive Afbud til New York Herald. »Good morning, Walther, hvordan staar det til?«

»Tak, udmærket! I Gaar Aftes var jeg meget træt og udkørt. Men nu befinder jeg mig godt igen. Jeg synes vældig godt om at være hos jer. — Hvor er Edith?«

Harry trak paa Skuldrene: »Har ingen Anelse om det. — Har hun endnu ikke været her?«

»Nej.« —

»Har du noget særligt for før Frokost?«

»Jeg skal lige have skrevet dette Brev færdig. Jeg mangler kun nogle faa Ord. Har du ellers noget at foreslaa?«

»Kom ind til mig! Saa skal jeg vise dig mine Værelser, og saa kan du fortælle mig lidt om din Rejse.«

»Glimrende!« Walther skyndte sig at skrive Brevet færdig og lagde det saa i Kuverten. »Hvor kan jeg aflevere Brevet?«

»Giv det blot til Tjeneren, saa besørger han det!«

De gik hen ad Gangen til Harrys Værelser. Da de kom ind i den første Stue, blev Walther undrende staaende. Paa pragtfulde gamle Ki-

ster og smaa Borde stod, mellem grønne Palmer, en Del forskellige Marmorstatuer, nogle uden Arme, nogle uden Ben og andre uden Hoved, desuden stod der en Del mer eller mindre ødelagte Buster.

»Mit Museum!« sagde Harry stolt. »Det er altsammen ægte Oldsager! Jeg har en Agent i Neapel, som køber Tingene til mig og sender mig dem.«

Walther saa sig forbløffet omkring. Hvorledes kunde man dog i dyre Domme købe den Slags Sager? Hvis Statuerne i det mindste havde været hele! Men disse skaa-rede og revnede Tingester! — Men nu var han klar over, at Harry ikke var Forretningsmand!

Inde i Harrys Arbejdsværelse var alle Bordene bedækkede med aabne Bøger, Kort og Fotografier.

»Hvad er det, du laver?« spurgte Walther.

»For Tiden studerer jeg de puniske Krige. Jeg er lige midt i dem. Disse Romere var vel nok prægtige Folk: Scipio, Marcellus, Fabius! Splendid fellows!« — Han bladede begejstret rundt i de store Folioark.

(fortsættes Side 94)

Kristi Legems Processionen

i Horsens

Kirken var stuvende fuld Søndag den 18. Juni, da Menigheden i Horsens, tro mod sine Traditioner, fejrede Kristilegemesfesten med en højtidelig Procession til »Sølyst«, Maristbrødrenes palæagtige Skolehjem ved det skønne Stensballe Sund.

Søndag den 18. Juni! — ja, her i Byen »processerer« vi altid en Uge efter andre; for hvem har vel en saa vidunderlig Plet at drage ud til, og hvor mange Steder er det muligt at gaa baade gennem Byens travle Gader og ud over det aabne Land? Derfor vil vi gerne give saa mange, som det overhovedet kan lade sig gøre, Lejlighed til at være med, uden at komme i Vejen for de respektive Sognes egne Dispositioner. Og særlig i Aar var det godt, vore Forhaabninger om udenbys Tilslutning ikke blev skuffede, da mange af vore unge Landboere umuligt kunde faa fri to Søndage i Træk, og til Ungdomsstævnet i Grejsdalen skulde alle jo med.

Samme Ungdomsstævne er ogsaa Skyld i, at nærværende Referat først kommer frem nu. Der har været en hel Del at gøre baade for Kapellanen og hans Hjælper, saa Skriveriet maatte vente, til der igen var faldet Ro over Præstegaarden. Og saa har vi jo desuden, som det vil være Ugebladets Læsere bekendt, haft et meget ærefuldt Besøg, idet Mgr. Kjelstrup var kommet herved fra Kristianssand, for at holde Festprædikenen under Levitmessen og tale ved Eftermiddagsmødet i »Sølyst« Park.

— Her vil Læseren maaske indvende, at saa var der da al mulig Grund til saa hurtigt som muligt at fortælle danske Katoliker, hvor glade vi var for den elskelige, norske Præst og de hjertevarme Ord, han rettede til os — og Læseren har ganske Ret. Dog beder vi ham huske paa, at vi hverken kunde lade Taleren eller hans »Adjutant« (Mgr. Kjelstrup ledsagedes paa Rejsen af en ung Nordmand) helt skotte sig selv; og da vore norske Gæster — ak, kun alt for tidligt — vendte tilbage til deres Fjelde, ja, saa var der Forberedelserne baade til Sct. Hansbaal og Ungdomsstævne.

Mgr. Kjelstrup talte om Kirken som den gode, omsorgsfulde Moder og om den Lykke, det er altid at have Vorherre nærværende i Tabernaklet. Det var varme og alvorlige Ord, der endnu lød for Menighedens indre Bevidsthed, da Processionen efter Messen begav sig paa Vej ud gennem Byen. Alle følte det store i ikke blot at kunne

Mgr. Kjelstrup

»aflægge Besøg hos Vorherre« i Kirken, men ogsaa at kunne følge ham hen ad Gaden. — Mere haandgribeligt kan det da ikke være.

Overalt, hvor Processionen kom frem, var den Genstand for Befolkningens levende Interesse. Man stod tæt langs Fortovene og saa paa det brogede Skue, de fleste Mænd med Hatten i Haanden. — At dømme efter de mange Fotografiapparater, kunde Fotohandlerne glæde sig til stor Travlhed den følgende Dag, og endnu ser man Spor af Amatørernes Krydsild rundt om i deres Vinduer: rødkjolede Ministranter, sorte Ordenssøstre, hvidklædte Piger og Pastor Rupp med Monstransen under den skylette Silkebaldakin gentaget i en Uendelighed.

Processionen sluttede ved Alteret under »Sølyst«s smukt pyntede Loggia, hvor Mgr. Orlík talte, og derefter blev Sakramentet baaret ind i Skolehjemmets Kapel.

Til Eftermiddagsmødet sang man et Par Salmer, digtede af Mgr. Kjelstrup, og denne fortalte saa om Kirkens Kamp i Norge, lige fra den Gang dens Klokker igen efter Reformationen fik Lov at lyde mellem de norske Klipper og op til vore Dage. — Det var en fængslende og ofte alvorlig Tale; men

Mgr. Kjelstrup formaede ogsaa at lokke Smilet frem hos sine Tilhørere, der ikke vidste, om de skulde være mest betagne af hans store Personlighed eller hans vindende, beskedne Væsen. — Mødet sluttede med Sakramentsandagt ved det improviserede Alter.

Det var en af de store Dage i Horsensmenighedens Historie.

O. P.

Frank Andersens Fond

Formaal: »Katolsk Ugeblad«
gratis til ubemidlede

Vi har endvidere haft den Glæde at modtage:

Brønshøjs Ungdom (heraf	
Mærkater: Kr. 2,00)	8.26
Mærkater ved F. L.	8.00
Ungdomsstævnet i Vejle ...	36.60

Ialt

Tidligere indkommet

Fondets Formue

Hjertelig Tak!

Vor Tak skal ogsaa gælde de tre af Bladets Abonnenter, som har stillet et ekstra Abonnement til Raadighed for Fondet. Det er saa meget mere kærkomment, som Overgangen til den nye Pris har bevirket, at vi med Beklagelse har maattet nedskære Friabonnenternes Antal. Dertil kommer, at netop paa Grund af den nye Pris er der større Trang til Friabonnements end før. Vil De derfor sikre en ubemidlet Trosfælde den ugentlige Glæde og Opmuntring, som Læsningen af vort Blad betyder, saa skriv til Katolsk Ugeblads Ekspedition, Bredgade 64, Kbhvn. K.: »Jeg bestiller herved et Abonnement, som stilles til Raadighed for Frank Andersens Fond«. Saa giver Ekspeditionen os Besked derom, og vi finder en af de mange, som gerne vil læse Bladet, men ikke har Raad til at holde det. Foretrækker De derimod at sende et Pengebidrag til Fondet, kan det ske ved Indbetaling paa Postkonto 1087, Pastor Benzon, Kbhvn., Brh. (NB! De skal ikke skrive »Frank Andersens Fond« i Indbetalingskortets Adresserubrik, men paa Kuponen).

C. B.

St. Andreas Kirke, Ordrup

Søndagene 9., 16. og 23. Juli er der ingen Messe Kl. 11½.

Ikke saa slemt som man tror

Fem, der ikke har ondt af sig selv

*Dette med
at tynde Roer*

Har De ondt af dem, der skal tynde Roer? Det skal De ikke, for de vil slet ikke bytte med Byboerne, siger E. B. i denne Hilsen fra Landet!

Allerede i lang Tid har Landmanden haft travlt i Roemarken, og Travlheden der er ikke forbi foreløbig. For det er ikke gjort med Udtyndingen alene. Der skal ogsaa hakkes anden og tredie og maaske fjerde Gang, ligesom der bliver Tid til.

For Udenforstaaende kan Arbejdet i Roemarken synes kedsommeligt, men det er i Virkeligheden ikke saa slemt, som det ser ud til. Og i alle Tilfælde er det et Arbejde, som skal gøres og et Arbejde, der kan gøres, ogsaa af ganske unge Mennesker, uden at de bliver overanstrengt. I rigtig gamle Dage regnedes Udtynding af Roer ikke for rigtigt Mandfolkearbejde. Det var noget for Kvindfolk og Børn at gaa og pille med. Nu er det lige ved at være saadan, at man siger: Det er ikke et Arbejde for Kvinder. De unge Piger synes det i hvert Fald ikke. Man ser dem sjældent i Roemarken nu. Og saa er det endda meget lettere at tynde Roer ud end i gamle Dage, da man saae

Roerne paa Kammen og ikke havde nær saa gode Redskaber til at rense med.

Saadan er det med alting. Det skal blive lettere og lettere. Lønnen skal blive højere og højere. Og Arbejdstiden skal blive kortere og kortere. Det er det, Landbruget ikke saa godt kan døje, samtidig med at Afsætningsmulighederne bliver ringere og Priserne paa de Varer, der skal sælges, holder sig nede paa et fortidigt Niveau.

Derfor er det velgørende at se en hel Familie hjælpes ad med Arbejdet i Roemarken, saadan som paa Billedet her. De fem: Far og Mor og Børn, føler sikkert ikke Arbejdet med Hakken som en Tvang. Jeg er sikker paa, at de hænger i, og at deres Tilfredshed og Glæde staar i lige Forhold til det Antal Rækker, de har faaet tyndet til Aften. Jo flere jo bedre. Og de er stolte, naar de, der kommer forbi paa Vejen, kan se, at her er de ovenpaa med Arbejdet og her bliver Sagerne passet. For det kan alle Mennesker selvfølgelig se. Alle. Dem, der har Forstand paa Landbrug! De andre — dem fra Byen, synes maaske nok, at det er »Dyrplageri« i den Varme; de har jo nu ikke bedre Forstand. Og tror maaske, det er bedre og finere at sidde og stønne paa et Kontor eller springe frem og tilbage bag

en Disk eller prøve Hatte paa en Dame flere Timer i Træk. Men de tror fejl. Vi vil i alle Tilfælde ikke bytte!

For se, vi gaar jo heller ikke i Roerne hele Sommeren igennem. Næh! Der er mange interessante Arbejder ind imellem. Og der er ogsaa det ved det, at naar man er færdig i Marken og har spist sin Aftensmad, saa er man paa Landet med det samme og skal ikke først ase af Sted paa Cyklen en Mils Vej for at komme ud i den frie Natur. Landopholdet koster slet ingenting. Man tjener endda Penge ved at styrke sin Sundhed!

Alle unge Mennesker, hvad enten de nu skal være det ene eller det andet, vilde have godt af et Aars-tid ved Landbruget, hvor de blandt andet ogsaa uvægerligt vilde komme til at lære at tynde Roer. Saa vilde de nemlig være fri for senere, naar de maaske suser forbi i en Luksusbil, at have saa dyb Medlidenhed med de »stakkels« unge Mennesker i Roemarken. For de vilde rimeligvis i Stedet for have en Fornemmelse af, at de var meget lykkeligere, dengang de selv prøvede det, end nu.

Det er nok varmt derude i Roemarken for Tiden, men det er en sund Træthed, man eventuelt henter sig der. Den sidder i Kroppen. Det er meget værre, naar den sidder i øverste Etage! E. B.

Paa Rejse Jordan rundt

(fortsat fra Side 91)

»Og hvad laver du saa, naar du har studeret alt dette? Skriver du saa en Bog derom?»

Harry drejede Hovedet og saa medlidende paa ham. »En Bog? — Kunde aldrig falde mig ind! Jeg behøver da ikke at skrive Bøger. Jeg studerer kun for min Fornøjelses Skyld.« —

Klokken tolv traf Walther Fru Davis i Spisesalen. Han sagde muntert Godmorgen til hende og fortalte om sit Besøg hos Harry. De satte sig til Bords, og et Øjeblik efter kom Harry.

»Far kommer ikke idag,« sagde Fru Davis. »Der er saa meget at lave paa Kontoret. — Hvor er Edith?»

»Det ved jeg ikke,« svarede Harry. »Walther har heller ikke set noget til hende.« — Mrs. Davis ringede paa Tjeneren: »Vil De undersøge, hvor Miss Edith er henne!»

Tre Minutter senere kom Tjeneren tilbage: »Miss Edith er kørt ud, Frue. Klokken ti vilde hun tale med Mr. Klinger, men Herren sov endnu, saa ringede hun efter sin Vogn og kørte til Hubbard Woods.«

»Aa Gud,« sagde Fru Davis til Walther. »Hubbard Woods er vort Landsted ved Michigansøen. Der har Edith nogle smaa Tigere og Løver. Pigebarnet er helt forgabet i disse Dyr. Det kunde godt ligne hende at tage et af dem med hjem for at vise dig det.«

Og det gjorde hun virkelig! — De var næppe færdige med Frokosten, før Edith kom stormende med en lille Tigerunge paa Armen. »Hallo, Walther, se engang, for fire Uger siden fik jeg de Tigerunger, som Far havde lovet mig, hehe fire! Den mindste her er min Kæledægge. Den er allerede helt tam.« — Hun satte det forskræmte Dyr fra sig midt paa Bordet og strøg kærtegnende hen over det pragtfulde Skind: »Jimmy, kære lille Jimmy« ... Saa satte hun sig til Bords, tog Jimmy paa Skødet og lodrede den med de bedste Bidder. Ind imellem spiste hun selv og fortalte begejstret om sin Dyrefarm ved Michigansøen. —

Om Eftermiddagen kørte Walther sammen med Harry ud for at se paa Byen. De saa de mange Skykrabere, Havnen og det mægtige Sportsstadion.

»I Aaret 1926 blev den store katolske eukaristiske Kongres afholdt her,« sagde Harry. »Du kan tro, de elleve Kardinalers Indtog var et pragtfuldt Syn. Den pavelige Legat læste Messen her og 62.000 Skolebørn sang, Wiener-Kardinalen og Dr. Seipel var her iøvrigt ogsaa. Jeg saa dem begge to.«

»Virkelig?« sagde Walther forbavset. — Alt dette havde han intet hørt om. Ja, han vidste overhovedet ikke, hvad en eukaristisk Kongres var, men som Katolik

kunde han da ikke spørge en Protestant derom!

Da de paa Tilbagevejen fra Grand Avenue kørte ind i Madison Street, spurgte Walther pludselig: »Sig mig engang, gaar Edith ikke i Skole?»

»Nej,« sagde Harry. »Hun leger hellere med sine Tigere og Løver eller sejler omkring i sin Motorbaad.«

»Men hun maa da have lært noget!«

»Naturligvis! Far har holdt Privatlærer til hende. Men siden forrige Aar har hun ingen Undervisning faaet. Nu lever hun kun for sine Fornøjelser og venter paa, at der skal komme en eller anden Fyr og gifte sig med hende.«

Walther rødmede. »Men hun har da vel lært at lave Mad og at sy og al den Slags?»

»Hahaha! Man kan nok mærke, at du er Europæer. Som Spejder kender du sandsynligvis mere til den Slags Ting end hun. Tror du maaske, at Edith har den mindste Anelse om, hvordan man spejler et Æg?»

»Det er virkelig en Skam. Det kan hun jo slet ikke være bekendt overfor sin Kokkepige.«

»Man holder ikke mere Kokkepiger. Det hele er meget simplere. Man bestiller blot Maden paa et Hotel, saa bliver den bragt lige ind ad Døren. Og paa den Maade endgaar den naadige Frue at skulle diskutere med sine Kokkepiger og kan helt hellige sig Fornøjelser og Baller. — Saaledes har vi selv levet i flere Aar. Mor har nok Forstand paa Husholdning, men Edith! Brø! Det Pigebarn er helt ødelagt. Far er jo fuldstændig forgabet i hende. Men det har du sikkert selv lagt Mærke til!»

Walther tav. Den haanlige, overlegne Maade, hvorpaa Harry talte om disse Ting, ærgrede ham. — Men endnu mere ærgrede det ham, at han maatte give Harry Ret. — Edith var virkelig helt ødelagt og utrolig egoistisk. — Og dette Pigebarn skulde han engang gifte sig med! Mon han kunde blive lykkelig sammen med hende ...?

En Stund efter sagde han. »Du, Harry, hvad mente du egentlig med det, du sagde i Gaar, om at jeg nok blev klogere?»

»Aa, det skal du ikke bryde dig om. Jeg mente bare, at du gør dig alt for idealistiske Tanker om Fars Forretning.«

»Hvad mener du?»

»Det lader til, at du er af den Mening, at du som Petroleums-konge er fri og kan handle saaledes, som du selv finder det bedst!«

»Ja, men kan jeg da ikke det?»

»Nej, det er netop Sagen! Du ser ikke de Lænker, som holder Far fast! — Du er jo Katolik, ikke sandt?»

»Jo.«

»Saa ved du vel ogsaa, at i de

sidste Aar er Katolikerne i Mexico blevet forfulgt paa det grusomste, at mange Hundreder er blevet skudt. Og du ved vel ogsaa, at denne Forfølgelse, i det mindste i det stille, fortsættes den Dag i Dag?»

»Ja, Dr. Schlagenberg har fortalt mig det.«

»Og denne Forfølgelse havde vi Amerikanere forlængst kunnet gøre en Ende paa ...«

»Ja, det har jeg ogsaa hørt.«

»Men hvorfor har vi intet gjort? Hvorfor har vi endog understøttet Mexicanerne med Vaabenleverancer?»

Walther trak paa Skuldrene:

»Det ved jeg ikke.«

»Jo, ser du, Aarsagen er saamænd meget nærliggende. Fordi visse store Forretningsmænd var interesserede i, at alt gik saa skævt som muligt i Mexico. Disse Mennesker er Skyld deri.«

»Det er gement!«

»Nej, det er ikke gement, det er blot Forretning. Og min Far er en af disse Forretningsmænd.«

»Hvad siger du ...? Din Fader?»

»Naturligvis,« smilede Harry.

»De fleste af hans Petroleums-kilder findes i Mexiko, og siden Bolschevikerne kom til Magten, er min Faders Udbytte i det mindste fordoblet. Thi for at faa gode Vaaben, sælger Mexicanerne Boremonopolerne for en Slik; og tillige kan man nu købe nye Kiuder for en billig Penge. — Jeg maa dog sige, at Far ikke synes om, at saa mange Katoliker er blevet skudt.

Men hvad skal han gøre? Naar du engang bliver Petroleums-konge, maa du bære dig ad paa akkurat samme Maade. Her kan det ikke nytte at kæmpe imod, Forretning er nu engang Forretning!»

Walther stirrede tavs frem for sig. Harry derimod lænede sig tilbage, trommede med Fingrene og nynnede paa en Stump Melodi.

Den 22. Marts stod med Kæmpeskrifter paa Forsiden af Verdens største Avis »Chicago Tribune«:

Den femtenaarige Globetrotter Walther Klinger, Verdens yngste Journalist opholder sig i Chicago.

Saa fulgte en spændende Beretning om Walthers Rejse, og den sluttede med Meddelelsen om, at han havde taget Ophold hos den bekendte Petroleums-konge A. Davis, som var Chef for Michigan Oil Company.

Følgerne af denne Avisartikel var overvældende. For Walther kom den til at betyde en uoverskuelig Række af Interviews, Taler, Fester, Banketter og Breve. — Og for Mr. Davis betød den en billig, men virksomhedsfuld Reklame. Overalt i By og paa Land, hvor der blev talt eller skrevet om Walther, faldt Talen ogsaa paa Michigan Oil Company. Og hvad dette betyder for en Forretning, ved enhver Forretningsmand!

(Fortsættes)

Om at skabe Verdenshistorie

Nedenstaaende er et Uddrag af en Tale, der blev holdt for godt et Aar siden i en af vore mindre Kredse. Af Hensyn til Tiden maatte dette Afsnit dog forbigaa:

»Om jeg husker ret, var det Hitler, der en Dag udtalte: jeg skriver ikke Verdenshistorie, jeg skaber den! Det var ikke just beskedent sagt, men tilsyneladende har Manden jo Ret! Mon det nu var Storhedsvandid, om vi fra vore beskedne Pladser paa en Malkeskammel, paa Kontorstol, i Værksted eller Lastbil vilde blot antyde en Sammenligning mellem en saadan Verdenshistorie-skabende Herre og os? Det er ikke sikkert! Det er muligt, at vi — enhver af os — kan øve større Handlinger end den at skabe den Slags Verdenshistorie, som smaa Poder maaske om hundrede Aar skal bryde deres Hjerner med at lære udenad. Misforstaa mig ikke — jeg skal ikke sætte mig til Doms over Hitlers gode eller daarlige Handlinger. Jeg savner baade Forudsætning for og Ret til at gøre det. Jeg vil blot prøve at forhindre Mindreværdskomplekser hos os, fordi vi ser noget mere eller mindre ægte stort hos andre. For den, der har prima Talegaver og instinktiv Fornemmelse af, hvad Folk gerne vil høre, er det ingen Kunst at faa Masserne til at raabe »Heil dit eller dat!« Men at faa hver eneste af de lyttende Tusinder, eller blot ganske faa, blot een

eneste til at blive god, rig paa Dyrer og fattig paa Fejl, det er vanskeligt, det er stort! Og det er større Gerning — maaske Gerning med Evighedsfølger — end den Skaben Verdenshistorie, der f. Ex. flytter om paa et Par Landegrænser. Det er en Gerning, enhver af os kan hjælpe med til at øve. Og vi er jo netop født til Verden bl. a. for at gøre den Gerning. Om det er let? Aa, nej! Men det er muligt! Maaden: at vi forsøger at blive de Hverdagshelgener, som vor Tid især har Brug for. Og hvad er da en Hverdagshelgen? Et normalt Menneske, der søger at gøre sin sædvanlige Gerning paa usædvanlig god, d. v. s. paa fuldkommen Maade. Den, der prøver det, skal nok — ofte uden selv at vide det — skabe sin lille Del af den Verdenshistorie, der vil blive husket, naar Lande og Landegrænser er forsvundne.«

Saadan omtrent skulde Ordene have lydt. Hvorfor de da dukker op nu? Fordi den, der tænkte dem, fornylig i et fremmed Land hørte en ham ganske ubekendt Exercitiepater udtrykke næsten nøjagtig de samme Tanker. De kunde altsaa næppe være saa gale. Samme Exercitiepater fortalte ved samme Lejlighed, at afdøde Pave Pius XI kort før sin Død havde udtalt overfor Germanicum's Præstestuderende: »Vi lever nu i en Tid, i hvilken

Djævelen og djævelsk Aand fejrer et sandt Triumftog. Men Verdenshistorien viser i sine store Træk, at efter en Periode, hvori det djævelske har naaet et Kulminationspunkt af Triumf, griber Gud suverænt ind og lader det gode sejre stort over det onde. Første Periode var det store Frafald før Syndfloden med paafølgende Frelse ved Noas Ark. Anden Periode bragte det djævelske Højdepunkt ved Korsfæstelsen og Guds Indgriben ved Opstandelsen. Og nu nærmer vi os tredje Periodes djævelske Toppunkt, men allerede i Løbet af en Generation vil ogsaa dette blive besejret af det godes Magt.« — Var det da ikke noget stort, noget attraaværdig, om vi prøvede paa at bygge med paa det godes kommende Sejr? Ikke ved noget usædvanligt, ikke ved Drøm eller Fantasi, men ganske jævnt gennem »den gode Mening« i et og alt og under den Vejledning, som vor Ledere nok skal vide at give os i rette Tid!
J. K. M.

Biskoppeligt Besøg i Randers

Den 27. Juni bærede Hs. Excellence Biskoppen Præsterne, Søstrene og Skolen med et Besøg; det varede kun nogle faa Timer og var nærmest for at sætte sig ind i Forholdene, da Pastor Osterhammel paa Grund af Sygdom kunde ønske en Forandring. Menighedsmedlemmerne glæder sig meget til snart at kunne hilse paa deres Overhyrde, Biskop Suhr.

Arbejdernes Kaffeforsyning
Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg
Prøv vore henkogte Frugter
Viktoria Blommer
Ananas, Fersken osv.
Amagerbrogade 156

SLANGERUP

Slangerup Mejeri
Slangerup . Tlf. 48
1. Kl. Produkter
Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

AARHUS

Mejeriet „Vesterbro“, Aarhus
anbefaler sig i Menighedens velvillige Erindring med 1. Kl. Mejeriprodukter, Tuberkelfri Børnemælk fra Holmstrupgaard i plomberede Flasker

Jørgen Jensen & Søn's
Bogtrykkeri
AARHUS. Telefon 1163
Grundlagt 1894
Leverandør til kat. Menighed

FREDERICIA

Th. Rabens
Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i **Kød og Flæsk**
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

Andelsmejeriet
„LILLEBÆLT“
Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

HADERSLEV

Wald Christensen
INSTALLATØR
Storegade 18 . Tlf. 442
Leverandør til kat. Menighed

Peter Thaisen
Lindedal 40. Tlf. 842
Kolonial . Smaating . Sæbeartikler

KOLDING

Haderslevgades Slagteriudsalg
anbefaler første Klasse's Okse-, Svine- og Kalvekød til billigste Dagspriser
Alle Arter Slagteriaffald, Pølser og Skinker, roget Bacon, Konserver
Haderslevgade Kolding Telefon 1951

KØGE

Jens Chr. Hørning
(C. Christensens Eftf.)
Blikkenslager, Vand- & Gasmester
Vestergade 6, Tlf. 330 . Privat Tlf. 683
Leverandør til katolsk Menighed

RANDERS

S. UTTRUP
Fabersvej 30, Telefon 1644
Alt indenfor Murerfaget
udf. hurtigt og absolut samvitighedsfuldt

Mineralvandsfabrikken
»CITO«
Raadhustræde 2, Tlf. 48
Løv. til Sct. Josephs Hospital

„Knud Lavards Broderskab“

Brønshøj

stiftet i August 1938 af en Snes Mænd i St. Antoni Menighed med Pastor C. Benzon som Præsides og Hr. A. Johansen som Formand, har i den forløbne Tid i det stille virket for sit Formaal: at skaffe størst mulig Tilslutning til Valfarten til Haraldsted (saavel ved Agitation som ved Frirejse for ubemidlede), at samle katolske Mænd til Møder og Foredrag med Diskussion og i det store og hele at arbejde for Troens og Kirkens Velfærd.

Der holdes maanedlig Medlemsmøde og maanedlig Fælleskommunion, og Broderskabet har været »primus motor« ved flere Sogneforetagender, bl. a. Julefest og Sommermarked.

Ved Medlemsmødet Tirsdag den 20. Juni kunde Kassereren meddele, at Broderskabets Kasse var i Stand til at yde Frirejse til 8 Deltagere i Valfarten den 25. Juni, og Pastor Benzon angav i korte Træk Retningslinierne for det Fremstød, der overalt i vor hellige Kirke forberedes og iværksættes (herhjemme som bekendt paa Biskop Suhrs Initiativ), nemlig »Katolsk Aktion«. Emnet drøftedes indgaaende, og Broderskabet bereder sig nu paa at yde sin Indsats — for Gud og Kirken.
C. W.

en særlig Tak til P. Geertz-Hansen for hans smukke Ord til os Unge, i Kirken og ude i Grejsdalen. Tak til alle de andre Talere, først og fremmest til Hs. Excellence Biskoppen, — men ham vil vi jo om kort Tid have den Glæde at kunne takke personligt i Aabenraa. Og

glade var vi for at være sammen med de mange unge. Det var en stor Oplevelse at se: vi staar ikke alene! Vi sender vor Tak og vor Hilsen til jer alle, Kammerater i Jylland og paa Fyn!

Aabenraa's Ungdom.

Sommerens Søndagsgudstjenester i Provinsen

Vi gør opmærksom paa, at der efter denne Listes første Fremkomst er meddelt os flere Ændringer til den. I denne Uge f. Eks. en Ændring til Hillerød (hvor Gudstjenesten nu er hver Søndag i Søstrenes ny Rekonnvalescenthjem) og i Silkeborg. Man bedes altid rette sig efter den nyeste Fortegnelse.

	Messe	Højmesse	Andagt
Aabenraa (Søndertorv)		9¼	19½
— Hver 3. Sønd. i Md.	(1¼-4½ Tilbedelse, 4½ And.)		
Aakirkeby (Gregersgade)		10	
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8	10	14½
Dalum Kloster	6½		
Dragør (Øresundsallé 13) 2. og 4. Sønd. i Md.	9½		
Ebeltoft (»Pax«, Grenaaalandevej) 2. Sønd. i ulige Md.	9¼		
Eshjerg (Nørregade 61)	7	10	
Faaborg (Rasmussens Hotel) I Reglen 2. Sønd. i Md.		10	

Brev fra Aabenraa

Aabenraa, den 28.6.39.

I Aften, da vi er samlet ved vort Ungdomsmøde, vender vore Tanker tilbage til den skønne Dag, vi har tilbragt i Vejle. Den Glæde glemmer vi aldrig! Vi har saa meget at takke for, — Højmessens i Kirken, — hvor var det smukt og gribende, især for os, fra Vikariatets maaske mindste Sogn! Dernæst

Læs dette Rim!

Man køber bedst og billigst hvor
den lille Irma Pige bor!

FYENS DISCONTO KASSE

ODENSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

TELF. 80
STATS TELF. 44

Aktiekapital 9 Millioner Kroner — Reserver 9 Millioner Kroner

Alle Bankforretninger udføres

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

Købkes Reproduktionsanstalt
Clicheer i fineste Udførelse

Vester Voldgade 91 . København V . Telefon Byen 7538

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ'S EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstre

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Sigrid Undset: Kristin Lavrandsdatter

5 Bind indbundet med Skindryg og Hjørner
i ny billig Udgave Kr. 24,50

Sælges paa Ratebetaling . Maanedlig Rate 3 Kr.

Ingeborg Christensens Eftf. Niels Laursen

HELLERUPVEJ 52 . Telefon Helrup 2660

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd,

for By og Land, for unge og gamle

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

16. Juli 1939

Nr. 7

Renaissance

Der er ikke mange Ord, som rummer saa megen Musik, Farve og Liv som dette franske Ord, der klinger som en Fanfare.

Og Begejstring var der over Renaissance-Tidens Mennesker. Jeg ved nok, at man vanskeligt kan sige nøjagtigt, hvornaar dette Tidsafsnit begyndte, selv om det angives at være »den Gang Middelalderen endte«. Der kom ingen kongelig-kejserlig Meddelelse til »mit kære Folk« om at »Dags Dato er Middelalderen ophørt og Renaissance-Tiden optrundet«. Der har i hine stormfulde Tider rimeligvis levet mange Mennesker, som ikke begreb et Suk af, hvad al Staahejen gjaldt. Som enhver anden Bevægelse har Renaissancen haft Forløbere og har først langsomt vundet frem, er omsider naaet til Tinden for saa atter at synke tilbage i Havet.

Det, jeg her et Øjeblik vil dvæle ved, er den Begejstring, der fyldte hine Mennesker, som var opladt for det nye, der strømmede ind over dem, Mennesker, der formaaede at medvirke til de kunstneriske og kulturelle Sejre.

Det har forekommet hine Mennesker, at Verden var blevet større. Den var det bogstaveligt talt ved Amerikas Opdagelse.

Den var det kunstnerisk set ved Genopdagelsen af den gamle græske Kunsts Herlighed. I ny Skønhedsglæde og Opdagertrang banede hin Tids store Aander Vej for ny Skønhedsudfoldelse, større Livsfylde.

De lærde er ikke enige om, hvorvidt Renaissancen helt var i Kristendommens Favør. Det ser i hvert Fald ofte ud, som om Glæden over denne Verdens Herlighed var saa stor og saa jordbunden, at Himmeriges Skønhed blegnede derved. Det er ikke disse Spørgsmaal, jeg vil ind paa her ...

Renaissance betyder Genfødsel, og ingen kan nægte, at det var en meget dybtgaaende Fornyelse, som blev Kunsten til Del i hine Menneskealdrer.

*

Genfødsel er et dejligt Ord. Vi kan tale om Naturens Genfødsel hvert Foraar. Vi kan tale om Menneskers Genfødsel, naar de — trætte af slidte, ørkesløse Livsformer — vil nyt Liv og fyldes af ny Kraft.

Der er f. Eks. blevet talt og skrevet meget om »den katolske Renaissance« i Frankrig i den sidste Menneskealder. Genopdagelse af gamle Værdier, som var sat over Styr. En frisk og ny Livsopfattelse, som dog var det

ældgamle katolske Livssyn. Begejstring og Iver for at føre Kirken til fuldkommen Sejr paany. Dette dækker »den katolske Renæssance« over.

*

Og skal vi her i Danmark tale om, hvorledes den gamle katolske Tro som en Vaarsæd spirer frem paany, da bruger vi uvilkaarligt Ordet Renaissance, — Genfødsel.

Men der er rigtignok Forskel paa Fødsel og Genfødsel. Barnet, der kommer til Verden, har ingen Andel i Fødselen. Det maa blot lade ske. Men en Genfødsel af det katolske Danmark kræver, at vi alle kan begejstres, at vore Viljer er rede, at vi forstaar hvorledes det nye Liv vækkes.

»Den katolske Genfødsel« sker kun, hvis vi alle hver for sig er besluttede paa at bryde med det tankeløse og forslidte i vort Kristenliv. Vi maa allerhelst opdage Kristendommen helt forfra; trænge ind i dens Kærne; betages af Evangeliernes Storhed og Kirkelivets Skønhed. Allervigtigst er det at øse af Sakramenternes Kilder. Her findes Skønheds- og Foryngelseskur for Sjælen. Lad »den katolske Renaissance« begynde indefra, da skal den nok vinde Sejre udadtil. C. B.

Horisonten rundt

Ligklædet i Turin

Det berømte Ligklæde i Turin, som menes at have indhyllet Kristi Legeme efter Nedtagelsen fra Korset, har for nylig været Genstand for en Del videnskabelige Undersøgelser, hvorom Videnskabsmændene har udtalt sig ved et Møde i selve Turin. Som bekendt kan dets Historie kun følges tilbage til Middelalderen, og mange ansaa det for sandsynligt, at Billedet paa Klædet var malet af en middelalderlig Kunstner. Denne Opfattelse blev rokket, da man ved at fotografere Billedet opdagede, at det var et »Negativ«, henholdsvis mørkt og lyst, hvor det Legeme, det fremstillede, var lyst og mørkt.

Nu har Professor Judica fra Milano-Universitetet anstillet nogle Forsøg, som synes at godtgøre, at det drejer sig om et virkeligt Aftryk af et Menneskelegeme, og at dette Aftryk er fremkommet paa naturlig Maade. Professoren har eksperimentelt godtgjort, at et Lig, som paavirktes af de Stoffer, man brugte ved Jesu Jordefærd (Joh. 19,39—40), og hylles i et Linklæde af samme Materiale som det i Turin, afsætter netop et saadant »negativt« Aftryk paa Klædet. Eksperimenterne viste et Aftryk efter 36 Timers Forløb.

Mange andre interessante videnskabelige Rapporter angaaende Turinerklædet blev afgivet ved det stedfundne Møde. Bl. a. har Professor Gedda fra Rom foretaget en Mængde Maalinger af Billedet. Af disse fremgaar det, at det Menneske, der har været hyllet i Klædet, har været mellem 183 og 188 cm høj.

Benediktinerne i Prinknash

For et Par Dage siden fik vi en venlig Hilsen fra »Caldey-Benediktinerne«, om hvis Kloster i Prinknash vi fortalte i Nr. 4. Til det, vi skrev, kan vi tilføje, at

der længe har bestaaet det venligste Forhold mellem de engelske Munke og vort danske Ugeblad. I Redaktør Niels Hansens Tid blev det knyttet og har vedværet siden. Ugebladets Læsere kender derfor ogsaa det Kvar-tals-Tidsskrift »Pax«, som udgives fra Prinknash. For nylig er det blevet betydeligt udvidet, saa hvert Nr. er paa 80 Sider. Og i Maj Maaned paabegyndtes Udsendelsen af et folkeligt liturgisk Maanedsskrift, »The Church and the People«, som vil kunne hidrage udmærket til sit Formaal: at vise almindelige jævne Kristne, at den »liturgiske Bevægelse« angaar deres eget religiøse Liv og ikke er æstetisk Snobberi.

Teatret i Kirkens Tjeneste

Over Nordsøen kommer ogsaa Brev om de Anstrengelser, som gøres for at skabe et katolsk Teater. Ligesom den nuværende dominikanske Generalmagister, Pater Gillet, i sin Tid var en højtelsket gejstlig Raadgiver for parisiske Teatermennesker, har hans Ordensbroder, Pater Cyprian Rice en tilsvarende Stilling blandt engelske Cirkusartister og Teaterfolk. Det »Teatergilde«, han staar som Leder af, er gaaet i Gang med Forarbejderne til at give London et fast katolsk Teater. Samtidig har en katolsk Amatørtrup ved Opførelsen af Scener af Shaw: »Saint Joan« vundet en anset Prisbelønning og paatænker nu at give en seks-syv aarlige Forestillinger i Verdensstaden.

Een Dags Exercitierne

Foruden de Navneforslag, vi anførte for en Uge siden, har vi yderligere modtaget en lang Række: »Retrætedag«, »Kloster-Dag«, »Aands-Idræts-Dag«, »Fornyelsesdag«, »Guds Viljes Dag«, »Sjælens Dag«, »Religiøs Beredelsesdag«, »Religiøs For-

nyelsesdag«, »Fællesdag«, »Betragtningdag«, »Naadedag« — samt endnu en halv Snes Forslag. Vi vil ikke foregribe Resultatet og afholder os derfor fra enhver Kommentar. Forslag modtages hele Juli Maaned igenem. Maaske det Navn, der kan faa almindelig Tilslutning, ikke er fundet endnu. At Sagen interesserer stærkt vidner vor Post om. Vi maa nøjes med her at takke alle de mange Forslagstillere, som viser dyb Forstaaelse for Een Dags Exercitierne Værdi.

Ugebladet og Børnene

Vor Post indeholder stadig mange Breve om selve vort Blad. De kritiske besvarer vi direkte, samtidig med at vi gør os Umage for at rette os efter Kritiken. De anerkendende er heldigvis saa mange, at vi er ude af Stand til at overkomme Svar til hver enkelt. Næsten alle udtaler de Glæde over, at Ugebladet stræber efter at blive et virkeligt folkeligt Menighedsblad, hvori dog de »intellektuelle« ikke helt er glemt. Men Appetitten kommer, mens man spiser. Nu er der adskillige, som har bedt os om at ofre blot een ugentlig Side paa Børnene, saa at ogsaa de maa gribe efter Ugebladet, naar Posten kommer med det. Det vil ikke blive let at efterkomme dette Ønske — Børn er svære at skrive for. Men hvis Ønsket er nogenlunde almindeligt, er det vor simple Pligt at opfylde det. Send os et Par Ord om Deres Mening, naar De alligevel skriver til Bladet en af Dagene. Vi er glade for enhver Kontakt med Læserne.

Det er maaske ogsaa godt, hvis De samtidigt lader falde en Bemærkning om Deres Interesse for Præmieopgaver. Vi opsendte her en »Prøveballon« for en Uge siden og har allerede faaet en meget pæn Portion Løsninger, især i Betragtning af Aarstiden. Skal vi fortsætte?

Søren Kierkegaard

og det katolske Frankrig

Interessante Udtalelser af M. Paul Petit

Da vi har bragt i Erfaring, at den franske Legationssekretær M. Paul Petit interesserer sig for Søren Kierkegaards Filosofi, har vi spurgt Legationssekretæren, hvordan han som Katolik ser paa Kierkegaard, hvis Værker i de sidste Aar er begyndt at blive oversat til Fransk. M. Paul Petit sender os følgende:

— De har haft den Venlighed at spørge mig, hvad jeg mener om Søren Kierkegaard, og om franske Katolikers Syn paa ham. Jeg kan ikke afslaa at svare paa Deres elskværdige Henvendelse, men med Deres Tilladelse vil jeg kun gøre det rent personligt.

Ganske vist har jeg beskæftiget mig meget med Søren Kierkegaard i nogle Aar og har endog oversat hans største Værk, »Afsluttende uvidenskabelig Efterskrift til Filosofiske Smuler«, men jeg har ikke i egentlig Forstand givet mig af med hans Indførelse i Frankrig (undtagen i den uendelig ringe Grad, hvor ogsaa jeg er Frankrig, og her tror jeg at kunne sige, at det har været velgjort). Hans Værker var i den tyske Udgave blevet en overordentlig Oplevelse for mig, allerede før jeg kom her til Danmark, og de er det stadig.

I Dag er Søren Kierkegaard af den tyske Elite (saavel den protestantiske — Karl Barth, Martin Thust o. s. v. — som den katolske — Theodor Haecker, Alois Dempf, Romano Guardini, Heidegger, Peter Wust, Erik Peterson, Pater Przywara) anerkendt som den største europæiske Tænkere i det 19. Aarhundrede. Jeg er ikke i Tvivl om, at det samme vil blive Tilfældet i Frankrig og England, naar hans Værker først er oversatte og lige saa kendte i disse Lande, som de har været det i Tyskland i den sidste Snese Aar.

Hvis Søren Kierkegaard havde været kendt i Europa 60 eller 80

Aar tidligere, vilde de hegelske Idéer utvivlsomt ikke have haft samme Frihed til at udøve deres fordærlige Indflydelse i først de intellektuelle og dernæst (gennem Marx og Forløberne for »Racismen«) de politiske Kredse i hele Europa. Det synes ikke overdrevet at sige, at hvis f. Eks. Nietzsche havde læst Kierkegaard, vilde hans Konklusioner være blevet ganske de modsatte af, hvad de faktisk blev. Hvis Kleopatras Næse havde været kortere, siger Pascal, vilde Verdens Ansigt have været et andet. Paa samme Maade, hvis den Modgift, som af Forsynet var tilberedt mod Hegels Idéer, ikke var forblevet skjult i de danske Kister. Hvis

I Øjeblikket er vi i fuld Fart paa Vej ned ad Skraaplanet, og det synes vanskeligt at komme op igen; det er ikke desto mindre nødvendigt. Og iøvrigt, Situationen ser kun saa fortvivlet ud for de Tænkere, der altid bilder sig ind, at det er deres Idéer, der styrer Verden. Men i Frankrig f. Eks. var det aandelige Livs Kilder aldrig, selv ikke i Slutningen af det 19. Aarhundrede, helt udtørrede, til Trods for saa mange politiske og intellektuelle Spidsters Daarskab. Man behøver blot at se paa den storslaaede religiøse Fornyelse, der har fundet Sted inden for den franske Elite i de sidste tredive Aar (og i hvilken Kierkegaard ingen Del har haft). Jeg skal ikke nævne Navne. Men det er gribende at se de utallige Anstrengelser, der er blevet gjort for at genfinde de Idéer — en Del af de Idéer — som Søren Kierkegaard med saa uforligneligt et Mesterskab havde fremsat mere end 50 Aar i Forvejen, og som trods visse Afvigelser næsten overalt stemmer overens med den sande katolske Traditions etiske og religiøse Idéer.

Den »sunde Fornuft« er Kierkegaardsk. Man har aldrig haft saa megen Brug for den som nu, og det er glædeligt at tænke paa, at Filosofierne — katolske og protestantiske — læser ham mere og mere. Hvis de forstaa ham, vil de snart være enige. En af Kierkegaards største Fortjenester er i mine Øjne, at han saa at sige har optaget Protestantismen i sig og gjort det af med den. Bag ved Luther har han genfundet St. Augustin og den autentiske Kristendom. Som nogle danske Tænkere har sagt (jeg tænker paa G. Brandes og H. Høffding): efter Kierkegaard har man kun Valget mellem Katolicisme og Ateisme. Søren Kierkegaard er død for tidligt til selv at kunne drage de sidste Konsekvenser af sine Idéer (og naar man kender de Fordomme mod Katolicismen, der fandtes i Danmark omkring Midten af forrige Aarhundrede, kan man ikke undres derover), men han har stillet sig selv Spørgsmaalet, og Størstedelen af dem, der har forstaaet ham bedst, har svaret retteligen.

Dette kunde fortjene at blive udviklet nærmere, men af Mangel paa Plads skal jeg nøjes med at fremhæve, at Søren Kierkegaards Værk efter min Mening netop har den umaadelige Fortjeneste at paapege det umulige for den Enkelte i at sætte sig ud over Kirkens Autoritet: den, der ikke adlyder den legitime Autoritet, er paa skæbnesvanger Vis saa meget mere udsat for det sociale og illegitime Tryk fra det Samfund (i den Durkheimske Betydning af Ordet), som han tilhører. Saa langt fra at være modsat det katolske Kirkebegreb, som man ofte tror, er det Kierkegaardsk Begreb »den Enkelte« altsaa komplementært dermed. Søren Kierkegaard har næsten selv gjort sig det klart, da han skrev: »O, Luther, Du har dog et uhyre Ansvar, thi naar jeg seer nærmere til, seer jeg tydeligere og tydeligere, at Du styrtede Paven — og satte »Publikum« paa Thronen« (S. K. Papirer XI 1854 A 108). Og man kender den dybe

Væmmelse, den umaadelige Af-sky, Kierkegaard havde for Publikum, Flokken, denne uorganiske Masse, som ledet af en Haandfuld dertil ansatte skiftevis raaber »Hurra« og »Korsfæst« med en Henrykkelse, som mange af vore samtidige finder sublim, men som for »den Enkelte« simpelthen er grotesk. Dette groteske har i vore Dage taget saadanne Dimensioner, at det bliver stedse vanskeligere at overse det. Men for allerede 100

Aar siden havde Søren Kierkegaard bedre end nogen forstaaet, at Autoritet kommer ikke nedefra. Og ogsaa det nærmer ham til Katolikkerne. *Paul Petit.*

*

Det vil interessere Læserne, at M. Petits Oversættelse af »Uvidenskabelig Efterskrift« udkommer i Paris til Efteraaret. Et Afsnit har allerede været trykt i »Nouvelle Revue Française«, Marts 1939.

Liturgi for Lægfolk:

Fællesbøn

»Vi tror, at Gud er overalt, og at Herrens Øje paa hvert et Sted ransager gode og onde: mest af alt tror vi, at dette utvivlsomt sker, naar vi er i Færd med Guds Gerning (Korbønnen, Klostrets Fællesbøn). Lad os derfor altid komme i Hu, hvad Profeten siger: Tjener Herren med Frygt. Og atter: Syng Salmer forstandigt. Og: I Engles Nærværelse vil jeg syng Salmer for dig. — Lad os derfor betragte, hvorledes det sømmer sig at være i Guds og hans Engles Paasyn, og lad os saa staa og syng saaledes, at vort Sind svarer til vor Røst.

Naar vi vil forebringe mægtige Mænd noget, vover vi ikke at gøre det uden i Ydmyghed og Ærbødighed; hvor meget mere bør vi da ikke bønfalde Herren, Alverdens Gud, med al Ydmyghed, og idet vi ærligt ofrer os til Gud. Vi bør nemlig huske paa, at vi ikke bønføres for de mange Ords Skyld, men paa Grund af Hjertets Renhed og Sønderknuselsens Taarer. Derfor bør Bønnen være kort og redelig, hvis den da ikke forlænges ved Tilskyndelse af Guds Naade. Men Fællesbønnen bør absolut være kort, og naar den Foresatte giver Tegn, skal alle samtidig rejse sig fra Bønnen.«

Lad disse klassiske Ord, skrevet af Fællesbønnens Mester,

den hellige Benedikt, staa i Spidsen for det, vi i Dag og senere har at sige om liturgisk Bøn. Han oprettede en »Skole for Herrens Tjeneste«, en Skole, hvor hans aandelige Sønner og Døtre blandt andre Ting lærte og lærer at bede, som Kirken beder: kort og redeligt.

Naar Mennesker samles til et eller andet, maa der herske en vis Plan og Orden, for at ikke det hele skal ende i Forvirring. Ikke mindst gælder Kravet om Orden, naar vi samles til Guds-tjeneste, al den Stund Gud er Ordenens Gud. Ved Gudstjenesten er det ikke den enkelte taget for sig, men *Guds Kirke*, som lytter til Ordet, beder og ofrer. Naar Kirken da beder, maa Bønnen i sin Form og efter sit Indhold være saaledes, at alle kan være med. Den fælles Bøn kan ikke være overladt til Tilfældet, men der maa drages Omsorg for, at alle helt og fuldt kan tage Del, ganske bortset fra Tid og Sted, Race eller Dannelsesstrin. Guds Kirke er katolsk, d. v. s. almindelig, omfattende alle Mennesker til alle Tider. Den bestaar af Enkeltmedlemmer, men naar vi kommer sammen for at dyrke Gud, da gør vi det ikke som Enere, men den enkelte i Fællesskabet, een for alle og alle for een. Netop i Dag,

syvende Søndag efter Pinse, kommer denne Tanke saa klart til Udtryk i Messens Stillebøn: »Gud, du som har erstattet den gamle Pagts forskellige Ofre med eet, fuldkomment Offer, modtag dette Offer af dine Tjenere, som har viet sig til dig, og helliggør det med den samme Velsignelse, hvormed du velsignede Abels Offergave, for at det, som de enkelte frembærer til din Almagts Forherligelse, maa blive alle til Frelse.« Det private, det særlige, det specielle kan vi godt tage med os i Kirke, men vi maa diskret lægge det i den fælles Offerskaal. Hvilken Forvirring, om hver enkelt, maaske endda med sine egne Ord, skulde bringe sine Anliggender frem for Gud. En saadan fri Bøn i andres Nærværelse er usømmelig: den er usund for den enkelte og krænkende for Fællesskabets Sømmelighedsfølelse. Det er usundt saaledes at krænge sig ud for andre, at bringe sit Hjertes Hemmeligheder til Torvs: det maa ske i Skriftestolen og i Lønkamret. Naturens og Overnaturens, Naadens, Love kan ikke ustraffet krænkes. — Og saa Hensynet til de andre: hvorfor skulde hele Menigheden høre om den enkeltes Kampe og Vanskeligheder? Til hvad Nytte? Der er noget, der hedder aandelig Blufærdighed; den kendes af ethvert sundt og naturligt Menneske og respekteres.

Over for den Usmagelighed og Sentimentalitet, ja undertiden ogsaa Løssluppenhed, som en saadan fri Fællesbøn kan føre til, staar Kirkens afklarede, korte og redelige Bøn i Liturgien. Den er ikke uden Følelse; hvem kan bede Kirkens Bønner uden at gribes dybt?! Men der er her Tale om en behersket Bevægelse af Følelsen, en Grebthed under Kontrol. Kirkens Bøn er kort og redelig: ikke overlæst, ikke svulmende eller overstrømmende, men jævn og ligefrem, ligetil og enkelt. Den krænker ikke selv det mest fintfølede Menneske, den er ren og kysk. Den gør det muligt for den enkelte at udøse sit Hjerte for Gud og samtidig be-

vare sin Hemmelighed skjult for andre. Den spænder fra Sorg, Anger og Bod til den højeste Jubel, men den overdriver ikke; den leder os ikke til at sige mere, end hvad vi kan staa ved. Den kender Maadehold og Tugt, Takt og Tilbageholdenhed. Den er objektiv: naar vi beder med Kirken, da beder een for alle og alle for een. Den liturgiske Bøn siger »vi«, og dens Indhold er saa rigt og dybt, at det fuldt ud

dækker over alt det, enhver har paa Sinde.

Det kan da kun skyldes manglende katolsk Sans og Mangel paa Ydmyghed, hvis nogen her vilde slaa ind paa andre Veje: som om vi kunde forbedre Kirkens Bøn; og det vidner kun om manglende Lydighed, om nogen sad Apostlens Formaning (1. Kor. 14,40) overhørig: »Alt skal gaa sømmeligt for sig og med Orden.« *Jacob Hjorth.*

der krævede Forholdene, at man benyttede den anden Form, f. Eks. naar der ikke var Plads nok til, at Præsten kunde staa bag Alteret, som det ofte var Tilfældet i Katakomberne og i smaa Kapeller.

Men at det alligevel var den almindelige Skik flere Aarhundreder igennem, kan man se af tre Ting. For det første, fordi Biskoppen havde sin Trone i Apsis, hvor Alteret nutildags plejer at staa op mod Væggen — for det andet, fordi Reglerne for Incensering af Alteret forudsatte, at Præsten gik helt rundt om det — og for det tredje, fordi Subdiakonens Plads var paa den modsatte Side af Alteret overfor Præsten og ikke bagved Diakonen, som Tilfældet nu er.

Det er dog umuligt at afgøre, hvor universel en Skik det var, at Alteret vendte imod Menigheden. Selve Kirkens Orientering havde meget at gøre med, hvil-

Alterets Placering i Kirken

En lille historisk Oversigt

I en Del Lande har man i de senere Aar drøftet Spørgsmaalet om Fordelene ved at vende Alteret, saaledes at Præsten staar med Ansigtet mod Menigheden under Messen. Flere Kirker er ogsaa blevet bygget saaledes. Uden at tage Stilling til Spørgsmaalet bringer vi her en Artikel fra det ansete amerikanske liturgiske Tidsskrift »*Orate fratres*«, som behandler Sagen historisk. I et følgende Nummer vil i en Artikel, laant fra det belgiske »*Bulletin Paroissial Liturgique*« Dom *Anselm Veys* O. S. B. gøre Rede for Sagens praktiske Side.

Der er forskellige Maader, hvorpaa Alteret kan anbringes i en Kirke. F. Eks. findes der enkelte Rundkirker, hvor Alteret staar midt i Rummet, saaledes at det bliver en bogstavelig Beskrivelse af de troendes Placering under Offerhandlingen, naar Messens Kanon taler om »*circumstantes*« (omkringstaaende). Rundkirkeformen er dog kun blevet benyttet som en ren Undtagelse, selv om Formen var almindelig for Daabskirker.

Imidlertid kan Alteret anbringes paa to forskellige Maader i den almindelige Bygningsform. Enten saaledes, at Præsten vender Ryggen til de troende og maa vende sig om for at sige »*Dominus vobiscum*«, »*Orate fratres*« og lignende Bønner — eller saaledes, at han vender Ansigtet mod Menigheden og derfor ikke behøver at vende sig om.

I Vesterleden er den førstnævnte Anbringelsesmaade almindelig Skik og Brug i vor Tid. Men den ældste Skik var den at stille Alteret frit ud fra Væggen og vendt imod Menigheden. Det var dog ikke fast Regel i den ældste Kirke, for sommeti-

Endnu et Billede fra Ungdomsdagen i Vejle

Under Messen i Kirken. Pastor Knud Ball'n til venstre og Pastor Laux S. f. til højre for Hs. Excellence Biskop Suhr.

ken Vej Alteret vendte, og Pater Joseph Braun S. J. har Ret i, at Resterne af Altre fra Tiden før Karl den Store ikke afgiver tilstrækkeligt Vidnesbyrd om disse Ting. I tre Tilfælde er Sagen imidlertid klar nok. For det første var denne Alteranbringelse nødvendig i Domkirker, hvor Biskoppens Trone stod bag Alteret. For det andet i de Kirker, hvor Alteret indeholdt Relikvier under Alterbordet. I de Tilfælde maatte Alteret anbringes saaledes, at de troende kunde nærme sig til det og berøre det uden at komme indenfor Alterskranken. Det blev derfor stillet tæt op til denne og vendt mod Kirkeskibet. For det tredje naar Kirken selv vendte mod Vest, Nordvest eller Sydvest. Da Præsten under Bønnen skulde staa vendt mod Øst, maatte Alteret ogsaa vende mod Øst, d. v. s. mod Menigheden.

Det var i det 9. og 10. Aarhundrede, at det blev almindeligt at lade Alteret være vendt mod Muren i Apsis i Stedet for mod Kirkeskibet. Nord for Alperne byggede man færre Kirker, som vendte mod Vest, samtidig forandredes Anbringelsen af Relikvier, og Bispetronen blev flyttet hen ved Siden af eller foran Alteret paa Evangeliesiden. Noget senere forandredes Subdiakonens Plads, saa at han stod lige bag Diakonen under Messen.

Det er unødvendigt at citere Kildeskrifter for at godtgøre, at det efter Aar 1000 var almindelig Brug at lade Alteret vende mod Muren i Apsis. Det uhyre store Antal Altre fra den Periode er selv tilstrækkeligt Bevis. De

er næsten alle anbragt saadan, at Celebranten staar med Ryggen mod de troende. De Tilfælde, hvor den gamle Form stadig anvendes, er Undtagelser og findes næsten kun i Italien, især i og omkring Rom. I Senmiddelalderen tog man ikke længere Hensyn til Alterets Orientering i et bestemt Verdenshjørne, og hvad enten Kirken laa mod Øst eller Vest, Syd eller Nord, lod man Celebranten staa med Ryggen til Kirkeskibet under Offerhandlingen.

En af Grundene til, at den ny Skik blev saa almindelig, var den, at Tabernaklet lidt efter lidt fik en fremherskende Plads paa Alteret, saaledes at dette i Gotikkens Tid blev anset for Stedet, hvor Tabernaklet stod. Dog blev den gamle Anbringelsesmaade ikke glemt. Mange Kirker i Rom har endnu i vore Dage Alteret *versus populum*, f. Eks. Højalteret i Peterskirken, St. Clemenskirken, Laterankirken, St. Paulus udenfor Murene og mange andre.

I den gamle Kirke var det Reglen, at der kun var eet Alter i hver Kirkebygning. I Østen gælder dette stadig. Der har derimod i Vesterleden været en Tendens til at forøge Altrenes Antal, efter at det blev mere almindelig Skik at læse daglige og private Messer. Hvor der i den ældste Tid var mere end et Alter — vi ved f. Eks. at Konstantin lod rejse syv Altre i Laterankirken — betød det blot, at hvert Alter var det samme for sin Del af Kirken, som Højalteret var for hele Basilikaen. De benyttedes alle til Menighedens Gudstjeneste.

Nøjagtigt kan det ikke siges, hvornaar det blev Sædvane at rejse flere Altre, saaledes at det andet, tredje og følgende var særlige Devotionsaltre. Men at Tallet steg med det stigende Antal private Messer synes sikkert.

Fra det 13. til 15. Aarhundrede voksede Altrenes Antal saa stærkt, at den tidligere Udvikling intet betød i Sammenligning dermed. De blev saa talrige, at de ofte rejstes paa Steder i Kirken, hvor man aldrig vilde vente at finde et Alter, og det skete, fordi der simpelthen ikke var Plads til dem andetsteds. Dette gælder smaa Sognekirker lige saa vel som Domkirker og Klosterkirker. Før det 13. Aarh. havde der højst været tre Altre i Sognekirkerne. Mellem det 13. og 15. Aarh. blev de fyldt til Overflod med Altre.

Naar alt kommer til alt, behøver en Kirke kun eet Alter, naar den ikke er ligefrem enorm stor, for der er jo kun eet Offer, som alle de troende i Kirken tager Del i. Det førte ikke til større eller dybere Fromhed at mangfoldiggøre Altrene uden Grund. Det førte i den sidste Ende til, at Reformationen fjernede dem alle.

Mens Antallet af Altre i en Kirke ikke er et brændende Spørgsmaal i vore Dage, er det en Skam, at saa faa Mennesker tænker paa selve Alterets Retning. Det ene fornødne er at forene de troende saa tæt som muligt med Kristus. Her synes den gamle Form for Alterets Anbringelse at byde store Fordele.

Virgil Michel O. S. B.

Korset i St. Jean

Historie fra Bretagne af Friedr. C. Meyer

I det sydlige Bretagne ligger den gamle Købstad St. Jean fredeligt ved Vilaineflodens Bred. Den bestaar af en Krans af smaa, hvide Huse, i hvis Midte Taarnet paa den gamle Kirke

rager graat og kantet i Vejret. Omkring Landsbyen breder der sig Marker og grønne Enge med Skove i det fjerne. Endnu længere borte strækker Sandklitterne sig, og hinsides dem synger

Havet sin evige Sang omkring den store Halvø.

Paa en Høj i Byens Nærhed ligger det gamle Valfartssted med et vældigt Jernkrucifiks foran, St. Johannes Korset. I mange, mange Aar har Pilgrimme om Sommeren valfartet til Kapellet og til Korset. De kommer i store, højtidelige Optog, Mænd og Kvinder, Bønder og Fiskere. Men paa den store Val-

fartsdag, Maria Besøgsdag, er Valfartsskarerne næsten uoverskueligt store.

»Korset har naturligvis sin Historie,« sagde den unge Sagfører Bignet fra Paris med et lille spottende Smil til de øvrige Gæster i »Mouton blanc« (Krcen »det hvide Lam«). »Her i Bretagne er der en Historie om hver eneste Ting. Vor elskværdige Vært, Hr. Ponsard, kan sikkert fortælle os noget om Korset.«

Det var om Aftenen paa den store Valfartsdag. Gæsterne fra Paris havde med Forundring betragtet det Liv, der lige fra tidlig Morgen havde rørt sig i den stille By. De havde overværet alle Festlighederne, ogsaa den store Højtid foran Korset. Nu var Livet ved at ebbe ud i de snævre Gader. Pilgrimmene forlod Byen, som de hilste endnu en sidste Gang med deres fromme Sange. Men Klangen lød fjernere og fjernere.

Den gamle Vært saa ud gennem Vinduet mod Højen med Valfartskapellet og det store Kors. Han nikkede venligt: »Herrerne har ganske Ret. Korset har sin Historie, ligesom saa mange andre ærværdige Ting her i Bretagne.«

»Og naturligvis er det en mystisk og hellig Historie,« smilede Juristen, »fyldt med sælsomme Helbredelser og Undere.«

»Jeg ved ikke, hvad De venter, at jeg skal svare,« lød det roligt fra den gamle Vært. »De kommer fra Paris, og i den store Millionby ved jeg nok, at mange Mennesker har mistet baade Forbindelsen med den gode Jord og med Himlen, med den gode Gud. Mens vi herude har bevaret begge Dele. Gud være lovet, at vore ulærde, men sunde Bønder og Fiskere kender til de tusinde Undere, som daglig opleves med Markens Grøde og i Menneskers Liv.«

Den unge Sagfører saa et Øjeblik lidt forlegent ned i sit Glas. »Jeg vilde ikke saare Dem, Hr. Ponsard,« sagde han undskyldende. »Vi beder Dem om at fortælle os Historien. Maaske vi fra Millionbyen dog kan forstaa noget af den.«

»Kapellet,« begyndte den gamle Vært, »er mange Aarhundreder gammelt. Det skal være bygget af en Korsfarer som Tak for lykkelig Hjemkomst. Korset er omtrent to Hundrede Aar og rejst for at indfri et Løfte. Det blev givet af nogle Fiskere her fra Byen, som var i Havsnød. Da de kom hjem, holdt de, hvad de havde lovet derude. Og snart begyndte Folk at valfarte til Kapellet og Kirken. Der kunde fortælles meget om disse Valfarter. Men jeg vil blot fortælle Dem en eneste Ting.

Det var under den store Revolution. I Paris og Marseille og de andre store Byer stormede Folket de adelige Slotte, skændede og nedrev Kirkerne, satte fordærvede Kvinder op paa de skændede Altre som »Fornuftens Gudinder« og lod Guillotinen forrette sit grusomme Arbejde. Men her i Bretagne var der ingen videre Forstaaelse for den Slags »Folkebefrielse« og blodig Verdensforbedring, selv om der ogsaa her skete enkelte Overgreb.

Dette Gæstgiveri var allerede dengang i vor Families Besiddelse. Min Oldefader har omhyggeligt nedskrevet alle de voldsomme Begivenheder i de stormfulde Aar, bl. a. ogsaa den, som her er Tale om.

Han havde en Fætter, Pierre Ponsard, som havde studeret i Paris og nedsat sig der som Sagfører. Han skal have været et Brushovede, der bekymrede sig mere om Politik end om sin juridiske Forretning. Da Jakobinerne kom til Magten i 1792 og proklamerede Republikken, dukkede han pludselig op her i St. Jean. Han var ikke i Eesiddelse af særlige Fuldmagter, men optraadte alligevel som en Magthaver, idet han forstod at udnytte den stærke Indflydelse, han havde skaffet sig blandt sine Bekendte her paa Egnen og blandt de mange tilvandrede, som kommer i urolige Tider, Gud maa vide hvorfra.

Men det var ikke blot i politiske og økonomiske Spørgsmaal, at han optraadte som Magthaver.

(fortsættes Side 110)

Rom og Verden

Den hellige Fader fortsætter stadig sine Fredsbestræbelser; nøjagtige Efterretninger mangler dog ganske. — I Anledning af Saligkæringsprocesserne i forrige Uge (Søster Emilie de Vialar, Stifter af Sct. Josefsøstrenes Kongregation, og Biskop Justinus de Jacobis) opholder der sig en Mængde Fremmede i Rom, og der har som Følge deraf været et stort Antal Audienssøgende, som Paven har modtaget i et Par Masseaudienser (se Billedet næste Side).

Grundlæggeren af de hvide Fædres Kongregation, Kardinal Lavigerie, der døde i 1892 som Ærkebiskop af Karthago, holdes højt i Ære af den nordafrikanske Befolkning og er nu blevet »populariseret« i den Grad, at hans Billede findes paa de nye Sahara-Frimærker. Ogsaa Holland har udsendt Frimærker med religiøse Billeder i Anledning af 1200-Aarsdagen for Nederlændenes Skytshelgen, den hellige Willibrords Død.

Polen har udnævnt Dr. Kasimir Papée til Gesandt ved den hellige Stol. Posten har været ubesat siden December 1937; den nye Gesandt var indtil nu i Foraaret Polens Repræsentant i Prag.

Fra paalidelig Kilde meddeles det, at Kristi-Legemsprocessionerne i Tyskland i Aar overalt har kunnet opvise langt større Deltagelse end forventet var, alle Forholdsregler fra Myndighederne til Trods. Det var saaledes f. Eks. ikke tilladt at flage med Kirkefaner eller Paveflag.

Rom og Verden i Billeder

➤ Aftenen før Apostelfyrsternes Fest aflagde den hellige Fader et Besøg ved *Fiskeren Peters Grav* i Krypten under Peterskirken og indviede samtidig de Pallier, der tildeles Ærkebisper som Udmærkelser.

*

Υ I de forløbne Uger har der fundet en Del store Audien- ser Sted i Vatikanet. Vort Bilde viser Paven under en Tale til 5000 Seminarister, forsamlet i Damasusgaarden.

▲ Trods Krigen i Kina fortsætter Missionærene. Ovenfo- ses et Børnehjem i *Fu Tschou*, syd for Shanghai.

♣ I Byen *Sens*, i det nordøstlige Frankrig, fejrede man fornylig 700-Aarsdagen for Kristi Tornekrones Ankomst til Frankrig. Ludvig den Hellige købte den af venetianske Købmænd; langt senere opførtes det vidunderlige »Ste Chappelle« i Paris, hvor den skulde opbevares. Hidindtil har den dog været opbevaret i Notre-Dame, hvorfra Kardinal Verdier nu har bragt den til *Sens*.

♣ Ovenstaaende Maleri, som er fundet hængende i Jesuskirken i Philadelphia, er blevet identificeret som John Styka's berømte Maleri »Polens Dronning, bed for os«, der blev stjaalet fra Columbia-Udstillingen i Chikago i 1893.

*

♣ Et Eksempel paa det Opbygningsarbejde, der venter Spanien: Kirken i *Amorebieta* i det nordlige Spanien.

Liturgisk Kalender

Juli.

16. S. 7. Søndag e. Pinse (677); 2. Sæt Bønner: Vor Frue af Bjerget Karmel (997), 3. Sæt Bønner: For Paven ([122]); Slutningsevangelium: Festens ([91]).
17. M. † St. Alexius (1000); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
18. Ti. St. Kamillus af Lellis (1001); 2. St. Symphorosa og hendes syv hellige Sønner ([28]), 3. For Paven.
19. O. St. Vincents af Paul (1002); 2. For Paven.
20. T. St. Hieronymus Æmiliani (1003); 2. St. Margarete ([61]), 3. For Paven.
21. F. † St. Praxedes (1007); 2., 3. og 4. som Mandag.
15. L. St. Maria Magdalene (1008); 2. For Paven.
23. S. 8. Søndag e. Pinse (680).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Ugebladet til Udlandet

Abonnementsprisen for Bladet er: naar det skal sendes til Norge eller Sverige Kr. 12 om Aaret, til det øvrige Udland Kr. 16 om Aaret. Betaling sker pr. Postanvisning til Bladets Ekspedition.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Den totalitære Tidsperiode

Christopher Dawson: »Beyond politics« (Sheed and Ward).

Det interessanteste af de Essays, som findes i den kendte Sociologs nyeste Bog, beskæftiger sig med det totalitære Samfund. Nogle Anmeldere har taget fuldstændig fejl af Tankegangen og bebrejder Dawson en Forkærlighed for denne Samfundsform. Faktisk betragter han den med den største Ængstelse. Han tror imidlertid ikke, at »det totalitære« er noget, som ødelægger den menneskelige og kristelige Tilværelse i visse Diktaturstater, mens de »demokratiske« Samfund er lykkeligt fri derfor. Han finder de samme Problemer for den menneskelige Personlighed og dens Frihed i Diktaturstaterne »med deres krigeriske Massebevidsthed og ideologiske Fanatisme« og i de demokratiske Samfund, hvor det vanskelige Problem er »at forene aandelig Frihed og personligt Ansvar med en mekaniseret Tilværelse som Ener i den økonomiske Maskine«.

Her er Tale om en sociologisk Udvikling, som er fælles for hele vor Del af Verden, selv om den antager højst forskellige Former i de forskellige Lande. Overalt stiller den Kristendommen overfor vanskelige Afgørelser. Vi kan nemlig hverken se bort fra, at det »totalitære« hænger nøje sammen med det moderne Livs økonomiske og tekniske Vilkaar, eller benægte, at det har sine store Værdier jævnsides med Farerne. Helt taabeligt vil det være, hvis vi (som Flerparten) tager Parti for det totalitære Højre mod det totalitære Venstre eller omvendt, i den Tro, at vi derved støtter Kristendommen mod de totalitære Kræfter.

Dawson skuffer den, som venter at faa forelagt en »kristen Politik« parat til propagandistisk Brug. Ganske vist betyder Bogens Titel ikke, at han opfatter Kristendommen som alt for fin og »aandelig« til at have et Ord at sige overfor de politiske Realiteter. Men for os er det i første Række om at gøre at forstaa de Kræfter, der rører sig i Tiden, og at undslippe Indrullering paa Venstre- eller Højrefronten og derved for Alvor blive et Stykke Massebevidsthed.

H. D. T. K.

Moral til Brug

Gerald Vann O. P.: »Moralismen« (Cath. Book Club)

Jeg har i sin Tid omtalt denne Bog i »Katolsk Ungdom« og er

svært glad for, at den katolske Bogklub nu har valgt den til sin Juni-Bog og dermed sikret den en vid Udbredelse. Pauluskredsen har gjort os bekendt med den unge Pater Vann. I denne hans hidtil største Bog viser han først og fremmest Grundtrækkene i den thomistiske Morallære og dennes Svar paa de mest paatrængende nutidige Moralproblemer. I Bogens sidste Halvdel drøfter han en Del Enkeltspørgsmaal, bl. a. paa ægteskabeligt og internationalt Omraade. Det særlige ved hans Behandling ligger i, at han ikke paa vanlig Filosofvis gymnastiserer med Abstraktioner, som almindelige Mennesker ingenting kan stille op med; han viser tværtimod, at Thomisme er Realitetstænkning i overordentlig nærgaaende Grad.

H. D. T. K.

Ars Sacra-Bøger

Vi har modtaget forskellige smaa Bøger fra Forlaget *Ars Sacra* i München, alle i dette Forlags sædvanlige smukke Udstyrelse.

Fanny Wibmer Pedit fortæller i »Liebfrauenwunder« om nogle og tyve af Guds Moders kendte og ukendte Valfartssteder i Østrig. Med jævne og inderlig Fromhed gengiver hun de gamle Historier, som danner Udgangspunkt for Valfarterne. Den udmærkede Forfatterinde har fint truffet den fromme folkelige Overleverings Tone. Fireogtyve smukke Fotografier faar en til at længes efter at vandre i de gamle Valfartsskarers Spor.

»Das Unbedingte« er et Udvalg (ved Karl Hefe) af *Katerina af Sienas* »Dialog« og Breve. Det anbefaler sig selv, men kræver Læsere, som ikke viger tilbage for det sværeste, naar det gælder Kristi Efterfølgelse.

Pater Stuart S. J.: »Des Menschen letzte Liebes« bringer nogle Kapitler af en af den engelske Forfatters Bøger om det aandelige Liv. Han taler om Sjælens trinvis Vækst i kristent Liv og giver Begreber som Gudserkendelse, Askese, Liv med Kristus en ægte mystisk Tydning.

Kardinal Pacellis (nu Pave Pius XII) »Konrad von Parzham« og O. Altmann O. F. M.: »Sieben-Schmerzen-Büchlein« har været omtalt i »Katolsk Ungdom« i Foraaet. Sammensteds har ogsaa tidligere Sofie zu Eltz: »Kleiner Freund« (en dejlig Samling Fortællinger for Førstkommunikanten) været anmeldt. L. H.

»En pudsig Historie«

Forfatteren A. Joakim Rønnow refererer en virkelig Tildragelse, som illustrerer, hvor lidt katolske Begreber endnu er »slaaet igennem« i dansk Bevidsthed.

Forfatteren havde paa Vejen ind til Redaktionen drukket Kaffe i Stam-Kaféen og truffet sin gode Ven Holgersen. Holgersen, som nylig var blevet Katolik, fortalte ham, at en fælles Ven, Svendsen, var blevet Præst. Disse to Ting virkede overvældende paa Forfatteren; han havde ikke anet, at der slumrede saa dybe Følelser hos to af hans gode, gamle Venner. Saa siger Holgersen: »— men Svendsen er altsaa ingen rigtig Præst.« Forfatteren spidsede Øren, hvad var nu det? Enten er man vel Præst eller man er det ikke?

Eller vilde Holgersen komme med en Afsløring — som maaske kunde bruges til en Artikel i »Dagbladet«? Han ventede det sidste og spørger spændt: »— hvad er galt med Svendsen?« Holgersen siger: »Successionen!« Forfatteren ser lidt forbløffet paa Holgersen og brister i en befriende Latter. Han havde ventet en kriminel Afsløring og faar dette Ord slynget ud. Han er ikke Katolik og staar ret ligegyldig overfor denne Art »interne Problemer«. Og da hans Speciale er det ironisk-sinilende, menneskeligt-forstaaende, gnider han sig i Hænderne. Det var en Oplevelse, det var da en pudsig Historie! Han havde ventet en Skandalehistorie, og saa siger Holgersen: »Successionen!« Ha!

Udenfor Redaktionen i Venteværelset traf han Tegneren, hvis Speciale var den morsomme Karrikatur. Han mente at finde en forstaaende Sjæl og sagde: »Kære Tegner, nu skal jeg fortælle dig en pudsig Historie!« Men Tegneren var for Øjeblikket uoplagt. Han var gnaven. Han havde ingen Kaffe faaet, før han tog hjemmefra, og et Par Forlag havde rykket ham for Tegninger, og her paa Bladet var han nær kommet for sent. Han var altsaa ikke særlig oplagt, og da For-

fatteren havde fortalt ham sin Oplevelse og spurgte: »— synes du ikke, at det var en pudsig Historie?« sagde Tegneren: »— Nej, jeg kan aldeles ikke indse, at den er morsom, det virker trist paa mig at se kristne Mennesker rakke hinanden ned.«

»— Ja, men kan du da ikke se, at jeg, som venter, at han ...?«

»Nej, jeg kan aldeles ikke se noget morsomt ved den Historie, den er væmmelig.« Forfatteren blev irriteret, nu havde han glædet sig til at finde et modtageligt Sind og saa: »— Ja, men vil du da ikke forstaa — Succession!« Han talte højt. »Nej!« raabte Tegneren, »jeg vil ikke, og Morten Luther —«

Nu afbrød Forfatteren ham og raabte Tegneren ind i Ansigtet: »— Morten Luther, Morten Luther, han var en forbandet dum og fanatisk Bondekarl!«

Tegneren blegnede: »— Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage, og jeg som troede, at du var et intellektuelt og dannet Menneske ...!«

I dette Øjeblik lukkedes Døren til Redaktørens Kontor op, og Sekretæren stak Hovedet ud: »— men hvad i Himlens Navn? Jeg synes der tales om Religion?« »— Ja, det er Forfatteren,« raabte Tegneren, »han vil berøve mig min Barne-tro.« Han slog sig for Brystet.

»Ha!« raabte Forfatteren, »nej, det er Tegneren.« — Døren lukkedes igen.

»Hvad er der galt?« spurgte Redaktøren sin Sekretær.

»Aa, det var Forfatteren og Tegneren, der sloges om Religion!« — Redaktøren lo. »— Aa, de forbi-strede to gamle Hedninger. Ved de ikke, at det eneste, som det ene Menneske ikke kan tillade det andet at eje uden at komme i Sindsoprør, er en modsat religiøs Anskuelse.« I hans Blad var al Diskussion om dette Emne udelukket.

— Og Jerntæppet gik ned mellem de to gamle Venner.

Næste Dag blev jeg ringet op af Tegneren: »— Nu skal du høre, hvad der er sket, jeg er meget ked af det, men nu skal du høre: —

Ser du, jeg traf Forfatteren, du ved min gamle Ven i mange Aar, og saa fortæller han mig om en Præst, som ikke er rigtig Præst, fordi — ja — fordi han ikke havde faaet det, som er i Skabet.« Jeg var ikke helt orienteret. »Jo, han var ikke rigtig Præst, fordi han ikke havde faaet noget af det, som er i Skabet. Du fortalte mig jo selv om det forleden Dag.«

Jeg havde nogle Dage tidligere fortalt ham, at i de katolske Kirker opbevares Hostien i Tabernaklet og tages frem herfra til Kommunionen.

Tegneren vedblev: »Jeg har mistet min gamle Ven, men jeg kan nu ikke se noget morsomt i den Historie.« — Jeg forklarede.

Saa blev jeg ringet op af Forfatteren. Han fortalte mig den første Del. Jeg sagde: »Men saa var Præsten jo ikke katolsk Præst.«

»Nej, det var han ikke. Men, du forstaa, jeg venter — og saa kommer der noget helt andet. Og Tegneren vilde ikke gi' mig Ret.«

Jeg forklarede ham Misforstaaelsen, han havde talt om Successionen og Tegneren om Kommunionen.

»Uvenner? Ikke Tale om Uvennskab. Forresten, jeg har ikke noget imod at blive Uvenner med Folk, men jeg vil nok ha' en Grund.«

Saa sluttede han med en om Forstaaelse søgende Stemme: »— Men synes du nu ikke alligevel, at det var en pudsig Historie?«

A. Joakim Rønnow.

Biskop og Menigheder

Torsdag d. 29. Juni overværede Hs. Excellence Biskoppen det nordjyske Præstemøde i Aarhus, hvor Præsterne fra alle Menigheder i Midt- og Nordjylland var til Stede. Mødet var overordentlig vellykket og hidrog i høj Grad til at knytte Baandet fastere mellem Biskoppen og hans Præster.

Søndag d. 9. Juli var Biskop Suhr i Aabenraa til Konfirmation. Der var 20 Konfirmander.

I Selskab med Døden

Godsekspeditør J. K. Mogensen, som har nær Tilknytning til Schönstatt-Bevægelsen, fortæller om unge Schönstatt-Kongreganisters »marianske« Fromhed under Verdenskrigen.

Lad nu være med at se trist eller fornærmet ud! Det her behøver jo ikke at være kedeligt. For det første er det ikke Digt, men Virkelighed, nemlig *Udpluk af Breve*, skrevet af Schönstatt-Gymnasial-Kongreganister, mens de deltog i Verdenskrigen. Og for det andet — nej, det kan vi gemme til Slutningen!

Under Bombardement

»— — — Jeg bad og anbefalede mig til Maria, opvakte Anger og var saaledes beredt til Døden. Og jeg gav — i Tilfælde af min Redning — Maria et Løfte, som jeg herigennem holder. — Paa een Gang en Fuldræffer tilhøjre. Hvad dér blev bragt ud af døde og lemlæstede kan De ikke forestille Dem. Jeg bad. Det kom nærmere mod venstre. Nu lige over mig. Jeg udtalte langsomt Ordene »Jesus, Maria, Josef« — ventede Døden hvert Øjeblik. Hylende borede Uhyret sig ned i Jorden lige ved min Gang, men eksploderede ikke — en Blindgænger. »Tak, Maria, Tak!« Dog nok een kom brølende — — utroligt! atter en Blindgænger! Jeg ligefrem følte Marias Hjælp.

— — — nok et Billede! Tredie Eftermiddag var hed. Liglugten blev frygtelig; mit Hold fik Ordre til at begrave de foran den nederste Stilling liggende, halvt opløste Døde. En haard Befaling under fransk Spærreild. »Alt til Guds Ære,« sagde jeg til mig selv. Vi bed Tænderne sammen, tog de Døde fat og slæbte dem ind i et Granathul. Otte saadanne Kammerater i eet Hul. Og Jord over dem. Vi stod i en sort Sky af tykke Ligfluer. Tungen klæbede til Ganen, ingen havde Vand. Halvt afmægtige krøb vi ind i vor Hule. *Haude vi dog blot Drikkevand!* Saa besluttede jeg at hente Vand i Douaumontslugten. Mine Kammerater aandede op. Ingen vilde dog med, for Ilden var heftig over Slugten. Jeg anbefalede

mig til Maria, bad mine Kammerater bede Rosenkransen imens og tog otte Flasker og Beholdere med.

Jeg stod ved Indgangen til Kløften. »Gennem den Ild skulde du gaa?! Nej — tilbage! Og dog, Nej!« En klippefast Tillid til Maria bemægtiger sig mig, og dumdrigt sniger jeg mig igennem, her og der søgende Dækning i et Granathul. Hele Omraadet var som et Sold, saa tæt sad Hullerne. Sort af Døde. Endelig ved Kilden. Beholderne fyldt og nu tilbage. Lige ved eksploderer et Uhyre. »Maria!« Hus højt slynges tykke Lerklumper, Granatstumper og kvælende Røg. »Tak, Maria!« Ikke en Splint ramte mig. Den tykke Lersky suser ned igen, mens jeg bøjer mig paa Knæ. Ikke een Lerklump berørte mig. Opfyldt af Tak ilede jeg videre og naaede, badet i Sved, lykkelig tilbage til mine Kammerater. Gud ske Tak — saa aandede man op, og Tørsten blev stillet. Der var nok, for næste Nat skulde vi afløses. Aldrig vilde mine Kammerater glemme denne Tjeneste. Jeg sagde, at Gudsmoders Hjælp lod det lykkes. Kære Kongreganister — Kammerater! nok for denne Gang! Lad os sammen prise og takke Maria —« (sign. Peter Römer, 16.7. 1916).

Marias Beskyttelse

»— — — Ikke længe efter maatte vi pakke vort Stormudstyr igen. Det er den 17. om Aftenen. I den halvtønderskudte Landsby Equancourt gør vi Holdt for at styrke os ved en varmende Drik. Da begynder allerede vort Artilleri. Og det franske svarer. Granater suser over Gaden. Paa højre Side Huse, paa venstre en Mur. Jeg sidder paa højre Side og belaver mig paa at hente The. En Granat flyver mod Muren lige overfor. Een Mand død, ti saarede eller rettere lemlæstede. Ingen har mere Lyst til The, og vi marcherer videre. Over den frosne Jord vinder vi godt frem. Længere fremme tager vi Stilling i indbyrdes forbundne Granathuller.

Om Natten sner det, Morgen efter tør og regner det. — — Oprodet Lerjord rutscher ned af sig selv. Til al Ulykke skyder Franskmandene med 28 Centimeters. Kun faa saarede, men mange begravede

af Jordskred. Jeg selv sidder den første Dag i Ler til Hofferne. Frigør mig ikke — for at være beskyttet mod Granatstumper. — — Om Eftermiddagen en Fuldræffer tæt paa. To Mand straks begravet i Jord til Halsen. Blev hurtigt gravet ud. Og vi flygter ind i Hullet til venstre. Det er jo indlysende, at en ny Træffer vil følge efter. Om Natten forsøger jeg forgæves at grave mit tiljordede Udstyr ud. Vi seks Mand er de eneste overlevende af vor Deling. Mine Kammerater undrede sig stadig over, at vi var uskadede. Men jeg saa stadig Stadfæstelsen af, at Maria aldrig lader sine Børn ubønhøret. Da vi blev afløst, krøb vi paa Hænder og Fødder ud af Mudderet. Paa Vejene gik vi i Slam til Knæene. Nogle maatte efterlade Støvlerne siddende fast i Pløret. Dødtrette naaede vi Sorel.

Aldrig vil jeg glemme, hvad vor himmelske Moder gjorde for os i de forfærdelige Dage. Hr. Pastor! bekendtgør disse Ting for alle, for at enhver i den største Fare maa søge Hjælp ved Marias Moderhaand. Omend det kunde være skønt i Himlen snart at kunne prise vor Moder som Dronning, saa var det dog endnu skønnere at maatte føre hele Skarer af udødelige Sjæle hen til hendes store, rige Moderhjerter. Om jeg maatte opnaa denne Naade! Dog — som Maria efter Guds Raadslutning vil! — Saasart jeg er lykkelig væk fra Somme, sender jeg 30 Mark til Kapellet m. m. Pengene vilde jo dog været til ingen Nytte, om Graven havde lukket sig over mig —« (sign. Max Brünner, 25.11. 1916).

Set med vor stykkevise Viden lukkede Graven sig altfor snart over Brunner. *Han faldt den 23.4. 1917.* En anden Kongreganist, Hans Wormer, faldt den 15.7. Begges jordiske Rester førtes — efter mange Vanskeligheder — den 17.8. 34 fra fransk Jord til Tyskland og jordedes udenfor Naadepellet i Schönstatt.

Mindet om en stærk Ungdom

Om Kongreganisterne, Pionererne for den apostoliske Bevægelse, der er noget af det livsfriskeste i Tyskland i Dag, udtalte Vikar Zeppenfeld under Requiem-Messen den 20.8. 34 bl. a.: »Hvergang jeg havde den Lykke at træffe disse Soldater-Kongreganister i Felten, fæstnedes det Indtryk hos mig og andre, som senere kom med i Kongregationens Ydreafdeling, at i

 <p>SVENDBORG <i>Arena Maltöl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)</p>	<p>HELSINGØR</p> <p>V. Wulff's Eftf. E. Jensen</p> <p>BAGERI & CONDITORI Stjernegade 14, Tlf. 119 Leverandør til St. Vincent Søstre</p>	<p>LYNGBY</p> <p>J. Kallehauge Junget</p> <p>Malermester Baune Alle 8, Lyngby Udf. Arbejdet ved Knud Lavards Kirke</p>
--	--	---

disse unge Mennesker glødede en stærk og hellig Kærlighed til Guds Moder. — — Og endnu en Tanke kom stadig igen: Disse unge Mennesker ejede en særlig Indstilling mod et stort lysende Maal, det, vi senere har kaldt »Det personlige Ideal«. De viste gennem den store Tillidsfuldhed og Ro og urokkelige Vished i Livets Kamp og i alle Farer for Sjæl og Legeme, at de følte sig sikkert beskyttet. Og de levede efter deres Ideal ogsaa derude i Kaserner og Skyttegrave, hvor de var omgivet af en ganske anden Atmosfære.« — — Klædt i Ord lød Max Brunners personlige Ideal: »Jeg vil blive en stor Helgen« og Hans Wormers: »Jeg vil til min Død sætte alt ind paa at være Kirken en trofast Støtte«. Og deres

Livsførelse i den forraaende Krig viste, at der bag Idealet stod staa-satte Viljer. De praktiserede Vidsdomsordet: »Lev, som om du skal leve i 100 Aar, men samtidig som om du skal dø i Morgen.« Mens de frydede sig ved Tanken om de Sjæle, de maaske engang maatte føre til Troen, var de samtidig daglig beredt til Døden.

Og nu kommer det »for det andet«, som vi sprang over i Begyndelsen: Jo mere vi kæmper for vor Forbedring, jo mere vil vi lære at opfatte Døden mere som en Ven end som en Fjende, saa ogsaa vi kan praktisere Ordet om de 100 Aar og i Morgen — selvom vort daglige Virke foregaar andetsteds end netop paa en blodig Slagmark.

J. K. Mogensen.

4. Den Sjæl, der er fuldkommen ren, indgaar straks efter Døden i Himmerige. Sjælen, der dør i Venskab med Gud, men som endnu ikke har opnaaet fuldstændig Lutring, maa i Skærsilden renses, før end den kan komme til Gud.

5. Der er mere end een kristen Kirke paa Jorden, fordi større eller mindre Grupper udskilte sig fra den oprindelige, af Kristus selv stiftede Kirke. Det er rigtigt, at ingen kommer til Faderen uden ved Kristus, men det er ogsaa sandt, hvad Kristus sagde til Apostlene: »Hvo, som hører eder, hører mig. Hvem I forlader Synderne, dem er de forladte. Hvad I løser paa Jorden, er løst i Himlen« ... Alt dette sker ved Kristi Naade, men Apostlene og deres Efterfølgere er Redskaber for Kristi fortsatte Gerning paa Jorden gennem Kirken, som er Kristi »mystiske Legeme«.

Breve fra Læserne

Spørgkasse

Ude ved St. Antoni Kirke findes der en Spørgkasse. Forleden laa der disse fem Spørgsmaal, som er typiske for mangen søgende Sjæl. Samtidig med at vi bringer baade Spørgsmaalene og de afgivne Svar, udtaler vi Haabet om, at mange Ikke-Katoliker vil bruge dette Blad som en saadan Spørgkasse. I tidligere Numre har vi allerede kunnet besvare nogle Spørgsmaal »udefra«. Vi gør det meget gerne. Maaske ogsaa andre Præster vil meddele os lignende modtagne Spørgsmaal, hvis Besvarelse kan have Interesse for flere end den enkelte Spørger.

*

1. Er den luthersk-protestantiske ikke lige saa saliggørende som den katolske Kirke?
2. Er den kristne Tro uden Gerninger ikke død?
3. Er Troen ikke en Gave, som kan annammes gennem Bøn formedelst den Helligaand?
4. Bliver en sand troende Kristen salig ved den legemlige Død, eller er der en Tilstand for Sjælen efter Døden til Opstandelse i de dødes Rige?

5. Hvorfor er der mere end een kristen Kirke paa Jorden? Der er jo kun en Tro, som frelser, nemlig Troen paa Kristus (han siger: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.«).

En troende Kristen, som gerne vil have Klarhed.

Svar: 1. Den lutherske Kirke opstod ved Brud med den gamle, altsaa katolske Kirke. Derved blev store, uundværlige Frelsesmidler sat over Styr. Alene den katolske Kirke har af Kristus modtaget Midlerne til Salighed. Saalænge en ikke-katolsk Kristen er i god Tro og lever efter bedste Overbevisning, vil han vel kunne blive salig. Men erkender han, at den katolske Kirke er den sande, er det en Salighedsbetingelse at slutte sig til den, lige som det er det for den tvivlende at søge efter Sandheden.

2. Jo, det er selve Skriftens Ord og derfor katolsk Lære.

3. Ogsaa dette er katolsk Lære. Har man en oprigtig, god Vilje, beder om Helligaandens Lys og søger saa godt, man kan, vil Gud sikkert lede En frem til den sande Tro.

Korset i St. Jean

(fortsat fra Side 103)

ver. Han søgte ogsaa at paavirke det religiøse Liv. Som Repræsentant for »Fornuftens Gudinde« afholdt han Møder, holdt Taler og delte Flyveskrifter ud. Med alle Midler søgte han at bringe Uro og Forvirring i Sindene. Men Folket var ikke til at rokke; det bevarede sin Troskab mod den fædrene Tro, selv da man havde bragt den gamle Sognepræst i Fangenskab i Rennes. Der blev til de sædvanlige Tider ringet med Kirkeklokken og tændt Lys paa Alteret, og Folk bad og sang og deltog med Andagt i deres »kolde Messe«, uden Præst og Offer. Her fra Byen vandt Pierre Ponsard ingen Tilhængere for sig og sin »Lære«. Kun blandt de fremmede fik han Tilslutning.

Saa kom Paaske og Valfarternes Tid, og Processionerne kom igen dragende ad de sandede Veje. Vel var Pilgrimmene

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

Blev

A

Menneske

Drik SOLBJERG Mælk

Telefon Central 2712

færre end i rolige Tider, men deres Skarer kom dog til Korset, selv om man andre Steder i Frankrig havde »ophævet« Kirken just i de Dage. Ponsard blev rasende ved Synet af Processionerne. Men han var for klog til at anvende Magt. I Stedet søgte han at lokke Pilgrimene til sine Møder og Taler; han delte med fanatisk Iver sine Flyveskrifter ud, men opnaaede ikke det mindste.

Da hans Anstrengelser prellede af mod Folkets rolige, stumme Modstand, besluttede Pierre Ponsard sig til at prøve andre, mere eftertrykkelige Midler. Den gamle Sognepræst var samtidig blevet løsladt fra Fængslet, fordi han var alvorligt syg. Dette gav Ponsard den Idé, han søgte. Paa den store Valfartsdag skulde Præsten møde ham i en stor offentlig Diskussion under Overværelse af alle Valfartsdeltagerne. Den Sejr, han var vis paa at opnaa, skulde nok vinde mange for hans Lære.

Kampen var ulige. Paa den ene Side en ung, rask Mand, der var en øvet og dygtig Taler — paa den anden en syg, gammel, ulærd Bondepræst. Og alligevel modtog den syge Præst uden Tøven Ponsards Udfordring. Han stolede jo ikke paa sin egen

Viden og Dygtighed, men paa sin Sags Hellighed og Retfærdighed. Ikke mindst haabede han ganske tillidsfuldt paa overnaturlig Hjælp. Han skulde nok i rette Tid faa lagt det rette Ord paa Læberne.

Saa kom den store Valfartsdag. En vidunderlig Sommerdag. Som sædvanlig var Husenes Døre smykket med Grangrene og Birkeløv, og inde i Stuerne fik man trods Travlheden de traditionelle Boghvedekager til Kaffe. Ude paa Gaderne og oppe ved Kapellet og Korset var der den vanlige højtidelige Stemning. Og dog laa der ligesom en Tordensky over Sommerdagen paa Grund af den mærkelige Diskussion, som alle Pilgrimme utaalmodigt saa frem til, baade med Ængstelse og Haab.

Præcis paa aftalt Tid om Eftermiddagen kom Pierre Ponsard med sine Tilhængere. Den syge Præst havde man maattet bære op til Kapellet. Men oppe under det høje Kors rejste han sig og talte til de store Skarer med ganske klar Stemme. Pierre Ponsard havde smilende og sejrssikker givet ham det første Ord. Præsten talte kun kort, men indtrængende, og til sidst raabte han til dem alle: »Vaag, bed og vær tro!« Saa tegnede

han et stort, velsignende Kors-tegn over Mængden og sank udmattet ned paa Baaren.

Triumferende traadte Ponsard frem under Korset for at holde en glimrende, vel indstuderet Tale. Han begyndte ogsaa med kraftig Stemme, men — saadan fortæller min Oldefar — den lød underlig hæs, og inden ret længe var hans Ord slet ikke mere forstaaelige. Ophidset over dette rømmede han sig flere Gange, drak ogsaa en Slurk Vand og prøvede saa med den yderste Anspændelse at tale videre. Men forgæves; han kunde kun faa et Par Sætninger frem, saa svigtede Stemmen helt. Hans Tilhængere gjorde alt for at opmuntre ham, men undrende stod de store Pilgrimsskarer foran Korset og stirrede op mod den forstummede Taler. Og da Pierre Ponsard og hans Venner hastigt forlod Højen, lød endnu engang Dagens store Festsang, Magnifikat, jublende op mod en skyløs Himmel.«

Gæsterne, som havde hørt Værten fortælle, tav et Øjeblik. Saa sagde den unge Sagfører:

»En meget køn Historie, Hr. Ponsard. Men der var altsaa et lille Mirakel paa Spil, ligefrem et nyt, lille Pinsemirakel med Talegaverne.«

HORSENS

**Forlang altid
Horsens Malt**

**Horsens
Mineralvands
Fabrik**

Aktieselskab

C. C. Nielsen

Mel . Gryn . Hønsfoder

**Smedegade 91
Telefon 515 . 565**

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Krista Malachowicz Lissau Tandtekniker
25 Aars Erfaring . Mælketorvet . Telf. 1601

Bilstationen Telefon 255

Aaben Dag og Nat . 7 Personers Vogne
Ny Vogn uden Fører

Lauge Petersen
Frederiksgade 69

I. C. LUCKOW

Alt Glarmesterarbejde udføres, Tilbud gives. Lager af
Malerier, Raderinger, Fotografirammer i alle Størrelser
Smedegade 42, Telefon 236

Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr

Gode Varer . Smaa Priser

CARL ØBERG

Søndergade 31 . Telefon 12 03

H. F. Caspersen BAGERI

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Sønderbro 71 . Telefon 1074

H. Nielsen

Handelsgartner

Friske Grøntsager
Buketter og Kranse

Frederiksgade 39, Tlf. 20 19

Køb hos vore

Annoncører

»Hvorfor skulde det være et Mirakel?« Værten trak paa Skuldrene. »Pierre Ponsard skal have været meget udsvævende og drukket stærkt. Regn ogsaa med, at han ved utallige Møder havde slidt i Timevis paa sin Stemme. Saadan forklarede i hvert Fald Folk det, der skete.

Men samtidig saa de Guds Forsyn deri.«

Værten tav og Gæsterne lige-saa. Andre Emner blev Genstand for Samtale og Værten fyldte Glassene. Men stadig stjal Mændenes Blik sig op mod Højen, hvor Korset tegnede sig stort og stærkt i Aftensolen.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Oliekompagniets Hus var fra nu af belejret af Journalister, og Mr. Davis sørgede for, at de ikke blev ført op til tiende Etage ad den korteste Vej; nej, Vejen gik gennem Forretnings- og Kontorlokaler. De forskellige Journalister noterede deres Indtryk ned, og derfor kunde man i de følgende Dage i alle Aviserne se spaltelange Artikler, som alle fortalte om, hvorledes Dagen gik i det berømte Michigan Oil Company's Hovedbygning.

Mr. Davis gned sig fornøjet i Hænderne. Hans Plan var lykkedes til Fuldkommenhed. Allerede for tre Uger siden havde han sendt Walthers Fader 5000 Kroner med Anmodning om ikke at lade nogen vide noget om Walthers Ankomst til Chicago, men overlade til ham at bringe Meddelelsen derom. Det havde været en glimrende Idé, som mindst havde sparet ham for en kvart Million paa Reklamekontoen.

Men for Walther koin Mr. Davis' Idé til at betyde Tabet af Ro og Frihed. Om de planlagte Udflugter med Edith var der overhovedet ikke mere Tale. Det varede ikke længe, før det gik op for Walther, at det var Petroleumskongen selv,

der stod bag ved al den Hurlum-hej, og derfor var han fuldstændig værgeløs. Bordet i hans Arbejds-værelse flød med Breve fra Spej-dere, Dreng, Piger, Forretnings-folk, Foreninger o. s. v. Hvert eneste Brev indeholdt en Anmodning: om hans Fotografi, hans Autograf, Foredrag i denne eller hin Klub, Rejseberetninger Hele tre Formiddage gik med Sorteringen og Læsningen af disse Breve. Og i de følgende Uger havde han mere end nok at gøre med at efterkomme de forskellige Anmodninger. Han havde gerne undslaaet sig, men han kunde tydelig mærke, at det vilde Mr. Davis ikke synes om.

Hver eneste Dag efter Frokost stillede en Del Journalister. Walther modtog dem i Salonen, og han havde nok at gøre med at besvare alle deres taabelige Spørgsmaal. Han maatte ogsaa ustandselig fortælle nye Træk af sin Rejse, for hver eneste Journalist var jo begærlig efter at erfare et eller andet, som endnu ikke havde været offentliggjort.

Hver eneste Aften maatte han paa Farten. Snart til en Ende af Byen, snart til en anden, fra den

ene Forening til den anden! Og først langt ud paa Natten kom han dødrætt hjem.

I Slutningen af Marts begyndte han at aande lettet op, nu lod det til, at det værste var overstaaet, men nej, nu begyndte det at strømme ind med Indbydelser fra andre Byer. Den 2. April maatte han tage til Milwaukee, og tale i tre forskellige Foreninger, den 4. April gik Turen til Indianapolis, den 5. til Logansport og den 6. til Fort Wayne. Det var Mr. Davis, som planlagde og ordnede disse Rejser; Programmet for hver eneste af Dagens Timer var nøje fastlagt.

Den 8. April Kl. ti om Formiddagen sad Walther i sit Arbejds-værelse og læste de indløbne Breve. Harry hjalp ham med dette Arbejde og i Forening sammensatte de Programmet for de næste to Dage. Walther var indbudt til at komme til Burlington d. 11. April, men indtil denne Dag kunde han have lidt Fred og Ro.

Harry lagde Blyanten fra sig: »Nu er jeg færdig! Hvordan gaar det dig?«

Walther lænede sig tilbage og strakte sig. »Du milde Kineser. Nu har jeg snart nok af al den Hurlum-hej! Gid det snart var overstaaet!«

»Ja, det har du Ret i,« lo Harry. »Men du har i disse faa Dage naaet lige saa meget, som mange andre naar paa et helt Aar.«

»Hvad mener du?«

(Fortsættes)

Frank Andersens Fond

Formaal: „Katolsk Ugeblad“
gratis til ubemidlede

Jeg har endvidere haft den Glæde at modtage:

	Kr.
»Rex«	4.00
Tidligere indkommet	4270.37

Fondets Formue	4274.37
----------------------	---------

Hjertelig Tak!

Der er nu ikke færre end 13 Abonnenter, som har stillet et Friabonnement til Raadighed for en fattig Trosfælle. Det er mere end vi turde haabe paa, men forhaabentlig er der endnu flere, som vil gøre dette ypperlige Aktionsarbejde.

Hvis De ønsker at stille et Abonnement til Raadighed for Fondet, bedes De meddele det til Bladets Ekspedition, Bredgade 64. Et Pengedrag sendes lettest ved Indbetaling paa Postkonto 1087, Pastor Benzon, Kbhvn., Brh. (»Frank Andersens Fond« anføres ikke i Adressen men paa Kuponen).

AARHUS

Andelsselskabet **DE FORENEDE MEJERIER**
Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

Linoleum
billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

S. A. Kannegaard

Vestergade 5

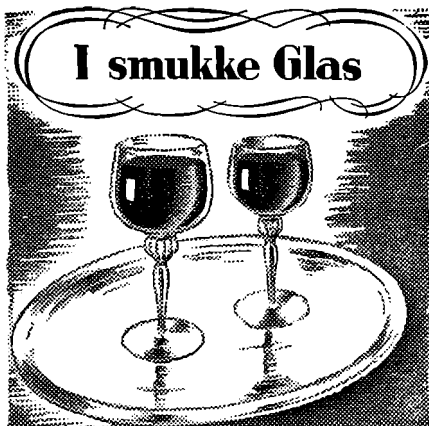
Telefon 2710

Viktualieforretning

Een-Dags-Retræte

Den 2. Juli fandt *Een Dags-Retræten* paa *Rygaard Sted.* — Den rette Tone var slaaet an fra Morgenstunden, da Forstanderinden for Messen bød os velkommen i Klosteret og Pater Rektor *Coenen* gav os smaa Oplysninger og Raad for Dagens rette Anvendelse.

Gennem den velgørende Stilhed omkring os og megen Bøn og Forbøn blev vi modtagelige for de Tanker, Pateren fremlagde for os; ganske særligt blev vi mindet om at værne om og udvikle de specielt kvindelige Egenskaber saasom Moderlighed under forskellige Former: i Hjem, ved Sygepleje, Omsorg for fattige, Hjælpsomhed paa alle Omraader.

Det er festligt Øjeblik,

naar man udkænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

Denne Retræte har vist, at selv *Een Dag* kan give godt Udbytte, hvor meget mere giver saa ikke de kendte *Tre Dages Retræter!*

Deltagerantallet — 31 — viste, at der var Forstaaelse for Sagen og gav Haab om fortsat Udvikling. Hjertelig Tak til Forstanderinden for Gæstfrihed og til Pater *Coenen* for Raad og Støtte i det religiøse Liv. »Nr. 31«.

Academicum Catholicum

Onsdag d. 28. Juni afholdtes den ordinære Generalforsamling, ved hvilken Lejlighed *Hs. Excellence Biskop Th. Suhr* blev udnævnt til Foreningens Æresmedlem.

Stud. polyt. *Harald Guldager* var Dirigent.

Efter at Aarsberetningen for 1938—39 og Regnskabet var godkendt, genvalgtes til Administratorens Politiaadvokat *Lotinga*, Sekretær, cand. jur. *S. E. Odgaard* og cand. mag. *Ida Henriksen*.

Til Revisorer genvalgtes stud. polyt. *Harald Guldager* og nyvalgte Ingeniør *James Hamm*.

Til at forestaa Katolsk Underrettings-Bureau valgtes Grosserer *Pou Messerschmidt*.

Academicum Catholicum's gejstlige Raadgivere — overfor hvilke Formanden udtrykte en varm Tak for udvist Interesse og Støtte i det forløbne Aar — er Pater *Küpferte* og Pastor *Jacob Hjorth*.

Taksigelse

Alle, der glædede mig ved mit Jubilæum, bringer jeg herved min hjerteligste Tak.

Pastor Cortenraad.

Møder i København

Vincentforeningen for Herrer afholder Generalforsamling Søndag d. 16. Juli efter Højmessens i Sakramentskirken ca. Kl. 11 i Skolen samme Sted. Alle interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Birgittaforeningen

holder Skovtur Søndag d. 16. Juli. Deltagerne mødes paa Nørrebro Station (overfor Slangstrupbanen) ved 10-Tiden (Toget gaar 10,23). Med Toget til Lyngby. Billet Tur-Retur: 1 Kr. Spadsretur til Frederiksdal. Madpakke og godt Humør medbringes.

Sommerens Søndagsgudstjenester i Provinsen

	Messe	Højmesse	Andagt
Aabenraa (Søndertorv)		9 ¼	19 ½
— Hver 3. Sønd. i Md.	(1 ¼-4 ½	Tilbedelse, 4 ½	And.)
Aakirkeby (Gregersgade)		10	
Aalborg (Kastelvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8	10	14 ½
Dalum Kloster	6 ½		
Dragør (Øresundsallé 13) 2. og 4. Sønd. i Md.	9 ½		
Ebeltoft (»Pax«, Grenaaalandevej) 2. Sønd. i ulige Md.	9 ¼		
Esbjerg (Nørregade 61)	7	10	
Faaborg (Rasmussens Hotel) I Reglen 2. Sønd. i Md.		10	
Farum (Gl. Farumgaard)	9 ½		15 ½
Fredericia (Sjællandsgade 50)	7	9 ½	
Frederikshavn (Havneg. 11) 3. Sønd. i Md.	9		
Grenaa (Afholdshotel.) 2. Sønd. i lige Md.	10		
Gørlev (v. Aagaard) 1. S. i Md.	10		
— — 2. S. i Md.	7 ½		
Haderslev (Mariegade 8)	8	10	
Hadsten (Tekn. Skole) 4. Sønd. i Md.	10		
Helsingør (Nygade 8)	8	10	
Hillerød (Gribsholm)		10	
Holbæk (Kastanjevej 19)		9 ½	
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		9	
Hvidovre (Strøbyvej 2)		9 ½ m. Præd.	

FREDERICIA

Fredericia Citronvand & Apollinaris
er de mest velsmagende!

NÆSTVED

URE OG BRILLER ETABLERET 1898
Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543

Af Vielsesringens Historie

Her i Sommertiden smiler særlig mange unge Brude os i Møde fra Avisernes Sider med fashionable Nyheder, og vi mindes stadig om alle de mange Ting, som Bryllupsfesten har faaet traditionel Forbindelse med — lige fra det hvide Slør til Risengrynene. Men det, der bedst udtrykker Fstedagens sande Betydning, er dog Vielsesringen.

Denne Ring har som Tegn paa Kærlighed og Troskab bragt den samme varme Glædesrødme op i Kinderne paa uoverskuelige Hærskarer af unge Kvinder, næsten lige saa langt tilbage som Historien rækker. Det er umuligt at sige, hvornaar den først blev brugt. Vi ved imidlertid, at Ringen er det ældste Smykkearbejde. Ægypterne var de første, som brugte den til Symbol paa Ægteskabet. De fandt paa at bruge en Ring med Hieroglyfer til at udtrykke Tanken om Evigheden, og derpaa kom den til at betegne Tanken om, at den indbyrdes Kærlighed uophørligt og i al Evighed skulde strømme som i en lukket Ring mellem Mand og Kvinde.

Romerne skal først have anvendt Ringen som Tegn paa Forlovelsens Løfte. Naar den unge Romer bejlede, viste han, at hans Hensigter var hæderlige

ved at sætte en Jernring paa den unge Piges Finger. Jernets Styrke skulde udtrykke, at Kærligheden overvinder alt, fordi den er stærkere end Døden. Ved selve Brylluppet føjedes der hertil en Signetring, som symboliserede, at Hustruen ejede sin Mands Tillid og modtog Retten til at sætte sit Segl paa Husets Ting.

Alle Folkeslag optog den Skik at give Bruden et ydre Tegn paa hendes Ægteskab, og de føjede en Symbolik dertil, som gav Vielsesringen en ganske særlig Fortryllelse. Baade Jøder og Kristne optog Ringen i deres hellige Ceremonier, skønt vi først kender et Eksempel paa, at Kirken har velsignet Vielsesringen, den Gang Judith af Frankrig ægtede Kong Ethelwulf, Alfred den Stores Fader, i 856. Siden da har alle Folkeslag formet deres Bryllupsceremonier omkring Vielsesringen som Ceremoniernes Kærne.

Efter det gamle Ritual lod Brudgommen først Ringen berøre Brudens Tømmelfinger, idet han sagde: »I Faderens«; derpaa hendes Pegefinger med Ordene »og Sønnens«, hendes Langfinger med Ordene »og Helligaandens Navn«. Og til sidst lod han den glide ned over hendes fjerde Finger — »Amen«.

I vore Dage er Ceremonien enklere, men Ringens hellige Symbolik er den samme — Tegnet paa Ægtefællernes indbyrdes Kærlighed.

Intetsteds udtrykkes denne Symbolik smukkere end i det katolske Ritual, naar Brud og Brudgom knæler foran Præsten, som velsigner Ringen med disse Ord: »Herre, velsign disse Ringe, som vi velsigner i dit Navn, for at de, som skal bære dem, maa forblive hinanden tro, maa føre et Liv i Fred og efter din Vilje og leve i gensidig Kærlighed. Ved vor Herre Kristus.« I Korsform bestænker han Ringen med viet Vand og rækker den til Brudgommen, som sætter den paa Brudens Finger.

Man brugte igennem lang Tid Guldringe med ædle Stene for at udtrykke, at Kærligheden overgaar al anden Lykke, ligesom Guldmetallet alle andre Metaller, og at den smykkes med andre Dyder, ligesom Guldmetallet smykkes med kostbare Stene.

Indgraveringen er ogsaa et interessant Moment. Vielsesringe har ikke altid været saa enkle i Stilen som i vor Tid. Tidligere ansaas meget udpenslede Ornamenteringer for mest *au fait*, mens Enkelthed blev betragtet som noget tarveligt. Paa gamle

(fortsættes Side 118)

Horisonten rundt

Kirken og Videnskaben

Vi nævnte sidste Uge, at Paven havde holdt en Tale til de præstestuderende i Rom. I Betragtning af Udtalelsernes store Betydning bringer vi nogle korte Uddrag.

Paven henvendte sig ikke alene til Seminaristerne, men til alle, som ønsker at forstaa den katolske Tanke. Han mindede om Pius XI's Bestemmelser angaaende de højere gejstlige Studier og gjorde dem til sine egne. I Seminarierne skal Filosofien og Teologien doceres efter St. Thomas' Metode, Lære og Principper.

Ligeledes nævnede Paven sin Forgængers Ønske om at fremme sand Videnskab og yde Forskningen dens retmæssige Frihed. Den klassiske Lærdom maa i fornødent Fald tilpasses til den moderne Videnskab. De Punkter, som diskuteres blandt St. Thomas autoritative Kommentarer, maa drøftes i fuldkommen Frihed. Paven paapegede, at St. Thomas Lære ikke undertrykker, men opmuntrer til yderligere Forskning.

I stærke Ord beklagede Pius XII, at der er Mennesker, som ikke anser Sandhedens og Usandhedens Principper for stedsegyldige, men vil ændre dem efter Individuers, Samfundsklassers eller Statens Interesse.

Det er rigtigt, sagde Paven, at Videnskaben og Teknikken og den stærke Fremhævelse af det materielle i Tilværelsen har gjort det vanskeligt for Mennesker at fatte det overnaturlige Liv, men det er ogsaa rigtigt, at Præsterne nu har større Held til at vinde Sjæle end i tidligere Tider.

De historiske Studier vil kunne vise, hvor meget Kirken kan ofre af Hensyn til den politiske Magt, og under hvilke Omstændigheder den maa staa fast.

Endelig udtalte Paven, at det er en Vildfarelse at sondre Kirken som juridisk Samfund fra

Kirken som Kristi Legeme. Det er den samme ene Kristi Kirke.

L'Action Française

Den 29. Dec. 1926 blev de franske Royalisters Blad *L'Action Française* sat paa Index. Mens Kirken hverken er for eller imod et bestemt politisk System som saadant, maatte der gribes ind overfor dette Blad, fordi det vilde benytte Kirken i den politiske Strid til Fordel for en filosofisk Opfattelse i Strid med kristne Principper.

Efter at Bladets Direktører og Redaktører med *Charles Maurras* og *Leon Daudet* i Spidsen har tilbagekaldt deres Vildfarelser og aabent udtrykt deres Loyaltet overfor Pavestolen, er Forbudet mod Bladet blevet hævet den 5. Juli i Aar. I næste Nummer vil vi udførligere komme ind paa baade Forbudet og dets Ophævelse.

Aflad til Radiolyttere

Det Apostoliske Pönitentiarie (den kirkelige Domstol i Bodsanliggender) har truffet en Afgørelse i en Sag, som længe har været diskuteret. Naar den pavelege Velsignelse *urbi et orbi* transmitteres i Radioen, modtager Radiolytteren saa Velsignelsen og den dermed forbundne Aflad? Svaret er ja.

Denne Afgørelse er ogsaa fremkommet i Dagspressen herhjemme, blot med den Forskel, at man har sat *Syndsforgladelse* i Stedet for *Aflad* og derved givet Indtryk af, at den katolske Kirke har afskaffet Skriftestolen for dem, hvis Radioapparat kan tage Vatikanets Udsendelser.

Aviserne, som endnu en Gang har forvekslet Aflad og Syndsforgladelse, bedes notere sig, at det er to forskellige Ting: *Naar Synden er forladt*, skylder vi endnu at sone *Syndens Straf* — Aflad er en større eller mindre Eftergivelse af denne *Syndens Straf*.

Ny Sognepræst i Ordrup

Fra 1. August er Pater *Herрман Lucas* S. J. udnævnt til Sognepræst for St. Andreas Sogn i Ordrup. Samtidig er Pater *Lønskov* S. J. forflyttet til Aarhus.

Een Dags Retræten

Nu er der kun en god Uge tilbage til Indsendelse af Navneforslag angaaende Een Dags Exercitierne. Vi bringer derfor en fuldstændig Liste over de hidtil modtagne ialt 44 Forslag; saa kan enhver se, om de føler sig tilfreds med noget af dem. Vi anfører dem i Bogstavorden, og hvis flere har foreslaaet samme Navn, er det anført i Parentes.

Aands-Idræts-Dag - Aktionsdag - Betragtningdag - Bods og Bededag - Een Dag med Gud - Forberedelsesdag - Fordybelsesdag - Fornyelsesdag (2) - Fredsdagen - Fællesdag - Guds Dagen (2) - Guds Viljes Dag (2) - Guds Æres Dag - Hellig Fredsdag - Hjertets Hviledag - I Stilhed - Katolsk Aktionsdag - Klosterdag (2) - Kun Gud og jeg - Lytterdagen - Lønkammerdag - Meditationsdag - Min bedste Dag - Min egen Dag - Missionsdag - Mono-Retræte - Mødedagen - Naadedag - Offerdag - Otium - Præ-Apostolats-Dag - Rastdag - Religiøs Beredelsesdag - Religiøs Fornyelsesdag - Retrætedag (3) - Sjælefred - Sjælehelse - Sjælens Dag (2) - Sjælsplejedag - Stilhedens Dag - Stille Dag (4) - Tavshedsdag - Trosøvelsesdag - Udrustningsdagen.

Forslag modtages Maanedens ud. Det er os en Glæde at se, hvor mange forskellige Mennesker, som viser denne Sag deres Interesse. Blandt Forslagsstillerne er Præster, Ordenssøstre, ganske ny Konvertitter og Katoliker med et langt katolsk Liv bag sig. De kvindelige Forslagsstillere er i knebent Flertal.

Alteret vendt mod Menigheden

I Fortsættelse af Dom *Virgil Michel's* Artikel behandler Dom *Anselme Vey's* de praktiske Problemer i Forbindelse med det »isolerede« Alter, vendt mod Kirkeskibet.

Spørgsmaalet om at læse Messe ved et Alter, som er vendt imod Menigheden, kræver flere Undersøgelser. Først maa man vide, om der er historisk Grundlag for en saadan Alteranbringelse. Dette er blevet omtalt paa udmærket Maade i Artiklen i sidste Uge. Her vil vi derfor undersøge nogle yderligere Spørgsmaal. Er det begrundet, tilladeligt og opportunt at genoplive denne Skik i vore Dage? Hvilke praktiske Ændringer vil være nødvendige, for at en saadan Anbringelse bliver mulig og gavnlig?

Er der for det første en rimelig Grund til Genindførelsen af denne Skik? Historien viser ganske tydeligt, at det var Mangfoldiggørelsen af »private« Messer (d. v. s. Messer uden Menighedsdeltagelse), som var Hovedgrunden til at vende Altrene bort fra Menigheden, saaledes som de nu staa. I de »offentlige« Messer, hvorved man tidligere kun forstod de sungne, men nu ogsaa de blot læste Messer, vilde man saa bevare samme Alterorientering. Nu vilde det næppe være rimeligt at ønske Altrene i alle Sidekapeller vendt om. For os drejer det sig kun om Hovedalteret; jo flere Mennesker, der deltager i Messen her, des mere Grund til at flytte Alteret, saa at det vender imod dem.

Hvordan virker det vendte Alter paa Deltagelsen i Messen. En belgisk Lægmand fra Louvain har skildret sine Indtryk efter en Messe, som blev sunget i »Louvanium«-Salen under en liturgisk Uge, og derpaa den almindelige Søndagsmesse i St. Peterskirken i samme By:

»Vi følte dybt den Enhed, der var mellem Celebranten og alle os, som var grupperet omkring Alteret. Dialogen mellem Præsten og os i *Domine vobiscum* og

Orate fratres gjorde et stærkt Indtryk, ligesom *Habemus ad Dominum*. Det var gribende at kunne følge Præstens mindste Bevægelser. Derimod var Enhedsfølelsen langt mindre under Messen i St. Peter. Naar Præsten talte til os, vendte han sig kun sjældent imod os. Jeg saa kun lidt af den hellige Handling. Og dog blev Messen læst ved et særligt Alter, som var rejst i den udtrykkelige Hensigt at forene os nøjere med Præsten. Det havde været meget lettere, om han havde staaet vendt imod os ligesom i »Louvanium«. Hvorfor gjorde han det saa ikke?« — Hvad enten vi er enige med denne Lægmand eller ikke, maa vi indrømme hans Logik.

Og her er en Præsts Indtryk: »Før holdt jeg »reciteret« Messe sammen med min Menighed, mens jeg vendte Ryggen til den, og det forekom mig naturligt. Men efter at jeg er blevet Præst ved en Kirke, hvor jeg staaer vendt mod den Menighed, der reciterer Messen sammen med mig, har jeg indset, at det ny Arrangement er umaadelig meget bedre. Naar jeg nu kommer tilbage til min gamle Kirke, føler jeg stadig den gamle Form som noget ufuldkomment og ulogisk. At læse Messe paa den gamle Maade forekommer mig ligesom at begynde en Prædiken med »Mine kære Brødre« — og saa vende Ryggen til dem, mens jeg prædiker. Det er rimeligt at vende Ryggen ud mod Kirken — men kun naar der ingen Menighed er.«

Er den her anbefalede Form tilladelig og opportunt? Den almindelige Kirkelov tillader den. Men f. Eks. i Belgien kræves Biskoppens særlige Tilladelse. Naar Biskoppen saaledes kan give eller nægte Tilladelse, viser det, at det tilkommer ham at afgøre, om noget, der ifølge almindelig Lov er tilladeligt, ogsaa er opportunt i specielle Tilfælde indenfor hans Stift. Opportuniteten har at gøre med, hvordan Menigheden vil reagere, og

hvor opbyggelig en Fremtræden Præsten har ved Alteret. Der vil dog næppe være Fare her, hvis Præsterne fra Tid til anden har Lejlighed til at celebrere Messen, vendt imod Menigheden.

I Belgien er der i adskillige Tilfælde blevet givet Tilladelse til Rejsning af Altre, som er vendt mod Kirkerummet, og Biskopperne udtaler, at Resultaterne har været gode. Der er ogsaa i visse belgiske Stifter givet Tilladelse til at indrette Dobbelt-Altre, hvor Præsten under Messen kan staa enten paa den ene eller anden Side.

Hvordan med den praktiske Indretning? Et af de ny Altre maa være bygget saaledes, at de troende kan se Præsten, hans Bevægelser og de Genstande, han benytter under Messen.

Derfor maa der for det første ikke være nogen Forhøjning til at stille Alterlysene paa. Lysene maa staa paa selve Alterbordet og ikke være flere, end Messen udkræver. Der er ikke Brug for Blomstervaser eller mere end to Lys ved en Messe, som ikke synges eller celebreres af en Prælat.

Alterkorset maa ogsaa reduceres til sin oprindelige Størrelse som et lille Processionskors, der ikke vil kunne hindre de troende i at se Præstens Bevægelser. Det naturlige Sted for Korset er ikke paa, men foran Alteret. Kristusfiguren skal vende mod Præsten. Maaske Menigheden gerne vil have, at et monumentalt Krucifiks vender imod dem. Det kan let gøres. I den ældste Tid anbragte man netop af denne Grund Krucifikser, ikke paa Alteret, men ophængt i »Triumfbuen« over Indgangen til Koret.

Saa er der Spørgsmaalet om Missalet og dets Anbringelse. Her maa der tages Hensyn til Synlighed og Læselighed. En Pude gør Alteret mere synligt for de troende, men til Gengæld kommer Messebogen til at ligge for vandret for Præsten. Missalepulten kan derimod stilles i forskellige Vinkler og dækkes med Stof i den liturgiske Farve.

Kanontavlerne maa ligge ned paa Alterbordet og trykkes med

Typer, som er læselige i denne Vinkel, f. Eks. forlængede Typer, som tager sig almindelige ud, naar de læses derfra, hvor Præsten staar.

Tabernaklet volder nogen Vanskelighed. Tridentinerkonciliet bestemte, at det skulde findes paa Alteret. Men hvor lille det end er, fjerner det en Del af Nyttens ved at have et Alter vendt mod Menigheden. I vore Dage, hvor Sakraments-Kongregationen fordrer, at Tabernaklet ikke maa kunne flyttes, kunde Kongregationens Krav og Hensynet til et Alter vendt mod Menigheden maaske forenes ved at sænke Tabernaklet en Smule ned i Alterbordet.

Tilbage er der saa Spørgsmaalet om Alterdugen. Det rimeligste og smukkeste (skønt ikke foreskrevne) er, at Dugen dækker Alteret paa alle Sider. Naar Alteret hviler paa smaa Søjler, er der nogle, som foretrækker at se Celebranten fra Hoved til Fod. Dog er netop saadanne Altredst bedst egnede til helt at dækkes til. Vilde den ideelle Alterdug til et fritstaaende Alter mon ikke være en Dug, som dækkede det til alle fire Sider? Og kunde den liturgiske Farve ikke med Fordel vises ved dekorative Motiver paa den hvide Baggrund, som Dugen danner?

Dom Anselme Veys O. S. B.

kommer først hen mod Slutningen: »vi, som ikke kan være til uden dig.«

Det er endnu en Gang værd at lægge Mærke til, hvorledes disse Bønner, valgt i Flæng, baade hvad Form og Indhold angaar, egner sig til Fællesbøn: de kan bedes af alle, og de dækker fuldt ud over alt det, enhver maatte have paa Sinde.

Før Præsten under Messen synger Orationen, opfordrer han Menigheden til at tage Del i Bønnen: »Oremus, Lad os bede.« Oprindeligt var dette en Opfordring til stille Bøn, der saa blev sluttet med den højt sungne Oration. I Bodstider, eller naar det gjaldt særligt vigtige Anliggender, bad man den stille Bøn knælende efter Diakonens Opfordring: »Flectamus genua, Lad os bøje Knæ.« Først naar der blev sunget »Levate, Staa op«, rejste man sig og tog staaende Del i Orationen. I Paaske-tiden og om Søndagen stod og staar man altid op under Bønnen. I vore Dage er den private, stille Bøn efter »Oremus« bort-falden, og til det gamle »Flectamus genua« med »Levate« svarer der nuomstunder kun en enkelt Knæbøjning. — Ved visse, ganske bestemte Lejligheder har vi før det her omtalte »Oremus« et »Oremus« med Angivelse af det, man nu særligt skal bede om. Mest kendt er det fra Forbønnerne Langfredag, hvor det f. Eks. hedder: »Lad os, højtelskede, bede for Guds hel-lige Kirke, at vor Gud og Herre vil skænke den Fred og Enighed og bevare den over hele Jorden, underlægge den alle Fyrstendømmer og Magter og give os i et fredfuldt og stilfærdigt Liv at forherlige Gud, den almægtige Fader.« Herefter følger saa den egentlige Bøn indledet med »Oremus, Lad os bede.«

Alle Orationer slutter paa samme Maade. Det almindeligste er, at Bønnen er rettet til Gud Fader. I saa Fald hedder det: »ved vor Herre Jesus Kristus din Søn, som lever og regerer med dig i Helligaandens Enhed, Gud fra Evighed til Evighed«, en Ihukommelse af Kristi

Liturgi for Lægfolk:

Mere om Bøn

Blandt Kirkens liturgiske Bønner indtager den romerske Messebogs Søndagsorationer en Særstilling, ikke alene paa Grund af deres korte, ofte knappe Form, men ogsaa ved deres rige og dybe Indhold. Frem for alle andre liturgiske Bønner frembyder disse Orationer rige Eksempler paa alle de gode Egenskaber ved Kirkens Bøn, vi nævnedes for en Uge siden.

I Dag et Par Ord om disse Bønners Form. De er korte. Der siges meget i dem, men det gøres med faa Ord; deres Sprog er sammentrængt, koncist, uden at være tørt og kedeligt: der er noget vist ophøjet over den enkle Stil, som præger dem. De er ældgamle. Bønner af denne Type finder vi som noget almenkendt i de gamle Sakramentarer, de Bøger, som (i Begyndelsen af Middelalderen) indeholdt Messens Bønner. Man havde dengang ikke et Missale, en Messebog, med alle Messens Tekster, men de forskellige Tekster maatte søges i særlige Bøger, Bønnerne altsaa i de saakaldte Sakramentarer. At de her forekommer i vid Udstræk-

ning tyder imidlertid paa, at deres Oprindelse skal søges langt tidligere.

Som Regel har disse Orationer tre Dele. Først en Anraabelse af Gud, som sidste Søndag: »Gud«. Dernæst en kort Fremhævelse eller blot Antydning af en af Guds Egenskaber, Grunden, hvorfor Gud netop skulde bønne os, naar vi beder denne Bøn; f. Eks. (stadig fra sidste Søndag) »du, hvis Forsyn ikke tager fejl i sin Styrelse, i sine Dispositioner«. I tredje Del kommer saa det, vi beder om, f. Eks. »vi beder dig ydmygt, at du vil fjerne alt skadeligt fra os og give os alt, hvad der kan være os til Gavn«. — Det er dog ikke sjældent, som netop i Dag, ottende Søndag efter Pinse, at Orationen begynder med Bønnen, vort Ønske: »Giv os i din Naade, derom beder vi dig, Herre, altid at have Sindelag til baade at tænke og gøre, hvad der er ret, for at vi, som ikke kan være til uden dig, maa kunne leve efter din Vilje.« Anraahelsen »Herre« staar her et Stykke inde i Orationen; den Grund, vi henviser til, for at Gud snarere skulde bønne os,

Ord: »Alt hvad I beder Faderen om i mit Navn, det vil han give eder«, og samtidig en højtidelig Bekendelse af og Hyldest til den treenige Gud.

Liturgisk Bøn er kort og klar,

sober og ren. Den tager nænsomt Hensyn til, at alle skulde kunne tage Del deri, og den er trofast mod Kristi Ord: »Naar I beder, skal I ikke bruge mange Ord.«
Jacob Hjorth.

for Faderen; han blev ganske bleg, og pludselig fyldtes hans Øjne med Taarer. Han saa paa sin Kone, og hun saa paa ham. Der stod en Kamp i hans Sjæl — et Øjeblik kun, men en Evighed for Drengen.

Og saa kom det: »Ja, Mor, saa maa vi til at arbejde endnu lidt mere ... Naar du saa gerne vil være Præst, min Dreng, saa skal du ogsaa være det. Det er jo en Ære for os; men det bliver strengt.«

Drengen kom ind paa »det lille Seminarium« og maatte læse der i adskillige Aar; derefter fulgte de fem Aar paa det rigtige Præsteseminarium. Hans Søskende voksede til og klarede sig selv; men Faderen maatte stadig arbejde for sin store Dreng. En Præstekjole har tit kostet store Summer — mange lange Aars Ofre.

Faderen saa sin Dreng som Præst. Men længe fik han ikke Lov at glæde sig derover. En Dag blev Sønnen kaldt hjem i Hast; hans Far var meget syg. Han naaede lige at trykke hans Haand for sidste Gang; saa døde Faderen paa Ærens Mark, paa Arbejdets ærefulde Mark. Han havde slidt sig op, for at hans Søn kunde blive Præst.

Saadan er min Ardenner-Sognepræsts lille Historie. Og naar man kender den, kan man nok forstaa, at han passer i sit Sogn, og man kan ogsaa nok forstaa, at alle de »sorte Fjæs« elsker deres Præst og vil gøre alt for ham.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Hans gamle Far

af Urbain Milly

Sognepræsten havde modtaget os venligt i sin Præstegaard i Ardennerne og skænket gæstfrit op for os af Egnens perlede Æblevin. Jeg kendte ham godt, kendte hans Historie; og jeg tror ikke, han bliver vred, naar jeg fortæller den videre.

Det er et herligt Sted, han er Præst. Men Egnen har ogsaa anden Rigdom end Skønhed; der er Masser af Fabrikker, Smedier og Hammerværker.

Mændene er tavse, rolige, stædige; deres Skikkelser er kraftige og Ansigterne kulsorte af Smediernes Røg.

Her bor de »sorte Fjæs«, siger man; og Mændene opfatter dette Navn som et Adelsmærke.

Præsten holder af sine »sorte Fjæs«, og de af ham. Han føler sig hjemme her blandt disse stoute Arbejdere.

Hans Far arbejdede ogsaa paa en Fabrik. Der var fem Børn, og Tiderne var vanskelige. Lønnen slog lige akkurat til, takket være den dygtige Husmoder.

Det var en lykkelig Familie, beskeden, uden Historie, uden Ambition af nogen som helst Art. Moderen sang over sit Arbejde, og naar Aftensmaden var spist, lod Faderen alle fem Unger ride paa sine Knæ.

Men naar Børnene var kommet til Ro, talte Arbejderen og hans Kone om Fremtiden.

Der var saa mange smaa beskedne Drømme om lidt Lettelse, lidt bedre Forhold, en »sorgfri Alderdom«, der fik Luft i disse Samtaler; og de endte gerne med, at Faderen sagde:

»Vent bare, Mor! Ungerne vokser til, den store kan snart

bestille noget, det skal nok gaa — snart.«

Og »den store«, som kun halvsov ganske tæt ved dem, hørte deres hviskende Samtale, hørte mange Gange det lille Ord »snart«.

Tiden gik, og den store Dreng maatte snart til at komme frem med sine Drømme. Han trak det ud; men en Aften hørte han sin Far sige: »Nu skal den store holde op med Skolen. I næste Uge kan han saa begynde paa Fabrikken.«

Drengen laa vaagen hele Natten. Nu skulde det være, i Morgen vilde han betro dem sine store Planer. — —

»Far, jeg har noget alvorligt at sige dig ...«

Forældrene stirrede spørgende paa ham. Var der noget i Vejen?

»Jeg ved, at du har regnet med, at jeg nu skulde begynde at tjene noget — — men — — ja — jeg vil saa forfærdelig gerne være Præst!«

Det kom først som et Slag

Vore Aarhus-Spejdere

Aarhus-Troppen vender hjem fra den regnfulde Lejr, som Kapellanen fortæller om paa Side 127

om Skt. Knuds Kapel i Rom

Henry Hellssen har fra Rom skrevet hjem til »Berlingske Tidende« bl. a. om Pavens Indtog i Laterankirken og om en Beatifikation, han har overværet. Af særlig Interesse er hans Artikel om Sankt Knuds Kapel i Rom (Berl. Morgenudg. 11.7. 1939).

Hellssen er en meget flittig Journalist. Der ligger et godt Stykke Arbejde bag en Artikel som denne. Ganske vist meddelelser om den Del Oplysninger om Forhistorien, som enhver kan finde i Børge Janssens: »Skandinavernes Ven i Italien«, den Haandbog, som vel de fleste Italiensfarere fra Danmark benytter. Men han ved mere end J. og har meget bedre Forstand paa Katolicisme, end den afdøde Forfatter havde. Det er forhavende faa Fejl, Hellssen gør, Smaating i Sammenligning med, hvad f. Eks. Børge Janssen i nævnte Bog har gjort sig skyldig i. B. J. lader en Præst begive sig til »Aftenmesse«. Naar han omtaler Munke er de altid sortsmuskede og rasler med Rosenkranse; men han haaber fromt (og aa, saa vittigt!) at »den hellige Frans alligevel vil tage imod Munkens Rosenkransbøn«. Som man ser, er B. J. alt andet end smagfuld i sin Omtale af Katolicismen. Derfor maa det glæde os, at Hellssen i sin Behandling af katolske Emner viser megen Takt og altsaa ved temmelig god Besked.

Endnu en Sammenligning. Janssen skriver om Valget af Kirken til Sankt Knuds Kapel: Muligvis blev 364 af Roms 365 Kirker gennemsogt, og da man naaede Nr. 365, Kirken Santa Maria in Transpontina, fandt man endelig et Alter, der kunde komme i Betragtning, det var St. Carls Alter; og Carl maa ikke have været paa Moden, i hvert Fald blev Carl sat ud og Knud sat ind!« Hellssen foretrækker at finde den virkelige

Forklaring paa, at Forandringen kunde finde Sted. Han opgiver som Grund, at St. Carl (Carlo Borromæi) lige havde faaet sin egen pragtfulde Kirke.

Der er vel nok adskillige, som ved, at det var *Christian Paynk*, der opnaaede Urban VIII's Tilladelse til Kapellets Oprettelse, og at han ligger begravet ved dets Alter. Mindre kendt er det, hvad Hellssen i nævnte Artikel oplyser, at to andre Danske har fundet Hvile der, nemlig Office-ren *Anton Georg Bredahl* fra Frederiksstad og Maleren *Evert Keil* fra Helsingør. Begge var Konvertitter.

Især bør vi skrive os bag Øret, hvad Hellssen gør opmærksom paa, at det til Januar 1940 er 400 Aar siden, Sankt Knuds Kapel i Rom blev oprettet.

C. B.

Af Vielsesringens Historie

(fortsat fra Side 113)

jødiske Vielsesringe var der ofte hele smaa kunstfærdigt udførte Miniaturehuse, nogle med Kupper og gyldne Vejrhaner. Mange af dem skulde forestille selve Jerusalems hellige Tempel eller Pagtens Ark.

Romerske og italienske Ringe havde ofte Form af to Hænder, som greb hinanden. Det var ogsaa Tilfældet hos det mærkelige Fiskersamfund paa Claddagh ved Galway paa Irlands Vestkyst. Der er Vielsesringe et Arvestykke, som gaar videre fra Moderen til hendes først gifte Datter og fra hende videre igen. I England indførte man Kæderinge paa Elisabeths Tid, to eller tre Kædeled ind i hinanden.

Efter at Moden havde ført til den mest kunstfærdige Ornamentering, fulgte en Periode, hvor man kun vilde vide af en ganske glat, usmykket Guldring. Derefter fulgte en Tid,

hvor Ornamenteringen igen kom i Højsædet, da Platinringen blev populær. Der indsattes Diamanter og indgraveredes Ranker. Nu i Jazztiden er vi vendt tilbage til vore Bedsteforældres Enkelhed.

Det er ogsaa et vigtigt Moment, hvor Ringen skal bæres. Primitive Orientalere bestemte, at en gift Kvinde skulde bære Ring paa venstre Fods Stortaa. Civilisationen har imidlertid overalt ført til, at man fastslog Fingeren som rette Sted for Vielsesringen. I mange Lande har man foretrukket at sætte den paa venstre Haands Finger. Det er ofte blevet forklaret derhen, at venstre Haand symboliserer Hustruens Underkastelse under sin Mand. Paa den anden Side er der en gammel Tradition i Bretagne, som siger, at hvis Ringen glider ned over Fingeren uden at standse ved Knoen, bliver Hustruen Herre i Huset.

De gamle valgte tredie Finger som Ringfinger (det bruges stadig mange Steder). De troede, at en bestemt Pulsaae førte Blodet direkte fra Hjertet til den Finger, saa at der var en særlig Forbindelse mellem den og Følelsernes Hovedsæde.

Mens det ofte kun er Bruden, som modtager en Ring, dukkede det første Tegn paa en gensidig Ringgivning op i Spanien. I U. S. A. er der mange Indvandrere, som ikke hjemmefra er vant til, at Manden skal bære Ring, men der gøres netop nu fra Guldsmedenes Side meget for at fremme Skikken med Ring til begge Ægtefæller, og Ægtemændene er ikke længere saa bange for at betragtes som »mærkede Mænd«. Maaske det for en stor Del skyldes dygtige Sælgeres Kunst, men i hvert Fald er det kun godt, at en smuk Symbolik bliver fremmet.

Alle disse Skikke forandrer sig med Tidens Gang ganske ligesom Damehattene gør det, men selve Ringen er, hvad den altid har været — Symbolet paa Styrke og Renhed.

(Efter »Ave Maria«, Indiana).

Eleanor Flynn.

En dejlig Aften i Horsens

Der kom et Par sortsmudsede og ikke just velklædte Mænd ind af Kirkens Sidedør; de maatte være Udlændinge. Den ene begyndte at hakke i noget Fransk, men saa kunde jeg høre paa Stemmen, at han var Italiener. De var fra en italiensk Dampner, der laa i Havnen, og Besæltningen var paa tredive Mand. »Hent de øvrige! Messen begynder om en halv Time; jeg skal nok bede lidt paa italiensk for jer; Prædiken kan jeg ikke naa at faa lavet nu.« De forsvandt og kom tilbage 12—15 Mand høj. »Jeg kommer ned og besøger jer i Eftermiddag Kl. halvfire.«

Jeg fik min romerske Hat og min Ferraiuolo — italienske Kappe — paa. Pater Lønskov fik sin Præstekjole paa, og vi var da saadan ret italienske at se til. Det var en mægtig Dampner, 10.000 Tons, og den saa, skal vi sige, ikke dansk ud hverken udenbords eller indenbords. Det første lykkelige italienske Smil fik vi af Kokken, derfra gik vi, over Rester af Majs- og Kornladningen, agterud og traf paa Vennerne fra om Formiddagen. Vi kiggede paa Mussolinis stærke Underansigt og Kongens mere fremtrædende Overansigt og saa fik jeg en Velkonstslurk Whisky af Mandskabets Flaske. »Skik følge eller Land fly«. Lidt efter kom der god, sort Kaffe med Sukker til, i pæne Kopper. Passiaren kom straks igang, og jeg havde Marskal Balbo lige overfor mig. Jeg udnævnte ham i hvert Fald straks til Marskal Balbo, hvad han optog som den Kompliment, det var. Han var en pragtfuld Neapolitaner, der ellers hed Luigi Petrucci.

Bortset fra de to nævnte Billeder var Rummet blottet for enhver Udsmykning, men de stærke Smil lyste festligt op i Skummelheden. Radiotelegrafistens kom ind og fortalte, at alle Mændene var Djævle. »Og De?« spurgte jeg, »Engel maa ske?« Der blev almindelig Latter, ogsaa fra Telegrafistens egen Side. En af Matroserne oplyste mig om, at de alle i Rotterdam havde været til Paaskekommunion. De saa for Resten ogsaa saa gode ud. Det var Apostolato del Mare — »Havets Anostolat«, — der havde været ude efter dem. En anden af Mændene fortalte mig, at hans Broder for ikke længe siden var blevet Biskop. Jeg indbød dem alle til Aftenandagt. Jeg skulde dog først se et Madonnabillede, som en havde i sit Lukaf. Vi saa derefter Radiotelegrafistens Kahyt og Arbejdsrum. Det var nu ikke Madonnabillede, der var der.

Jeg havde lovet Prædiken paa Italiensk og fik den nyeste klippet

ud af Osservatore Romano, og i »Preces et Pia Opera Indulgentiis ditata« — »Bønner og andre Fromme Værker, der er forsynet med Aflad« — fandt jeg en passende italiensk Bøn. Da Klokkeren var halvotte, var der ingen Italienerne kommet; jeg gik ned paa Gaden og kiggede efter dem, og ganske rigtigt, dær et Stykke henne stod de, som om de betænkte sig paa at gaa videre. Jeg vinkede paa italiensk Facon med Fingrene nedad, i Stedet for som her opad, og saa kom de, og sagde, at alle Folk saa forundret paa dem.

Efter Andagten var mine Gæster rundt i Haven, som de fandt molto bello; de var stærkt optagne af Grøntsagerne. Jeg ejede ikke Vin i Huset undtagen Kirkevin, og den købte jeg saa en Flaske af. Lidt tørre Kager, nogle Kirsebær og en Æske Cigaretter var iøvrigt hele Traktementet; og hvor var dog disse italienske Matroser og Fyrbødere beskedne og taknemmelige for den Smule, de fik. Jeg fik fat i en Ven, der virkelig kan spille, og jeg beroligede min Samvittighed overfor hans Frue ved at beslutte at tilkøbe mig Syndsforladelse ved Hjælp af en stor Buket af de dejlige hvide Liljer, der i Mængder gror i Præstegaardshaven. Da jeg havde vist mine Gæster, hvad der er her, der kan vises, begyndte vi med Musiken.

Det blev en uforglemmelig Oplevelse takket være den til Marskal Balbo svarende Gigli, der iøvrigt hedder Aniello Deluca. Det er en lille, tyk, sort og rødmosset og gemtlig Neapolitaner med et pragtfuldt Stemmemateriale. — Denne stærke Mund med de kraftige Tænder og hele denne undersætsige og elastiske Skikkelse og saa disse dramatiske men fuldendt naturlige Bevægelser, det var vel nok en Type, som man ikke kunde se sig mæt paa. Han var lige til Operaen. Han var meget villig til at synge og fik sine 9 Kammerater til at svare sig. Det blev en Festforestilling af en saa oprindelig Art, som man sjældent faar den; jeg ærgrede mig bare over, at Skibet skulde gaa næste Dag, saa det blev umuligt at faa Aniello til at synge for de unge ved Lejrbaalet paa Sølyst. Pater Lønskov og Konservator Kleisby var ligesaa betagne af Aniello's Sang som jeg selv.

Ja, det blev en Oplevelse af Rang, og de italienske Søfolk var allesammen saa morsomme og hyggelige og naturligt dannede i deres Optræden, at vi befandt os inderligt vel imellem dem. Jeg skal nok se at faa fat i den næste italienske Skibsbesætning, der kommer hertil.

J. Olrik.

Rom og Verden

En kvindelig amerikansk Journalist, Anne Mc Cormack, en Ikke-Katolik, har i det sidste halve Aar to Gange haft Foretræde for den hellige Fader. I en ledende Artikel paa Forsiden af sit Blad offentliggjorde hun for nylig sine Indtryk. Efter at have omtalt Pavens Fredsbestræbelser, fortsætter hun: »Paven er dog mere end en Diplomat, selv om han — som han selv med et Smil erklærer — kun repræsenterer Himlens Kongerige. Han er en aandelig Magthaver med stor Indflydelse, til Trods for at han kun disponerer over aandelige Vaaben. Jeg havde det Held, i Løbet af de sidste Maaneder to Gange at faa Audiens. Den første Gang var han endnu Statssekretær, det var kort for Pius XI's Død. Den anden Gang var for tre Uger siden, og da tyngede Pavedømmets Aag allerede hans smalle Skuldre. Han var levende interesseret og stillede Spørgsmaal som den første Gang. Hvis han havde forandret sig, saa laa det i hans Væsen, som forekom een jævner, ydmygere og i hans Øjne; noget blegere, tyndere og mere bekymret saa han vel ogsaa ud. Pave Pius XII sad ved sit sædvanlige Arbejdsbord i det lange Bibliotek med de højrode Vægge og talte i tyve Minutter, saa man hell glemt hans høje Embede og Værdighed. Paven talte fortrøstningsfuldt og ganske utvungent om »Guds Hjælp«. Han talte om sine Fredsbestræbelser; han sagde, at af moralske Grunde og for Menneskehedens Vel maatte ethvert Middel forsøges for at undgaa en ny Krigs frygtelige Svøbe.«

De spedalske paa Molokai har gennem den paa Øen stationerede Gejstlighed ladet den belgiske Regering overrække et aneligt Beløb til Oprettelse af et Mindesmærke for Dronning Astrid.

KIRISHI'

Billeder fra Missionsmarken

▲ Repræsentant for den indfødte Klerus

Der eksisterer idag henimod et Par Hundrede japanske Familier, som er stolte af, at deres Slægt har været kristen siden det 16. Aarhundrede. Hvad det vil sige, forstaar kun den, der kender lidt til den kristne Missions ejendommelige Skæbne i Japan.

*

I 1547 flygtede en Japaner, ved Navn Jajiro, paa et portugisisk Skib til Indien, hvor han snart efter som den første japanske Kristen blev døbt af Jesuitermissionæren Xaverius (den senere hellige Frans Xaver) og fik Navnet Paul de Santa Fé. To Aar senere landede Xaver i Kagoshima (Havnestaden i Fyrstendømmet Satsuma i Syd-japan) og begyndte straks sin Missionsgerning, understøttet af Paul de Santa Fé. Den maalbevidste Xaver trængte uforknytt frem til Kioto, hvor han dog til at begynde med kun opnaaede smaa Resultater. Da han i November 1551 rejste tilbage til Indien, efterlod han sig imidlertid en statelig Skare Trosfæller. Jesuiterne fik hurtigt Fodfæste i Japan; lidt senere kom ogsaa en Del Franciskanere, som var blevet fordrovet fra Philippinerne. Næsten alle syd-japanske Fyrster og mange af Mikadoen Nobunagas Hærførere gik over til Kristendommen. Kun Nobunagas geniale Stabschef, Hideyoschi, der

havde tjent sig op fra Landsknægt til Hærfører, kunde ikke beslutte sig til at afsværge sin buddistiske Tro, til Trods for, at han tilsyneladende var Missionærene meget venligsindet.

I 1581 kunde Jesuiterne melde en stor Sejr til Rom: 200 Kirker og 150.000 japanske Kristne vidnede om de arbejdsomme Patres store Held. I Sommeren 1596 beredte Japanerne den første romerske Biskop en højtidelig Modtagelse. Men Efteraaret skulde bringe det store tragiske Omsving. Medens Efteraarets Hvirvelstorme rasede i de japanske Farvande, strandede det spanske Skib »San Felipe« ud for den japanske Kyst. Kaptajnen blev reddet, og da han traadte i Land, erklærede han overmodigt, at hele Jorden tilhørte Kongen af Spanien, og at Missionærene kun var Fortroppen for den uovervindelige spanske Armé. Da Hideyoschi — hvem den egentlige Magt var i Hænderne paa, medens Mikadoen nærmest førte en Skyggetilværelse — erfarede dette, vaagnede hans Mistro mod Missionærenes rene Hensigter, og hans Had blussede nu ud i lys Lue. Han beordrede den strengeste Bevogtning af de kristne Klostre og saa for sig i Aanden en spansk Invasion. Der maatte handles, hurtigt og kraftigt. Og snart efter — i Februar 1597 — blev en Del Kristne, deriblandt mange Ordensfolk, overfaldet og slæbt i Fængsel. Dommen kom til at lyde paa Korsfæstelse. Under usigelige Pinsler fuldbyrdes Dommen — og hermed tager en trehundredaarig Lidelseshistorie sin Begyndelse for de japanske Kristne. Den kristne Sekt, »Kirishitan«, blev erklæret for statsfjendtlig, og enhver, der ikke afsvor sin Tro ved at træde paa et Krucifiks eller et Høgenbillede, var sikker paa Martyrdøden. Senere hen blev et Brædt med et Korstegn et uundværligt Rekvisit ved enhver japansk Domstol. Hvis en modig Bekender »kun« blev brændt med gloende Jern eller kastet i en Afgrund, kunde han prise sig lykkelig. Mange blev — før de blev flaaet af vilde Okser — pint paa det grusomste; ved Masseeksekutioner blev Martyrerne hyppigt syet ind i Sække, stablet sammen, overhældt med Olie og brændt. Af Beretninger, som stammer fra hollandske Købmænd, der paa samme Tidspunkt under streng Bevogtning fik Lov at handle i Nagasaki, fremgaar det, at Antallet af

JAPAN

Japan

▲ Abbeden fra et Kloster i Nordjapan aflægger Besøg hos en af de kristne, hvis Forgængere har været kristne gennem 400 Aar

◀ Sognepræsten, omringet af Landsbyens Børn

Υ Elever fra en katolsk Klosterskole i Nordjapan

japanske Kristne trods Forfølgelserne ikke aftog nævneværdigt. Det var især mange ansete Borgeres heltemodige Offerdød, der omvendte saa at sige hele Landsbyer til Kristendommen. Forfølgelserne naaede deres Højdepunkt, da der i 1637 udbrød Hungersnød. Den Storm, der nu brød løs, var frygtelig. Man mener, at den japanske Kirke paa denne Tid vandt sig over 300.000 Martyrer foruden de mange, der allerede før Hungersnød og Sygdom i Fængslerne. Franz Xaver's store Værk syntes gaaet til Grunde.

*

To Aarhundreder gik henover Landet, men den kristne Trosflamme brændte i det skjulte videre. Helgenbilleder, ædelstensbesatte Krucifikser og Mariastatuer forsvandt under Gulvbrædderne i de sidste Kristnes Huse eller gemtes bort i Huller i Jorden. Fra Generation til Generation meddeltes Skjulestederne. Japan — der havde afbrudt al Forbindelse udadtil — genoptog Forbindelsen med Omverdenen. Med de fremmede Gesandter fulgte ogsaa Missionærer, og disses første Skridt gjaldt Efterforskningen af mulige Spor fra Japans kristne Fortid. I deres første Beretninger læstes kun, at intet var tilbage fra fordums Dage, kun Marterinstrumenterne med Korsene, hvorunder der stod at læse, at det under Dødsstraf var forbudt at ære dette Tegn paa nogensomhelst Maade. Som en Løbeild bredte det sig dog snart over den kristne Verden, at der endnu fandtes Tusinder af Kristne, Efterkommere af de gamle Martyrer, der — alle Forfølgelser til Trods — havde holdt fast ved Troen og i al Hemmelighed havde afholdt deres religiøse Sammenkomster. To Hundrede Aars Forfølgelser, to Hundrede Aar uden Præster og Sakramenter, to Hundrede Aar fuldstændig afskaaret fra enhver Forbindelse med Moderkirken, alt dette havde ikke været i Stand til at udrydde den katolske Kirke i Japan. Men

(fortsættes Side 127)

Liturgisk Kalender

Juli.

23. S. 8. Søndag e. Pinse (680); 2. Sæt Bønner: St. Apollinaris (1011), 3. Sæt Bønner: St. Liborius ([34]), 4. Sæt Bønner: For Paven ([12?]).
24. M. Vigilie ([1]); 2. St. Christine ([61]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
25. Ti. ST. JAKOB, Apostel (1014); 2. St. Christoffer ([12]).
26. O. ST. ANNA, Jomfru Marias Moder (1017).
27. T. † St. Pantaleon (1018); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
28. F. † St. Nazarius, St. Celsus, St. Viktor 1 og St. Innocents 1 (1018); 2., 3. og 4. som Torsdag.
29. L. † St. Olav, Konge af Norge (1021); 2. St. Martha ([67]), 3. St. Felix II og Lidelsessæller (1020), 4. For Paven.
30. S. 9. Søndag e. Pinse (684).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter Bil Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Redaktionelt

I Ferien bor Redaktør *Kiærulff*: Mosede Strand pr. Greve Strand. I næste Uge træffes han dog paa sit sædvanlige Telefonnummer (Vester 2381 y) Mandag 24. Juli Kl. 9—11 og Tirsdag 25. Juli Kl. 18—22.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kasserekontor: St. Annæ Plads 28

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sveige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Kirkefædrene

Basilus Steidle O. S. B.: »Die Kirchenväter« (Pustet, Regensburg).

De fortræffelige »teologiske Grundrids for Lægfolk«, som udgives af Pustet i Regensburg, fortsættes paa ypperlig Maade. Ogsaa det nyeste Bind er skrevet af en førende Videnskabsmand med lykkelig Evne til at popularisere sit Stof. Gennemgangen af Kirkefædrene lige fra »de apostoliske Fædre« de sidste vesterlandske og østerlandske Fædre i det 7. og 8. Aarh. er baade historisk og dogmatisk, saa at man ikke blot faar et Rids af hver Kirkefaders bærende Idéer, men ogsaa af hans Personlighed. Kirkefædrene nævnes saa ofte, men for de fleste af os er Irenæus, Clemens, Cyprian o. s. v. kun et Navn, og de færreste faar Lejlighed til virkelig at studere den kristne Oldtid. Med et lille Bind som det nærværende staaende paa Reolen kan enhver opnaa en tilpas Lægmands-Orientering angaaende Oldkirkens store Berømteder. Men den lille Bog er nærmere Haandbog end Læsebog, og derfor bør den købes, ikke laanes. L. H.

Kirkens Ordener

Bede Jarrett O. P.: »The Religious Life« (Burns Oates).

Pater Jarretts alt for faa Bøger vedbliver at komme i ny Oplag. Hans Læsere er blevet mangfoldiggjort i Løbet af de 4—5 Aar, der er gaaet, siden han døde. Den lille Bog, som nu er kommet i 3. Udgave, er en af hans bedste. Lige fra de unge Aar viede han Historien sin Interesse, og Pater Mc Nabbs Brev til den unge Frater Bede, da denne havde skrevet sin første historiske Tidsskriftartikel, karakteriserer fortæffeligt ogsaa den moderne Historikers Værk: »De har Sans for det rette Stof. De vil ikke spille Deres Tid med Kopier og andenhaands Materiale, naar De kan faa fat i Originaler og førstehaands Stof... Deres Fantasi er af den Slags, som vil gøre Dem til Historiker. Den leder Dem fremad uden at lede Dem vild. De kan gætte Begivenhedernes Motiver og Aarsager. De kan opspore, hvilke andre Begivenheder, som har ført frem til eller paafulgt dem, der er Genstand for Deres Undersøgelser. De kan ikke blot sammenstille, men ogsaa gøre Opdagelser. Vær original! Vær ærbødig! Vær ydmyg! ydmyg! ydmyg!«

Hvor godt han fulgte sin ældre Ordensbroders Raad, ses f. Eks. af Slutningsordene i den foreliggende Bog. Hele det lille Arbejde igennem har Pater Jarrett forstaaet ærligt

at vedgaa, naar Ordenslivet var i Nedgangstider, men paa en saadan Maade, at de store Linier ikke udviskes. Til Slut resumerer han Udviklingen og tegner Ordenslivets Ideal, hvorefter han siger:

»Dette er Idealerne. Og Realiteterne? Der har været mange Nederlag; kun den, som selv tilhører en Orden, ved fuld Besked om, hvor meget en Tilværelse, som er formet for at udtrykke højsindet Kærlighed, til Tider kan indsnævers og forhædes. Og dog er det noget værd at have sigtet højt, at være begyndt paa Opstigningen, at have haft Mod til det store Eventyr. Er det altid en Skam at have tabt i Kampen? En mislykket Polfærd eller Atlanterhavsflyvning kan godt være heltemodig. Skal de, som tog deres Færd mod Guds Højder, dømmes strengere? Det er deres Storhed, ikke deres Lidenskab, som angaar Menneskeslægten.«

Om Bogens Indhold ellers blot dette: Den giver sig ikke af med de historiske Detaljer, men tegner Ordenslivets store Udviklingshistorie. Og adskilligt i selve Verdenshistoriens Forløb ses i nyt Lys paa de faa, beskedne Sider.

H. D. T. K.

En Del Børnebøger

Fra Jespersen og Pio: *Poul C. Andersen*: »Peter Vandrefugle Langfart« (for unge Vandrefugle, der gerne tager Bilen til Hjælp — Turen gaar til Mellemeuropa, bl. a. flere katolske Egne). *Estrid Ott*: »Bimbis utrolige Grønlandsfærd« (en Legetøjsbjørns Oplevelser paa en Grønlandsrejse — for Underskolens Børn). *De Geer*: »Bedrifter paa Singleton« (en Fortsættelse af de tidligere engelske Kostskoleoplevelser i bred, traditionel Form).

Fra Fr. E. Pedersen: »Da Grete var tolv« (Forfatterindens egne Barndomserindringer fra Tyskland for Verdenskrigen). »Tykke Niels igen« (en ny Serie Historier om Niels — og bare han var lige saa morsom som han er flabet, men det kniber).

Gyldendals og Chr. Erichsens Nyheder i næste Nummer.

H. D. T. K.

Pauluskredsen

Vor egen Pauluskreds udsender i Løbet af Efteraaret en Oversættelse af en engelsk Korsvejsandagt, sammenstillet af Tanker fra St. Paulus' Breve. Oversættelsen er foretaget af Pater K. Pauli S. J. Det lille Hæfte udsendes udenfor Kredens almindelige Serier. Der paa-tænkes ogsaa andre Smaahæfter, egnede til Salg gennem Kirkernes »selvbetjenende« Reoler.

Breve fra Læserne

Hvorfor faar vi ikke

1) en Ændring paa vort Kirkeskatforhold, saaledes at katolsk Kirkeskat opkræves som Folkekirkens, og »Klingbeutlen« afskaffes?

2) en officiel Bekræftelse i »Socialdemokraten« af dens Søndagsredaktørs paastaaede Ruelse og alle Hr. Ernsts Gendrivelser, saa de kanadiske Latterorgier kan give Ekko herhjemme?

3) »Katolsk Ugeblad« tilkøbs i enhver Kiosk og tillaaens paa alle Landets Kommunebiblioteker?

4) »Credo«s danske Artikler i Fællesbladet?

5) »Pauluskredsen«s Bøger og anden egnet Litteratur (Oversættelser) i enhver Kiosk og Boghandel?

6) sammenbrængte Referater af vore, efterhaanden ikke faa, unge Præsters eminente Prædikener i Fællesbladet? Naar »Kr. Dagblad«s Læsere daglig kan fordøje »Ordete«, maa vi vel kunne konsumere en kort ugentlig Artikel af udelukkende religiøst Indhold, hvor lækker-sultne vi end er efter lettere Kost.

7) samme Slags Prædikener o. a., f. Eks. Foredrag, udgivet i Bogform som »5 Min. Prædikener« i Sinag med de hollandske? At købe for 25—50 Øre i Kioskerne.

8) et godt katolsk Bibliotek tilgængeligt for alle, med alle de Bøger bl. a., vi brænder efter at læse efter at have set Deres Boganmeldelser, men aldrig har Raad til at købe? Eller en billig Læsekreds, hvor alle Anmeldereksemplarer cirkulerer blandt interesserede?

9) Permanente Studiekredse med og uden Diskussion og absolut uden »paafølgende Kaffeslabberas«.

10) de tit omtalte katolske Film fremvist Landet over i Biografer udenfor Spilletiden i Lighed med Kommunisternes Filmspropaganda, der hverver ikke faa Prose-lytter?

11) udryddet den Overtro, at det er *Penge*, vi mangler herhjemme i det katolske Danmark, naar det vitterligt mest er manglende Forstaaelse og Uselviskhed?

12) i Tide podet noget mere »katolsk Aand« ind i vore Børn og Unge, saa de kunde undgaa at tro, de er Verdens Midtpunkt, og opføre sig derefter?

Videbegærlig.

Svar: 1) Der er praktiske Grunde samt Frivillighedens Fordele fremfor Tvangen.

2) Enhver kan fejle — og offentligt Skriftemaal er kun nødvendigt i Tilfælde af en særdeles forhærdet Synders Omvendelse.

3) Hvis der bliver for mange Retureksemplarer, er Kiosksalg en slet Forretning. Biblioteker er vant til at faa deres Blade forærende, saa det er en dyr Reklame; men beder et Bibliotek om vort Blad, prøver vi at opfylde Ønsket.

4) Saa tog vi jo Credos Abonnenter. Vi vil nøjes med regelmæssigt at henvise til de mange gode Artikler, der findes paa Kollegaens Sider.

5) Se Svaret til Nr. 3.

6) I Almindelighed egner Prædikener sig ikke til at trykkes (og en Artikel ikke til at foredrages fra en Talerstol). Det er to forskellige Maader at udtrykke sig paa. Hvor Blade trykker »Prædikener«, er de som oftest skrevet til Bladet, ikke først talt fra en Prædikestol. — Artikler af udelukkende religiøst Indhold har vi allerede — f. Eks. Pastor Hjorths fortræffelige liturgiske Serie.

7) Se Svaret til Nr. 6.

8) Anmeldereksemplarer staar rundt i de forskellige Anmelderes Reoler. De, som findes hos Redaktøren, udlaanes gerne — mod eventuel Porto samt pæn Behandling og rettidig Returnering.

9) Studiekredse findes forskellige Steder. Nogle Steder med og andre uden et efterfølgende Kaffebord. Personlig kan vi godt føle os tørstig efter et Studiekredsmøde og har ikke mærket, at Kaffen skader Studierne.

10) Film er dyre; se næste Svar.

11) Vist har vi Trang til Penge — det kan ses bl. a. af de Spørgsmaal, De selv stiller. Derfor kan Klingpungen ikke undværes; derfor kan vort Blad og vore Bøger ikke vove det store Fremstød paa Markedet; derfor kan vi ikke købe Kopier af store katolske Film o. s. v., o. s. v. Synes De ikke ogsaa, at vi burde gøre en Anstren-gelse for, at danske katolske Menigheder selv kan lønne deres Præster? — Det er rigtigt med det uselviske. Vi er en Mængde »kritiske Begavelse«, som meget hellere skulde stikke vor »Bedrevinden« i Lommen og tage fat i et uselvisk Fællestag.

12) Ungdomsspørgsmaalet er stort og mangesidigt. Hovedgrunden til, at vi ældre saa let sætter de unge op paa en Piedestal, er vor bitre Erfaring om, at vi ikke selv fik indfriet vore Løfter. Som en populær Sang sagde det med platte, men sandfærdige Ord: »Min Dreng, jeg vil ønske for dig, at du maa bli' bedre end jeg«. Og hvad man ønsker, det tror man gerne.

Red.

Hilsner og Ønsker

Vi samler en lille Buket af Hilsner, sendt Bladet i Løbet af de sidste Dage. Alle Forslag, som bliver gjort os, tages op til Overvejelse.

Tak for det gode Blad vi faar hver Uge. Gerda Jensen, Hellerup.

Mange Tak for det meget kære-komme Blad — flere Præmieopgaver ønskes.

Sygeplejerske L. Axelsen, Aarhus.

Jeg vil ikke forsømme Lejligheden til at fortælle Dem, at vi er meget glade for det nye Blad og ønsker katolsk Presse fortsat Trivsel og Fremgang.

Fru Paula Tiedemann.

Hjertelig Tak for Ugebladet, som jeg læser fra Ende til anden og længes efter hvert Nummer; det eneste jeg savner er de gode smaa Stykker, som »Lillemor« havde skrevet, men man kan selvfølgelig ikke faa alt det, man helst vil have. Jeg er ikke Katolik.

Fru Clara Jensen, Odense.

Jeg glæder mig hver Gang at høre fra Danmark. Ved Nyordningen havde jeg ventet at faa den katolske ugentlige *Avis*. Maaske kommer den snart. Alt gror og vokser organisk.

Pastor Wegener S. J., Essen.

Vi modtager hver Uge »Katolsk Ugeblad« og læser det med Glæde, men vi er en stor Familie og kan ikke komme til Kirke hver Søndag allesammen, og vi synes, at Søndagens Evangelium skulde have sin Plads i Bladet først og fremmest; det har der altid været i de polske Søndagsblade, og vi savner det meget.

Oluf G. Olsen og Familie, Tjæreby.

Alteren eller Alteret?

I min Barndom lærte jeg at sige og skrive »Alterets Sakramente«, og saaledes har jeg ogsaa senere altid udtalt og skrevet det.

I Deres Anmeldelse af P. A. Rademacher's Bog »Troens Hemlighed«, skriver ogsaa De »Alterets Sakramente«.

Men hvorfor staar der da i Katolsk Salmebog, 8. Udgave, 1935, Side 514—529: »Alterens Sakramente«? A. A.

Alterens Sakramente i Stedet for Alterets Sakramente er en gammel Form, der kun forekommer i Genitiv, Sing., og som — maaske af Pietetshensyn eller muligvis blot fordi det lyder »pænt« — er gaaet med over i Nutidssproget. Brugen af denne Form gaar tilbage til det 18. Aarh., hvor f. Eks. Sprogforskeren Jens Pedersen Høysgaard (+1773) taler om »at komme fra Alterens Sakrament«. (Formen er muligvis opstaaet som Følge af en gennem Brugen afstedkommet Sammenblanding af Ordene Nadve-

rens og Alterets Køn, saaledes at Alterens Sakramente lidt efter lidt er blevet parallelt med Nadverens Sakramente). *mag.*

Palliet

I sidste Nr. blev der paa Side 104 om Palliet brugt Udtrykket »Udmærkelse, der tildeles Ærkebiskopper«. Er det ikke et uheldigt Udtryk, eftersom Æ. er *forpligtet* til inden 3 Mdr. fra Vielsen eller Udnævnelsen at bede Paven om Palliet, som er Tegnet paa den ærkebiskoppelige Magt (C. J. C. 275). Hvis Æ. forflyttes til et andet Ærkebispesæde, skal han igen have et nyt P., og alle de Pallier, han eventuelt har modtaget, skal begravnes med ham. Æ. skal opbevare P. med stor Omhu, »tamquam venerabile ipsius Archiepiscopi insignis, mysticis significatonibus plenum« (Caer. Ep. L. 1, cap. 16, n. 7).

P.S. Jeg ser lige, at Æ. ikke engang har Lov at konsekreere Biskopper, sammenkalde Koncilium etc., før han har modtaget P., selv om han har haft et i en anden Kirke. *K. S. Th.*

Frygt og Kærlighed

Angaaende C. B.'s »Det var en Sommerdag« i Nr. 6: Guds Frygt er Visdommens Begyndelse. Ærefrygt. Baade det lyse Syn og den alvorlige Tanke om Guds Majestæt. *W.*

Jeg er enig med Dem. Det bestrides heller ikke i min Artikel. Jeg har blot villet sige, at Kærligheden er uendeligt meget vigtigere for vort Kristenliv end Frygten. *C. B.*

Credo

Julinummeret indeholder bl. a. en Artikel af *Eva Hjorth*, som paa

Grundlag af Bremonds Bøger skildrer Forholdet mellem »Poesi og mystik«. Fru *Plovgaard* skildrer i en Skitse *Lejf den Lykkelige*, Pastor *Menzinger* fortæller om det *Nordiske Kirkemusikermøde* o.s.v., o.s.v.

Basar

til Fordel for St. Vincents Søstrenes Gerning for Syge og Fattige i Helsingør afholdes Søndag den 23. og Mandag den 24. Juli, Nygade 6 og 8, Helsingør.

Gaver til Basaren modtages med Tak af Søstrene, Nygade 8.

Aarhus Opland

Søndag den 23. Juli:

Hadsten:

Kl. 10: Sangmesse.

Søndag den 30. Juli:

Ulstrup:

Kl. 10: Sangmesse.

Velanbefalet, dannet Dame

som kan undervise og beskæftige en 14-Aars Pige, der er noget tilbage i Udviklingen, samt yde Lektiehjælp til en Dreng i II Mellem-Klasse søges snarest. Nogen Eksamen kræves ikke; men vedkommende maa kunne trives paa Landet. Henvendelse personlig eller skriftligt med Fotograf.

Lensgrevinde **Holstein-Ledreborg**

Ledreborg pr. Lejre

E. Rubows' Eftf.

Kongelig Hofbager
Fuldkornsbrød

Vimmelskaflet 37, Cent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning

Kysters Boghandel

Frederikssundsvej 312

anbefaler sig med alt i
BØGER, PAPIR OG FOTO

I. Tannenberg

Aut. elektrisk Installatør

Frederikssundsvej 148¹

Telefon Bella 384

Cigarforretningen

Allt i Cigarer, Cigaretter og Tobakker
samt Vine. Alle Dag- og Ugeblade.

Telefon Bella 2395

Frederikssundsvej 229

KØGE

SPIS

Fællesbageriets Brød

Telefon 290

NÆSTVED

Næstved Tømmerhandel

Telefon ved T. A. MEDING

1478^(3Lin.) Trælast- &
Bygningsartikler

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farunggaard, Farum

SVENDBORG

A/s L. Lange & Co. OVNE

Svendborg

Telf. 45

E. M. Kallerups' Eftf. Guldsmed . Uhrmager

Raadhusortvet 2 . Telf. 215

Leverandør til Sct. Maria Hospital

C. Hansen

BAGERI & CONDITORI

Møllergade 67 . Telefon 1258

Leverandør til Sct. Maria Hospital

1. Kls Brød og Kager

faas hos **C. Olesen** Bagermester

Frederikssundsvej 202 B

Telefon Bella 486

Herløv

Installationsforretning

Frederikssundsvej 121, Tlf. Yrsa 12

Udfører Arb. ved Knud Lavards Kirke

Blomsterforretningen

CAMELIA

Smukke Kranse og Kistepyntninger

Frederikssundsvej 229, Tlf. Bella 1729

F. E. Olsen

Aut. Gas- & Vandmester

Udført Arbejde v. den katolske Kirke i Lyngby

Vesterbyvej 10 **Gentofte** Telf. Gent. 2334

O. Kjærulffs Kød Udsalg

Frederiksborggade 22

Telefon 1031

Fine sorte Pølser

Leverandør

til St. Josefs Hospital

Uhøjtidelige Udklip

ved John

— Pavelig Regnekunst

Abbed Elias af Isauria skrev engang til Pave Gregor den Store, som ofte havde hjulpet Abbedens Kloster. »Vil Deres Hellighed maaske sende os nogle Evangeliebøger og 50 Dukater,« bad han. Men da han fortsatte med Brevet, blev han bange for, at han maaske havde bedt om for meget. Derfor gentog han sin Anmodning med denne Ændring: »Maaske Deres Hellighed vil sende os nogle Evangeliebøger og 40 Dukater.« Da han var færdig, turde han alligevel ikke sende Brevet af Sted, før han havde tilføjet: »Hvad angaar min Bøn, saa kunde vi maaske klare os med 30 Dukater.«

I sit Svar skrev Paven: »Vi sender dig hermed Evangeliebøgerne. De 50 Dukater, du bad om til dit Kloster, forekom dig at være for meget at bede om, og derfor trak du 10 Dukater fra; men da du stadig frygtede, at Summen var for stor, trak du igen 10 Dukater fra, saa det kun blev til 30 Dukater. Vi maa være lige saa højsindede som du. Vi sender dig hermed 50 Dukater, men da vi er ængstelige for, at det maaske ikke er tilstrækkeligt, lægger vi 10 Dukater til, og i

Frygt for, at heller ikke dette vil slaa til, føjer vi endnu 10 Dukater til Beløbet. Vi takker dig for den store Kærlighed og Tillid, du har vist os.«

Religiøse Tvivl rodbehandlet

Der kom en Mand til Sognepræsten i Ars og klagede over alvorlige Tvivl om Kristendommens Sandhed. Præsten sluttede en Handel af med ham: hvis han først vilde gaa til Skrifte, skulde Præsten bagefter høre paa hans Tvivl. Da Skriftemaalet var færdigt, sagde den fromme Præst: »Lad mig saa høre Deres alvorlige Tvivl?« Hvortil Gæsten skamfuldt (og dog glad) maatte svare: »Dem kan jeg ikke huske.« — — En Tandlæge vilde kalde dette »Rodbehandling« af religiøse Tvivl.

Ligesom hans Moder

Saa er der en helt anden Historie fortalt af »The Southern Cross«. Den beviser, at Folk under Sydkorset er ganske Magen til os paa den nordlige Halvkugle. Det er ikke nemt for en ung Kone, naar Gemalens Moder har gjort alle Ting

bedre, end hun formaar det. Han kritiserede hendes Suppe; han indvendte noget mod hendes Kage; han ønskede, at hun kunde stegge en Bøf ligesom hans Moder; hun vaskede ikke Skjorterne saa godt, støvede ikke Skrivebordet af saa godt og stoppede ikke Strømperne saa godt, som hans Moder havde gjort.

Da derfor han en Dag begyndte forfra paa sin Moders Litani, sprang den unge Kone op og gav ham en paa Siden af Hovedet — ligesom hans Moder.

Lumsk

Og endelig er der en Læser, som fortæller os denne umoralske Historie:

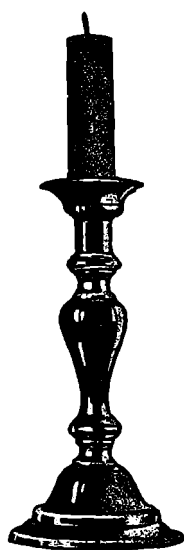
En Mand stjal en Høne i Præstens Hønsegaard. Nogen Tid efter gik han til Skrifte og modtog Absolution, paa Betingelse af, at han tilbagegav Hønen til Ejermanden.

Den følgende Dag kom han saa til Præsten og havde Hønen med: »Vær saa god, Hr. Pastor,« sagde han, »her er Hønen, som De sagde, jeg skulde give tilbage.«

»Udmærket,« svarede Præsten, »men jeg vil nu ikke have Hønen; De maa give den tilbage til den, som De har stjaalet den fra.«

»Ja vel,« sagde Manden, »men jeg har lige tilbudt ham den, og han sagde, at han vilde ikke have den.«

»Saa behold den selv,« sagde Præsten.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearnllys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

N. P. Knudsen

Skotterupgade 3, Telefon Taga 2441

Allt Terrazzoarbejde udføres

Udfører Arbejdet ved Knud Lavards Kirke

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V

Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Andersen & Pedersen

Bogtrykkeri

Vester Voldgade 109

København V

Telefon 11020

Kataloger

Brochurer

A. Mortensens Eftf.

Rob. H. Hansen

statsaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

»Spørg engang Far! — Oliekom-pagniet burde egentlig rejse dig et Mindesmærke!«

»Oliekompagniet? — Jeg har da ikke gjort noget for Oliekom-pagniet!«

»Nej, men det har benyttet dig! — Er du virkelig ikke klar over, at Far staar bag ved hele Postyret? Og at du har været benyttet i Reklameøjemed?«

Walther saa forbløffet paa Harry, som smilende rejste sig og forlod Stuen. — Walther lænede sig atter tilbage og lukkede Øjnene. Nu stod det hele ganske klart for ham. Han havde blot været brugt som Reklame! — I Tankerne gennemgik han det hele.

Han saa sig selv ved Møderne og Festbanketterne fejret og tiljublet. — Og bagved stod Mr. Davis og gned sig smilende i Hænderne: Glimrende Reklame! Udmærket! Bliv bare saadan ved, min Dreng!

Han havde Fornemmelsen af, at en kæmpestor Edderkop var ved at fange ham i sit Spind...

Med et Skrig fo'r han op. — So-len skinnede venligt ind i Værelset, paa Bordet laa Brevene, og alt saa ud som før.

Havde han drømt...?

Træt og forvirret tog Walther Papirkniven og aabnede det næste Brev. Tankeløs kiggede han paa Underskriften: »Din hengivne Tante Marianne Winkler.« Han studerede. Hvad betød det? — Han vidste da ikke af, at han havde nogen Tante Marianne! — Nysgerrig gav han sig til at læse Brevet:

Kære Walther!

Gennem Aviserne har jeg erfaret, at du er Søn af Redaktør, Dr. Josef Klinger fra Wien, og at du for Tiden opholder dig i Chicago. Jeg er din afdøde Moders Søster, men efter at din Moder for ni Aar siden døde, har jeg desværre ingen Forbindelse haft med din Fader. Jeg er gift med en amerikansk Købmand, som er født i Wien. Vi bor i Jonesville, og det vil være en let Sag for dig at besøge os. Baade min Mand og jeg vil glæde os over at lære dig at kende. Vor Adresse er Bothwell Street 188. Du kan bare henvende dig i Forretningen, der staar »John Winkler« over Døren. Vi er altid hjemme. Du kan komme, naar det passer dig og bli-

ve, saa længe du har Lyst. Vi glæder os til at se dig!

Din hengivne Tante
Marianne Winkler.

Walther grundede et Øjeblik. Jo, nu huskede han, at hans Moder ofte havde fortalt ham om en Tante, der boede langt, langt borte i et fremmed Land.

Han tog en rask Beslutning, greb Telefonen og trykkede paa Knap-pen. »Hallo, Mr. Davis, i Morgen tager jeg bort hele Dagen. Jeg skal besøge min Tante i Jonesville.«

»Udmærket, hvad skulde du ellers lave i Morgen?«

»Jeg skulde blot besøge Western Electric Company, og om Aftenen havde jeg lovet Spejderne at besøge dem i deres Hovedkvarter. Men det kan sagtens udsættes.«

»Allright! Saa hold du bare Fri-dag i Morgen. Hvad Tid tager du af Sted?«

»I Aften.«

»Udmærket! Saa vil jeg ønske dig god Fornøjelse, min Dreng!«

»Mange Tak!« Walther lagde Hørerøret paa Plads og smed sig saa paa Sofaen. Han var saa forfærdelig træt i Dag, sidste Nat havde han tilbragt i et Eksprestog og havde kun sovet seks Timer. Og nu skulde han igen tilbringe Natten i et Tog. — Hvordan vilde han mon befinde sig hos denne Tante Marianne?

(Fortsættes)

<h1>VEJLE</h1>	 <p>C. M. HESS FABRIKKER VEJLE</p> <p>STØBE- GODS</p>	<p>J. ANCKER & SØN Murermestre Alt Murerarbejde Fjellegade 8 . Telefon 14 38 Udfører Murerarbejdet for de ka-tolske Institutioner i Vejle</p>
<p>Brug</p> <p>Vejle Margarinefabriks</p> <p>Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Klinik</p> <p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p>	<p>SLAGELSE</p> <p>Køb Mælk fra Andelsmejeriet Landsogn Telefon 1636 . Vogne overalt i Byen Leverandør til Børnehjemmet</p>	
<h1>NAKSKOV</h1>		
<p>Nakskov Dampmølle Aktieselskab</p> <p>Alle Sorter Brændsel til Kakkellovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter</p> <p>A-S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17 Leverandør til den katolske Kirke</p>	<p>Otto Rasmussen Guld- og Sølvsmed Nygade 33, Nakskov, Telefon 115</p>	
	<p>Julius M. C. Olsen Gær, Korn Mel, Gryn TELEFON 594</p>	<p>Frederik Hansen Blikkenslagermester Vejlegade 12, Tlf. 388</p>

Kirishitan (fortsat fra Side 121)

dermed var Freden dog ikke sikret. Da den japanske Regering fik Nys om alle disse Kristne, brød Uvejret endnu engang løs. Men til sidst gav Magthaverne dog efter. Først i 1872 var det ikke længere nogen »Forbrydelser« at være kristen, og Troens Flamme blussede op paany. De gamle Kristne dannede Grundstokken for den ny Mission, og allerede i 1891 kunde Leo XIII gøre Japan til en særskilt Kirkeprovins med et Erkebispedømme og tre Bispedømmer.

*

Naar man idag ser paa et Missionskort over Japan, bliver man Vidne til et farveprægtigt Skue. Kristne Stridsmænd af alle Arter søger i Fællesskab at løfte den gamle Arv. Alle, trods deres Forskellighed i Dragt, Nationalitet eller Egenart, virker de sammen med den efterhaanden talrige indfødte Klerus for det fælles Maal: at vinde Østens Riger for Kristi Kirke.

Gudsfornægteren og Krucifikset

En sandfærdig Beretning

En Læser sender os nedenstaaende Beretning, som den 24. Juni blev fortalt i »Gazet van Antwerpen«:

Det skete for nylig i en Landsby ved Navn Eisenheit ved den tyske Grænse.

En Arbejder, der kom til Landsbyen for at arbejde paa den kendte Siegfriedlinie, søgte Natlogi i en Landsbykro. Da Krokonen viste ham Værelset, hvor et Krucifiks hang paa Væggen, krævede Manden med en Ed, at dette skulde fjernes. Konen afslog det og svarede, at han saa maatte søge sig Natlogi andetsteds, hvorpaa Manden gik. Han kunde imidlertid ikke finde et Værelse, der passede ham, og kom derfor tilbage til Landsbykroen. Han lovede at lade Krucifikset blive paa Væggen, hvorpaa han laasede Døren for at begive sig til Ro.

Næste Morgen troede man, at han vilde hvile sig ud, for medens alle og enhver for længst var staaet op, var alt paa »Siegfriedarbejderen«s Værelse ganske stille. Krokonen gik til sidst ovenpaa og bankede paa Gæstens Dør. Hun blev ved at banke, men der kom stadig intet Svar! Hun blev urolig herover og sendte Bud efter Politiet, som brød Døren op. De veg forfærdede tilbage ved det uhyggelige Syn, der mødte dem.

Før han havde begivet sig til Ro, havde Arbejderen taget Krucifikset ned og prøvet paa at knække det midt over paa sine Knæ. Under denne Handling var han blevet ramt af en pludselig Død... Man fandt ham siddende paa Stolen med Korset paa Knæene, medens han med et vrængende Grin om Munden saa paa dem med aabne, udslukte Øjne.

Begivenheden har gjort dybt Indtryk paa Eisenheits Indbyggere.

Aarhus Spejderne

St. Clemens Trop laa i Aar i Sommerlejr ved Sallingsund ved Nykøbing Mors fra 2. til 9. Juli. Højdepunktet blev en Hike (det vil sige en Dag- og Natøvelse) midt i Ugen. Hen paa Eftermiddagen tog de enkelte Patruljer til Nykøbing for at løse forskellige Opgaver, for Eksempel at tegne det meget indviklede Grundrids af Raadhuset. Saa gik det til Skovs, hvor der ventede dem nyt Arbejde. Ca. Kl. 23 ankom man til den af Skovfogeden anviste Lejrplads, hvor Drengene straks gik i Gang med at bygge Bivauk. Skovfogeden havde endog anvist hver Patrulje et Træ, som den selv maatte fælde. Saa blev der uddelt raat Kød, Mel og Kartofler; hver Mand maatte saa selv se, hvad han kunde faa ud af det. Snart laa hver Patrulje omkring sit Baal, og Kødet hang paa Spid over Ilden. Klokken blev to, da man endelig kom til Køjs. Vejret var paa den Tid meget godt, saa vi blev overrasket, da vi om Morgenen blev vækket af en meget fin Regn og en sagte Rullen i det fjerne. Op i en Fart og pakket sammen! Det lykkedes lige at faa Soveposer m. m. anbragt i Bilen, inden Uvejret brød rigtigt løs. — Ja, og saa havde vi Regnvejret næsten det meste af Tiden. Dog havde vi endnu en hyggelig Aften samme Dag hos Skovfogeden, som havde indbudt hele Troppen til sig; og vi kunde ogsaa uforstyrret holde vor Fælleskommunion i Messeteltet Fredag Morgen.

Aldrig har vi haft en Lejr med saa megen Regn, men til Trods for det heller ingen Lejr med saa godt Humør, takket være bl. a. Sophus' Trækharmonika. L.

AARHUS

A. B. C.	Billeder indrammes <i>Henry Hassing</i> Banegaardsplads 2	Christensen & Worsøe Brunsgade 49 — Tlf. 243 Manufakturvarer Altid billigst . Aarhus Leverandør til St. Josefs Hospital
W. F. Nielsen <i>Slagtermester</i> 1. Kl s Kød og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til Sct. Joseph Hospital	<i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 - Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital	Bruun & Sørensen Ingeniørkontor Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital
Kødcentralen, Rymsgade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen . Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet	Karl Hansen <i>Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg</i> Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensgade 5	S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning
FOTO // St. Knudsgade (ved Aarhushallen) fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm		Støt Frank Andersens Fond Giro Konto 1087

Ugebladets Præmieopgave

Løsningen paa Kryptogrammet i Nr. 6 var:

»Er det tilladeligt og respektabelt, at man ærer sine Slægtninges »Relikvier«, kan det i hvert Fald ikke være mindre tilladeligt og respektabelt, at man ærer Helgenernes Ben«.

Blandt de mange rigtige Løsninger blev følgende tre udtrukne. Præmierne tilsendes i Løbet af et Par Dage.

1	2	3	4		5	6	7	8	9
10				11		12			
13			14		15		16		
17		18						19	
20		21		22			23		
24				25			26		
27			28					29	
				30					
	31			32				33	
34		35	36			37	38		39
40					41				

- 1) J. Benzon-Schultz, p. t. Lægeboligen, Thorsø.
- 2) Kaja M. Holm, Husumgade 10¹, København N.
- 3) Helga Wisnewska, Kolonien Filadelfia, Dianalund.

Der var som sagt mange Løsninger, men maaske en »Kryds-og-tværs«-Opgave er endnu mere populær. Vi gør et Forsøg, og vil derpaa afgøre, om Præmieopgaver skal have fast Plads i Bladet.

Vandret: 1. Kornsort; 5. Hæfte; 10. Farvel; 12. Forbudt; 13. Kat; 14. Forhøjning; 16. Bortfjernede; 17. Flod; 18. Falme; 19. Engelsk Konges Initialer; 20. Græsk Bogstav; 22. Retning; 23. Tal; 24. Mæsket; 25. Paa Skib; 26. Bindemiddel; 27. Ens Medlyde; 28. Til Heste; 29. Straks; 30. Ondskab; 32. Ensom; 34. Vandet; 37. Vædske; 40. Dyr; 41. Krydderi.

Lodret: 1. Fugleføde; 2. Slet begavede. 3. Næringsmiddel; 4. Vand; 6. Ens Medlyde; 7. Paa Bil; 8. Fisker; 9. Fængsel; 11. Kendt Statsmand; 14. Penge; 15. Klatrede; 21. Forholdsord; 23. Forkortelse; 31. Paa Foden; 33. Befordre; 34. Udraab; 35. Damp; 36. Endelse; 37. Tone; 38. Paa Regning; 39. Træ.

Løsninger afsendes senest Torsdag d. 27. Juli til Redaktør Kiærulff, Mosede Strand pr. Greve Strand. Tre Bogpræmier. Løsning og Vindere offentliggøres om 14 Dage.

LYNGBY		HELSEINGØR	
A. Bang Petersen SNEDKERMESTER Hovedgaden 45 B, Lyngby 1336 Udfører Arbejdet v. Knud Lavards Kirke		Chr. Christiansen & Søn Tømmermestre Haabets Alle 7, Tlf. Lyngby 238 Lyngbys ældste Tømmerfirma Udf. Arbejdet ved Knud Lavards Kirke	
Lyngby Maskinsnedkeri & Tømmerhandel A-S Lyngby Hovedgade 85 . Telefon Lyngby 2088 Leverandør til Knud Lavards Kirke		Svend Mortensen elekt. Installatør Belysning . Radio Stjernegade 30 . Telf. 987 Leverandør	
RANDERS		Auto Shop aut. Chevrolet Forhandler Marienl. Allé 3 . Tlf. 850 Reparationer	
Knud Petersen SLAGTERMESTER Dronningborg . Telefon 649 1. Klases Kød og Pølser Leverandør til St. Josef Hospital		Maskinsnedkeriet »Godthaab« R. ANDERSEN Sudergade 13 Telefon 144	
HORSENS		Kaas & Sørensen Indehaver: G. E. OLSEN - HELSEINGØR Telefoner: 39 - 1139 - 575 Kul, Koks, Brænde og Briketter	
Horsens Textil Lager A/S Manufaktur Søndergade 10, Tlf. 61 Leverandør til katolsk Menighed		Helsingør Brændsel- & Trælasthandel KUL . KOKS . CINDERS Leverandør til kul. Kirke og Præstegaard	
CHR. LUND MALERMESTER Bygningsarbejde Telefon 166		Køb hos vore Annoncører	

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

30. Juli 1939

Nr. 9

Naar Sirenerne lyder ...

Sirenerne tuder og hylér ud over Byen. Det er kun Øvelse, det ved vi nok. Men vi ved ogsaa, at disse Hylere ikke blot er Legetøj. Der kan komme den Dag, da Sirenerne hviner for Alvor, og det betyder: »Parat til Luftangreb. Alle Mand i Skjul. Faren er over os. Nu maa enhver gøre sin Pligt!«

Naar Sirenerne skingrer for Alvor, vil selv den sløveste, den tankeløseste, den letsindigste vaagne op. Den, der plejer at klare Vanskelighederne ved at vende Ryggen til, vil ikke have Glæde af Metoden i denne Situation. Det gælder Liv og Død.

*

Dog — vi haaber, at der ikke bliver Brug for Sirenernes Musik. Det var blot ønskeligt, at de, der gaar sovende gennem Livet, ved en eller anden Slags Støj kunde vækkes. »Det skal nok gaa altsammen«, siger Danskeren og smiler. Det *kan* være tapre Ord, men det kan ogsaa betyde: »Blæse være med det hele, naar jeg blot hytter mig.«

Men saa lad os stille Spørgsmaalet: Hvordan vil du bære dig ad med at »hytte dig«, naar det ikke bare gælder om at grave dig ned i Jorden, mens der bombes, men det drejer sig om, at du redder Sjælen i god Behold

gennem Livet, at dog ikke dit arme Jeg maa gaa itu.

Det kan ske, at der en skønne Dag rasler ned over dig en eller anden uforudset Hændelse, som fordrer Karakter. Har du ikke Mands Vilje, kan du gaa hen og blive aandelig »skrutrygget« af det. Det bliver et varigt, maaske uhelbredeligt Mén. Og alt kunde være gaaet helt anderledes. Du havde forsømt at øve og styrke din Vilje. Den kristne Disciplin kunde have gjort dig stærk. Ved et dybt personligt Kristenliv, atter og atter fornyet og »oprustet« gennem Sakramenterne, kunde du have været beredt og i Stand til at taale »de Stød, Verden giver«.

»... et vos estote parati« læser vi hos Matthæus: »Derfor skal I altid være beredte«. Det er denne Tanke, som kort og godt udtrykkes ved Spejdernes Valgsprog: »Vær beredt!«

Nu vilde det være ganske usundt, hvis vi daglig skulde gaa og vente paa en Katastrofe; sikken en Jammerstemning, vi saa kunde arbejde os op i! Lad os blot være fri for alt Sortseeri. Kristendommen skal gøre os frejdige og tillidsfulde overfor Forsynet.

Og dog gælder det om dagligt at »være beredt«. Vi skal være rede til at lytte, naar Gud taler til os. Hvor ofte gaar vi ikke og

holder Foredrag for os selv og overdøver derved Guds Røst? Saa intenst er vi optagne af vore egne private smaa Viderværdigheder, at Gud ikke faar vort Blik drejet ud mod Horizonten. Vi er maaske saa lidt aarvaagne, at vi lukker Døren op paa vid Gab, naar Fristeren staar udenfor og banker paa. Galant bukker vi og siger i den elskværdigste Tone: »Vær'sgo og træd indenfor«, i Stedet for at knalde Døren i. Fristeren er kommet helt ind paa Livet af os, og saa skal det nok ende med et ynkeligt Nederlag. »At være beredt« betyder nemlig, at man øjner Faren, saa snart den viser sig. Samvittighedens Sirene lyder vel, maaske kun spinkelt og svagt, fordi den i saa ringe Grad er blevet respekteret. Du lader dig derimod med den største Beredvillighed »tage ved Næsen«. Fristelserne er jo altid en eller anden Form for Narreværk.

Jo, vi har Brug for Sirener, der kan vække de sovende, mande de lunkne op til Daad, faa den viljesvage til at tage sig sammen, den rundryggede til at ranke sig. Lad Sjælen være »Mand« i det Hus, der hedder Kroppen! Kristendom og Selvdisciplin er uadskillelige! Og hermed ender mit beskedne Sirenehyl!

C. B.

Horisonten rundt

Katolsk Frihed

I »Politiken« beskæftigede Redaktør Erik Seidenfaden sig forleden (d. 22. ds.) med »Paven som Politiker«. Den stort opsatte Artikel fremtraadte som en Anmeldelse af William Teelings Bog »The Pope in Politics«, og da Teeling er Katolik, maa der have været Læsere af Avisen, som stejlede ved at læse, hvad Politiken havde faaet ud af hans Bog.

Vore egne Læsere er allerede delvis orienteret, idet vi i Katolsk Ungdom« omtalte Teelings nyeste Skrift »Crisis for Christianity« for et Par Maaneder siden. Teelings storpolitiske og kirkepolitiske Betragtninger deles næppe af mange Katoliker. Han mener f. Eks., at de tyske Biskopper vilde have kunnet opnaa en for begge Parter akseptabel Ordning med Nazismen ved fra Begyndelsen af at have stillet sig forstaaende overfor Det tredje Rige — og han haaber stadig paa, at der vil kunne naas frem ad den Vej, som Kardinal Innitzer slog ind paa ved Østrigs Indlemmelse i Stortyskland. (De sidste Efterretninger tyder ikke paa det. De fortæller, at Kardinalen er blevet overfaldet med Skældsord, raadne Æg og Kartofler efter en Gudstjeneste i Königsbrunn — at de benediktinske Abbedier Gottweig, Krems, Admont og St. Lambrecht er blevet konfiskeret — og at 74 Vincentskonferencer, d. v. s. godt Halvdelen af alle disse Velgørenhedsforeninger, er blevet ophævet af Politiet).

Teeling mener ogsaa, at Pave Pius XI saa forkert paa den politiske Udvikling og var vaklende i sin Holdning overfor Nazismen.

Det for os interessanteste i denne Forbindelse er ikke Mr. Teelings Meninger. Som sagt, de deles næppe af mange. Interessante for os er de som Udtryk for den *katolske Frihed*. Ikke blot har Mr. Teeling sin frie Ret

til at gøre sig sine egne Tanker om Nutidens Kirkepolitik. Han nyder ogsaa Anseelse som Medarbejder ved katolske Blade (»Catholic Herald« f. Eks.), der ikke deler hans Opfattelse. Danske politiske Aviser stiller sig ikke saa frisindet. Og den af os anmeldte Bog blev i Foraaret udvalgt til Udsendelse af »The Catholic Book Club«, trods dens »upopulære« Meninger. Det gør de politiske »Book Clubs« ikke de engelske Katoliker efter.

Men naar dette er sagt om Mr. Teeling, maa der tilføjes, at Broderparten af »Politiken«s Artikel aldeles ikke dækker hans Meninger, selv om det ikke af selve Artiklen frengaar, hvornaar det er Teeling og hvornaar Seidenfaden, der har Ordet. En Række Fordrejelser (f. Eks. at det er Kirkens Tradition først at tage Parti i en Strid, naar den er sikker paa, hvem der sejrer) og Insinuationer (f. Eks. at Kirken hjertensgerne vilde velsigne de mest grusomme Krigsmidler i italiensk Tjeneste, hvis ikke den maatte tage Hensyn til den *pengestærke* Katolicisme i U. S. A.) staar for »Politiken«s egen Regning.

En Tak for venlige Ord

Baade »Nationaltidende« og Kirkeligt Centrum's Blad (hvis Ord »Kristeligt Dagblad« gengiver) har paa overordentlig venlig Maade omtalt Sammenslutningen af de katolske Blade og nærværende Tidsskrift, som er Sammenslutningens Resultat. Omtalen er endda saa smigrende, at vi ikke kan være bekendt at aftrykke den. Men vi er meget glad for, at Biskop Suhrs Initiativ nævnes med stor Respekt og med Forventning om, at det vil vise sig virksomt paa mange af Kirkelivets Sider.

Naar især Kirkeligt Centrum's Blad ligefrem henviser til vort Ugeblad som et Eksempel til Efterfølgelse for Folkekirkens Tidsskrifter, vil vi gerne ud-

trykke Ønsket om gennem Bladudveksling at komme i Forbindelse med saa mange som muligt af disse Tidsskrifter. Derfra vil Skridtet ikke være langt til en mere personlig Forbindelse, hvorefter begge Parter vil have Fordel, bl. a. den, at vi faar de autentiske Oplysninger om hinanden. Vor beredvillige Hjælp kan altid paaregnes. Selv om vi ikke kan siges at »være i samme Baad« som Folkekirkens Kristne, er vi dog paa Vej mod det samme Maal og har for en stor Del samme Strøm og Vind imod os. Og Søens Folk er hjælpsomme mod hinanden.

Vore Præster

Pastor *Max Osterhammel* har paa Grund af svigtende Helbred anmodet *Hs. Excellence Biskop Suhr* om at maatte trække sig tilbage. I hans Sted har Biskoppen fra 1. September udnævnt Pastor *Niels Hansen* til Sognepræst i Randers.

Samtidigt er Pastor *Jacob Hjorth* udnævnt til Sognepræst ved Rosenkranskirken i København.

Ligeledes fra 1. September er Pastor *Niels Oppermann* udnævnt til Sognepræst i Køge.

Fra samme Dato er Pastor *Kjeld Geertz Hansen* udnævnt til Kapellan ved St. Ansgars Kirke i København.

Og endelig er fra 1. September Pater *P. Boerrigter* udnævnt til Sognepræst i Roskilde.

Biskop og Menigheder

Sidste Søndag d. 23. ds. holdt Biskop Suhr Konfirmation i Slagelse. Der var 43 Konfirmander.

Een Dags Retræterne

Navneforslag maa som bekendt være indsendt, saa vi har dem senest d. 1. August. En fuldstændig Liste over Forslagene vil findes i næste Nummer. Og saa stemmer vi om dem.

Paris-Canossa-Rom

Pastor Kjeld Geertz-Hansen, som i Øjeblikket opholder sig i Vendée i Frankrig, skriver om det Forbud mod de franske Royalisters Avis, som nu er blevet hævet.

For faa Timer siden var jeg ved at faa et Chock! Ikke fordi min Gentlemanchauffør kørte med den for en Franskmand naturlige Hastighed af 100—110 km i Timen, ej heller fordi jeg fik at vide, at Antallet af Gymnaster og Musikanter, der skulde konkurrere i »Beauvoir nær Havet« og blot kom fra de katolske Ungdomsorganisationer i en Brøkdal af Vestfrankrig, beløb sig til hele 3000(!), men fordi mine Øjne faldt paa en Overskrift i det katolske Dagblad »La Croix«. Der stod: »Avisen »Action Française«s Hovedbestyrelse har underkastet sig. Det hellige Officium har ophævet Forbudet mod Avisen.«

Jeg husker saa tydeligt de triste Dage i Slutningen af 1926. Et stort Antal af Frankrigs bedste katolske Familier, der var forblevet glødende Royalister med Hertugen af Guise som Tronprætendent (han har tjent som Officer i den danske Livgarde), var tilsluttet Partiet »Action Française« og abonnere paa Bladet af samme Navn.

Ingen kunde gaa fra sin Søndagsmesse i Paris uden at blive hilst af Raabet: Køb »Action Française«!

Inidertid havde Avisens Redaktører og Hovedbestyrelse fjernet sig saa stærkt fra de kristne Principper i det politiske Liv for at hylde »totalitære« Principper, at Pave Pius XI følte sig foranlediget til at belære og advare. Sagen blev yderlig forplumret for de franske Katoliker ved Avisens Beskyldninger, der gik ud paa, at Paven gik Frankrigs Fjenders Ærinde — og inden længe blev det Blad, som mange Franskmand i god Tro antog for at være det egent-

lige katolske Organ i Frankrig, ramt af det mest absolutte Forbud, der nogensinde har ramt en Avis.

De Katoliker, der ikke kunde eller ikke vilde forstaa, og som vedblev at staa i Partiet eller læse Bladet, blev udelukket fra Sakramenterne, og kirkelig Begravelse blev dem nægtet. Virkningen var frygtelig; Ordet er ikke for stærkt.

De Sider, som Bladet lod trykke mod Paven i hine Dage, hører kun hjemme i Skarnkassen.

I Danmark vilde man stejle over en saadan »Haardhed« fra Kirkens Side.

Herhjemme har i al Fald een Mand forstaaet, at Banstraalen maatte lyne. Det er Redaktør Franz von Jessen. For faa Maaneder siden holdt han i Horsens et ypperligt Foredrag om »Pavestolen i den moderne Verden« og han viste der, hvad saa faa herhjemme forstaaer (Katoliker ofte iberegnet), at den katolske Kirke ikke blot »hylder Autoritetsprincippet« men i Samvittighed føler sig bundet til at være Sandhedens Vogter og en Mor for sine Børn, og derfor nogle Gange strengt maa sige: Ikke røre!

Og nu har Historien atter vist, at Kirken hellere tager et øjeblikkeligt Tab, end gaar paa Akkord med Sandheden — og at denne Praksis altid lykkes i det lange Løb, fordi Kirken bygger paa Kristus som Sandhedens Grundvold.

Med den hellige Paulus ved den, at den gerne *nu* maa forvolde sine Børn Sorg og Graad, fordi den senere faar Lov til at glæde sig over, at »Sorgen har været til Omvendelse«.

Vi ved idag, at »Action Française«s Hovedbestyrelse efter 12 Aars Bitterhed — altsaa i 1938 — skrev et Brev til afdøde Pave Pius XI, hvor den tilbagekaldte

alle Vildfarelser, men først nu er alt kommet frem. Det er i høj Grad muligt, at Avisens Abonnementsprotokol, der efterhaanden led stærkt under de franske Katolikers aartusindgamle Troskab mod den hellige Stol, har været en medvirkende Faktor, især for Charles Maurras, men jeg kender personligt enkelte Underskrivere af det Brev, der i disse Dage er tilsendt Pius XII, og jeg ved, at det, de har skrevet under paa, kommer fra Hjerter, der længtes efter Forsoning med Moderkirken. De kommer: store Politikere, berømte Skribenter, tapre Generaler fra Verdenskrigen ... uden den Kejserklædning, som Henrik IV af det tysk-romerske Rige skal have baaret under Bodsdragten i Canossa.

Det Brev skal vi danske Katoliker læse sammen.

Oversættelsen bliver tung sine Steder, men jeg vil holde mig saa nær til Originalen som muligt.

»Hellige Fader!

Undertegnede, Medlemmer af Avisen »Action Française«s Hovedbestyrelse, forenede i den dybeste Følelse af Ærbødighed overfor Deres Hellighed, fremkommer straks ved Deres Pontificats Begyndelse — et Pontificat, som alle betegner som præget af Relfærdighed og Fred — med en oprigtig og loyal Erklæring. Den berører de Hensigter og Forsikringer, som vi ønsker at forny, efter allerede at have givet dem Udtryk i vort Brev af 20. November 1938 overfor den savnede og højtagede Pave Pius XI, for at opnaa Tilbagekaldelsen af det Index, som det hellige Officiums Kongregation havde ladet ramme Avisen »Action Française«.

1) Hvad angaar Fortiden udtrykker vi den dybeste Sorg over alt det, der i Polemikker og Diskussioner før og efter det hellige Officiums Dekret af 29. December 1926 er fremkommet og fra vor Side har været respektløst, fornærmeligt, ja, uretfærdigt overfor den hellige Faders Person, den hellige Stol og det kirkelige Hierarki og har været i

Strid med den Ærbødighed, som alle bør have for al Autoritet i Kirken.

2) Alle de blandt os, der er Katoliker, forkaster alt, hvad vi har skrevet af forkert, og med særligt Henblik paa Læren forkaster vi fuldstændigt ethvert Princip og enhver Teori, der er i Strid med den katolske Kirkes Læresætninger, som vi er enige om at omfatte med den dybeste Respekt.

3) Vi erklærer og forsikrer paany, at vi vil tage Vare paa at redigere Avisen saaledes, at hverken dens Medarbejdere eller Læsere deri finder noget, som direkte eller indirekte forstyrrer deres Samvittighed og hindrer den skyldige Tilslutning til de Læresætninger og Direktiver, som Kirken giver af dogmatisk (ordret: religieux) eller moralsk Art.

Vi er enige om at bekræfte vor Vilje til at udfolde vor Aktivitet som Journalister — selv paa det sociale og politiske Omraade — saaledes at de, der er Katoliker, aldrig forsømmer den Underkastelse — og at ingen nogensinde mangler den Respekt, som de skylder den kirkelige Autoritets Direktiver angaaende Problemer af social og politisk Art, som berører Kirken paa Grund af deres Forbindelse med dens overnaturlige Endemaal.

Hellige Fader! Avisens Voldsomheder, Angreb og hele øvrige Stillingtagen, der førte til For dømmelsen i 1926, er forlængst ophørt og desavueret.

Derfor tør vi bede den Fader, der holder Barmhjertighedens og Retfærdighedens Nøgler i sin Haand, om at værdiges, naar den Prøve, der allerede var paa-begyndt af Hans Hellighed Pius XI, er færdig, at overveje — alt efter sin suveræne Dom — om Forbudet ikke retmæssigt kunde falde bort, eftersom de retfærdige Grunde, der foraarsagede det, synes os at være bortfaldet.

Vi knæler ned ved Deres Helligheds Fødder i dybeste Ærbødighed og i urokkelig Hengivenhed, idet vi af ganske Hjerte beder den fælles Fader lyse sin Velsignelse over enhver af os og derigennem over hele Frankrig, som Kirken elsker saa højt — det Frankrig, vi har helliget hele vort Liv.

Paris, den 19. Juni 1939.«

Brevet er bl. a. underskrevet af Léon Daudet, Charles Maurras, de Pastournaux o. s. v.

Gud give alle forvildede Sjæle at finde hen til »den fælles Fader« — og os at være taknemmelige for den Naade, der hedder »Kirkeenhed«.

Kjeld Geertz-Hansen.

overfor Mennesker, man ikke forstaar. Naar man ikke er det, saa er det Opdragelse man mangler. Derfor skal vi i de fleste Tilfælde nøjes med at sige til saadanne Kirkens hastige Kritikere, om det ikke var en god Idé, at vi fra begge Sider begyndte med at vise vor Kristendom i Form af Høflighed og Saglighed.

Vi siger med Vilje — fra begge Sider. Vi skylder ogsaa de andre at afholde os fra hastig, usaglig Kritik eller Latterliggørelse. Og selvfølgelig har ogsaa vi Fejl at bekende i det Stykke. Det mener i hvert Fald den romerske Propagandakongregation, som for faa Dage siden har lagt katolske Missionærer og katolsk Missionspresse paa Sinde at optræde med Takt. Naar vi møder yderligere protestantisk Selvglæde paa vor Bekostning, kan vi passende klippe Propagandakongregationens Ord ud og sende dem til den protestantiske Kritiker med Forslag om, at begge Parter retter sig efter den romerske Formaning til Velopdragenhed.

Kongregationen skriver, at den »fra Tid til anden har bemærket, at naar Missionstidskrifter, Bøger og Talere skildrer de Folkeslag, som man vil bringe Evangeliet til, deres Skikke, Kultur, Særpræg og Levevilkaar, saa sker det ofte paa en saadan Maade, at man understreger deres Mangler stærkere end deres Fortrin.« Kongregationen indrømmer, at det tit sker i den bedste Hensigt, blot for at vække Sympati for Missionens uselviske Bestræbelser til Gavn for vedkommende Folk.

Men »hvis man engang tænker paa, hvordan man selv vilde føle det, hvis andre talte om ens eget Land paa en lignende Maade, saa forstaar man med det samme, at en saadan Optræden er i Strid med den gode mellemfølelige Forstaaelse, er uretfærdig og ganske naturligt fremkalder Vrede i vedkommende Land.

Derfor lægger den hellige Kongregation alle, som i Skrift eller Tale beskæftiger sig med Missionerne, meget alvorligt paa

Propagandakongregationen opdrager:

Interkonfessionel Takt og Tone

Vi faar saa tit tilsendt Udclip af Avisartikler, som røber haarrejsende Uvidenhed om katolske Ting. En Læser gjorde os saaledes forleden Dag opmærksom paa en stor Artikel d. 16. ds. paa en Søndagsavis' Kirkeside, hvor en Kommandør i Frelsens Hær skildrede sine Rejseindtryk fra Belgien. Kommandøren konstaterede, at den katolske Kirke hersker overalt i Belgien — at aandeligt Mørke raader i Titusinder af belgiske Hjerter — og at det er det levende Evangeli-

um, som behøves i dette Land. Ak ja, ak ja!

Vore Indsendere vil gerne have, at vi tager kraftigt fat paa den Slags Udtalelser. Ofte skriver de selv til Avisen og protesterer med Harm. Men faktisk kan vi jo ikke hver eneste Gang give os til at belære en tilfældig Rejsende, hvis Uvidenhed kræver en stor Bog blot som første Nødhjælp. Og det er for Resten heller ikke den konkrete Uvidenhed, som er Ondets Rod. Man kan godt være elskværdig

Sinde, at de altid omtaler andre Folkeslag med samme Finfølelse, som de vil vente af andre, naar disse beskæftiger sig med deres Land.

I denne Forbindelse maa de ogsaa huske, at adskillige af de Folkeslag, blandt hvilke et Missionsarbejde udføres, besidder en høj Civilisation og en gammel, fornem Kultur og med Rette krænktes over at klassificeres og stilles paa lige Fod med Fol-

keslag paa langt ringere saakaldt Udviklingstrin. Ligeledes er det urigtigt paa Basis af nogle faa konkrete Tilfælde at komme med uretfærdige Generaliseringer, som bringer et helt Folk i Vanry.«

Disse Ord gælder først og fremmest Missionen i Hedningelandene. Men de har mindst samme Vægt som Regler for interkonfessionel Takt og Tone her i Europa.

Liturgi for Lægfolk:

Hellig og Søgn

Den romerske Messebogs Orationer er korte. Det er dog ikke blot ved deres korte og knappe Form, de udmærker sig, men tillige ved deres dybe og rige Indhold, et Indhold, der (som vi sagde) dækker over saa at sige alle Forhold, »Tilfælde« i en Kristens Liv. De kan bedes af enhver, og de »passer« altid, d. v. s. naar vi beder dem, kan vi gribe os selv i at tænke: »ja, det var en god Bøn, den vil jeg rigtig være med i«; hvis ikke vi ligefrem synes, at den udtrykker netop det, som den enkelte havde at sige til Gud just i Dag.

At de er saa almenkristelige skyldes vel nok den Maade, hvorpaa de blev til. Efter den stille, private Bøn, som vore Medkristne for Aarhundreder siden bad efter »Oremus, Lad os bede«, sang Præsten Orationen højt: han vilde paa denne Maade kortelig slutte Bønnen; det var da naturligt, at den ikke blot blev kort, men tillige havde et Indhold, der var i Stand til lige som at samle alles Bøn under ét.

Hvilken Forklaring, der nu end kan gives paa disse Orationers Form og Indhold: eet kommer vi ikke udenom, nemlig deres store Værdi, som ligger deri, ikke alene at vi næppe kan bede dem uden en vis Grebthed, men fremfor alt er de værdifulde, fordi de leder os til at bede om

det rigtige (1), om det, der hører Guds Rige til. De løfter de Troendes Længsler og Ønsker op i et højere Plan, hvorfra de saa atter fører tilbage til Hverdagen, hvis mange Ting nu under og efter Bønnen, set oppefra, fremtræder i det rette Størrelsesforhold: stort som stort og smaat som smaat, idet samtidig »det ene fornødne« overskygger eller overstraalet alt andet. Det er »Guds Folk« (2), som beder disse Bønner, »Guds Familie« (3), de døbte, de som ved Døbefonten blev ført ind i »Landet, der flyder med Mælk og Honning« (4) og nu Søndag efter Søndag beder om Naade og Kraft til at være trofaste, beder om at vokse i Tro, Haab og Kærlighed (5), beder om at naa til det evige Liv (6). Det er jordiske Mennesker, der beder, Mennesker paa Vandring, men Mennesker, hvis Borgerskab er i Himlen (7). Den stridende Kirke er sig bevidst at være i Landflygtighed, uden for det lukkede Paradis: »Gud, du som ser, at vi lider under det onde i os, forund os i Naade, at vi maa trøstes ved dit Komme til os (8). Hør naadig, Herre, derom beder vi dig, dit Folks Bønner, for at vi, der med Rette tugtes for vore Synder, miskundeligt maa frelses for dit Navns Herligheds Skyld.« (2) Kirken erkender det farlige ved Livet;

den ved, at Jorden er en Skygedal: derfor beder den om Guds Beskyttelse til at rives ud af Syndens truende Farer (9), om Lys over Guds Vej og om Kraft til at gaa den, den beder for sine Børn om Styrke baade til Legeme og Sjæl (10), den beder om Fred (11) og Enhed (12). Uden Gud kan vi ikke være til (13); det er Grundtonen i Kirkens Bøn: Menneskets Afmagt — Guds Almagt, hans Naade, han, som selv er Fromhedens Kilde og Ophav (14). Og Fromhed i Kirkens Øjne er dette at ofre sig til Gud, vie sit Liv til ham, »i Gerning vise en Afglans af det, som ved Troen straalet i vore Hjerter.« (15). Gang paa Gang lader Kirken sine Børn bede om Naade til i en værdig Livsvandel at give Udtryk for det, de er: Guds Børn (16). Kirken har et realistisk Syn paa Verden og dens Ting; den lyver ikke for os, den siger: saadan og saadan er her at være. Den vil, at vi skal staa med begge Ben paa Jorden uden dog at glemme, at vi alligevel ikke saa meget skal staa som gaa: vort blivende Sted er ikke her, vi er paa Vej mod Himlen (17). Vi skal leve paa Jorden saaledes, at vi kan naa til det evige Liv: »Gud, du som værner dem, der haaber paa dig, og uden hvem intet har Værd, intet er helligt: udgyd mangfoldig din Miskundhed over os, for at vi med dig som Leder, med dig som Fører maa vandre saaledes blandt de timelige Goder, at vi ikke mister de evige.« (18).

Mindst hver Søndag skal vi ud af Hverdagen. Arbejdet skal vi lade ligge, og vi skal komme sammen i Guds Hus for at høre Guds Ord, bede sammen og frem for alt forene os i Frembærelsen af den nye Pagts Offer. Alt dette sker, ikke alene for at vi kan hvile os efter seks Dages Arbejde, ikke alene for at vi ved Deltagelse i Liturgien kan gavne os selv, drage Omsorg for vor Sjæl, men frem for alt samler Kirken os for at give os Lejlighed til dog en Gang imellem at dyrke Gud paa en anden Maade, end det sker ved det daglige Ar-

bejde: direkte og umiddelbar Gudsdyrkelse har vi kaldt det. Vort Liv paa den Maade, som Kirken organiserer det for os, er en Kæde af Helligdag og Hverdag, en Kæde, hvor alle Led er vigtige. Netop en *Kæde*, fordi Kirkens Hellighed ikke staar isoleret for sig, men som et forenende og bærende Led er med til at holde os oppe i Hverdagen og vel at mærke oppe i det rigtige Plan. Kirken tager principielt Afstand fra Tanken om aandeligt Liv som noget i en Skuffe eller Afdeling for sig; tværtimod: det, Kirken vil, er, at vi, de Kristne, lever et sundt og naturligt Menneskeliv efter Guds Lov og hjulpet af Guds Naade. Natur og Overnatur, Hellig og Søgn skal kædes sammen til Guds Ære og Forherligelse. Som vi lige har set det i Oversigten over Indholdet af Søndagsmessens Orationer, er de ikke Søndagsbønner i den Forstand, at det er noget, vi gaar hen og beder om Søndagen, og saa er det Slut. Nej, de er uhyre praktiske: de tager os dér, hvor vi staar: midt imellem to Arbejdsuger; de ser tilbage, og de ser frem. For atter at tage et Par konkrete Eksempler, som ligger ligefor, kunde vi først nævne Kirkebønnen i Dag, 9. S. e. Pinse: »Lad din Miskundheds Øren, Herre, være aabne for vore Bønner: og for at du kan give dem, der beder dig om no-

get, det, de attraar, saa lad dem begære, hvad der er dig velbehageligt.« En Bøn om Guds Barmhertighed og om at lære dette kun at bede om det rigtige, det, som er efter Guds Vilje. Bønnen lader os se tilbage: hvorledes var hidtil vort Sindelag paa dette Punkt? og samtidig leder den os til at bede om noget, der ikke blot er til Søndagsbrug, men vil være gavnligt for den kommende Uge og hele Livet. Det samme kan siges om Kirkebønnen i Søndags: »Giv os i din Naade, derom beder vi dig, Herre, altid at have Sindelag til baade at tænke og gøre, hvad der er ret, for at vi, som ikke kan være til uden dig, maa kunne leve efter din Vilje.«

Saaledes beder da Kirken, Guds Folk paa Vej fra Døbefont til Himmel: ikke om Søndagskristendom, men om Kristendom Hellig og Søgn, simpelthen Kristendom. *Jacob Hjorth.*

- (1) 9. S. e. Pinse
- (2) Septuagesima Søndag
- (3) Passionsøndag
- (4) Introitus 2. Paaskedag
- (5) 13. S. e. Pinse
- (6) f. Eks. 2. Paaskedag, men iøvrigt overalt i Liturgien
- (7) Fil. 3,20
- (8) Tamperlørdag i Advent
- (9) 1. S. i Advent
- (10) 3. S. i Advent; 1. og 3. S. e. Herrens Aabenbarelse; Passionsøndag; 3. Pinsedag
- (11) 2. S. e. Herrens Aabenbarelse
- (12) Torsdag i Paaskeugen
- (13) 8. S. e. Pinse
- (14) 22. S. e. Pinse
- (15) 2. Julemesse
- (16) Søndag i Juleugen; Oktav af Herrens Aabenbarelse; Hvidt Søndag; 3. S. e. Paaske; Tamperonsdag i September; 19. S. e. Pinse
- (17) 2. Paaskedag; 4. S. e. Paaske
- (18) 3. S. e. Pinse

de han anbragt to Fotografier, et af sin Mor og et af den unge Pige, han var blevet forlovet med, lige før han tog til Fronten. Og foran disse to Portrætter skrev og skrev han. — — —

Ordren var kommet — Angrebet stod for Døren.

Vaabnene blev set efter, og saa skyndte man sig at faa skrevet Brev til Konen eller Kæresten; og man fik travlt med at faa Kammeraterne til at tage sig af ens Sager, hvis — — —

»Hvis jeg falder, vil du nok gøre det — — ordne det — — min Tegnebog ligger her — — og her staar Adressen — —«

Aah, disse sidste Øjeblikke, før det gik løs! Alle, som har oplevet saadanne Stunder, vil huske den mærkelige Stemning, der prægede dem.

Dengse betroede sig til mig. Jeg fik det sidste Brev, han havde skrevet; jeg fik at vide, at i Kappens Inderlomme laa de to Portrætter og den lille Medalion, som *hun* havde givet ham den sidste Aften.

Natten faldt paa; der blev stille, og hver eneste Mand bad paa sin Manér.

Ved den sønderskudte Kirke fandt jeg en skjult og ensom Krog, hvor jeg kunde samle mig, tænke paa mine kære og anbefale dem til Gud. — Hvor kan man dog bede inderligt, naar Døden synes saa nær, at man næsten kan høre dens Vingeslag!

Da jeg noget senere skrævede over Murbrokkerne i den ødelagte Porthvælving for at komme ind i Kirken, naaede en blid Musik mit Øre. Jeg gik efter Lyden, og dér, i Guds Moders Kapel, det eneste, som var nogenlunde uskadt, stod en ung Zuav og udøste hele sit Hjerte i en Violins skønne Toner.

Det var »Dengse«, Vor Frues unge Spillemand, der mesterligt spillede Werthers »Maaneskin«. Den smukke Melodi blev til en Klage, et Farvel til Solen, til Livet, til Lykken.

— — —

Kampen blev forfærdelig og Tabet overvældende.

„DENGSE“

af Urbain Milly

I en Landsby ved Fronten laa et Regiment Zuaver og ventede paa Ordre til Angreb. Det bestod af lutter gamle, prøvede Folk, som her nød nogle Dages haardt tiltrængt Hvile, en Hvile, de bagefter vilde komme til at betale dyrt — meget dyrt.

Til dette Regiment kom en ung Rekrut, en tyveaars Dreng, lyshaaret og rødkindet, i en funklende ny Uniform, barnlig

og genert mellem alle disse hærkede Soldater, som straks døbte ham »Dengse«.

Folkene røg og spillede Kort, diskuterede og fortalte Historier og lavede et Spektakel, som den forladte Landsby aldrig havde oplevet Magen til. Kun »Dengse« trak sig helst tilbage til sit »Sovekammer«, en Lade med en Bunke Halm. Paa et Bræt, som tjente ham til Skrivebord, hav-

Blandt dem, der ikke kom tilbage, var »Dengse«. Han faldt med udbredte Arme og blev, indhyllet i et Stykke Teltdug, begravet ved Foden af et Vejkors et eller andet Sted ved Somme.

— — —
Senere — længe, længe efter — opfyldte jeg den hellige Pligt, jeg dengang havde paataget mig: at bringe to sørgende Kvinder den unge Soldats Relikvier. Og i en smuk lille Dagligstue fandt jeg de to Modeller til Portrætterne. Den ene var ældet før Tiden, hvidhaaret, rolig, resigneret. Den anden var ung, men frygtelig bleg og nervøs, med Øjne, der havde grædt alt for meget.

Jeg kunde ikke sige ret meget; men jeg græd med dem.

Paa det aabne Klaver stod — det forekom mig saa selvfølgelig — det Musikstykke, de sikkert havde spillet sammen den sidste Aften — hun paa Klaver og han paa Violin: Werthers »Maaneskin«.

Naar jeg af og til senere har hørt den indsmigrende Melodi, har jeg altid set »Dengse« for mig — den stakkels lille Soldat, som anbefalede sin Mor og sin elskede til sin himmelske Moder ved at spille den for hende i hendes halvt sammenfaldne Helligdom.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Jørgen Bukdahls Mor

En vestjysk Kulturpersonlighed

Ugebladet har faaet tilsendt Børge Strandnæs: »En vestjysk Kulturpersonlighed«, og giver gerne denne Levnedsskildring en mere udførlig Omtale end vore sædvanlige Anmeldelser, skønt *Else Marie Pedersen*, som den skildrer, ingen Forbindelse havde med den katolske Kirke. Hun er et interessant Eksempel paa, hvorledes retsindige og stærke Karakterer udenfor den katolske Kirke er i Stand til at leve et smukt Kristenliv og føre andre Mennesker til Kristus.

Det drejer sig her om en stout og begavet Bondekvinde, vel belæst i Verdenslitteraturen, som formaede at danne sit dybe, kristne Syn paa Livet uden at indsnævres af sekteriske Tendenser. Der er intet specielt protestantisk hos hende. Vi maa regne hende blandt dem, der ikke er Katoliker, blot fordi de ikke kender den katolske Kirke.

Af særlig Interesse er Salmernes mægtige Betydning for hendes Kristenliv. Det gaar op for een under Læsningen af Bogen, at Salmesangen for Protestanter ofte kan betyde saa usigeligt meget, fordi det bliver en *Er-*

statning for den oprindelige Liturgi, for betragtede Bøn, ja, for Kirkegang ikke mindst paa Landet, hvor man enten har for lang Vej til Guds Hus eller ikke sympatiserer med Menighedens Præst og særlige religiøse Retning.

Naturligvis kan f. Eks. Grundtvigs Salmer have saare meget at sige et modtageligt og tænksomt Sind. For *Else Marie Pedersen* var Grundtvigs Salmer en vidunderlig Fornøjelse og Berigelse af Salmesangen, de var straalende nye og fulde af Liv; de kunde nok sætte Tankerne i Bevægelse og skabe Højtidsstemning.

Os Katoliker siger denne Bog især dette: En kristen Kvinde, som er en Personlighed, vil uvilkaarligt øve Indflydelse, hvor hun færdes. Ikke mindst, naar hun, som det var Tilfældet med denne Kvinde, var knyttet til Skole- og Højskolegerning. Hun var »Skolemor«. Den megen Ungdom, der færdedes om hende, kunde ikke undgaa at modtage Paavirkning af hende, aaben og ligetil, som hun var,

(fortsættes Side 138)

Rom og Verden

Ved den offentlige Audiens i sidste Uge opfordrede den hellige Fader de tilstedeværende til i særlig Grad at bede Rosenkransbønnen for den hellige Stols mange og store Anliggender.

Den 11. Juli fejrede man i den hellige Therese's By, Liesieux, Fuldendelsen af Katedralen, som for to Aar siden indviedes af Kardinal Pacelli, nu Pave Pius XII. Katedralen er dermed færdig — udvendig; Fuldførelsen af det Indre vil formentlig tage endnu et Par Aar.

Paa Franciskanerordenens Generalkapitel i Assisi blev der for nylig aflagt Beretning om Ordenens Tab under Borgerkrigen i Spanien. Indtil nu regner Franciskanerne alene med 215 Blodvidner, deriblandt 124 Præster, 28 Fratres og 54 Lægbrødre.

Jesu Barndomsforeningen, — hvis aarlige Generalforsamling for nylig afholdtes i Paris, melder, at de Beløb, som katolske Børn Verden over har sparet sammen, i 1938 langt overstege de dristigste Forventninger, idet der havde fundet en glædelig Stigning Sted til Trods for de ugunstige Forhold; der var indgaaet næsten ti Millioner Francs mere end i 1937. Gaverne fordeltes til 500 Missionsstationer, af hvilke de kinesiske modtog en særlig Støtte.

Collegium Germanicum i Rom falder nu som Offer for den planlagte Omlægning af Peterskirkens Omgivelser; Kollegiet maa derfor flyttes til en anden Bydel, hvorfor man den 8. Juli afholdt en Afskeds gudstjeneste i Kollegiets Kirke.

Ny Korvey

Som en Fortsættelse af vor Medarbejders Artikel om Ny Korvey i »Katolsk Ungdom«s Nr. 8, 1939, sender Pastor F. F. Maurer os følgende Ligner:

De smukke Billeder og Beskrivelsen af det gamle Korvey-Kloster lægger en gammel Kender af »Corbeia nova« Pennen i Haanden for nogle for danske Katoliker ikke uinteressante Bemærkninger.

Det fortælles om den store lærde Kardinal Nicolaus de Cusa, at han paa sin Rejse som pavelig Legat i Midten af det 15. Aarhundrede naaede til det den Gang netop meget forfaldne Abbedi. Ved Tærsklen steg han af sit Muldyr, knælede til alles Forbavselse ned paa den bare Jord og kyssede den med de Ord: »Jeg vil ære det Sted, som i sin Tid — quondam — frembragte saa fromme og store Mænd«.

— Efter Trediveaarskrigens Rædsler rejstes Klosteret i Barokstilen — med Undtagelse af Kirkens berømte »West-bau«, der staar endnu den Dag idag som paa Ansgars Tid, et sjældent værdifuldt Levn fra den karolingiske Bygningsperiode; ikke blot Søjlerne i den nederste Del (som ses paa et af Billederne paa denne Side), men ogsaa de to Etager ovenpaa, vidner endnu om Tiden fra omtrent 840—880. Den hellige Ansgar har set dem og har forrettet sin Andagt her. Paa dette Tidspunkt var han ikke længere Klosterskolens Leder, men kom nordfra for at hente Medarbejdere, Bøger og liturgiske Brugsgenstande. Hans første Medarbejder Authert døde her, hans Medarbejdere og Efterfølgere har ligeledes her hentet deres aandelige og materielle Støtte under Apostolatets mange Savn. Oprindeligt havde Kirkens

▲ Ny Korvey

Vestsiden tre Taarne i Stedet for de nuværende to, der blev gjort højere, da det mellemste nedlagdes. Et Atrium omsluttede den lille Plads, som endnu skiller Kirken fra Forpagterhaven og Vejen. Den oprindelige Indskrift, hugget i Sten, er bevaret over Indgangen; den beder de hellige Engle om at beskytte dette Sted og »civitatem istam«. Af denne Betegnelse kan man med Rette slutte, at Korvey fra Begyndelsen af var et stort, kejserligt »Herre«kloster, som havde en Del Undersaatter og Tjenestefolk boende rundt om.

De mægtige Søjler vækker alles Forundring. De er ligesom en Krydsning af Ravenna og Saksenland, af Roms Kultur og Saksernes ukunstlede Kraft.

»Herb doch ehrlich, zäh doch
bilsam
so wie ihr und euresgleichen ...
Ganz vom Eisen eurer Berge, ganz
vom Holze eurer Eichen ...«

Dette Citat af den berømte Dreizehnlindendigter F. W. Weber fremhævede Pave Pius XII — den

Gang som Nuntius paa Besøg i Paderborn — paa Tysk for den forsamlede Mængde. Jeg var aldeles overrasket over dette Kendskab til Westfalen og dets Digtere. Men Citatet passer godt.

Kirken, altsaa den gamle Abbedi-, senere Bispe-, nu Sognekirke, er værd at studere, thi alle Stilarter fra det 9. til det 19. Aarhundrede er repræsenteret her. Ofte i Tidens Løb er Klosteret blevet hærget af Brand, Oversvømmelse eller Plyndringer og derpaa genrejst i Tidspunktets Stil.

Efter Trediveaarskrigen bøn-faldt de hjælpeløse Munke Christoph Bernhard von Galen om at være deres Administrator. Denne ejendommelige og storladne Personlighed var Biskop af Münster og tysk Rigsfyrste; han havde to Interesser, som han dyrkede med Energi: Fromhedslivets, Kirkernes Genopbyggelse og — Skydevaaben; Tiden var jo til det sidste. Nu rejstes det nuværende Kirkeskib efter von Galens egne Udkast og for hans egne Midler i gotisk Stil med

Barokindretning; derpaa rejstes Klostret, dels paa de gamle Ruiner, dels fra nyt i Barokstil med Portaler og Figurer. Og dermed blev Korvey til et Slot med omvendt ikke fyrstelig Pragt, saa dog fyrsteligt Præg. Men senere hen var der intet Liv mere i Korvey; Kongen holdtes ganske vist, men Munkene blev til Stiftsherter med Brystkors og til Domcapitulærer og Abbed Theodor von Brabeck til den første Biskop. Man kan i Billedgalleriet følge hele Udviklingen, fra de første hellige Abbeder — Adelfarer og Warin — gennem Middelalderens ofte endnu store og energiske Prælater helt ned til de tykke Rokokoherrer med deres nedladende Smil. Undergangen stod for Døren ...

»Øde og forladt« er Korvey

↗ Kirken - fortil gotisk, bagtil barok

↖ Korvey-Slot. Yderst til højre den to-tårnede Kirke

*

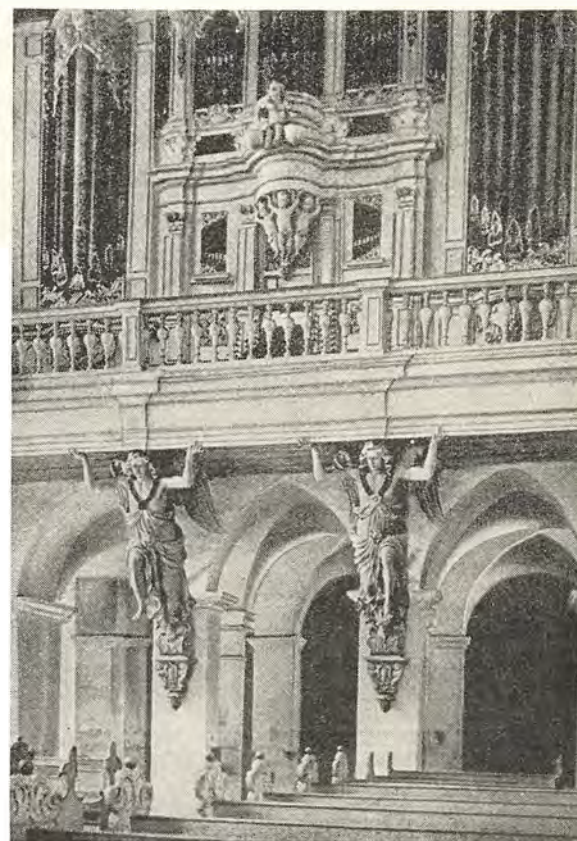
↙ Det herlige Korvey'er Orgel

nu imidlertid ikke helt. Bortset fra en Hertug, som med sin Familie bebor Slottet, har Forvaltningen, Administratoren (for Tiden mærkeligt nok en Grev v. Galen, dog ikke Biskoppen af Mynster), en Del Arbejdere og Embedsmænd samt Sognepræsten til Huse her. Om sidstnævntes Interesse for den hellige Ansgar og de nordiske Missioner skal her ikke berettes, kun at det lykkedes ham at skaffe et vægtigere Relikviar til Helgenens Hovedskal, der i sin Tid overførtes til Korvey fra Bremen, og som nu opbevares i en af svenske Katoliker skænket Kasette. Endnu en anden historisk Relikvie gemmer Kir-

ken: den hellige Vitus' Ben, der i Aaret 836 blev bragt fra Frankrig til Ny Korvey. Disse Relikvier og Skrinet med Ædelstene røvedes under Svenskekriegen, men skaffedes dog til Veje igen, ganske vist var Ædelstene borte, og kun en Del af Relikvierne tilbage. Som Straf fik de svenske Røvere Lov til at staa som Stenstøtter ved Indgangen til Klosteret, hvor de endnu staar og ser frygtindgydende ned paa de besøgende.

Og der er faa i Danmark som ved, at naar de hejser Flaget paa Valdemarsdagen, saa er det ogsaa til Ære for Korvey og dets Værnehelgen Sankt Vitus, som Absalon paakaldte hin Dag ...

Liturgisk Kalender

Juli.

30. S. 9. Søndag e. Pinse (684); 2. Sæt Bønner: St. Abdon og St. Sennen (1021), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ((120)), 4. Sæt Bønner: For Paven ((122)).
31. M. St. Ignatius af Loyola (1022); 2. For Paven.
1. Ti. St. Petri Fængsel (1024); 2. St. Paulus (976), 3. De hellige makabæiske Brødre (1024), 4. For Paven.
2. O. St. Alfons Maria Liguori (1026); 2. St. Stephan I ((9)), 3. For Paven.
3. T. † Genfindelsen af St. Stephans Relikvier (1029); 2. Om de helliges Forbøn ((120)), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
4. F. St. Dominicus (1029); 2. For Paven.
5. L. St. Maria i Sne (1030); 2. For Paven.
6. S. VOR HERRES JESU KRISTI FORKLARELSE (1030).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Redaktionelt

I Ferien bor Redaktør *Kiærulff*: Mosede Strand pr. Greve Strand. I næste Uge træffes han dog paa sit sædvanlige Telefonnummer (Vester 2381 y) Mandag 31. Juli Kl. 9—11 og Tirsdag 1. August Kl. 18—22.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

En vestjysk Kulturpersonlighed (fortsat fra Side 135)

aldrig læggende Skjul paa sin Mening om Tingene.

Havde vi dog mange saadanne katolske Kvinder rundt om i Danmark, især paa Landet! Det venter vi af Fremtiden.

I høj Grad beundringsværdig var denne Kvindes Vitalitet. 80 Aar gammel debuterede hun haade som Taler og Skribent.

Sammen med sin Søn, den kendte Højskolemand og Forfatter, *Jørgen Bukdahl*, talte hun paa adskillige Møder rundt om i Landet. Og hun har skrevet Barndomserindringer saa friskt og fint, at hun vandt den største Paaskønnelse hos Litteraturrens Store. Blandt mange andre har *Sigrud Undset* og *Johannes Jørgensen* i Breve til hende udtrykt deres Beundring.

Johannes Jørgensen skrev: »De skal have rigtig saa mange Tak, fordi de sendte mig Deres skønne Juleskildring. Meget af det, De fortæller om, har ogsaa jeg jo kendt — og da jeg kom til det Sted, hvor De synger Julesalmerne, saa kunde jeg ikke mere, men græd, saa jeg ikke kunde se, og det var svært at faa læst Stykket til Ende.«

Else Marie Pedersen døde den 1. December 1937. Især i Højskoleverdenen bevares Mindet om hendes lyse og ranke Personlighed.

Men ogsaa vi glæder os, hver Gang vi møder kristne Personligheder, som med Ildhu værner om gammel dansk, kristen Arv. Thi vi finder jo dér Genspejling af vor egen Tro. Gud ske Lov ejer protestantisk Kristendom endnu en hel Del af den katolske Arv.

Ikke-katolske Læsere af denne Artikel vil rimeligvis synes, at jeg har været for emsig med at fremhæve Katolicismen paa Protestantismens Bekostning. Det er Mennesker, der betragter katolsk Tankegang blot som en Særmening blandt saa mange andre kristne. Men de maa vide, at for os kan Katolicismen al-

drig være andet end den oprindelige og den fulde Kristendom. Vi kan ikke andet end sørge over, at saa meget af den kristne Arv gik tabt for det danske Folk. Dette saa meget mere, som vi atter og atter har for Øje danske Kvinder og Mænd, som har den ærligste og redeligste Vilje til at leve et sandt Kristentliv og en medfødt Uvilje imod al den Indsnævring, som det sekteriske fremkalder i Menneskesindet.

Else Marie Pedersen vil fortsætte sin Gerning igennem sin Søn, *Jørgen Bukdahl*. Den, der skriver dette, har gennem Læsning af, hvad Bukdahl har skrevet og gennem Samtale med ham faaet det Indtryk, at han i særlig Grad har det *vide* Syn paa Kristendommen. Sin Kærlighed til Nordens katolske Fortid har han givet det skønneste Udtryk i et Skrift, der hedder »Drømmekvadet og Lyseklosteret«. Han genfortæller heri det middelalderlige norske »Draumkvad«, hvis ukendte Digter menes at være en norsk Cistercienser munk. *Jørgen Bukdahls* Besøg ved Lyse Klosters Ruin og dette Munkekvad har inspireret ham til at udmale Dommens Dag, saaledes som Munken »saa« den. Katolsk og nordisk Tankegang mødes i dette gamle Kvad, som *Jørgen Bukdahl* endogsaa sammenligner med *Dantes* Guddommelige Komedie.

Naar *Jørgen Bukdahl* paa to Mands Haand kan finde paa at kalde sig »Cistercienser«, skal det naturligvis ikke tages altfor højtideligt. Det betyder vel saa meget, at han elsker Moderkirkens mægtige Livssyn og alvorsfulde Disciplin. At han føler sig aandsbeslægtet med mangt et Udslag af gammel katolsk Kultur. *Subjektivist*, som han naturligvis er, ser han mest paa det aabne Sind. Han hader alt sekterisk. Men han har svært ved at se den aabenbarede Sandhed som *objektiv* Sandhed. Derfor gør det for ham ikke saa stor Forskel, om man er Kato-

lik eller Protestant, naar blot man er aaben for Nødvendigheden af, at alle Kristne i vor Tid slutter sig sammen. Baade Else Marie Pedersen og han har talt kraftige Ord imod de nye *Race-teorier*, og har forstaaet, at det netop er som Kristne, vi maa bekæmpe disse Idéer.

I »Katolsk Ungdom« Nr. 9 i Aar havde jeg Lejlighed til at pege paa, at Jørgen Bukdahl ved et Stævne i Jylland udtalte: »Der gives kun *universal Kristendom*.«

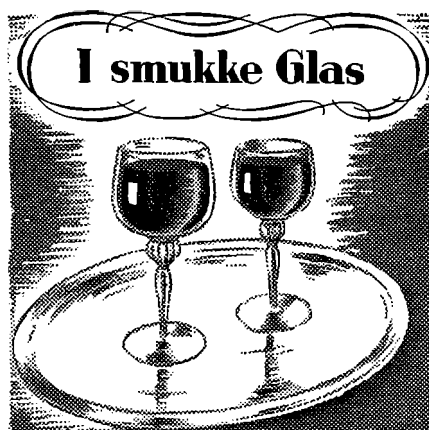
Her er det, vi mødes med ham; her er det, han forstaar os bedst. Jeg tror, at han og de mange, hvis Aandsretning, han repræsenterer, vil komme til at drage vidtrækkende Konsekvenser af denne lysende Sandhed: »Der gives kun *universal Kristendom*.«

Cay Benzon.

Et Par Børnebøger

Chr. Erichsens Forlag har sendt os sidste Kvartal af Børnebladet »*Fritiden*«, som fortsætter i sit sikre Spor, rigeligt forsynet med Historier, morsomme Billeder og Idéer for fingernemme Folk. Den gratis Kvartalsbog »*Sommergæster modtages*« af G. Fossum, er en rigtig Feriebog med stor Ildebrand og andre raske Sager.

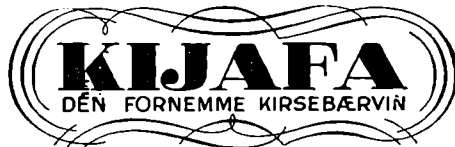
Fra Gyldendal har vi faaet to Pigebøger og fire Drengbøger: *Christy Bentzon*: »*Marianne*« (sød lille Fortælling for Smaapiger). *N. Presskorn-Thygesen*: »*Tvillingernes Sommerferie*« (den evindelige Historie om en Stedmoder, som vinder sine Stedbørns Hjerter; dog ganske fiks i Replikken). *J. Lederer*: »*Stefan i Shanghai*« (en schweizisk Dreng redder en Kineserven fra Røvere; spændende og frejdig). *Walter Christmas*: »*Peder Most*« (behøver ingen Præsentation, er nu trykt i 58 Tusind Eksemplarer). *W. E. Johns*: »*Spionflyveren*« (en forrygende Krigsroman fra Ægypten, fortræffeligt opbygget og med en fiks Afslutning; den bedste af Sommerens Drengenyheder).

Deter et festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

telse af Saligheden: Sjælens lykkelige Forening med Gud. Der er ingen Grund til at antage, at Spørgeren gaar ud fra, at det er Kirken og ikke Gud, der tildeler Salighed. Thi han kunde meget vel — ligesom vi — tænke, at Gud selv — med Kirken som Redskab — bereder Sjælene Vejen til Salighed. I det følgende faar vi Anledning til at paapege, at der ingen Selvmodsigtelse ligger i Muligheden for Frelse hos ikke-katolske Kristne og Kirken som den ene-saliggørende. For ikke at lade noget ubesvaret, følger vi her Indsenderens Fremstilling for Sætning.

»Angaaende Svarene kan følgende siges:

1. Bruddet med »Moderkirken«. Ikke et Ord om, hvorfor det kom, og om der er gjort noget siden for at fjerne Aarsagerne til det; og selv om der er det — hvad ingen, der vil undersøge Sagen, er i Tvivl om — saa maa der jo være nogle Mangler eller Misforstaaelser ved den katolske Kirke, dens Opstaaen og Opbygning, siden der er

Breve fra Læserne

En Indsigelse

Vi har fra Installatør Axel Hansen, Lindebugten 30, modtaget et meget interessant Indlæg i Anledning af Spørgsmaalene fra »En troende Kristen, som gerne vil have Klarhed« i Nr. 7. Skønt Indlægget er meget langt, vil vi gerne optage det »in pleno«, fordi det indeholder meget udbredte Misforstaaelser. For Klarhedens Skyld gengiver vi Brevet stykkevis for straks at kunne svare paa de enkelte Bemærkninger. Vi maa dog af Pladshensyn svare gennem flere Numre.

»Katolsk Ugeblad«, 16. Juli 1939. Spørgsmaal fra Læser: »Er den luthersk-protestantiske Kirke ikke lige saa saliggørende som den katolske Kirke?« Svar i Bladet: »Den lutherske Kirke opstod ved Brud med den gamle, altsaa katolske Kirke. Derved blev store, uundværlige Frelsesmidler sat over Styr. Alene den katolske Kirke har af Kristus modtaget Midlerne til Salighed. Saalænge en ikke-katolsk Kristen er i god Tro og lever efter bedste Overbevisning, vil han vel kunne blive salig. Men erkender han, at den katolske Kirke er den sande, er det en Salighedsbetingelse at slutte sig til den, lige som det er det for den tvivlende at søge efter Sandheden.«

Værre kan det ikke godt siges. Hverken af den, der spørger eller af den, der svarer.

Lad det være klart, at baade Forspørgeren og Besvareren er enige om, hvad Salighed er og forstaar det samme ved den, lige som de vilde være det, hvis det f. Eks. var et Rugbrød, der var Tale om. Saa stiller det sig klart, at begge mangler Evne til logisk Tænkning. Spørgeren gaar ud fra, at det er Kirken og ikke Gud, der tildeler Salighed, men en Følge heraf maatte blive, at den lille Procentdel af Mennesker, der søger »Kirken«, kan blive salige, men Resten ikke. Men den Tanke gennemtænkt er uudholdelig for et normalt Menneske.

Det havde derfor været bedre, om Spørgeren havde laget Saliggørelsen være hos Gud, ladet Spørgsmaalet ligge og spurgt om noget, det var Mennesker muligt at svare paa.«

I al Beskedenhed vil vi gøre et Forsøg paa at vise, at det ikke var dumt af Spørgeren at spørge, af os at svare, og at der er Logik i vor Fremstilling. I Forbigaaende skal det blot være bemærket, at Spørgsmaalet om Saligheden unægtelig er betydelig mere omfattende end Spørgsmaalet om et ... Rugbrød. Vi forudsætter, at Spørgeren har haft den almen-kristelige Opfat-

saa mange forskellige »Kirker« og »Kristne«.

Vi er blevet spurgt om et Par Punkter i den katolske Kirkes Lære og har svaret derpaa ganske kort. Det er urimeligt at forlange, at vi ved den Lejlighed skulde være kommet nærmere ind f. Eks. paa hele den historiske Baggrund for Bruddet med Moderkirken. Men vi er til enhver Tid beredte til at give nærmere Besked om dette og lignende Emner.

De er ikke i Tvivl om, at der er gjort noget for at fjerne Aarsagerne til Bruddet mellem den katolske Kirke og de ikke-katolske kristne Samfund. Vi vil blot bemærke, at der langt fra er gjort nok.

»Der maa være nogle Mangler eller Misforstaaelser ved den katolske Kirke«. Det er ikke klart udtrykt. At den katolske Kirke bliver grundigt misforstaaet af dem, der staar udenfor, giver vi Dem fuldkommen Ret i. Men det var vist ikke det, De mente. At den katolske Kirke »misforstaar sig selv« trænger rigtignok til nærmere Paa-visning. (Forklar os ved Lejlighed, hvad De mener med det).

Vi kan paa ingen Maade give Dem Ret i, at der maa være Mangler ved den katolske Kirke, blot fordi mange har skilt sig ud fra den. Thi dermed paastaas, at disse Frafaldne enten nødvendigvis har forstaaet den katolske Lære ret eller nødvendigvis har handlet efter deres Samvittighed. Gives der maa ske ingen, der svigter Idealerne? Er det nødvendigvis Idealernes

Skyld, naar det sker? Men vi kan give Dem Ret i, at der sandsynligvis maa have været en eller anden Anstødsten, siden saa mange faldt fra. Og Anstødstenen var daarlige Katoliker, endogsaa slette Gejstlige, som levede i Modstrid med deres Tro. Det er næppe Læren, der har faaet Mennesker til at svigte Kirken. Det er Forargelsen, der var Skyld i det. Det er saa menneskeligt, at man mere dømmer efter Personer end efter Sagen. Omend dette er uberettiget, er det saare forstaaeligt.

(Fortsættes).

Tyske Fakulteter

I Nordsj. Venstrebl. 12.7.39, Pag. 6, Sp. 1, fortælles, at de teologiske Fakulteter i Rostock, Leipzig og Heidelberg skal ophæves, idet iaar kun 12 evangl. Studenter skal have indskrevet sig som Teologer. Heri er jo intet for os forunderligt at betragte. Men den angivne lille Notits slutter med de Ord: »Langt bedre er Forholdene derimod indenfor Katolicismen«. (Understregningen er min). Er de katolske Fakulteter da ikke alle »nedlagt« i Gammeltyskland?

Venlig Hilsen.

Larsen, Ullerød.

Svar: Saavidt vides eksisterer samtlige katolske Fakulteter ved de »gammeltyske« Universiteter endnu — med Undtagelse af München. Aarsagen til dette sidste Op-hør er den, at Staten lod indsætte nogle Professorer, som Kardinal

Faulhaber forbød de studerende at høre, hvorfor Fakultetet lukkedes »af sig selv«. Derimod er enkelte Præsteseminarier lukket, dog ikke som Følge af Mangel paa studerende, men af økonomiske Grunde.

Klingpung og Liturgi

Vilde det ikke være rigtigt, i Tilknnytning til Bemærkningerne i sidste Nr. af Ugebladet om Klingbeutel og Kirkeskat, at fremhæve foruden Hensyn til det praktiske og frivillige (lad os endelig bevare det) tillige Klingbeutlens liturgiske Betydning: Ved Offertorium vor øjeblikkelige Deltagelse: *Offergavernes Frembærelse*, vort Bidrag dertil (nu i Penge, før i Naturalier, Brød og Vin).

Kirkeskatten kan ikke føles som liturgisk Handling. — Vil det være raadeligt at fratage os denne Del af vor handlingsmæssige Deltagelse i det hellige Messeoffer?

Men Maaden (og Navnet Klingbeutel) kan jo ændres, hvis det tiltrænges. Carl Vorm.

Retræter og Ugeblad

I Ugebladet Nr. 7 staar der fortalt om Een Dags-Retræten paa Rygaard.

Vi var en Del unge Piger, som meget gerne vilde have været med til den Retræte, men da der ikke stod noget om det i »Katolsk Ugeblad«, mente vi, at der ikke var nogen.

Jeg vil høfligst anmode Dem, Hr. Redaktør, om i Fremtiden at være saa venlig at lade det staa 14 Dage i Forvejen om, hvor meget det koster, om vi selv skal have Mad med, hvornaar det begynder, og hvornaar det slutter.

Ruth Hansen,

Grækenlandsvej 50, 2.

Kære Frk. Ruth Hansen! Vi har bragt de ønskede Oplysninger om Retræten, nemlig i Nr. 1 (Side 10). Det var fire Uger i Forvejen, og i Almindelighed vil det være bedst at bringe Meddelelsen i saa god Tid, ellers er Folk optaget den paagældende Dag. Red.

Af Vielsesringens Historie!

Vilde de i England paa Elisabeths Tid indførte Kæderinge ikke være et passende Tegn paa den Kærlighed og Troskab, man finder hos de Mænd og Kvinder, som nu-tildags giftes og skilles og giftes og skilles ad infinitum?

Kæden burde bæres hængende i Næsen, og hver Gang man paany var bleven »drejet en Knap«, kunde man jo føje et nyt Led i Kæden.

A. A.

De siger noget. Venligst Red.

HELSINGØR	
	Maskinsnedkeriet »Godthaab« <small>R. ANDERSEN</small> Sudergade 13 Telefon 144
	Kaas & Sørensen <small>Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR</small> <small>Telefoner: 39 - 1139 - 575</small> Kul, Koks, Brænde og Briketter
AARHUS	FREDERICIA
Linoleum billigst Høilund Carlsen Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347	Andelsmejeriet »LILLEBÆLT« Gothersgade 30, Tlf. 1017 Kun Kvalitetsprodukter Leverander til St. Josef Hospital
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN	
Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088	

Igen Messe i Øm Kloster

Søndag den 13. August læses for anden Gang siden Reformationen Højmesse i Øm Kloster — ved det nuværende Emborg mellem Gudens og Mossø.

Ligesom sidste Sommer bliver der Lejrbaal ved Gudensø Lørdag Aften (altsaa den 12. Aug.), og ingen behøver at frygte den kølige Aftenbrise, da der er en Granbeplantning lige ved, hvor vi maa tage alt det Kvas, vi paa nogen Maade kan overkomme at brænde af. — Det eneste, det ikke maa blive, er altsaa Regnvejr.

Ved Lejrbaalet nydes den medbragte Kaffe, og der bliver Lejlighed til Skrifte (Skovbrynets tavse Graner danner en ypperlig Skriftestol).

Til Soverum maa vi benytte hele Emborg Forsamlingshus, hvilket desværre ikke vil sige slet saa meget, som det lyder af. Derfor beder vi dem, der paa nogen Maade kan, medbringe Telte, og alle maa naturligvis selv have Sovepose eller Tæpper med.

Kl. ca. 9 begynder Højmassen i Kirkeruinen. Der er selvfølgelig Fælleskommunion.

Og efter Messen drikker vi Morgenkaffe hos Konditor Otto, der har baade Rug- og Sigtebrød med Marmelade samt hjemmebagte Wienerbasser parat til os. Jeg tror endda, det var for 50 Øre pr. Mand, Konditoren vilde levere hele denne Herlighed — billigt var det i hvert Fald, og skulde jeg huske fejl og det bliver et Par Øre mere, haaber jeg ikke, Deltagerne river Hovedet af mig for det.

Men baade af Hensyn til Morgenkaffen og — særlig — Køje-

pladsen, beder vi alle Unge, der kan komme Aftenen før, sende et Kort til Pastor Geertz-Hansen eller Formanden, Typograf Roald Petersen, Frydsvej 41, Horsens, med Oplysning om, hvor mange der kommer, og om de kan bringe Telt med.

Og saa er der kun tilbage at minde om Søndagsfrokostpakken, saa vi kan se lidt paa det skønne Land-

skab uden at faa Vrøvl med de indre Regioner.

N.B. Det lille Musæum paa Klosteromtten er i Sommerens Løb blevet betydeligt udvidet, saa de righoldige Samlinger nu rigtig kommer til deres Ret.

For Horsens katolske Ungdomsforening:

Ove Poulsen.

Fra og til St. Antoni Menighed

Torsdag den 13. ds. var det 15 Aarsdagen for Pastor Benzons Præstevieelse. Vi greb Lejligheden til ved en Fest at give et synligt Udtryk for den Kærlighed og Taknemmelighed, vi alle nærer for vor Præst. Vi havde kun det Skaar i vor Glæde, at vi maatte indskrænke Tilslutningen til Festen, idet Menighedssalen var for lille til at rumme alle dem, som ønskede at være med. En særlig Glans blev kastet over Festen derved, at Hs. Excellence Biskop Th. Suhr, ledsaget af Pastor Hjorth, den Aften var Menighedens Gæster.

Forfatteren Chr. Wedervang indledede med at fremsige en Prolog, hvori han gav et smukt Udtryk for Menighedens Tak og Ønsker overfor Pastor Benzon.

Der paafulgte et righoldigt Program. Særlig kønt var det Øjeblik, da to Smaa piger traadte hen foran Pastor Benzon, og efter at have deklameret et lille Digt skrevet i Dagens Anledning, overrakte ham en Gave fra Menigheden. Kl. ca. 22 talte vor Biskop varmt og personligt til vor Præst, udtrykte sin store Glæde over at mærke de stærke Baand, der her knyttede Præst og

Menighed til eet. Til Slut modtog vi den biskoppelige Velsignelse.

Efter at Biskoppen var taget hjem, fortsatte Menigheden endnu et Par Timer. Og vi skiltes med et varmt og trofast Haandtryk til vor Præst.

Lad mig med det samme fortælle Menighederne ud over Landet, at vi her i Brønshøj i de nærmeste Aar staar overfor en stor Opgave, som varmt støttes af vor Biskop, nemlig den at faa bygget en ny stor Kirke. Jeg tænker ikke alene paa eventuelle Pengegaver, der kan sendes til Pastor Benzon, men ogsaa paa Forbønnens Hjælp, for somles vi i Forbøn til Gud, saa vil Gud ogsaa, som Biskoppen udtalte, velsigne Sagen med de fornødne Midler.

Til St. Antoni Menighed skal jeg meddele, at vi Søndag den 30. ds. arrangerer en Skovtur til Søllerød, hvor bl. a. Slottets Park med dens mange Seværdigheder beses, og i Slotskapellet vil der blive holdt en kort Andagt. Iøvrigt henvises til Opslagene ved Kirken, hvorfra der startes pr. Sporvogn Kl. 12½ prc., dog Cyklister først en Time senere, Kl. 13½. Vi forventer stor Tilslutning. I. L.

KOLDING

C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning

Specialitet: Kaffe

Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Hospital

Adelgade 15, Telefon 57

G. Rasmussen

BAGERI OG KONDITORI

1. Kl.s Varer
Tøndergade 44
Telefon 259

Lev. til Sct. Hedvig Klinik

V. FALTHE

Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer
Hj af Hollændervej og
Kongebrogade
Telefon 698

Støt

**Frank Andersens
Fond**

Postgiro 1087

Gør Deres Indkøb af

**Cigarer, Tobak
og Cigaretter**

hos **M. Baun**, Tøndervej 64

ROSKILDE

PRIMA KOLONIALVARER

bedst hos **Herman Johansen**, St. Olsgaard, Tlf. 591

H. V. Nordsteen

Blikkenslagermester

Algade 34, Telefon 923

Leverandør til kat. Menighed

Køb hos

vore Annoncører

SØNDERBORG

H. Hoffmeister

BAGERI OG CONDITORI

Telefon 233

Leverandør til de katolske Institutioner

Jeg traf Etatsraaden

ved Ungdomsstævnet forleden i Vejle paa Vejen, der snor sig gennem den skønne Grejsdal. Jeg saa noget forbausset paa min gamle Ven; jeg havde ikke bemærket ham blandt Ungdommen paa »Apo-tekerens Plads« mellem de to Ban-ker.

— Næh, jeg laa bag en Busk, smilte Etatsraaden lunt. Jeg er jo et godt Stykke paa den forkerte Side af de 30. — Men jeg hørte, hvad der blev sagt, fortsatte han med Eftertryk. Det forekom mig, at jeg hørte Skræp suse.

— Ja, sa' jeg begejstret og svang højre Arm i Luften.

— Men hvad nytter stærke og manende Ord, hvis Ordets Sæd falder paa Stengrund, saa det visner, straks det kommer op. Saa er det jo kun tomme Ord, Slag i Luften, velmente, men — —

— Ja, sa' jeg mismodig og hang med Hovedet.

— Vær sikker paa, unge Mand, det var ikke »spildte Guds Ord paa Balle-Lars«; maaske var der nogle enkelte, der kom tomhændet og rejste tomhændet bort igen, men de allerfleste var »Kvalitetskato-likker«! Jeg kunde se det, og jeg kunde høre det.

— Ja, sa' jeg oplivet.

— Og saa var der dette, at de kraftige og dristige Ord blev konfirmerede — —

— Konfirmeret! sa' jeg forbausset.

— Ja, de blev bekræftet af vor Biskop, de blev godkendt. Han satte sit Imprimatur paa, det er Garantien for, at det, der blev sagt, ikke var Ord alene, men virkelig kommer til at give Genlyd omkring i vore Menigheder.

— Ja, maaske, sa' jeg skeptisk.

— Ja, du mangler Begejstring, eller rettere, du bliver let begejstret, men saa taber du straks Modet igen. Kunde I unge dog engang lære at være stolte af, at I er Katolikker ...

— Hov! sa' jeg, Etatsraaden siger, at vi skal være stolte, men vore Præster advarer os jo mod at være hovmodige —

— Ja, men Hovmod er noget andet end Stolthed. Kender du nogen Katolik, der er hovmodig af sin

Tro? Iian burde udstilles i et Glasskab. I en Tid, hvor mange Katolikker er saa »ydmyge« og »beskedne« og lidet hovmodige, at de lader helt være med at gaa i Kirke; hvor mange andre nok lister i Kirke om Søndagen, men til Hverdag er saa lidet anmassende, at de ikke hæver sig over den graa Masse, men pøne og dannede ikke praler med andre Meninger end de paa Bjerget gængse: at Ægtefolk virkelig bør skilles, naar de nu slet ikke kan sammen, at gifte Folk virkelig selv bør bestemme, hvor mange Børn de vil have, at Sinds-syge og Aandssvage virkelig stille og tyst burde bringes til at sove ind ved Hjælp af en Læges Sprøjte, de er jo da kun Staten og os til Byrde, at de unge virkelig selv maa tage Ansvaret og have Lov til at gøre, som de vil, det er altfor besværligt fortsat at vaage over dem.

— Jeg har en Idé, afbrød jeg. Vi skulde ha' et Forældrestævne.

— Et fornuftigt Forslag, nikkede Etatsraaden. Det er nemlig der, Tampen brænder. Ser du, jeg har omtrent gjort hele Felttoget med. Jeg husker ganske vist kun tilbage til sidst i halvfjerterne, men min Moder har fortalt mig om Halvtredserne og især Treserne. Dengang var der Polemik med Protestanter, saa det forslog noget, man lagde ikke Fingrene imellem, — det var den Tids Form for katolsk Aktion, og den var rigtig — dengang. Nu er Polemik med Protestanter sjældent paakrævet, nu er der andre nærmere Krav, eller rettere et bestemt Krav: vore katolske Hjem skal gøres katolske.

— Ja, men hvorledes skal dette ske? sa' jeg vantrø.

— Det kan vi to ikke bestemme, men det skal ske. Hvis vi vil bevare Ungdommen for Kirken, saa maa Hjemmene gøres katolske. Det er fuldkommen taabeligt at ville lade Hjemmene, de Hjem, der kun er katolske Søndag Formiddag omkring ved Kirketid og Resten af Ugen »som de andre«, systematisk medvirke til og tolerere, at de falder fra, for saa bagefter ved mere eller mindre kunstige Midler at forsøge at vinde de unge tilbage igen til Kirken. Vi skal ingen Ung-

dommens »Raseperiode« have, det er en baade falsk og farlig Lære, at det skulde være en Slags Naturnødvendighed, at de unge skulde falde fra en Tid.

— Jeg har dog set unge fra tvivlsomme Hjem holde fast ved Kirken, mens Forældrene faldt fra.

— Ja, men det er vist det, man kan kalde »Undtagelser, der bekræfter Regelen«. Det er givet, at Hjemmene er det fundamentale; derom kan overhovedet ikke diskuteres, og saa længe jeg kan, Resten af mit Liv, vil jeg ikke forsømme at paapege dette. Jeg har set hjem efter hjem, hvor Giften sneg sig ind, og jeg har set baade den ene og den anden i en Familie falde fra, saa der tilsidst ikke var en eneste tilbage. Det var saa dejlig dristigt sagt af Direktør Henning-Jensen, at Statistiken lyver: »Vi er ikke 25000 Katolikker, var vi bare 5000...« Lad os bare se Sandheden i Øjnene, det er ægte katolsk. Lad os blot sige rent ud: Det staar frygtelig sløjt til med mange katolske Hjem, de Hjem, hvorfra vore unge stærke, begejstrede Katolikker skal komme og bygge Fremtiden.

— Jeg synes nu De er meget pessimistisk, Etatsraad. Jeg synes det, De siger, ligefrem lugter af Pietisme.

— Nej, nej, misforstaa mig ikke. Vi skal sandelig ikke til at »hælde Vand af Ørene« og være skrumpede; det var jo en frygtelig Tanke. Har du forøvrigt mødt en god Katolik, der var kedelig? Jeg har ikke. Prøv at tænke dig to Personer Søndag Formiddag: Den ene staar op og begynder Søndagen paa den eneste rigtige Maade: at gaa til Messe og vende beriget hjem til Kaffen og Rundstykkerne. Den anden — en frafalden eller en »ikke-fanatisk« — snuer hele Formiddagen, maaske efter en »anstrengende« Aften eller Nat. Hvem tror du er mest kedelig af de to?

— Jeg tror, jeg forstaar Dem saadan, at De overfor Ungdommen vil have den — om jeg saa maa sige — »Henning-Jensenske-Tone« frem?

— Lige akkurat, parret med det, jeg nu to Gange har hørt Biskoppen slaa paa: det gode Eksempel fra os ældre.

Den yngre.

HORSENS

Katolsk Salmebog.....	3.00
— — i Skind med Guldsnit....	7.00
— Messebog — —	14.00
— Katekismus	2.50
— Bønebog for Ungdommen.....	1.50

haves altid paa Lager.

Thems Boghandel, Horsens, Telefon 600

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks
Kvalitetsbrød anbefales. *Telefon 783*

Installationsforretningen »Lyset«

TORVET 10

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installator for Sct. Joseph Søstrene

Telefon 618

FREDSBØNNEN

Ugebladet for 16. Juli meddelte: »Pater Boerrigter vil i en nær Fremtid her i Bladet fortælle om Bønforeningen for Freden.«

Det er vel nok en fiffig Maade at tvinge een til ikke længere at ligge paa den lade Side, men vaagne op og bestille noget!

Men hvad skal man egentlig fortælle om denne Forening?

Nu er det over et Aar siden, den er blevet indført her i Vikariatet. I al den Tid har Freden været i den allerstørste Fare. Næsten hver Dag er vore Nerver blevet prøvet haardt af Rygter om den truende Krig. Europa, ja, hele Verden er inderligt overbevist om, at uden et Mirakel kan den ikke undgaas.

Nu skulde man tro, at fromme Katoliker, som tror paa Mirakler og er vidende om, at de kan opnaas ved indtrængende Bøn, uden Tøven vilde melde sig ind i en Forening, som netop stræber efter at nedbede Fredens Mirakel. Saa meget mere, da Foreningens Medlemmer ikke paatager sig besværlige, uoverkommelige Forpligtelser, men kun sætter sig for, hver Dag at bønfalde den gode Gud om, at han vil gribe ind i Begivenhedernes Gang og lede dem i en fredelig Bane. Men de haabede Indmeldelser strømmede ikke ind.

Hvorfor skulde man da egentlig indsende sit Navn? Saa var man

jo ligefrem nødt til at sætte sig ned og skrive et Brevkort til Foreningens Sekretær!! Og man *kan* jo bede for Freden uden at være indregistreret!

Resultatet af Sekretærens Anstrengelser var da heller ikke overvældende: kun 558 Medlemmer i Løbet af et langt Aar!

De forstaar, kære Redaktør, at Bønforeningen for Freden — med et saadant Medlemstal, ikke har nogen egentlig Historie. Jeg har altsaa intet at fortælle. Men skulde der engang blive stor Tilgang, er jeg meget gerne rede til at give Dem et Overblik over Foreningens Udvikling. Men saa maa alle Deres Abonnenter, der interesserer sig for Fredens Bevarelse, skynde sig at sende deres Navne til Sekretæren, Grevinde E. Scheel, Nordre Frihavnsgade 26, København Ø. De *kan* naturligvis bede i samme Hensigt uden at være Medlemmer af Foreningen; men her gælder det ikke om, hvad man *kan*, men hvad man *gør*!

Venlig Hilsen!

P. J. Boerrigter.

Man forpligter sig ved Indmeldelse til at opofre en vis Del af sine daglige Bønner — f. Eks. en Rosenkrans — for Fredens Sag. Det vil sige, at man ikke *behøver* at bede *mere* end hidtil. Skriv til Grevinde Scheel efter Brochure.

Taastrup

Midt i Trekanten København—Roskilde—Køge ligger Taastrup med sin smukke Sct. Paul's Kirke paa den store Kirkeplads og med Cisterciensersøstrenes Hvilehjem »Villa Bellis« som nærmeste Nabo.

Kun faa af vore katolske Sogne har saa smukke Omgivelser og saa gode Betingelser for Menighedslivet som Taastrup; her er da ogsaa altid Liv paa Kirkepladsen, sjældent er Kirke eller Plads tom, ligegyldig hvilken Tid paa Dagen man kommer.

De skulde gøre Dem selv den Glæde at tage en Aftentur paa Cykel til Taastrup en Sommeraften; hver Onsdag er der Andagt Kl. 19.

Tilhører De den ældre Aargang, der trænger til rolige Omgivelser, saa indskriv Dem i god Tid som Pensionær i »Vella Bellis«, for Tiden er der fuldt besat, men der er en Expektanceliste.

I den senere Tid har vi haft flere Festligheder, saaledes Skovtur, Kristi Legems Procession og sidst Søndag den 16. Juli Sommerfest.

Ved denne Lejlighed blev der paa Lodsedlerne til Gevinst udtrukket følgende Nr.: 338, 267, 140, 342, 166, 414, 369, 387, 396, 200, 470, 341, 198, 247.

Gevinsterne opbevares i 6 Uger og kan afhentes hos Sognepræsten Hr. Pastor Braun, der bor ved Kirken. *Iwan Jørgensen.*

<h1>AALBORG</h1>		M. Thomsen Støtt <i>Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992
CHR. SIMONI grundl. 1836 Kul- og Koks-Import Telf. 67 — 68 — 69 Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamilianerkliniken i Aalborg.	<i>Alt vedrørende Begravelser</i> ordnes gratis ved Henvendelse til: Aalborg Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 . Tlf. : 20,68 2289 <i>Rimelige Priser paa Kister og Ligsenge.</i>	P. Lindholm & Ryø udfører Centralvarmeanlæg Vand- Gas- & Sanitet Leverandør til St. Josefs Søstrenes Hospital
„Liljen“ Blomsterforretning Reberbangs. 18 - Tlf. 3741 Leverandør til kat. Menighed	C. E. Nielsen Smedemester Alt Smedearbejde udføres Sankelmærksvej 13 . Telefon 2091	Carl P. Petersens Eftf. Vesteraa 5 — Telf. 428 Isenkram . Køkkenudstyr Glas . Porcelæn
<h1>VEJLE</h1>	<i>Vejle Trælast &</i> Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Arbejdet ved den katolske Skole	<i>Køb hos vore Annoncører</i>
VEJLE NY Mineralvandsfabrik P. C. NIELSEN Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital	Mejeriet „Ficaria“ <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital	C. V. Berg Blikkenslagermester aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Arbejdet ved den katolske Skole

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Næste Morgen Klokken otte holdt North Western Ekspressen i Jonesville. Walther tog en Bil til Bothwell Street, og nogle faa Minutter senere stod han foran en smuk lille Villa. Paa et stort Skilt over Døren stod: John Winkler.

Walther gik op ad Trappen og ind i Butikken. Der var en Del Kunder derinde, men endelig kom en Ekspeditrice hen til ham.

»Undskyld, kan jeg komme til at tale med Fru Winkler?«

»Selvfølgelig! Vil De være venlig at følge med mig.« Walther fulgte efter den unge Dame, hun pegede op ad en Trappe: Første Dør paa højre Haand!

Med bankende Hjerter gik han op ad Trappen. Hvor var her uydeligt alle Vegne. Her var intet af den Pragt, der raadede i Mr. Davis Hus, men her var saa hyggeligt og hjemligt. Trappegelænderets Messingstænger lyste og skinnede. Vinduerne var fulde af Blomster. Fra et af Værelserne lød en hjertelig Barnelatter...

Første Dør til højre! — Walther stod et Øjeblik og lyttede. Der var fuldstændig stille derinde. Hvordan mon denne Tante var? — Nu ringede han paa. Et Øjeblik efter hørte man Lyden af en Dør, der blev aabnet, der lød ilsomme Skridt, og saa blev Entrédøren aabnet.....

Foran ham stod en statelig og nydelig Dame. Det gav et Sæt i Walther, og han stirrede et Øjeblik stift paa hende. Hvor hendes Øjne dog lignede hans Moders! — Saa rakte han hende smilende Haanden og sagde paa Tysk: »Goddag, Tante Marianne!«

»Aa, Gud, er det Walther?« I næste Nu holdt hun ham i sine Arme og kyssede ham hjerteligt paa Kinden. Saa vendte hun sig om og raabte ned i Butikken: »Skynd dig at komme, Hans. Walther er kommen!«

»Ja, nu kommer jeg!« Døren fløj op, og en venligt udseende Herre kom op til Walther. Han saa lidt paa ham og greb saa hans Haand: »Goddag, Walther! Det er os en stor Glæde, at du er kommen for at besøge os!« Imidlertid raabte Tanten til Pigen: »Marie, vær saa venlig at hente Børnene! Walther er kommen!«

»Hvad for noget, — Walther?« Pigen forlod straks sit Arbejde og skyndte sig ud. — Tanten lagde Armen omkring Walther og trak ham ind i Stuen.

»Det var vel nok en Glæde! Nu skal du straks faa Kaffe! Jeg havde nær ikke kendt dig ude i den mør-

ke Entré.« — Hun drejede ham saaledes, at Lyset faldt paa ham, og saa længe paa ham. Saa sagde hun med Taarer i Øjnene: »Se engang, Hans, hvor han ligner Moderen. Den stakkels Anna! Hun skulde bare kunne se, hvilken prægtig Dreng Walther er blevet.« Hun trak ham hen til sig og kyssede ham.

»Jeg kommer til at gaa og klæde mig om,« sagde Onklen, »og jeg er heller ikke barberet endnu. Undskyld mig et Øjeblik, Walther, jeg skal straks være her igen!«

Det hele forekom Walther som en Drøm. Allerede den første Klang af den hjemlige Wiener-Dialekt fyldte hans Hjerter med Glæde. Og den ærlige oprigtige Glæde, han blev modtaget med, gjorde ham godt. — Med straalende Øjne saa han efter Tanten, da hun skyndte sig ud. — Her følte han sig virkelig hjemme!

Tanten kom nu ind med Frokosten, og i Hælene paa hende fulgte tre Børn, en Pige og to Drengene. — »Her er vore Børn, Walther! Hans er ti Aar, Grethe tretten og Fritz ni Aar!« — De rakte ham alle tre Haanden med et genert: »Goddag, Walther!«

Men det varede ikke længe, før Isen var brudt. Medens Walther spiste, sad de alle tre omkring ham, fortalte og spurgte, og de morede sig alle kongeligt.

Efter Frokosten kom Onklen atter ind. Han havde i Mellemtiden barberet sig og klædt sig om. »Saa, Walther,« sagde han, »nu kan vi se os lidt omkring, mens Børnene er i Skole.«

Klokken ni gik Børnene i Skole, og sammen med Onklen begyndte Walther en Rundgang i Stuerne.

Alle Vegne saa der ordentligt og pænt ud, men her var ingen liberiklædt Tjener og ingen flot udstyrede Saloner. Inde i Soveværelset pegede Onklen paa et Billede, der hang ved Siden af Tantens Seng. Det var et Billede af Walthers Moder. — Til sidst gik de ud i Køkkenet. Baade Tanten og Kokkepigen havde travlt.

»Walther,« sagde Tanten, »hvad ønsker du til Middag? Hvad holder du mest af?«

Walther blev overrasket. Det var der aldrig nogen, der havde spurgt ham om. Gudskelov, nu kunde han maaske endelig engang igen faa noget »ordentlig« Mad. Han havde forlængst faaet nok af alle de Lækkerier, han blev opvartet med hos Mr. Davis. Men hvad vilde Tanten tænke?

»Naa, kom saa frem med det, Walther!«

»Wienerschnitzel — og Kaal.«

Tanten lo: »Ja, det skal du faa!«

»Mor,« sagde Onklen, »nu gaar vi nedenunder. Om en Times Tid har du os igen.«

»God Fornøjelse!«

De gik nu ned i Gaarden, og Onklen viste ham Hestestalden, Automobilerne, Lagerrummene, Høsegaarden og den store Have, hvor der fandtes et dejligt Lysthus.

»Onkel, hvor er her nydeligt og ordentligt alle Vegne!«

»Ja, det sørger Tante for, hvor hun har noget at skulle have sagt, maa der herske Orden og Properhed.«

Da de kom tilbage til Gaarden, stod der to opsadrede Heste. »Skal vi tage os en lille Ridetur?« spurgte Onklen.

Walther saa overrasket op, og hans Øjne lyste af Glæde: »Ja, mange Tak, Onkel!«

(Fortsættes)

Birgittaforeningen

havde fint Vejr til sin Skovtur Søndag d. 16. Juli. Vi tog til Frederiksdal, hvor vor Præsides, Pastor Benzons sluttede sig til os. Ved Skovløberhuset, hvor vi drak Kaffe, sang vi den ene Sang efter den anden, og snart var Stemningen høj. Vi spadserede langs Furesøen, klatrede, sang igen. Vi spadserede tilbage til Lyngby, og førend vi gik om Børd i Toget, holdt vi en regulær Sakramentsandagt i Knud Lavarde Kapel, hvor Hr. *Eigil Darville* med stor Venlighed havde forberedt alt.

Hr. og Fru *Darving* fra Lyngby-Menigheden havde sluttet sig til os og tog ivrigt Del i vor Tur. Det var dejligt at føle, at man som Katolik ogsaa har hjemme i Lyngby. A.

Aarhus og Opland

A a r h u s :

Gudstjenesten den 6. August. (St. Ignatius).

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Højmesse m. Fælleskommunion og Præd. af P. Menzinger.

Kl. 10: Sangmesse.

Kl. 19: Festandagt.

A a r h u s O p l a n d :

30. Juli:

U l s t r u p : Kl. 10.

6. August:

O d d e r :

Kl. 9,15: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse.

P i n d s t r u p :

Kl. 9: Skriftemaal og Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse.

Skilsmisse-Epidemi

— Er det ikke mærkeligt, sagde min unge Ven, — paa Nerveafdelingen, hvor jeg laa, var Aarsagen til de aller fleste Sygdomme: ulykkelig Kærlighed, Skilsmisse, ægteskabelige Skuffelser. En af disse Patienter, som jeg var sammen med haade paa Hospitalet og paa Rekreationshjemmet, tog Livet af sig et Par Dage efter sin Hjemkomst.

Den samme Dags Aften var jeg paa Besøg hos et yngre Ægtepar. — Der synes at være udbrudt en sand Skilsmisse-Epidemi, sagde Husets Herre. Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Den ene efter den anden af vore Bekendte bliver skilt; modbydelige og skandaløse Tilfælde af Ansvarløshed og Utroskab hører vi om i Forbindelse med disse havarerede Ægteskaber.

*

Det er ikke noget nyt at erfare, at Ægteskaber gaar itu. Ulykkeligvis er det en saare dagligdags Foreteelse. Imidlertid gjorde det særligt Indtryk paa mig at høre de ovenfor gengivne Udtalelser med faa Timers Mellemlum. Nervetilfælde er et frygteligt og uimodsigeligt Vidne om menneskelig Fladbundethed og om Syndens dræbende Konsekvenser. Der maa ogsaa være noget om, at vort danske Samfund, i hvert Fald det kø-

benhavnske, er smittet af en højst foruroligende moralsk Svindsot.

Det er ikke svært at paavise, at Grunden til denne uhyre Svækkelse er Mangel paa Religion. Thi hvad andet end Religion kan bøde paa Umoraliteten?

I adskillige Menneskers Øjne er Religion noget luftigt og verdensfjernt, som passer for Drømmere. Men de ser ikke dens Betydning for det praktiske Liv. Og dog er Sandheden, at netop *Livets inderste Nerve har dyb Sammenhæng med Religionen.*

*

Uden Religion er det forstaaeligt nok, at Mennesket kræver sine Lidenskaber tilfredsstillende. Han indgaar i Ægteskabet med store Krav til Ægtefællen. Tænker han paa, hvad der maa kræves af ham til Gengæld? Næppe.

En skønne Dag konstaterer han, at hans Hustru ikke længere tilfredsstillende hans Krav. Saa er han færdig med hende. Han maa finde sig en ny Hustru. Og Tragedien gentager sig. Hvilken Naivitet at tale om Kærlighed i Forbindelse med disse Ægteskaber. Det rette Ord er: *skiftende Lidenskaber.*

Og saa er dog sand Kærlighed, som Ægteskabet forudsætter, Viljen til at *give*, og ikke

til at kræve. Kærligheden er Lykken over at kunne gøre et andet Menneske lykkeligt. Kærligheden trættes ikke af at give; give, give og atter give. Derfor eksisterer der ingen Kærlighed uden *Offervilje*. Saa store Ofre din Kærlighed kan faa dig til at bringe, saa meget er din Kærlighed værd.

*

Men skal to Mennesker et helt langt Liv igennem bevare Kærligheden levende, kan de ikke undvære Religionen. Kristus selv maa lære dem, hvad opofrende Kærlighed er. De maa atter og atter modtage Naadens nye Kræfter. Begge maa omhyggeligt føre Kamp med deres Fejl. Thi faar en Fejl (for ikke at sige en Last) Lov til at trives, kan den gøre det af med Kærligheden. Det er derfor, at *Skriftemaalet* for begge Ægtefæller er et uundværligt Værn om deres Kærlighed. Og *Kommunionen* helliger og besegler de Baand, der binder dem sammen. Kristus selv maa velsigne deres Pagt, for at den kan taale enhver Bæreprøve. Kærligheden til Gud skal forædle og styrke Kærligheden mellem Mand og Hustru. Maatte dog vort ulykkelige Samfund faa Øje paa, at Frelsen fra ægteskabelig Bankerot alene findes i sand og dyb Kristendom.

C. B.

Horisonten rundt

Fra Rom

I Anledning af Verdenspressens fortsatte »Formodninger« om konkrete Forslag fra Vatikanet til Løsning af de farlige storpolitiske Spørgsmaal, har »Osservatore Romano« gentagne Gange i de sidste Uger dementeret alle saadanne Rygter og erklæret, at Pavestolen arbejder paa Folkeslagenes moralske og aandelige Fredeliggørelse, ikke andet.

Derfor benægtes det ogsaa i vatikanske Kredse, at Paven skal have ført Samtale med Mussolini for gennem ham at opnaa, at Tyskland i fem Aar bevarer *status quo* i Danzig.

Derimod synes det at være rigtigt, at Præsident Roosevelt har sendt Paven et Brev i Anledning af dennes Fredsbestræbelser, og at Kardinal Gasparri, som er paa Vej til U. S. A., medbringer Pavens Svar.

I Rom mener man, at Paven vil benytte sit Sommerophold paa Castel Gandolfo til at skrive sin første Rundskrivelse, som vil beskæftige sig med Freden. Om Tidspunktet for dens Udsendelse forlyder intet.

Paven i Politik

I den i sidste Uge omtalte Artikel i »Politiken« om »Paven som Politiker«, blev der gjort det sædvanlige Forsøg paa at mistænkeliggøre Pavens Udtalelser i de internationale Problemer. Han fremstilledes som endnu en Magtpolitiker, betænkt alene paa Kirkens Magt (og i særlig Grad dens Velstand) og derfor tit i en pinlig Klemme, ude i den »hvide« Krigs Ingenmandsland.

Hvis man viste Pavestolen det Hensyn i det mindste forsøgsvis at tro Paven paa hans Ord, vilde man opdage, at man besad en ganske anderledes brugbar Nøgle til Forstaaelse af Kirkens Handlinger i disse fredløse Aar. Paven er Præst; bestandig maa han have for Øje at værne Kir-

kens Gerning blandt Folkeslagene, skaffe de bedst mulige Betingelser for det kirkelige Liv. Aldrig slaar han af paa Kirkens guddommelige Sandhedskrav, men tit og ofte giver han Afkald paa »kirkelig Magt«, naar det er Betingelsen for at opnaa de verdslige Magthaveres Tilladelse til at gøre Kirkens Sjælesørgergerning.

Pressens Billedarkiver

Alle Katoliker husker den blodige Kirkefølgelse i Mexico for en halv Snes Aar siden. Da Jesuiten Pater Pro og nogle af hans Venner blev skudt i 1927, offentliggjorde den mexikanske Presse »til Skræk og Advarsel« en Serie Fotografier af Ofrene, lige før, under og efter Eksekutionen.

Verdenspressen maa have faaet de Billeder, selv om de ikke blev benyttet i videre Udstrækning. Lige saa givet som det er, at Jødefølgelse er det bedste Bladstof (uanset Partifarve), lige saa sikkert mener Pressen, at Følgelse af Katoliker er uden Interesse for Læserne.

Men i Arkivet er Billederne i hvert Fald kommet, og af og til dukker de op paa de mærkeligste Steder. Saaledes var der den 11. Juni et af dem i »Sunday Express«. Ganske vist var Soldaterne ved Hjælp af Fotografens Kunst blevet forsynet med tysk Hovedbeklædning og Støvler, men Ofret, Ingeniør Luis Segura, var ikke retoucheret. Blot blev han i Underskriften præsenteret som en ung Tysker, der maatte lade Livet for nazistiske Kugler.

Og nu i Søndags, d. 30. Juli, bragte »Berlingske Tidende« i sit illustrerede Tillæg en Serie Billeder fra Verdenskrigens Udbrud. Et af dem blev angivet at være en Spion, der henrettedes kort efter Krigsudbruddet. Og i Virkeligheden var det igen et af de mexikanske Billeder, endda uden Retouche.

Man faar ikke sin Tillid til Billedreportagen styrket af den Slags. Og er det en beklagelig Fejltagelse, saa var den næppe sket, hvis Billederne i sin Tid var blevet benyttet til at illustrere det, de faktisk forestiller.

Vore Præster

To af vore Præster har i disse Dage kunnet fejre deres 25 Aars Præstjubilæum, Pater *Jaworski* den 27. Juli og Pater *Th. Zoetmulder* den 10. August.

Pater *Jaworski*, som er født d. 2. Sept. 1888, traadte ind i Redemptoristordenen i 1908. Straks efter Præstevielsen kom han til Danmark, hvor han har virket baade paa Amager, i Næstved og i Odense. For et Par Maaneder siden blev han som bekendt udnævnt til Sognepræst i Odense. Pater *Jaworski* er en meget anset Prædikant og en betydelig Arbejdskraft paa Sjælesorgens mangfoldige Felter.

Pater *Zoetmulder* er født i Schiedam i Holland d. 28. Jan. 1889 og indtraadte i Dominikanerordenen i 1907. Efter halvandet Aars Præstegering i Hjemlandet kom han til Bornholm i Maj 1916 og har i de forløbne 23 Aar været den virksomste Kraft til at opbygge den lille Menighed paa Øen, næsten paa bar Bund, i hvert Fald paa Klippegrund i mere end en Betydning. Pater *Zoetmulder* er i Øjeblikket bortrejst, men hans Menighed vil fejre ham ved en Fest i Aakirkeby d. 10. September.

Exercitier for Præster

Det apostoliske Vikariat meddeler, at der vil blive afholdt Exercitier for Præster i Ordrup fra Søndag Aften d. 10. September til Torsdag d. 14. Exercitierne vil blive ledet af Dom *J. Fohl* O. S. B. fra Clervaux (Foredragene holdes paa Tysk). Anmeldelser bedes tilsendt Pater *H. Lucas S. J.*, Kollegievej 2, Charlottenlund.

Indledning – og ikke andet

Pastor Wevers, som efter ti Aars Fravær aller er kommet til Danmark, paabegynder i Dag en Artikelserie om Evangelierne. Vi kunde umuligt faa en bedre Forfatter til en sådan Serie. Pastor Wevers er videnskabelig Ekseget, en fortræffelig Prædikant og den fødte Journalist. Som enhver straks kan se, har han ogsaa husket sit danske Sprog, som havde han talt det til daglig.

Passiar i Indgangsdøren

Uha! Det er noget af det værste at starte med. Indledninger er som bekendt altid kedelige. Derfor plejer Folk da ogsaa gerne at springe dem over. Men hvordan skal man bære sig ad med at springe over, naar det er en »Indledning og ikke andet«, altsaa naar der foreløbig ikke findes noget »hinsides«?—Hvor er det egentlig mærkeligt, at saadanne aldrende Skribenter og Talere i Folks Nærværelse trænger til ligesom at gumle, inden de kommer paa Gled og faar noget rigtigt frem? Ja, det maa De nok sige. Jeg selv havde en Lærer — og han var slet ikke den værste af de mange, jeg i mit snart fyrretyve Aars Studenterliv har haft med at gøre — hvis første fire, fem Sætninger aldrig var til at forstaa: det var ligesom et Tilløb, han trængte til for at faa Motoren i Gang, saa blev Koblingen sat paa, og vi kunde følge med. Ja, hvorfor og hvorfor ikke? Vi gaar jo da ikke og ærgrer os over Hanen, naar den basker med Vingerne, inden den faar sin skingrende Trompet til at lyde? Det er kun naturligt. Men det kan ikke nægtes, at Folk i al Almindelighed ikke gider læse eller høre paa Indledninger, selv om de er til at forstaa. De bryder sig ikke om en sirligt skrevne Menu; de vil hellere, at der straks bliver serveret. Saadan er det, og det bliver næppe anderledes.

Nu maa De undskyldte, at jeg er saa gammeldags — jeg havde nær sagt saa klassisk — og stædig holder paa, at Indledninger trods alt har deres Nytte og Berettigelse. Jeg vover endogsaa at paastaa, at det hører med til

Læsernes intellektuelle Opdragelse, at de værner sig til at tage Indledningen med.

Selvfølgelig — det vil jeg gerne indrømme — er det Vrøvl, naar Forfatteren, der kommer frem med et eller andet tykt Bind, først tilsyneladende meget genert gaar frem foran Tæppet og undskylder sig med, at det var Venner, der skubbede ham frem, eller naar Skribenten ad allehaande bugtede Omveje anstrenger sig for at overbevise nogen om, at hans tvivlsomme Produkt skal afhjælpe et længe følt Savn. Det er Komplimenter og Kruseduller, som mere sagligt indstillede Nutidsmennesker helst vil være fri for. Men derfor kan en Indledning godt være paa sin Plads, naar den nemlig virkelig indleder, d. v. s. vejleder. I Indledningen skal vi faa en Oversigt over, hvad Bogen eller Artikelserien byder paa, over Maaden hvorpaa Emnet vil blive behandlet, og Kilderne, hvorefter Forfatteren har øst sin Viden. Saa kan vi danne os et Skøn over det, der bliver budt paa. Vi er i Stand til at dømme, om vi synes, der er noget ved det eller ej. Indledningen er saaledes det vigtigste, man skal læse i en Bog; for mit Vedkommende var det ofte det eneste, jeg læste.

Det stadige glade Budskab

Naar jeg — dersom Gud, Redaktøren og Læserne tillader det — skal give mig i Kast med en Behandling af det nye Testamente, er Stoffet ikke ukendt i vore troende kristne Kredse. Derfor bliver vi dog ikke kede af at drage Bibelen frem og læse i den om og om igen, ligesom vi aldrig bliver kede af hvert Aar

paany at høre paa de samme Søndagsevangelier. Saadan i al Almindelighed. Der er selvfølgelig Undtagelser. Jeg mødte — det var i min første danske Periode — en Dame, der var af en anden Støbning. Hun var døbt, men ikke Katolik: et af de 1800 Millioner Mennesker, der tilfældigvis et Øjeblik kan komme til at krydse Ens Livsvej, et Øjeblik lade En skimte, hvad der ligger paa deres Bund, for saa med et kort Farvel for stedse at forsvinde fra Ens Synskreds og Rækkevidde. Hin anonyme betroede mig altsaa, at hun ikke gad gaa i Kirke: hun væmmedes ved hver Søndag at høre paa drøvtyggende Præster og deres samme gamle Historier om Jesus og de Skriftkloge, Værkbrudne o. s. v., o. s. v. Hun kunde nu meget bedre lide Georg Brandes. Ved ham, syntes hun, var der da noget frisk og levende ... Naa, ja, vi skal lade stakkels Brandes hvile i Fred: han er jo siden gaaet al Kødets Vej og har ikke kunnet undgaa — mildest talt — at falme en Smule. Mangen En, der i sin Tid svor til denne Mester, er efterhaanden med et bittert Træk om Munden naaet frem til den Erfaring, at det ikke var denne Jøde, der havde det evige Livs Ord. Brandes' samlede Værker fandt Vejen til et Antikvariat, mens en skuffet Sjæl bøjede sig over den gamle Bibel i Forvisning om, at Guds Ord varer evindeligt. For det gør det ... om saa Marmorkirken inde i Bredgade kommer til at forsvinde, hvad enten den bliver faldefærdig eller skylles væk af en nyhedensk Bølge. Guds Ord varer ved, og alle de Slægter, der bryder sig om at granske Livets inderste Mening, vil atter og atter slaa Bibelen op og hente Lys og Trøst, navnlig paa dens sidste Sider: de, der bærer som Overskrift EVANGELIUM, d. v. s. det glade Budskab.

Enten — eller: Opbyggelse eller historisk Forskning?

Naar jeg her uden for Kirke og Prædikestol skal drage disse gamle, men aldrig forældede Hi-

strier frem, vil jeg prøve paa at gøre det paa en saadan Maade, at det muligvis endog kunde interessere dem, der er indstillet som den omtalte Dame. Jeg understreger dette »uden for Kirke og Prædikestol«, for i vor Forkyndelse er det blevet Skik at lægge mest Vægt paa Bibelens aktuelle Værdi. Den aabenbarede Sandhed plejer gerne i Søndagsprædikenen direkte at blive overført paa Kirkegængerne alt efter deres sjælelige Tilstand og Behov. Det er ligesom Kildevand, der er gaaet gennem Vandværket og nu ad regelmæssige Ledninger distribueres i Byens mange Huse til Vask, Kogning og al Slags huslig Brug. Forkyndelsen, der er en Gren af Sjælesorgen, sigter efter Opvækelse og Opbyggelse.

Stik modsat gaar den videnskabelige Forsker til Værks. Han ser komplet bort fra et Nutidspublikum. Han retter sin Kikkert mod Fortiden og søger at forestille sig, hvad der oprindeligt blev sagt eller skrevet, hvorfor det blev sagt og skrevet, og hvilke Indtryk, det har fremkaldt hos de oprindelige Læsere eller Tilhørere. Den historiske Videnskab bryder sig kun om den historiske Sandhed. Det er, som enhver vil indse, to forskellige Synspunkter. Det er enten Bibelen ved dens Udspring eller Bibelen ved dens Udmunding.

Baade — og!

Nu maa der være en Mellemvej, og det er den, vi her skal tage.

Ogsaa vi skal have Øje for den historiske Ramme: Stedet, hvor det fortalte skete; Tiden, da det fandt Sted; det, der foranledigede Jesu Tale eller Gerning; Indtrykket, Han gjorde paa Tilhørere og Tilskuere med deres bestemte Forudsætninger alt efter de forskellige Partier, de tilhørte; alle disse konkrete Ting skal have vor Opmærksomhed. Denne Begivenhedernes historiske Ramme sætter Kulør paa de kendte Fortællinger fra vor Bibelhistorie; den giver Billedet dets sande Relief og er ovenikøbet som oftest et indi-

rekte Forsvar for Bibelberetningens historiske Ægthed.

Der er mere. Ud fra dette i Datiden fæstnede Billede bliver det muligt med mere Klarhed at uddrage den almengyldige Lære: naar vi nemlig ser, hvad der i det skrevne Ord er betinget af de den Gang givne Omstændigheder, kan vi trække det fra, og Resultatet bliver, at vi paa en mere objektiv Maade kan danne os et Skøn om det, Jesus vilde have sagt eller gjort i de Omstændigheder, hvorunder vi lever. Denne Redegørelse er vistnok meget abstrakt og trænger til en Smule Illustration.

Lad os da tage et Eksempel. Jesus bebrejder Farisæerne, at de lægger alt for megen Vægt paa den udvortes Rensning af Kar, Fødevarer og Hænder. Nu kan det historisk set have sin Interesse at efterlyse, hvordan Farisæerne egentlig var kommet til at multiplicere Moses's Forskrifter i denne Henseende. Spørgsmaalet har endvidere en psykologisk Side, nemlig hvor-

dan Religionen blev kvalt eller udhulet ved alt det Omsvøb. Herfra bliver baade Jesus' strengt irettesættende Ord og Paulus' Bandlysning af »Gerningerne« til at forstaa, mens samtidig Kirkens mildere Holdning over for det udvortes lader sig forklare ud fra de skiftende Tiders ændrende Krav. Hele den Betragtning vil af sig selv bundfælde denne Tanke, at skal det religiøse Liv være sundt, bør det udvortes stedse være det indvortes underordnet: de to skal forholde sig som Legeme og Sjæl.

Paa denne Maade kommer vore Bibeltimer til at spænde fra det spekulative, historiske Moment og over til det mere praktiske og opbyggelige.

Det var altsaa angaaende vor Fremgangsmaade.

I en følgende indledende Artikel skal jeg gøre Rede for, hvordan jeg har tænkt mig at inddele Stoffet.

»Gribsholm«, Hillerød.

Steph. Wevers.

Liturgi for Lægfolk:

Som Bøn saa Tro

Et gammelt Ord i Kirken siger: *lex orandi lex credendi*: Bønnen, den liturgiske Bøn er Lov (*lex*) for Troen; Bønnen opdrager os til Troen; gennem Bønnen føres vi ind i Troen: som Bøn saa Tro.

Gaar vi alle Kirkeaarets Orationer igennem (for en Uge siden skitserede vi noget i den Retning), føres vi saa at sige fra alle Sider ind i vor Tro. Disse Bønner er formet af en dyb, alsidig, ufejlbar Troens Erkendelse. Det er Kirkens Bøn, Kristi ufejlbare Kirkes Bøn. Naar *lex orandi er lex credendi*, kan ogsaa kun den ufejlbare Kirke lære os at bede, som vi skal. At »bede for« med fri, personlig Bøn vilde være at stille sig selv op som Vejleder i Troen for andre. I den frie, subjektive Fællesbøn har vi ikke nogen Ga-

ranti for, at Bønnen er Udtryk for Kirkens Tro. En saadan Sikkerhed har vi kun i Kirkens Bøn.

At tage Del i Liturgien er ikke det samme som at skaffe sig Afløb for Følelser og Stemninger. Det er et Stykke Arbejde, der kræver en vis Indsats fra vor Side. Liturgien stiller Krav, ikke mindst til vor Tænkeevne. Under Gudstjenesten afløser Bøn og Læsning af den hellige Skrift hinanden. Vil vi »være med«, kan det ikke ske uden en vis Aarvaagenhed, uden en ganske bestemt Sum af Tankearbejde. Liturgien indbyder aldrig til vage og ubestemte Stemninger eller goldt Føleri. Det er karakteristisk for den liturgiske Bøn, at den beherskes af en eller anden Tanke: en eller anden Trosandhed kommer til Orde i de forskellige Orationer, som Regel

i Bønnens andet Afsnit. Liturgien kalder paa vor Tanke og vor Vilje og er saaledes bedre end noget andet i Stand til at bevare vort aandelige Liv sundt og stærkt.

Den liturgiske Bøn er ufejlbar, fordi den er Kirkens Bøn: den fører os ikke paa Vildspor. Den er tillige dyb og rig: den bevarer os for Overfladiskhed. Den siger os hele Sandheden i Dybden, men ogsaa i Bredden: den er alsidig og derfor bedre end nogen anden Bøn egnet til Fælleshøn. Hvis det var overladt til den enkelte at bestemme Kirkens Fælleshøn, vilde det let føre til Bøn, der var alt andet end *fælles*. Faren for Ensidighed ligger nær: en saadan fri, subjektiv Bøn vilde ganske naturligt blive præget af den enkeltes Karakter og sjælelige Anlæg eller øjeblikkelige Sindsstemning: den vilde let, hvis den overhovedet fik et tanke-mæssigt Indhold, fremhæve Trossandheder, som den og den med de og de ganske bestemte Ejendommeligheder følte sig tiltalt af eller draget imod, medens andre Trossandheder vilde blive overset og maaske aldrig komme til Orde — til stor Skade for det religiøse Liv.

Som Bøn saa Tro. Som Kirkens Bøn saaledes vor Tro. Men den liturgiske Bøn vejleder os til hele Sandheden. Den *maa* gøre det, al den Stund den er *Kirkens* Bøn, Kirken, som modtog Helligaanden, der skulde vejlede den til hele Sandheden. Og er det engang, saa vidt det er muligt her paa Jorden, gaet op for et Menneske, hvem Gud er, og hvem vi er, og er man samtidig blevet klar over, hvad der ligger i Ordet »Guds Kirke«: at Kirken er Kristi mystiske Legeme, at Kirken er Kristus, da vil man ikke blot gerne bede som Kirken, men fortrinsvis bede Kirkens Bøn, *fordi* den ikke er et Menneskes private Bøn, men *Kirkens* Bøn.

Liturgien er os *lex orandi*, men *lex orandi* er os *lex credendi*: Liturgien lærer os at bede, men gennem Kirkens Bøn føres vi ind i Kirkens Tro.

Jacob Hjorth.

En Appel til erfarne Mødre:

Moderen, Barnets første Kateket

Den unge Moder sidder ved sit første og eneste Barns Leje og tænker. Barnet er just slumret ind. Det lille fine Hoved hviler saa trygt paa Pudsen. Ja, den lille kender ikke til Bekymringer. Han har jo Far og Mor, som sørger for alt. I den sidste Tid har den unge Kvinde grundet en Del over det store, store Ansvar, der hviler paa hende som Opdrager. Det afhænger af hende, hvorledes hans Fremtid skal forme sig. Ikke alt, men meget, overmaade meget.

Hun ønsker saa inderligt, at han skal blive et lykkeligt Menneske. Men straks tilføjer hun: *god*. Hun ved, at det gode Hjerter er det kostbareste, der gives. Men hvorledes værne Drengen mod de frygtelige Farer, der truer ham haade inde fra hans eget Sind og udefra? Alene Tanken om disse Farer faar hende til at skælve af Angst.

»Jeg maa give mit Barn til Gud,« siger hun ganske stille

hen for sig. »Han maa værne om mit Barn. Jeg maa lære mit Barn at elske Gud, at bede, at overvinde sig selv. Jeg maa fortælle ham om Jesusbarnet, om den gode Fader i Himlen, om Englene.«

Allerede den næste Dag gør Moderen sit første Forsøg. Hans er tre Aar gammel. Han smaa-pludrer hele Dagen, stiller Spørgsmaal om alt. Et spillevende lille Menneske er han.

Moderen tager ham paa sit Skød og siger: »Hør nu godt efter, Hans, nu skal jeg fortælle dig en Historie, en af de bedste, der gives.« Og hun begynder at fortælle om Jesu Fødsel i Bethlehém. Barnet lytter med store, runde Øjne. En Gang imellem afbryder han: »Hvoffer det?« Videbegærligheden lyser ham ud af Øjnene.

*

Desværre tager ikke alle katolske Mødre sig deres Opdra-

Tegning af Edith Hansen

gergerning alvorligt nok. Det sker ofte, at Børn kommer i Skolen uden at ane det mindste om Gud, uden at have lært den mindste Bøn. Og saa er det dog — efter min Opfattelse — muligt, allerede 3—4 Aar før Skolegangen begynder, at bibringe den lille Verdensborger de aller- mest grundlæggende religiøse Begreber. Imidlertid kan man ikke gaa ud fra, at alle vore Mødre af sig selv har den pædagogiske Viden og Indsigt, som er nødvendig, for at Barnet rettidigt kan modtage den antydede første Religionsundervisning. Og dog kan det være afgørende for hele Barnets Karakterudvikling, hele Barnets religiøse Liv, om Grunden bliver lagt af Moderen selv og paa en saadan Maade, som kun Moderen for- maar det.

Vilde det ikke være brillant, om vi havde en *Haandbog*, der indeholdt de nødvendigste Vink for Moderen i den Henseende?

Der arbejdes allerede paa en saadan Bog. Her i Bladet vil vi gerne paa Forhaand skabe Interesse om dette Arbejde. Men mere end det. Vi vil meget gerne, at vore erfarne, katolske Mødre skal hjælpe os med at skrive denne Bog. Vi beder Dem derfor meddele Bladet, hvad De mener om dette store Spørgsmaal. Gaar Deres Erfaring ikke ogsaa ud paa, at det er muligt allerede i 3 Aars Alderen at begynde »Undervisningen?« Hvilken er den første Bøn, De lærer Barnet? Bruger De Billeder til at vække Barnets religiøse Interesse? Paa hvilken Maade begynder De at tale til Barnet om Gud? Hvad spørger Børn om i religiøs Henseende? Ved hvilken Lejlighed opdagede De, at Barnets religiøse Interesse var vakt? Hvilke bibelske Historier genfortæller De for Barnet?

Kan De give os Eksempler paa, at Barnet i en tidlig Alder har en begyndende religiøs Forstaaelse? Eller mener De, at det overhovedet ikke lader sig gøre at »tale Religion« med Barnet før Skoletidens Begyndelse? Hvor tidligt tager De Barnet med i Kirke?

Sig os, hvilke Emner De vil have inddraget i *Haandbogen*?

Vore katolske Mødre har Ordet. Deres Bidrag sendes til Bladets Redaktion og offentliggø-

res, hvis de egner sig, og De selv ønsker det. Siden tjener de Forarbejderne til den katolske »Moderens Bog«.

Cay Benzon.

En dødsdømt Faders Brev

Under den spanske Borgerkrig skrev Kaptajn Juan Luis Ramos paa et Tørklæde følgende Brev til sine Børn, mens han i Fængslet ventede paa at blive skudt:

Mine elskede Sønner!

I mit Livs sidste Stunder skriver jeg til jer for at give jer gode Raad fra den Fader, som bereder sig til Døden. Derfor maa I nøje følge disse Raad, og de skal tjene jer som Rettesnor i jeres Liv. Tre Ting har jeg elsket højere end alt andet: Gud, Spanien og jeres kære Moder, som nu bliver tilbage alene hos jer. Thi Gud har villet, at hun skal blive hos jer som et stadigt Eksempel paa Kærlighed, Æmhed og Opofrelse. For denne tredobbelte Kærlighed har jeg altid arbejdet med Tro og Hengivenhed; jeg har bedt meget, jeg har altid kæmpet for Spanien, til jeg nu giver mit Liv og Blod for det, og jeg har elsket jeres Mor højere end alle Kvinder, som Indbegrebet af al Kærlighed. I Dag forlader jeg jer, mens I endnu er Børn og ikke klart vil kunne fatte, hvad det vil sige, at I mister jeres Far, jeres Raadgiver og Opdrager. Men Mor vil erstatte mig hos jer, og i Himlen vil jeg bede for hende og jer.

Vær flittige. I skal blive rigtige Mænd; men husk paa, at kun Udholdenhedens og Flidens Vej fører til det Maal. Og frem for alt: Glem aldrig Troen paa Gud, som frelser Sjælene; thi vi er kommet her paa Jorden for at tro paa ham. Vær gode Katoliker; jo ivrigere I er i jeres Tro, des bedre. Gør jer fri for alle menneskelige Hensyn i Trosspørgsmaal. Bekend med Stolthed jeres Tro offentligt og

i jeres personlige Liv som den kostbareste Udmærkelse, I har faaet

Den mest pinlige Ærlighed skal være jeres Rettesnor og Pligttopfyldenhed jeres Ledestjerne, ligegyldig hvilken Stilling i Samfundet I vælger. Gaa altid op i jeres Arbejde, og hold Blikket rettet paa dem, der fra Himlen vil gengælde jer alt hundredfold. Hvis Skæbnen vil, at Familien kommer til at leve i trange Kaar, maa I alle tre i Fællesskab ile jeres Mor til Hjælp. En Søns største Stolthed er at kunne gengælde sin Mor de Ofre, hun har bragt for hans Skyld, fra han laa i Vuggen, gennem hele hans Barndom og Ungdom, og bringer hele hans Liv igennem. I skal ære hende for alle de Dyder, hun besidder, og som jeg har lært at kende i de faa Aar, Gud har ladet os tilhøre hinanden. Hun har altid kæmpet ved min Side; og naar jeg selv blev svag, stillede hun sig i Brechen og holdt Stand.

Mine kære Dreng, jeg maa dø for min Trofasthed mod den katolske Kirke og Spaniens Storhed

Jeg har aldrig sagt Nej til at bringe Ofre for Spanien; og selv om Spaniere nu tager mit Liv, bliver I tilbage for at kunne hengive mit Liv for Spanien endnu tre Gange.

Jeg dør for at vidne om min Pligt; og jeg betragter det som mit Livs største Ære, at jeg har været katolsk lige til mit sidste Aandedrag. Hvis Gud tillader det, vil jeg, idet jeg dør, raabe: Leve Kristus, vor Konge, og Spanien!

Lev vel, til vi mødes i Evigheden.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Enquéten om et Navn:

Een Dags Retræten

Da vi for halvanden Maaned siden bad Læserne foreslaa os et godt, praktisk, letanvendeligt og kærnefuldt Navn til Een-Dags-Retræten, som lige er begyndt sin Sejrs-gang gennem vore Menigheder, havde vi ventet Læsernes Interesse, og alligevel blev vi overrasket. Der har i de seks Uger vistnok ikke været en eneste Dag, hvor Postbudet ikke havde Forslag med, oftest adskillige.

Og Læserne har ikke nøjedes med at anføre deres Forslag. Mange har motiveret Forslagene og endnu flere har givet os smukke Udtryk for deres Glæde over den ny Retrætedag. Selv om vi til syvende og sidst maa nøjes med at bringe et enkelt af Forslagene og lade de andre falde, saa véd vi gennem Enquéten, hvor vaagen Interessen er Landet over, og vi skal vide at benytte os af den Tjenstvillighed, vi har mødt. Allerede i dette Nummer kan man læse, at vi paany appellerer til Læserne, denne Gang specielt til de katolske Mødre.

Men det var altsaa Forslagene. Vi begynder med at plukke nogle ud, som samtidig blev motiveret (kun et Par Stykker; der er ikke Plads til mere).

Ensomhedsdag. (»Jeg ser, at denne Benævnelse er anvendt af Frans af Sales baade som Udtryk for Sjælens Tillukkethed for alt andet end Gud og som Udtryk for den samme ydre Tilbagetrukkethed, i hvilken Gud i den gamle Pagt overrakte Moses Lovens Tavler og i hvilken Jesus paa Taborbjerget, i Nadversalen og i Oliehaven viste Apostlene sin Guddom.« Overlæge Karl Søndergaard).

Formningsdag. (»Jeg synes det rigtigt udtrykker Tanken om, hvad der foregaar ved Een-Dags-Retræten, og særligt fremhæver dennes Formaal, at »forme« Sjælen og gøre den i Stand

til at arbejde i den Katolske Aktion. Hvis det i Begyndelsen lyder lidt fremmed, er der ogsaa Chance for at Ordet bliver eksklusivt katolsk og dansk.« Pater Bernard De Wit).

Retrætedag. (»Dette Ord falder i al Fald let paa danske Læber.« Sr. Clara. — »Den mest enkle og letforstaaelige Betegnelse, da enhver véd, hvad Retræte betyder.« Baronesse E. Rosenørn-Lehn. — »Det Navn, der i kortere Form, men lige saa godt, rammer Indholdet af Een-Dags-Retræte.« Fritzi of Jensen, Vordingborg).

Stille Dag. (»Jeg har dette Navn fra katolsk Brug i Udlandet.« Sr. Maria Birgitta Ballin).

Klosterdag (»Om ikke af mange andre gode Grunde, saa fordi Klostrene baade har været og ogsaa naturligt fremtidig vil og bør være de Steder, hvortil Retræter kan henlægges.« Landsretssagfører G. Garth-Grüner).

Renæssance-Dag (»Se Pastor Benzons Indlednings-Artikel i et af de sidste Numre.« Forfatteren A. Joakim Rönnow).

Og saa iøvrigt ganske kort og i tilfældig Orden: *Samlingsdag* (Pater S. Wevers). *Naadedag* (Esther Maria Mailand, Sønderborg). *Beredelsesdag* (Helga Skrum-sager Petersen, Hørsholm). *Løn-kammerdag* (Leo Sørensen, Aabyhøj). »*Effata*« (Maria Antoinette Horn Olsen, Aarhus). *Herrens Dag* (Dagmar Maria Petersen, Aarhus). *Religiøs Beredelsesdag* eller *Religiøs Forryngelsesdag* (Pastor M. Osterhammel). *Fornyelsesdag* (Pastor Cay Benzon og Frk. S. Wolf, Frederiksberg). *Meditationsdag* (Alex Amann, Købhvn. N.). *Betragningsdag* (Mary Jonassen, Kbhvn.

(fortsættes Side 156)

Rom og Verden

I Løbet af den sidste Uge er Sekretærene fra Nuntiaturerne i Madrid, Paris, London, Bukarest og Belgrad samt den apostoliske Delegat for Nordamerika blevet kaldt til Rom. Det drejer sig sandsynligvis om Samtaler vedrørende Pavens Bestræbelser for Verdensfredens Bevarelse. Den hellige Stols Organ betoner imidlertid paany, at den hellige Fader kun ser sin Opgave deri at arbejde for en moralsk og aandelig Fred mellem Folkene, medens Løsningen af de svævende Spørgsmaal maa være de paagældende Parters egen Sag. -- Under Overskriften »Dokumentation« beretter »Osservatore Romano« ligeledes om en Række Forholdsregler, der i den sidste Tid er blevet taget overfor Kirken i Tyskland; Bladet meddeler saaledes bl. a., at Missionsseminariet i Freising (Bayern) er blevet lukket efter Anordning af Ministeriet for offentlig Undervisning og Kultus i Bayern.

*

Dominikanerordenen tæller for Øjeblikket 7011 Medlemmer, fordelt paa 32 Provinser. I Indokina er man i Begreb med at oprette en særlig Ordensprovins af lutter Indfødte. Ordenen har i Øjeblikket en Kardinal og 23 Biskopper blandt sine Medlemmer. Efter Østrigs Sammenlutning med Tyskland er der blevet oprettet en ny Ordensprovins med Sæde i Wien, hvorimod den tidligere med Østrig forenede ungarske Provinns nu er blevet selvstændig.

A Detail fra Sct. Dominikus' Sarkofag: Brødrene betjenes af Engle

Bologna - den hellige Dominikus' By

Bologna — en af Norditaliens betydeligste Byer — ligger i en frugtbar Egn ved Nordfoden af Appenninerne, paa det Sted, hvor de store Veje mellem Veneto og Toskana, Lombardiet og Romagna krydser hverandre. Eltgammel er Staden; Etruskerne grundlagde den og kaldte den Felsina. Under Romerriget var den af stor Betydning paa Grund af sin Beliggenhed ved Via Emilia, den store Vej, som Konsul

Æmilius Lepidus anlagde Aar 189 f. Kr. Efter Romerrigets Undergang gik Bologna tilbage, hvorimod det nære Ravenna — hvor Eksarkatet havde Sæde — blomstrede op. Karl den Store erobrede Bologna fra Longobarderne og gjorde den til en Frikommune. I det 11de Aarhundrede blev den stor og kendt, og fra den Tid slammer det berømte Universitet. Tusinder af Studenter strømmede til fra alle Kanter, ikke blot fra

Italien, men fra hele Europa, og gennem flere Aarhundreder vedblev Bologna at være den lærde Stads.

Her i Bologna var det ogsaa, at den hellige Dominikus (1170 — 1221) og hans Prædikerebrødre i 1220 afholdt deres første Generalkapitel og aabte en Tiggermunkordens strenge Levevis. Hurtigt var Prædikerebrødrenes Antal vokset, og Dominikus rejste meget omkring, men vendte atter og atter tilbage til Bologna, hvor det Klostet Gud, som han ønskede skulde være Forbildet for alle de yngre. Paa det andet Generalkapitel, som Dominikus ligeledes aabnede Pinesdag 1221, blev Ordenslovgivningen afsluttet, og Ordenen inddelt i fem Provinser: Spanien (Dominikus var jo Spanier) — Languedoc, Frankrig, Lombardiet og Rom; endvidere plantede man en tysk, en engelsk og en ungarsk Provins. I Slutningen af Jule samme Aar rejste Dominikus til Venedig for at besøge Kardinal Hugolin, den senere Pave Gregor IX. Dette blev hans sidste Rejse; i August vendte han tilbage til Bologna og døde der kort efter.

A Ildprøven

Y Den hellige Dominikus opvækker en Yngling fra de Døde

I San Domenico staar Helgenens Sarkofag

Paa en af de mest maleriske Pladser i Bologna, Piazza Galileo, staar Kirken San Domenico. Den rejstes i den første Halvdel af det 13. Aarhundrede og er senere blevet fornyet flere Gange. Da Dominikus døde i 1221, jordes han i et Klostret San Nicola — i sit eget Kloster. I det Generalkapitel i 1229 flyttedes hans jordiske Reste smidlertid til San Domenico, hvor de nu hviler i en pragtfuld Marmorsarkofag, den saakaldte 'Tomb' af San Domenico, et Mesterværk af høj kunstnerisk Færd, som bl. a. Michelangelo har været med til at skabe.

Tekst: Jøbe

Foto: Alinari

August

6. S. VOR HERRES JESU KRISTI FORKLARELSE (1030); 2. Sæt Bønner: 10. Søndag e. Pinse (688), 3. Sæt Bønner: (kun i stille Messer): St. Xystus II, St. Felicissimus og St. Agapitus ([28]), Slutningsevangel.: Søndagens (689).
7. M. St. Cajetan (1033); 2. St. Donat, 3. For Paven.
8. Ti.† St. Cyriacus, St. Largus og St. Smaragdus (1034); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
9. O. Vigilie (1036); 2. St. Johannes M. Vianney ([46]), 3. St. Romanus (1037), 4. For Paven. *Eller*: St. Johs. M. Vianncy ([46]), 2. Vigilien (1036), 3. St. Romanus, 4. For Paven; Slutningsevangel.: Vigiliens ([10]).
10. T. ST. LAURENTIUS (1038).
11. F. Foregaaende Søndags Messe (687) uden *Gloria* og *Credo*: 2. St. Tiburtius og St. Susanne (1041), 3. Om de helliges Forbøn, 4. For Paven; alm. Præfation (525). — *Eller*: St. Tiburtius og St. Susanne (1041); 2. Søndagen (688), 3. Om de helliges Forbøn, 4. For Paven.
12. L. St. Clara (1042); 2. For Paven.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarialet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Glæde, Tro og Lidelse

Vincent Mc Nabb O. P.: »Joy in believing« (Burns Oates).

Den gamle Pater Mc Nabb har let ved at udsende to, tre Bøger om Aaret. Under hans Prædikestol sidder saa ofte en god Ven, der nedskriver hans Ord, som han ikke selv har fæstet paa Papir. En Række saadanne Prædiken-Referater er ogsaa denne nyeste Bog, som bedre kunde være kaldt »Glæde i Lidelse«, for sam altid samler Mc Nabbs Tanker sig om Kristi Lidelse og om lidende Mennesker.

Det er ikke mere end to Uger siden, at jeg her i Bladet gav en Læser det Svar, at Prædikener sjældent egner sig til at trykkes. Pater Mc Nabbs er en Undtagelse, fordi hans Personlighed præger Ordene i den Grad, at man læser med Fornemmelsen af at sidde, ikke i sin Stol, men i den Kirke, hvor han prædiker.

Dertil kommer, at han har en lykkelig Evne til at give sin Tanke et Udtryk, man husker. Jeg vil citere et Par Steder for at illustrere dette:

»Mennesker er bange for Døden. Jeg saa i Dag et hæsligt Syn, et sort Baand omkring en Hat med røde Roser. Det var en forfærdelig Sammensætning. Men saadan er Døden. Ikke idel sort. Den er sort over røde Roser — sort hvor vi ikke venter eller ønsker det sorte.«

»Glæden er Forberedelse til Sorgen. Maaske vi maaler vort Livsløb ved dets sjældne Glæder eller dets bestandige Glæder, men de blotte Glæder tæller ikke. Alle har de været Forberedelser til Sorgens Dag, og er den endnu ikke kommet, er vi endnu ikke begyndt paa at leve. Ingen maa nøjes med at være til, naar han virkelig kan leve. Men leve kan vi kun, naar Glæden er Forberedelse til Sorgen.«

»Sommetider staar vi overfor Gud og føler os tilfredse med os selv. Vi synes, at vi har gjort noget godt. Et Barn kommer ogsaa sommetider til sin Mor for at vise noget, det har lavet, og Mor udbrøder: »Ja, men Barn dog, hvad er det, du har gjort?« Og naar vi tror, at vi har udrettet noget godt, siger Gud saa tit: »Kæreste Barn dog, stakkels du.« Vi venter hans Beundring, og der er Taarer i hans Øjne. Har vi opnaaet den ene eller anden lille Ting — ligesom et Barn, der har rodet i Ler og formet en lille Figur — saa siger Gud til os: »Stakkels lille Ven, hvor er dine Hænder blevet snavset.«

»Findes der Tro eller Kærlighed her i denne Verden, saa har den sit Udspring i en Grav, der var tom.«

»Mennesker dræber det, de elsker, naar de analyserer det. Dine bedste og kosteligste Tanker er saa enkle, saa skjulte og saa centrale, at du ikke maa prøve at analysere dem; det vilde være Vivisektion.«

H. D. T. K.

Eukaristi og Videnskab

Anton Schütz: »Christus mit uns« (Kösel-Pustet, München).

Professor Schütz fra Budapest har her forsøgt at skrive en Bog om den hellige Eukaristi med Hensyntagen baade til Fromhedslivet og til den spekulative Granskning. Hvad det første angaar, ser man med Glæde, at Forfatteren hyppigt griber tilbage til Urkristendom og Kirkefædre, hvorved hans eukaristiske Fromhed bliver stærk og fuld af Marv. Akademikere vil ogsaa med Udbytte følge Fremstillingen af de teologiske Spekulationer over den store Troens Hemmelighed. Disse Ting finder man imidlertid mange Steder. Særligt for denne Bog er derimod, at Prof. Schütz diskuterer Mysteriet i Lys af den mest moderne Videnskab. Har f. Eks. Atomfysiken ændret vor Opfattelse af, hvad der sker ved Forvandlingen i Messen? Nogle Steder er man dog bange for, at Forfatteren lidt for hurtigt tager moderne videnskabelige Synspunkter til Indtægt for Troen. Men har man Sans for saadanne Problemer, er det spændende Læsning.

L. H.

Latinske Vers

Canuto Cygniala (Knud Schwannenflügel): »Carmina Latina« (Privattryk).

De smaa latinske Vers er kun trykt i 80 Eksemplarer og er ikke i Handelen. Det er i det væsentlige smaa Hyldestdigte til Kendere af klassisk Aand, Lektor Brøndsted, Dr. Fr. Poulsen m. fl. Den Tid er fjern, hvor hver Akademiker skulde kunne versificere og latinere sine Tanker. Nu noterer man Særsynet, selv om cand. mag. Schwanenflügel ikke taaler Sammenligning med den fremragende moderne Latinist Inge, den tidligere Dean ved St. Paulskirken i London.

Pave Pius XII

Joseph Leufkens: »Unser heiliger Vater Pius XII« (Regensberg, Münster).

Dette lille Hæfte udkom faa Dage efter Pavens Kroning, saa aktuelt som en Avis. Det indeholder nogle Familieportrætter fra Pacelli-Fa-

milien og et nydeligt lille Rids af Pavens Livshistorie. Forfatteren fremhæver flere Gange beslægtede Træk hos St. Filip Neri og Pave Pius.

Moderne Køkken

Ester Scheel og Bodil Westergaard: »Mad og Køkken« (Chr. Erichsen).

Allerede uindbunden fylder denne Haandbog 55 mm i Tykkelse, samtidig med at Formatet er stort for at give Plads til en Række store Billeder af Køkkenredskaber, Stadier paa Madens Vej og færdige Anretninger. De næsten 500 Sider indledes med et Kursus i Køkknets Økonomi, derunder en særdeles velanbragt Vejledning i Varekendskab (med Advarsel mod at

tro paa Annoncer) og i Indretning af Gas- eller elektrisk Køkken. Herefter følger, hvad Forfatterinderne kalder »Madlavningens ABC«, Grundreglerne for Behandling af Kød, Fisk og Grønsager, for Kogning, Saltning, Røgning o. s. v., o. s. v. Og den sidste Halvdel af Bogen er saa den egentlige Kogebog med overskuelige »Naturalilister«, Tilberedelsestid m. m.

Principielt er man glad for, baade at Forfatterinderne gør Rede for moderne Ernæringsvidenskabs Resultater, og at de ikke lægger overdreven Vægt paa dem i Praxis. Man kan lave god og fornuftig Mad uden at sætte dens Ingredienser i Tabeller. Billederne er klare og instruktive, men Farvetavlerne vilde have vundet i Offsettryk.

J. L.

Missionen paa Vingerne:

Heller ikke i Afrika

er Kirken antikveret — som enkelte, der ikke kender den, vil mene. Ogsaa dér flyver nu Mivas Flyvemaskiner og redder syge Mennesker.

Fra Sydvestafrika meddeler Pilot Linholt, der virker hos Biskop Gotthardt i Windhoek, hvorledes han efter 3 Ugers Sejlads med Damperen »Wangoni« fra Hamburg fik sig selv og sin i Kasse nedpakkede Flyvemaskine landsat i Hvalfiskebugten. — Det var i Juni Maaned (1938), og skønt Juni dér hører til Vintermaanederne, faar man ikke netop arktiske Fornemmelser, naar man hører, at Piloten efter 3 Timers Monteringsarbejde var badet i Sved. Men efter de tre varme Timer var Maskinen da ogsaa startklar. Og efter en kort Afskedsrunde henover Damperen, der allerede var langt ude over Havet, og fra hvilken Passagerer og Mandskab vinkede Farvel til den i Aftensolen eventyrligt sølvstraalende Fugl, rettedes Kursen ind over Land mod det endelige Maal.

Hver Egn paa Kloden har sine specielle Muligheder for at lette eller besværliggøre Flyvning. I heromhandlede Stykke Afrika var Besværlighederne f. Eks. disse: Tyndbefolkede Egne og derfor daarlige Tankmuligheder, Myndighedernes Skepsis m. H. t. Flyvnings Nytte, endsige Nødvendighed, Afstande paa op til 240 km mellem »Byerne«, ingen eller daarlige Kort o. s. v. Heroverfor f. Eks. *en meget stor Behagelighed*: praktisk talt ubegrænset god Sigbarhed det meste af Aaret. (Fortæl endelig ikke Arktik-Flyver-Præsten det!!). Hvad Myndighedernes Skepsis med dertil hørende Kølighed angaar, da

blev Pilot Linholts Flyvning betegnet som Erhvervs- modsat Sports-, hvorfor en ekstra Eksamen maatte kræves. Alle Begyndelsesvanskeligheder blev dog overvundne, og allerede nu har Maskinen og dens dygtige Fører været Medredere i mangfoldige alvorlige Sygdomstilfælde. Det er saaledes forlængst konstateret, hvor vigtigt det kan være i disse Egne at kunne bringe Læge fra Sted til Sted med Missionsens Flyvemaskine.

Paa en enkelt Dag bragte Maskinen f. Eks. efter en god Times Flyvning Lægen til Karibib, hvor en Mandeloperation maatte foretages. Efter endnu 6 Timers Flyvning til Omaruru, hvor Besøget gjaldt et ondartet Malariatilfælde. Allerede Morgenen efter gik det videre mod Ofjiwarango, hvor det drejede sig om en vanskelig Fødsel, som lykkedes godt. Men efter megen Medgang i Form af vellykket Arbejde fulgte ikke ufarlig Modgang paa Tilbagevejen.

At Luftens Bæreevne i Troperne og Subtroperne er ringere end i Europa, var jo nok en Selvfølgelighed, som Pilot Linholt ikke var ukendt med. Windhoeks Højdebekendte — omtrent 1700 m eller højere end nogen europæisk By — betød ogsaa noget. Og endelig gjorde Passager, Lægekuffert og Fuldmaal af Benzin ej heller Maskinen fjerlet. Men det blev alligevel *endnu vanskeligere*, end Flyveren havde regnet med. Hans egen Beretning (laant fra 32. Mivabrev) lyder:

»Vi kørte hen til Startpladsens yderste Rand for at faa længst mulig Startbane. Ublidt giver jeg Fuldgas, og den 85 Hestes Motor

hyler med sine 2400 Omdrejninger i Minuttet henover Pladsen. Dog kommer Maskinen *altfor langsomt opad*, stryger med 100 Kilometers Fart henover lave Termithøje ... *vil jeg komme op over den Kratskov, vi nærmer os med foruroligende Fart? Eller slaar vi en Kolbøtte over den? Giv mindere Gas nu vil være for sent ...* Sekunder venter jeg endnu ... dér ender Pladsen — jeg river i Højderoret ... *maa rive, ganske imod alle Regler*; for trods den efterhaanden 110 Kilometers Fart stiger Maskinen dog ikke normalt, da den tørre, tynde, hede, flimrende Luft endnu ikke vil bære. Det farligste Øjeblik er netop kort efter, at Maskinen har hævet sig fra Jorden. Altfor farligt »svømmer« vi i 2—3 Meters Højde hen over Kratværket for Enden af den aabne Plads. Jeg forsøger nu at flyve imod den Smule Vind, der er, for at vinde nogen Højde ... *det lykkes stadig ikke!* Saa ændrer jeg atter Kurs, men igen uden det ønskede Resultat ... næppe 50 Meter naar vi, skønt jeg, endda ugerne, lader Motoren løbe med fuldt Omdrejningstal, og skønt jeg ændrer Planernes Indstillingsvinkel ... *intet hjælper!* Nu bliver ogsaa Lægen paa Passagersædet urolig, han vender sig imod mig og peger opad: De maa flyve højere! Men jeg tænker stille ved mig selv: Jamen, det gaar blot ikke, kære Ven! ... Variometret viser nu Falden i Stedet for Stigen, og Højdemaalet viser snart kun 20 Meter, staar tilsidst paa Nul, d. v. s. vi er ca. 10 Meter over Jorden ... *og det med 120 Kilometers Fart ... Sveden driver af mit Ansigt ...* Lægen er frygtelig nervøs — han er jo gift og har 3 Børn — han fægter med Armene i Luftten ... nedenunder os styrter store Antilopeflokke af Sted, saa nær, at man næsten maatte kunne gribe dem ... jeg gør mit yderste, flyver nu *ganske, ganske forsigtigt i Kurve*, altsaa paany imod Vinden og vinder atter Højde, men aah, saa langsomt, saa langsomt ... 20, 30 og endelig igen 50 Meter. *Gud ske Tak!* vi er ovenover Træer og Buske ... Og inden vi naar Windhoek, har vi næsten glemt Forskrækkelsen.

Hjemme krammer jeg hele mit Forraad af flyvetechniske Bøger, Vejrvisdom o. s. v. ud for at fastslaa, *hvorfor* jeg i Dag ikke kunde naa op over 50 Meter. Ganske vist var min Maskine ikke af de stærkeste (Miva har senere sendt en kraftigere), men det var dog til Dato lykkedes mig, selv med fuld Belastning, omend langsomt, saa dog lidt efter lidt at naa op i rimelig Højde. Jeg kan kun hælde til den Antagelse, at der i det Omraade, vi maatte passere, havde udbredt sig et Inversionslag (et indtrængt Lag af stærkt fortyndet Luft) i 60—80 Meters Højde. I alt

Fald var jeg bleven nogle tekniske Erfaringer rigere, som vil være mig til Nytte ved senere Flyvninger og ved Bestillinger af Materiale.»

— — Det var vanskelig »Kommen op« — andre Gange er det vanskelig »Kommen ned«, det gælder. Afrika vrimler jo endnu ikke med ingeniørbyggede Lufthavne, som vi snart har overalt i Europa. Men det gaar alligevel, da den altid gamle og altid unge Kirke og dens mange Slags Medarbejdere jo ogsaa kender Ordet: *Hvor der er Vilje, er der ogsaa en Vej!*

J. K. M.

Een Dags Retræten

(fortsat fra Side 151)

Ø.). *Katolsk Bededag* (K a r e n B l o c h). *Mono-Retræte* (J. N e e r g a a r d-M ø l l e r, T a a s t r u p). *Præ-Apostolats-Dag* (S r. M a d e l e i n e E u g é n i e, R y g a a r d).

Dertil endvidere en Række Navne, hvis Anbefalere ønsker at være anonyme, og andre, som findes paa lange Forslagslister: *Hellig Fredsdag - Klosterdag - Trosøvelsesdag - Aandsidrætsdag - Sjælsplejedag - Sjælens Dag - Aktionsdag - Forberedelsesdag - Tavshedsdag - Mødedag - Lytterdag - Guds Dag - Fredsdag - Udrustningsdag - Guds Viljes Dag - Postulatdag - Erkendelsesdag - Oase - Genfødselsdag - Exercitiedag - Vækkelsesdag - Takofferdag - Opbyggelsesdag - Katolsk Samvirkedag - Fordybelsesdag - Stilhedens Dag - Hjertets Hviledag - Rastdag - I Stilhed - Fællesdag - Een Dag med Gud - Bods- og Bededag - Katolsk Aktionsdag - Offerdag - Missionsdag - Sjælehelse - Sjælefred - Hviledag - Otium - Een Dags Sjælsanalyse - Alene med sin udødelige Sjæl - Ransagelsesdag - Bønnens Dag - Sonedag - Ambulance - Devinidadag - Humadevinadag - Kun Gud og jeg - Min Sjæls Dag - Gudsdagen - Min egen Dag - Guds Æres Dag - De Kristnes Dag - Samfunds- dag - Kraftens Dag - Længsler- nes Dag - Troskabsdag - Plig- tens Dag - Lidt nærmere til Gud - Katolsk Centraldag - Sursum Cordadag - Karakterstyrkedag - Aandsvitamindag - Sjælsvita- mindag - Katolsk Filosofdag -*

Sjælssamlingsdag - Sjælskul- turdag - Kirkesamfunds- dag - Sanktionsdag - Konversionsdag - Erkendelsesdag - Naademid- deldag - Oprustningsdag - Loyoladag - Apostoldag - Paulusdag - A-Katolik-Dag - Homo-Novus-Dag - Ignatiusdag - Vækkelses- dag - Apostolisk Dag - Aposto- lisk Skolingsdag - Katolsk Sko- lingsdag - Kirkelig Skolingsdag - Tankedag - Tænkedag - Sam- lingsdag - Afsondringsdag - Hel- ligaandsdag - Helliggørelses- Dag - Lysets Dag - Tilbedelses- dag. Og endelig har vi (saa sent, at vi ikke kan aftrykke den lange Forklaring, der medfulgte) faaet Forslaget »Sjæle-Døgn- kur«.

Adskillige af Navnene er foreslaaet af flere. Højest staar *Retrætedag*, foreslaaet af seks.

Vi kan let blive enige om, at mange af Navnene er uanvendelige. Nogle Stykker er meget dunkle at forstaa, andre kan ikke undgaa at virke en Smule

pudsigt, mange er for lange og ikke saa faa er til at misforstaa (Herrens Dag f. Eks. eller Konversionsdag). Det gør nu alt sammen ikke noget, de vidner alle om Fromhed og god Vilje og viser tilsammen, hvor meget der ligger i en god Retræte af sjælelig Sundhed og Styrkelse.

Men nu skal vi finde det Navn, vi i Praksis allesammen vil bruge i Fremtiden. Naar De vælger blandt Forslagene, saa prøv dem i praktiske Sammenhæng (»..... for unge Piger hos Søstrene næste Søndag«. »Der afholdes for Husmødre Søndag d. 3. September.«) Skriv saa til os, hvilket Navn De foretrækker. For at spare Porto foreslaar vi, at mange sender Deres Stemmeseddel ind i samme Kuvert, f. Eks. naar man ved et katolsk Møde eller i katolsk Selskab har drøftet Sagen. Vi modtager Stemmesedler indtil 15. August. Og saa har vi Resultatet i Ugebladet for 20. August.

Gud bor iblandt os — i Gribskoven

Det har vistnok ikke gjort videre Indtryk paa Ugebladets Læsere, at der paa Gudstjenestelisten for Provinsen blev anbragt en lille Forandring. Hvor der før ved Siden af Hillerød i Parentes stod Hotel Leidersdorff, er der nu i samme Parentes kommet til at staa Gribsholm. Det betyder bl. a., at hvor der før kun var Messe een Gang om Maaneden, er der det nu hver Søndag eller rettere sagt hver Dag (Kl. 7) og om Søndagen Sangmesse med Prædiken (Kl. 10). Og det ovenikøbet i mere tiltalende Omgivelser end den mest stilfulde Hotel- sal kan byde paa.

Sagen er den, at Søstrene fra St. Maria Hospital i Roskilde her i Nærheden af Frederiksborg Slot har erhvervet en Ejendom, der skal indrettes som Rekonvalescent- hjem for Damer. Hjemmet bliver bestyret af Sr. Médéric, fhv. Forstanderinde for St. Maria Hospital, Roskilde. Under hendes Ledelse arbejdes der nu med fuld Fart paa at faa det hele i Stand. Der gaar stadig Murere, Tømrere og Mekanikere om i Huset; det drøner og hviner og hvæser, navnlig i Stueetagen, hvor Kapellet skal være. Naar det hele kommer til Ro, skal jeg baade fortælle og vise alle interesserede noget mere om det nye Centrum for katolsk Liv i Gribskoven. Foreløbig nøjes vi med at gøre Katolikerne her paa

Eggen, baade dem, der bor her og dem, der holder Ferie i Skov eller ved Strand, opmærksomme paa, at de fra nu af har Lejlighed til at opfylde deres Søndagspligt her. Hjemmets Dagligstue bruges indtil videre som Kapel. Der er god Plads, saa for den Sags Skyld behøver ingen at blive borte.

Her følger nogle nærmere Stedsbestemmelser, der efter de sidste Dages Erfaring har vist sig ikke at være overflødige:

»Gribsholm« ligger et Par Kilometer nord for Hillerød, nær ved Helsingevej, men en Smule tilbage fra Hovedvejen, ind mod Skoven og ved Siden af et Teglværk. (Red. bedes undskylde, men det kan ikke siges knappere). De, der ikke raader over gode Ben eller en daarlig Cykle, kan benytte Privatbanen ind til Stoppestedet »Slotspavillonen«. Noget længere kan De naa med Rutebilen, enten Bussen Hillerød—Fredensborg eller Hillerød—Esrom; om Søndagen afaar de fra Jernbanestationen Kl. 9,20 Morgen; de er fem Minutter om at køre Dem til Helsingevej. Derfra ser De baade Teglværket og Gribsholm.

Er det tydeligt?

Eventuelle nye Klagemaal rettes til den til Hjemmet knyttede Præst

Steph. Wevers.

»Gribsholm«, Hillerød: Tlf. 1404.

Breve fra Læserne

Dene Rubrik i Bladet er os til megen Glæde. Den er snart lige saa overstrømmende fyldig som de tilsvarende Sider i engelske Blade, et velgørende Vidnesbyrd om, at vi ikke har passive Abonnenter, men aktive Medarbejdere i Pressens katolske Arbejde. Særlig glade er vi for det, naar vore ikke-katolske Venner giver deres Besyv med; vi gor os ekstra Umage med at besvare Deres Spørgsmaal. Iøvrigt sørger vi for, at Svarene bliver skrevet af de dygtigste Fagfolk i den store Kreds af Præster og Lægfolk, som arbejder for Bladets Trivsel.

Vi maa blot bede om tre Ting. Skriv saa kort som muligt; De ser jo selv, hvor mange Breve der er. Skriv positivt; vi oplager kun Kritik rettet mod Redaktøren, ikke mod Medarbejderne. Og sæt helst Deres Navn under Brevet, i det mindste til Redaktionens Oplysning. Vi har modtaget en Del anonyme Breve, maaske de var gode, men vi har ikke læst dem.

Hvor længe hang Frelseren paa Korset?

Der er nogle Spørgsmaal, som De muligvis vil tage Dem af. Først med Hensyn til de spredt boende katolske Børns Religionsundervisning. Jeg ser, at der tænkes paa Udgivelse af en ny Katekismus, men trænger vi ikke fuldt saa meget til en ny Bibelhistorie for smaa Børn. Mey's Bibelhist. er for stor for de mindste Børn. Selvfølgelig fortæller man for Børnene, men da Børn, der gaar i protestantisk Skole og bor langt fra Stedets Præst, til at han kan naa til dem, vel som Regel kun faar een katolsk Undervisningstime om Ugen, vil Bøn og Katekismus optage saa stor en Del af Timen, at Bibelhistorien ikke kan faa saa megen Tid, som den burde. Det vilde derfor være en Støtte, om man havde en helt lille Bog, som Børnene kunde bruge ved Siden af den mundtlige Undervisning, saa snart de kan læse rent. Der har jo eksisteret en ganske lille Udgave af Mey's Bibelhistorie, men den har jo længe været udsolgt. Mon den ikke kunde trykkes op paa ny?

Dernæst et mere »teologisk« Spørgsmaal: Hvor mange Timer hang Frelseren paa Korset?

I Katekismen staar 3 Timer, men i Marcusevangeliet 15,25 staar, at de korsfæstede ham ved den 3. Time (altsaa ca. Kl. 9); ved den 6. Time kommer Mørket (Kl. 12) og iflg. Vers 34—37 er det ved den 9. Time (Kl. 3), at Jesus dør — altsaa var det ialt 6 Timer. Matthæusevangeliet nævner ogsaa den 6. Time for Mørkets Indtrædelse (Mat. 27,45), men nævner ikke hvor lang Tid de forudgaaende Begivenheder har taget; men de forudsætter dog ikke helt kort Tid. Lukas har det paa samme Maade; han nævner kun Tiden for Mørkets Begyndelse, men ikke engang — som Matth. og Marcus — Jesu Dødstime, medens Johannes overhovedet slet ikke nævner noget Klokkeslet. Der er altsaa ingen

Uoverensstemmelse mellem de fire Beretninger, og da Marcus er den, der har den fyldigste Tidsangivelse, synes jeg, man maa gaa ud fra, at Jesus hang 6 Timer paa Korset, fra den 3. til den 9. Time (fra Kl. 9 til Kl. 15). Hvorledes saa forstaa de 3 Timer, der staar nævnt i Katekismen? For det er vel ikke slet og ret en Trykfejl?

Sluttelig en venlig Hilsen med Tak for det nye Blad, som jeg ønsker en lang og god Fremtid.

Helga Skrumsager Petersen.

Svar:

Den Komité, som Biskoppen har nedsat til Forberedelse af en Katekismus for Børn, har været inde paa samme Tanke. Der vil sikkert blive udgivet en lille Bibelhistorie sammen med Katekismen.

Og til det andet Spørgsmaal:

Hvis Johannes (19,14) ikke bemærkede, at Pilatus dømte Herren til Døden henimod den 6. Time (= ca. Kl. 11) vilde vistnok alle give Dem Ret. Men da Johannes skrev sit Evangelium sidst og blandt andet ogsaa i den Hensigt at forebygge mulige Misforstaaelser hos Læsere af Markusevangeliet, saa bliver man nødt til at tænke nøjere over Sagen og opdager, at Markus fordeler Lidelseshistoriens Begivenheder over 4 Tidsrum, der efter jødisk Sprogbrug strakte sig over tre Timer hver. 15,1 nævner han den tidlige Morgenstund (= Kl. 6—9), 15,25 hører vi om den 3. Time (= Kl. 9—12), 15,33 om den 6. Time (= Kl. 12—3) og 15,34 om den 9. Time (= Kl. 3—6). Naar Markus altsaa 15,25 siger den 3. Time (Kl. 9—12), er Klokkerne ifølge Johannes, (19,14), der vil præcisere denne Tidsangivelse, allerede saa mange, at den nærmer sig Middagstimen. — Det, der staar i Katekismen, er derfor rigtigt.

Faddere

Maa jeg stille et Par Spørgsmaal vedrørende Daab og Firmelse.

1) Det forstaas let, at der behøves en Fadder, naar et Barn døbes eller firmes; men hvorfor behøves der ogsaa en Fadder, naar Voksne døbes eller firmes? De kan jo dog klare sig selv.

2) Fordrer Kirken, at der skal være Fadder ved Voksnes Daab og Voksnes Firmelse?

3) Fordrer Kirken, at der skal være en Fadder til Stede, naar en Voksen døbes med den betingede Daab?

Henriette Kolling,
Skotterupgade 14, 2., N.

Svar: Ad 1. Fra Kirkens ældste Tider var Fadderne ikke blot medvirkende ved Børns Daab, men ogsaa under de Voksnes Daab og Firmelse tilfaldt der dem Udførelsen af en Del Ceremonier under den hellige Handling. De er altsaa nødvendige allerede af den Grund (bortset fra andre), og derfor fordrer Kirken dem ved den (højtidelige) Daab.

Ad 2. Kirkelobbogen svarer: »Ifølge ældgammel kirkelig Skik skal der, ligesom ved Daaben, ogsaa ved Firmelsen være Fadder, hvis det er muligt.« Can. 793 (slg. can. 762 § 1).

Ad 3. Canon 763 § 1 svarer: »Ved betinget Daab skal, om muligt, den Fadder være til Stede, som muligvis var med til den første Daab; bortset fra dette Tilfælde er en Fadder ikke nødvendig ved den betingede Daab.« Altsaa: var der ingen Fadder ved den første (tvivlsomme) Daab, eller kan man ikke tilkalde den samme Fadder, der var til Stede ved denne, er en ny ikke nødvendig.

En Indsigelse

Vi fortsætter med at gengive Installatør Axel Hansens Brev og bringe vort Svar derpaa.

Men er Sandheden ikke snarere den, at det slet ikke er Guds Mening, at Mennesker skal kunne blive enige om, hvilket »Kirke«, der er den »rigtige«. Der er noget, der tyder paa det, thi gaar man ud fra en bestemt Kirke som den »rigtige«, saa maa jo alle anderledes tænkende og troende enten være nogle slemme og onde Mennesker, der ikke vil forstaa, eller ogsaa maa de være saa dumme, at de ikke kan; i sidste Tilfælde er det jo kedeligt for Gud, at han ikke har kunnet skabe Mennesker saaledes, at de kunde forstaa det, som er nødvendigt at forstaa.

Det fremgaar af den hellige Skrift, at Kristus har stiftet et Samfund, for hvilket Apostlene blev de første Forstandere med Petrus som øverste Hyrde. Dette Samfund skulde leve i den Aand, der var Kristi; de skulde tro alt, hvad Kristus havde lært, lyde hans

Befalinger og bruge de Naademidler, de havde modtaget af ham. Dette var Kristi Kirke. Og den skulde fortsætte indtil Verdens Ende med det Formaal at føre Sjælene til Salighed.

Da Kristus ikke har stiftet mere end én Kirke, gælder det om at slutte sig til det Samsfund — det eneste Samsfund — som med Rette kan kaldes Kristi Kirke. De i Tidens Løb opstaaede øvrige kristne Samsfund kan brudstykkevis eje nok saa mange fra Kristus stammende Sandheder; ingen af dem bliver derved Kristi sande Kirke.

Den, der paastaar, at der ikke gives en eneste Kirke, som er den rigtige, altsaa Kristi egen Kirke, siger dermed, at forskellige, afvigende Meninger alle er lige gode. Sort og hvidt er lige godt. Men saa er man kommet langt bort fra Sandhedsbegrebet. Lige som Deres Rugbrød ikke samtidigt kan være haardt som Sten og ganske blødt, saaledes er der kun en aabenbar Sandhed og ikke flere.

Vor Opfattelse fører absolut ikke til, at anderledes tænkende er »onde eller dumme«. Der er nemlig ogsaa den Mulighed, at de er vildledte eller blot uvidende. Og her i Landet raader en uhyre stor Uvidenhed om religiøse Spørgsmaal. Oftest er Grunden simpelthen, at man er opdraget i en Tro, der rummer baade Sandhed og Usandhed. Man kender ikke Sandheden og er derfor i »god Tro«. Man behøver ikke at være ond, fordi man er saa opfyldt af Omsorg for det legemlige Udkomne, at der ikke bliver Tanke og Tid for Sjælens Udkomme. Man behøver heller ikke at kaldes ond, fordi man er en svag Karakter og ikke følger Samvittighedens Tilskyndelse til at søge efter Sandheden. Det er her ogsaa en Betingelse at »øve Sandhed« for at »komme til Lyset« (se Johs. Evang. III, 21). Troen er til syvende og sidst en Naades Sag (altsaa ikke et Spørgsmaal om Begavelse eller Indskrænkethed). Men Naaden forudsætter den gode Vilje. Kan vi altid regne med, at den er til Stede?

Naar Menneskene er »sendrægtige til at tro«, kan Skylden herfor ikke lægges paa Skaberen. Ved Syndefaldet mistede Mennesket

Forstandens oprindelige Styrke; den fordunkledes; og stadig er det en Lov, at Synden skygger for Aabenbaringsens Lys.

2. De, som brød med den katolske Kirke, mistede Salighedsmidlerne; alligevel kan de frelses, saafremt de er i god Tro.

Det er ikke til at faa Mening i. Hvis Mennesket kan opnaa Salighed ved at være i en eller anden »god Tro«, saa kan det da ikke nytte at sige, at »alene den katolske Kirke har af Kristus modtaget Midler til Salighed«.

Som en Gang sagt: Mon ikke vi skal overlade det til Gud at tildele Saligheden?

Det er rigtigt, at der tiltrænges en Forklaring her. Vi skelner imellem et formelt og et reelt Brud med Kirken. Den, der døbes som Skriften foreskriver det, bliver Medlem af Kirken, selv om Daaben foretages af en Ikke-Katolik. (Alle døbte Smaabørn her i Landet er Katoliker). Men de, der ikke lærer den katolske Kirke at kende, hindres derved i at komme i sakramental Kontakt med Moderkirken. Naar de staar udenfor den katolske Kirke, er de uden Skyld deri. Disse Mennesker har aldrig bevidst brudt med Kristi Kirke. Deres Brud med Kirken er derfor ikke reelt, kun formelt. Der bestaar et vist Samsfund mellem dem og Kirken, og saaledes kan der tilflyde dem den fornødne Naade for at frelses. Noget helt andet sker, hvis en Katolik — trods bedre Viden — falder fra, eller en, der staar udenfor, erkender Kirkens Sandhed, men ikke følger sin Overbevisning. Da er Bruddet reelt.

Men vi er ganske enig med Dem i, at det alene er Gud, der tildele Saligheden, ligesom det alene er Gud, der i Kirken øver Naadens Gerning.

Havets Apostolat

Monsignore Orlriks Horsensbrev i Nr. 8 faar En til at tænke paa, at vi burde gøre noget mere for de mange katolske Søfolk, der passerer danske Havne. Hvis nogen gaar rundt med gode Idéer i den Ret-

ning, kunde vi saa ikke faa lidt at høre om dem i Bladet?

Clara Svendsen.

Vi gør Spørgsmaalet til vort eget.

R e d.

Ugebladet til Skrædderen

Kære Hr. Redaktør! »Katolsk Ugeblad« byder os et fortrinligt og afvekslende Indhold, et stort Fremskridt i Format og Illustrationer m. m. Maa jeg takke og komplimentere og dertil føje en Tanke til venlig Overvejelse. Selv om den skulde vinde Deres Bifald, maa den vel af økonomiske Grunde vente til bedre Tider. Den drejer sig ikke om et Kærnespørgsmaal, kun om Paaklædningen, Bladets Omslag. Men Façade og Emballage har i al Fald som Reklame en ikke ringe Betydning, og vi forsmaar ikke de moderne Hjælpemidler, naar de ikke staar i Modsætning til Idé og Grundsætning. Kort sagt:

Kunde Omslaget ikke gøres lidt livligere og mere tiltrækkende? F. Eks. Teksten mindre og paa den sparede Plads et Billede? Hvad mener De om en Serie Fotos af vore katolske Kirker, Exterieurs og Interieurs, og derefter en Serie af vore andre Bygninger: Klostre, Hospitaler m. m.?

Det vil sikkert interessere de fleste af os, ogsaa dem, der har set alt dette, og i al Fald svække den Mindreværdsfølelse, der endnu findes, men bør udryddes.

Et Par Streger i de nationale og de kirkelige Farver vilde virke mere stimulerende end Sort paa Hvidt, saa respektindgydende denne Sammensætning end maatte være.

De vil med Rette svare med en Sammenstilling af Kliché og Farvetryk og Penge, og derefter henlægge Sagen under Rubrikken »Fremtidsmusik«, men modtag den i al Fald som den er ment: et Vidnesbyrd om Interesse og Taknemmelighed hos Deres og Ugebladets hengivne

A. F. Beyer.

Kære Hr. Kaptajn Beyer! Det Omslag er vort Smertensbarn. Vær forvissat om, at det nok skal blive

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstre

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

ændret, saa snart Midlerne tillader. I denne Verden er pænt Tøj jo det bedste Visittkort at gøre sit Indtog med. Jeg siger det til Kassereren, saa saare jeg ser hans første Sejrssmil.

Venligst Deres H. D. T. K.

En „videbegærlig“'s Spørgsmaal

Tillad mig et Gensvar paa Deres Besvarelse af mine Spørgsmaal i Nr. 8.

1. Er »Frivilligheden« en Fordel, naar den bl. a. har ført til den Skændsel, at vi ikke selv kan løgne vore Præster?

2. Der er ikke Tale om Skriftemaal, men om offentlig Tilbagekaldelse af officielt udtalte, grove Fornærmelser egnede til at gøre stor Skade netop dér, hvor de blev fremsat! Hvorfor pludselig saa tolerant?

3 og 5) Jeg havde heller ikke tænkt mig det som Forretning! Forøvrigt siges dyr Reklame jo at give Bonus i det lange Løb.

6 og 7) Skulde selvfølgelig omarbejdes af Forfatterne, saa Emnet blev gjort tilgængeligt for en langt større Kreds, end det nu er Tilfældet. Pastor Hjorths Artikler er af et saa specielt Indhold, at de trods populær Fremstilling sikkert kun læses af et Faatal. »5-Minutters Prædikener« taler direkte til den enkelte. Dermed være ikke sagt, at Liturgi ikke angaar hver enkelt af os.

8) Tilbudet modtages med Tak og fromt Løfte om baade »pæn Behandling og rettidig Returnering« for eger Vedkommende. Forhaabentlig er der mange andre, der har Frejdighed til at benytte sig af Tilbudet.

9) Kaffe er godt — »Slabberas« skidt, (hvad jeg efter Deres egne tidligere Udtalelser forresten troede, De ogsaa mente!) — og har sjældent noget at gøre med Studierne, tør jeg paastaa. Men det er jo uvæsentligt.

Jeg eftersøger Studiekredse paa bredere Basis. De nuværende søges kun, — i hvert Fald udholdende, — af de samme som hører Prædikenerne. Udmærket selvfølgelig. Men hvad med alle de andre?

10) Ja! Men ikke for dyre maalt med »Katolsk Aktions-Alen«.

11) Enige m. H. t. Pengetrangen. Men det var Pengemangel, jeg talte om.

Det er forkert at opfatte mine, af ærlig Interesse dikterede, Spørgsmaal som Bedreviden og selvvisk »Kritiksyge«. Kritik er kun

gold, naar den afvises! Ros altid billig! I aarevis har De efterlyst Læsernes »kritiske Medarbejde«. Tror De, Vejen til Kontakt mellem Læser og Blad da er en ironisk Anmodning om at tie stille og synge med? Nogen Indledning til Deltagelse i et »uselvisk Fællestag« kan det dog næppe tænkes at blive for den ydmygeste, saavist som Ydmyghed er Sandhedserkendelse.

12) Netop vi ældres bitre Selverfaringer burde faa os til at efterforske Aarsagerne til egen Fallit og forebygge Gentagelse for næste Aargang. Piedestaler er vakkelvorne at anbringe skøre Ting paa, Kirken plejer kun at anvende dem til Helgener. Lad os faa pillet vore Unge ned, inden de falder sammen med alle de, der ikke forstaar. Vi har gjort og gør meget, (maaske for meget) for Ungdommen, men er Midlerne de rette? Kendes vore Unge fra alle andre?

Stadig videbegærlig.

Svar: Kære videbegærlige! Jeg kender Dem desværre ikke personligt — alene af den Grund kunde

det ikke falde mig ind at beskyldte Dem for Bedreviden og Kritiksyge. Jeg tænkte ikke et Øjeblik paa Dem, da jeg gav Dem Ret i, at det er Uselviskhed vi mangler.

Og saa iøvrigt: 1) Skattefagfolk siger, at vor frivillige Selvbeskatning giver mere, end vi kunde vente gennem Tvang.

2) Ikke pludselig. Man skal altid bygge en gylden Bro til en flygtende Fjende, hvis ikke man ligefrem samler paa Fjendskaber. Tro mig, vi gjorde baade kristeligt og klogt.

3 og 5) Baade Blad og Forlag maa drives forretningsmæssigt forsvareligt. Begge maa før det ekstra store Fremstød afvente en Velgærs rundhaandede Ankomst. I Mellemtiden maa vi sørge for Balance, ellers kommer den Dag vi maa lukke. Og der sker dog stadig Fremskridt, ikke?

6 og 7) De har Uret med den liturgiske Serie. Søndagsmessens Indhold er ikke noget »specielt« for et Faatal. — Men se nu i dette Nummer den ny Serie af Pastor

KIRKETELEFONER for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørforstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.

Siemens Elektricitets Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

Familie- Færdsels- og kombineret Grundejerforsikring Forsikrings Compagniet

for Kongeriget Danmark

Telf. 10,093

Raadhuspladsen 55

Giro 2107

Over B. T. Centralen

BRODERIFORRETNINGEN, Griffenfeldtsgade 54

(ved Skt. Josefs Hospital) har altid et stort Udvalg i alle Slags Broderier. Mange fikse SOMMERBLUSER og andre lette Haandarbejder til Sommerferien. Stort Udvalg i Stramaj saavel malet som færdigbroderet. Hulsøm, Plissé, Stofknapper.

Ellen Jensen, Nora 79 71

Lad Gaven være en Bog fra

Knud Rasmussen's Boghandel

Vesterbrogade 60 . Telefon Central 3955 - 2755 . Leverandør til Sct. Knuds Skole

Wevers. Er det ikke et Ønskes omgaaende Opfyldelse?

9) Ak ja, Kaffen. Fejlen bestaar i at tage den for højlideligt. Det sker, hvis den præger Aftenen og giver den Værdi — og det sker, hvis man højlideligt bandlyser den. Gør Løjer med dens hyppige Fremkomst, og drik den saa — det er min private Kaffedoktrin.

Jeg er ikke klar over, om De tænker paa Studiekredse for Protestanter — eller for sløje Katoliker. Det sidste lader sig vist vanskeligt praktisere. Lad os først faa dem i Kirke. Det første er godt og prøves fra Tid til anden af adskillige Præster.

11) Hvad hjælper de Penge, som ikke ligger dér, hvor Trangen er? Men selvfølgelig har De Ret i, at havde vi Offervilje, saa var der ingen smalle Steder. Det var netop, hvad jeg selv har tænkt paa med de bedreviddende. De vil ofre noget for Kirken, hvis de selv maa dirigere. Ellers ikke. Men lad os nu se — den Dag vor ny Biskop siger:

her har I en Opgave, hjælp nu af yderste Evne!

12) Lad os gemme dette til en særskilt Diskussion. Jeg tror ligesom Bladets jyske »Etatsraad« at Ungdomsspørgsmaalet drejer sig om Forældre.

Venligst R e d.

Blad og Bog

Angaaende Søndags-Evangeliet, lille Prædiken el. l., som nogle efterlyser i Bladet, vil jeg sige, at der kan maaske være noget om det. Lidt »de tempore« Princip vilde sikkert ikke skade. — Jeg bruger Johnsons: »Een Herre, een Tro' til Uddeling. Den er udmærket i alle Henseender, til et vist Standpunkt. — Man savner meget stærkt et Hefte, som begynder med Begyndelsen: Guds Tilværelse, Evigheden etc. og ender med Kirken. For jævne Mennesker, ikke høj Filosofi. Noget i Retning af Schindlers: Katoicisisme.

Med venlige Hilsner og Tak for Bladet! Deres Carl Vorm.

Katolsk Ugeblads

Administration henleder Opmærksomheden paa, at der endnu er en Del Abonnenter, der ikke har benyttet Giro-Kortet pr. 1. Juli, og henstiller til alle at spare Bladet for unødige Udgifter til Opkrævning.

Er De i Tvivl om Udfyldning af Giro-Blanketten til Konto Nr. 750 42, saa bed Postbudet hjælpe Dem.

Nye Abonnenter, som tegner sig ved blot at sende Kontingentet (meget praktisk!) bedes paa Talonen anføre »Nyt Abonnement« ell. lign. for straks at kunne blive anmeldt til Postvæsenet.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Lidt efter sad Walther i Sadlen og klappede glædestraalende Hesten paa Halsen, og nu gik det af Sted hen ad Vejen. — —

Klokken var elleve, da de vendte tilbage. Walther var blevet godt sulten af Turen og glædede sig allerede til Middagsmaden. — Tanten kaldte paa ham, og han gik ind i Køkkenet til hende. Han blev staaende en Stund hos hende og fortalte hende lidt om sin Rejse. Hun glædede sig oprigtigt over alt det skønne, han havde set og oplevet. Og saa begyndte hun ogsaa at fortælle: om sin egen Barndom, om hans Moder. Hun havde været saadan en god og from ung Pige, som alle holdt saa meget af...

Walther hørte opmærksomt efter, og gamle, glemte Begivenheder dukkede atter frem i hans Erindring...

Da Klokken var lidt over tolv, kom det glade Trekløver styrtende og nu lød det: »Mor, her — og Far der — og Walther, kom med os!« De fik ham med ind i Børneværelset og viste ham alt deres Legetøj: Byggeklodser, Jernbane og Tegneblokke.

»Saa, Børn, nu spiser vi!« — Bordet var smukt dækket og pyntet med friske Blomster. Først bad hele Familien »Herrens Engel«, og derefter bad de Bordbøn i Fællesskab. Det kan nok være, Maden smagte Walther; men det var ogsaa længe siden, han havde været

saa sulten. Medens de spiste, fortalte Onklen, hvordan han havde gjort Tantens Bekendtskab:

»Jeg havde været i Milwaukee til en Udstilling og var paa Vej over gik netop og tænkte paa, hvordan jeg skulde bære mig ad med at finde en Kone. Pludselig tørnede jeg sammen med en tyk Herre, som traadte mig eftertrykkelig paa Foden — og netop paa min Ligtorn. I min Forvirring raabte jeg paa Tysk: »De maa hellere købe Dem en Omstigningsbillet!« — Pludselig hørte jeg en Stemme sige: »Han er jo Wiener!« — Jeg vendte mig om, og hvad saa jeg? — En smuk, ung Pige ...«

Tanten blev helt rød i Hovedet og hævede Fingeren: »Far!« — Onkel lo, og Børnene lo, fordi Moderen rødmede. — —

Efter Middagen fik Walther Lov til at hvile sig lidt paa Sofaen, og Børnene blev sendt ud i Haven, for at de ikke sulde forstyrre ham. Bagefter drak de Kaffe ude i Lysthuset, og saa gik de en Tur gennem blomstrende Enge og Marker. Herude mærkede man ikke Storstadens Larm og Jag; kun i det fjerne hørte man Lyden af et forbigørende Eksprestog ...

*

Søndag den 14. April overværede Walther en Gudstjeneste, som Kardinalen i Chicago holdt. Det var første Gang han havde Lejlighed til at overvære en saadan

Gudstjeneste, og den gjorde et dybt Indtryk paa ham.

Ved Ellevetiden var han atter hjemme. Da han traadte ind i Hallen sprang Edith op fra en af Lænestolene og gik glædestraalende hen imod ham. »Naa, der kommer du endelig! Jeg har ventet længe paa dig! Nu har din Fader skrevet, og alt er i Orden. Du faar Lov til at blive Petroleumskonge!«

Det gav et Sæt i Walther, og han blegnede helt. »Til hvem har Fader skrevet?«

»Til min Fader. Et langt elskværdigt Brev; Far læste det højt for mig. Han skriver, at han med Tak gaar ind paa Forslaget, og at du til September kommer tilbage til Chicago. — Tænk dig, Walther, saa skal du altid blive hos os!« — Hun greb fat i ham og vilde hvirvle ham rundt. Men Walther rev sig løs med et heftigt Ryk. Han saa heller slet ikke saa glad ud, som hun havde ventet.

»Hvad er der i Vejen, Walther? Er du ikke glad?«

Han gav sig til at le, — men det var en underlig tvungen Latter. — »Naturligvis! Det er virkelig meget smukt af min Fader! Og det er ogsaa pænt af din Fader, at han straks har læst Brevet højt for dig!« — Uden at værdige Pigebarnet et Blik gjorde han omkring og gik hen mod Elevatoren. Edith fulgte forbavset efter ham. Han var ofte saa mærkelig! — Walther satte sig i en af Lænestolene og stirrede stift frem for sig. Han mælede ikke en Stavelse. Da Elevatoren holdt ved tiende Etage, sagde Edith surmulende: »Jeg vilde gøre dig en stor Glæde, og saa behandler du mig paa den Maade!«

(Fortsættes)

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

13. August 1939

Nr. 11

„Cremoneseren“

Nogen bedre Violin end en »Cremoneser« kan næppe findes. (En »Stradivarius« er ogsaa en »Cremoneser«). Navnet stammer fra den italienske By *Cremona*, hvor de berømte Violinbygger-Slægter hører hjemme.

Men vil De vide Hemmeligheden ved disse Violiner? Vil De kende Grunden til, at de frembringer saa dybe og saa rene Toner, at man ikke let finder Magen til? Saa hør da. Jeg genfortæller, hvad man har fortalt mig.

Ophavsmanden til hin berømte Violinbygger-Tradition siges at være *Armati*. Han forstod, at han maatte være meget omhyggelig med Valget af Træ til Fremstillingen af Instrumenterne. Han gik op i Bjergene for at søge efter den Træsart, han kunde bruge. Hans Tankegang var lige saa enkel som den var genial. Han udsøgte sig Træer, der ligeligt modtog Solens, Regnens og Blæstens Velsignelse. Og han søgte dem paa Bjergets Nordside, hvor Træerne er sendrægtige til at vokse; til Gengæld er deres Ved tættere og fastere end andet Steds. Og saaledes fandt han den Træsart, der

frembringer den skønneste og reneste Tone.

*

Da jeg fik denne faglige Oplysning, kunde jeg ikke lade være med at tænke paa, at Gud bærer sig ad ganske som *Armati*. Naar Gud søger sig »et Instrument«, som han vil spille paa, søger han blandt de Mennesker, der ligeligt har været udsat for »Sol, Regn og Blæst«; Mennesker, der troligt har taget imod, hvad Livet bød dem, uden at give op. Thi baade Sol, Regn og Blæst er en Velsignelse. Naar Stormen rusker i Træets Top, maa Roden gribe dybere, befaste sig. Medgang og Modgang er lige nødvendige, for at Mennesket kan gaa sin Udvikling igennem. Det er sjældent, at Vidunderbørn bliver store Mennesker. Udviklingen skal gaa roligt og støt. Det bedste, Mennesket kan gøre, er i Virkeligheden at lade Gud arbejde med sig, forme sig, omdanne sig. Og man maa lade det ske uden at gøre Modstand. Man maa kunne *taale*.

Hvis Træet dejses om Kuld ved det første Vindpust, hvad bliver der saa af det? Eller det Træ, der kun kender til Sol, hvordan gaar det med det? For

ikke at tale om Træet, der er kommet i Mørke og slet ikke oplever Lysets Fryd.

*

Det vanskeligste Punkt i Kristendommen er uden Tvivl Kristi Krav til os om at »bære vort Kors«. Vor Natur stejler som en vild Hest overfor Prøvelsen. Saa er det godt at huske, at »Cremoneseren«, der lader den dejlige Tone klinge, aldrig var blevet til, hvis ikke et Fyrretræ paa Bjerget havde kæmpet imod Stormen og sejgt havde holdt Stand. Det blev muligt, ikke blot fordi Træet holdt sig oprejst, men fordi det i denne Kamp blev omdannet.

Skal Gudstonen klinge i vort Liv, maa vi være i Besiddelse af en sejt Vilje til at taale uden at give op; en uovervindelig Tilid til, at vi ikke er Ofre for Tilfældigheder, men at Gud danner os, fordi han elsker os.

Derfor maa vi ogsaa »gro paa Bjerget«, i Troens høje, stærke Luft. Der er lunere og mageligere i Dalen. Men det er Resultatet, man skal se paa.

Det er vort store Kald at blive Klangbund for Gudstonen.

C. B.

Horisonten rundt

Fra Rom

Roberti Farinacci, den tidligere Sekretær for det fascistiske Parti, var den, som startede den antisemitiske Bevægelse paa italiensk Grund. I den sidste Tid har han meget voldsomt angrebet dels de franske Katoliker, dels »Osservatore Romano«.

Der skal til næste Aar fra 4. til 8. September afholdes en international eukaristisk Kongres i Nizza. Det er dette, som har vakt Farinaccis Vrede, formodentlig paa Grund af det kendte italienske Krav paa denne By. Han forudser, at Kongressen »under religiøse Paaskud vil give Anledning til Demonstrationer mod de totalitære Stater«. Han angriber specielt Kardinal Verdier: »Vi kender kun alt for godt hans Maner« og udtaler sin Forbitrelse over, at Franskmændene ved deres nationale eukaristiske Kongresser har givet Ordet til jødiske Rabbinere.

Farinacci paastaar, at »Osservatore Romano«s Holdning er i indlysende Modstrid med Pavens egen Holdning. Vatikanets Blad er »anti-italiensk, haardnakket anti-tysk og afgjort franskvenligt«.

I Forbindelse med denne løbske Nationalisme kan vi nævne en anden romersk Nyhed, som tillige viser, hvor moderne man er i Pavestaten. En amerikansk Præst, Pastor John Wright fra Boston, skulde for nylig forsvare en Doktorafhandling om »Teologi og Patriotisme« overfor det gregorianske Universitets Professorer. Pave Pius ønskede at sætte sig ind i den akademiske Debat om dette aktuelle Emne og gav derfor Besked om at hele Disputatsforsvaret skulde optages i Lydfilm.

Nazistiske Jurister om den østrigske Kirke

I »Nationalsozialistischen Monatshefte« for Juli skriver Landsgerichtsrat Dr. Keith om

»Det østrigske Konkordat«. I Lighed med andre nazistiske Jurister kommer han til den Slutning, at det østrigske Konkordat fra 1934 er bortfaldet. Det er ikke afløst af Rigskonkordatet, men Østrig er at betragte som »et konkordatsløst Rum«. Heraf følger ikke, at den almindelige Kirkeret nu gælder i Østrig, tværtimod raader nu »Rigets frie, ubundne Lovgivning« i Kraft af hvilken Racebestemmelserne i Ægteskabslovgivningen nu er indført i Østrig, de teologiske Fakulteter i Innsbruck er afskaffet og Statens økonomiske Ydelser til Kirken inddraget. »Førerens maalbevidste og stærke Statskunst« har knust Vatikanets Kirkepolitik i Østrig og »nu kan Rigets egen Lovgivning for Ostmarken selv regulere Forholdet mellem den katolske Kirke og Staten til Fremme af det sande religiøse Liv og til vort stortyske Fædrelands Vel.«

Lignende Resultater naar Prof. Werner Weber fra Berlin i »Zeitschrift der Akademie für deutsches Recht«. Han beskæftiger sig ogsaa med Kirkens Økonomi, som skal løses fra Staten. Nærmere forklaret: Kirkens Indtægter skal *tilvejebringes* ad privat Vej — deres *Benyttelse* derimod være underkastet nøje Statskontrol.

Fader Coughlin

Den kendte amerikanske »Radiopræst«, Fader Coughlin, udtalte sig som bekendt for nogle Maaneder siden paa en saadan Maade, at man ikke uden Grund beskyldte ham for Antisemitisme. Siden da har der været voldsom Strid om hans Udsendelser og om hans Blad »Social Justice«. Da der i den Anledning blev dannet en »katolsk Komité til Bekæmpelse af Antisemitisme« (hvori der ved Siden af Biskopper ogsaa findes den tidligere ubesejrede Verdensmester i Sværvægtsboks-

ning Gene Tunney), tog »Social Justice« meget heftigt fat mod Komitéens eget Blad »The Voice« og det ansete »The Commonwealth«. Det er vist amerikansk, at mens Coughlin-Bladet brugte de skarpeste Vaaben mod Modstanderne i al Almindelighed (bl. a. »de sakaldte katolske Blade, hvis Redaktører er veluddannede i den kommunistiske Strategi«), tog det sig faderligt og venligt af Bokseren (»han har været en clean fighter og levet et rent Liv« ... »rejs dig før Klokken slaar ti; vi venter dit come-back«).

Ifølge Jesuiternes Ugeblad »America« skal det være et muntert Syn at se »Social Justice« og »The Voice«s Bladsælger kappes i høje Raab paa New Yorks Gader.

Fra Reklamens Overdrev

Til Underholdning — for herhjemme behøves det heldigvis ikke til Advarsel — kan vi fortælle, at et rigelig smart Firma anbefalede sine Varer i et Sommernummer af et fransk katolsk Tidsskrift for Damer ved at fortælle, at det solgte en »Katolsk Aktions Badedragt«. Denne Badedragt var »sømmelig og moderne« og kunde faas i rødbrunt, støvgraat, søgrønt og et Par andre interessante Farver samt i en ekstra Kvalitet i endnu mere udsøgte Kulører.

Det vakte en Opmærksomhed, som ikke var smigrende: »Temps Présent« kommenterede Annoncen ret bidende, idet Bladet udtalte Formodning om snart at høre om Parfumen »Odeur de Sainteté« eller den ny, uskadelige, regulerende Pille »Det indre Liv«.

Dermed være ikke sagt, at Badedragten ikke interesserer Moralen. Det er kun et Spørgsmaal om Takt, og vi inviterer vore Læsere til omhyggeligt at læse alle Ugebladets Annoncer og med Glæde konstatere deres gode Smag.

Lourdes

— mere end en undergørende Kilde

af Tove Frydenlund

»Var De igen i Lourdes i Aar? Saa De mange Mirakler? Ingen? Det var da mærkeligt!« Hvor jeg kender den Udtalelse!

»Der sker ikke flere Mirakler i Lourdes,« skrev en Præst her hjemmefra for et Par Aar siden, for han havde ikke set nogen i de fire Dage, han var dernede.

»Jeg skulde bare være Vor Herre een Dag,« sagde en gammel amerikansk Præst, som sad paa Esplanaden i Lourdes og saa de syge blive anbragt i Rækker før Sakramentsprocessionen, »saa skulde alle disse Stakler rejse sig og gaa helbredte bort.«

Og endelig endnu en Udtalelse fra en Lourdespilgrim: »Hvad nu med alle de syge, som ikke bliver helbredt?«

De to første Bemærkninger er lette at svare paa.

For det første sker der kun forholdsvis faa Mirakler. Jeg har oplevet seks i ialt fyrretyve Uger. For det andet ser man normalt ikke Miraklerne ske; den, der føler sig helbredet, rejser sig ikke og bryder ud i Magnificat som paa det gamle Billede, man saa tit ser, eller i R. H. Bensons Fremtidsroman »*The Dawn of All*«. Han skal nok blive standset, hvis han prøver paa den Slags Ting; ethvert Skin af Hysteri skal og maa undgaas. For det meste opdages en Helbredelse først paa Hospitalet; den ene, jeg saa, hændte bag en Skærm, anbragt om et Dødsleje *dér*; og er der noget, Læger og Præster og Hospitalssøstre er bange for, saa er det at snakke om et Mirakel og samle Opløb om en muligvis helbredet, før de er ganske sikre paa, at der er hændt noget overnaturligt. For det tredje skal der saa meget til, for at et Mirakel maa kaldes for et Mirakel, at den berømte Kamel næsten lige saa let kommer

gennem sit Naaleøje som et Mirakel paa Bureau des Constata-tions' Lister.

»Jeg er kommet til dem med blinde, der saa, lamme, der gik, brystsyge, hvis Lunger virkede normalt; og de lykønsker dem og sender dem bort igen, og saa siger de til mig: De skal se, John, en Dag kommer De nok til os med et *rigtigt* Mirakel,« fortalte Liverpoolpilgrimstogets ledende Brancardier John Traynor, selv Efterkrigstidens berømteste »Mirakel« i Lourdes, og rystede bekymret paa Hovedet. Altid har Lægerne saa meget at indvende. Saa kommer de helbredte for sent med deres Forsikring om Helbredelse, — hvem kan vide, hvad der er sket i Mellemtiden? Saa mangler de Lægeattester, og ingen kan nøjes med selv at fortælle om sin Sygdom. Saa har de været under Kur i Forvejen, en Kur, der muligvis kunde føre til en normal Helbredelse. Der er saa meget, som kan gøre, at Bureau des Constata-tions' Læger maa nøjes med at lykønske og lade være med at tale om Mirakler.

Svaret paa den tredje — meget ofte gentagne — Udtalelse har enhver paa rede Haand; den udspringer jo kun af et kærligt Hjertes Medlidenhed med de syges haarde Skæbne. Man ønsker blot at hente Himlen ned, naar man ser saa megen Lidelse omkring sig. Tænk, om Tommy med Sovesygen, der ramte ham for nogle Aar siden midt i hans teologiske Studium, om Mc. Cormick med de lyseblaa Barneøjne i det smukke gamle Ansigt — og de stakkels smaa forkrøblede Ben, om den blinde og lamme Jernbanekonduktør, der trods frygtelige Hovedsmærter og fuldkommen Hjælpeløshed ikke har beklaget sig en eneste Gang paa den lange Rejse fra

Liverpool og under hele Opholdet hernede, men kun er rørende taknemmelig for hver lille Tjeneste, om den blinde Pige, der kommer igen Aar efter Aar, om Epileptikerne og Krøblingene fra Krigen — om de alle sammen fik deres Førlighed igen! Men det gør de ikke — og nu er vi ved den sidste Udtalelse: Hvad med alle de Tusinder, som ikke bliver helbredt?

Svaret herpaa fører ind til Kærnen i den verdensomspændende Andagt, der har Lourdes til Centrum.

Helbredelser sker der altsaa af og til — hvad enten de nu anerkendes som Mirakler eller ej. Men Helbredelserne er ikke de vigtigste Mirakler.

Det er værd at lægge Mærke til, at Guds Moder aldrig lovede Bernadette, at der skulde ske Helbredelser i Lourdes.

Grotten skulde være et Val-fartssted, et Bønnens Sted: »Der skal bygges en Kirke — Folk skal komme hertil i Procession — Gør Bod — Bed for Synderne — Drik af Kilden, og tvæt dig deri.« Det sagde Guds Moder; men hun talte ikke om mirakuløse Helbredelser.

Alligevel møder man Mirakler, naar man færdes mellem de syge i Lourdes. »Her er som i Himlen!« er den Sætning, man hører hyppigst. Aldrig en Klage, aldrig et bittert Ord. »De syge er altid lykkelige,« sagde Hospitalets Kapellan, og jeg ved, han har Ret. Tro og Tillid, Glæde og Fred tager de med sig tilbage til Hospitalet, Vanførehjemmet, Blindeinstituttet eller det Hjem, hvor de plejes med Opofrelse — eller maaske mærker, at de er forfærdelig meget til Besvær.

Det er Lourdes' bestandige Mirakel, som man aldrig træf-tes af at opleve.

Synet af de vældige Menne-skeskarer, den i Timevis fortsatte Uddeling af Kommunionen, de endeløse Sakramentsprocessioners Tusinder af »Mariabørn« med hvide Slør og lyseblaa Bannere og deres imponerende Rækker af gamle og unge Mænd, de straalende Kærtprocessioner, Grottens Hundreder af Lys, hele

det storslaaede religiøse Sceneri med Deltagere fra alle Lande, kan godt til sidst virke trættende, hvor betagende det end er, ligesom man kan trættes af Sangen og Rosenkransbønnen. Men de lidendes Taalmodighed, Gudhengivenhed og Andagt, Synet af dem, naar de velsignes af Frelseren i Sakramentet, den tillidsfulde Fortrolighed, hvormed de kommer os i Møde, der er med til at hjælpe dem, — blot fordi vi hører til i Lourdes — — alt dette rører og betager en lige stærkt hvert Aar, og for hver eneste Gang nye Hundreder af syge fylder Hospitalets store Sale. Den, der fik Lov at være Vor Herre een Dag, fik jo ogsaa at se, hvorfor alle Lidelserne skal til og maa fortsættes, om end i større Haab og Tro og Kærlighed, efter Valfarten til Lourdes; maaske er det disse Lidelser, der skal bevare Freden i Europa, maaske skal de hjælpe de fortvivlede og forfulgte, men i alt Fald skal de gøre de Stakler, som bærer dem taalmodigt, til Helgener i Himlen.

Lourdes er altsaa noget andet og større end bare den undergørende Kilde, som fejlagtig er blevet trukket frem paa Førstepladsen i Verdens Bevidsthed. Legemlig Sygdom er jo ikke den største Ulykke, der er til; og de Hundredtusinder, som strøm-

mer til Lourdes, kommer ogsaa for andet end deres egen eller andres Helbredelses Skyld.

»Lourdes er i Tilbagegang,« skrev et eller andet Blad for et Par Aar siden. Det er ikke sandt. Tilstrømningen er større end nogen Sinde, skønt Italienerne i Aar kun er svagt repræsenteret, fordi Enkeltpersoner ikke kan faa Pas, og ret mange Valfarter ikke vil blive tilladt, og skønt Spanierne, som før Borgerkrigen mødte saa talstærkt op, selvfølgelig endnu ikke er naaet til at organisere Pilgrimstog.

Fra Holland, Belgien og England kommer flere og flere, og Frankrig selv sender stadig større Valfarter af Sted. Skønt Tiden indtil den 14. Juli er forholdsvis stilfærdig i Sammenligning med, hvad der kommer bagefter, er der myldrende Liv næsten uafbrudt. Et vældigt belgisk Pilgrimstog med over 5000 Deltagere er i Lourdes samtidig med 6000 fra Arras og 400 Englændere fra Lancaster. De efterfølges af 1200 fra den hollandske Provins Limburg og et stort Antal fra Antwerpen. Disse har tilsammen over 500 syge, som anbringes paa det ene Hospital, mens de syge Bretonner fra Quimpers store Pilgrimstog med 5000 Deltagere fylder det andet.

Et Par stille Dage uden organiserede Valfarter betyder ikke Tomhed; Amerikanere og Irlændere, Polakker og Czecker foruden de talrige Franskmænd samles foran Grotten.

Og saa kommer Pilgrimstogene igen. Det fra Liverpool har 1400 Deltagere med 150 syge, og Glasgow møder med ikke mindre end 1700, hvoraf 147 syge; det sidste virker ret imponerende — — har man ikke gaaet og troet, at Skotland var noget af det mest protestantiske, der var til?

Tyskere ser man jo ikke; men man præsenteres flere Gange for en lille Historie, der ogsaa har fundet Vej til engelske Blade: En Dag i Begyndelsen af Juni ankom en lille Gruppe Tyskere ved Middagstid til Lourdes, fastende, uden en Skilling i Lommen. Billetten kunde de købe hjemme; men de 10 Mark, de maatte have med, var hurtigt brugt op. Hospitalité, Foreningen af frivillige »Brancardiers« og Sygeplejersker, tog sig af dem. Trods det sene Tidspunkt blev der læst en Messe for dem, hvorunder de alle kommunicerede, og bagefter var de Hospitalité's Gæster ved en god Middag, før de rejste tilbage igen.

Dette er Lourdes. Krigsfrygt, Kriser, Vanskeligheder af alle Arter tæller ikke med, naar man vil dertil. Det føles af alle som et Fristed og et Sted, hvorfra maaske Frelsen fra al Verdens Uro kan komme. Bretonnerne kaldte deres Valfart en Fredsvalfart, og Bøn om Fred skulde være dens alt overskyggende Formaal. Her har vi atter Lourdes som andet og mere end den undergørende Kilde.

I det lange Litani, som bedes under Meddelelsen af den sakramentale Velsignelse til hver enkelt syg, lyder det: »Herre, den, du elsker, er syg! Herre, lad mig komme til at se — at høre — at gaa!« Men det er kun en lille Brøkdal af, hvad der bedes om. Her bønfaldes Himlen om Tro og Haab og Kærlighed, Fred i Verden og i Hjertet, Velsignelse over Paven og Fædrelandet, Helliggørelse af Præsterne, Frem-

Vor Frues Helligdom i Lourdes

gang for Missionerne -- — Guds Vilje med os alle.

I Lourdes samles hvert Aar mange Tusind Krigsdeltagere fra alle Lande til Bøn for Freden. Her holdtes 9.—12. Juni i Aar for anden Gang et stort Flyverstævne. Her mødes katolske Læger, her holder katolske Sygeplejersker Kongres, og her findes et af de største og mest internationale katolske Broder-

skaber, Hospitalité de Notre-Dame de Lourdes.

Da Pave Pius XI helgenkronede Bernadette, kaldte han hende »en Helgeninde for hele Verden«. Og det er rigtigt; hun betød jo ikke blot noget for et enkelt Land eller en snæver Kreds; ved hende skænkede Himlen hele Verden et Valfartssted — et Fristed.

T. Fd.

Liturgi for Lægfolk:

SYNG MED!

Hvad vilde Ugebladets Læsere sige om NN, hvis de en Dag ved et Besøg hos ham blev modtaget paa den Maade, at han roligt blev siddende med en god Bog og i Stedet for at gengælde Gæstens God Dag« lod svare »God Dag« ved et eller andet velvilligt Menneske, som stod ved Siden af hans Bord og nu havde paa taget sig at svare paa hans Vegne, hvis det passede ham bedre at blive ved den gode Bog —? Hvad vilde man sige om ham, hvis han modtog en Gæst paa den Maade? — Eller hvad vilde man sige, hvis han i et Selskab, hvor Værten opfordrede Gæsterne til efter en Tale for Kongen at synge »Kong Kristian«, ikke deltog i dette, men trak sin gode Bog op af Lommen og lod de andre synge, som de nu vilde: *han* skulde just nu have et Par Sider af sin Bog. — Eller hvad, om han, medens Værten senere paa Aftenen læste op for sine Gæster, opfordrede dem til i Stedet for at følge med i Oplæsningen at synge en lille Sang?

Hvad vilde man sige? For *noget* vilde man sige. Vi kan springe alle de mulige Bemærkninger en detail over og blot slaa fast, at man vilde finde en saadan Opførsel højst besynderlig, hvis man ikke vilde bruge et stærkere Udtryk. Der er jo i sig selv ikke noget ondt i, at NN læser en god Bog, men han skal lægge den, naar vi besøger ham, og svare paa vort »God Dag«, og kan han ikke rette sig efter de Love, der gælder for menneske-

lige Sammenkomster, maa han se at faa det lært. Hans smaa Sange kan maaske være meget gode; de skal blot ikke bruges til at forstyrre med.

Vi kan føre Tankegangen fra disse blot tænkte Foreteelser videre og spørge: hvad vilde man sige om NN, hvis han i Kirken, naar Præsten sang »Dominus vobiscum, Herren være med eder«, ikke svarede selv, men overlod det til andre at synge »Et cum spiritu tuo, Og med din Aand«. Eller hvis han, medens de andre sang videre, naar Præsten havde istemt »Gloria in excelsis Deo, Ære være Gud i det Høje«, i Stedet for blev siddende og bad for sine afdøde. Eller hvis han under Evangeliet sang »Kom, Skaberaand« —? Det er godt at bede for de afdøde, og det er godt at anraabe Gud Helligaand, men ikke sandt: hver Ting til sin Tid. »Alt skal gaa sømmeligt for sig og med Orden.« (1. Kor. 14,40). Naar Kirken nu har en bestemt Ritus for sin Gudstjeneste, hvorfor saa ikke følge den? Hvorfor ikke være med i Fællesskabet, Guds Børns Fællesskab? Hvorfor ikke rette sig efter de Regler, der gælder i Guds Kirke, naar man dog er saa ivrig efter at rette sig efter det rent menneskelige Samfunds Love? Hvorfor bryde ud af Fællesskabet? Hvorfor gaa sine egne Veje? Hvorfor, hvorfor?

Som bekendt fik Pius X engang stillet det Spørgsmaal: »Hvad skal vi bede under

Messen?« Hvad svarede den store Pave? Han sagde: »I skal ikke bede under Messen. — *I skal bede Messen!*« Det er ikke Kirkens Mening, at kun Præsten skal læse de liturgiske Tekster. Det er heller ikke Kirkens Mening, at han ikke skal have Svar, naar han direkte henvender sig til Menigheden. Tværtimod er det Kirkens Ønske, at ALLE i Kirken synger med. Hvis man ikke kan, saa kan man lære det. Man er ellers ikke bange for at ofre Tid og Penge paa at lære saa meget andet. Hvorfor da holde sig tilbage, naar det gælder noget saa smukt og ophøjet som at kunne tage Del i Gudstjenesten? Hvorfor ikke være med? Hvorfor sidde og beskæftige sig med andre Ting eller være mere eller mindre passiv? Koret er ikke til Stede for at svare paa Menighedens Vegne som Manden, der sagde: »God Dag« i Stedet for NN, der ikke kunde slippe sin lille Bog. Koret er der for at lede Sangen og synge Messens vekslende Delc, og gid mange flere vilde melde sig til denne smukke Tjeneste i Guds Hus. Men ellers bør ALLE »være med«: baade i Højmesse og i den stille Messe; alle bør tage aktivt Del i Gudstjenesten. Behjertede Mænd har netop nu taget Initiativet til Udgivelsen af en lille Bog med de allerletteste, gregorianske Melodier til Brug ved Gudstjenesten. For at gøre alt saa nemt som muligt har man under den latinske Tekst, ind imellem Noderne, sat en dansk Oversættelse. Der mangler nu bare det, at man, naar den udkommer, og det varer ikke saa længe, anskaffer den og saa beder sin Sognepræst arrangere et lille Kursus i Bogens rette Brug. Naar man har valgt gregoriansk Sang, er Grunden simpelthen den, at denne Sang frem for nogen anden er den katolske Kirkes Sang, og fordi de gregorianske Melodier bedre end andre egner sig til liturgisk Brug.

(En senere Artikel vil nærmere gøre rede for Kirkens liturgiske Musik.)

Jacob Hjorth.

Bonden er Skaberens Kompagnon

Katolsk Aktion blandt Frankrigs Landbefolkning

Angelus

De franske Jacister, den kristne Bondeungdom (Jeunesse agricole chrétienne), har i Foraaret fejret deres 10-Aars Jubilæum. Det skete ved en stor Kongres i Paris med Møder, Taler, Festspil og Folkedans. Tyve Tusinde Unge, udsendt af de mange Hundrede Sektioner rundt om paa Landet, bekendte deres Tro paa Kristus med en Begejstring, der ikke stod tilbage for deres Brødrer og Søstres, Jocisternes, i 1937.

Som Jocisterne vil genkristne Byernes Arbejderkredse, har Jacisterne sat sig til Maal at føre den franske Bondebefolkning tilbage til Kirken.

Der er ganske vist mange Egne i Frankrig, hvor den katolske Tro endnu er fast forankret, f. Eks. i Bretagne. Men andre Steder er der intet levende religiøst Liv, kun Skik og Brug faar Folk til at gaa i Kirke. Og der er Egne, hvor Katalicismen er fuldstændig død.

De franske Bønder er ikke lettere tilgængelige end Arbejderne. De bliver ikke let begejstrede og kan ikke lide Samarbejde eller Fællesskab. Alligevel er Jacismen nu i Løbet af ti Aar vokset til en Bevægelse, der stadig griber om sig. Hvor mange Besøg, Samtaler, Diskussioner og Møder har der ikke skullet til, før de Titusinder Tilhængere, Jacismen nu tæller, er blevet vundet ... Landsbypræsten, som før ofte stod ene overfor en

fjendtlig Befolkning, har nu en Skare Unge ved sin Side, som er parat med deres Tid, Opfindsomhed og Hjælpsomhed for at hjælpe ham med at vinde Bønderne tilbage til Kristus.

Ingen Steder i Samfundet er det vel i Grunden mere naturligt at være Kristen end paa Landet. Bonden lever nær op ad Virkeligheden, saa at sige ved Livets Kilder. Roerne og Kornet, der saas, vokser og bliver til Næring — Kalven, der fødes og trives — det er levende Værdier, Bonden frembringer som en direkte Fortsættelse af Skaberens Værk, næsten som hans Kompagnon. Han lever i Omgivelser som dem, Frelseren bruger til Baggrund for mange af sine Lignelser.

Paa Landet er der ingen Proletarer som i Storbyen, ingen Klasesedeling i egentlig Forstand. Alle, Jordbrugerne, deres Medhjælpere, Haandværkerne og Smaakøbmændene, er fælles om dette, at det er Jorden, der giver dem det daglige Brød. Hvor let skulde de ikke kunne samles om det himmelske Brød ...

Jacisten „gider“

Jacisterne er ikke bare aandelige og fromme, de har en klar og praktisk Forstaaelse af, at der skal ikke bare snakkes, men handles. Deres Arbejdsprogram har tre Punkter:

- 1) religiøst: genkristne Bondebefolkningen og først Ungdommen,
- 2) aandeligt: gengive Bonden hans Selvfølelse,
- 3) økonomisk: skaffe bedre og tryggere Livsvilkkaar for ham.

Naar et eller andet Spørgsmaal skal drøftes, en Sag ordnes, en Beslutning gennemføres eller Interesser varetages over for det offentlige, er det Jacisten, der er parat til at paatage sig Hvervet, og efterhaanden ved hans Fæller, at ham kan de altid stole paa, han »gider«, naar ingen andre har Lyst eller Mod. Saa faar de ogsaa Respekt for hans Overbevisning og kommer en Dag for selv at være med i Arbejdet for at hæve Landbefolkningens økonomiske og aandelige Niveau og bringe den tilbage til Kirken.

Den franske Jord affolkes

Et af de tristeste Fænomener i Frankrig er Jordens Affolkning. Jacisterne har ved et vidt forgretnet Rundspørgsmål samlet Oplysninger om, hvordan det i Virkeligheden staar til; de har søgt at blive klar over, hvad der er Aarsagerne, og foreslaar derefter, hvilke Midler der kan anvendes for atter at faa Livet til at blomstre.

Der er Egne, hvor Halvdelen af den Jord, der tidligere blev dyrket, nu er overgroet af Krat og Ukrudt, fordi der var for faa Mennesker til at holde den under Ploven. Huse falder i Ruiner og bliver liggende saadan i Aarevis, saafremt ikke indvandrede Polakker, Italienerne eller Spaniere tager dem i Besiddelse.

Grundene hertil er to: der fødes for faa Børn, og Ungdommen flytter til Byerne. Kun i de katolske Egne er Familierne store nok til, at en Del af de Unge kan udvandre til Byerne, uden at Jorden forsømmes.

Dette kan bedres, siger Jacisterne, som har forstaaet, at de som Kristne har første Pligt til at tage Affære her.

Livsvilkkaarene paa Landet maa bringes mere paa Linje med Byernes, saa Ungdommen kan blive der uden at trues af en Tilværelse i Ensomhed og Fattigdom. Viljen til Livet maa overvinde Fødselsnedgangen, og Bønderne maa igen blive stolte af deres Gerning. Ægteskabslaan maa gøre det lettere at stifte Familie, og Staten maa hjælpe Smaabønderne til at blive selvejende (de fleste franske Smaabrugere lejer deres Jord). Landsbyen med Kirken maa blive et Centrum, hvorfra Livet udfolder sig i Hjemmene og ud over Markerne.

Saadan arbejder Jacisten, en Bonde blandt Bønder, i den katolske Aktion. Og Fremtiden tilhører den, der staar paa Livets Side.

Frit efter Temps Présent.

Hvad med Fuglene

der ikke saar og høster?

Tanker ved Høst

Nu klapper Mejemaskinerne af Sted over Danmarks Agre, og snart rejser Kornstakkene sig ved Gaardene, og Laderne fyldes. Høsten er inde, og den er en Slags sidste Akt i det Drama, som Bonden spiller med i hvert Aar. Den er Aarets Højdepunkt, og alle Kræfter lægges i, for der staar meget paa Spil.

Og Spændingen ude paa Landet er stor. Man kan nok skønne, om Høsten bliver stor eller lille, men noget bestemt kan man ikke vide, før man faar prøvet at tør-ske nogle Læs af de forskellige Kornarter. Vi haaber herude, at Kornet vil give mere, end det en Overgang under Tørken tegnede til. Hveden er den bedste i Aar!

Saa dan en Mark giver for Udenforstaaende --- for Byboeren --- Indtryk af en overvældende Rigdom, og der tænkes nok mange Tanker af dem, der cykler eller biler forbi, som Landmanden ikke uden videre kan akceptere. F. Eks. »Sikke Penge den Bonde nu kan lave.« »De skulde skamme sig, at de altid klager!« »Ja, saadan skulde man have det, det kommer næsten af sig selv!« o. s. v., o. s. v. De tænker ikke paa, hvor meget Slid og hvor mange Penge, det har kostet Aaret igennem at naa frem til en god og rig Høst. De betragter den som en Himlens Gave, hvad den jo ganske vist ogsaa er; men har ikke Forstaaelsen af, at Landmanden i ganske overordentlig Grad skal lægge Kræfterne i, hvis han skal vente sig Gaver ovenfra! Det skal man jo for Resten altid og i alle Forhold.

Saa husker man blot paa Martha

Maaske var det slet ikke af Vejen netop nu i Høsttiden at tænke lidt paa, at Landmanden netop er et godt Forbillede paa Menneskelivet. »Som man saar, saa høster man«, siger det gamle Ord. Ja, paa Høsten kendes det, hvordan der er

arbejdet i den Tid, der gaar forud. Er der arbejdet godt og ærligt og maalbevidst, saa kommer der ogsaa et Resultat ud af det. Det gælder Dyrkningen af Jorden, men det gælder ogsaa Livet selv. Jamen, hvad saa med Ordet om Himlens Fugle, der ikke saar og ikke høster og ikke sanker i Lade? Gælder det slet ikke? Jo, det gør. Vi skal bare huske paa et andet Ord: »Martha, Martha, du gør dig Bekymringer over mange Ting ...«, saa forstaar vi ogsaa Meningen med det. Der er noget, der er væsentligt, og noget andet, der er uvæsentligt, og de to Ting skal man skelne vel imellem.

Jovist skal vi saa. Og vi skal saa godt og gøde godt. Vi har endda Lov til at gøre det ekstra godt med det ene Formaal at høste godt og faa Laderne fulde. Høsten kommer jo ikke blot os selv til gode, men hele Samfundet. En ren og frodig Mark virker ogsaa ved sit Eksempel ligesom en arbejdsom og ordentlig Livsførelse.

Derfor har vi herude paa Landet Lov til at glæde os ligesaa galt, det skal være, over en god Høst. Naar vi selv har gjort, hvad vi kunde, og Vorherre saa ovenikøbet har sendt Regn i rette Tid, saa skulde vi vel have Lov til det! Og derfor behøver vi jo ikke at glemme »det ene fornødne«.

Lad os se stort paa det!

Men desværre har Høsten og Høstglæden forandret sig i Tidens Løb ligesom alt mulig andet. Høsten selv er blevet større og endda er den blevet lettere. Til Gengæld er Glæden blevet mindre. I gamle Dage var en stor og god Høst ensbetydende med et godt Aar. Saa dan er det ikke nu mere. Høsten kan ikke alene gøre det, men den kan hjælpe til. Og hvis vi alle var lidt mere rigtig indstillet, kunde Høstglæden maaske trods det blomstre op igen. Den ligger os i Blodet fra svundne og mere lykkelige Tider.

Saa de kan nok alligevel have Grund til lidt Misundelse, dem der cykler forbi de flotte Kornmarker og synes, at vi Landboere kan sagtens. At Misundelsen bare har forkert Adresse, naa, ja — lad os se stort paa det!
E. B.

Rom og Verden

Den hellige Fader vil efter al Sandsynlighed forblive i Castel Gandolfo i to Maanedere. Da der ogsaa finder Audienser Sted herude i Albanerbjergene, er der opført en Slags overdækket »Hall«, hvor Pilegrimmene kan finde Ly for Sol og Regn. Allerede to Dage efter Ankomsten til Castel Gandolfo gav Paven forskellige Privataudienser samt modtog to Pilgrimstog, henholdsvis fra England og New York. Den hellige Faders Dagværk er iøvrigt ogsaa herude opfyldt med Arbejde; tre Gange daglig bringes de sidste Efterretninger samt skriftlige Sager herud pr. Automobil.

*

I Slutningen af August finder den aarlige tyske Biskopskonference Sted ved den hellige Bonifatius' Grav i Fulda; i Aar mødes for første Gang samtlige Biskopper fra det stor-tyske Rige i Fulda.

*

Kardinalsudvalget, der varetager Ledelsen af den katolske Aktion i Italien, har foretaget nogle vigtige Ændringer i Institutionens Statutter. Saaledes overdrages f. Eks. Ledelsen af den italienske katolske Aktion i hvert Bispedømme til Biskoppen. Beslutningen om denne Ændring i Ledelsen, der tidligere laa i Lægfolks Hænder, kommer direkte fra Kardinalsudvalget og opfattes i Regeringskredse som en Bekræftelse paa Pavens Vilje til at undgaa enhver Gnidning mellem den hellige Stol og Staten. Den katolske Aktion decentraliseres herved væsentligt, idet kun Spørgsmaal af almen Karakter i Fremtiden forbliver i Kardinalsudvalgets Kompetence.

Liobasøstrene

kommer til København

Søster Maria Birgitta fortæller om Fremtidsplanerne

Udenfor St. Liobasøstrenes Hus i Sønderborg blomstrer Roserne, ikke som andre Steder i ensrettede Bede, hvor hver Busk har sine Naboer nøjagtig tre Skridt fra Livet — nej, her har de gule Roser dannet en Familie, den er tæt i Centrum, men længere ude gror Buskene friere og mere spredt, ganske som en Stjerne-taage. Granitblokkene stikker frem under dem hist og her, en slynget Sti fører videre til de andre dybrøde og lyserøde Rosengrupper, der er bygget op paa samme Maade. Bygget op — ja, for Rosernes Lousang er næppe mere tilfældig end den gregorianske Sang inde i Kapellet; der ligger faste Principper til Grund, skønt de udfolder sig med Frihed i Enkelthederne.

Øverst oppe i det store, hvide Hus med takkede Gavle og rød Tag bor St. Liobas danske Døtre: Søster Maria Birgitta, Søster Ansgaria og Søster Sunniva. Men

det bliver deres sidste Sommer hernede — i Løbet af den nærmeste Fremtid rejser de herfra for at bosætte sig i København.

— Hvordan kan det være, spørger jeg Søster Maria Birgitta, — at De nu vil forlade Sønderborg og begynde en Virksomhed i Hovedstaden?

— Vi forlader Byen efter Biskoppens Ønske, siger Søster Maria Birgitta. — Biskoppen mener, at vi vil kunne hjælpe med at løse flere vigtige Opgaver, som venter paa deres Løsning.

— Hvilke Arbejder vil De nu tage op i København? De samme som her i Sønderborg eller andre og nye?

— Som Benediktinerinder er det vort Hovedformaal at vække og fremme Interessen i Menighederne for liturgisk Liv — et Forsøg herpaa er bl. a. de liturgiske Kursus i Assens.

Det er vort Ønske at komme i personlig Kontakt med den kvindelige katolske Ungdom

gennem Santaler og Studiekredse og Kursus af forskellig Art. Vi vilde ogsaa gerne arrangere Sammenkomster og Foredrag for Mødre og Børn. Da enhver Form for socialt Arbejde, f. Eks. særlig Børneforsorg, hører med til Ordenens Opgaver, afhænger det af Forhold, Tid og Kræfter, hvor meget vi kan paatage os m. H. t. Arbejde i Fritidshjem, i Sognene, Menighedsplejen, derunder ogsaa Barselpleje.

— Hvor skal De bo i København, og hvorledes har De tænkt at indrette Dem?

— Foreløbig har Biskoppen tilbudt os Husly i det tidligere Seminar i Ordrup, men vi haaber meget snart at finde egnede Forhold inde i selve Byen. Vi har tænkt os at indrette os saadan, at vi baade har aabent Hus for katolske Kvinder og har Værelser til Udlejning for erhvervsøgende og studerende. Det er vort Haab med Tiden at faa et »katolsk Hus« i Lighed med de katolske Hoteller i Udlandet.

— Vil De ogsaa kunne modtage ikke-katolske Kvinder i Pension?

— Ja, enhver, som kan tænke sig at bo hos katolske Søstre, skal være velkommen uanset Religion.

— Bliver det Liobasøstre alene, der kommer til at drive Virksomheden, eller vil De samarbejde med Lægfolk?

— Vi vil i alle Tilfælde gerne samarbejde med Lægfolk, idet det er vor Overbevisning, at Lægfolk og Ordensfolk supple-

stærkt Sind. Endelig skal den hellige Benedikts Motto være grundlæggende: *o r a e t l a b o r a* — det vil sige Kærlighed til Korbønnen og Kærlighed i Næstens Tjeneste.

— Har De baade Korsøstre og Lægsøstre?

— Nej. I St. Lioba er der kun een Slags Søstre. Vi synger alle s a m m e n Guds Pris i Korbønnen, og vi deler Dagens Arbejde, saaledes som det oprindelige Klosterideal viser os.

— Er der ikke i de senere Aar

Jag har gjort Mennesket af i Dag rodløst og derfor ensomt og fredløst, og derfor føler det sig draget mod den benediktinske Familieaand. Den kristne Familieaand, d. v. s. Følelsen af og Viljen til nær Samhørighed har jo netop et Fristed i Benedikts Klostre. En Benediktiner indtræder i et ganske bestemt Kloster og ikke i al Almindelighed i en Orden. Det skaber en stærk Familiefølelse — og tillige en af Familieaand baaret Følelse af Samhørighed med alle Benediktinere hele Verden over. Splittelsen i Tiden er sikkert Skyld i, at saa mange føler sig draget til benediktinsk Aand. Alle føler jo, at Splittelsen bl. a. kommer af, at vi ikke mere har et enkelt og klart Livssyn i Lighed med f. Eks. den kristne Midlalders. Men det finder man igen i benediktinsk Aandsliv, fordi det er baaret og derfor ogsaa helt igennem præget af Liturgiens klare og enkle Gudsforhold. —

*

Søstrenes hidtidige Residens i Sønderborg

rer hinanden i katolsk Aktions Tjeneste.

— Hvilke Forudsætninger kræves der for at kunne blive Liobasøster?

— Da vi paatager os saa mange forskellige Opgaver i Kirkens og i det sociale Arbejdes Tjeneste, kan næsten enhver Art Uddannelse udnyttes. Ordenen ser helst, at man har faaet sin Uddannelse, inden Indtrædelsen finder Sted. Iøvrigt kræves der, at man har en sund Sjæl i et sundt Legeme og et glad og

paafaldende mange danske Katolikker, der føler sig tiltrukket af benediktinsk Aand? Er den særlig egnet for os Nordboere?

— Jo ... man kan vistnok med Rette tale om en Dragelse mod benediktinsk Aand. Det er et Træk i Tiden, ikke blot herhjemme, og maa derfor have dybere Aarsager.

St. Benedikts Aand drager

Mon det ikke hænger sammen med, at vi lever midt i en forjaget og splittet Tid ... Tidens

Det er næppe uden Grund, at Biskoppen venter sig meget af denne nye, moderne Gren paa St. Benedikts Stamme. Det Program, Søster Maria Birgitta her har fremsat, viser, hvilken mangfoldig og dog veltilrettelagt Virksomhed de har for Øje. Deres københavnske Venner vil glæde sig og ønske dem velkommen og Lykke til Arbejdet og give dem den Støtte, baade moralsk og økonomisk, der kan sikre Virkeliggørelsen af deres Planer. E. N.

August

13. S. 11. Søndag e. Pinse (691);
2. Sæt Bønner: St. Hippolyt og St. Cassian (1042),
3. Sæt Bønner: Om de helles Forbøn ([120]), 4. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
14. M. Vigilie til Marias Optagelse (1043); 2. St. Eusebius ([47]), 3. Den Helligaand ([120]), 4. For Paven.
15. Ti. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN (1044).
16. O. ST. JOACHIM (1047).
17. T. St. Hyacinthus (1049); 2. Marias Optagelses Oktav (1044), 3. St. Laurentius's Oktav (1049), 4. For Paven.
18. F. † 4. Dag i Oktaven af Marias Optagelse (1044); 2. St. Agapitus (1050), 3. Den Helligaand, 4. For Paven.
19. L. St. Johannes Eudes ([46]); 2. Oktaven (1044), 3. For Paven. — *Vigilie, Faste- og Abstinensdag til Marias Optagelse.*
20. S. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN (1044); 2. Sæt Bønner: 12. Søndag e. Pinse (695), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer): St. Bernhard ([42]). Slutningsevangelie: Søndagens (696).

Ferien endt

Fra og med Lørdag d. 12. August er Redaktør Kiærulff atter at træffe hjemme i København. Opmærksomheden henledes paa, at større Artikler gerne skal være Redaktionen i Hænde senest Fredag, Smaameddelelser senest Mandag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Sydamerika

Gudmund Hatt: »Sydamerika. Fremtidens Verdensdel«. (Fr. E. Pedersen).

Et Optryk af nogle Radioforedrag, som giver en Bunke værdifulde økonomiske og geo-politiske Oplysninger om den saa lidt bekendte Verdensdel. Nogle mere tilfældige Bemærkninger gælder Verdensdelens Katolicisme. Det er ikke ganske heldigt, naar Professorens siger, at Højfjeldsindianerne ikke ved den europæiske Kulturindflydelse har modtaget »ret meget nyttigt« — bl. a. har den »mere eller mindre« gjort dem til Katoliker, saa de i Stedet for den varme Sol og den milde Maane »nu tilbeder Jesus og Maria«. Om den japanske Kolonisation i Brasilien fortælles, at »de japanske Myndigheder anbefaler, at Kolonisterne gaar over til den i Brasilien almindelige Religion, nemlig den romersk-katolske Kristendom«. Det kunde ligne dem; men from er Tanken ikke. T. T.

Katolicismen og dens Praksis

Philip Hughes: »The faith in practice« (Catholic Book Club)

Det er let forstaaeligt, at denne Bog er fundet værdig til at figurere paa Bogklubbens Liste over særlige katolske Bøger. Den er særlig beregnet paa Konvertitter og giver disse, hvad de trænger til, nemlig baade den katolske Lære og de praktiske Anvisninger paa, hvordan en Katoliks Tilværelse skal forme sig. Specielt den katolske Moral er indgaaende behandlet i nær Tilknytning til St. Thomas' Fremstilling. Man undrer sig over at savne Anvisninger til at leve med Kirken i dens Liturgi; men ellers er de afsluttede Kapitler om Bønnen og de forskellige Andagter fuld af sund Sans og fri for de stærke Forkærligheder, som saa ofte bliver til Kæpheste. Et Kapitel, som indeholder adskilligt, der ofte savnes i saadanne Lærebøger, er det, der handler om Retfærdighedens Dyd. Vore Forpligtelser overfor det offentlige og indbyrdes i økonomiske og sociale Sager fortjente hyppigere at blive os indprentet. L. H.

Visdom for Præster

Josef Sellmair: »Der Priester in der Welt« (Pustet, Regensburg).

Bogen kommer faktisk ikke mig ved, for den er en Præsts Henvendelse til Præster. Maaske jeg netop derfor fik Lyst til at læse den, med den Undskyldning overfor

mig selv, at der ogsaa for Lægmandens katolske Gerning var noget at lære. Det blev en virkelig glædelig Oplevelse. Forfatteren hører til Generationen, som gjorde Krigen med, og har dette Slægtleds egenartede Trang til at komme Menneskelivets Virkelighed paa nærmeste Haand. Derfor er det en særlig Glæde at se, hvorledes han forstaar at forlige dette Krav med Bevarelsen af den Afstand, som maa findes mellem Præsten og Lægfolket — ikke en kunstig Afstandtagen, men en »metafysisk« Forskelighed som Tyskerne siger med dette Folks Forkærlighed for Ordet Metafysik.

Et afgørende Træk i Bogen er Forfatterens stadige Paamindelser om, at Præsten maa være opladt for de humane Værdier. Derved forstaar han ikke blot den humanistiske Viden, men i al Almindelighed, hvad vi kalder Tidens Rørelser, ogsaa naar det drejer sig om Ting som Film og Sport. Det er Ting, der kan have Kulturværdi, og hvis de ofte ikke har det, er det kun en ekstra Grund til at henlede Opmærksomheden paa dem.

Sellmair lægger stor Vægt paa, at Præsten — især Storstadspræsten — ved en passende Sportsøvelse holder sin legemlige og aandelige Kraft vedlige. Han understreger dette meget stærkt og gaar ind for en Slags ny Askese, som gaar ud paa positiv Opøvelse af Legemet i Stedet for negativ Tugtelse af det. Visse Steder i denne Sammenhæng lyder noget overdrevent.

Iøvrigt er det værdifuldeste ved Bogen de mange gode Raad, som udspringer af et virkelig ædelt og fintdannet Præstehjerte i Slægt med Newmans. Det er godt at være i Stue med en Mand, hvis Tale røber god gammel Kultur. H. D. T. K.

Præstesjæle

Otto Knapp: »Priester des Herrn« (Herder).

Fra Oldtiden over Middelalderen til vore Dage giver Forfatteren 9 Biografier om Præster og Biskopper, der har øvet praktisk Sjælesorg. Der fortælles om de hellige Augustinus, Filip Neri, Frans Sales, Vincent af Poul, Johannes M. Vianney, og Clemens M. Hofbauer, desuden om Biskop von Ketteler, Alban Stolz og Adolf Kolping.

Forfatteren ønsker at fremstille Præsteidealet, og de omtalte Personligheder virker som alle Kiørens Helgener og overhovedet alle dybt fromme Kristne, der praktiserer Religionen fornuftigt og godt, som Sandhedsvidner for Kristendommen. V. S.

Til Børneenquëten:

To Piger, Kirke, Forældre og Børnebøger

Der er vist ingen Tvivl om, at de katolske Mødre nok skal lade høre fra sig efter Pastor Benzons Ord til dem for en Uge siden. Der er ikke noget saa hyggeligt og underholdende som at »snakke Børn«. Og skulde Mødrene have alt for travlt med Børnene selv til at faa Tid til at skrive (det er f. Eks. Tilfældet med min egen Kone), saa har man Fædrene til det samme. De har altid Broderparten af den Fritid, som Familien raader over, og kan skrive efter Diktat.

Jeg skal ogsaa nok gøre dette en af Dagene. I Mellemtiden vil jeg ud fra egen Erfaring sige et Par Ord om religiøse Børnebøger. Jeg indskyder, at mine egne Børn *maaske* ikke er typiske i dette Stykke, fordi der er alt for mange Bøger i deres Hjem.

To Piger gaar i Kirke

De to Pigeboern, min Erfaring raader over, er endnu ikke begyndt at læse selv. Deres religiøse Belæring har derfor bestaaet i, hvad vi har fortalt dem, hvad de har set Billeder af, hvad de har oplevet i Kirken, og hvad de selv har praktiseret. Det lyder vist ikke godt, men faktisk har det, de har oplevet i Kirken, endnu været den mindst betydende Faktor. Der er f. Eks. Prædikenen. Jeg har tit været slaaet af, at de tilsyneladende slet ikke ved, at der staar en Præst deroppe og siger noget. Selv om han læser Juleevangeliet, som de kender, giver de ikke mindste Agt paa ham. Jeg tror ikke, de hører ham, og jeg tror, at det skyldes Uvanthed med at opfatte, hvad der siges paa lang Afstand og ikke direkte henvendt til dem. Jeg husker en ganske ypperlig Prædiken af Pater Nösen S. J., holdt med Prædikantens kendte Kraft. Pigerne sad, som om der var dødsstille i det store Rum.

Hvad der foregaar oppe ved Alteret har ogsaa Afstandens Besværligheder og det kedelige, at Forældrene nægter uafbrudt at besvare de paatrængende Spørgsmaal, som virkelig er nødvendige, naar man er meget lille og forstaar saa lidt. Julekrybben har imidlertid stor Betydning, og i Juletiden kan man kun anbringe sig i Kirken med Ud-sigt til den. Paaskelys og anden smuk Symbolik har derimod ikke ret meget at sige de smaa »Realister«, som jeg følges i Kirke med.

Pigernes egne Ceremonier

Meget større Værdi har de religiøse Handlinger, de selv fore-

tager sig. Derfor er Vievandet noget af det vigtigste i Kirken. Det er højtideligt, selv om man iøvrigt ikke ved andet om det. Og de hjemlige smaa religiøse Handlinger, ikke mindst (i vort Tilfælde) Bønnen for afdøde rare Bedsteforældre, har Vægt. Det er til at se paa i hvert Fald den seksaarige, at hun gør noget vigtigt i et saadant Øjeblik. Maaske dog ikke altid, men mine Børn er ogsaa meget langt fra at være »født fromme«.

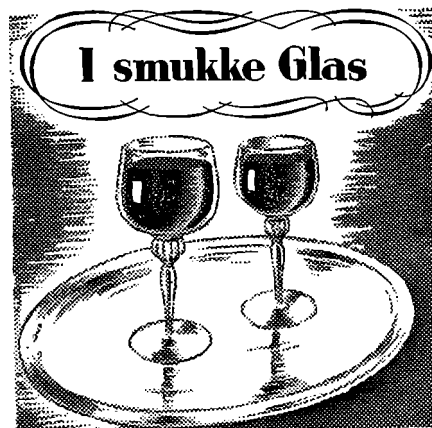
Paa den anden Side skal der være en rimelig Mening med Ceremonierne. Sommetider maa de forklares grundigt, før de bliver akcepteret. Da den fireaarige hørte, hvordan man hilser paa en Biskop, gjorde hun ikke Vrøvl. Men saa en Dag gik det op for hende, at hun selv kunde komme i en saadan Situation. Og uhyre bestemt (som det ligger til hende) erklærede hun, at hun ikke vilde hilse paa nogen Biskop. »Hvorfor dog ikke?« »Jeg vil ikke tilbede hans Ring!« sagde hun, og jeg er bange for, at hun stampede. Et meget rimeligt Standpunkt, naar man opfatter Sagen saadan. Og før det bliver aktuelt, kan jeg nok faa klart hendes Begreber.

Fortæl en Historie

Trods alt tror jeg nu alligevel, at det for de to har størst Betydning, hvad vi fortæller dem, og hvad de ser Billeder af. Der skal jo en vis religiøs Viden til, før de religiøse Handlinger røber deres fulde Værdi. Men det vil blive en alt for lang Historie her at gaa ind paa, hvad der skal fortælles og hvordan. Hvordan er forøvrigt lige saa vigtigt som hvad. De bedste evangeliske »Børnehistorier« — jeg mener som egner sig til at fortælles til Børn — bliver ødelagt, hvis man ikke husker, hvor beskedent Barnets Ordforraad er. Det er autentisk, at en Dreng engang spurgte, om Jesus var meget stor, lige saa stor som Skorstenen derovre paa Fabrikken. Da det blev benægtet, indvendte han, at han jo dog i Søndagsskolen havde hørt om, at Jesus en Dag »spiste 5000 Mand«. Men hvor er det ellers taknemmeligt at

fortælle. En anden Gang maa vi komme ind derpaa.

Men Overraskelser kommer man ud for. En skønne Dag opdager man, at den lille har faaet helt galt fat paa en Fortælling, som man ellers troede, at hun forstod saa godt. Jeg har erfaret, at det ikke sker, hvis Fortællingen har været støttet af et godt Billede. Og ikke alene giver Billedet Fantasiens strammere Tøjler paa — det hjælper (i hvert Fald mine) til meget bedre at faa Følelserne med. Fortæller jeg en sørgelig Historie, kan det godt ligne dem at stikke i at le højt, naar jeg er færdig (fordi de mere har set paa, at det var en »god Historie« end netop en sørgelig). Ser de derimod Sørgeligheden paa et Billede, ler de ikke, eller i hvert Fald kun den Latter,

Deteret festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

Røntgenapparater
Diathermi
Kortbølge-Apparater

København N.
Aaboulevard 32
Central 10975

Der lyttes til Juleevangeliet

Tegning af Jeanne Hebbelynck

som man tvinger frem for ikke at give efter for det sørgelige.

Om at faa Moralen med

Et særligt Problem er Historiernes (og Billedernes) »moraliske Anvendelighed«. Jeg ved ikke, om andre Børn er ligedan, men mine ser sjældent, at der i Historien er en Moral, som angaar dem selv. De ser en underholdende Fortælling, ikke andet. Og begynder jeg saa at ville paapege Moralen, er Interessen blæst bort — det er en Efterskrift, som ikke pynter paa den ellers saa interessante Historie. Nu kan det jo være, at vedkommende to Størrelser er mere overfladiske eller mere forhærdede end de rigtig rare Børn. Men da de jo nu engang er *mit* Problem, har jeg prøvet at finde ud af, om der ikke alligevel er visse Historier, som nogenlunde uden Pegepind lærer dem en Moral. Og jeg har opdaget, at Betingelserne i hvert Fald maa være, at Hovedpersonen er paa deres egen Alder. Jeg har saamænd af og til tænkt paa, at naar Negre og Kinesere skal have Lov til at opfatte Frelseren som deres Racefælle, skal vi saa ikke give de smaa Børn Lov til at opfatte ogsaa den lærende, den lidende og den opstandne som *Jesusbarnet* — for det forstaar de. I det ene Tilfælde sætter man sig ud over den ene (for Frelsen uvæsentlige) Realitet, i det andet over en anden. I hvert Fald tror mine Børn (og mon ikke ogsaa flere), at det er *Jesusbarnet*, der modtages i den hvide Hostie. Jeg er endda tilbøjelig til at tro, at

de fleste voksne *forestiller* sig Mysteriet paa samme Maade.

Den rigtige Billedbog

Men jeg kommer aldrig nogen Vegne i denne Artikel, som skulde have handlet om religiøse Børnebøger og er kommet til at blive noget ganske andet, som det bliver svært at finde en passende Overskrift til. Jeg maa hellere straks sætte Slutningen paa og fortælle, hvilke Bøger mine Børn har haft mest Udbytte af — og de har haft Valg mellem mange.

Der var en Overgang, hvor de foretrak *Bohatta-Morpurgos* smaa hyggelige Bøger fra *Ars Sacra*. (Det er en dejlig Alder, hvor Sproget ingen Vanskelighed volder, fordi Teksten er ligegyldig — Mor og Far fortæller løs om Billedet og Resten digter man selv). Men saa forærede Pater d'Argenlieu fra Stockholm dem en Dag de to smaa Bøger: »*Jeg går till bikt*» og »*Jag går till kommunionen*» (udgivet af Petrus de Dacia Föreningen) med *Jeanne Hebbelyncks* aldeles be-daarende Tegninger af smaa fromme Tuller, smaa Tulleengle, de mest tullede, hvalpede Dyr og smaa sorte Djævle med rød Kjole og Horn og Hale, der næsten er de allersødeste, naar de lusker ud af Kirken, efter at den lille Tulle har været til Skrifte og faaet et fint hvidt Slag paa.

Siden har vi dyrket *Jeanne Hebbelynck*. Hos Desclée de Brouwer har vi fundet »*My Prayer-Book*» med Illustrationer af samme Sort til de vigtigste Bønner. De er blot lidt for smaa i Gengivelsen. Men hos det samme Forlag kan man faa flere Papirposer med *Jeanne Hebbelynck'ske* Billeder til Indramning, f. Eks. en lille Juleserie, hvorfra den her vedføjede Illustration er taget (men Farverne er nu det bedste). Eller store Børnebøger, f. Eks. »*Petits Contes de chez nous*«, barnlige Fabler, som illustrerer de Ting, vi skal gøre mod vor nødlidende Næste, for saa er de gjort mod Frelseren selv. Det er kun Børn, der optræder i disse Historier, som enhver Mor selv kan digte, naar hun ser Billederne — og mine Unger kan ogsaa paa egen Haand digte Historien, naar Far ikke har Tid til at oversætte den. *Jeanne Hebbelynck* har, saavidt jeg ved, ogsaa illustreret smaa Katekismer — og her kan den biskoppelige Komité, som arbejder med en

<p>SVENDBORG <i>Arena Maltöl</i> (HAVRE-SUNDHEDSØL)</p>	<p>NYKØBING F.</p>
<p>HELSINGØR</p>	<p>A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
<p>V. Wulff's Eftf. E. Jensen BAGERI & CONDITORI Stjernegade 14, Tlf. 119 Leverandør til St. Vincent Søstrene</p>	<p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p style="text-align: center;"><i>Reserveret</i></p>	

dansk Børnekatekismus, med Held gaa paa Jagt efter Idéer.

Naar Komitéen ligefrem har bedt os Forældre om Raad, saa tror jeg vi skal sige til den, at Børn elsker »fine« Bøger. Se at faa Raad til at gøre den Bog, som for sit Indholds Skyld skal have en Hædersplads, til en af dem, Børnene selv beder om Lov til at blade i. Mange Kulører og det Guld, som Jeanne Hebbelynck ødsler med paa Glorier og Spiseskeer og mange andre Steder, det er saadan noget, der skal til. Og store, tydelige, klare Bogstaver, som den, der skal begynde at stave sig frem, holder af at prøve sin Færdighed paa. Papiret skal ogsaa være noget særligt — men lad os vente med det. Nu skal vi give Plads for Mødrene og for de Fædre, der vil svare Pastor Benzon efter deres Kones Diktat.

H. D. T. K.

rede til at hjælpe, naar Kirken havde Brug for hans Tjeneste. Armand var et Eksempel paa en trofast, katolsk ung Mand, og i Tak-

nemmelighed vil vi bevare Mindet om ham.

Herre, lad det evige Lys lyse for ham!
M.

Breve fra Læserne

Bibelhistorie for Børn

Det maa bero paa en Misforstaaelse, naar Fru Skrumsager Petersen skriver, at Meys lille Bibelhistorie længe har været udsolgt. Denne af afdøde Niels Hansen udarbejdede Udgave, som netop er beregnet for smaa Børn, saaledes som Fruen anfører, findes i stor Beholdning, og denne lille Bibel leveres stadig til Skolerne, som endda aftager samme Antal Eksemplarer, som der leveres af den store Bibel.

Katolsk Menighedskontor, Bredgade 64.

Johs. Hansen.

En Indsigelse (fortsat)

3. »Men erkender han, at den katolske Kirke er den sande, er det en Salighedsbetingelse at slutte sig til den«.

Man gaar altsaa ud fra, at »hele Sandheden« kan rummes i een af de nuværende Kirker, i dette Tilfælde den katolske. Det kunde den, hvis Kirken sluttede sine Læresætninger med, at »foruden alt det, som vi har givet Regler for, er der en hel Masse, som vi ikke forstaar, hverken med Hovedet eller Hjertet«, og Gud ske Tak derfor, at et Menneske ikke kan og ikke skal kunne begribe, hvor stor Gud er.

Kirken har aldrig sagt, at dens Forkyndelse omfattede al Sandhed. Den meddeler blot videre all, hvad Gud gennem Profeterne, Kri-

stus og Apostlene har a b e n b a r e t. Vi vil med Glæde bekende, at der er en Mængde, vi ikke forstaar; navnlig falder vi slet ikke Guds Væsen. Meget af det, vi tror paa, kan Forstanden slet ikke rumme; iøvrigt er der mange Spørgsmaal, som Aabenbaringen ikke giver Svar paa. Men det er en Begrebsforvirring, naar De i denne Forbindelse taler om, hvad Kirken »har givet Regler for«. De vil sikkert sige: »foruden alt det, vi har lært ...«

Hvis der i Stedet for erkender havde staaet tror, aah, hvor velgørende. Thi hvorvidt den katolske Kirke er den af Kristus stiftede, er dog naar alt kommer til alt et Spørgsmaal om Tro paa en bestemt Fortolkning af Jesu Ord. Der er jo selvsagt ikke noget Bevis, thi saa var der ikke længere Tale om Tro, men Viden, i Lighed med, at man ved, at Solen er større end Maanen, og at det er Maanen, der modtager Lys fra Solen, og ikke omvendt.

At det er en Salighedsbetingelse at slutte sig til den katolske Kirke, saafremt man tror den lærer Sandheden, er saa selvfølgelig rigtigt i den Forstand, at det overhovedet er »usaligt« at gaa paa Akkord med det, der er Sandhed for en.

For os er Troen en Form for Erkendelse, som ikke er mindre sikker end den Erkendelse, der opnaas ved Forstandens direkte Indsigt. Erkende vil jo sige, at man ved, det og det er sandt.

Armand Bekker †

En trist Ulykke har ramt Menigheden i Kolding, idet en af dens allerbedste unge Mænd, Armand Bekker, Søndag den 30. Juli er druknet under Badning ved Løverodde i Kolding Fjord. Armand var Søn af Menighedens Kirkebetjent og var Faderen behjælpelig med Klokkeringningen, men ogsaa paa anden Maade var Armand altid

Støt Frank Andersens Fond Giro Konto 1087	Dorman Long Cokes
Magasin du Nord ... den ny Tids Stormagasin	Blev A Menneske Drik SOLBJERG Mælk Telefon Central 2712

Forskellen mellem Tro og Viden bestaar deri, at man kommer til Resultatet ad to forskellige Veje. At 2+2 er 4 kan vi direkte indse. Men de religiøse Sandheder overbevises vi om ved Autoritetens Mellemkomst. Det, man kalder for Viden, er forøvrigt ofte Autoritetstro. De allerfærreste Mennesker har f. Eks. Lejlighed til at rejse ud for at kontrollere Rigtigheden af Geografstens Paastande. Læreren er for Eleverne en Autoritet. Derfor tvivler disse f. Eks. ikke om, at Australien er til.

Vi Kristne er kommet til det Resultat, at Kristus har talt Sandhed. Derfor tror vi alt, hvad han siger, ligesom Eleverne tror, hvad Læreren siger. (Læreren kan imidlertid tage fejl, men Kristus efter vor Overbevisning ikke.)

Det vil føre for vidt her at komme ind paa Beviserne for, at Kristus er et troværdigt Sandhedsvidne. Vi vil nøjes med at pege paa, at man ved at bruge sin Forstand kan overbevise sig om en Række historiske Kendsgerninger; deraf kan der drages forskellige Slutninger. Paa et vist Tidspunkt træder Spørgsmaalet om Viljen til; derved bliver Spørgsmaalet moralsk, nemlig, om man vil følge sin Overbevisning ærligt og redeligt. Er denne gode Vilje til Stede, vil Troen kunne opstaa som en Gave fra Gud.

Vi kan ikke give Dem Ret i, at den katolske Kirkes Sandhed blot er baseret paa en eller anden (mere eller mindre tilfældig) Fortolkning. Udgangspunktet er en historisk Kendsgerning, nemlig at den katolske Kirke er den oprindelige Kirke. Grundtrækkene i den

katolske Kirke af idag findes allerede i Apostelkirken (Pavedømmet iberegnet). Iøvrigt fik Apostlene af Kristus Befaling om at lære alle Folk, hvad han selv havde lært dem, og han lovede dem Helligaandens Bistand til at lære ret. (»Jeg vil sende eder en anden Trøster, Sandhedens Aand ... Han skal lære eder at Sandhed«). Og Kristus sagde: »Hvo, som hører eder, hører mig.«

Det, der herhjemme sædvanligvis forstaas ved »Fortolkning«, er en protestantisk Opfindelse. Naar den katolske Kirke fortolker, betyder det ikke: »man kunde maaske opfatte det saaledes«, men »saaledes har Kristus lært«. Vi slaar fast, at det ikke kunde være Kristi Hensigt, at hans Forkyndelse skulde splittes i utallige mod hinanden stridende Opfattelser. Vi er aldrig hjulpede med et »Maaske«, men kun ved et afgjort »Saadan er det«.

Een Dags Retræten

Vi har modtaget et Par forsinkede Indlæg, som vi aftrykker nedenfor. Samtidig minder vi om, at Stemmesedler maa indsendes senest 15. August til Redaktør Kiærulff — ikke længere Ferieadressen, men Dannevirkegade 23, København V.

Nogle sproglige Forslag

Hvis det ikke er for sent at komme med et Forslag til Benævnelse af »Een-Dags-Retræterne«, saa vilde jeg foreslaa, at man simpelthen anvendte Ordet »Bededag«. Det

vilde efter min beskedne Mening have flere Fordele: 1) Det vilde være et kendt Ord, der selv for udenforstaaende, Protestanter o: l. vilde lyde af noget, de i alt Fald delvis kendte og forstod, for ogsaa de protestantiske Bededage — senere sammensluttede i »Store Bededag« — var jo oprindeligt Dage bestemte til indre Samling, from Læsning og Bøn udover det sædvanlige. 2) Vilde en saadan Betegnelse maaske bidrage til at gøre Folk begribeligt, at Bønnen par excellence efter katolsk Opfattelse netop er den betragtede Bøn. Vi kan jo paa Dansk desværre ikke som paa Fransk skelne mellem oraison og prière.

Jeg kunde i og for sig godt tænke mig, at dette Ord med Tiden kom til at afløse de lige grufulde Ord: »Exercitier« og »Retræte« for længere Retræter, saa man kunde tale om, at der afholdtes 3 Bededage eller eventuelt Bedeuge.

Selvfølgelig er der den Vanskelighed ved det foreslaede Ord, at vi paa Dansk under tysk Indflydelse har vænnet os til at betegne »rogationes« med Bededag. Men denne Vanskelighed kunde overvindes ved at give disse Dage en ny, og om man vil, mere specifikt dansk Betegnelse. Man kunde f. Eks. kalde dem Litanidage, hvad der jo vilde være den liturgiske Betegnelse. Eller om man finder dette Ord for kantet, for haardt i Udtalen, saa maaske hellere »Singedage«, idet disse Dage i alt Fald oprindeligt er indstiftet til Velsignelse af Jorden, af Mark og Skov. Eller maaske endnu bedre: Signemisse.

Og da jeg nu er ved at foreslaa, vilde jeg benytte Lejligheden til at

HORSENS

**Forlang altid
Horsens Malt**

Horsens Mineralvands Fabrik
Aktieselskab

C. C. Nielsen
Mel . Gryn . Hønsfoder
Smedegade 91
Telefon 515 . 565

Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser

Krista Malachowicz Lissau Tandtekniker
25 Aars Erfaring . Mælketorvet . Telf. 1601

Bilstationen Telefon 255
Aaben Dag og Nat . 7 Personers Vogne
Ny Vogn uden Fører
Lauge Petersen
Frederiksgade 69

I. C. LUCKOW

Alt Glarmesterarbejde udføres, Tilbud gives. Lager af Materier, Raderinger, Fotografirammer i alle Størrelser
Smedegade 42, Telefon 236

Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr

Gode Varer . Smaa Priser

CARL ØBERG

Søndergade 31 . Telefon 1203

H. F. Caspersen BAGERI

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Sønderbro 71 . Telefon 1074

H. Nielsen

Handelsgartner
Friske Grøntsager
Buketter og Kranse
Frederiksgade 39, Tlf. 2019

Køb hos vore

Annoncører

slaa et Slag for en mere hyppig Anvendelse af det gamle danske Ord Misse ved Festbetegnelser. F. Eks. Korsmisse for Korsets Ophøjelse, Kristi Kongsmisse for Kristi Kongsfest o. l.

Ærbødigst »Peregrinus«.

Kære »Peregrinus«!

Forslaget til Enquëten vil jeg ikke kommentere, mens Afstemningen staa paa. Hvad de øvrige Bemærkninger angaar forstaaer jeg ikke, hvorfor gode, gamle, »indarbejdede« Ord som Retræte og Exercitier skal være saa slemme. De udtrykker virkelig noget og føles ikke fremmede for en Katolik. En Katolik forstaaer lige saa godt Ordet »Exercitier«, som en Fodboldspiller forstaaer Ordet »Back« (og denne ønsker det ikke erstattet med »Bagmand« eller lignende). Personlig har jeg ogsaa svært ved at dele Glæden over at genoplive Middelalderens danske Ord. Mig falder det lige saa uant som at sige »Min ædle Herre« til Folk i pæne Stillinger eller f. Eks. »Herr Cay« til Pastor Benzon. Husk ogsaa altid paa, at jævne Folk har konservative Sprogvaner, og derfor skal vi ikke skabe Forvirring ved at lave ny Sprogbrug uden streng Nødvendighed.

Venligst H. D. T. K.

Sjæle-Døgnkur

Mon det ikke kunde gaa an at kalde aandelige Exercitier og Retræter for »Sjæle-Kur« og følgelig »Een Dags Retræte« for »Sjæle-Døgnkur«.

Ordet Retræte minder om Uvirksomhed og har ingen Slagkraft, og Exercitier har ikke nogen god Klang i vort antimilitaristiske lille Land, skønt Exercitier netop gaar ud paa at træne Sjælen ved aandelige Øvelser.

Naar man ser hen til, hvad der i vore Dage ofres baade fra offentlig og privat Side for at fremme al Slags Sport og Friluftsliv og den Hengivenhed, hvormed Befolkningen af alle Lag deltager i sportslig Træning og Konkurrencer saavel som i Friluftsliv og Badeliv, blot for — som det hedder — at skabe sunde og stærke Legemer, skulde man tro, at det var det eneste fornødne her i Livet. Der udfoldes stor Opfindsomhed for at finde paa nye Former for Sports- og Badeliv, og der bades snart sagt i alt muligt lige fra: Fyrrenaale, Skum og Slam til Kilde-, Sø- og Havvand, Sollys, Strand-, Bjerg- og Landluft og m. m.

Men hvad saa med SJÆLEN? Den trænger saa sandelig ogsaa til sit i hvert Fald aarlige Bad foruden den jævnlige Smaavask ved de ugentlige eller maanedlige Skriftemaal. Men hvor mange Men-

nesker her i Landet tror overhovedet ikke paa, at de har nogen Sjæl, og lader haant, naar man taler om Sjælen og dens evige Bestaaen. Ja, mange tror absolut kun paa det materielle Liv, der ender med Døden og derefter nix og Nul. Vi lever i en Periode, hvor der saa at sige drives sand Afgudsdyrkelse med Legemskultur og Legemspleje, og dog er det saa, at netop Sygdom og et skrøbeligt Helbred, omend kun midlertidigt, mange Gange er den eneste og uomgængelig nødvendige Diatermi for en syg Sjæl, der ikke selv ved af, at den er syg.

Derfor gælder det om at gøre Reklame for Sjælen og dens evige Bestemmelse; det maa slaas fast med Syttommer-Søm eller -Bogstaver, at det er Sjæleens overnaturlige og evige Værdi og Skønhed, det gælder om at forøge, styrke, hæge og værne om. Tanken om Sjælen og dens Liv maa gøres populær, og det maa atter og atter fremhæves, at netop den katolske Kirke i sine aandelige Øvelser og hellige Sakramenter har et universalt og ufejlbarligt Middel for Sjælen til at genvinde sin tabte Værdi og Skønhed, naar Sjælen ved saadanne aandelige Øvelser — efter maaske i kortere eller længere Tid at have boltret sig i Livets aandelige Slam- og Mudderbade — kommer til Erken-

delse af sin Tilstand ved at bade sig i Troens Sandhedslys og dernæst udtaler sit: »Herre! jeg er ej værdig« og blotter sig for den guddommelige Naades styrkende Solbad. Et saadant herligt Genfødelses-Bad styrker baade Sjæl og Sind og forlener Sjælen med større Skønhed, Renhed og Glæde, og det er netop katolsk Aktion i højeste Potens at begynde med sig selv. — Styrke ved Glæde er blevet et moderne Slagord, men Sjælen maa have sin Andel, ellers bliver det hverken helt eller halvt.

Vi elsker jo alle vort gamle Danmark og dets glørværdige Fortid og ønsker inderligt, at det maa blive igen, hvad forud det var — ærkekatalok —, men det vil ikke lykkes, medmindre vi alle og hver især stræber efter at blive Fuldblods-Katolikker, og det er ikke svært.

Man maa derfor inderligen haabe, at der her i Landet maa blive et mægtigt »run« paa enhver Form for Sjælekur og ikke mindst som »Sjæle-Døgnkur«, der ogsaa er i Stand til at give afgørende Resultat og kan overkommes af enhver.

Parolen maa være: »Ingen Katolik i Danmarks Land uden Sjæle-Døgnkur mindst een Gang om Aaret!«

V. Monnet,

Carl Niensens Allé 4, Ø.

<h1>AARHUS</h1>	
„FOTO“ St. Knudsgade (ved Aarushallen) fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm	
Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)	
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088	
Linoleum billigst Høilund Carlsen Aaboulevarde 5, Aarhus, Tlf. 1347	S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning
Kødcentralen, Rymsgade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen . Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet	Karl Hansen Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensegade 5
Nørgaards Boghandel Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036 Skolebøger Katolsk Litteratur	Billeder indrammes <i>Henry Hassing</i> Banegaardsplads 2

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Walther saa et Øjeblik paa hende, saa rakte han hende Haanden: »Tilgiv mig, Edith, det var ikke ment saa slemt. Men jeg blev saa overrasket.« Ediths Ansigt klarede straks op, og leende og pludrende fulgte hun ham hen til hans Værelse. Uden for Døren standsede hun ham og hviskede hemmelighedsfuld: »Du, Walther, der er ogsaa noget andet, men det skulde egentlig være en Overraskelse for dig! Du maa heller ikke lade dig mærke med, at jeg har fortalt det. I Aften skal der til Ære for dig afholdes en stor Havefest i Hubbard Woods. Far har indbudt en Mængde af sine Venner. Du kan tro, det bliver morsomt.«

»Hvorfor holder din Fader denne Fest?«

»Aa, det skal være en Slags Afskedsfest, fordi du snart skal rejse herfra. Han vil jo gerne gøre dig en Glæde. Men ikke sandt, du lader dig ikke mærke med, at du ved det?«

»Nej! Jeg skal ikke sige et Ord derom!«

Paa Skrivebordet inde i Arbejds-værelset laa et Brev fra Walthers Fader. Han flaaede Kuverten op.

Kære Walther!

Endelig er jeg i Stand til at give dig sikker Efterretning, og den er meget glædelig for dig: Vi gaar ind paa Mr. Davis Forslag! Den Sagfører, som jeg henvendte mig til, har nu givet mig den fornødne Besked. Sagen er helt i Orden. Det er Mr. Davis' Hensigt engang med Tiden at lade dig overtage Forretningen. Hans Formue anslaaes i Øjeblikket til ca. 21 Mill. Dollars, og dertil kommer saa Petroleumskilderne og lignende. Jeg har længe overvejet, hvad jeg skulde gøre. Det er ikke let for mig at sende dig til Amerika for bestandig, men jeg synes, det er min Pligt ikke at staa din Lykke i Vejen. Jeg skriver derfor i Dag paa dine Vegne til Mr. Davis og tager med Tak mod Tilbudet. — Naar din Rejse rundt om Jordan er endt, kommer du jo tilbage til Wien, og vi har saa hele Sommeren til at ordne det fornødne, og til Sep-

tember kan du rejse tilbage til Chicago for at begynde dit nye Liv. Jeg glæder mig over, at du kan gaa en rig og skøn Fremtid imøde. Nu maa du endelig være flink og høflig mod Mr. Davis, og du maa vise ham din Taknemlighed for hans store Godhed!

Jeg har meddelt, at du kommer til New York den 20. April. Jeg har modtaget dine Beretninger, som med stor Begejstring afventes af Læserne.

Mange Hilsner!

Far.

Walther læste Brevet to, tre Gange. Aa, min Gud, nu var alt afgjort, og hans Skæbne var beseglet! — Og der var overhovedet ingen, der havde spurgt ham om hans Mening ... Hvad skulde han nu gøre? Han vidste det ikke selv. I ugevis havde Ubesluttsomheden plaget ham; atter og atter havde han udskudt Afgørelsen. Fra den ene Side finklede og lyste Guds Stjerne, fra den anden lokkede Glansen fra de mange Penge. Hvor havde han ikke kæmpet for at faa disse to Ting til at forene sig i Idealet: Katolsk Petroleumskonge! — Endnu klamrede han sig til Troen paa, at det vilde lykkes, men han begyndte at indse, at det ikke kunde lade sig gøre.

Nu var Afgørelsen truffet af andre: Petroleumskonge! Skyerne vilde langsomt trække sig sammen og skjule Guds Stjerne, — og ingen Lysstraale vilde naa ned i hans Sjæl. ... Han stirrede stift frem for sig og holdt krampagtigt fast om Faderens Brev: Aa Gud, — nu er intet Tilbagetog muligt! — Jeg vil være trofast mod dig, ogsaa naar jeg bliver Petroleumskonge! —

Om Aftenen kørte Walther sammen med Mr. Davis til Hubbard Woods. — Undervejs begyndte Mr. Davis at tale om sine Fremtidsplaner: »Det glæder mig meget, min Dreng, at din Fader endelig langt om længe har skrevet. Og det glæder sig sikkert dig lige saa meget. Nu hviler vore Planer paa et fast Grundlag. Jeg vil nu sørge for, at du faar en grundig Uddannelse. Du vil sikkert undre dig over alt det, du nu skal lære! Men du behøver

ikke at være bange for, at du atter skal sidde paa Skolebænken som en lille Dreng. Nej, det bliver noget ganske andet, som sikkert vil interessere dig! — Jeg skal straks give dig et Eksempel: Fra den Egn, hvor du har dine Petroleumskilder, gaar to forskellige Baner til den nærmeste større By. — Med hvilken en af Banerne vil du sende din Petroleum?«

»Med den Bane, der besørger det billigst.«

»Haha, men det er endnu bedre at sende det med den Bane, der fragter det helt gratis! — Du maa forstaa at indrette dig, min Dreng. Og det gaar meget nemt. Du henvender dig til den ene Bane og siger: Sæt jeres Fragtpriser ned til en Trediedel af den nuværende Pris! Jeg betaler Forskellen, og lidt til! — Saa nedsætter Banen naturligvis Fragtpriserne, og fra nu af bliver alt fra Egnen sendt med denne Bane. Den anden Bane tager jo tre Gange saa meget for det. — Og hvad gør saa den anden Bane? — Ja, enten maa den ogsaa nedsætte sine Priser til en Trediedel, eller ogsaa faar den overhovedet ingen Fragt mere. Men i begge Tilfælde, hvad vil der saa ske med den?«

»Den gaar fallit.«

»Udmærket, min Dreng, og hvad saa?«

»Det ved jeg ikke.«

»Haha, det er meget ligetil! Banen gaar fuldstændig fallit, og Ejeren maa sælge den for en Bagatel. Du køber den naturligvis! — Og saa er du selv Jernbaneejer, du faar transporteret din Petroleum ganske gratis og faar desuden en Mængde andet Gods at fragte, og i Løbet af et Aar har du indvundet alle dine Udgifter. — Stortart, ikke sandt? Paa denne Maade er jeg allerede kommen i Besiddelse af to Baner.«

Walther saa forbløffet paa Petroleumskongen. »Men hvad saa med den fallerede Ejer? Kan han slet intel gøre for at forhindre det?«

»Naa, hvad skulde han gøre? Der er intet at gøre, saadan er Forretning! — Det kan godt være, det ser lidt brutalt ud, men det kommer man hurtigt over. Til sidst morer man sig bare over den Slags Ting. Hemmeligheden ved Heldet er: At have sit Maal for Øje og saa styre lige imod det, uden at tage Hensyn til noget andet!«

(Fortsættes)

FREDERICIA

Fredericia Citronvand & Apollinaris
er de mest velsmagende!

NÆSTVED

URE OG BRILLER ETABLERET 1898

Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

20. August 1939

Nr. 12

Tal i Tordenvej

Der var mange Regnvejr-dage i min Ferie. Jeg benyttede en Del af dem til min Yndlingsbeskæftigelse: at lege med Tal. Og jeg husker Vejret den Dag, jeg legede med vor katolske Befolkningsstatistik med særligt Henblik paa de blandede Ægteskaber. Der laa Torden og lurede nede ved Stevns og inde ad Ringsted til. Jeg sad og tænkte ved mig selv, at der ogsaa i Tallene gemte sig noget alvorligt. Prøv et Øjeblik at regne sammen med mig.

Ægteskabshyppigheden

For hver 10.000 almindelige Danskere indgaas der aarligt ca. 90 Ægteskaber. 180 unge Mænd og Kvinder indtræder i Ægtestanden.

Hvis vi *formoder* (for vi har ikke Tal til at bevise det), at den katolske Læg-Befolkning er opbygget i Aldersfordeling ligesom den øvrige Danskhed, skulde vi ogsaa have 90 Ægteskaber aarligt pr. 10.000 Katoliker. Faktisk har vi (i Aarene 1933—38) gennemsnitligt haft 87 Ægteskaber. Forskellen fra de 90 er saa ringe, at den intet betyder. Det lyder altsaa pænt nok.

Men bemærk nu dette: Af de 87 Ægteskaber var kun 20 rent katolske, mens de 67 var »blandede«, en Katoliks Ægteskab med en Ikke-Katolik. Saa kan vi regne dette lille Regnestykke:

Under Forudsætning af normal dansk Aldersfordeling in-

denfor vore Rækker skulde af 10.000 Katoliker aarligt 180 unge Mænd og Kvinder indtræde i Ægtestanden. Hvor mange af disse 180 indgaar *katolsk* Ægteskab? I de 20 rent katolske Ægteskaber vies 40 unge Katoliker, i de 67 blandede Ægteskaber kun 67 (for den anden Part er jo ikke Katolik). 40 + 67 er 107. Saa mange unge Katoliker bliver katolsk viet, mens ialt 180 maa antages faktisk at indgaa Ægteskab. Det er et Underskud paa 73 — d. v. s. 40 pCt. af vore unge giftfærdige. Hvor er de henne?

Hvis vi (den stadige Forudsætning) har Aldersfordeling fælles med den øvrige Befolkning, gifter 23 pCt. af vore unge sig med en anden ung Katolik, og 37 pCt. faar deres ikke-katolske forlovede med ind i et katolsk Ægteskab. Men 40 pCt. er enten faldet fra forinden, eller deres Forlovelse med en Ikke-Katolik er Skyld i, at Vielsen finder Sted paa Raadhuset eller i protestantisk Kirke.

Fødselshyppigheden

For hver 10.000 almindelige Danskere findes der ca. 1400 gifte Kvinder mellem 15 og 50 Aar (Moderskabs-Alderen) og ca. 1200 ugifte Kvinder indenfor samme Aldersgrænser. De 1400 gifte føder pr. Aar tilsammen 176 Børn — de ugifte tilsammen 21 Børn. Altsaa fødes der for hver 10.000 Danskere lidt under 200 Børn om Aaret.

Samtidig døbes der aarligt i katolske Kirker 208 Børn for hver 10.000 Katoliker. Tilsyneladende har vi altsaa en Fødselsprocent, der ligger en Smule over Landets Gennemsnit. Men kun tilsyneladende.

En Del af vore Ægteskaber er »blandede«. Foruden de katolske Mødre skulde ogsaa ikke-katolske Mødre, der er gift med katolske Mænd, tælle med i vor Statistik. Vi skulde ikke have 1400 gifte Kvinder, men 325 katolske Kvinder gift med katolsk Mand, 1075 katolske Kvinder gift med ikke-katolsk Mand og (erfaringsmæssigt, fordi unge Mænd er de mindst trofaste mod Kirken) lidt mindre end 1000 ikke-katolske Kvinder gift med katolske Mænd. Tilsammen maaske 2300 Kvinder, hvis Børn døbes katolsk. Og det skulde give ca. 285 Børn. Hertil lægges Fødslerne udenfor Ægteskab. Ialt over 300 Børn. Faktisk har vi som nævnt kun 208.

Dette Minus skyldes imidlertid næppe en ringere katolsk Fødselshyppighed. Det skyldes utvivlsomt, at vi har for lille et Antal gifte Kvinder mellem 15 og 50 Aar. Dels tror jeg, at vi har ekstraordinært mange ugifte Kvinder — dels lider vi som nævnt et betydeligt Frafaldstab lige før eller ved Ægteskabets Indgaaelse.

Der er mange Slutninger at drage af disse Par Tal. Men det er en anden Historie.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Dødsstraf for Barnemordere?

Man har spurgt os om Kirkens Stilling til Genindførelse af Dødsstraf for visse særligt oprørende Forbrydelser. De katolske Moralister svarer ligesom St. Thomas, at Samfundet har Ret til at dræbe det Menneske, som ved sin Forbrydelse er en Samfundsfare og en Samfundsfordærver. (II, II, q. 64 a. 2). Det vil sige, at det tilkommer Samfundet at afgøre, om bestemte Forbrydere og Forbrydelser frembyder saa alvorlig en Fare, at man kun kan værge sig imod dem ved dette yderste Middel. Forholdene vil ligge forskelligt i de forskellige Samfund og til forskellige Tider. Paa en vis Maade kan man sige, at Dødsstraffens Nødvendighed i et bestemt Samfund er Vidnesbyrd om dette Samfunds manglende Evne til paa anden Maade at opdrage sine Medlemmer og beskytte dem mod det Mindretal, paa hvem Opdragelsen er slaaget fejl.

Overfor det konkrete Tilfælde, som har rejst Diskussionen, vil vi være tilbøjelige til at understrege, at Dødsstraffen er det yderste, sidste Middel, man vælger. Det er ganske vist det første, som paatvinger sig, naar man er grebet af retfærdig Harm overfor den bestialske Grusomhed. Men for Samfundets egen Skyld maa det være det sidste. Der er noget fristende nemt ved de umiddelbare, drastiske Reaktioner overfor det onde. Men giver man Afkald paa dem, nødes man til større Anstrengelser for at komme paa Sporet af de dybereliggende Aarsager og finde Udveje til at bekæmpe dem.

Vi vil ønske, at den skete Ugering maa føre til en langt bedre Kontrol med farlige Personer, til Ansættelse af Opsyn ved alle offentlige Legepladser, forøget Lejlighed for Forældre, som begge har Arbejde ude, til at faa Børnene beskæftiget i Fri-

tidshjem og lignende Steder, samt til Forældrenes egen omhyggelige Paapasselighed overfor deres Børns Færden udenfor Hjemmet.

Men der er Grund til ogsaa at gaa Forbrydelsens Aarsager efter og ikke standse ved psykiatrisk Forklaring. Ogsaa de sygelige Individuer vil i vid Udstrækning kunne opdrages i Tide, og især vil Samfundet kunne fjerne en Række af de Lejligheder, der hjælper dem til Fald. Naar vi slutter op blandt de mange, som rejser Krav om en haardhændet Udrensning i Forlystelseslivet, tror vi ikke, at »Frihedens« Forsvarere i dette Øjeblik vil kalde os Fjender af den sunde Livsglæde. Med mindre de som sædvanlig vil svare, at de ikke er sat til at være moralsk Vogter af den Person ved Siden af dem, som ikke taaler den pirrende Underholdning. Saa vil de hellere raabe paa Bøddel, naar Ulykkerne er sket.

Katolske Sommerskoler

De »Sommerskoler«, der bl. a. afholdes i de gamle engelske Universitetsbyer, er blevet Institutioner af den største Betydning baade for det intellektuelle og det aktive Liv. Førende Teologer, Videnskabsmænd og Mænd fra det praktiske Liv faar Lejlighed til at fremsætte det katolske Syn for et udvalgt Forum, og Sommerskolernes Impulser mærkes langt ud i det daglige Arbejde.

Ved Sommerskolen i Cambridge var det ikke mindst de katolske Læger, som fangede Interessen. Dr. Strauss talte om den præstelige og den lægelige Behandling af forskellige Sindslidelser og udtalte bl. a.: »Alt for mange læge og gejstlige Katoliker tror stadig, at den eneste Maade, hvorpaa man genopretter Harmoni i den syge Psyke, er ved at tage sig af Sjælens Sundhed.« Men Sakramenterne helbreder Sjælens, ikke Psykens

Sygdomme. — Dr. Burns talte om Børnepsykologi og Opdragelse og advarede meget stærkt mod at tvinge smaa Børn til moralske Begreber, som hører en senere Alder til. »Det er i ikke ringe Grad rigtigt, at hvis man gør et Barn lykkeligt, gør man det ogsaa til et godt Barn.«

Tobak og Kvinder

Den internationale katolske Liga mod Alkoholisme har deltaget i den 22. Verdenskongres mod Alkoholisme, som nylig fandt Sted i Helsingfors. Verdenskongressen aabnedes med en Gudstjeneste i den katolske St. Henriks Kirke, og Biskop Cobben prædikede paa fem Sprog. Paven lod sig paa den finske Regerings Opfordring repræsentere ved den finske Dr. Paasonen. Den katolske Liga vedtog en Resolution, som Biskop Cobben havde udarbejdet. I denne udtales ogsaa en Advarsel mod Børns, unge Piger og Kvinders stigende Tobaksforbrug.

Formodentlig vender en saadan Resolution sig mod Tilstanden, der er anderledes end vore danske. Herhjemme er Tobakken næppe nogen alvorlig Fare for Folkesundheden. Den er derimod et glimrende Objekt for Askese, hvad der er noget ganske andet. Det kan man erfare paa en Retrætedag, hvor man gaar Glip af en god Erfaring, hvis man udbeder sig Dispens til at ryge.

Biskop og Menigheder

Mandag d. 14. ds. var Biskop Suhr i Næstved for at indvie den nye, store Skole. Vi haaber næste Uge at kunne bringe et Referat derfra.

Søndag d. 27. ds. vil Hs. Excellence indvie det nye Kapel i Hillerød paa »Gribsholm«.

Det er vor Biskops »første Skole« og »første Kapel«.

Ved Bredden af Genesaret Sø

Er det ikke et smukt Billede? Hvad det forestiller? Det er et Parti fra Palæstina, fra den sydvestlige Bred af Genesaret Sø, som i Biblen ogsaa kaldes Galilæas eller Tiberias Sø. Fotografen har netop plantet sit Stativ mellem Sten og Skærver, der sammen med Taarnet, som rager op fra Vandet, er Ruiner af den gamle By Tiberias.

Tiberias — det minder jo om Tiberius, Kejseren, der bliver nævnt i Evangeliet i Anledning af Johannes Døberens Fremtræden for Offentligheden. Byen her ved Bredden blev til paa Jesu Tid. Herodes Antipas — De ser Johannes Døberens Hoved paa et Fad, ganske rigtigt — han byggede den, ikke fordi der var Bolignød eller for at beskæftige arbejdsløse, men snarere for selv at have noget at tage sig for — og saa maatte den regerende Kejser, den mørkladne Tiberius, staa Fadder til den. Det kunde jo altid være godt for noget at have en saadan næsten almægtig Forbindelse. Et saadant Diplomati havde Antipas lært af sin afdøde Far, gamle Herodes, ogsaa kaldet den Store. Men nok om det — vi skulde jo se paa Billedet.

Prøv nu at forestille Dem Farverne, som ikke kom med paa den fotografiske Plade: en luftig Ramme af grøn Vegeta-

tion, den rødlige Taarnruin, gulgrønne Bakker, som indrammer Horisonten, og saa det pastelblaa, solglitrende Vandspejl, mens en lille Kutter glider stille hen over Overfladens fine Rynker. Er det ikke smukt?

Men hvad, vi har allesammen set noget lignende, maaske endda noget kønnere. Hvem der har været en Tur nede i Schweiz eller Italien har sikkert Amatørbilleder i sit Album, som mit Billede ikke kan maale sig med. Partier fra Luganosøen eller Vierwaldstättersøen ved Luzern eller bedre endnu ved Flüelen. Iøvrigt behøver man næppe at rejse saa langt for at finde Magen til mit Billede. Mon der ikke findes et Utal af lige saa idylliske Steder langs den indskaarne danske Kyst, ved Bredden af Danmarks Fjorde og grønt omkransede Indsøer? Det tror jeg sikkert. Og dog...

Dog er der ved Bredden af Genesaret Sø noget, som udmærker den frem for Rivieraens berømte og vort eget Lands mest afholdte Strandbredder. Ved ethvert Sted er der noget, der ligesom Farverne ikke kommer med paa den følsomme Plade: et usynligt, men derfor ikke mindre væsentligt Skær... det er Minderne, som dvæler derved. Bredden af Genesaret Sø har været Verdens mest ophøjede

Prædikestol; her er den Lære forkyndt, der mere end nogen anden satte Skel i Historien. Her blev der sænket Tanker i Mennekens Sind, som Verden aldrig helt vil kunne ryste af sig. Her foregik den dybestgaaende Verdensrevolution — og det paa den mest stilfærdige Maade.

I vor skraalende Tidsalder er det underligt at tænke sig, at Grundloven for vor Civilisation blev forkyndt uden imponerende Apparat. Uden Staahej af spaliærdannende Uniformer, bifaldsjuhlende Folkemasser og det rytmefaste Hyl, Nutidens Diktatorer trænger til som Akkompagnement. Tænke sig, at der hverken var Mikrofoner eller larmende Højttalere, da Jesus forkyndte Verden sit glade Budskab. Ingen hæse Deklamationer eller højroestet Patos, da han stod og talte om noget saa afgørende vigtigt som Guds og Himmeriges Rige. Det var vel nærmest, hvad vi nu om Stunder med et fransk Ord kalder »Causerier«, disse jævne, improviserede Taler, foranlediget af Tilfældigheder. De var sprudlende som Kildevand og fulde af det friskeste Billedsprog.

Umuligt at Tilhørerne blev trætte af at høre paa En, som formaaede at udtrykke sine Tanker i saa fuldendte Lignelser. Det var, ligesom de fik forevist en Billedbog (i moderne Sprog: en Smalfilm). De saa deres egen daglige Færden, Husmandens Slid paa den stride og stenede Mark, lige fra han om Efteraaret lægger Haanden til Ploven, og indtil han paa Tærskelpladsen fylder sin Skæppe med den gode Sæd. Her gaar Fiskerne, som sorterer deres Fangst, og Hyrderne, baade Gaardmændene og Lejesvendene, med deres Bukke og Faar. Her bliver Kværnen og Fejekosten rørt. Her holdes der Gæstebud for aabne Døre, og her drager Bryllupsoptog af Sted sent ud paa Natten. Der er dramatiske smaa Fortællinger om en Mand, der falder i Røvers Hænder, om en uvorn Søn, der slaar til Skaglerne — og saa fremdeles. Der er Glimt af For-

retningslivet med al den Svig og Hjerteløshed, som tilsyneladende er uadskilleligt forbundet med det: Mennesker, der stopper det ene Hul ved at lave et nyt, Folk, der selv har vanskeligt ved at holde sig oprejst og derfor sparker til deres underordnede.

Det var saa afvekslende og levende en Friluftsforkyndelse her ved Bredden af Genesaret Sø.

Og dog var det ikke derfor, at det blev sagt om Jesus, at ingen nogensinde havde talt som han ... ikke alene derfor.

Nej, det mest fængslende ved denne jævne Tale var noget andet. Noget, som var klart endogsaa for disse galilæiske Analfabeter, de solbrændte Fiskere og Smaabønderne med de arbejdshaarde Hænder. Her stod der En, som vidste mere om baade Gud og Mennesket, end alle Verdens lyseste Hoveder nogensinde havde vidst. Her blev Alexandrias og Antiokias Vismænd overgaaet. Selv de store gamle Profeter blev som lallende Børn, der helst maa tie, naar voksne tager Ordet. Uden Omsvøb og uden Famlen blev det her fastslaaet i klare, korte Sætninger, hvori Guds Rige bestaar. Stille! den Mand, som staar dér i Fiskekutteren, eller sidder der i Græsset, han véd, hvad alle de andre kun gætter sig til. Han ved baade, hvad Gud er, og hvad der bor i Mennesket, og han viser Menneskeslægten Vej ud over dens egne Hæmninger og dette Livs Grænser. Hvad gælder det vel Mennesket, om han vinder hele Verden, men gaar Glip af det ene fornødne?

Det var især af den Grund, at Skarerne flokkedes om Jesus ved Bredden af Genesaret Sø. Det er ogsaa derfor, at den Strandbred er os mere dyrebar end alle Verdens andre, maaske mere betagende Strande.

Hvem der een Gang har lyttet til Jesu Tale, kan aldrig glemme det og kan aldrig igen blive som før. Det sagde Adolf Harnack, hvis Rationalisme dog gjorde hans Syn for svagt til at faa Øje paa Jesu sande Væsen, hans

Guddom. Men det er netop Jesu Guddom, der forklarer, at han formaaede at udsige det evige Livs Ord, som var det den naturligste Sag af Verden — og det til Trods for, som man sagde paa hans Hjemstavn, at han jo dog intet havde læst.

Ved sin Guddom staar Menneskesønnen fra Nazareth uendelig højt over alle Tidens skiftende Storheder. »De vil forgaa, men Du bliver!« — Og naar »Galskabens Kavalkade«, som raser forbi i vore Dage og holder saa mange Mennesker i Angst og Spænding, er draget forbi

som et Karnevalsoptog, vil Menneskeslægten med endnu stærkere Længsel vende tilbage til Bredden af Genesaret Sø. For inderst inde gaar vi alle og hungerrer efter noget, der er mere værd end bedre Kaar og gode Klæder og mere Fritid, efter Frelse og Fred. Og da viser det sig for hver søgende Sjæl, at aldrig — og heller ikke i de to Aartusinder, som siden er forløbet — har noget Menneske talt som Han, der stod ved Bredden af den ubetydelige asiatiske Indsø og talte sagte fra Sjæl til Sjæl. *Steph. Wevers.*

Liturgi for Lægfolk:

Gregoriansk Sang

Den gregorianske Sang er saa at sige vokset ud af Liturgien og kun forstaaelig i Forbindelse med denne. Den kaldes gregoriansk, fordi den første Melodisamling, vi kender af denne Art, skyldes den hellige Gregor den Store (Pave 590—601).

I Kirkens allerførste Tid havde man ganske naturligt holdt sig til Musikken fra den jødiske Gudstjeneste, men meget tidligt har hellenistisk Indflydelse gjort sig gældende. Allerede i Slutningen af 3. Aarhundrede har vi imidlertid Vidnesbyrd om Melodier, der i Stilen minder om gregoriansk Sang. Men først i Løbet af 4. Aarhundrede kan vi spore en rigere Udvikling paa det kirkemusikalske Omraade, en Udvikling, der fortsattes og var saa frugtbar, at man paa Gregor den Stores Tid raadete over et ikke uanseligt Materiale. Gregors Melodisamling fandt hurtig Udbredelse, ikke alene i Italien, men blev med de kristne Missionærer bragt til Frankrig, Tyskland og England. I den følgende Tid oprettedes i Mellem-europa flere store Skoler, hvor man dyrkede gregoriansk Sang baade i Teori og Praksis. Alt dette hindrede dog ikke, at en

svigtende Interesse for den gamle Kirkesang efterhaanden gjorde sig gældende. Allerede i det 11. Aarhundrede præges Kompositionerne ikke mere af den hittidige Kirkemusiks naturlige og samtidig ophøjede Fromhed og Fornemhed. Flerstemmige Sange vinder Indpas i Gudstjenesten, og man korrigerer de gamle Melodier efter Tidens Smag. Set fra et strengt liturgisk Standpunkt maa vi notere et Forfald i Kirkemusiken, som strækker sig helt op til Slutningen af forrige Aarhundrede. Det var Benediktinere, som i 1880'erne indledte den ny Tid ved Udgivelse af de gamle Melodier. Og en helt ny Periode i Kirkemusikens Historie begynder med Pave Pius X's kirkemusikalske Forordninger, der bl. a. foreskriver at synge de gregorianske Melodier i deres oprindelige Skikkelse. I den følgende Tid er der saa fra Vatikanets Side draget Omsorg for forskellige Udgaver af Melodier til liturgisk Brug.

Som allerede sagt: den gregorianske Sang er vokset ud af Liturgien, og er kun forstaaelig i Forbindelse med den. Disse Melodier er hedre end andre egne

til at gøre vor Deltagelse i Liturgien til virkelig Gudstjeneste. Det er ikke Koncertnumre; de »gør sig ikke« i Koncertsalen. De er heller ikke skabt for den, men for Gudstjenesten. Ifølge hele deres Væsen og Karakter understøtter og fremhæver de den liturgiske Tekst. Gregoriansk Sang er Bøn, helt igennem præget af den Aand, som behersker Kirkens liturgiske Bøn. Den giver ingen eller ringe, og da kun diskret Plads for private Følelser. Der er ikke noget, der hedder at »sjæle«, hvis man da ikke forvrænger en Melodi. Lyrisk Sødme er langt horte. Dramatisk Ophidselse kendes ikke, selv om Liturgien ikke er uden dramatiske Elementer, men disse fremtræder altid behersket; Følelserne er under Kontrol af noget »overpersonligt«, for ikke at sige noget overnaturligt; man kan gribe sig selv i at ville sige om en gregoriansk Melodi, at den er inspireret. Hvad vi sagde om liturgisk Bøn gælder ogsaa Kirkens liturgiske Musik: den er redelig og afklaret. Den er kraftig, dog ikke overlæsset, ikke svulmende eller overstrømmende, men ligetil og enkel, ren og kysk. Dens Opgave er at tjene Teksten; den er Teksten underordnet og skal hjælpe os til at synge vor Sorg og vor Glæde ind i Guds Hjerte. Gregoriansk Sang er kristen Sang: den kan sørge, men dens Sorg er stille og opfyldt af Haab; den kan juble, men dens Glæde er uden Sanser. Det er Guds Kirke, hvis Lovprisning og Bøn som Sang stiger op for den Almægtiges Trone.

Den gregorianske Sang maa mere end nogen anden Sang siges at være Kirkens, dels fordi Kirken ved sin Approbation har gjort den til *sin*; dels fordi denne Sang gælder som Norm og Forbillede for al anden Komposition til Kirkebrug. »En kirke-musikalsk Komposition er saa meget mere hellig og liturgisk, som den i hele sin Opbygning, Aand og Virkning nærmer sig den gregorianske Melodi; og omvendt: jo mere den fjerner sig fra dette Forbillede, des

mere er den Guds Hus uværdig.« (Pius X).

I Slutningen af sin kirkemusikalske Forordning af 22. November 1903 opfordrer Pius X alle rette vedkommende til omhyggeligt at føre hans Forskrifter ud i Livet, »at ikke Kirkens Autoritet, som gentagende har udstedt disse Reformforordninger og nu atter indskærper dem, skal komme i Miskredit«. Ikke desto mindre ser Pave Pius XI sig nødsaget til 25 Aar senere at beklage den ringe Opmærksomhed, der var blevet vist hans Forgængers Bestræbelser. Paa ny indskærpes Reglerne for Kirke-musiken. Det paalægges udtrykkeligt at undervise vordende Præster i gregoriansk Sang og iøvrigt at fremme denne: de Troende skal undervises i Liturgi og Kirkesang, »et Arbejde, som hører umiddelbart sammen med Undervisningen i den kristne Tro.« Det er Pavens Ønske, at alle skal tage Del i Liturgien ved Vekselsang mellem Præsten og Kirkekoret: »for at de Troende atter mere levende kan tage Del i den hellige Handling, hør de gregorianske Melodier ... igen synges af Folket. Det er absolut nødvendigt, at de Troende ikke overværer Messen som fremmede, stumme Tilskuere, men tværtimod trænger dybere og dybere ind i Liturgi-ens Skønhed.«

Det er svært at slutte disse faa Bemærkninger om den liturgiske Sang uden et lille

Hjertesuk: er den Dag fjern, eller skal vi, der lever nu, maa-ske opleve det: at se og høre en Menighed, hvis Gudstjeneste er fuldendt —? En Kirke, hvor alle som een tager Del i Liturgien —? En Kirke, som man med Glæde søger hen til Søndag efter Søndag: »Jeg glædede mig over det, som blev sagt mig: vi skal drage op til Herrens Hus.« (Ps. 121). Eller hører et saadant Ønske hjemme i Drømmeland? Det skal fuldtud indrømmes, at man ikke kan lære gregoriansk Sang fra den ene Dag til den anden; ret beset bliver man vel aldrig udlært her. Gregoriansk Sang er Kirkens Sang, hvis »Hemmelighed« efterhaanden aabenbares, jo mere den dyrkes. Atter og atter maa den synges. Man maa øve sig; det kan koste Ofre, men Ofrene er Sagen værd: en værdig Deltagelse i Gudstjenesten! Det skal dog ikke skjules, at den fulde Forstaaelse, dette virkelig at kunne leve med i Kirkens Sang faar al Øvelse tiltrods kun den, som lægger helt fra Land, kun den, som gør Alvor af at leve et religiøst Liv, kun den, hvis Tilværelse er baseret paa et helt igennem religiøst Liv, kun den, hvis Tilværelse er baseret paa et helt igennem overnaturligt Grundlag. Kun for ham aabner Bjerget sig og lader sin Skat til Syne, kun han kan synge Kirkens Sang, den nye Sang i det ny Jerusalem.

Jacob Hjorth.

Konkurrencen om et Navn

Stort Flertal for Retrætedag

Den lille Konkurrence, som har beskæftiget os Sommerferien igennem, er nu afsluttet. Der indkom som bekendt over 100 Forslag — for at være helt nøjagtig 114. Og foruden de mange, som har glædet os med selve Forslagene, har vi modtaget et smukt Antal Stemmesedler. Ved Afstemningens Slutning gjorde vi op, at kun 6 Forslag har faaet Stemmer fra andre end selve

Forslagstillerne. Og et af disse otte Forslag samlede Broderparten af de afgivne Stemmer.

Retrætedag 38 Stemmer - Stille Dag 13 Stemmer - Samlingsdag 8 Stemmer - Beredelsesdag 4 Stemmer - Eksercitedag 3 Stemmer - Ensomhedsdag 2 Stemmer.

Vi havde egentlig besluttet, at vi forinden Offentliggørelsen af Resultatet vilde forespørge Hs.

Excellence Biskoppen, om vore Læseres Valg kunde godkendes. Da Resultatet blev det anførte, kunde vi spare Biskoppen for den Ulejlighed, idet Navnet *Retrætedag* paa Forhaand var nævnt for os af Biskoppen, som det Hs. Excellence personlig synes bedst om.

Efter Konkurrencens Afslutning kan vi iøvrigt røbe, at det var Biskop Suhr selv, som fik Idéen til, at Ugebladet skulde spørge Læsere til Raads i denne Sag.

Under Konkurrencen fik vi mange Henvendelser, hvori Læsere protesterede mod bestemte Forslag, som de fandt ganske uanvendelige. Nogle syntes ogsaa, at vi skulde have nøjedes med at aftrykke de bedste af Forslagene og naadigt have skjult, at der ogsaa kom daarlige Forslag samt nogle ufrivilligt morsomme. Selvfølgelig var vi hele Tiden paa det rene med, hvad der kunde bruges, og ogsaa vi har i visse Tilfælde trukket paa Smilebaandet. Men et Rundspørge har kun Mening, hvis det virkelig oplyser om, hvad »man« i al Almindelighed mener om Tingene. Tilklippes og afpudses et Rundspørge, giver det et forkert Billede af Vir-

keligheden. Vi regner det ogsaa for et værdifuldt Resultat af Konkurrencen, at man af Forslagene har kunnet se f. Eks., at indremissionsk og »oxford«sk Sprogbrug i adskillige Tilfælde har »smittet af«. Paavirkningen fra populær Andagtsliteratur har ligeledes været stærkere end Paavirkningen fra den sobre Liturgi. Alt sammen noget vi kan drage Lære af.

Blandt Stemmeafgiverne trak vi Lod om en Bogpræmie. Den tilfaldt Teaterforlagger *Moth-Lund*, Købmagergade 56 (»Retrætedag. Det vil tilegnes øjeblikkelig af enhver dansk Katolik og er let forklarligt overfor anderledestroende«).

I Fremtiden bruger vi saa Ordet *Retrætedag*. Og forhaabentlig faar vi stærkt Brug for det. Konkurrencen har sikkert ogsaa bidraget til hos mange at vække Ønsket om at deltage i en saadan Retrætedag. En Præst, der har nær Føling med disse Retrætedage, betroede os, at kun faa af Forslagstillerne selv har prøvet at holde Retrætedag. Det skal ikke være nogen Bebrejdelse. Det er et Bevis for, at der er umaadelig mange, som venter paa Lejlighed til at erfare Retrætedagens Velsignelse.

ride og derfor ikke møde i Kapellet, og Brylluppet kunde ikke opsættes. Pater Probst indvilligede da paa den ene Betingelse, at Manden skaffede ham et Ridedyr, saa han dog kunde naa hjem til Aften.

Som enhver Europæer beregnede Pater Probst det andrede Program i Samraad med sit Ur: Klokken 16½ kunde Vielsen være fuldbyrdet, derpaa 4 Timers Ridt og hjemme Kl. 21. Lad gaa da!

Efter Ankomsten til Ejendommen først hjertelig Glæde over den hjemførte Præst. Og saa tog Begivenhederne *Fart — eller rettere Tid*. Omtrent som saa: »Er alt parat?« — »Javel, Hr. Pater! Vi mangler kun det ene Vidne!« — »Naa!« — »Men der er sendt Bud efter ham!« Rum Tid gaar. Bud tilbage: Vidnet var bortrejst, huskede ikke, at Brylluppet skulde være i Dag. »Ih, men det er jo forfærdeligt!« — »Jamen, der bliver nu sendt Bud efter en anden — han arbejder ganske vist paa sin Plantage, men skal blot hentes hjem og stadses op!« — »Naaja, da!« Og efter et Blik paa Paterens Ansigt, der ikke *helt* formaar at skjule stigende Utaalmodighed: »Men det er jo endnu tidligt, Hr. Pater! Solen staar endnu højt paa Himlen —« Ak ja, der fandtes jo overhovedet intet Ur paa Ejendommen eller hos andre Skovbeboere i disse Egne, hvor — ligesom i Chile — Urskovspartier grænser op til civiliserede Egne. Altsaa roligt vente! Endelig kom dog Vidnet. »Nu altsaa alt klar?« Nej, *nu manglede Bruden! Umuligt — hun havde jo været der hele Tiden*, gik blot barfodet og arbejdsklædt omkring i Køkkenet! Ja, men nu var hun forsvunden for at gøre behørig Toilette. O Skræk! Ogsaa her hørte til »stort Toilette« bl. a. den for Tiden modebefalede Puddermaske paa Ansigtet. Ligesom de gode Blegansigter i Europa bruger Solbad eller Valnøddeolie for at blive brune, bruger de brunlodede Sydamerikanerinder Pudder for at blive hvide. Ligesom Europas Kvin-

Langt inde i Brasilien:

Hvor Uret ikke har Slaver

Uret — i Vestelommen, paa Taarne, i Butiksvinduer og paa Natborde i Form af ubarmhertige »Saa staar vi op-Skrigere« — det er noget, som er selvfølgelig for os, omend ikke altid lige behageligt. Men det er dog ikke overalt paa Jorden, Mennesker lever under Urets Diktatur. Det er i alt Fald katolske Præsters Erfaring. F. Eks. i Brasilien — omkring Jatahy ved Tibagyfloden, hvor en Kapuciner, *Timoteus*, allerede i 1855 grundlagde en Mission, som blomstrede, saa længe den fromme Mand levede, men som senere forfaldt. En lillebitte Trækirke, hvori

Pallottiner-Præster nu og da celebrerer en hellig Messe, er der dog endnu.

Da Pater *Probst* Nytaarsdag 1936 efter Gudstjenesten vilde »forsegle« Kirken med den dertil bestemte Tværbjælke, blev han tiltalt af en Mand, som bad ham følge med til Mandens Ejendom for at foretage en Vielse. Det var kun een Times Ridt, men ubejligt endda, da Dagens sidste Togforbindelse med Pater Probsts Hjemsted var i Løbet af en Time, og Pateren skulde paa Missionsrejse i modsat Retning næste Morgen. Men Manden trængte paa, Bruden kunde ikke

der bruger Glødejern for at sætte Krøl paa Haaret, mens U. S. A.s Negerkvinder gaar til Specialist for at faa medfødt Krøl glattet ud.*)

Naa, heldigvis kom i Mellemtiden et Ægtepar, der ønskede et Barn døbt, saa Tiden blev ikke ganske spildt. Og endelig kom en ung Mand, der ønskede at tale om noget alvorligt. Genert og ængstelig aabenbarede han, at han i to Aar havde levet »borgerlig gift« og nu gerne vilde benytte den gunstige Lejlighed til at bede om Kirkens stadfæstende Velsignelse. *Intet er tilfældigt* — maaske havde den lange Ventetid været nødvendig for at modne den vigtige Beslutning hos det unge Par om at bringe et forkert Forhold i Orden.

Naa, langt om længe kom ogsaa den pyntede Brud, og begge Vielser blev lykkeligt fuldbyrdet og Bryllupsmaaltidet med. Men saa var det Ridedyret! — ja, det var blot et Kvarters Vej derfra. Præstens Ur borttikkede altsaa nok et kostbart Kvarter.

»Og hvor er saa Dyret?« — »Aa, det er ude i Engen, der er sendt en ud efter det. Kom indenfor saa længe!« En meget gammel Mand førte Præsten ind. Tiden gik, men Manden kom stadig ikke med Dyret. Pater Probst var haade forbavset og ærgerlig. Den formodede Ret til Ændring i (Tids-)Programmet udnyttedes noget mere end ønskeligt. Den Gamle pludrede løs. Og endelig sagde han uforstyrret: »Han fanger den nok ikke.« Endnu en Mand blev sendt af Sted. Og Husets Datter ligesaa. Endelig kom de alle tre tilbage — *men uden Dyret!* Mulæslet var brudt igennem Indhegningen og var løbet ind i Urskoven. Det var ikke til at fange. Jaja, det var jo saadan, hvad der kan ske, altsaa intet Mirakel. Men *Maaden, det blev sagt paa* — absolut ingen Raaben op, ingen Bestyrtelse eller Beklagelse, ingen Hast af nogen

*) Var det mon ikke langt ude i Periferien en nem lille Side af katolsk Aktion, om alle katolske Kvinder Verden over aabenlyst trodsede nogle at Modens mest tossede Paafund.

Art! Det var nu Pater Probst en Smule mærkeligt! Indvendig betænkelig nær ved Kogepunktet, men udvendig (som det sømmer sig en Kristen og ikke mindst en Præst) behersket og rolig, kiggede han paa den Gamle, der sad saa uanfægtet som den personificerede Tidløshed. Nej, sandelig! *her regerede intet Ur*, det urolige Ur, der havde tyranniseret Pater Probst i hele hans Liv. *Her regerede kun Livet*. det sunde, rolige Liv, der blæser paa Sekunder, Minutter og Timer. — Livet kender intet Ur. Det gør kun Bedriften, Trafikken — den jagende Trafik, der misforstaar de harmoniske Størrelsesforhold og tillægger Ur og Fart større Betydning, end der tilkommer dem. — Pater Probst følte sig i Urskovens Ro som en fredsforstyrrende Repræsentant for den myretravle, jagende Trafik. Mens den Gamle forekom ham at være Symbol paa selve Livet — han var vel henad 100 Aar, sund og kraftig, ligevægtig, rolig, mens Pater P. var overømfindtlig, nervøs og urolig som »Uroen« i hans Ur, der uforskammet tikkede og skældte. — Ja, hvor var *det sande, det egentlige Menneske?* Hvis *Diogenes* med Lygten havde efterløst »et Menneske« her i Stedet for i Athen, vilde han nok have ladet Lygten skinne paa den Gamle i Stedet for naa den af Uret tyranniserede Præst — det mente Pater Probst selv, da han senere reflekterede over det skete. Men mens det stod paa, begreb han ikke disse Urskovsbehoeres storslaaede Dybde og Ro. Ellers vilde han ikke have ventet saa utaalmødig, til de fik skaffet ham et andet Ridedyr. Og han vilde ikke have hidset Dyret op til den højeste Fart, men med Tak til Gud have nydt den kølige, kvægende Nat under Riddet. Ved Midnatstid naaede han hjem og faldt dødtræt i en Søvn, hvorunder Frygt for at forpasse Morgentiden selv i Drømme plagede hans hvilehungrende Sind.

J. M. K.

Rom og Verden

Blandt de mange audienssøgende hos den hellige Fader i Castel Gandolfo var i forrige Uge ogsaa Maharaja Juvazaga af Mysore (Indien). Maharajaen, der selv er Muhamedaner, har altid været de katolske Missionærer meget venlig stemt.

*

De schweiziske Biskopper har afholdt deres aarlige Sammenkomst i Einsiedeln. Efter Mødet udsendtes et Hyrdebrev, hvori Biskopperne peger paa vor Tids store Skavanker, frem for alt det stadig stigende Tal paa Skilsmisser. Et særligt Afsnit var — som en anbefaling — viet Afholdsbevælgelsen.

*

I Dublin præsteviedes for nylig en Jesuit, P. Charles O'Connor, der er en direkte Efterkommer af den sidste irske Konge.

*

Den russiske Kommunistungs Organ meddeler, at der i Poltawa er gjort et stort Fund af Kirkeskatte. Ved Forberedelserne til 230-Aarsdagen for Slaget ved Poltawa, stødte Arbejderne, som skulde anlægge Festpladsen, paa et Sølvkors. Øvrigheden forordnede en Efterforskning paa Stedet, og man fandt: Kalke, Krucifikser, Lamper, Brudekroner samt gamle Relieffer fra det 17. Aarhundrede, ialt 132 Kunstgenstande af Guld og Sølv. Skattene stammer fra Forløserkirken i Poltawa, hvis Gejstlighed ved Revolutionens Udbrud menes at have nedgravet Værdigenstandene, som derefter er gaaet i Glemme.

Å Udsigt over Visby

Del var Nat, da Visbybaaden stød ud af Kalmars Havn. Kalmar, berømt ved Kalmars-Unionen. Den store skandinaviske Enhedstanke, undfanget i en betydelig Kvinde Hjerne, havde laget Skikkelse her.

Østersøen var stille. Forbi Øland satte Baaden Kurs mod Golland. Maskinerne gik i Takt. Støl og roligt, med en svag Duven, slævnede vi fremad.

Midsommertiden var inde. Snart smullede de første Solsraaler hen over Vandspejlet og forkyndte et nyt Sejrsstog for Himmelvognen.

Å St. Nicolai Kirkeruin

borgernes store Rigdom, udtrykt ved Skarngen og Pelsklæder, og bærer Mærke af Tidens Omskiftelser, har man indrettet det katolske Skole-Kapel. Det skal knylte Baadene mellem Middelalderen og Nutiden. Der fik jeg Lov til at frembringe Nisseofret.

Mariakirken, den nuværende Domkirke, er den eneste Kirke, der er levnet siden Middelalderen; alle andre Kirker er Ruiner: nye Kirker er ikke blevet bygget.

Omkring den naturlige Havn laa den egentlige By. Nord for denne anlagde de forskellige Nationer, der sejlede paa Golland, deres Faktorer. Det var selvfølgelig, at enhver Nation havde sin egen Kirke. Tykerne byggede Mariakirken. I 1255 satte Biskop Bengt Konsekrationskorsene op.

VISBYFÆRD

af K. Pauli S.J.

Solen steg højere, og alt imedens dukkede Gollands Kyster op østerude. Men saa hændte det. Var det et Syn, var det Virkelighed, var det et Fata Morgana?

Skibets Konturer syntes at trække sig sammen, Skorstøen og Røg forsvandt, Maskinerne Drummen og Summen forekom mig som Vindens Leg med Sejlene.

Karavellen nærmede sig Havnen paa Gollands Vestkyst; endnu var et sølverne Bælte udbredt paa Østersøen, en halvhøj Sky af Dis mellem Skibet og dets Maal.

Vi havde forladt den moderne Kulturverden — 700 Aar tilbage i Tiden — Middelalderen stod lyslevende foran os.

Krudttaarnet stod truende og trodsigt nede ved Havnen, for her har ingen uvekkende Adgang. Det er Led i den store Ringmur, der beskyttede Byen mod alskens Fjender.

I et gammelt, middelalderligt Hus, opad en stejl Trappe, hvis Tæts havde lydt under Landskægtenes pansrede Fødder og havde været Vidne til Visby-

Å Krudttaarnet

I dens Nærhed laa Russernes Kirke: Nordmændene opførte Skt. Olovskirken, og Danskerne i deres Forkærlighed for Pave Klemens: Skt. Klemens.

Omkring 1100 og i det påfølgende Aarhund-

rede var hvert Faktori et lille Samfund for sig, i Nærheden af Byen, indtil de henved 1200 var vokset sammen til en fælles Bygd. Deres Samhørighed fik saa Udtryk ved den vældige Ringmur.

All imedens paabegyndtes S. Drottens eller Heliga Trefaldighedskyrkan, der bærer Præg af de samtlige westfalske Kirker. Del var hovedsagelig Kulstøvn fra Westfalen, der koloniserede Lübeck og Visby.

Opad S. Drottens staar S. Lars. Dens Forbilled findes ikke i Vesterledet, men russisk-byzantinsk Stil skimtes endnu i Dag i Restler af den oprindelige Maling.

Syd for S. Drottens og S. Lars danner S. Per og S. Hans et Komplex.

Ogsaa Middelalderen kendte til fromme Stiftelser for at hjælpe syge og hjemløse. Helgeandkyrkan er bygget som et otte-kantet Forsamlingshus med to Elager, medens selve Kirkerummet slutter til mod Øst som et rektangulært Kor.

Sortebrødrene byggede S. Nikolaus: Graabrødrenes Kirke var S. Karin.

Visby er mere end Kirkeruinernes By. Mange gamle Huse tillader ikke, at Middelalderens Indtryk forsvinder. Det gamle Apoteck, det burmeisterske Hus, Lagerhuse, Bostader bygget ind i selve Ringmuren minder os stadigvæk om, at vi er i en middelalderlig By.

Typisk for hver middelalderlig By af Betydning var Hospitaler for spædskede udenfor Byens Mure. Nord for Visby, efter at man har overstrøkket den dobbelte Voldgrav og er gaaet et godt Stykke — saa al enhver Smiltelære maatte være udelukket — ligger Ruinerne efter S. Gerans Kirke og Hospital. Høje, spidse Gavrestere fortæller om Kirkens Støthed og Synlighed.

Ikke alt var Guld, heller ikke paa den Tid, selv om det glinsede nok saa meget. Paa en nøgen Bakke, længere mod Nord end S. Geran, truer tre Galger af Sten mod Himlen — til Advarsel for enhver, der sølte Trang til at overtræde Lov og Ret.

For os Danskere er Valdemarskorsel udenfor Visbys østre Ringmur paa det tidligere Cistercienserinde-Klosters fredede Grund, af særlig Betydning. Der jordfæstede Danskerne de faldne Bønder, ning. Der jordfæstede Danskerne de faldne Bønder, ning. Der jordfæstede Danskerne de faldne Bønder, ning. Der jordfæstede Danskerne de faldne Bønder, ning.

Tegn paa Sværddug, — et Kranium, hvis Baghovede er gennemboret af tre Pile, som en Armbrustskytte havde sendt efter den flygtende Hær, — eller var den indesluttet, saa at de gollandske Bønder blev beskyttet fra alle Sider?

Det var blevet sent paa Eftermiddagen. Endnu en Gang drog jeg gennem de lyske, middelalderlige Gader og Gyder og Stræder, og som sidste Hilsen fra en forudoms Tid saa jeg Gollands Vaaben og Segl: Agnus Dei, Guds Lam med Sejrsfane.

Klokken 22 forlod Skihel Visby Havn. Længe stod vi ved Rølingen og saa ud efter den By, hvis Kirkeruiner minder om en svunden Størlid, om Offervilje, der har bygget Guds Templer, om

Mennesker, der var Guds levende Templer; en By, der omkring 1200 havde sin højeste Blomsstringsperiode, laktet være Forholdene, men først og fremmest laktet være Indbyggernes maalbevidste, ivrige Arbejde og Stræben: en By.

Å Valdemarskorsel

hvis Profil er mærket af Glæde saavel som af Modgang.

Det havde været mere end et Fata Morgana, mere end et Syn. — Det havde været den Grund, hvorpaa Middelalderens Arbejdsomhed og Fromhed, Kamp og Fred havde spiret; den Grund, hvorpaa Mennesker havde arbejdet, kæmpet og lidt under Gudslammets Sejrsfane, der var smykket med Korsel.

Natten faldt paa. Lynn og Torden afløste Dagens Solskin. Karavellens Omrids gik over i Dampens moderne Skikkelse — Middelalderen var borte igen.

Liturgisk Kalender

August

20. S. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN (1044); 2. Sæt Bønner: 12. Søndag e. Pinse (695), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer); St. Bernhard ([42]). Slutningsevng.: Søndagens (696).
21. M. St. Johanne Francisca Fremist af Chantal (1051), 2. Oktaven (1044), 3. For Paven.
22. Ti. Oktav af Marias Optagelse (1044); 2. St. Tinotheus, St. Hippolyt og St. Symphorian (1052), 3. For Paven.
23. O. Vigilie ([1]); 2. St. Filip Benitius (1053), 3. For Paven. — *Eller*: St. Filip Benitius (1053); 2. Vigilien ([2]), 3. For Paven. Slutningsevng.: Vigiliens ([3]).
24. T. St. BARTHOLOMÆUS, Apostel (1053).
25. F. † St. Ludvig, Konge af Frankrig (1056); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
26. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]); 2. St. Zephyrinus (1059), 3. Den Helligaand ([120]), 4. For Paven.
27. S. 13. Søndag e. Pinse (699); 2. St. Josef af Calasanz (1059), 3. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenbundet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Børneenqueten

I denne Uge faar vi kun Plads til et enkelt lille Bidrag, som til Gengæld udtrykker en Tanke, der vil give Anledning til Diskussion for og imod. Kommer den religiøse Alvor først i Skoleaarene?

Ikke for tidlige Forklaringer

Først vil jeg takke for Bladet, endelig noget af det helt rigtige.

Jeg ser, at Pastor Benzon i en Artikel i Bladet slaar til Lyd for »Moderens Bog«, ikke ilde. — Mange katolske Mødre vil sikkert med mig glæde sig til den i nær Fremtid. Med Hensyn til alle de religiøse Spørgsmaal, som min lille Pige er fremkommen med, er jeg bange for, at det vil tage for meget Plads

op, om det kom i vort Blad, men Faktum er, efter min personlige Erfaring, at det alvorlige først kommer frem i 1. og 2. Klasse, hvor de straks begynder med Verdens Skabelse, Adam og Eva o.s.v., og da er det, Moderen maa være paa sin Post og lede Barnet — hvilket falder ret naturligt — ad den rigtige Vej. — Men trods alt er det dog det gode Eksempel, der virker bedst. Min lille Pige, som nu er 7½ Aar, er lykkelig, naar vi Søndag Morgen vandrer Arm i Arm til Messen, og da kan jeg mærke paa hende, at hun nu har den rette Forstaaelse af det hele. Erfaringen har vist, at alt for tidlige Forklaringer ikke er heldige.

En Mor til tre.

Havets

Apostolat

I Anledning af Frk. Clara Svendsens Spørgsmaal i Nr. 10 om det Arbejde, der gøres for katolske Søfolk, har Pater Koch i Aarhus gjort opmærksom paa den instruktive Artikel, som »Jesu Hjertes Budbringer« bragte i Januar 1934. Pateren tilføjer, at Centralen for »Apostolatus Maris« har tilsendt Aarhuspræsterne et iøjnefaldende Skilt med »A. M.«s Mærke, som er anbragt paa Præstegaarden, saa det kan ses fra Rysegade. Pater Lønskov besøger ogsaa regelmæssigt de fremmede Dampere i Havnen.

Vi citerer nogle faa Afsnit fra den nævnte Artikel:

»Havets Apostolat« udgik i Aaret 1921 fra »Bønnens Apostolat«, idet Pater Goldie S. J. da grundede en særlig Sektion af »Bønnens Apostolat« for Søfolk. Fra England udbredte dette Hjelpearbejde for katolske Søfolk sig efterhaanden til andre Lande, og snart opstod der Sømandshjem, foruden i London ogsaa i Montreal i Canada, i Sydney i Australien, i New York, Philadelphia, Dublin og forskellige andre Havnestæder. Den Hellige Fader, Pius XI's Godkendelse og Velsignelse modtog Foreningen gennem Kardinal Gasparris Skrivelse, hvori det hed, at Kristi Statholders Velsignelse, Billigelse og Opmuntring ikke skulde forholdes et saadant Værk; den Hellige Fader var jo vis paa, at Værket, takket være ivrige Sjæle blandt Verdens- og Or-

denspræsterne, stadigt vilde udbrede sig videre og videre. Hans Hellighed nedkaldte Himplens Velsignelse over Arbejdet og velsignede faderligt alle, som ved Bønner, Gaver og personlig Virksomhed vilde bidrage til, at Foretagendet maatte lykkes, til Guds større Ære og til Udbredelse af hans Rige i Sjælene.

Efter dette pavelige Budskab fra Rom fulgte ni Aars intensivt Arbejde for Organisation af Apostolatet blandt de katolske Søfolk. Dette Arbejde kronedes i 1931 med Stiftelsen af »Apostolatus Maris«s Internationale Concilium.

Der gives nu i Havnestæderne i de forskellige Lande rundt regnet 400 Sømandsmissioner, hvoraf 45 staar under katolsk Ledelse. For ti Aar siden var der kun 12 katolske Virksomheder af den Art. Man maa ogsaa huske, at Halvdelen af alle Søfolk i Verden hører til den katolske Kirke, og man indser da Nødvendigheden af ogsaa at skabe katolske Sømandsmissioner.

I en vis Henseende kan man sige, at den katolske Kirke besidder Verdens mest omfattende Organisation for Søfolk; thi paa faa Undtagelser nær findes der i enhver Havnestad en katolsk Kirke. Havets Apostolat har nu den Opgave at sørge for, at der stadig er Føling mellem Søfolkene og Kirken. Denne Opgave løses paa forskellig Maade i de forskellige Lande, hvor Havets Apostolat er indført, dog altid efter de ensartede Grundsætninger, som er fastslaede i Havets Apostolats Love. Disse Grundsætninger er i kort Begreb følgende: Oprettelse af Foreninger, som omfatter Søfolkene selv og deres gejstlige og verdslige Hjelper, Stiftelse af Institutter, Foreninger og Hjem for Søfolk, hvor det paa nogen Maade er muligt, Anstalter til

Dannelse og Forsorg af enhver Art til Fordel for Søfolkene. Intet Værk af Næstekærlighed er Havets Apostolat fremmed.

Til rask Udvikling af denne Bevægelse har Søfolkene selv i hele Verden bidraget. Antallet af Søfolk, som er Medlemmer af Apostolatet, beløber sig i de engelsktalende Lande, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig, Italien og Spanien til næsten 50,000. Alle Medlemmer til Lands og til Søs beder hver Dag en og samme Bøn: »*Jesu helligste Hjerte, forbarm dig over de Søfarende; Maria, Havets Stjerne, bed for os; hellige Petrus og hellige Andreas, bed for os!*« Denne Bøn bedes ogsaa dagligt af Tusinder i mange Skoler og Klostre Verden over.

Mange klosterlige Kommuniteter beder en bestemt Havn. Ogsaa mange Præster læser regelmæssigt Messe for Havets Apostolats Fremgang.

Følgende Tal giver et Begreb om dette Apostolats hurtige Udvikling. Det første Tal gælder for Aaret 1922, det andet for 1933:

Virksomheder og Foreninger for katolske Søfolk 12 og 45; Sømandshjem 1 og 7; faste Havnekapellaner 0 og 15; Hjælpekapellaner 6 og 130; Havnestæder, hvor Havets Apostolat er indført, 20 og 200.

I Havets Apostolat virker over 1000 Lægmand som frivillige Hjælpere; de besøger Skibene, tager sig af Søfolkene i Hjemmene, besøger syge Søfolk paa Hospitalerne o. s. v. Dertil kommer endnu de talrige passive Medlemmer, som Apostolatet har inde i Landet, og som støtter Værket med deres Bønner og Gaver.

I Norden findes endnu intet katolsk Sømandshjem, men i de fleste Havnebyer er den katolske Præst knyttet til »Havets Apostolat«, og hans Adresse og Kirkens Beliggenhed er opført paa de Lister, som de katolske Sømænd faar udleveret.

„Ingen Katoliker om Bord“

Mens vi beskæftiger os med Søen, vil det interessere Læserne at stifte Bekendtskab med denne Artikel, som stod i »Catholic Times« for 4. August i Aar. Det vilde være morsomt at komme paa Spor efter de i Artiklen omtalte Svenskere.

Pastor J. E. Rockliff fortæller: For et Par Aar siden havde jeg været ovre og etablere »Havets Apostolat« i San Francisco og skulde nu hjem til Europa. Da jeg

bemærkede en smuk Damper, som laa i Bugten, forespurgte jeg om Skibets og Rederiets Navn. Jeg fik at vide, at det var et svensk Skib, som skulde til Europa, og blev fristet til at gaa ind hos Rederiets stedlige Repræsentant for at høre, om det lagde til i en af de Havne, hvor jeg havde Ærinde.

Paa Kontoret spurgte jeg, om jeg kunde komme med som Kapellan, men fik til Svar, at desværre kun det svenske Hovedkontor kunde give en saadan Tilladelse. Da Skibet skulde sejle en Uge senere, telegraferede Hovedkontoret et Ja, og en Lørdag Morgen gik jeg om Bord og forestillede mig for Kaptajnen, som naturligvis kunde tale Engelsk. Da jeg forklarede, at jeg var katolsk Præst, forsikrede han mig, at der ingen Katoliker var blandt Mandskabet.

Af Passagerer var der opført en tredive Stykker, hvis Religion Kaptajnen selvfølgelig ikke kendte. Men i Stilhed fandt jeg ud af, at der slet ingen Katoliker var om Bord. Det saa svært ud til, at jeg skulde spille Rejsens fem Uger, men vi var allerede ude paa Søen, saa det maatte jeg finde mig i.

Paa min Anmodning satte Kaptajnen flere Steder paa Skibet en Seddel op, hvor der paa Svensk og Engelsk stod, hvornaar Messe vilde blive læst, og at alle var hjerteligt velkomne. Næste Morgen, Søndag, opdagede jeg til min store Forbavselse, at alle var kommet til Stede til Messen undtagen de Par Stykker af Mandskabet, der havde Vagt.

Jeg vidste, at nogle Officerer og nogle af Passagererne forstod Engelsk, og derfor holdt jeg en kort Prædiken. Det afstedkom en Del Snak og Diskussion bagefter, og Kaptajnen kom med nogle hvasse Bemærkninger om Religionen. Han viste sig meget fjendtlig stemt mod Kirken. Næste Søndag var han dog igen til Messen og hørte meget opmærksomt paa Prædikenen.

Samme Eftermiddag inviterede han mig ind i sit Lukaf og viste virkelig Interesse for det, jeg havde sagt om Morgenens. Før Ugen var gaaet, bad han om yderligere Oplysninger, og inden Rejsen var ovre, var jeg i Gang med at gennemgaa Katekismen med ham og gav ham en Introduktionsskrivelse til en Præst i Sverige.

Fire Maaneder senere fik jeg et meget velkomment Brev fra denne Præst. Samme Morgen, som Brevet var afsendt, havde han optaget Kaptajnen i Kirken, og Kaptajnens Kone havde paabegyndt sin Undervisning.

Endnu et Par Uger gik, saa fik jeg Brev fra en af Passagererne, som fortalte mig, at hun var blevet optaget i Kirken. Denne Passager havde bedt mig om at læse Bønnerne efter Messen paa Svensk, og efter

at hun selv havde oversat dem fra Engelsk, lærte hun mig hver Dag at læse dem pænt, saa jeg den næste Søndag kunde opfylde hendes Ønske. Det var lidt besværligt bagefter, da flere Svenskere kom og talte Svensk til mig i den Tro, at jeg inaatte kunne forstaa dem.

De fem Uger var ikke blevet spildt, og jeg fortryder aldrig, at jeg tog med et Skib, hvor der ingen Katoliker var om Bord — da vi lagde fra Land.

Paven ankommer til Castel Gandolfo

Brev fra Propagandakollegiet

... Italienerne har en voldsom Begejstring for Paven — Il Papa — og naturligvis ikke mindst i Omegnen af Castel Gandolfo, Pavens Sommerresidens. Vi kunde næsten mærke Begejstringen hænge i Luften, da vi stod paa Torvet om Aftenen 24. Juli. Klokkerne kimede, og fra hele Omegnen strømmede Folk ind. Rundt paa Tage og Altaner havde Films- og Avisfotografer taget Opstilling. Liv var der i dem, især i en, som med Smartness forsøgte at faa et Billede af Folkemængden viftende for Paven — før Paven kom. Hvordan skulde han faa Folk til at vifte og raabe? I en Fart fik han en Medhjælper til at dreje paa Apparatet, mens han selv — som var tyk — dansede rundt og viftede paa Gesimsen. Almindelig Latter! Bravo-Hurra! Og da han saa pludselig tabte Balancen og var lige ved at dumpe ned, blev Latteren stormende.

Imidlertid aabnedes Altandøren oppe paa Facaden, og et Par Tjenere kom ud og hængte et Tæppe over Rækværket. — Stor Jubel! — Næppe var Tjenerne borte, før den Hellige Fader traadte frem. — Viva il Papa, viva! — Ingen formaar at frembringe et saadant Spektakel som Italienerne, naar de ser Paven. Et Kor paa 150 Mandsstemmer (Klerke) druknede i Lar-men, men Paven saa det. En lille Haandbevægelse og alt blev ganske stille. Nu lød kun Koret, det majestætisk, gribende: Tu es Petrus ... Paven lytter og velsigner Koret og alle. Alt er Smil og Glæde og Jubel.

Omsider trækker Paven sig tilbage, og Mængden bryder op. Selv de smaa »Mussolinister« og »Mussolinisser« begiver sig tilbage til Feriekolonien, anførte af nogle kraftige, bramfri og fyldige Fascist Damer. »Solskin og Skyer de følges og ad« ...

W. Vick.

50 Aars Fødselsdag

Mandag den 21. Aug. fylder Overbetjent i Kriminalpolitiet, Hr. Valdemar Kallan 50 Aar. Naar vi omtaler Mærkedagen her i Katolsk

Ugeblad, gør vi det for at vise, at det ikke blot er »det offentlige«, der sætter Pris paa hans Personlighed, men ogsaa Menigheden her. Som Medlem af Odense Byraad og som samvittighedsfuld Embedsmand er Hr. V. Kallan kendt her i Odense. Menigheden her værdsætter ham som den mandige, ivrige og gode Katolik. Paa denne Dag vil vi sige ham Tak for det gode Eksempel og udtale Ønsket: maatte Gud give ham endnu mange velsignelsesrige Aar til Gavn for sit Hjem og Menigheden og til Ære for Kirken.

Odenseaner.

Til Sognets hjertelige Lykønsning følger Ugebladet paa egne og landsomspændende Kredses Vegne endnu en Tak til Overbetjent Kallan for virksom Interesse for alt katolsk Arbejde. Hvor Hr. Kallan færdes, er ingen i Tvivl om, at her har de en Katolik med en i

flere Maader usædvanlig rank Ryg. Jeg husker i Øjeblikket ikke, hvor stor en Børneflokk, der er i det kalle'ske Hjem, vistnok 8 Piger og en Dreng — jeg husker imidlertid, at jeg første Gang talte Fru Kallan med blandt Døtrene, da de stod paa Linie foran mig. Dette unge, friske og stærke Præg over hele Familien vil lade de runde 50 Aar hvile let paa Jubilarens Skuldre. Til Lykke!
H. D. T. K.

Gregoriansk Sang fra Beuron

Fredag d. 18. ds. kommer en Benediktiner fra Beuron, *Pater Andreas Schneider*, paa Besøg i Benediktinerindeklostret paa Jagtvejen. Pateren, der som Kantor leder Sungen i Abbediet Beuron, kommer herop hovedsagelig for at videregive Søstrene i Koralsang, men desuden vil han medvirke som Kantor ved den daglige Højmesse Kl. 8 i Klosteret, hvor man altsaa i de nærmeste Uger vil have Lejlighed til at høre gregoriansk Sang i fuldendt Udførelse. Skulde nogle interesserede ønske at faa praktisk Vejledning i Koralsang, staar Pateren til Tjeneste. Man bedes henvende sig til Klosters Priorinde Sr. Margarita O. S. B. for at træffe nærmere Aftale. Maaske vil ogsaa andre af vore katolske Kirker benytte Lejligheden og indbyde Pateren til som gregoriansk Solist at medvirke ved en Højmesse.
A. Menzinger S. J.

Birgitte West

vil udsmykke Koret i Kirken i Aarhus

I de sidste Uger af Sommerferien har vi atter haft Stillads i vor Kirke. Det var Murerne, der forberedte Vægfladerne til Birgitte Wests Malerier i Kirkens Kor. De grimme Nicher paa begge Sider af Højalteret blev fjernet, saa der nu findes to ens glatte Flader som Grundlag for Malerierne. Der er planlagt to Scener fra Jesu forklarede Liv: Aabenbaringen Paaskemorgen for

E. Rubows' Eftf.

**Kongelig Hofbager
Fuldkornsbrød**

Vimmelskaflet 37, Cent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning

Undervisning og Ekstrahjælp

i Matematik samt Naturfagene tilbydes ved katolsk stud. polyt. af ældre Aargang. Enetimer og Hold ogsaa i Hjemmene.
Billet mrk. 458, København

Blomsterforretningen

CAMELIA

Smukke Kranser og Kistepyntninger
Frederikssundsvej 229, Tlf. Bella 1729

F. E. Olsen

Aut. Gas- & Vandmester

Udlært Arbejde v. den katolske Kirke i Lyngby
Vesterbyvej 10 Gentofte Telf. Gent. 2334

Sophus Sørensen

BOGBINDERI

Niels Hemmingsensgade 6
Sct. Knuds Skoles Bogbinder

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen

estateaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

Magdalena, og Jesus sammèn med de to Disciple i Emmaus.

Men hvornaar Malerierne kommer, afhænger af *Indsamlingen*. Foreløbig er der gaaet ikke saa lidt til Murerarbejdet. Glem ikke at være med til Gudshusets Udsmykning! Hver eneste i Menigheden burde have sin Andel i dette Foretagende! Det maa da være en særlig Glæde at kunne sige til sig selv, naar det hele engang er færdigt: Min Krone eller To-Krone er ogsaa med!

Her er Resultatet af sidste Op-tælling:

E. og O. S. 10 Kr., Sv. W. 12 Kr., R. M. 10 Kr., J. S. J. 100 Kr., V. L. 10 Kr., ialt 142 Kr. Tidligere indsamlet: 1313,72 Kr., ialt pr. 11. Aug. 1939: 1455,72 Kr.

Sognepræsten.

Breve fra Læserne

Vor himmelske Løn

Jeg har i »Katolsk Ugeblad« læst om Breve fra Læserne; jeg tillader mig derfor at spørge om noget, som jeg tit har tænkt meget paa. — Vor Herre har selv i Lignelsen om en Denar sagt, at Lønnen i Himmelen er ens for os alle; men i Katekismen Stk. 272 staar der om de gode Gerninger, at jo flere gode Gerninger man gør, desto større Løn fortjener man i Himmelen. Det er dette, jeg ikke kan forstaa og gerne vil have Svar paa. Er det mig, der ikke forstaa det Stk. i Katekismen? Min Mening er, at det, der staar hos Matthæus 20,1, er det rigtige; men hvad saa med Katekismen?

Marie Pedersen,
Teknisk Skole, Nyborg.

Svar: Katekismens Nr. 272 og Matt. 20,1 modsiger ikke hinanden:

1) Den hellige Skrift taler om en virkelig Løn (Matt. 5,12), som er relfærdig (Matt. 20,4) og fors kellig (»hver især faar sin Løn i Forhold til sit Arbejde«, 1. Kor. 3,8).

Altsaa har Katekismen Ret.

2) Lignelsen Matt. 20,1 ff. taler ikke i første Linie om Lønnen, men fremhæver Guds Frihed (»er det mig maaske ikke tilladt at gøre, hvad jeg vil«) og vor Afhængighed af Guds frit meddelte Naade, der er Lønnens nødvendige Forudsætning.

Lignelsen viser altsaa, at Lønnen ikke tilmaales alene efter Arbejdets naturlige Omfang, men først og fremmest afhænger af Guds Naade, der muliggør Arbejdet og bestemmer dets overnaturlige Værdi.

AABENRAA

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

HELSINGØR

Svend Mortensen

elektr. Installatør
Belysning . Radio
Stjernegade 30 . Telf. 987
Leverandør

Auto Shop

aut. Chevrolet Forhandler
Marienl. Allé 3 . Tlf. 850

Reparationer

Maskinsnedkeriet »Godthaab«

R. ANDERSEN

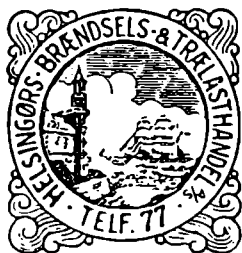
Sudergade 13
Telefon 144

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

Lyngby Maskinsnedkeri & Tømmerhandel A-S

Lyngby Hovedgade 85 . Telefon Lyngby 2088

Leverandør til Knud Lavards Kirke

HORSENS

Horsens Textil Lager A/S

Maufaktur

Søndergade 10, Tlf. 61

Leverandør til katolsk Menighed

CHR. LUND

MALERMESTER

Bygningsarbejde

Telefon 166

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester
W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne
Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kls. Produkter

Leverandør til gl. Farumgaard, Farum

SVENDBORG

**A/s L. Lange & Co.
OVNE**

Svendborg Telf. 45

C. Hansen

BAGERI & CONDITORI

Møllergade 67 . Telefon 1258

Leverandør til Sct. Maria Hospital

KØGE

SPIS

Fællesbageriets Brød

Telefon 290

LYNGBY

Chr. Christiansen & Søn

Tømmermestre

Haabets Alle 7, Tlf. Lyngby 238

Lyngbys ældste Tømmerfirma

Udf. Arbejdet ved Knud Lavards Kirke

NÆSTVED

Næstved Tømmerhandel

Telefon ved T. A. MEDING
1478 (3 Lin.) Trælast- &
Bygningsartikler

En Indsigelse (fortsat)

Mon ikke det var rigtigere, at katolske saavel som andre Kristne holdt op med at foreholde spørgende og søgende Mennesker et »Vi alene vide«, thi staar et Menneske virkelig uden en bestemt Tro og tænker man sig, at vedkommende paa Forhaand ikke har en mere eller mindre bevidst Sympati eller Tillid for den ene eller mod den anden Tro — hvilket faktisk aldrig er Tilfældet — saa maa en saadan Paastand jo umiddelbart virke komisk.

Er det overhovedet til at overvurdere, hvad Skade disse Paastande har forvoldt i Tidernes Løb. Er samme Paastand ikke en direkte Anledning for svage Mennesker til at blive Farisæere, til at føle sig »rigtigere« end anderledes tænkende og troende Mennesker, til at blinke med Øjet til sine Trosfæller, »vi ved da heldigvis bedre Besked«.

»Vi alene vide« virker komisk, naar det drejer sig om Viden, som Mennesket har af sig selv. Her er imidlertid Tale om de Sandheder, som Kristus har bragt Menneskene. Siden vi snakker om det komiske — vi har meget svært med at tage de Mennesker alvorligt, som giver alle Ret: »Den lutherske, den katolske, den metodistiske, den baptistiske ... Kirke har Ret.« Ren Farce bliver det, hvis nogen f. Eks. siger: »Kristus har stiftet Pavedømmet og har dog ikke stiftet Pavedømmet.« Eller hvis den katolske Kirke vilde sige: »Vor Lære er muligvis rigtig, muligvis forkert.«

Hvis det ikke er aldeles sikkert, at Kirken lærer selve Sandheden, vilde det være uforsvarligt at forkynde en saadan »Sandhed«. Hvor det gælder Sjælens evige Frelse, maa vi have fuld Sikkerhed; ethvert »maaske« og »sandsynligvis« maa være udelukket. Idet vi henviser til, hvad vi tidligere har skrevet om Kirkens Oprindelse, maa vi gøre gældende, at den ka-

tolske Kirke er eel med den oprindelige Kristendom og derfor har Ret til at hævde: Hvad Kirken lærer, lærte Kristus (svarende til Kristi Ord: »Hvo, som hører eder, hører mig«).

Selv om vi er saa lykkelige at eje Sandheden, ved vi dog meget godt, at vi intet har at hovmode os af, da alt er os skænket af Gud. Vi giver Dem Ret i, at den Katolik, der vilde se ned paa anderledes troende eller føle sig hævet over dem, fordi han ejer den sande Tro, ikke er bedre end en Farisæer.

Ægte katolsk Tankegang er den: Fordi vi har modtaget Sandhedens kostelige Gave, er vort Ansvar saa meget større, og Gud vil dømme os saa meget strengere, naar Liv ikke svarer til Tro.

Hvis Saligheden tildeles af den katolske Kirke, fordi den har faaet overdraget det af Kristus, hvad saa med de Mennesker, der levede før Kristus. Og hvis Gud har indført en anden Orden i sin Husholdning efter Kristi Himmelfart, hvad saa med de Mennesker, der, uden de selv kan gøre for det, opvokser i anderledes troende Hjem?

Hvad angaar Menneskene, der levede før Kristus, og her tænkes vel navnlig paa Hedningerne, mener vi os ikke i Stand til at give et fyldestgørende Svar. Som ovenfor nævnt paastaar Kirken ikke at vide alt. Vi tror, at Kristus førte de retfærdige fra den gamle Pagt ind i Himmerige. Paulus skriver om, at ogsaa Hedningerne kender Loven, som er indskrevet i deres Hjerner. De Mennesker, der i det væsentlige følger deres Samvillighed, vil ikke fortabes. Det er rigtigt, at Daaben stilles som Betingelse for at komme i Himmerige. Vi tror, at de udøbte, som ikke med klar Bevidsthed har fjernet sig fra Gud, vil opnaa en Lykke, der svarer til den menneskelige Naturs Lykketrang, selv om de ikke kommer i Himmerige.

For os er Hovedsagen, at vi har faaet Svar paa mange Spørgsmaal af Gud selv. Disse Svar binder os. At der endnu er uløste Gaader tilbage, gør os ikke mindre bundne af Guds Aabenbaring.

(Brevet og Svarene slutter i næste Nummer.)

Reformationens Forhistorie

En af vore mest interesserede Læsere synes, at vort Svar paa Installatør Axel Hansens Bemærkninger paa et Punkt var upræcist, nemlig angaaende Forklaringen paa, hvorfor det store Frafald skete paa Reformationstiden.

Vi skal villigt indrømme, at vort Svar var saare ufuldstændigt, men vi fandt Emnet saa omfangsrigt, at vi her maatte nøjes med at pege paa en af de største Faktorer. Naar vi nævnte det sædelige Forfald, var det ud fra den Opfattelse, at de store Skarer ikke havde fulgt de faa spekulative, hæretiske Teologer, hvis ikke netop dette Forfald havde banet Vej.

Foranlediget af denne Henvendelse skal vi dog gerne udvide vort Svar: Frafaldet forberedtes — gennem Aarhundreder — ved Statsmagtens Indgriben i kirkelige Anliggender, ikke mindst dens Indflydelse paa Bispseudnavnelser; som Følge deraf blev de kirkelige Myndigheders Autoritet gradvis undermineret. Afladsmisbrugene, som Kirken ikke havde autoriseret, men visse enkelte Teologer har Ansvaret for, ydede deres store Bidrag som Anledning til Martin Luthers første Optræden. (Havde han nøjedes med at reformere Misbrug, havde han været æret og agtet i Kirken den Dag i Dag). Skæbnesvangert var det, at Luther, der ikke var Tænker, vilde reformere Kirkens Lære i Stedet for at reformere Menneskene. At visse Læresætninger trængte til at præciseres, skal ikke benægtes. Det var det, der skete paa Kirke-mødet i Trient.

VEJLE

C. M. HESS
FABRIKKER
VEJLE

STØBE-
GODS

J. ANCKER & SØN

Murermestre

Alt Murerarbejde

Fjellegade 8 . Telefon 1438

Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle

Brug

Vejle Margarinfabriks

Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Klinik

Produkter

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307

SLAGELSE

Køb Mælk fra Andelsmejeriet

Landsogn

Telefon 1636 . Vogne overalt i Byen

Leverandør til Børnehjemmet

Nyt fra Menighederne

Da »Katolsk Ugeblad« har aabnet sine Spalter for Spørgsmaal fra Læserne, tillader jeg mig at fremkomme med en Forespørgsel.

Var det ikke muligt, at vi af og til i »Katolsk Ugeblad« kunde faa lidt at vide om, hvordan der arbejdes inden for Kirken herhjemme, f. Eks. Meddelelser om Opførelse af nye Bygninger, Kirker, Skoler, Udvidelse af Hospitaler m. m., helst Artikler med Billeder? Det var rart, om man kunde faa Indblik i, om der er god Fremgang for vor hellige Kirke her i Landet.

Ligeledes vilde det sikkert glæde mange at høre noget om, hvordan et 25 Aars Præstjubilæum fejres (vi har jo haft nogle i de

sidste Maaneder). I andre Trossamfund plejer man at være godt underrettet om Mærkedage, som har fælles Interesse.

Jeg mener, at et Blad som »Katolsk Ugeblad« bør benytte enhver Lejlighed til at knytte os nærmere til Kirken, saa vi kan leve og aande med den og følge med — ogsaa i det rent materielle — herhjemme.

Marie Sørensen,
Aastrupvej 65, Haderslev.

Svar: Vi har netop planlagt en illustreret Artikelserie om de hjemlige katolske Menigheder. Hvad angaar Jubilæumsfestligheder og lignende er det os en Glæde at aftrykke det Stof, som vi modtager fra de lokale Kredse.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Da Vognen kørte op foran Petroleumskongens pragtfulde Villa i Hubbards Woods, lagde Walther Mærke til, at Træerne i den lille Skov foran Huset var behængt med kulørte Lamper. Da Vognen holdt foran Huset begyndte et Jazzband at spille, og en Mængde Damer og Herrer ilede Petroleumskongen imøde. Denne skubbede Walther hen foran sig og forestilte ham for sine Venner:

»Det er min Gæst, Walther Klinger, til hvis Ære jeg har indbudt jer!«

Alle vilde trykke den forbausede Walther i Haanden, og de førte ham hen til Bordene, som stod dækket under Træerne. Han maatte indtage Hæderspladsen, og den muntre Fest tog sin Begyndelse. Nogle af Herrerne holdt Taler og udbragte et Leve for den tapre Dreng, der som Verdens yngste Journalist rejste Jordan rundt. Saa

klang Glassene, og Musikken faldt brusende i, og Walther saa ind i en Mængde leende og nikkende Ansigter. Han havde nu saa ofte deltaget i den Slags Fester, men den skønne, milde Foraarsnat gjorde sit til, at denne Sammenkomst blev særlig vellykket.

Hen paa Aftenen vandrede hele Selskabet ned til Søen, og da alle Gæsterne havde taget Plads i nogle magelige Stole, begyndte et pragtfuldt Festfyrværkeri. Hvislende for Raketterne op mod den mørke Himmel. Med et Knald eksploderede de og faldt saa som en Regn af gyldne Stjerner mod Jordan.

Det blev hen mod Midnat, før Gæsterne tog Afsked og gik om Bord i den Motorbaad, der skulde føre dem tilbage til Byen. For at glæde Gæsterne, havde Mr. Davis indbudt dem til denne natlige Sejl- tur paa Michigansøen, og Walther,

som skulde tilbringe Natten i Petroleumskongens Villa, blev indbudt til at deltage i Turen. Men han længtes efter at komme til Ro og tog derfor ikke imod Tilbudet. Edith derimod vilde følges med Gæsterne. —

Walther stod paa Landgangsbroen og tog Afsked med Gæsterne; og saa skød Baaden som en Pil ud i det mørke Vand.

Fru Davis, som stod ved Siden af Walther, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde med et venligt Smil:

»Det var en dejlig Aften, ikke sandt, min Ven?«

Walther nikkede.

»Gaar du med mig ind i Huset, eller vil du vente her, til min Mand og Edith kommer tilbage?«

»Jeg vil helst vente herude, Vejret er saa skønt i Aften!«

»Ja, men saa Godnat, Walther!« Hun rakte ham Haanden, og et Øjeblik efter var hun forsvundet bag Buskene, og kun en sagte Knirken i Gruset klang en Stund i Walthers Øre — saa døde ogsaa denne Lyd bort, og Nattens Stilhed sænkede sig ned over ham.

Walther stod nu helt alene ved Bredden af Søen. Latteren var forstummet, og Klangen af Musikken døet bort. Natten var unaturlig lummer og trykkende, og kun nu og da strøg et friskt Pust ind fra Søen. Walther gabede og strakte sig og indsugede med Velbehag Duften fra de mange blomstrende Træer og Buske, der stod langs Søens Bred.

Han stod en Stund ubeslutsom og saa sig omkring til alle Sider. Pludselig fik han Øje paa en Ro- baad, som laa fortojet et Par Meter borte. Han skyndte sig derhen, løste Fortøjningen og sprang ombord i Baaden. Med et Par raske Tag roede han ud paa Søen. I den mørke Nat saa Havens Træer og Buske saa underlig spøgelsesagtige ud, men snart var han saa langt ude, at han ikke kunde se andet end Vand til alle Sider.

(Fortsættes)

<h1>AARHUS</h1>		
A. B. C.	I. A. Pedersens Eftf. v. N. K. Madsen Aarhus Ligkistemagasin Alt vedrørende Begravelser Lev. til den kath. Menighed	Christensen & Worsøe Brunngade 49 — Tlf. 243 Manufakturvarer Altid billigst. Aarhus Leverandør til St. Josefs Hospital
W. F. Nielsen Slagtermester 1. Kl s Kød og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til Sct. Joseph Hospital	<i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 — Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital	Bruun & Sørensen Ingeniørkontor Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital

Retrætedag for unge Mænd

Søndag den 27. August holdes i Skt. Andreas Præstegaard, Ordrup (Kollegievej 2) atter en Retrætedag for unge Mænd. Retræten begynder Kl. 7¼ (Messen Kl. 8 i Skt. Andreas Kirke) og slutter samme Dags Aften ved 8—9-Tiden. For Opholdet erlægges 2 Kr. Anmeldelser bedes i god Tid, i hvert Fald senest den 25. August, sendt til Retræten Leder: P. Rektor J. Coenen S. J., Stenosgade 4, Kbhvn. V. (Vester 26 28).

NB. Retrætedage for Mænd og Damer vil blive holdt i Løbet af Efteraaret. Tid og Sted vil blive bekendtgjort snarest muligt.

Frank Andersens Fond

Formaal: „Katolsk Ugeblad“
gratis til ubemidlede

Vi har endvidere haft den Glæde at modtage:

L. K. Kr. 20.00
Tidligere indkommet . Kr. 4274.37

Fondets Formue Kr. 4294.37

Hjertelig Tak!

Som De ser, bevæger vi os roligt og støt frem imod de 5000 Kr., som vi har os som et foreløbigt Maal. Tvivl ikke om, at der er mange, som har daarligt Raad til at holde Bladet, men som ved Fondets Hjælp kunde opnaa den Kontakt med Kirkens Liv, som vort Blad yder.

Naar De sender Deres Gave pr. Giro (Nr. 1087), saa husk, at De ikke skriver Frank Andersens Fond, men Pastor Benzons (Købh., Brh.) som Adressat. Men skriv paa Kuponen, at Bidraget gælder dette Fond. C. B.

Emigrantarbejdet

blandt kristne Jøder

Arbejdets Sekretær, Kateket Thorbjørn Møller er bortrejst i Vinter. Saavel skriftlige som personlige Henvendelser bedes derfor rettet til en af disse to Adresser: Assistent Verner Stabejl, Amerika-

vej 9, St., eller Frk. Lili Howitz, Chr. Winthersvej 5.

Komiteén.

Basar ved St. Annæ Kirke

den 8. og 9. Oktober

Den nye St. Annæ Kirke har høstet megen Anerkendelse af de mange, der siden dens Indvielse har besøgt den. Nu henvender Kirken — der vel er bygget, men endnu ikke helt betalt — sig til alle sine Venner og Bekendte med Bøn om Støtte til Basaren den 8. og 9. Oktober. Den er et nødvendigt Led i vore Bestræbelser for at bringe Byggegælden ned. — Derfor:

Hjælp med til at skaffe Gaver til Basaren! — Vær med til at aftage og afsætte Basarens Lykkesedler (à 25 Øre) med 100 store Gevinster! — Ring til Amager 3202 og tilbyd Hjælp!

Sygeplejeelever

Endnu et Par Stillinger som Sygeplejeelever ved St. Elisabeths Hospital er ledige til 1. September. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet, dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er to Læger og en Sygeplejerske. Efter endt Uddannelse og bestaaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejerske. Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger af saavel katolsk som protestantisk Trosbekendelse. Alle nærmere Oplysninger kan faas ved Henvendelse til Skolens Forstander, Overkirurg Frode Rydgaard. Ansøgningsblanketter faas paa Hospitalet.

Særlige Gudstjenester

St. Ansgars Kirke, København. Sønd. 20. August. Marias Optagelse i Himlen: Kl. 7 og 8 Stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt.

Gribsholm, Hillerød. Sønd. 20. August: Kl. 7 Stille Messe, Kl. 10 Sangmesse. Før 10-Messen Lejligh-

hed til at skrifte paa polsk, efter Messen polsk Prædiken.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Religionsundervisningen f. Mellemkoleelever m. m. genoptages i denne Uge.

Kongregationen Regina Virginum har Møde Onsdag d. 23. ds.

Aarhus Opland

Odder:

Søndag den 20.:

Kl. 9,15: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse.

Pindstrup:

Søndag den 20.:

Kl. 9: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse.

Møder i København

»Unio« begynder Sæsonen Fredag d. 8. Sept. Kl. 20½ prc. i Berjestes Hus, Emiliegade 7. Nærmere i næste Nummer af Bladet.

Brugt Symaskine ønskes

Katolsk Mor, som gerne selv vil sy Tøjet til sine tre Børn, for derved at bøde paa de meget smaa Indtægter, ønsker en brugt Symaskine.

Henvendelse til Redaktionen, som anbefaler denne Anmodning.

Præmieopgave Nr. 3

Denne Gang løser vi et af de nemme Kryptogrammer. Det er et Citat fra dette Nummer af Bladet.

VXXVDMXGXTGXDXTVXXNTXT
HXRXTIHVMXDXXXFXDXXLTXR
XSSKXNKXTXFGXD

Løsninger sendes senest 25 August til Redaktør Kiærulff, Dannevirkegade 23, København V. Løsning og Vindernavne offentliggøres i Nr. 14. for 3. September.

NAKSKOV

Nakskov Dampmølle

Aktieselskab

Alle Sorter Brændsel til Kakkellovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter

A-S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17

Leverandør til den katolske Kirke

Otto Rasmussen

Guld- og Sølvmed

Nygade 33, Nakskov, Telefon 115

Julius M. C. Olsen

Gær, Korn

Mel, Gryn

TELEFON 594

Frederik Hansen

Blikkenslagermester

Vejlegade 12, Tlf. 388

Tal i vekslende Vejr

Staar det galt til befolkningsmæssigt i det katolske Danmark? Jeg stillede sidste Uge et Par Regnestykker op, men afholdt mig fra Kommentarer. Mange har i den forløbne Uge spekuleret over Regnestykkerne, i de fleste Tilfælde med pessimistisk Resultat. En enkelt Indsender, Hr. A. B. S., hvis Brev findes inde i Bladet, efterlyser en Statistik, som blotter Aarsagerne til Befolkningsstallets Stagnation, og som samtidig paaviser, hvilke Menigheder, der arbejder godt, og hvilke Steder i Landet »Modtageligheden for Katolicisme« er størst.

Jeg er ogsaa af den Mening, at Tal vil kunne fortælle os mange nyttige Ting. Men der er to Forhold, som vi maa affinde os med. For det første er vi endnu kun i Besiddelse af et beskedent Talmateriale, der ikke giver Svar paa ret mange af de Spørgsmaal, vi kunde have Lyst til at stille. Og for det andet maa vi vænne os af med at gætte ud fra et utilstrækkeligt Materiale. Vi kan synes, at det f. Eks. ganske givet maa være en befolkningsmæssigt meget betænkelig Sag med vore mange »blandede« Ægteskaber. Jeg kan ikke modbevise det, men jeg kan heller ikke paavise det med de Tal, der staar til Raadighed. Af andre Grunde kan vi føle Ængstelse ved disse Ægteskaber. Men Befolkningsstatistikken maa endnu holde sin Mening tilbage.

Det, som gør Konklusioner vanskelige, er vor Uvidenhed om

den katolske Befolknings Aldersfordeling og især om Antallet af ugifte voksne. Saadan som Fødselstallet ligger i Nutidens Danmark, vil blot en ringe *ekstraordinær* Mængde ugifte i en bestemt Befolkningsgruppe som den katolske være en alvorlig Sag. Vi kan desværre ikke sige noget sikkert om de ugifte Tal, men et enkelt Stikprøveresultat giver unægtelig noget at tænke paa. I en Del af Landet, hvor den almindelige Statistik noterer, at der gennemsnitlig bor ca. 3,1 Mennesker i hver Lejlighed, ligger der et katolsk Sogn, hvor Antallet af Katoliker kun er 2,2 Gange saa stort som Antallet af katolske Husstande. Det er et Tal, som i højeste Grad fortjener Overvejelser.

Hvad angaar de forskellige Menigheders katolske Arbejde og den lokale »Modtagelighed for Katolicisme«, vil det blive meget svært at naa til paalidelige Resultater. I Tallene indgaar baade den gode Sæd og den haarde Jordbund, og vi staar overfor at løse en enkelt Ligning med to ubekendte. Med Fare for at fornærme fortræffelige Landsmænd kan jeg bekende, at jeg gaar rundt med visse Meninger om danske Egnes »Modtagelighed«, men uden at vide, hvor jeg egentlig har dem fra, eller hvad de er værd. Er det mon almindeligt at anse Vendelboer og Bornholmere for religiøst anlagte, men ogsaa sekterisk enspænderagtige, og at opfatte Lolliker som yderligt

jordbundne? Det vil glæde mig en Dag at blive eftertrykkeligt dementeret af nogle Tal, der slaar haardt. Det vil nemlig godtgøre, at mange af den Slags Meninger ikke er paalideligere end Troen paa Molboers Dumhed og Skotters Gerrighed.

Mens jeg saaledes faktisk ingen Holdepunkter har for Bedømmelsen af de aandelige Jordbundsforhold rundt om i Landet, er jeg i Besiddelse af nogle Tal, som vel ikke er videnskabeligt bombesikre, men dog giver mig en Anelse om den katolske Trofasthed indenfor Landets Hoveddele. Det er ikke ubekendt, at vi ikke er fuldt 100 pCt., der modtager den pligtmæssige Paaskekommunion. Hvor mange pCt.? Ja, selve Tallene kan forbigaa i denne Sammenhæng, men jeg skulde have regnet meget galt, om ikke Procenten er praktisk talt den samme indenfor Omraader som f. Eks. Nørrejylland, Fyn og Sjælland udenfor Hovedstaden. Visse andre Dele af Landet undtager sig mine Efterforskninger. Men saa nødig jeg end konstaterer det, ligger Procenten for Københavns Vedkommende (København med den korte Vej til Kirke) mærkbart under Provinsens. Og sig ikke, at Procenten er særlig vanskelig at fastsætte i København, for det *har* jeg altsammen taget Hensyn til. Mon ikke det er en »Modtagelighed for alt det uforholdne«, som gør sig gældende i den store By? H. D. T. K.

Horisonten rundt

Nervekrig og tillidsfuld Bøn

Da disse Linier altid skrives tre Dage før de bliver læst, kan de ikke følge Trop med Stropolitikens Stormskridt. Ingen ved denne Augusttirsdag, hvad der vil være sket inden Fredag. Men er det ikke netop en ekstra Grund til ikke at ængstes for tidligt, men roligt passe sin Dont. Fra Vatikanet er der Gang paa Gang talt mod Sensationspressen, som i ukendte Interessers Tjeneste holder Nerverne paa Bristepunktet Dag for Dag med deres »velunderrettede Formodninger«, der i 9 Tilfælde af 10 er pessimistiske — maaske bare fordi daarlige Nyheder sælger Bladene i større Oplag end gode. Hvis »Nervekrigen« bestaar i at vinde Sejr over Modpartens Nerver, saa gaar denne Presse Fjendens Ærinde med sine idelige Katastrofefordynder. Hver anden Dag ansættes en ny kritisk Dato, der heldigvis endnu stadig er dementeret paa samme Maade som visse Sektors gentagne Datobestemmelser for den kommende Dommedag. Maaske Avisprofeterne faar Ret, naar de profeterer Krigen for fyrretyvende Gang. Men den Dag har vi netop Brug for Nerver, som ikke er opslidt paa Forhaand.

Imens følger vi Kirkens Opfordring til uafsladelig Bøn for Freden. Tør vi sige vor ærlige Mening: en uafsladelig Bøn i godt kristent Humør. Pessimistens Bøn savner noget af den fornødne Tillid til, at ogsaa Mobiliseringer, Alliancer og Akser er Barneleg, som hører op, naar den himmelske Fader siger til. Flere udenlandske katolske Bla-

de har vovet at opfordre til denne kristne, optimistiske Bøn. F. Eks. »Catholic Times«, der sidste Uge skrev, at »hvis Bønnens Front holder ud, kan vi endnu komme til at opleve, at Hitler eller Mussolini overrækker Wembley Pokalen ved Afslutningen af Fodboldsæsonen«. (Vi haaber, at Bladet mente: overrækker den som Gæst). Ja, hvorfor ikke? Er det for svært for Gud?

Katolsk Aktion i Italien

Vi omtalte forleden, at Kirken har foretaget visse Ændringer i Ledelsen af den katolske Aktion i Italien. De maa ikke tages som forbilledlige, da de skyldes den ganske særlige Situation i et Land, hvor alle andre Organisationer end de fascistiske maa være under Ensretningens stadige Mistanke. Tendensen, som ingen Kommentarer behøver, ses af andre Bestemmelser, der samtidig er blevet indført. Medlemmerne af »Katolsk Aktion« maa ikke længere bære deres Medlemstegn offentligt, d. v. s. udenfor Kirken. Dog kan det bæres i Processioner og lign. Medlemskortet er afskaffet og skal afleveres. Medlemmerne kan i Stedet erholde et lille religiøst Billede til at lægge i Bønebogen.

Diskussion om Frafald

I England diskuterer den katolske Presse meget ivrigt Frafaldsproblemet. Vi har ogsaa her været løseligt inde paa det og har anbefalet stor videnskabelig Forsigtighed med de Tal, som frembyder sig. Den engelske Diskussion gør os endnu sikrere paa, at Tal maa tages

med nænsom Haand. I »Catholic Herald« anslaaes f. Eks. Frafaldet i et londonsk Arbejdersogn til 61 pCt. af Drengene, kort efter endt Skolegang. Men Biskop Mc Cormack fra Newcastle har samtidig udtalt, at i hans Stift opfyldes Søndagspligten af 81 pCt. af de forpligtede, Paaskepligten af 75 pCt. (forøvrigt et mærkeligt Forhold mellem disse to Tal) og det egentlige Frafald er altsaa kun ganske faa Procent. I Glasgow regnes derimod med et større Frafald, og en særlig kyndig Præst giver den Oplysning, at 80 pCt. af Frafaldene staar i Forbindelse med dyb Fattigdom, de øvrige med Mangel paa katolsk Milieu, mens Antallet af dem, der har opgivet Troen for en eller anden politisk Verdensanskuelse er forsvindende lille.

Katolske Ugeblade har ogsaa sat en Enquête i Gang til Oplysning om Frafaldets Aarsager og Forslag til Standsning af det. I et af Bladene anbefaler en erfaren Præst gratis Uddeling af ganske uintellektuelle Smaahæfter om de »højst tolv« Anker mod Religionen, der betyder noget i Praksis.

Vore Præster

Vikariatet meddeler endnu nogle Præsteudnævnelser pr. 1. September:

Pastor *H. Borghols* er udnævnt til Kapellan i Thorshavn,

Pastor *F. Grobetz* er udnævnt til Kapellan i Horsens,

Pastor *Doods* er udnævnt til Kapellan i Svendborg, og

Pastor *G. Bertling* er udnævnt til Kapellan ved St. Ans-gars Kirke i København.

Oxford og Rom

Skønt »Gruppebevægelsen« synes at være i Tilbagegang — udadtil slaas der i hvert Fald mindre paa Tromme — betyder den dog stadig meget blandt vore protestantiske Brødre. Og der er stadig enkelte Katoliker, som ikke véd, hvad de skal mene om denne Verdensbevægelse, om der ikke kan samarbejdes, om den er en Vej mod Guds sande Kirke o. s. v.

En af vore Præster, som kender Gruppebevægelsen godt, har sendt os nedenstaaende Oversættelse af en belgisk Katoliks Dom om Oxfordgruppen. Det er Brudstykker af de Konklusioner, som Forfatteren, Pastor Kothen, naar til i sin Bog »Un activisme protestant, le Groupe d'Oxford« (La Pensée Catholique, Liège og Paris). Pastor Kothen arbejder ved Kannik Cardijns Side i Jocisternes Hovedledelse i Bruxelles. Han fortæller i sin lille Bog særdeles anerkendende om Gruppebevægelsen, dens Historie, Metoder og Resultater. Men han slutter med en klar Bedømmelse og Afvisning.

Læseren er sikkert slaaet af Oxfordgruppebevægelsens hastige Udvikling og betydelige Resultater. Vor Fremstilling af dens Principper har bevist, at Bevægelsen har et højt Ideal.

Stor Iver besjæler Gruppens Medlemmer, en Offervilje, som man kan sammenligne med de første Kristnes. Endvidere findes et fortræffeligt aandeligt System, der følges: aandelig Genfødsel ved Bekendelse af sine Fejl, Samfund med Kristus og alle Mennesker, betragtede Bøn, Sjæleledelse o. s. v.

Vi vilde ogsaa være fristede til at anbefale Gruppebevægelsens ædle Idealer og opfordre vore Venner til at følge dens Metoder og deltage i dens Møder ... *men* uden at bruge Mikroskop opdager vi Pletter og Vildfarelser, som til syvende og sidst nøder os Katoliker til at tage Afstand fra denne Bevægelse.

1) Undladelsessynder.

Vi har sagt, at Oxfordgruppebevægelsen er en »protestantisk Aktivisme«, lad os bevise det:

Det, som Gruppebevægelsen ønsker, er moralsk og aandelig Fornyelse. Men man søger forgæves det dogmatiske Grundlag for denne Fornyelse.

Det er forbavsende at konstatere Ledernes Dygtighed ... de har formaaet at rejse en imponerende Bygning — uden Læregrundlag.

Vi har gennembladet Bevægelsens Litteratur, og vi har ikke fundet nævnt: Arvesynden, Forløsningen, Guds Moder, Kirken, Naaden, Sakramenterne, Død, Dom, Himmel og Helvede.

Saaledes skriver Bevægelsens Forfattere pragtfulde Sider om den kristne Kærlighed ... uden nogen Nævnelser af den kristne Kærligheds højeste Udtryk: Kristi Lidelse og Død. Gruppeskribenterne nævner Kristi Under ... han vandrede omkring, gjorde godt og prædikede Kærlighedens Lære; men de standser der...

De skriver Afhandlinger om Kristi Kærlighed, men glemmer Kristi Offerdød og hans stadig fornyede Offer: den hellige Messe. Man spørger sig selv, hvilken Betydning de saa lægger i Ordet »Kristen«. For dem er Kristendommen et stort Broderskab mellem Menneskene. Gud er alles Fader, Kristus den store Broder, som har vist Eksemplet paa, hvordan man skal leve, Helligaanden viser os praktisk Vejen at gaa. Men trods denne Treenighedens Virksomhed i vore Sjæle, mangler den guddommelige Naade. Gruppebevægelsen forbliver paa det naturlige Plan, den kender ikke det overnaturlige. Dette er for os dens store Undladelsessynd.

2) En Aand uden Legeme.

Gruppebevægelsen vil vende sig til alle Kristne. Katoliker kan udmærket godt deltage i

Møderne, de er velkomne. I Bevægelsen udelukker man teologiske Diskussioner ... man lever i en fælles Aand, man diskuterer ikke den ene eller den anden Kirkes Teori; man indrømmer i Princippet, at de alle er gode. Forøvrigt er de kun sociale Former, underordnede Organisationsformer; det vigtige er alle Vegne at indgyde en ny Aand: »den absolutte Kristendom«.

Gruppebevægelsen er over Kirkerne. Layman skriver: »Visse kristne Sekter bruger mange Penge, kostbar Tid og betydelige Talenter for at bevise deres eksklusive Ret, og at de er den eneste sande Religion stiftet af Kristus. Deres Argumenter og Beviser kommer ofte fra en ærlig Overbevisning hos brave Mennesker; og dog — hvor mange af disse brave kan se den absolutte Kristus i Øjnene? Virkeliggørelse af den absolutte Ærlighed vilde vise dem, at deres snævre Sektvæsen har fjernet Folkene mere fra deres Kirker, end den har vundet dem.«

Den samme Forfatter erklærer, at hvis man gaar til Bunds i Tingene, vilde man opdage, at det ikke er Folket, som har tabt Troen, men Religionen, Kirken selv, som har mistet sin Tro. Paa den Maade fremstilles Gruppebevægelsen som en Surdejg, der skal give Livet tilbage til de dekadente Kirker. Men her er det, at det hele spoles, Surdejgen er lagt *ved Siden* af Dejgen.

Gruppen vil være en Aand, en Sjæl, mens Kirkerne kun er Legemer.

Og hvis Legemerne af og til mangler Sjæl — hvad der endnu maa bevises, og hvad der er uantageligt for den katolske Kirke, hvis Sjæl er Helligaanden — saa maa man indrømme, at »Aanden« — d. v. s. Oxfordgruppen — mangler Legeme.

Derfor er Gruppebevægelsen hverken humanistisk eller kristen.

3) Uvidenhed om Kirkens Mysterium.

Vi vil gerne understrege Vildfarelserne angaaende Kirken,

som i vore Dage er saa almindelige. Vi har hørt en officiel, tysk, nationalsocialistisk Autoritet erklære følgende paa en international Kongres:

»Religionen er en metafysisk Abstraktion; den interesserer ikke os; hvert Menneske har frit Ret til i sin Hjerne at jonglere med de Begreber, han vil, det er en Privatsag, som ikke vedkommer Samfundet. Kirkerne derimod er ved deres Organisation og Opbygning inderligt forbundet med det sociale Liv. Men i de moderne Stater er Borgerne indskrevet i *forskellige* Kirkesamfund, eller de hører ikke til noget af dem; derfor maa vi erklære, at Kirkerne er stærke Midler til social Deling og Opløsning, og i Nationens Enheds Navn og i Raceenhedens Navn maa vi bekæmpe dem.«

Uden at bruge saa voldsomme og klare Udtryk har Oxfordbevægelsen egentlig samme Syn paa Kirken. Man indrømmer ingen Livssammenhæng mellem Kristus og Kirken. Kirken er en menneskelig og kunstig Indretning, som svarer til nogle Individuers Trang; dem det staar frit for at slutte sig til den.

Deraf følger, at den »absolutte Kristendom« er intet mindre end netop — absolut! Oxfordgrupperne borttryller tre Fjerdedele af Evangeliet, og tømmer den sidste Fjerdedel for sit Indhold. Kristus er en vidunderlig Helt, som enhver bør efterligne, som han nu kan. Kristus, som Oxfordbevægelsen hædrer med Kongetitlen, har intet Kongerige; Han er ikke Leder af et Samfund eller Hoved paa Kirkens mystiske Legeme. Der er intet Præsteskab eller Sakramenter eller Naade. Hvis dette bestaar i den katolske Kirke, interesserer det os ikke, siger de, vi nøjes med at leve den »absolutte Kristendom«. »Den sande Kirke er den, som er sammensat af virkelig troende.«

4) Protestantisme.

Hvad vi har sagt, er nok til at klassificere Oxfordbevægelsen i Kategorien: Protestantisme.

Vi kan tilføje, at alle Fremgangsmaader, som Bevægelsen

anbefaler, er individualistiske. Enhver forklarer Biblen, som han vil. I Stilletimen faar enhver Aabenbaringer fra Gud; Førelsen kommer direkte fra Gud. Det er 100 pCt. Protestantisme.

Videre er Naadelæren helt forladt. Kristus er ikke virkelig Naadens Aarsag... Saa man forstaar Tavsheden om Kristi Søndød. Hvilken Mening har Kristi Lidelse, hvis man ser bort fra Naaden?

Oxfordgruppen indrømmer Kraften i Kristi Eksempel, men skønt man tror paa Kristi Guddom, ser man kun en menneskelig Forbilledkraft i Kristi Person.

Et typisk Eksempel paa denne Mangel paa Naadetro er Nyttens, som Oxfordbevægelsen tilskriver Skriftemaalet. Samdelingen har nemlig kun en psykologisk Virkning. Hvorfor skrifte sine Synder for et andet Menneske? Fordi, som det hedder, »to Hjerner ser klarere end een«. ... Man indser lettere sine Synder saadan ... og indse sine Synder for Gud og Mennesker er det samme som at udslette dem. Her er ingen Tale om Syndsforladelsen (Absolutiøns) sakramentale Naade, ej heller om Kristi sonende Lidelses Magt. Og dog sagde Døberen Johannes: »Se det Guds Lam, som borttager Verdens Synder«.

Under Paaskud af at ville aandeliggøre Kristendommen, har man tømt den. Det er rigtigt, at den sande Kristendom er saa absolut, saa integral, at det at borttage et Gran af den, er at ødelægge den; Kristendommen er altid 100 pCt. Den katolske Kirke har faaet den Mission at bevare Kristendommen i dens absolutte Helhed.

5) Social Nyttelære. (Utilitarisme).

Oxfordbevægelsen gør et beundringsværdigt Arbejde for at forbedre Verdens Skæbne, og i ret stor Stil har dens Bestræbelser været kronet med Held. Men i alle Bevægelsens Skrifter mangler vi Perspektiv.

Intetsteds har vi set Gruppens Bestræbelser rettet *mod Gud*.

Det er ikke Guds Ære, som Gruppen søger først ... alt det øvrige skulde gives den i Tilgift!

Nej, Bestræbelsens Maal er Mennesket. Og Gud er saa at sige sat i Menneskets Tjeneste.

Ganske vist taler man om Guds Plan med Mennesket; og det er Guds Vilje, man vil opfylde; der bringes store Ofre for at virkeliggøre den Plan, som enhver opdager i Stillestunder og i Førelsen.

Det er ved Summen af disse smaa individuelle Planer, at det menneskelige Samfund vil faa Fred og hver naa Lykken.

Men man opdager derimod ikke en samlet Plan: Guds Plan med Verden, fra Begyndelsen til Verdens Ende og ud derover ind i Evigheden.

Kristus, som man taler saa meget om, ses ikke i det Plan.

Arvesynden nævnes ikke, og der er absolut Tavshed om de sidste Ting: Død, Dom, Himmell og Helvede.

Horisonten er klart afgrænset til denne Jord.

Hernede skal du være hellig uden at bekymre dig om Guds Ære eller din evige Salighed. Lev ærlig og ren, vær uegennyttig og kærlig. Hvis du vil mere ... kan du søge det i Kirken; den tager sig af Tilbedelse og Æresbevisning af den hellige Treenighed; den har sin Lære om det hinsides; den har et samlet Syn paa Skabelses- og Forløsningsværket, og den har virksomme Midler til individuel og social Frelse. — Men hvorfor saa hele Oxfordbevægelsen?

6) Officiel Afstandtagen.

I en Serie Beslutninger truffet af Frankrigs Kardinaler og Ærkebiskopper (i Juli 1936) er Gruppebevægelsen ogsaa nævnet. Prælaterne beklager talrige Katolikers Frafald til Sekter som Adventisterne, Pinsemissionen o. s. v.

Ang. Oxfordgrupperne erklæres: »Trods Erkendelse af de moralske Værdier i Oxfordbevægelsen advarer Biskopperne mod visse af Gruppens Idéer, der er tydeligt inspireret af Protestantismen.«

I Strasbourgs Kirkeblad for 1. April 1936 stod:

»Biskoppen af Strasbourg minder om, at Oxfordgruppebevægelsen er protestantisk i sin Oprindelse, Karakter og Tendenser. Det er ikke mere tilladt for en Katolik at tage Del i dens Virksomhed end at deltage i protestantisk Gudstjeneste; det er ham lige saa forbudt at slutte sig til Oxfordbevægelsen som at blive Protestant.«

Konklusion.

Der er i Øjeblikket i Verden, særlig i England, en hel Del Fornyelse iblandt Protestanterne: Oprettelse af kontemplative Klostre, Forsøg paa romersk, latinsk Liturgi, social Bevægelse, og en Strøm af uselvsk Offervilje i Oxfordbevægelsen.

Denne Bevægelse er et storlaaet Forsøg paa Bekæmpelse af Gudløsheden. Man vil atter bringe hele Livet, alle Klasser, alle Dagens Timer, alle den enkelte Handlinger under Kristi Indflydelse.

Vi tvivler ikke om, at den katolske Aktion, naar den møder alle disse Berøringspunkter blandt Protestanter, en Dag vil faa en herlig Høst netop der.

Disse Skarer, som kommer fra Horisontens forskellige Kanter og vender tilbage til Kristi ene Hjord, vil betyde en virkelig Berigelse for den katolske Kirke, ikke alene ved deres Tal, men ogsaa ved deres intellektuelle, moralske og aandelige Værdi.

synges før Forvandlingen, bliver man efter denne knælende indtil »... per omnia saecula saeculorum« før *Pater noster*; nogle Steder rejser man sig dog kort efter Forvandlingen.) Under Kommunionen knæler man, men staar atter op, medens man synger *Kommunionsverset* og under *Orationerne*. *Velsignelsen* modtages knælende. Til sidst staar man op under *Slutnings-evangeliet*.

For *Requiemsmessen* gælder der den særlige Regel, at man knæler under *Orationerne* og efter *Benedictus* indtil *Agnus Dei*, som ogsaa her synges staaende.

Det er Skik at bøje Hovedet ved Jesu og Maria's Navne og ved Pavens Navn, og hvis der fejres en Helgenfest, da ved Navnet paa den Helgen, hvis Fest det er.

Det vilde føre altfor vidt her at gøre Rede for alle Enkeltheder i Ceremonierne ved de forskellige Lejligheder Aaret igennem. Blot endnu et Par Bemærkninger, først med Hensyn til den Skik at staa op under Bønnen. Fra de ældste Tider stod man op under Bønnen i Paasketiden og om Søndagen, Herrens Dag, der kan betragtes som et Minde om Opstandelsesfesten. Vi beder jo ogsaa altid *Angelus* staaende Lørdag Aften og hele Søndagen. Det at staa op under Bønnen er først og fremmest et Tegn paa Ærbødighed. Vi staar op, naar vi taler med højtstaaende Personer; vi rejser os som et Tegn paa Høflighed over for hinanden. Det faldt da ganske naturligt, at man kom ind paa at staa op, naar man talte med Gud. Tillige er den staaende Stilling ogsaa et Tegn paa Glæde og Jubel, et Vidnesbyrd om Kristi Sejr.

Paa den anden Side er det ved visse Lejligheder Skik at knæle under Bønnen; f. Eks. er den knælende Stilling langt mere almindelig i Fastetiden, overhovedet i Bodstider, hvor vi paa denne ydre Maade giver Udtryk for Erkendelsen af vor Synd og vor Redebonhed til Bod.

Det er ikke ligegyldigt, om man tager Hensyn til disse og

Liturgi for Lægfolk:

Lidt om Ceremonier

I den 102. Salme hedder det: »Min Sjæl, lov Herren, alt hvad der er i mig, love hans hellige Navn.«

Denne Salmistens Opfordring er ikke at opfatte som et pludseligt, begejstret Udbrud, maaske en lille Overdrivelse, som han nu lillod sig den Dag. Hans Ord har mange siden da gjort til deres, og der er intel i Vejen for, at hver enkelt af os i Dag gjorde disse Ord til sine. Tilmed er det Kirkens Ønske. Kirken vil, at vi med alt, hvad vi er og har, skal dyrke Gud. Intet maa være undtaget, naar det gælder det største af alt: at være og tjene Gud. Der er intel i os, som ikke skal være med i vor Gudsdyrkelse: ogsaa vort Legeme skal tage aktiv Del i Gudstjenesten. Undertiden staar vi op, undertiden knæler vi; vi bøjer vort Hoved, vi folder Hænderne; vi taler, vi synger, vi tier, vi lytter. Alt, hvad der er i os, lover Herrens Navn.

Som almindelig Regel for HØJMESSEN kan siges, at man

staar op under *Asperges*, *Indgangsvers*, *Kyrie* og *Gloria*. Under *Gloria* sætter man sig samtidig med Præsten, men rejser sig atter, naar han gaar til Alleret, og bliver staaende under *Orationerne*. Under *Læsningen* (*Epistel*) og *Graduale* og *Alleluia* sidder man. Man rejser sig atter til *Evangeliet* og bliver staaende under *Credo*, til Præsten sætter sig. Man knæler ved Ordene (i *Credo*): Et incarnatus est...« Til »Dominus vobiscum« før *Offertoriet* rejser man sig, men sætter sig igen efter Svaret »Et cum spiritu tuo« og bliver nu siddende, indtil Præsten efter Stillebønnen synger »... per omnia saecula saeculorum«. (Under en Levitmesse rejser man sig til *Incensationen*). *Præfationen* paahøres staaende, og man synger *Sanctus* staaende. Derefter knæles der ned, og man forbliver knælende under Forvandlingen, men rejser sig til *Benedictus* og bliver staaende under *Pater noster* og *Agnus Dei*. (Hvis *Benedictus*

andre kirkelige Ceremonier. For det første siger de i sig selv noget: de understreger i det ydre, hvad der fylder vort Sind. For det andet virker de paa Grund af den intime Sammenhæng, der er mellem Sjæl og Legeme, tilbage paa vor Aand, der altsaa i en Ceremoni faar et Hjælpe middel: vor Paaskejubil stiger lettere og friere og ogsaa rigere op til Gud, naar vi synger staaende; og det at ligge paa Knæ kan hjælpe vor Syndsbekendelse til at blive mere ydmyg eller gøre vor Tilbedelse foran det Allerseligste inderligere.

Hvis Kirken fandt det ligegyldigt, hvilken Legemsstilling vi indtog under Gudstjenesten, vilde den intet have foreskrevet i saa Henseende. Naar den gør det, er det, fordi den tager sine Børn for det, de er: *Mennesker*, skabt med Sjæl og Legeme. Der maa ikke være noget i os, som ikke er med i vort Kald, i vor store Bestemmelse: at dyrke Gud.

»Min Sjæl, lov Herren, alt hvad der er i mig, love hans helige Navn.«

Jacob Hjorth.

Kære Pastor Hansen! Vi er vemodige ved Tanken om, at vi nu skal af med Dem. Deres ligefremme Væsen, Deres gode Hjerte, den Hygge, De medbragte, naar De gæstede os, eller vi var sammen med Dem, Deres faderlige Formaninger og diskrete Optræden — det og meget andet takker vi Dem for nu ved Deres Afrejse.

Vi har samlet ind til en Mindegave til Dem — til noget, der kunde erindre Dem om Deres københavnske Menighed og overrækkes Dem omtrent samtidig med, at disse Linier fremkommer, umiddelbart før Afreisen. Gid De med Glæde maa kunne tænke paa os! Vi vil huske Dem, bede for Dem og ønsker Dem Guds Velsignelse i det Arbejde, De nu skal begynde i Randers.

Ad multos annos!

Deres hengivne

Verner Stabehl.

Pastor Niels Hansen

og Rosenkranssognet

nogle Gange hver Vinter. Kartoteket blev præget af Pastor Hansens store Omhu og Ordenssans, og ved Besøg i Hjemmene er Pastor Hansen kommet i Kontakt med sin Menighed, men mest naturligvis med den Del, der i hvert Fald jævnligt kom i Kirken og Kongregationerne. Der har i mange Aar været en Kongregation for Kvinder knyttet til Rosenkranskirken, men det var Pastor Hansen, som oprettede »Stella Maris«, der skulde samle ældre og yngre Mænd fra Sognet. Hvor har han interesseret sig for denne Opgave, slidt for den og lidt Skuffelser, men der er en trofast Flok, som er tilstrækkelig stor til at holde Liv i Kongregationen. Ogsaa i Arbejdet i Hvidovre har Pastor Hansen været med fra de allerførste Dage, besøgt Beboerne, vundet deres Hjerter og med sin praktiske Sans indrettet Kirkerummet og taget sig af Haven med alle dens Bærbuske og Frugttræer. Harmonium, Kirkeklokke, Tabernakel o. a. er Erindringer om Pastor Hansens Virke ved Annexkirken.

Basaren, der skulde skaffe Penge til en ny Kirke og var arrangeret paa Pastor Hansens Initiativ, blev en stor Succes.

Efter 9 Aars nidkært Virke i Rosenkranssognet forlader Sognepræsten, Pastor Niels Hansen dette for at flytte til Randers. Det er med Vemod, at vi, der er knyttet til Sognet, tager Afsked med vor Sognepræst.

Gennem Menighedsbladet, som Pastor Hansen har udsendt hver Maaned, er Sognets Virke blevet kendt selv af dem, der aldrig kom i den Kirke. Menighedsmøderne, der var paabegyndt, medens Pastor Hansen endnu var Kapellan, har det været ham en Hjertesag at afholde

Vi skriver

en Historie

af B. Bassett S. J.

Margaret kom ind i Dagligstuen forleden Aften og erklærede, at nu skulde hun til at skrive en Artikel til »Stella Maris«. Vi andre lod ikke særlig interesserede. Børnene havde travlt med at lægge Jernbanskiner under Sofaen, og jeg havde lige lukket op for Radioen i Haab om at høre Resultatet af Fodboldkampen, hvis det da ikke tilfældigvis blev læst op samtidig med, at der skete et større Sammenstød mellem to Eksprestog.

Imidlertid lod Margaret sig ikke saadan negligere. »Luk nu for den Radio, og hjælp mig lidt,« sagde hun og anbragte sig ved Bordet foran en Bunke Papir saa stor, som om hun skulde gaa i Gang med en Pendant til Bibelen.

»Hvad I Alverden skal du skrive en Artikel om?« spurgte jeg — en Smule gnaven.

»Redaktøren har opfordret Læserne til at skrive en Artikel eller en Fortælling; den skal være kort, klar, paa religiøst Grundlag, men ikke from, fornøjelig i Tonen, saa vidt muligt ikke en Helgens Liv, — og kemisk fri for Polemik.« — »Det var ikke saa lidt,« mumlede jeg og tænkte paa det Kloster, som ønskede at købe en Vogn, der skulde anvendes i haardt Landarbejde, men ved given Lejlighed ogsaa bruges til at hente Biskoppen ved Stationen.

Imidlertid var det allerede blevet for sent at høre Fodboldresultaterne, og derfor satte jeg mig til Rette for at hjælpe Margaret.

Begyndelsen var yderst uheldig, efter min Mening. Margaret vilde have en Historie om en sød lille katolsk Pige, som var ved at dø paa et Tuberkulosesanatorium. En Engel skulde vise sig for hende, hvis vi nu vilde have det overnaturlige ind, og hvis vi ikke syntes om det, kunde en fjern, ikke-katolsk Slægtning besøge det døende Barn. Dette vilde Margaret nu skrive, og saa skulde jeg lave en jævn, men meget smuk Samtale mellem Barnet og Englen, — eller en jævn, men ikke helt saa smuk Samtale, hvis vi bestemte os for Slægtningen. Naar vi var naaet saa vidt, vilde Moralen komme ganske af sig selv, erklærede Margaret. Jeg prøvede paa at minde hende om, at adskillige af mine Samtaler ikke just endte med nogen Moral; men hun var optaget af at spidse sin Blyant og lod, som om hun ikke hørte, hvad jeg sagde.

Imidlertid holdt jeg paa, at den Historie var alt for trist og hospitalsduftende for Stella Maris. Redaktøren vilde jo netop have noget, der var fornøjeligt i Tonen, og ligefrem anvende Ordet fornøjeligt om et Tuberkulosesanatorium eller et døende Barn kan man dog ikke, selv om Barnet er en nok saa god Katolik.

»Naa, men saa maa du hitte paa noget,« sagde Margaret.

Jeg spekulerede dybt nogle Minutter, og saa foreslog jeg at lade Scenen være i Ørkenen, hvor en rig ung Mand, der vilde forsage Verdens Forfængelighed, søgte Ro og Ensomhed. Hvad der bagefter skulde ske med ham i Ørkenen, stod mig ikke just klart. Der lod ikke til at være ret meget at gøre for ham derude. Ellers var Idéen virkelig god, og Margaret var helt imponeret af den. Hun foreslog, at Djævelen skulde vise sig for ham i Forklædning og friste ham med — med smudsig Vinding!

Det lød udmærket; men pludselig fik en af os — jeg ved ikke hvem — den store Inspiration. Hvorfor ikke fortælle Historien om Aladdin og den vidunderlige Lampe? Vi havde lige været henne at se et Eventyrspil derom med Børnene, saa vi kunde den udenad, og den vilde kunne blive en førsteklases Historie, kvik, fornøjelig, ingen Helgenbeskrivelse og ganske uden polemiske Tendenser.

»Ja,« sagde Margaret, »vi Katoliker ligner alle sammen Aladdin. Vi begynder vort Liv hjemme hos vor gode Moder Kirken. Saa kommer Djævelen, men i Forklædning, ligesom den onde Troldmand, og lover os Guld og grønne Skove, hvis vi gør, hvad han vil. Han viser os Vej, men overlader til os selv at tage Følgerne; og vi begiver os ud for at lede efter Lampen.«

»Hvad betyder Lampen?« spurgte jeg beskedent, for Margaret talte saa begavet.

»Sandheden, naturligvis! Vi finder Sandheden ved at bruge vor Forstand, som Djævelen sagde, vi skulde, og vi er stolte af os selv og vender hjem med Lampen efter at have narret Troldmanden. Men naar vi saa har den og er fulde af Begejstring over os selv, kommer Djævelen igen i en ny Forklædning. Han tilbyder os en splinterny og straalende Lampe i Stedet for den gamle, og vi lader os narre af dens Elektropletglans. Den Lampe, som vi al-

(fortsættes Side 204)

Rom og Verden

Det forventes ikke, at Pave Pius XII's første Rundskrivelse vil blive offentliggjort før i Oktober. — Paa Pavens Foranledning afholdes om kort Tid et Møde af det pavelige Videnskaberne's Selskab. Emnet for Mødet bliver en Drøftelse af Spørgsmaalet om Universets Alder i Lys af forskellige Videnskabsgrene. En Række berømte Lærde er blevet indbudt.

Pave Pius XI's Barndomshjem i Desio ved Milano vil blive omdannet til et Musæum for Minder om den store Pave.

*

Efter otte Aars Forløb er der atter udnævnt en pavelig Nuncio i Litauen. Den diplomatiske Forbindelse blev afbrudt i 1931 efter en Række Regeringskrænkelser af Konkordatet fra 1927 og efter en mere aabenhjertig end heldig Udtalelse i Pressen af den litauiske Udenrigsminister: »Litauen skal ikke bekymre sig over mulige Vanskeligheder med Pavestolen, for Vatikanet er en rent moralsk Magtfaktor uden Vaaben og uden Hær«. Men nu er altsaa, efter heldigt gennemførte Forhandlinger, Striden blevet bilagt.

*

»Osservatore Romano« bringer Meddelelse fra Traunstein i Bayern om, at den stedlige Nazistfører har gjort Forsøg paa at bestikke Børnene til ikke at lade sig konfirmere. Tilslutningen var saa ringe, at Belønningen maatte sættes op til en Gave, en Udflugt til München og en Flyvetur. Resultatet opmuntrede ikke til Fortsættelse.

Dalum Kloster

▲ Gode Væner

▲ Dalum Kloster, Uthøje den 1 1931 indviede nye Kirke

Y Der arbejdes i Marken

◀ Lourdes-Grotte i Parken

Fotos:
J. SCHOU (4)
Arkiv (2)

Nederst:
Interier fra den nye Kirke

Y Markens Afgrøde bringes hjem

viedes den nye Kirke;
Helvigssøstrene har nu
deres Noviciat her og
driver samtidig i disse
skønne Omgivelser et
søgt Rekreationshjem.

Nogle fra Kilometer Syd for Odense ligger Dalum i det 12. Aarhundrede grundlagde Benediktinerinderne et Kloster i Odense (måske paa Nonnebakken?), kort efter flyttede de indtil sidst til Hjallesø og derpaa til Dalum. Gennem skiftende Skæbner — en Del af Danmarks Historie knytter sig nær til Dalum Kloster — er det endes dets Navn i det 17. Aarhundrede til Ærin for Christian V til Christiansdal; Klosters gamle Hovedbygning forsvandt, Klosterkirken blev ved. Reformationen til den nuværende Dalum Sognekirke, hvor man endnu kan spore Rester af den oprindelige Bygning fra det 13. Aarhundrede.

I 1906 erhvervede Helvigssøstrene fra Breslau Resterne af det gamle Benediktinerinderkloster og indrettede her et Sanatorium. I 1931 ind-

Liturgisk Kalender

Aug.-Sept.

27. S. 13. Søndag e. Pinse (699);
2. Sæt Bønner: St. Josef af Colasanz (1059), 3. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
28. M. St. Augustin (1060); 2. St. Hermes (1061), 3. For Paven.
29. Ti. St. Johannes Døbers Hals-huggelse (1062); 2. St. Sabina (1063), 3. For Paven.
30. O. St. Rosa af Lima (1066); 2. St. Felix og St. Adauctus, 3. For Paven.
31. T. St. Raymund Nonnatus (1067); 2. For Paven.
1. F. † St. Ægidius (1067); 2. Tolv hellige Brødre (1024), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. For Paven.
2. L. † St. Stefan, Konge af Ungarn (1068); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
3. S. 14. Søndag e. Pinse (702); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042.
Kassererkontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarlalel, Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement legnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Nye Former for Lærebøger

Det er et interessant Træk i den nyere katolske Faglitteratur, at der gøres Forsøg paa at finde helt nye Former for den gammelkendte Lærebog. Dels skyldes det Ønsket om at erstatte den gamle Doceren ved at hyde Eleverne en Materialesamling til egen Bearbejdelse — dels Bestræbelser for at tilvejebringe en pædagogisk Enhed af den religiøse Viden og det religiøse Liv.

Et Eksempel paa dette sidste er den nylig udkomne »Notre Credo vœcu« af Dom Hughes Delogne O. S. B. fra Maredsous (Desclée de Brouwer). Den er til Skolebrug, omtrent svarende til vor Mellem-skole og Gymnasium, og vil komme til at omfatte to Bind (det første dogmatisk, det andet moralsk af Indhold). I Løbet af seks Skoleaar faar Eleverne hvert af Bindene igennem tre Gange, idet et typografisk System af Stjerner viser, hvor udførligt Stoffet behandles ved hver Gennemgang.

Men det særlige ved Bogens Opbygning ligger i, at den følger Kirkeaaet. Naar Skolen begynder efter Sommerferien, følger indtil Advent en Gennemgang af de »indledende Sandheder«, især af apologetisk Art. Resten af Undervisningen følger Kapitel for Kapitel Kirkeaaet fra Advent til Pinse. Der indledes med en meget omhyggelig Forklaring af de liturgiske Særegenheder ved f. Eks. Fastetiden (langt udover hvad Katoliker i Almindelighed er bekendt med) og deres historiske Opstaaen. Hertil knyttes saa den dogmatiske (i andet Bind: den moralske) Undervisning, som Kirken ønsker os meddelt i netop denne Del af Kirkeaaet. Forfatteren mener, at Kirkeaaets Liturgi i dens Helhed fører os igennem den hele Dogmatik og den hele Moral.

Selve Præsentationen af Stoffet er yderst knap og haandbogsagtig, og den helt ny Fordeling af Stoffet virker fremmedartet. Men det er umuligt at udtale sig om Værdien af den ny Form, før den er gennemprøvet omhyggeligt i Praksis. Saa meget maa i det mindste straks indrømmes, at den tilsigtede pædagogiske Enhed af liturgisk og dogmatisk Forstaaelse vil være mere værd end Guld, om den kan opnaas. Er den nemlig tilvejebragt i Skolen, vil den voksnes Kirkegang ikke blot ske med liturgisk Medleven, men samtidig Aar for Aar være en fornyet Repetition af hele vor Kristentro.

Et Eksempel paa en »Arbejdsbog« er første Bind af Georg Hahns »kirkehistoriske Arbejdsbog«, »Die Kirche der Martyrer

und Katakomben« (Herder). Selve Gangen i Fremstillingen afviger ikke fra den gængse, men overalt træder Læreren tilbage for Dokumenterne. Martyrakter og Kirkefædre kommer til Orde og for en stor Del indskrænker Forfatterens Arbejde sig til at lette Forstaaelsen af de fremlagte Dokumenter. Dertil følger der sig i hvert Kapitel en Række Smaaopgaver og Litteraturhenvisninger som Hjælp til deres Løsning. Og endelig hører der til Bindet et lille Billedhæfte med Forklaringer, bl. a. Katakombebil- leder.

Bøger som disse moderne tyske Arbejdsbøger — jeg har før henvist til andre fra samme Forlag — burde kunne bringe ogsaa danske Studiekredse ud af et muligt Dødvande, de befinder sig i. Og hvor vore Præster opdrager deres unge til at holde smaa Foredrag, er det bedst at bruge saadanne Bøger til Grundlag i Stedet for en almindelig Lærebog. Denne bliver kun gengivet i en meget barnlig, ofte ugenemtænkt Genfortælling, mens Arbejdsbogens Materiale tvinger Foredragsholderen til en virkelig Bearbejdelse af det Stof, han faar forelagt — men en ganske let, videnskabeligt ubesværet Bearbejdelse.

H. D. T. K.

Præst og Mediciner om Lourdes

Dom Francis Izard O. S. B.: »The Meaning of Lourdes« (Catholic Book Club).

Forhaabentlig er der nu mange, som subskriberer paa den fantastisk billige Serie (2 sh 6 d for Bøger, som ellers koster ca. det tredobbelte).

Dom Izard var Kirurg og Medlem af Royal College of Surgeons før han indtraadte i Benediktinerordenen. I elleve Aar har han tilbragt Størstedelen af Pilgrimssæsonen i Lourdes i det lægelige Bureau og har haft Lejlighed til paa nært Hold at studere en Række Lourdes Mirakler samt gennemgaa den omfattende Dokumentation angaaende andre af Underne paa det hellige Sted. I Bogen fremstiller han en Del af disse Sygehistorier med deres lægeligt uforklarlige Udgang. Alle katolske Læger burde have Bogen staaende til Udlaan til Kolleger. Den beviser i det mindste, at det ikke er Lettroenhed, som udmærker Lourdes.

H. D. T. K.

Credos Augustnummer:

»Bibel og Geografi« af L. M. Dewailly, Artikel om Poul Helgesen af Karen Plovgaard m. m.

Til Højmesse i Øm Kloster

Søndag den 13. August læste Pastor Geertz-Hansen sin anden Messe blandt de gamle Munkegrave paa Kirketomten ved Emborg.

Solen søgte af al Magt at gennemtrænge Augustmorgenens graa, flimrende Dis, da Pastor Geertz-Hansens Signalføjte sendte sine skingrende Toner ud over den idylliske Landsby. Ikke en Vind rørte sig. Mossø laa som et glitrende Sølvspejl indrammet af storladne, skovklædte Bakkedrag, og ingen Iling krusede dens blanke Flade.

Af og til lykkedes det Solen at bore en Straale gennem den tykke Luft og opfange et Glimt af de travle Forberedelser, der maatte gøres, inden Messen kunde begynde. Den saa unge Mænd komme slæbende med Bænke; et Par andre har et Bord, som de stillede mellem Fundamentterne af de Søjler, der en Gang afgrænsede Højkoret fra den øvrige Kirke, — et Bord, som de dækkede med Tæpper, bredte Alterduge ud over og smykkede med Krucifiks og Lys, medens unge Piger strøede Blomster paa Jorden rundt om. — Og Solen satte et forbavset Ansigt op, som undrede den sig over, hvad alt dette skulde betyde. Den sendte sine mest morgenduelige Straaler ned over det gamle Cistercienserbbedi, for at kaste Lys over Gaarden; men inden den kom til noget Resultat, var den igen dækket af Dis og maatte foreløbig styre sin Utaalmodighed.

Og Solen havde Grund til at være utaalmodig og nysgerrig. Spejderfløjtens totonede Hyl erstattede intet mindre end en Kirkeklokkes rungende Kalden til Messe, og selv om dens Lyd hverken i Skønhed eller Rækkevidde kunde maale sig med Malmets, var den dog fuldtud i Stand til at samle det halve Hundrede unge fra

Aarhus, Silkeborg og Horsens, som havde overnattet i Skolestue og Forsamlingshus, og de af Horsensmenigheden, der var kommet i Rutebil kort forinden.

Endvidere mødte flere af Egnens Beboere op. Blandt disse ogsaa Dr. Isager fra Ry, hvem vi skylder alt, hvad vi ved om Klostrrets syge (de gamle Munke har drevet en ret omfattende Hospitalsvirksomhed) og de Forsøg, der har været gjort for at helbrede dem. Doktoren har personlig undersøgt hver eneste Knogle, man har fundet indenfor Ruinen og paa den tilstødende, forlængst overpløjede Kirkegaard. — Desuden saa man Formanden for Historisk Samfund, Bibliotekar Haugsted, Aarhus, og flere andre. Selv København havde ladet sig repræsentere, idet Landsretssagfører Garth-Grüner med Frue var til Stede.

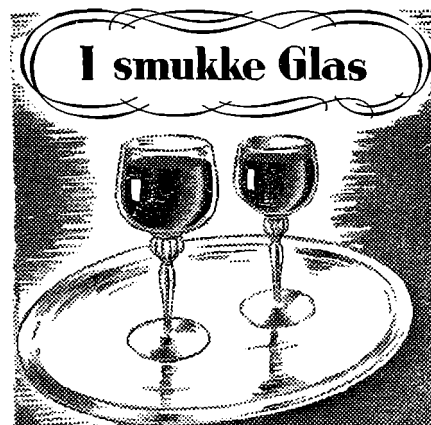
»Menigheden« var nu samlet, og Messen kunde begynde. Pastor Geertz-Hansen celebrerede med Ansigtet vendt mod de tilstedeværende, ganske som man brugte det i Oldkirken. Man havde saaledes let ved at følge den hellige Handling.

Solen kunde nu ikke styre sin Utaalmodighed længere, den maatte se, hvad der foregik; og selv om den ikke med et Slag vandt en afgørende Sejr, kunde den dog med fuld Ret sige, at den havde været med til det hele.

Ligesom sidste Aar maatte Maristbrødrene fra »Sølyst« tage sig af Korsangen. Og Menigheden sang, som vilde den have Hvælvingen til at give Genlyd af den gregorianske Koral; hvilket ikke var nogen let Opgave, da Kirkens Hvælving i dette Tilfælde var den samme som Himlens.

Som Prædikestol benyttede Pastor Geertz-Hansen et af Pillefundamentterne. — »Faa Steder i vort

Land taler Samhørigheden med vore katolske Forfædre saa stærkt til os som her,« begyndte Præsten. »I denne Egn, blandt disse Mure, der nu ligger i Grus, har Munke udført deres Gerning og sat stærke Spor i det Samfund, hvoraf de var fostrede. Ligesom vi, der staa

Det er et festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakkede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

<h2>AALBORG</h2>		M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992	
CHR. SIMONI grundl. 1836 Kul- og Koks-Import Telf. 67 — 68 — 69 Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamilianerkliniken i Aalborg.	<i>Alt vedrørende Begravelser</i> ordnes gratis ved Henvendelse til: Aalborg Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 . Tlf. : 2068 2289 <i>Rimelige Priser paa Kister og Ligseuge.</i>	P. Lindholm & Ryø udfører Centralvarmeanlæg Vand- Gas- & Sanitet Leverandør til St. Josefs Søstrenes Hospital	
„Liljen“ Blomsterforretning Reberbansg. 18 - Tlf. 3741 Leverandør til kat. Menighed	C. E. Nielsen Smedemester Alt Smedearbejde udføres Sankelmærksvej 13 . Telefon 2091	Carl P. Petersens Eftf. Vesteraa 5 — Telf. 428 Isenkram . Køkkenudstyr; Glas . Porcellæn	

her ved deres Grave, var de i det store og hele Børn af denne Landsdel, fødte og opvoksede i de Sogne, hvor vi nu bor. Maatte vor Samhørighed med dem ogsaa vise sig deri, at vi oplader vore Ører og bliver lydhøre og stille overfor Gud. — I Aftes, efter at vi var kommet herud, saa vi et smukt Tegn til dette. Da vi havde hvilet os lidt omkring Lejrbaalet, og den værste Sult var stillet, listede en stor Del af de unge sig en efter en hen til Skovbrynet, hvor de knælede ned for en Præst og bekendte deres Synder. Det er kristen Realitet, og hvor gør det godt at se, at der ogsaa blandt de unge er nogle, som tør være deres Frelser bekendt. Vi drømmer ikke om Stordaad, øvet paa Slagmarkerne — den mange fejlagtigt anser for at være den rette. Vi sætter vor Lid til vor himmelske Fader, og selv om vi kun er en lille Flok og føler Ensomheden paa den Plads, vi er sat, hører vi dog sammen med dem, der har virket paa dette Sted, thi vor Tro er den samme.«

Efter Højmessens kørte Pastor Geertz-Hansen med de unge til Veng Kirke, som han foreviste og forklarede. Kirken er det eneste, der er tilbage af det Kloster, hvor Cisterciensermunkene opholdt sig en Tid, inden de efter tolv Aars Omflakken endelig bosatte sig i Øm. Her blev de saa til Reformationen jog dem af Landet og gjorde Klosteret til Kronens Eje.

O. P.

Vi skriver en Historie

(fortsat fra Side 199)

drig vilde lade Djævelen faa, hvis vi saa ham i hans rigtige Skikkelse, overlader vi ham ganske rolig, naar han optræder i et smart Sæt Tøj og med et lille moderne Overskæg.«

»Ja, det er den gamle Lampe, den gamle Tro, der er uvurderlig; og den svigter vi Gang paa

Gang i Haab om at gøre en god Forretning,« sagde jeg fromt. »Vi er dumme nok til at bytte den gamle Lampe, fordi vi vil se hurtige Resultater. Vi vil have Glansen uden det Besvær med at gnide. Vi er parat til at bytte den lille røde evige Lampe for den nyeste Biltyper blændende Lanterner.«

Saadan sad vi og talte om Aladdin og hans Lampe og vor Tro og Verdens Daarskab, indtil Margaret kaldte paa Børnene, som skulde i Seng.

»Hvad var det, du sagde om Aladdin, Far?« spurgte Jim.

»Far sagde, at vi tit ligner Aladdin og hylter vore gode gamle Lamper for daarlige nye.«

»Nej,« sagde Jim bestemt, »det vil jeg aldrig gøre. Naar jeg bliver stor, vil jeg beholde min Lampe og gnide og gnide og gnide den, saa Aanden til sidst bliver helt træt!«

»Hvad vil du først have?« spurgte jeg.

»Tre Millioner Giraffer,« sagde Jim ivrigt.

»Der har vi den smudsige Vinding,« indskød Margaret.

Jim hørte det ikke. »Jeg kan vel ikke faa Girafferne snart, hva', Far? Er jeg nødt til at vente paa Troldmanden? Hvornaar kommer han?«

»Naar han kommer, vil han prøve paa at bytte din gamle Lampe med en ny,« sagde jeg alvorligt.

Jim saa en Smule urolig ud. »Naa — men saa skal det i alt Fald være en meget stor Billygte — fra en Rolls Royce!«

Da Margaret havde lagt Børnene i Seng og kom ind igen, sagde hun: »Ved du hvad, jeg tror, at Historien om den lille brystsyge Pige havde været bedre alligevel.«

»Ja — maaske; den var sikkert blevet mere kvik og fornøjelig i Tonen; men Moralen havde ikke været halvt saa ægte!«

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Skoleindvielse

i Næstved

Mandag den 14. August vil blive en Mærkedag i Næstved-Menighedens Historie. Paa den Dag indviendes den nye, smukke Skolebygning under stor Opmærksomhed fra By og Land.

Ved 11-Tiden ankom hans Excellence Biskop Suhr og foretog straks den kirkelige Indvielse af Skolebygningen i Overværelse af en Del fremmødte Præster og Set. Elisabethsøstrene.

Kl. 15 samledes Biskoppen, Præsterne, Mestrene og alle interesserede i den nye Gymnastiksal til den offentlige Præsentation og blev budt velkommen af Skolebestyrelsen, Hr. Pastor Harmer, som i korte Træk gav Oplysning om Skolens Udvikling fra 2 smaa Værelser til den nye Bygning. Efter denne lille Indledning blev Skolen beset, og der blev ikke sparet paa velfortjent Ros. Ved 16-Tiden samledes alle igen i Gymnastiksalen, og Talerne Række begyndte.

Pastor Harmer rettede Redemptoristernes Tak til Arkitekt, Ingeniør og Haandværkerne for vel udført Arbejde, hvorefter Vice-Borg-

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Billeder indrammes

Henry Hassing

Banegaardsplads 2

Undervisning og Ekstrahjælp

i Matematik samt Naturfagene tilbydes ved katolsk stud. polyt. af ældre Aargang. Enetimer og Hold ogsaa i Hjemmene.
Billet mrk. 458, København

ESBJERG

Adolph Petersen

Kaffe, The, Biscuits

ALTERLYS

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

mester *Krüger-Rasmussen* takkede Præsterne for deres Gave til Byen og udtalte sin Tilfredshed med at finde en smuk, praktisk indrettet Skole og ikke noget Skolepalads, hvad der desværre var blevet moderne. Han gav sin Tilslutning til Pastor Harmers Ord om, at Næstved havde Brug for den nye Skole, der ikke skulde virke som en Konkurrent til det kommunale Skolevæsen, men som et nødvendigt Supplement til dette, og han lovede Skolen Byens Støtte i Fremtiden.

Pastor *Kalkar*, Næstved, Skolens tilsynsførende med Religionsun-

dervisningen af protestantiske Børn, takkede for det gode Samarbejde i Fortid, Nutid og Fremtid.

Skolens tilsynsførende, Bibliotekar *Holst*, rettede sin Tak specielt til Skolesøstrene, hvis Arbejde han værdsatte højt.

Endvidere blev der talt af Skolens Arkitekt, *Tidemand-Dahl*, Skolens protestantiske Religionslærer, og vor Biskop sluttede med at udtrykke sin Glæde over det smukke Samarbejde mellem Menigheden og Byens Autoriteter og haabede, at dette maatte fortsættes langt ud i Fremtiden. S. E.

sker herhjemme gør en reel Indsats for at komme til Klarhed i disse afgørende Spørgsmaal. Hvis man søgte at tilegne sig disse Kundskaber med lige saa stor Iver, som den, hvormed man skaffer sig de for Forretningslivet, Haandværket ... nødvendige Kundskaber, da stod det godt til.

Mon ikke Gud er tilfreds med, at et Menneske tror paa Treenigheden og sætter alle Sejl til for at naa til den størst mulige Udvikling i at leve Livet i uselvsk Kærlighed? Og mon ikke Gud giver Saligheden til et Menneske i samme Grad, det lykkes? Og iøvrigt glæder sig mere over det Menneske, der er ærligt, fremfor over det, der er »rigtigt«.

Spørgsmaalet er, hvad Kristus forlangte. Han sagde til Apostlene: »Gud ud i Verden ... og lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder.« Iøvrigt er Kærlighedsbudet ganske rigtigt det all overskyggende. Men netop overfor dette synes vi, at Mennesket ikke kan undvære al den Støtte, vor Kirke er i Stand til at give. Naturligvis er man ikke »rigtig«, hvis man ikke er ærlig.

Mon ikke vi Kristne fremfor at pege Fingre ad hinanden og gøre os til Grin for Verden, skulde lære at se en Glæde i Forskellighederne ved vor Tro; at det er noget ganske naturligt, akkurat som det er naturligt, at Blomster er forskellige og har forskellige Opgaver, men dog faar deres Livsvarme af den samme Sol.

Mon vi ikke skulde holde op med at prøve det umulige i at blive eet i Gud, samtidig med, at vi ser skævt til hinanden, og ser en Splitelse i det, at vi er forskellige i Tro; at Gud gennem Tiderne har brugt Mennesker af vidt forskellig Tro til at udrette store Ting er ikke til at komme uden om. Skal da det, som for Gud er en Rigdom, for os være en Kilde til Fattigdom?

Er den første Betingelse for, at vi Kristne engang kan samles i een Kirke — saafremt dette er Guds Mening — som det var i Begyndelsen, ikke, at vi hver for sig erkender vore Mangler og glæder os over, at andre midlertidigt kan varetage de Opgaver, vi ikke selv magter; at vi forstaar, at en Søn godt i visse Ting kan have mere Ret end sin Far; at vi forstaar, at vi ikke har Ret, bare fordi vi paastaar det; at det i sig selv er en magtesløs Gestus.

Mon ikke »Sandheden« ligger et betydeligt Stykke over alle nu erkendte »Sandheder« tilsammen? Det er ikke til at se, at Gud skulde blive mindre af, at man antog den Tro.

Vi har allerede taget Afstand fra, at »Kristne peger Fingre ad hinanden«. Men intel kan rokke vort Sandhedsbegreb. Om jeg kunde glæde et Menneske nok saa meget

Breve fra Læserne

Liturgisk Rim

En Tak til Pastor Jacob Hjorth for Artiklen »Syng med«. Det har nemlig ofte undret mig, at man kan overvære en Messe uden at følge Præsten for Alteret. Jeg tror ikke, jeg kunde, og det kan jeg takke min afdøde Far, Niels Hansen, for. Lige fra før vi kunde læse, lod Far os følge Messen ved Hjælp af smaa engelske illustrerede Bøger. Der var kun een Ministrant, saa vi lærte hurtigt at skelne mellem »Epistel- og Evangeliesiden«. Men da det faldt os vanskeligt at vide, »om der var Gloria i Messen«, hjalp Far os hurtigt ud af den Vanskelighed ved omgaaende at lave nedenstaaende lille Rim, som jeg halvt ubevidst — gammel som jeg efterhaanden er blevet — bruger endnu:

Naar Messen er grøn,
klinger Gloria skøn;
naar Messen er hvid,
synges Gloria blid;
naar Messen er rød,
lyder Gloria sød;
naar Messen er blaa,
maa Gloria gaa;
naar Messen er sort,
falder Gloria bort.

Paa den Maade behøvede vi hverken at spørge i Forvejen eller afvente, hvad der skete i Messens Løb. Jeg har skrevet det ned her, fordi andre Børn maaske ogsaa kan have Nytte af det lille Rimeri. Far vilde altid gerne svare os paa vore Spørgsmaal, men han vilde ogsaa opdrage os til at kunne hjælpe os selv.

At der *dog* findes en Del, som *kan* »synges med«, i hvert Fald Credo, fik Far til sin Glæde et Bevis paa, da han for et Par Aar siden var med til »Danmarks katolske Kvindeforbund«s Nytaarsfest. Da Forsamlingen rejste sig og — udenad — sang hele Credo, hviskede Far glad til mig: »Det er jo det, jeg altid har ønsket mig!« — Jeg

ved, at Far bagefter ved Bordet vilde have udtrykt sin Glæde over det Fremskridt, der var sket, siden han flyttede til Thisted; men Lejligheden blev forpasset, og Far fik det aldrig sagt.

Astrid Albrechtsen.

En Indsigelse (sluttet)

Og selv om alt dette kan forklares, saa maa eet dog staa fast, at bortset fra nogle ganske enkelte særligt privilegerede er det overhovedet ikke for Mennesker muligt at konstatere ved Selvsyn, ved Selvforskning, hvad der er »Sandhed«; de har slet ingen Tid til det. At erhverve det daglige Brød er for de fleste alt det, de kan overkomme. Mon Gud har indrettet Tilværelsen saadan, at Mennesker paa den ene Side ikke har nogen Mulighed for at lære Livets Love at kende paa første Haand, men udelukkende maa tage efter, hvad nogle enkelte lærer dem, og naar disse enkelte dertil lærer de forskelligste Ting fra sig, mon Gud saa paa den anden Side kræver, at Mennesker skal tage Stilling til disses Tagen Patent paa »Sandheden«?

Allsaa: det hele er blevet frygteligt besværligt, efter at den katolske Kirke er blevet afskaffet her i Landet. I de katolske Lande staa man ikke overfor de Vanskeligheder, De anfører ovenfor. Der er det en Selvfølge, at Kirken (og der er kun én Kirke), med Myndighed paa Guds Vegne fastslaar baade, hvad Gud har aabenbaret og hvad Gud kræver. Fra Barnsben af bliver man fortrolig med Kirkens Lære.

Det er iøvrigt vor Overbevisning, at Gud dømmer enhver efter de særlige Forhold, han lever under, og at de Hindringer, som nævnes ovenfor, ganske sikkert ogsaa tages i Betragtning. Men alligevel tør vi nok hævde, at alt for saa Menne-

ved at sige, at »2 + 2 er 5«, vilde jeg dog ikke gøre det. Forskellighed kan være udmærket i alle andre Henseender, blot ikke, hvor det gælder Spørgsmaalet Sandhed eller ikke Sandhed. Vi har allerede yttret os om den Sag.

Kristus har bedt til sin Fader om, at »alle maa vord eel« og blive »een Hjord og een Hyrde«, hvor kan vi da opgive Haabet om kirke- lig Enhed?

Det følgende er altfor vagt til, at vi kan give noget virkeligt Svar paa det. Fordi Gud har brugt en Ikke-Katolik til at udføre »store Ting«, er det dog ikke noget Bevis for, at den katolske Kirke ikke er Kristi egen Kirke, den oprindelige og eneste fuldstændige Kristendom.

Bare at paastaa er naturligvis ikke nok; vi haaber, at vi ovenfor har gjort andet og mere end at paastaa. Vor katolske Tro hviler paa et langt solidere Grundlag end en Hoben menneskelige Paastande.

Ingen af Emnerne har vi naturligvis kunnet behandle udførligt; saa maatte vi have fyldt adskillige Numre af dette Blad.

Slutningsbemærkningen giver vi Indsenderen Ret i. Guds Viden om alt ligger uendeligt højere end den Smule, vi Mennesker kan rumme. Men som vi tidligere har belonet, Spørgsmaalet er: Hvad har Gud sagt, og hvad forlanger han af os?

Katolsk Milieu

Afdøde Redaktør Niels Hansen holdt for mange Aar siden, jeg tror det var i »Katolsk Ungdoms Værn«, et Foredrag, hvori han bl. a. udtalte, at det gjaldt om at skabe et katolsk Milieu i Danmark. Det er vist ikke overdrevent at sige, at udenfor Kirke og Klausur, katolske Hospitaler og Skoler og nogle faa katolske Hjem findes et saadant absolut ikke nogetsteds i Danmark. Vi maa se Sandheden i Øjnene; vi har i flere Aar marcheret paa Stedet, undertiden baglæns. Antallet af Konvertitter er faldende og Frafald stigende. Det kræver Heroisme at være Katolik i Danmark. Altid at skulle være i Kampstilling og rede til Forsvar for »det Haab, der er i os«, det er svært i en materialistisk Tid, hvor et positivt katolsk Standpunkt bliver udskreget som »Middelalder«, hvor Skønhedskonkurrencer, Filmspjat, Saxtorpløb etc. giver Stof til en væsentlig Del af Bladens Artikler, mens religiøse Spørgsmaal har en Søndagsside — i nogle af Bladene. Under saadanne Forhold skabes ikke et katolsk Milieu med vore hidtidige Arbejdsmetoder. Vi maa forsøge nye Metoder, for at hævde, hvad vi har, og vinde frem paany.

Først en Analyse af alle vore Menigheder — ogsaa med Tal. Redaktøren elsker Tal, og vi har sta-

dig Tordenejr. Hvilke har hidtil vist sig mest stabile, har haft mest Expansionskraft, hvilke sygner hen? Vi maa begynde det nye Fremstød i de Menigheder, hvor det har vist sig, at Fremgangen er mulig, enten det nu skyldes fremragende Missionsarbejde eller »Modtagelighed for Katolicisme«, som er ret uens i Danmark. Jeg kunde ønske, at man i saadan Henseende raadførte sig med Redaktør Nielsen fra Lolland, som for ca. 15 Aar siden holdt et Foredrag i A. C., der forblev ret upaaagtet, trods en sjælden Lødighed. Jeg husker, at Redaktør Nielsen nævnte Hedeboegnen som særlig skikket for et Missionsarbejde, der havde Forstaaelse af hele den folkelige Kultur. Netop den Egn forekommer sikkert de fleste overraskende; men denne Opdagelse var Redaktør Nielsens Konklusion af en meget dybtgaaende Analyse af Almuen i Danmark.

Om selve Sjælesorgsarbejdet ved et katolsk Fremstød skal jeg ikke udtale mig, men om visse »strategiske« Principper. Lad mig forklare, hvad jeg mener ved et konkret Eksempel.

Klosteret paa Jagtvejen er et fremragende katolsk Kraftcenter. Søstrene har bygget en stor Karré med flere Hundrede Lejligheder. Tænk om alle disse var beboet af Katoliker, at alle Østerbros Kato-

KOLDING

C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning

Specialitet: Kaffe

Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Hospital

Adelgade 15, Telefon 57

G. Rasmussen

BAGERI OG KONDITORI

1. Kl.s Varer
Tøndergade 44
Telefon 259

Lev. til Sct. Hedvig Klinik

V. FALTHER

Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer
Hj af Hollændervej og Kongebrogade
Telefon 698

Støt

**Frank Andersens
Fond**

Postgiro 1087

Gør Deres Indkøb af

**Cigarer, Tobak
og Cigaretter**

hos **M. Baun**, Tøndervej 64

SØNDERBORG

H. Hoffmeister

BAGERI OG CONDITORI

Telefon 233

Leverandør til de katolske Institutioner

ROSKILDE

PRIMA KOLONIALVARER

bedst hos **Herman Johansen**, St. Olsgaard, Tlf. 591

H. V. Nordsteen

Blikkenslagermester

Algade 34, Telefon 923

Leverandør til kat. Menighed

Køb hos

vore Annoncører

HORSENS

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks

Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783

Installationsforretningen »Lyset«

TORVET 10

Alt udføres i Installationer

Alt haves i Lamper og Lysekroner

Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installatør for Sct. Joseph Søstrene

Telefon 618

liker koncentrerede sig om Klosteret. Børnene fik katolske Legekammerater; en Børnehave kunde oprettes, Familierne lærte hinanden at kende, fælles Aftenbøn i Kirken o. s. v., o. s. v. ... et katolsk Milieu kunde opstaa. Et andet Eksempel: Hvis katolske Arbejdsgivere baade i Industri, Handel og Landbrug saavidt muligt benyttede katolsk Arbejdskraft, hvilke Muligheder var der saa ikke for at borteliminere farlige Fristelser af baade

moralsk og »nyhedensk« Art paa Arbejdspladserne.

Og endelig: *Vi maa have alle katolske Børn i katolske Skoler.* Hic Rhodos, hic salta. Uden det er det hele omsonst.

Lad os samle os om vore katolske Institutioner, saa kan vi skabe et katolsk Milieu, saa vinder vi frem. Spredt vi os for meget, er vi fortabte og opsuges af Tidens Materialisme og Hedenskab.

A. B. S.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Efter nogen Tids Forløb trak han Aarerne ind og lagde sig ned i Bunden af Baaden. Et Par Minutter laa han og nød den fuldstændige Afslappelse; men et Øjeblik efter løftede han Hovedet lidt og saa forskende ud i Natten. Et Sted inde paa Bredden skimtede han en Række lysende Perler; det maatte være Lysene i Chicago. Og højt oppe paa Himlen, højt oppe over den slumrende Verden, funkledede og tindrede Myriader af Stjerner. Guds Stjerner!

Det gav et Sæt i Drengen, og der kom et underligt grublende Udtryk i Ansigtet. Hvilken Stjerne vilde mon komme til at lyse over hans Fremtid? Blev det en af Guds Stjerner, som lyste og funkledede paa Nattehimmelen deroppe, — eller blev det Glansen fra Millionerne?

Walther havde sat sig op i Baaden og stirrede med store Øjne, snart ind mod den slumrende Verdensby og snart op mod Stjernehimlen. Den ubønhørlige Modsætning mellem to vidt forskellige Verdener stod for hans Blik som et truende Spøgelse.

Som i et Syn saa han Edith danse, le og more sig derovre, hvor Storbyens Lys blinkede; han saa

sig selv ved hendes Side i Skykraberens Luksussaloner. Medens Edith legede sorgløst med Tiger- og Løveunger, vandrede han af Sted stønnende under Byrden af de Jernlænker, som Mammon havde slynget om hans Sjæl ... uden Tanke om Gud ... uden Medlidenshed mod Næsten ... blot Penge og Forretninger ...

Han saa op mod Himlen, og det forekom ham, at hans Moders Ansigt smilede ned til ham oppe fra den stjernebesaaede Himmel. Han saa sig selv sammen med Onklen og Tanten vandre gennem de blomstrende Enge. Og alt, hvad Dr. Schlagenberg havde sagt til ham, stod prentet for hans Blik med lysende Bogstaver ...

Han kom til at ryste over hele Kroppen, og den dybe Stilhed, som omgav ham paa alle Sider, følte som en trykkende Byrde. Nu kunde han ikke mere krybe udenom — Afgørelsen nærmede sig, haard og ubønhørlig: Vælg! — Han foldede sine Hænder, og i hans Sjæl udkæmpedes en haard Kamp. — »Aah, min Gud — er det virkelig nødvendigt, at jeg giver Afkald paa ALT —?«

Den dybe Tavshed omkring ham

blev mere og mere trykkende. Han lyttede med hver Nerve spændt ... Pludselig var det, som et Lyn sønderrev Mørket og viste ham hans Fejhed og Halvhed. Og som et Tordenbrag klang Dommen: ALT!

Forskrækket fo'r Drengen sammen. — I Horisonten trak mørke Skyer sammen ... Skulde disse truende Skyer skjule Lyset fra Gud? Walther stønnede ... Et nyt Spørgsmaal viste sig for ham: »Ubetinget alt ...?«

Edith! — Smilende og munter viste den unge Pige sig for ham. Men bag hende stod der i Mørket skrevet med Flammeskrift: Ubetinget ...!

Skælvende indsaa Walther, hvad Samvittigheden krævede af ham, — men han syntes ikke, at han havde Kraft til at følge Samvittighedens Bud. — Far vil jo have det saaledes. Jeg kan ikke ændre det!

Pludselig kom han til at tænke paa den hellige Aloysius. Han havde ogsaa maattet stride en haard Kamp for at følge sit Kald, han havde ogsaa maattet kæmpe mod sin egen Fader. For Walthers Ører klang Dr. Schlagbergs Afskedsord: »Naar det gælder din Lykke og din Fremtid, har ingen Ret til at befale dig, ikke engang din egen Fader ...!«

Walther følte, at det ikke kunde nytte at komme med flere Indvendinger, og indt ude paa den ensomme Sø knælede han ned i Baaden, foldede sine Hænder og bad: »Aa, min Gud, hjælp mig! Det er saa svært, — saa forfærdelig svært ...«

Kampen var haard, men det var umuligt for ham at modstaa Guds Naade:

»Kære Gud, — jeg giver Afkald derpaa ...!«

De første Regndraaber begyndte at falde, og i det fjerne lynede og tordnede det. Walther greb atter Aarerne og begyndte med hurtige Tag at ro ind mod Bredden. — Uvejret nærmede sig! — Men hvad kom det ham ved. I hans Sjæl herskede Ro og Fred. —

(Fortsættes)

VEJLE

E. M. Kallerups' Eftf.
Guldsmed . Uhrmager

Raadhusstrøget 2 . Telf. 215
Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast & Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Arbejdet ved den katolske Skole

Carl Petersen
Slagtermester

1. Kl. Varer — Pølsefabrik
Nørregade 2 . Tlf. 17 21
Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY
Mineralvandsfabrik
P. C. NIELSEN
Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Mejeriet „Ficaria“
Fineste Mejeriprodukter
Vejle . Telefon 335
Leverandør til St. Maria Hospital

C. V. Berg
Blikkenslagermester
aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Arbejdet ved den katolske Skole

Københavnske Ungdomsforeningers Efteraar

K. U. K.

Saa staar Mødesæsonen da atter for Døren, og Lørdag d. 2. September indleder »Katolsk Ungdoms Klub« sine Møder med et stort Fællesmøde. Til Underretning for dem, der ikke kender Katolsk Ungdoms Klub, skal her oplyses, at det er en Forening af unge katolske Mænd og Kvinder, og dens Hovedformaal er at samle den katolske Ungdom om de katolske Idealer og ved Foredrag, Diskussioner o. lign. at oplære de unge til Forsvar for deres Tro, saa vi faar en Ungdom, der er rede til at gøre et Arbejde for Kirken, naar det kræves.

Foreningen har til Huse i Stenosgade 4 og holder Møde 2 Gange mdl., i Almindelighed 1. og 3. Lørdag i Maanednen. Der skiftes mellem »Fællesmøder« og »Kredsmøder«, hvilke sidste er Klubbens egentlige Arbejds-møder, som vi derfor særlig lægger Vægt paa. De former sig nærmest som en Art Studiekredse. Men det fører for vidt at forklare alt nærmere; mød hellere op til det orienterende Møde Lørdag d. 2. September! — Der forestaar mange Overraskelser i denne Sæson.

Kontingentet er det latterligt lille af 2 Kr. aarlig — det er da til at overkomme! Iøvrigt kan nærmere Oplysninger faas hos Formanden, *Filip Lange*, Ryparken 84, og hos Sekretæren *Niels Frederiksen*, Ledagervej 65, Rødovre.

Vel mødt i K. U. K. til den nye Arbejdssæson!

Niels Frederiksen,
Sekr. for K. U. K.

Unio

Da »Unio« blev startet i Foraaret, var den første Opgave at gøre Foreningen til et Samlingssted for vore unge. Begyndelsen var meget lovende; de første 50 Medlemmer fik Foreningen næsten med det samme. Men de tre Møder i Foraaret var nærmest Prøvemøder, og først nu begynder »Unio« rigtig sin Tilværelse. Det første Møde holdes Fredag den 8. Septbr. Kl. 20 ½ prc. i »Berejstes Hus«, Emiliegade 7. — Aftenens Tale holdes af Pastor Th. King; Medlemmernes Intelligens prøves paa en morsom Maade under Ledelse af Alf Simonsen, og derefter danses der til Kl. 1.

Lørdag den 23. Septbr. har Foreningen lejet »Esplanaden« i Grønningen, og Programmet for denne Aften bliver særlig fint; bl. a. vil »Katolsk Scene« opføre: »Et farligt Eksperiment«.

Af Hensyn til mulige Foreningsarrangementer meddeler vi allerede nu, at »Unio«s Efteraarsbal bliver Lørdag den 14. Oktober. Vi er allerede i Gang med Forberedelser-

ne til denne Aften. Vi agter at indføre noget nyt i katolsk Foreningsliv, nemlig at begynde til det annoncerede Klokkeslet og ikke vente det akademiske Kvarter. Vi haaber, at Eksemplet vil blive fulgt af andre!

Al vor Stræben i »Unio« gaar kun ud paa at faa vore unge til at tilbringe deres Fritid sammen med Trosfæller. Naar en ung katolsk Mand eller Kvinde vil lære andre unge at kende, gaar han eller hun til Møde i »Unio«. Vil den unge Katolik have en hyggelig Aften, høre et interessant Foredrag, more sig og danse, saa er »Unio« Stedet. Hvis man er Friluftsmenneske og holder af Traveture om Søndagen, kan jeg kun sige: Kom med paa de Ture, som »Unio« begynder til Efteraaret, og endelig en Opfordring til alle vore unges Ofersind: Hvis du har Tid og Lyst til at udføre forskellige Slags praktisk katolsk Arbejde, saa meld dig ind i »Unio«. Der bliver Opgaver nok at løse. Ingen vil fortryde at lære Foreningen at kende. Derfor venter »Unio« at se hele den københavnske katolske Ungdom.

A. N.

Kapelindvielse

i Gribskoven

De skulde have set, hvordan det virkede i den lille Gribskov-Menighed, der var forsamlet til Messe i Sct. Maria Rekonvalescenthjem Dagligstue, da det i Søndags blev meddelt: Nu kommer Biskoppen ud til os for at indvie vort nye Kapel. De trofaste, der hidtil kun saa Præsten en Gang om Maanednen paa Hotel Lejdersdorff, rykkede agterud paa Stolen, de rejste deres Hoved, og Øjnene lyste. Ja, der skal være Fest, naar vor Biskop Søndag den 27. ds. ved 10-Tiden kommer hertil for at foretage Indvielsen og læse Messe. Sangkoret fra Rosenkranskirken skal hjælpe os med at holde Takt og Tone. Forhaabentlig vil Kapellet straks vise sig at være for lille, naar alle de, der ellers kun viser sig en Gang imellem, og de, der aldrig har vist sig, møder for at hilse paa Biskoppen og at se, hvor det er Vorherre bor blandt os her i Gribskoven. W.

Bønforeningen for Freden

Søndag d. 27. Aug. Kl. 7 læses Messen i Immaculatakirken i Bønforeningens Intention.

Særlige Gudstjenester

Rosenkranssognet. Indsættelsen af den nye Sognepræst ved Rosenkranskirken finder Sted Søndag d. 3. September Kl. 10. — Samme Dag genoptages Aftenandagterne Kl. 5 Eftermiddag.

Roskilde. Indsættelsen af den ny Sognepræst ved St. Laurentii Kirke finder Sted Fredag d. 1. September Kl. 19 ¼.

Møder i København

Birgittaforeningen begynder Sæsonen Onsdag d. 6. September. — Møde med Kaffebord.

English Service

Mass with English Sermon: Sunday, August 27th, at the Chapel of St. Canute, Vestervoldgade 115, Copenhagen at 10 o. cl. Confession in English before Mass. (Fr. Kossmann).

Aarhus Sogn

Aarhus By

Kongregationen Regina Virginum. Onsdag d. 30. Kl. 20, Aspirantundervisning i Præstegaarden.

Religionsundervisningen for Elever paa Mellemskoler og Gymnasier.

Drenge.

I og II M.: Onsdag Kl. 16 ¼.
III og IV M.: Torsdag Kl. 19.

Piger.

I og II M.: Tirsdag Kl. 16 ¼.
III og IV. M.: Torsdag Kl. 17.

Drenge og Piger.

Real- og Gymn. Klasser: Tirsdag Kl. 19.

NB. Undervisningen foregaar paa Skolen.

Aarhus Opland

H a d s t e n :

Søndag d. 27. ds. Kl. 10: Sangmesse.

Dronning Dagnars Trop

Aarhus

Nu er der aabent igen for *Blaamejser* i vor Trop.

Piger fra 7 til 12 Aar, der har Lyst til at være med, bedes melde sig hos Tropsføreren Frk. Rosa Kiblovski, Nørre Allé 94, 4., efter Kl. 5. De smaa maa gerne komme med deres Forældre.

Nu paa Fredag har vi *Kammerat-aften* i Tropslokalet. Der kan I gerne være med, hvis I vil. Kom bare Kl. 7.

Frygt over Europa

Lige indtil Natten mellem Tirsdag og Onsdag har denne Side staaet tom, parat hvis Krigen alligevel skulde komme. Da Pressens Radioavis ved Midnattid meddelte, at der intet væsentligt nyt var at berette, gik jeg ind til mit Skrivebord. Endnu kunde jeg hverken skrive om Krigen eller om Freden.

Men om Uvisheden, Anelserne og den store Frygt.

Overalt møder vi denne Frygt, hvis ikke vi leger med vore Børn, som ikke fatter de Trusler, der er rettet mod dem og hele deres Fremtids Verden. Hos dem — og hos de stupide, hvis Dumhed eller forudfattede Meninger forhindrer dem i at maale Truslernes Dyb af Gru — kan man for et Øjeblik glemme.

Men ellers behøver vi ikke at spørge for at lære Frygten at kende. Den har nu i Ugevis lyst ud af Øjnene paa enhver, vi mødte. Nogle frygter for deres egen Tilværelse, men alle for Verden. Selv de, der fortrøster sig til, at Danmark endnu engang vil slippe for Krigen, er i angstfuld Vildrede. At Krigen er mulig i al sin moderne, utilslørede Hæslighed; at Millionerne dræbtes i Verdenskrigen, uden at Verden tog ved Lære; at ansvarlige Mænd truer med alle

Skarpsindighedens udspekulerede Rædsler for at gennemtvinge noget, de kalder Ret og Ære — det gør os raadville overfor Tilværelsen. Hvad er det for en Verden, vi er født ind i? Moralen synes at brække itu som en Barneskovl, der slet ikke duer til at grave med i andet end det løse Sand. Hvad formaar den paa Virkelighedens stenhaarde Jord?

Jeg kan dele alle mine frygt-somme Venner i to Lejre, som ganske neimt lader sig skelne fra hinanden. Skelnemærket er ikke, hvor flittigt de tager Guds Navn i Munden, men om de i ramme Alvor virkelig tror paa Ham, eller de ikke gør det.

Gør de det ikke, saa er de hjælpeløse, og de ved det. Hvis ikke de er blandt de stupide, som ikke ser længere end til det sidst indpiskede Slagord, saa bekender de aabent deres Raadvildhed. Ikke bare overfor den øjeblikkelige Situation, men overfor Livet. Naar dette er Tilværelsens Vilkaar, har de intet tilovers for den. Var der ikke den Kvinde, de elsker, og de Børn, hvis Tryghed de vil værne med deres sidste Kraft, hvem gad saa spille dette galne Spil tilende?

Men *tror* de paa Gud — for Alvor, saa de tør sætte alt paa dette ene Kort — ja, Frygten for kommende Tider er der stadig, men den egentlige Virkelighed er for dem ganske uberørt af Frygten. Det kan godt være, at de Gudløse har Ret, naar de mener, at for de troende er denne Verden ikke fuldtud virkelig. Den er med i Guds Planer med os, men de Planer er saa meget, meget større end den. Vi kender dem ikke, men vi ved nok om Ham, der lagde dem, til dybest set at være trygge.

Jeg spurgte En om vor fælles Frygt. Han saa fortvivlet paa mig og svarede: »Jeg forstaar slet ikke, at det vil kunne ske.« Jeg spurgte en anden; det var Mandag Aften, da Frygten var størst: »Hvad tror du, Tyskland vil svare England?« Han svarede: »Det ved jeg ikke, men Gud har det sidste Ord.«

Skulde Krigen komme med sine Rædsler, er det godt at vide, at Gud stadig har det sidste Ord at sige hvert eneste stakkels Menneske. Det har han ogsaa, mens vi venter paa de store Herrens Afgørelser.

Derfor er det, at vi vil bede —
Getsemane Bøn.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Paven og Freden

Der er ikke meget andet at se hele den europæiske Horisont rundt end de tunge Krigsskyer. Og her er ikke Stedet til at kommentere den politiske Situation. Vi ser Trosfæller i de store Lande parat til at gaa i Krig for deres Fædreland, og vi diskuterer ikke deres Ret dertil. Men vi ser først og fremmest vor fælles Fader uophørligt bestræbt paa det ene: at finde Veje til Fred. Ham vil vi følge.

Det fortælles, at da Kardinalerne havde valgt Kardinal Pacelli til Pave, talte han ved sin Kroning til dem om Menneskeslægtens Tørst efter Fred og tilføjede bevæget: »Jeg véd, hvad der ventes af mig.«

I Stedet for atter at citere, hvad Pave Pius XII i et halvt Aars Pontifikat har udtalt om den internationale Situation vil vi — efter »Catholic Herald« — ganske kort give en Oversigt over dette halve Aar.

2. *Marts.* Kardinal Pacelli vælges til Pave.

3. *Marts.* Paven taler i Radio til hele Verden om Freden.

15. *Marts.* Tyskland annekterer Böhmen og Mähren.

27. *Marts.* »Osservatore Romano« udtaler sig for en fredelig Ordning mellem Italien og Frankrig.

6. *April.* Den udenlandske katolske Presse bemærker, at »Oss. Rom.« afholder sig fra at bringe tyske Nyheder, som vil kunne krænke Nazismen.

7. *April.* Italien annekterer Albanien.

9. *April.* Paven holder Paa-sketale i Peterskirken om Freden.

20. *April.* Paven beordrer et Bønnens Korstog for Fred hele Verden over.

28. *April.* Hitler opsiges Flaadetraktaten med England og den polsk-tyske Traktat.

3. *Maj.* »Oss. Rom.« behandler Danzig-Spørgsmaalet og paa-

viser Følgerne af en ny tysk Annektion.

5. *Maj.* Nuncio i Berlin hos Hitler.

7. *Maj.* Paven taler i Radio til den eukaristiske Kongres i Algier og opfordrer til Bøn Maj Maaned igennem for Freden.

9. *Maj.* Første Meddelelser om en pavelig Fredsplan.

12. *Maj.* Paven modtager den jugoslaviske Prinsregent.

16. *Maj.* Paven modtager Nuncio ved Kvirinalet.

19. *Maj.* Den katolske Presse dementerer Rygter om Fredsplanens Stranding. Paven arbejder stadig paa at skabe en for Forhandlinger gunstig Atmosfære. Samme Dag erklærer Præsidenten for det franske Senat, at Paven den 7. foreslog en Konference af Stormagterne og Polen, men mødte Modstand.

2. *Juni.* Paven taler til Kardinalerne om sit Fredsarbejde.

6. *Juni.* Vatikanet dementerer Rygter om en konkret Plan til Løsning af Danzig-Konflikten.

14. *Juni.* Admiral Horthy udtaler Haabet om, at Paven vil sammenkalde en Konference til Behandling af de europæiske Stridsspørgsmaal.

16. *Juni.* Nuncio i Warzava hos Præsident Moscicki efter flere Besøg hos Oberst Beck.

18. *Juni.* Den italienske Radio udtaler, at Spændingen mellem Tyskland og Polen er mindsket, takket være Pavens Bestræbelser.

22. *Juni.* »Times« erklærer, at Pavens Fredsbestræbelser hidtil ikke har ført til noget Resultat, men vil blive fortsat.

24. *Juni.* Efter Vakance siden 1937 sendes ny polsk Ambassadør til Vatikanet.

30. *Juni.* Pressen meddeler, at en lang Række pavelige Diplomater er samlet i Rom. Den tyske Ambassadør aflægger Besøg hos Paven.

11. *Juli.* Pavens Afrejse til Castel Gandolfo udskydes nogle Dage.

14. *Juli.* Nunciatur-Sekretærene fra adskillige Hovedstæder forhandler i Rom med Vatikanet.

22. *Juli.* Kardinal Gasparri siges paa Rejse til U. S. A. at medbringe et Brev til Roosevelt fra Paven.

24. *Juli.* Paven rejser til Castel Gandolfo efter at have modtaget den polske Ambassadør.

28. *Juli.* Pressen bringer Meddelelse om, at Paven forbereder en Freds-Encyklika.

9. *August.* Nuncio i Berlin forhandler i Rom med Kardinal Maglione, Statssekretæren. »Oss. Rom.« genoptager Omtalen af de kirkelige Tilstande i Tyskland.

19. *Aug.* Paa 25 Aarsdagen for Pius X's Død holder Paven paany en Fredstale: »Jeg har prøvet at gøre alt, hvad der staar i min Magt ... Jeg har tilsidesat andre Opgaver og Bekymringer, som var nærliggende. ... Jeg har endnu Tillid til, at Folkenes Regeringer i den afgørende Time vil undlade at paatage sig det ufattelige Ansvar for at gribe til Magtmidler. ... Lad os med fordoblet Iver bede til Gud: »Da pacem, Domine, in diebus nostris — Herre, giv os Fred i vor Tid.«

De sidste Dages Begivenheder staar endnu saa friske, at vi ikke behøver at referere dem.

Herre, giv os Fred i vor Tid.

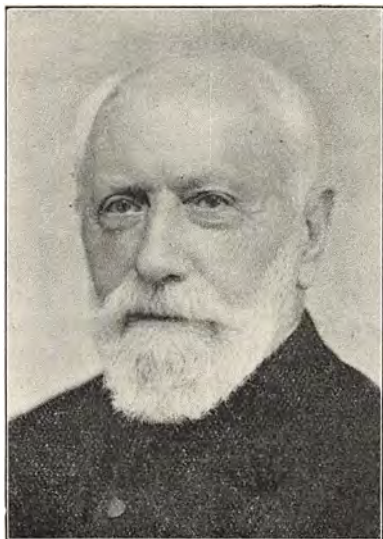
Til Abonnenterne

Er det for sent?

Nej — selv om De skulde være blandt dem, der endnu ikke har husket at betale Abonnement for Juli Kvartal — saa kan De endnu naa at sende Deres Kr. 2,25 paa den portofri Giroblanket. Men efter den 6. September vil der paaløbe et ærgerligt Opkrævningsgebyr.

Pastor MAX OSTERHAMMEL

og Randers Menighed

Den 3. September fratræder Pastor Osterhammel efter eget Ønske sit Embede som Sognepræst i Randers — efter over 52 Aars Præstegerning, hvoraf 48 Aars Virke er lagt i Randers Menighed.

Da Sognet for et Par Aar siden fejrede 50 Aars Præstjubilæet, var Sognepræsten endnu som en Eg, for hvilken Alder kun betød Styrke; men i Løbet af det sidste Aar har vi med Sorg maattet se, at Sygdom brød den Kraft, som Aarene ikke syntes at kunne svække.

Som Pligtroskab har præget Sognepræstens lange Livsgerning, saaledes er det ogsaa hans Pligtfølelse, som nu fører til hans Afgang. Vi ved, at det har kostet vor gode, gamle Præst haard Kamp at skulle forlade sit Livs Gerning; men det maatte ske, da Kræfterne ikke mere gjorde det muligt at udfylde Pladsen, som han mente, den skulde udfyldes.

48 Aars Præstegerning i een Menighed — hvoraf de sidste 39 Aar uden Afbrydelse — ses saare sjældent! Og Randers Menighed har været vel tjent i disse Aar.

Alene Pastor Osterhammels statelige og noble Skikkelse indgyder Respekt — for ikke at sige Ærbødighed. Men de, som har haft den Lykke at lære Sognepræsten nærmere at kende, har ikke kunnet undgaa at blive slaaet af den nøje Samklang, der viste sig mellem dette første Indtryk af det rent ydre og det Billede af Mennesket, som siden fæstnede sig.

For hans Ridderlighed og Takt i Fremtræden og i Sind maa en yngre bøje sig i Beundring — og i Sorg over, at Egenskaber som disse for saa mange nu kun staar som tomme Former fra en svunden Tid.

Saa vel under Prædikener som i Samtale følte man hans levende Interesse i alt — fra Teologi og Filosofi over moderne Naturvidenskab til Dagens Begivenheder iøvrigt —, og man havde altid det velgørende Indtryk, at der endnu var et godt Stykke Vej fra det, som blev fremsat, til Grænsen for hans Viden. Her var Indsigt, Klarhed og Ro, men kunde derfor ogsaa tales med Myndighed.

Føj hertil Sognepræstens Taknemmelighed for selv ringe Tjenester; den virkede dobbelt stærkt, fordi han selv saa langt overvejende var den ydende.

Men alt dette er dog rent menneskelige Egenskaber, — og Pastor Osterhammel har først og sidst været Præst.

Naar han stod for Alteret og værdigt og smukt gennemførte Handlingen, kunde ingen være i Tvivl om, at dette var Gudstjeneste efter Ordets dybe Mening. — Tilsvarende har hans Tale fra Prædikestolen virkelig været Lære og Bud fra den Højeste, fremsat med Myndighed og præget af et langt Livs Erfaring; og som hans Handling var værdig, har ogsaa hans Sprog været smukt — i Ærbødighed

overfor Emnet, men ogsaa (her som i al Tale) udfra Kærlighed til Modersmaalet.

Men en Sognepræst har jo ogsaa andre Pligter end selve disse kirkelige Handlinger. Her skal kun et Par Ting nævnes.

I nøje Overensstemmelse med hele Pastor Osterhammels Sans for (og Trang til) Orden og Redelighed har han forstaaet at varetage Menighedens Økonomi paa en saadan Maade, at Sognet ikke faldt andre til Byrde, og samtidig hermed lykkedes det som bekendt endda for faa Aar siden at gennemføre en indgribende Ombygning og Dekoration af Kirken, saa at denne fra at ligne en mørk Kirkesal blev et festligt og opløftende Kirkerum.

At Præster underviser i Sognets Skole er man vant til, men en Provinspræst har mere end det, nemlig Undervisning til Børn paa Landet — og i mere eller mindre fjerne Byer. Pastor Osterhammel begyndte efter eget Ønske regelmæssig Undervisning for 2, senere 5, Børn i Viborg(!), da han var 75 Aar, og har holdt ved med Undervisningen til nu, hvor han er nær 78 Aar — trods Sygdommen med dens Afkræftelse. Til Oplysning tjener, at alene Rejsen Randers—Viborg tager godt 2 Timer med Toget! — Det gør kun en nidkær Præst.

Det er med oprigtig Sorg, vi tager Afsked med vor gamle Sognepræst. Han var en af Pionererne, som tog Gerningen op, da den var sværest. Vi takker af Hjertet Pastor Osterhammel for alt, hvad han har været for os — maatte vor Tak give sig Udslag i, at vi dog i nogen Maade viser os værdige til at følge i de gamles Fodspor. Og saa ønsker vi for baade Pastor Osterhammel og Pastorens Søster, der i saa mange Aar har ført Hus for ham, at de endnu maa have nogle gode Aar — og vi glæder os over, at vi beholder dem i Randers.

Tak for alt! — Gud vil takke bedre, end vi formaar.

E. Wissum.

Det uanselige Nazareth

Vore Dages Nazareth

Atter et karakteristisk Landskab, karakteristisk for Palæstina. Man ser en Del af en By, et Stykke Slette og et Bjerg. Jeg forestiller: Byen hedder Nazareth, Sletten er Esdrelon- eller Jizreël-Sletten og Bjerget er Tabor. Det er Navne med god og fortrolig Klang. De hører med til vore tidligste Barndomsminde. Om Nazareth, Esdrelon og Tabor hørte vi i Skolen lige saa meget og mere spændende som f. Eks. om Viborg, den jyske Hede og Himmelbjerget. Enhver af os har i Fantasien tegnet sig Billeder af disse Steder og malet dem i de dejligste Pastelfarver. Omtrent som Digteren gjorde det i det stemningsbaarne Digt: »Mellem disse grønne Høje ... traadte han sin Barnesko ... hvor de høje Palmer gro«.

Yndefulde, henrivende Billeder, men ren og skær Fantasi for de 75 pCt. Her ser vi den nutidige Virkelighed. Ikke en eneste Palme. En Del Cypresser, nogle Oliven- og Figentræer og — saa vidt jeg kan skelne — hist og her en Del nyplantede Vinstokke paa Rad. Ingen imponerende Vegetation, som vi ellers kender den fra tropiske

Lande. Nærmest Krativækst. Paa den mørke Baggrund fremtræder de blændende hvide Huse. Halverede Tærninger, tilfældigt henkastet uden Orden og Symmetri. Dog er det næppe et Tilfælde, at de mørke Pletter, der er Dør- og Vinduesaabninger, vender ud mod Tilskueren. Vi vender jo ogsaa selv Ryggen til Solen, naar den bliver alt for nærgaaende. Derfor er det vist, at alle disse Huse vender mod Vest — for den svale Skygges Skyld. Den kan Beboerne nok trænge til, naar Solen staar lige over deres Hovede, og Luften sitrer af Hede. De kan trænge til baade Blæst og Regn, og begge Dele kommer — naar de endelig kommer — vestfra.

Iøvrigt er det en mærkelig Fremtoning af en By. Husene bekymrer sig ikke om Gaderne, saa disse er nødt til at gaa deres egen Vej. (Bygningstilsyn kan nu være rart). Helt til venstre svinger Hovedgaden omkring en Cypreslund for saa at sno sig op i Bjergene. Den gaar i Retning af Genesaret Sø. Gennem Due-Dalen munder den ud ved Magdala. Det maa være den Vej, Jesus tog, da han forlod Nazareth for at træde offentligt frem i Kafarnaum og de tilstødende

Byer. Den blev saaledes Kristendommens Hovedvej Nr. 1. En anden Vej gaar tværs over Sletten til Tabor, den mærkelige Pukkelryg, der uden Varsel rager op over Omegnen, 562 m høj. Mindre skarpt tegner et helt Vejnet sig mod den nøgne, solsvedne Esdrelon Slette. Disse Veje gaar i Retning sydøst og øst mod Samaria og Judæa.

Fortidsminder

»Kan der komme noget godt fra Nazareth,« bemærkede Natanael uhyre nøgtern, dengang Filip fra Betsajda skælvende af Betagelse kom med den store Efterretning: »Vi har fundet Ham, som Moses og Profeterne har skrevet om.« Var det muligvis et Udslag af den Skinsyge, som altid har raadet mellem Nabosogne? Sikkert ikke; det vilde have været snæversynet af denne »sande Isralit«. Nej, det var faktisk saadan, at ingen Forhaabninger om en større Fremtid knyttede sig til Nazareth, ligesom det heller ikke havde haft nogen større Fortid. Den lille Bjergby havde ingen som helst Rolle spillet, hverken i Patriarkernes, Indvandringens eller Kongedømmets Tider. Den blev ikke nævnt paa de hellige Bogrullers Sider, hverken i Moses' eller i Profeternes Skrifter.

Derimod var der andre Steder i Nærheden med ganske anderledes Rod i Historien.

En Kvindernes Sejr

Baade Esdrelon Sletten og Taborbjerget fremkaldte hos enhver Israelit Minder om rystende Begivenheder. Nogen Tid efter Folkets Indvandring i Kanaan stod her det store Slag, hvor Kananæernes Modstand blev brudt. Esdrelon og Tabor fremkaldte Mindet om Debora, Barak, Sisera og Jael. For Mændene var det en ret ydmygende Erindring, at denne første og afgørende Sejr væsentlig var blevet vundet af Kvinder. Debora havde givet det første Stød og havde endda maattet puffe temmelig kraftigt til den frygtsomme, vaklende Barak, der ikke

undsaa sig for at sige til hende: »Hvis du vil gaa med mig, saa gaar jeg; men vil du ikke gaa med mig, gaar jeg ikke.« Og lige saa lidt heltemodige som denne General af Naftali Stamme havde hele Stammer vist sig at være, da de aldeles unddrog sig Mobiliseringen. Det var paa Tabor, at Barak samlede sine Tropper til Angreb. Da omsider Kison-Bækken flød af kananæisk Blod og afhuggede Hoveder, var det ogsaa forbeholdt en Kvinde at sætte Kronen paa Værket: med Hammer og Teltpløk naglede hun Sisera, den sovende General for Fjendehæren, til Jorden. Hvad Mændene nær havde forspildt ved Frygt og Uenighed, blev vundet ved Kvindernes Uforfærdethed og

endrægtige Samarbejde. Det var vel værd at mindes i Sang og Tale: »I Jaels Dage var Stjerne tomme, og de vejfarende gik ad krogede Stier. Landsbyerne i Israel var tomme, de var tomme, indtil Debora stod frem, en Moder i Israel«. Folkevise-Digtningen kunde godt lægge Debora saadanne Ord paa Læberne, for hendes Bedrift var en Daad, der satte Skel i Israels Historie.

Minderige Steder

Man behøvede ikke at gaa langt bort for at møde Israels Historie her rundt om Esdrelons Slette. Kun lige en Mil eller to syd for Tabor havde man til Eksempel Landsbyen Endor. Ikke videre stor, ikke videre betydelig. Men der var da hændt

noget i Endor, saa ethvert Barn i Israel kunde fortælle, hvad det var; noget, der fik En til at gyse, saa ofte man kom til at tænke derpaa. Det drejede sig om Kong Sauls sidste Nattefærd. Som en nedbrudt Mand, ukendelig, iført almindelige Klæder og med et Følge af kun to Ledsagere, nedværdigede han sig til at besøge en af de af ham selv handlyste Troldkvinder. Der stod Kongen i Heksehulen, og med bævende Hjerte bad han hende spaa ham, hvad han frygtede vilde ske. Dagen efter gik det urolige Hjerte i Staa: Saul kastede sig selv paa Sværdet for at unddrage sig Filistrenes Pile.

Det sidste skete paa Gelboebjerger: derved gik ogsaa de fra

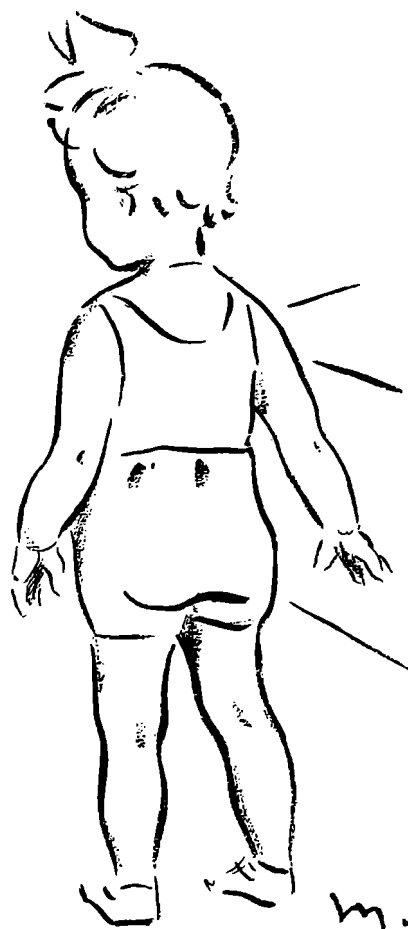
SMÅA SKRIDT

*Jeg hader Stuer med Orden
og alting paa hver sin Plads.
Gulvet et skinnende Skøjteplan
og Møblerne sarte som Glas.*

*Jeg hader en Stue, hvor Stilhed
aldrig veksler med Larm,
undtagen naar Pigen gaar Morgentur
ved en Støvsugers hvislende Arm.*

*Jeg elsker Stuer, hvor Gulvet
er ridset af smaa Skridts Tap-Tap,
og Stolebetrækkene flosser lidt
af mange forsorne Klap.*

*Jeg elsker Møbler med Skrammer
og Vægge med Fingre paa
— eller elsker jeg bare de smaa Skridts Kluk
af Lykke i Dagenes Graa?*

-sen.

samme Dag ind i Historien og Folkesangen: »I Gelboe-Bjerge, der skal ikke komme Dug eller Regn paa eder ... thi dør er de vældiges Skjold besmittet, Sauls Skjold ikke salvet med Olie, men med de saaredes Blod.«

Ikke langt herfra laa Byen Jizreël. Om den stod der et Skær af blodige Minder. For Jizreël var en Gang Kong Akabs og Dronning Jezabels Sommeropholdssted. Der blev stakkels Nabot stenet til Døde. Det blev Optakten til hele Tragedien, hvis sidste Akt blev spillet af Voldsmanden Jehu.

Dødelig saaret blev Akab staaende paa sin Stridsvogn — en bloddryppende Vogn blev vasket ved en Dam, mens en Klynge Hunde benyttede Chancen — en sminket Dronning styrtedes ud af et Vindue og udaandede under Hestehove — en Kurv blev fyldt med 70 afhuggede Prinsehoveder. Akab og hans Slægt maatte sande, hvad Henrik Ihsen siden satte paa Vers: »Der gaar en Nemesis igennem Livet, at rømme bort fra den er ingen givet«.

Klokkerne ringer om Nazareth

For meget til her at komme nærmere ind paa. Men nok til at godtgøre, at naar det drejede sig om Minder, saa var der et Utal af Steder nær ved Nazareth, der kunde rose sig af en hel Del. I selve Nazareth var der derimod aldrig sket noget, der var værd at huske.

For saa vidt havde Natanael ikke overdrevet, da han busede ud med den nedsættende Bemærkning om Nabobyen. Der var aldrig hændt noget i Nazareth, endsige at en eller anden fremragende Mand var opstaaet der, som det var Tilfældet med Gibeå, Betlehem og saa mange andre Steder.

Derfor blev Udtalelsen heller ikke taget ham ilde op, men han fik tværtimod af Mesteren, Jesus fra Nazareth, udstedt den fineste Attest: »Se, der er en sand Isralit, i hvem der ingen Falskhed er.«

Jeg tror nu nok alligevel, at Natanael var bleven lidt flov, dersom han havde vidst, at hans Kollega Johannes vilde gaa hen og fortælle til Alverden, hvad

han ved deres første Møde havde sagt om Nazareth. Ikke længe derefter havde han i sin egen Fødeby Kana i Anledning af et Bryllup erfaret, at der nu fra Nazareth var udgaaet En, der sikkert vilde skaffe Byen et hidtil ukendt Ry. Maaske har han endog oplevet, at Jesu Tilhængere blev kaldt Nazarenere, indtil de paa St. Paulus' Tid, maaske af en aandrig Antiokener, blev givet Navnet »Kristne«. I hvert Fald maa han nu finde sig i at blive mindet for sit dumdristige Ord om Nazareth, siden alle Verdens Klokker, lige fra de alvorligt rungende Domkirkeklokker til de smaa bjæffende Klosterklokker, tre Gange om Dagen minder os om Guds Søns Menneskevordelse og derved vender vore Tanker til den lille Bjergstad i Galilæa, mens vi retter Blikket mod Krucifikset paa vor Væg: ogsaa dér minder et af Bogstaverne oven over den korsfæstede os om, at han, som skænkede os Livet ved sin Død, stammede fra det uanselige Nazareth.

Steph. Wevers.

FRA MESSEN I ØM KLOSTERRUIN

← Dr. K. Isager, hvis anatomiske Studier over Knoglefundene har bevist, at Klosteret har haft et Hospital.

↘ Under Messen: »Domine non sum dignus«.

Bemærk at Præsten læser Messen med Ansigtet mod Menigheden.

Ceremonier og Symboler

Det er vidt og bredt bekendt, at Liturgi og Ceremonier hører sammen. Det er ovenikøbet saa vidt og bredt bekendt, at mange, som ellers ikke kender meget til Kirken, dog véd at tale om »ydre« Ceremonier i Betydning af tomme Ceremonier. De kender ikke den dybe Alvor, der ligger bag det hele, de aner intet om den Rigdom, som alt dette er Udtryk for.

At der overalt, hvor der er Mennesker, er og maa være »Ceremonier«, symbolske Handlinger, der giver Udtryk for et eller andet, kan vi vist let blive enige om: man nikker til hinanden, man bukkes, man tager Hatten af, man hilser paa hinanden med et Glas, man har Hverdags-tøj, Festdragt eller Uniform, man gaar til Begravelse i sort og til Tennis i hvidt o.s.v., o.s.v. Alt dette er naturligt og ligetil, saa naturligt og ligetil, at man »ser efter« den, som vilde lade haant om disse »Ceremonier«. Lige saa selvfølgelig er det imidlertid, at Liturgien, Kirkens officielle Gudsdyrkelse, ikke overlades til Tilfældet, men at Gudstjenesten finder Sted, Sakramenterne forvaltes o. s. v. efter en bestemt Ritus. Det vil sige: de gudstjenstlige Handlinger finder Sted i Overensstemmelse med en eller anden Norm, en ganske bestemt af den kirkelige Autoritet nærmere angivet Form. Og lige saa menneskeligt naturligt er det ogsaa, at disse Ceremonier ikke blot er rent »ydre« Ceremonier, men af det kristne Menneske har faaet et vist Indhold, at de paa en eller anden Maade giver Udtryk for Guds Ophøjethed og Herredømme paa den ene Side og vor Ærbødighed og Underkastelse paa den anden. En Ritus, en Ceremoni er saaledes ofte *symbolsk*: en Handling, et ydre Tegn, som udtrykker et eller andet, enten mere direkte, eller der er tillagt Tingene eller Ceremonien en vis symbolsk Betyd-

ning. I sidste Tilfælde taler vi om Symbol i egentlig Forstand. Lige som Dannebrog paa et Skib er Tegn paa, at Skibet er dansk, saaledes er et Kors paa en Bygning Tegn paa, at vi her staar over for et kristent Hus, maaske en Kirke. Det er et ydre Tegn at lade Flaget gaa til Tops, men hvem vilde kalde det en tom Ceremoni? Ogsaa Korset over Døren er et ydre Tegn, men det siger dog noget.

Lige fra den allerførste Tid har Kirken anvendt Symboler; et af de mest kendte er Kristusmonogrammet. — Det er kirkelig Forskrift, at Præsten under Messen skal være iført Klæder af ganske bestemt Form og Stof: et Tegn paa den Ærbødighed, hvormed vi bør fejre de hellige Mysterier. Ogsaa de forskellige Farver har deres særlige Betydning. — Vi kan ligefrem tale om en vis Tilbøjelighed i Kirken til at tillægge Handlinger eller Ting symbolsk Betydning, symbolsk her taget i egentlig og snævrere Forstand. Dette er Tilfældet, naar Præstens Alba, det lange, hvide Klædebon, der altid bæres under Messen, betragtes som et Billede paa Renhed og Uskyld. Naar Præsten i Sakristiet ifører sig Albaen, beder han: »Gør mig hvid, Herre, og rens mit Hjerte, for at jeg renses i Lammets Blod maa kunne nyde de evige Glæder.« Vi har her en Hentydning til Aabenbaringsbogens »de har tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod.« (7,14). — Haandtvætningen under Messen er blevet et Tegn paa den Hjertets Renhed, hvormed Præsten bør frembære det hellige Offer.

Kirken, hvis Opgave det er at føre sine Børn til det himmelske Fædreland, benytter enhver Lejlighed til at minde os om dette Maal og samtidig formane os til at bruge de rette Midler til at naa det. Kirken prædiker for os tidlig og silde, ikke

(fortsættes Side 223)

Rom og Verden

Næst efter den internationale Situation er der intet Spørgsmaal, som i den sidste Tid har beskæftiget katolske Penne saa meget som det katolske Ægteskabs Problemer.

Den franske Regerings Dekreter til Hjælp for børnerige Familier har vundet stærkt katolsk Bifald. Men samtidig er man paa katolsk Side ganske klar over — som »La vie intellectuelle« udtrykker det — at det for vor Tid væsentlige er en ligefrem »Familiens Omvendelse«. Ved en Kongres i Washington for kristent Ægteskab sagde den apostoliske Delegat Mgr. Cicognani, at det er »en uforstandig Frihedsopfattelse, materialistisk Livssyn, uhæmmede Lidenskaber blandt høje og lave og det slette Eksempel,« som fordærver Familielivet.

Derfor peges der af forskellige katolske Forfattere paa Betydningen af at forkynde Ægteskabets kristne »Mystik« i Stedet for blot at sætte de »gode, gamle Tider« op mod vor egen. Til alle Tider har Ægteskabet maattet værnes mod at henfalde til Verdslighed og Vane og mod at glemme den »forenende Kærlighed« for dens Søster, den fysiske Tiltrækning.

I vor Tid, siger disse Forfattere, er den »borgerlige Moral« ikke længere et Værn for Ægteskabets Uopløselighed, da den »borgerlige« Moral har anerkendt Skilsmissem. Heller ikke er Uvidenheden om Børnebe-grænsningens Midler længere i Stand til at sikre børnerige Familier. Vil vi nu opretholde et ægte kristent ægteskabeligt Liv, er det kun muligt ved at vække en kristen Forstaaelse for Ægteskabets Plads i Guds Verdensorden.

▲ Tyrol og Bayern giver hinanden Haanden (Mittenwald)

I de idylliske smaa Byer i Oberbayern er der altid een Ting, som først tiltrækker sig de fremmedes Opmærksomhed og Interesse: de freskosmykkede Huse.

Freskomalerier (af italiensk: fresco, frisk) er Vandmalerier paa fugtig Kalkpuds og maaske den bedste Form for Monumentalmaleri. Allerede de antike Folkeslag langs Middelhavets Kyster har kendt denne Kunstform, og den var i stadig Blomstring i Tiden fra det tiende til det sekstende Aarhundrede; blandt dens Udøvere behøver man blot at nævne Navnene Giotto, Michelangelo og Rafael. I de senere Aartier har ogsaa Beuronerskolen beskæftiget sig med Freskomaling, og dens Resultater er sikkert kendt af mange hjemme i Danmark.

En særlig Stilling indenfor Freskomalerikunsten indtager dog Oberbayern. Fra gammel Tid har Alpelandet været Hjemstedet for Hus- og Kalkmaleriet, som her har udfoldet sig i særlig Grad. Husene i disse Bjerglandsbyer smykkes af de herligste Værker af indfødte, ofte ukendte Kunstnere, der tit er naaet til at kunne præstere noget ganske ypperligt uden at have været i Besiddelse af nogen særlig Uddannelse.

Freskomaleri

▲ Det herlige »Neunerhaus« med bibelske Fresker fra det 16. Aarhundrede (Mittenwald)

De ældre Kunstneres Fresker er overvejende af religiøs eller allegorisk Art og er et uomtvisteligt Bevis paa Befolkningens dybe og rodfæstede Religiositet. Udsmykningens barokke Stil, dens Sindbilledlighed, dens jublende »Schwung« stemmer godt overens med Alpebondens Sjæleliv, med hans Evne til at se lyst paa Tilværelsen trods Dagliglivets haarde Slid, til at faa noget ud af Livet trods Tilværelsens mange Nittere. Maria, Midlerind Gudsmoder fra Altötting eller den sorte Gudsmoder fra Einsiedeln er Side om Side med Trefoldig!

riet

▲ »Schlipferhaus« (Mittenwald)

Oberbayern

Tekst: JØBE
Fotos: HUBER

← Nyere Fresko:
Kristus gennembøres af Lansen
(Bad Tölz)

eller Hushelgenerne Florian, Leonhard, Sankt Georg, Sebastian eller den kæmpe-mæssige Christophorus de mest yndede Emner. Tit og ofte har en velmenende Bonde endog ladet sig selv og sin Viv portrættere paa Husmuren, dog altid indrammet af et eller andet fromt Valgsprog eller af barokke Skyformationer. I den nyere Tid har Husudsmykningen taget et nyt Opsving, takket være den med Turisttrafikken forbundne stigende Velstand. De Bygninger, man opfører nutildags, fordrer ganske vist en helt anden Behandlingsmaade, ogsaa i malerteknisk Henseende, selv om man i det store og hele holder sig nær op til den oprindelige Husform. Med Moliverne af hjemstavnshistorisk Kolorit synes den yngre Malergeneration at have fundet et udtømmeligt Reservoir for Husudsmykning.

*

Disse Husmalerier er tillige et levende Bevis paa Alpebefolkningens store historiske Fortid; disse Mennesker har gennem Aarhundreder kæmpet og lidt for deres indre og ydre Frihed — og givet Udtryk for denne Kamp i en Mængde værdifulde, særprægede Kunstværker, hvis overdaadige Farvepragt vidner om Alpebondens udprægede Farvesans. Men mon ikke ogsaa den luende Glød, der ved Solnedgang omstraalet Alpetinderne, i Aarhundredernes Løb har prentet sig dybt ind i Menneskesjælen?

September

3. S. 14. Søndag e. Pinse (702);
2. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]),
3. Sæt Bønner: Efter frit Valg, 4. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
4. M. † Feria (Hverdag) (702),
uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
5. Ti. † St. Laurentius Justiniani (1069); 2., 3. og 4. som foreg. Søndag.
6. O. † Feria (Hverdag) (702),
uden Gloria og Credo; 2., 3. og 4. som foreg. Søndag; alm. Præfation.
7. T. † Feria (Hverdag) (702);
som Onsdag.
8. F. JOMFRU MARIAS FØDSEL (1069); 2. St. Adrian.
9. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (1069), uden Credo; 2. St. Gorgonius (1072), 3. Den Helligaand ([120]), 4. For Paven.
10. S. 15. Søndag e. Pinse (706);
2. St. Nicolaus af Tolentino ([50]), 3. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kasserekontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet, Norge og Sveigje 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement legnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Ny protestantisk Bogserie

Hal Koch: »Danmarks Kirke gennem Tiderne«. — P. H. Lange: »Mørke og Lys i Missionens Historie«. (De Unges Bogsamling. Pr. Bind Kr. 3,85 - De unges Forlag).

Det er en nydelig og meget billig Bogserie, som K.F.U.M.-Forlaget her har startet. Bøgerne er paa en halv Snæs Ark Stykket og mellem hvert Ark er indsat et Blad med gode Billeder og Portrætter.

Professor Koch er saa langt den bedste Skribent af de to, som har aabnet Serien, og hans danske Kirkehistorie er baade underholdende og velopbygget. I de Afsnit, der angaar den katolske Kirke, giver Professor Koch Slip paa forskelligt protestantisk Arvegods af »Klichéer«, dog uden derfor at træde os nærmere end Forgængerne.

Forfatteren har meget tilovers for Middelalderens Kirke og dens Mænd. Saa hastig Fremstillingen end er, faar han Tid til at tegne et smukt Billede af Ærkebiskop Eskild, »en af de faa virkelige store Skikkelser i dansk Kirkehistorie«. Ogsaa Biskop Gunnar fra Viborg omtales med stor Forstaaelse. Derimod mener Prof. Koch, at Absalon (takket være Saxo) er blevet tegnet for os i lidt for stærke Farver. Og vore Helgener reduceres ganske betydeligt. St. Ansgars personlige Fromhed og Dygtighed erkendes, men han skal have været alt for klosterlig til Danskerne, der menes at have haft bedre Forstaaelse for en mere heltemæssig Fromhedstype (som de ogsaa siger sydpaa). Og de to St. Knud'er har ifølge Prof. Koch kun de politiske Hensyn at takke for, at de fik Helgenavn.

Forfatteren har megen Anerkendelse tilovers for den middelalderlige Fromhed, og Nedgangstiden hen mod Reformationen tilskrives ikke en udartet Fromhed, men Ledelsens Forfald. Dog skildres det senmiddelalderlige Menneskes Gudsforhold som gennemtrængt af en fortærende Utryghedsfølelse — en kendt Paastand, som kan belægges med litterære Beviser, uden at man føler sig overbevist om, at den svarer til de folkelige Tilstande i Menighederne.

Overfor Poul Helgesens Person og Reformbestræbelser stiller Prof. Koch sig egentlig venligere end overfor de lutherske Reformatorer. Og naar Professoren gør Læren om »Troen alene« til Grundbestanddelen i den lutherske Befrielse af Samvittighederne, føjer han baade til, at Katolicismen aldeles ikke forsøgte Troen for Geringerne, og at Lutherdommen jo dog alligevel maatte prædike en kristen Gerningsmoral. Det er meget svært at

faa fat i Forfatterens teologiske Meninger her, men det skyldes selve Svagheden i den lutherske Teologi.

Om den protestantiske Kirkes firehundredaarige Historie fortæller Professoren uden særlig Hældning til nogen af de kirkelige Retninger.

Bogen om Missionshistorien er meget fragmentarisk: lidt om Missionens Berettigelse i det hele taget, derpaa en Skildring af den ældste Kirkes Historie og saa en hastig Gennemgang af nyere Missionshistorie Land for Land. Det er naturligt, at den protestantiske Mission faar det meste af Rampe lyset, men alt for ofte tager de faa Linier om de katolske Bestræbelser sig ud, som om den katolske Mission blot var et kortvarigt og fjernt historisk Forsøg. Dette gælder dog ikke Vestafrika, hvor der tales om »den skrappe Konkurrence fra katolsk Kirke«, hvortil Sidestykket er, at alle de protestantiske Samfund »betragter Katolikkerne som deres lovlige Bytte«. Iøvrigt er Skildringen af katolsk Mission (med enkelte Undtagelser, f. Eks. Madagaskar) saglig og rolig i al sin Kortfattedhed.

H. D. T. K.

Verdenshistoriens Enhed

Comte du Plessis: »The Human Caravan«. (Sheed and Ward, 10 sh 6 d).

Comte du Plessis Bog er Verdenshistorie, forskellig fra de gængse Bøger, bygget op paa en lignende Maade som Mr. Wells 'Outline', dog fra en anden Synsvinkel.

Menneskehedens Vandring paa Jorden foregaar efter faste Love. De vigtigste sammenfattes i Ordene: Enhedens og Magtens Lov.

Tiden for de primitive Folkeslags Flakken omkring afløses af de store Rigers Perioder.

De kinesiske Nomader slaar sig ned mellem den Blaa og Gule Flod. Civilisationens Værk bliver fremmet af Yao, Shun og Yu den Store.

Hammurabi grundlægger et Rige i Babylon, idet han overgaar Sargons Drømme.

Thotmes bringer 'Empire'ideen til Ægypten.

Saa meget om Magtstræbets Lov. Der hersker ogsaa Enhedens Lov. Foruden betydelige Herskere er der store Lovgivere og Læremestre: Moses, Buddha, Paulus fra Tarsus, Muhamed.

De to Love mødes og blandes. Rom, Verdensrigernes Arving, stilles overfor Kristi Kirke, som fuldender den gamle Moselov og skaber en ny Vision af Enhed.

(sluttes Side 224)

Børneenqueten

Gudfars Indlæg

Jeg er hverken Far eller Mor, men Børn har altid haft min Interesse, baade i Almindelighed og specielt deres Fromhedsliv.

For ikke længe siden hørte jeg, at en lille Dreng, Søn af protestantiske Forældre, der af en Præst-onkel blev kaldt en lille Hedning, protesterede ved at sige: »Jeg er ingen Hedning, for jeg kan Fadervor«. Jeg har ikke hørt Per bede Fadervor, men forhaabentlig gaar det noget bedre end for en anden lille Dreng, som skulde sige Bønnen efter sin Mor. »Fadervor,« sagde Moderen. »Far og Mor,« blev Gentagelsen til. »Du som er i Himlen«. — »Bussemand i Himlen«. — Jeg tror nok, det for den Gang blev opgivet, men senere er det vel genoptaget, for i gode protestantiske Hjem lærer Børnene ogsaa at bede — dog vist kun Aftenbøn, Morgenbøn er et mere ukendt Begreb.

Jeg har i hvert Fald kun lært Aftenbøn, men det ogsaa ret tidligt. I Begyndelsen var det et Salmever, som Mor læste, det vi »fødte Protestanter« alle har lært: »Nu lukker sig mit Øje —«. En religiøst indstillet Moder kan prente Bønnen ind i sit Barns Hjerte, saa den kommer spontant. Jeg husker, at min Mor engang var bortrejst — kun for fire Dage — antageligt da, men helt sikkert har det ikke været, for jeg husker, at jeg knælte ned adskillige Gange og bad om, at Mor dog maatte komme hjem den lovede Dag, »men ske ikke min, men din Vilje«. Jeg var 10 Aar og maa have kendt den Udtryksmaade fra Bibelhistorien. Sandt at sige var Bibelhistorierne de eneste, i hvilke jeg ikke »snød« — den kunde jeg. Forhaabentlig forstaar man, at jeg ikke fortæller dette for at gøre mig interessant, men for at vise, at et Barns Sind er meget modtageligt for Religion.

Jeg kendte for en Snes Aar siden en lille katolsk Pige, som om Morgen stilledes sig op foran en Statuette af Jesusbarnet og sagde: »Jesusbarn, pas godt paa Ella i Dag. Ella nok være en artig Pige og ikke i Bukserne.« Se, det var nu hendes Svaghed, som hun var villig til at vænne sig af med. Har hun fortsat paa den Maade Livet igennem, er hun nok blevet karakterfast.

Børn vil gerne høre Historier. Ak ja, jeg husker, da jeg var lille og sad i Sofaen hos Bedstemor, der fortalte »Rødhætte« og andre utrolige Eventyr, uden at jeg dog protesterede som en lille Dreng, der sagde: »Ulven spiste Rødhætte og hendes Bedstemor, og saa kom de ud igen, sikke noget Sludder!« Han

havde jo Ret, og skønt Eventyrene har deres Berettigelse, maa de smaa religiøse Historier, der vækker Kærlighed til Gud og Kirken, naturligvis ikke glemmes.

Der har her i Bladet været nævnt en Bog, der har faaet en udførligere Omtale i »Katolsk Ungdom«, det eneste triste ved den er, at den ikke er oversat til Dansk (Kære Pauluskreds, lad det ske!) »Kleiner Freund« hedder den og kan meget anbefales Fædre og Mødre, der er i Stand til at gengive dens Indhold (maa jeg have Lov til at indskyde, at den er af Sophie zu Eltz, udkommet paa »Ars sacra« og koster Rim. 2,25). Det er en dejlig Bog, der giver Barnet Tro paa og Tillid til sin Skytsengel og samtidig fortæller om virkelige Begivenheder, baade bibelske og fra senere Tider, lærer Barnet Kærlighed til Gud og viser det hans Almagt.

Pebersvende og Gammeljomfruer — foragtelige Betegnelser for Mennesker, der oftest uden egen Skyld er forblevet ugift — kender jo ikke den Lykke at eje et Barn, men behøver da ikke — som man ofte vil mene — at blive egoistiske eller egocentriske og navnlig ikke, naar de vil have Opmærksomheden henvendt paa andre Folks smaa og store Børn (som en af de *mange* Op-gaver, den ugifte kan bruge sin Tid til). Man bevarer Barnesindet ved at beskæftige sig med Børn, ligesom Sindet forbliver ungdommeligt ved at være i Kontakt med Ungdom.

En lille norsk Dreng, som jeg er »Onkel« til, skrev til mig: »Du maa snart igjen komme til Norge, for det var saa greit, naar du var hos oss.« Jeg havde ikke gjort andet end ganske ligefremt at snakke med ham og hans Søskende om det, der kunde interessere dem — saa let vindes Børn, og man bliver selv rigere ved den Venlighed, man viser dem.

Verner Stabehl.

Tidlig Undervisning

Hvorledes jeg lærte mine Børn at bede og at kende Gud? Næsten fra de blev født, foldede jeg deres smaa Hænder hver Aften og bad »Fader vor« højt ved deres Seng. Efterhaanden gik det ganske af sig selv; naar de begyndte at tale, bad de enkelte Ord med, og stor var min Glæde, da den Dag kom, hvor de fulgte med Ord for Ord og kunde Bønnen helt udenad.

Jeg købte en hel Serie Billeder fra Bibelen og klæbde dem i en Bog, og paa denne Maade forklarede jeg, saa godt jeg kunde, og mange var de Spørgsmaal, Børnene stillede mig. Fra 3 Aars Alderen tog jeg dem med i Kirke. Et af Børnene var saa lille, at hun, naar Præsten slog ud med Armene under Prædikenen, troede, at han vinkede til hende og vinkede igen.

Men jeg har erfaret, naar Børnene bliver vænnet til den hellige Messe fra smaa, bliver det en saadan Selvfølge, at de slet ikke kan tænke sig en Søndag uden Messen.

En Mor fra Odense.

Det akademiske Aar begynder:

To katolske Russer fortæller

En Junisøndag var jeg til Højmesse i Stenosgade. Det var lige i de Dage, da de nybakte Studenter kørte gennem Gaderne og præsenterede de hvide Huer. Inde i Kirken fik jeg ogsaa Øje paa saadan en hvid Hue, og da Messen var forbi, styrede jeg hen imod Ejermannden, en ung Dame med lange Fletninger, for at ønske hende til Lykke.

— De er altsaa katolsk Rus, spurgte jeg.

— Ja, det er jeg, jeg hedder Inger Dorph-Petersen og er fra Herlev. Men jeg har gaaet paa Gymnasium herinde i København, jeg har cyklet de 10 Kilometer ud og

hjem hver Dag ... ogsaa om Søndagen, naar jeg skulde i Kirke.

— Hvordan er det at være Katolik paa et københavnsk Gymnasium? Har De haft nogen Ubehageligheder?

— Nej, aldrig. Jeg er Matematiker, saa det var egentlig kun i Historie, jeg af og til kunde være uenig med Lærerinden; det var gerne, naar vi havde om Luther eller om Jesuiterne; hun kendte forresten selv nogle af Jesuiterne her i Stenosgade, saa en hel Del rigtige Ting vidste hun nok. En af Kammeraterne var Kommunist, men hende regnede vi nu ikke meget med ... hun bestilte forøvrigt

ingenting. Religionstimerne deltog jeg jo ikke i, da jeg var Katolik; der blev ellers diskuteret meget, for Læreren var Nazist.

Mine Kammerater tog det som noget ganske naturligt, at jeg hørte til den katolske Kirke. Det er mest i Underskolen, man bliver drillet!

— Var der ikke sommetider nogen, der vilde have noget at vide om Deres Religion?

— Jo, engang imellem. Da jeg gik i 4. Mellem i Brønshøj, var der to Piger, der vilde se en katolsk Gudstjeneste, dem sendte jeg i Jesu Hjerter Kirke en Langfredag. De blev saa betaget og hange, at de ikke turde andet end knæle, staa op o. s. v. ligesom alle de andre! Da de gik, tog de Teksthefterne med, som jo ellers tilhører Kirken, og saa maatte jeg forklare det hele for dem. Det eneste, de ikke syntes om, var, at der ikke skulde knæles ved Forbønnen for Jøderne, det fandt de uretfærdigt mod de stakkels Jøder.

— Har De ikke gaaet i katolsk Skole?

— Jo, i Nykøbing F. Min Mor var Konvertit, og da vi dengang boede paa Møen, sendte hun mig over til Sct. Josefsøstrene i Nykøbing, hos dem var jeg i Pension et Par Aar, og de var meget søde imod mig.

— Hvad skal De nu studere?

— Medicin. Jeg vil gerne være Hospitalslæge, helst Kirurg.

— Mon De faar Tid til at være med i noget katolsk Arbejde?

— Vist ikke meget. Men jeg glæder mig til at træffe mine studerende Trosvæller.

— Kender De noget til katolsk Litteratur?

— Endnu har jeg ikke læst meget, jeg har lige kigget i Pauluskredsens Bøger hos min Svoger, Chr. Wederwang. Jeg holder »Katolsk Ugeblad«, og jeg skal ogsaa til at læse det ... i Sommer er det ikke rigtig blevet til noget. Jo — den fortsatte Roman læser jeg — ved De, at det nye Blad beholdt den, fordi Biskoppen saa godt kunde lide den...

*

Blandt de øvrige katolske Russer, som nu i September lader sig indskrive ved Københavns Universitet, er der en til, som jeg gerne

vil præsentere for »Katolsk Ugeblad«s Læsere. Det er Knud Lomholdt-Pedersen fra Jægersborg. Skønt han har været blind fra sit sjette Aar, er han nu blevet Student, og det med et Eksamensresultat, der ligger nær ved Udmærkelse.

— Det har egentlig ikke været saa svært, siger Knud Lomholdt-Pedersen. — Baade Lærere og Kammerater paa Gymnasiet har været umaadelig flinke imod mig og hjulpet mig, hvor det har været nødvendigt. Alle Lærebøgerne har jeg faaet skrevet over paa Punkt-skrift paa Blindeinstituttet, og nu faar jeg paa samme Maade de Bøger, jeg skal bruge til mit Studium — jeg skal studere Jura, for jeg vil gerne være Sagfører.

— Hvordan har De faaet Mod til at tage saadan et Studium op?

— Jo, det skyldes for en stor Del Patrene i Stenosgade, som optog mig i Sct. Knuds Skole, da jeg var færdig med min Uddannelse paa Refsnæs og Blindeinstituttet i København, og deres Opmuntring har betydet meget for mig. Derfra kom jeg saa i Gymnasiet.

— Var De blevet undervist i den katolske Religion, før De kom i Sct. Knuds Skole?

— Ja, naturligvis. Mens jeg var paa Refsnæs, blev jeg undervist hjemme i Ferierne. Allevegne har man ellers været meget forstaaende

og tolerante. Naturligvis deltog jeg ikke i Religionsundervisningen i Gymnasiet, og Rektor gav mig altid fri, saa jeg kunde komme til Messe paa de særlige katolske Fester, hvor Skolen ikke holdt fri.

— Hvordan gik det i Historietimerne?

— Jeg var glad for min Historielærer. Han var ung og havde en meget objektiv Indstilling overfor Kirken. Engang havde han gennemgaaet Reformationen og virkelig bestræbt sig for at gøre det saa sagligt som muligt. Derfor gik jeg ogsaa op bagefter og takkede ham for det.

— Var der nogen religiøs Interesse blandt Deres Kammerater?

— Ikke meget. Nogle var nærmest Ateister, især var der en Kommunist, der gjorde kraftig Propaganda, saavidt han kunde komme til det. I de mindre Klasser var der en Del, som var begejstret for Nazismen. Selv tager jeg ikke Del i den Slags Diskussioner, det nytter alligevel ikke, selv om man prøver paa at overbevise dem.

— Vil De være med i noget af det katolske Arbejde, der er i Gang her i København?

— Ja, det haaber jeg, jeg kan faa Lejlighed til, bl. a. i Academicum Catholicum. Der venter jeg at træffe de andre katolske Studerende nu til Efteraaret. E. N.

Det hændte

Det hændte, at der gennem det aabne Vindue til Kontoret paa en Gang kom en Strøm af Dufter, et Potpourri af alle Duftene derude. Den fortalte, at Lindene lige udenfor og længere borte blomstrer, at Græsset paa Sportspladsens store Plæne er blevet slaet nu i Eftermiddag, at Opsynsmanden er ved at brænde Kvas og visne Blade — mærk denne svage Duft af Kvas i Brand, der inder om Duften fra de smaa Haver i Pilealléen — og at den vilde Kamilleblomst paa Markerne langt borte længes efter Regn. Sydvest-

vinden bærer det altsammen ind gennem Vinduet og det banker paa en Dør hos mig, som altid har saa let ved at lukke sig op. Døren ind til Vagabonden.

Paa en hemmelighedsfuld Maade maa jeg have meddelt mig til Bubi, som er en Pudelhund, for han sidder foran mig og stirrer med sine runde, stærke Øjne. Jeg behøver ikke at spørge.

»Læg alt det mugne Papir til Side,« siger Bubi; »det er jo Sommer udenfor.« Snuden vibrerer. »mærk denne svage Duft af Kvas i Brand.« Hvor han dog kender

mig. »Men vil du ikke for din egen Skyld, saa gør det for min,« siger Bubi.

Jeg kender ingen, der kan plage indtil Yderlighed som Bubi. Jeg kendte engang en lille Pige, hun hed Else. Naar hun vilde en eller anden Ting og der blev sagt nej, saa sagde hun ikke mere. Hun stillede sig bare op og saa paa En. Og det blev hun ved med. Man kunde ikke unddrage sig disse krævende Øjne paa anden Maade end ved at give efter eller gaa sin Vej. Egentlig overbevist om, at man var en Bandit, naar man ikke vilde opfylde disse Ønsker — hvilke de nu var — som krævedes opfyldte som en Selvfølge. Og kan det nytte noget at forsøge at overbevise saadanne Øjne om, at det de fordrer ikke kan opfyldes eller at man ikke gider eller ikke ønsker eller ikke —? Er det menneskeligt rigtigt at gøre det umuligt, som for disse Øjne er det eneste og absolut rigtige?

I Almindelighed siger man nej til de krævende Barneøjne, fordi det i Øjeblikket ikke passer En at sige ja. Det er jo kun i Bøgerne og i Bladenes »morsomme« Sider, de forlanger det umulige.

»Ja, men det passer dig jo rigtig godt at give mig Ret,« siger Bubi. »Og husk saa forresten, at jeg lever syv Gange saa kort som du. Nu er jeg treogtreds Menneskeaar, til næste Sommer er jeg halvfjerds. Om et Aar igen syvoghalvfjerds. Jeg maa tage alt til mig syv Gange saa stærkt som du. Derfor maa du føje mig saa meget som muligt. Tror du maaske ikke, at jeg, naar det kommer til Stykket, er den klogeste af os?« Dette siger han indtrængende, men ender med at se beskedent til Siden. »— Du forstaar jo Spøg!«

Udenfor paa Vejen kører Grøntmanden og hans Kone deres sidste Runde for i Dag. Solen skinner saa lifligt, de røde Tage lyser gennem grønne Trækroner. Og saa Lindeduft. Kender De saa liflig en Duft som Lindeblomstens? Det skulde da være Hyldens — men den fortæller noget helt andet.

»Smid nu det Kluns,« siger Bubi og træder mig med Poten paa Foden.

»Naa, ja, for din Skyld da,« siger jeg. Egentlig har jeg jo slet ikke Tid. Men Bubi kommer med sin Flip — det er det røde Halsbaand, han faar paa, naar han skal paa Gaden. Og saa gaar vi.

»Man skal trække Vejret, mens man lever,« siger Bubi.

Vagabundus.

Brev fra Provinsen

Sommertiden er en sært urolig Tid, saadan rent messemæssigt set. Selv farer man rundt til fremmede Steder efter bedste Evne, og hjemme i ens egen Kirke er der ogsaa lidt fremmedartet. Menigheden kender man ikke rigtigt igen. Mange mangler. Det er generende, at man ikke har den Ryg, man plejer at have, lige foran sig. Koret har Svindsot. Fremmede Præster dukker op, og man sidder ugudeligt og bryder sin Hjerne med, hvem *han* er, saa man glemmer at følge ordentligt med. Og saa kommer Hjernen i Ulave, og man tænker paa, hvorfor — naa, gem det, til du kommer hjem! Saa er Messen færdig, og udenfor Kirken træffer man gamle Drengene, man har haft i Skolen for mange Aar siden. Hvor er det sjovt! De er blevet store Ka'le. Det er, som pludselig at se dem i Forstørrelsesglas, og saa spørger man Nyt. Tænk, *han* er blevet forlovet med den lille Pige, man saa i Kirken i København, og som altid sad saa pænt

artigt og kedede sig i Stilhed og saa paa Helgenbilleder, og *han* er blevet gift og har selv en lille Tulle, som han skal hviske »sid stille« til. Man faar Nyheder. Tænk, nu faar vi en Præst, der hedder Sørensen! Det giver altid et lille Gisp af Fornøjelse, hver Gang jeg hører, at vi har faaet en Præst til, der hedder -sen. Nu har vi baade en Hansen, Jensen og Sørensen. Hvor bliver Petersen af? —

Jeg gaar inderligt fornøjet hjem til Morgenkaffen. Hvad var det nu, jeg skulde vente med at tænke paa, til jeg kom hjem? Jo, hvorfor gaar Folk dog til Alters inden Messen (nej, det er ingen god Idé, at kalde den *Missen*), naar de alligevel bliver, til Messen er forbi? Naturligvis er det pænt af Præsterne, hvis de *undtagelsesvis* vil give Sakramentet til en, der skal skynde sig til Toget eller saadan noget; men Altergangen er en Del af Messen og har sin faste Plads. Det andet virker, ligesom om man vilde begynde Alfabetet med: PAB i Stedet for ABC.

Hele denne Uge har vi haft Tordenvejre. Det er noget helt andet, at fejre Torden herude i Provinsen end inde i København. Der er saa megen Støj i Forvejen; men her ude kan Tordenen anderledes høres og ses. Vi gør meget ud af den! Vi lukker alle Vinduer, lukker Dørene og *laaser* dem. Vi drejer af for Hovedhanen og afbryder Radioen, befaler os Gud i Vold og laver Tordenkaffe. En Skefuld til hver Kop, en til Kanden og en for Spøg, og saa nyder vi Vorherres pragtfuldeste Naturskuespil.

Med provinsiel Hilsen.

Janus.

Breve fra Læserne

Frafalds-Statistik

Ja, lad os faa lidt *Statistik!* Men først og fremmest en Statistik, som er effektiv, som, om jeg saa maa sige, sætter os Kniven for Struben.

Jeg faar Lyst til at fortælle lidt om, hvordan man lavede Statistik i England i Slutningen af det forrige Aarhundrede.

Biskop Vaughan, den senere Ærkebiskop og Kardinal, havde i en Aarrække styret sit Bispedømme med stor Nidkærlighed og Opofrelse. En skønne Dag gik det op for ham, at han, som han selv udtrykte det, »ikke havde gjort andet end at hælde Vand gennem et Sold.« Det stod for ham »med forfærdende Klarhed«, at mens man havde arbejdet med en Mængde spredte, sikkert udmærkede apostoliske Foretagender, syntes man knap at have lagt Mærke til, at *Tusinder af*

Børn hvert Aar gled bort fra Kirken — og man gjorde intet alvorligt for at hindre det, betragtede disse Tab som et uundgaeligt Onde.

Fra den Dag tog Biskop V. sig for at *lave Statistik!* Han forlangte, at indtil videre skulde alle Kræfter, alle de Penge, som ikke var strengt nødvendige paa andre Steder, ofres for denne ene Sag: at skaffe Statistik over, hvor mange Børn der var savnet, hvor de var henne, hvorfor de var gledet bort, under hvilke Forhold de levede, o. s. v., o. s. v.

Statistikken gav et rystende Resultat, og det viste sig samtidig, at det store Flertal af savnede Børn var gaaet over i ikke-katolske Skoler.

Da besluttede Biskop Vaughan at vie Resten af sit Liv til at raade Bod paa disse sørgelige Forhold.

Enkelthederne i det store Arbejde, som siden blev gjort for at sikre de katolske Børn katolsk Undervisning og Opdragelse, skal jeg ikke komme ind paa, det vilde føre for vidt; men Resultatet blev i alt Fald saa lovende, at den senere Primas for England, Kardinal Bourne, mente at maatte føre Kampen videre og gjorde det med en saadan Energi, at man gav ham Tilnavnet: Skolekardinalen.

C.

Kraftcentrum, men paa anden Vis

Benediktinerinderne og jeg maa være taknemmelige for den Aabenhjertighed, hvormed Indsenderen A. B. S. i det sidste Nummer af Ugebladet, S. 206, fremsætter sine Tanker om vort Kloster. Det glæder os, at han kalder vort Kloster »et fremragende katolsk Kraftcenter«. Men de følgende Linier viser altfor tydeligt, at Indsenderen ser Kraftcentret ikke saa meget i Benediktinerindernes liturgiske Bøn og indre klosterlige Liv som i den Omstændighed, at de store Bygninger rummer Muligheder for et udvortes socialt Arbejde. Vi har imidlertid den Opfattelse, at et Benediktinerindekloster ikke behøver at være forbundet med Børnehaven eller katolsk Kollektivhus for at danne Kraftcenter i den overnaturlige Verden. Det er egentlig sørgeligt, at man ogsaa blandt Katolikker finder en saadan Mangel paa Forstaaelse for et lukket Klosters Opgave. Desuden viser flere Kald blandt unge danske Piger os, at der netop er Trang til et rigtigt Benediktinerindekloster i Danmark. Disse unge Piger vilde ikke komme til os, hvis der med Klo-

steret var forbundet Børnehaven eller lignende!

T. Wolfgang Czernin,
O. S. B.

Ugebladet et Vindue mod Verden

Et Ønske til Ugebladet: Lidt Føling med, hvad der foregaar omkring os her i vort ikke-katolske Fædreland. Anmeldelser af Bøger, Skuespil, Film m. m., ogsaa naar de ikke har Berøring med katolsk Tankegang. Paavisning af Værdier og det modsatte uden for vor egen Lejr. Bladet har haft lidt af det, men gid Pladsen tillod meget mere. Det skulde lære os at anlægge et katolsk Synspunkt paa alt, hvad der foregaar omkring os. Det nævnes ofte i Katolsk Ugeblad, naar f. Eks. »Kristeligt Dagblad« eller et andet Blad har udtalt sig med Forstaaelse om Katolicismen; hvorfor ikke ogsaa nævne det, naar en eller anden Artikel, uden at Forfatteren ved det, indeholder noget, der viser det, vi har til fælles, trods Adskillelsen. Og hvorfor ikke en Gang imellem sige direkte om en skønlitterær Bog eller om en Film: »Den er god«, eller »Det er ikke noget for Katolikker«?

Til Slut: Tak for »Katolsk Ugeblad«. Forandringen i Bladets Form gør det absolut mere indbydende at læse. Jeg kaster mig over det hver Lørdag; det er blot alt for hurtigt læst.

cand. mag. Marte Neergaard,
Holmens Kanal 18, 2.,
København K.

Svar: Som De selv siger, har vi af og til Stof af den forestaaede Art. Desværre er der ikke Spalte-

plads til saa meget, som vi kunde ønske. Vor første Opgave er overfor vor egen Menighed i hele dens »Bredde«, og derfor er der meget rent katolsk belærende og oplysende Stof, der har privilegeret Krav paa Pladsen. Ikke mindst Akademikere vil nødvendigvis maatte savne det ene og andet i »Ugebladet«, og vi indrømmer det, samtidig med at vi sætter vort Haab til fremtidige Udvidelsesmuligheder. Lidt akademisk Stof bliver der dog ogsaa nu Plads til.

Ønsket angaaende Bøger og Film bliver opfyldt, naar Sæsonen nu kommer rigtigt i Gang.

Retræten i Trørød

»Hvorfor ser du dog saa usædvanlig straalende glad ud?«

»Hvor kan jeg andet! Jeg skal nemlig sige dig, at jeg kommer lige fra Trørødhus, hvor jeg sammen med mange andre Damer har holdt en tre Dages Retræte med efterfølgende tre Dages Højskole!«

»Er det da saa dejligt at være med til?«

»Dejligt er for svagt et Udtryk. Det er vidunderligt og opløftende, og saa finder man der i en ganske særlig Grad Lægedom for Legeme og Sjæl!«

»Hvordan gaar det da til?«

»De første tre Dage skal man være ganske tavs, med andre Ord se tilbunds i sig selv og være alene med Gud. — Selvfølgelig begyndes Dagen med Betragtning, Messe og Kommunion, saa faar man tre Foredrag om Dagen, og ind imellem er der Tider, hvor man kan gaa omkring i den smukke blomster-

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ'S EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Sostrene

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolln Selvbøner . Duolln Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Køb hos vore Annoncører

fyldte Have og tænke over, hvad man har hørt, og rigtig ransage sig selv. — Hver Aften var der sakramental Velsignelse, og Dagen sluttede med en Betragtning, som man skulde meditere over næste Morgen, og Aftenbøn.»

»Jeg synes, du sagde tre Foredrag? — Hvordan kan man dog holde dem ude fra hinanden, og navnlig naar man ikke maa tale sammen bagefter?»

»Man skriver en Del ned, og iøvrigt er man kun indstillet paa at lade sig fylde af alle de Ting, man hører. — Pater Rektor fra Stenosgade var vor Leder, og det var simpelthen umuligt andet end at lytte intenst til hvert Ord, og Pateren maatte vi gerne tale med; — han stillede sig til vor Raadighed Dagen igennem, saa hos ham kunde vi faa Raad og Vejledning i alle vore Anliggender. — De sidste tre Dage blev Tavsheden hævet. Saa

havde man fornøjeligt Samvær, hvor man kunde lære hinanden at kende, Spadsereture i den skønne Omegn og en herlig Udflugt i Turistbil, og Trørødhus's Frue vidste ikke alt det gode, hun skulde gøre os, ogsaa paa det materielle Omraade.

Vi havde desuden et enkelt Foredrag eller Spørgetime om Dagen. — Baade Fru Ramsing og Pater Coenen skylder vi en meget stor Tak.»

»Ja! — Nu forstaar jeg, hvor dejligt det maa have været! Det maa jeg se at komme med til en Gang!»

»Ja, gør endelig det, og sig ogsaa til rigtig mange andre om at komme, og *netop* til Trørødhus! — Det er det rette »Retræstet«! — Det er de danske katolske Kvinders andet Hjem, og det føler man, saa saare man kommer der!»

Reg. Elis.

imens gaar jeg og søger de fineste Billeder ud af min Bunke. Denne første Konkurrence slutter ved September Maanedes Udgang.

Konvolutten bedes mærket »Konkurrence«.

*Steph. Wevers, Præst,
»Gribsholm«, Hillerød.*

Ceremonier og Symboler

(fortsat fra Side 215)

alene fra Prædikestolen, men ogsaa gennem de kirkelige Ceremonier. Den »uindviede« opdager i Almindelighed ikke noget: han ser blot Ceremonien eller en Mængde Ceremonier, der ikke siger ham noget. Anderledes med den »indviede«: han ser noget næsten overalt, han er i Stand til at lade sig rive med af den »Anskuelsesundervisning«, som Kirken holder for sine Børn. Det er Kirkens Ønske, at vi gennem det, vi ser og hører, skal rives med, løftes op i det overnaturlige, hvor vi som Guds Børn hører hjemme. Et klart Eksempel paa dette har vi i Kyndelmissses Lysvielse, hvor Kirken vil, at vi i de brændende Kærter ser et Billede paa Kristus, Verdens Lys. — Paa samme Maade overrækkes der den nydøbte et brændende Lys, for at den unge Kristen, der nu er blevet »Lys i Herren« (Ef. 5,8) skal crindres om, at Kristenliv vil sige at »vandre som Lysets Børn« (Ef. 5,9), at blive ligedannet med Kristus, Verdens Lys. — Og naar Dødskærten tændes, er det for at minde os om, at snart skal det evige Lys omstraale os.

Disse og mange andre Ceremonier gør det kirkelige Liv rigt og afvekslende, men mere end det: for den lydhøre og opmærksomme, for den, der »tager Del«, gaar op i Kirkens Liv, som det nu former sig paa de forskellige Tider af Kirkeåret, for ham er det en Hjælp i det aandelige Liv.

Jacob Hjorth.

Bibel-Konkurrence for Børn

Kære Børn!

Jeg har fra Udlandet taget en Samling smukke Billeder ind til Danmark, saa smukke, at ogsaa de voksne vilde være meget ivrige for at faa dem. Disse Billeder har jeg nu tænkt mig at forære til jer. Skal jeg kaste dem i Grams? Nej, jeg har tænkt mig Sagen en Smule anderledes; I skal faa Lov til at slaas om Billederne, men paa en anden Maade. Nu da Ferien er forbi, og I atter har taget fat igen i Skolen, er I parat til at bestille noget. Dertil kommer, at Dagene efterhaanden bliver kortere og Aftenerne lige saa meget længere: saa trænger man til noget at tage sig for. Hvad vilde I sige til det, hvis vi en Gang imellem holdt en Konkurrence i Bibelhistorie? I kan jo godt lide Bibelhistorie, det ved jeg af mange Aars Erfaring. Men I skal se, der er saa mange Ting, som I maaske ikke har lagt Mærke til, eller som I ikke ved nøjagtigt. Den Slags skal netop fremdrages ved disse Konkurrence-Spørgsmaal, saa det bliver rigtige Intelligensprøver for jer.

Hvem vil være med? — Næ, det kan ikke nytte, I stikker Fingeren i Vejret, for jeg kan dog ikke se jer; jeg er helt lukket inde af Gribskoven. Men lad os bare straks tage fat, saa ser jeg nok, hvem der kommer med.

1. Hvilken Mand eller Kvinde fra det Gamle Testamente kan du bedst lide? Hvorfor det?

2. Under hvilken Konge blev Jerusalem Israels Hovedstad? Hvornaar var det?

3. En Dronning fik sin Mand til at være den sande Gud utro og til at dyrke Baal. Hendes Navn? Hvor kom hun fra? Døde hun i sin Seng?

4. Hvor længe vilde en rask Dreng eller Pige være om at cykle fra Nazaret til Betlehem? (Bortset fra Bakker og Bjerger).

5. Med hvilken Kong Herodes havde Jesus at gøre?

De tre bedste Besvarelser (som ikke behøver at være lange) bliver belønnet med et af ovennævnte Billeder. Dersom flere Svar er lige gode, afgør en Lodtrækning, hvem der er Vindere.

Vor Bibelkonkurrence er først og fremmest for katolske Børn; Ikke-Katoliker maa dog ogsaa gerne være med. Men I skal arbejde selvstændigt — de voksne maa ikke hviske. Og Svaret skal være tydelig underskrevet (Navn, Alder og Adresse). Nu venter jeg, at Brevkassen her i Hillerød revner, og

Lad Gaven være en Bog fra

Knud Rasmussen's Boghandel

Vesterbrogade 60 . Telefon Central 3955 - 2755 . Leverandør til Sct. Knuds Skole

De nye Bøger (fortsat fra Side 248)

Den menneskelige Karavane drager videre gennem de kristne Aarhundreder og kæmper sig frem mod Gud.

Men Rigerne bliver bestaaende: det ottomanniske Rige, Habsburgernes Rige, det spanske og engelske Imperium, saa at vi i vore Dage igen staar ligesom Augustinus overfor Menneskets Stad og Guds Stad (Civitas Dei).

Menneskene tørster efter Herredømme, men ogsaa efter Enhed, som Troen skænker. — —

Selve Karavanen bevidner Menneskehedens Enhed; vi er alle i samme Karavane; og hvis vore Biler kan dræbe Tusinder af Mennesker, for ikke at tale om vore Flyvemaskiner, behøver vi ikke at se ned paa de nøgne, daarligt bevæbnede Mennesker fra en af de mest primitive Perioder, som tog Kampen op mod den vilde Elefant og Løve.

Mange Bøger om Verdenshistorie slutter med selvgod Tilfredshed og Foragt for Fortiden.

The Human Caravan fremhæver det, der gør Menneskeheden til en Enhed. K. P.

K. U. K., København

Som meddelt i sidste Nummer af Bladet finder vort indledende Møde Sted Lørdag d. 2. Sept. og Programmet omfatter bl. a. en kort Tale af Pater Rektor Coenen S. J. og to unge Talere Frk. Vibeke Emborg og Hr. Filip Lange. For den muntre Afdeling sørger Hr. Erik Ellyton med »K. U. K. i Billeder«, Hr. Albert Strøyer m. fl. — og saa synger vi forøvrigt alle sammen rigtig med — for Sang og Ungdom hører sammen.

Af Planerne for første Halvdel af Sæsonen skal nævnes: Vore interessante Kredsmøder, hvor vi unge selv gør en Indsats. — Mange glimrende Foredrag — Amatøraftener, Pakkefest etc. Et Besøg paa en stor københavnsk Virksomhed. Vort Efteraarsbal, der antagelig finder Sted Lørdag den 4. Novbr.

Vore Udflugter en Gang om Maanednen under Mottoet: »Ud at gaa med K. U. K.«; de har været med til at skabe det glimrende Sammenhold, der hersker blandt de unge Katoliker i vor Forening.

Paa Opfordring af et Par af vore Medlemmer, der er kommet hertil fra Provinsen og hos os har fundet et Sted, hvor de kan tilbringe deres Fritid blandt katolsk Ungdom, gør vi opmærksom paa, at unge Katoliker, der fra Provinsen kommer til Hovedstaden for et kortere eller længere Ophold, altid er hjertelig velkomne i K. U. K. og kan faa nærmere Oplysninger om Møder etc. hos Formanden Filip Lange, Ryparken 84, Ø., Vibeke Emborg, Storcksvej 5, F., Godth. 2140, og Gurli Lange, Ryparken 84, Ø.

Til Hjælp for Taastrup

Prøv engang at køre med Linie 15 til Damhussøen, tag derfra med Rutebilen til dennes Endestation i Taastrup, saa vil De ca. 3—4 Minutter herfra finde en lille katolsk Kirke med Plads til ca. 300 Mennesker. Kirken er kun nogle faa Aar gammel, Menigheden er paa ca. 250 Mennesker, spredt over et meget stort Areal, og Pastor Braun, tidligere Roskilde, er Kirkens flittige og virksomme Sognepræst. Nu er det umiddelbart klart for enhver, at i en lille Menighed faar man ikke nogen Millionformue ind i Kirkeskat, Gaver o. lign. i Løbet af Aaret. Naar dertil kommer, at der desværre hviler en efter Forholdene meget tyngende Gæld paa Kirken, er det naturligt, at alle katolske Menigheder i Nærheden af Taastrup føler Trang til at hjælpe dette Led af vor fælles Organisme i dets Nød.

Se derfor nedenstaaende Program for en Underholdning til Hjælp for Taastrup.

Aftenunderholdning

til Fordel for St. Pouls Kirke, Taastrup, paa »Institut Jeanne d'Arc«, Frbg. Allé 74

Lørdag den 9. Septbr. Kl. 20 præ.

Medvirkende blandt andre:

Frk. Agnes Bødtker, Frk. Antonia Cresta, Fru Ragna Schack, Hr. Organist Bredahl, Hr. Assistent Stabejl, Hr. Alb. Strøyer, Hr. Alex. Koch.

I 2. Afd. opføres bl. a. »Et farligt Eksperiment«.

Billetter faas i Katolsk Boghandel, hos Portneren i Stenosgade, paa Institut Jeanne d'Arc og hos Hr. Alex. Koch, Svanholmsvej 1, 4., Eva 2667.

Møder i København

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 3. Sept. Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgar. Mand. 4. Sept. Kl. 20, Østerbrog. 7 D, Møde.

»Fidelitas«. Sønd. 3. Sept. Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 4. Sept. Kl. 20, Alm. Møde.

Mariakongregationen »Immaculata«, Jesu Hjerter Kirke, Møde Tirsdag den 5. September Kl. 16,30.

K. U. K. Lørdag d. 2. Sept. Kl. 20 præ. Fællesmøde. Medbring Sangbogen!

Privat Studiekreds

Nogle interesserede Enkeltpersoner kan faa Adgang til den private Studiekreds *Didaskaleion* (II & IV Torsdag i Maanednen) ved Henvendelse til Pastor Schindler, St. Kjelds Gade 1, Ø. Ryv. 1951 v. (10—12 og 5—6, Torsd. undt.) inden 14 Dage.

Til Abonnenterne

Er det for sent?

Nej — selv om De skulde være blandt dem, der endnu ikke har husket at betale Abonnement for Juli Kvartal — saa kan De endnu naa at sende Deres Kr. 2,25 paa den portofri Giroblanket. Men efter den 6. September vil der paaløbe et ærgerligt Optrækningsgebyr.

NYKØBING F. BRYGHUS
LAGER PILSNER EXPORT BEER

RANDERS

Knud Petersen

SLAGTERMESTER

Dronningborg . Telefon 649

1. Klases Kød og Pølser

Leverandør til St. Josef Hospital

Vi og Krigen

Naar Stormen raser udenfor, synes vor egen Stue saa meget mere lun og hyggelig. Man fryder sig over, at man »har sit paa det tørre«. Er det saadan, vi skal forholde os overfor den store Krig, som allerede er i fuld Udvikling?

Da maatte vi have Hjerter af Sten; haardkogte Egoister var vi i saa Fald.

Thi det er jo vore unge Brødre, som nu marcherer ind i Døden. Det er vore Søstre, som begræder deres Sønner, deres Mænd, deres Kærester. Som Kristne kan vi ikke »tænke politisk«. Enhver Soldat er vor Broder, enhver grædende Kvinde er vor Søster. Vi maa udvide vort Hjerte, føle med dem alle, bede for dem alle, saaledes som Kristus har lært os det.

Vi maa bede for dem, der skal dø, at de maa være beredte paa pludseligt at træde frem for Guds Domstol. (Det er sandt, at Tanken om Døden kan vække mange unge Mænd til sand Kristendom. Men det er ogsaa rigtigt, at Krigen har særlige Betingelser for at forraa Mennesket).

Vi maa bede for de sørgende, for dem, der skælver af Angst, at Gud maa give dem Kraft til at bære deres Kors.

Og for at vor Bøn kan være virksom, maa vi sørge for, at vi mener det helt ærligt med vor Kristendom. At lyde Gud og at bede Gud om Hjælp maa gaa Haand i Haand.

Der er ogsaa en anden stor Opgave, vi som Kristne skal løse. Det er: at bevare Modet og Tilliden til Gud.

For nogen Tid siden besøgte jeg en Patient paa et Hospital. Jeg fik meget snart Indtryk af den Atmosfære, der raadede paa Sygestuen. Man fortalte mig, at flere af de syge beklagede sig højlydt over Hospitalet, over den »daarlige Behandling« (ganske uberettiget) etc. Paa denne Maade lykkedes det et Par Patienter at ødelægge Humøret for de øvrige af Stuens »Beboere«. Snart syntes næsten alle, at Livet paa Stuen var uudholdeligt. Der var imidlertid en enkelt Patient — en ældre Kvinde med et hærget Ansigt — som gjorde sit bedste for at modarbejde den mørke Stemning. Som hun selv sagde til mig: »Man har ikke Lov til at give op. Man skal ikke glemme Lyspunkterne. Jeg selv har det svært nok. Men jeg synes, det er min Pligt at hjælpe de andre.«

Danmarks Indbyggere er i samme Stue. Det kommer an paa hver enkelt, hvorledes den almene Stemning bliver. Vi Katoliker skal — trods alt — være Optimister.

Der er Mennesker nok, som vil tude os Ørene fulde af Klage og Jamren over al den Elendighed, som Krigen medfører. Det er sandt, at de ødelæggende Konsekvenser af en Krig er uoverskuelige. Men til Gengæld har Krigen den meget store For-

del, at den tvinger mange Mennesker til at tage sig sammen, glemme sig selv og gaa op i en eller anden stor og krævende Gerning.

Jeg hørte saaledes om en ung engelsk Kvinde, som paa Grund af medfødte, sygelige Anlæg førte en yderst trist og indholdsløs Tilværelse. Da Krigen kom, meldte hun sig som frivillig Sygeplejerske. De Aar, hun tilbragte paa Lazaretterne, har rimeligvis været hendes Livs lykkeligste Tid.

*

Vi haaber inderligt, at vort Land maa blive forskaanet for Krigens Rædsler. Men ogsaa da er det en Opgave for os at hjælpe vore Medmennesker til at bevare den kristne Tro og Tillid urokket. De, der raaber op om, at Krigen er et Bevis for, at Gud ikke er til, lider (bevidst eller ubevidst) af Storhedsvanvid. De mener at kende alle de Kræfter, der sætter en Krig i Gang. De synes ogsaa at »vide«, hvorledes Gud maa forholde sig overfor den syndige og taabelige Menneskeslægt. De »ved« at det baader vor Slægt bedst at blive taget paa med Fløjls hænder. ... Ingen Taabelighed er større end at sætte sig til Doms over Gud. Bedre er det at konstatere, hvor lidt man selv ved om Livet og Menneskesindet.

Vi skal ved vor Holdning lære andre Ro, Fasthed og Tro.

C. B.

Horisonten rundt

Krigen og det katolske Danmark

Da den nye Storkrig udbrød, mindedes vi allesammen Dagene for 25 Aar siden. Historien syntes i uhyggelig Grad at gentage sig Træk for Træk. Men naar »Ugebladet« erindrede sine egne Sider i 1914, stod det ganske klart, at vor lille katolske Menighed befinder sig i en helt anden Stilling nu end dengang. Verdenskrigens Udbrud gav ikke Genlyd i »Nordisk Ugeblad«. Hvis ikke der havde staaet en lille Meddelelse fra Biskop v. Euch om Bøn i Messen *pro pace*, vilde man ikke af det katolske Blad have kunnet se, hvad der skete ude i Verden i de Dage. En tilsvarende Holdning af »Katolsk Ugeblad« i 1939 vilde være umulig.

Der er flere Grunde til denne Forandring. Men den vigtigste er sikkert den, at Katolikernes Stilling i Danmark har forandret sig meget i de forløbne 25 Aar. Vi er ikke blevet saa mange flere, men det falder ganske anderledes naturligt nu at være Katolik i Danmark. I gamle Dage maatte vi ligesom lukke Dørene for i Fred og Ro at dyrke vore »Særinteresser«. Nedbrydningen af Fordomme har medført det Gode, at vi med Selvfølgelighed udtaler vor katolske Opfattelse om Samfundslivets Problemer, fordi man regner med os og gerne hører paa os. Os selv har det gavnet ved at give os en stærkere Bevidsthed om vore Forpligtelser udenfor det rent religiøse Omraade.

Overfor selve Krigen har vi ofte defineret vor Stilling. Uden Hensyn til de Sympatier, der bevæger os i samme Grad som den øvrige Verden, kan den udtrykkes med Flagsangens Ord: »Om end hele Verden strides, jeg er Danmark, jeg er Fred«. Baade som Katoliker og som Danske kender vi kun eet Parti: Fredens.

Men samtidig bør vi gøre os vore Borgerpligter ganske klart.

Ganske særligt under Krigssituationens Vanskeligheder for vort Land mærker man Modsætningen mellem Samfundets Interesser og ens egne private Ønsker. Med et Væld af Krisebestemmelser gennemtvinger Samfundet betydelige Forandringer i vor daglige Levevis — og under en lang Krig vil Indgrebene blive stedse alvorligere. Samfundet ser sig nødt til at bruge den haarde Haand imod alle, der vil sno sig udenom disse Bestemmelser, f. Eks. ved at sikre sig Forsyninger paa andres Bekostning eller ved at benytte Situationen til at berige sig paa andres Pengepung. Det maa staa os klart, at selv uden denne haarde Haand maatte det være Kristne umuligt at glemme Pligterne mod Fædreland og Landsmænd til Fordel for egen Bekvemmelighed. Appellerer Samfundet til en frivillig Fornødenheds-Rationering, er der ingen, som er nærmere til at give Eksemplet end de Kristne, og ingen, som burde være bedre beredt end Katolikerne, for hvem en frivillig Askese har hørt med til Børnelærdømmen. Og kaldes der paa frivillig Hjælp til Samfundets særlige Kriseopgaver, bør vi vise, at vi ikke er — hvad man engang troede om os — saa katolske, at kun Kirkens Skæbne interesserer os, men Land og Folk kan sejle deres egen Sø. I alle Slags Hjælpemandskaber bør vi findes i første frivillige Geled.

Men under alt dette er vi mere end gode Borgere, vi er katolske Borgere. Vi kan ikke understrege dette bedre for os selv, end om vi stiller Land og Folk under Guds Moders Beskyttelse. Til hende er Katoliker altid tyet hen, især i Glædens og i Angstens Timer. Maatte vort fælles Ugeblad Uge for Uge hjælpe med til at samle os i en alvorlig Tid om Fredens Dronning, til hvis Beskyttelse ingen søger uhjulpet hen.

Dansk Katolikdag afløst

Andetsteds i Bladet bringer vi Meddelelse om, at de jyske Akademikere har afløst deres Møde paa Søndag i Aarhus som Følge af Krigssituationen. Krigen har ogsaa forhindret Afholdelsen af en stor »Katolikdag«, som vi netop i dette Nummer skulde have bragt officiel Meddelelse om. Hs. Excellence Biskop Suhr havde ønsket paa Kristi Kongsfest sidst i Oktober at samle Hovedstadens og en fyldig Repræsentation for Provinsens Katoliker til en Festgudstjeneste og et Festmøde, ved hvilket Biskoppen vilde give Meddelelse om de Opgaver, som i den nærmeste Fremtid skulde samle vore Kræfter. Nu er denne Katolikdag blevet udsat paa ubestemt Tid.

Vore Præster

Fra 1. September er Pater *Fr. Kùpferle* S. J. udnævnt til Præst ved Immaculatakirken paa Strandvejen. Pateren bibeholder dog samtidig sine Hverv som Lærer ved St. Knuds Skole og Skriftefader ved Jesu Hjerte Kirke.

Samme Dag har Pater *Pauli* S. J. overtaget Ledelsen af Kongregationen for Mænd ved Jesu Hjerte Kirke og Pater Rektor *Coenen* S. J. Ledelsen af Kongregationen for Elever fra den franske Skole paa Østerbro.

Vort Blad

Under de øjeblikkelige Forhold i Verden indgaar det katolske Nyhedsstof fra Udlandet meget uregelmæssigt, hvorfor vi i dette Nummer har maattet inddrage den faste Spalte »Rom og Verden«.

Paa Grund af Pastor J. Hjorths Overtagelse af Sognepræstegerningen ved Rosenkranskirken vil Serien »Liturgi for Lægfolk« blive afbrudt i et Par Uger. I Stedet bringer vi nogle Artikler af en engelsk Benediktinerpater om Daabens Liturgi.

Daaben i Oldkirken og nu

af Dom Columba Stenson O. S. B.

Vi har fortalt om det ny lille liturgiske Tidsskrift »The Church and the People«, som Benediktinerne i Prinknash udgiver. Som en Prøve paa den udmærkede folkelige Fremstilling af de liturgiske Emner bringer vi i nogle Artikler en Forklaring af Daabens Ritus.

Hvad betyder Daabs-ceremonierne?

Nogle Mennesker lever et roligt og stille Liv, andre oplever begivenhedsrige Dage. Men i selv det mest begivenhedsrige Liv er der een bestemt Tildragelse, der rejser sig taarnhøjt over alle andre Begivenheder. Det er Daaben. I den modtog vi en ny Natur, der er saa vidunderlig, at vi slet ikke kan fatte det, før vi engang naar ind i Guds Himmel. Daaben er Udgangspunktet for hele vort egentlige Liv. Derfor er det godt, om vi af og til beskæftiger os med Daabens Ritus, de Ord og Ceremonier, hvormed Kirken har ikklædt denne virkelig epokegørende Begivenhed i vort Liv, for at dens fulde Betydning maa træde klart frem.

Men saa møder vi en Vanskelighed. Ved første Øjekast synes der ikke at være nogen Sammenhæng i denne Ritus: Exorcismer, Salvelser og Korstegn gentages tilsyneladende uden Grund. Forklaringen er den, at Daaben i gamle Dage blev meddelt Paaskelørdag, og at Forberedelserne plejede at staa paa i flere Uger — nemlig hele Fasteliden igennem. I den nuværende Ritus har man beholdt alt det væsentlige fra den Gang, især i Voksendaabens lange Ritus, men Forberedelsen og selve Daaben er blevet trængt sammen i en enkelt Ceremoni.

Vi maa derfor beskrive Daaben saaledes, som den blev meddelt for halvandet Aartusind siden. Og for at gøre det hele mere konkret og lettere at forstaa for enhver, har jeg skrevet det hele i ganske jævnt Sprog og i Form af en Historie. Med Undtagelse af Personen Lucius har jeg ikke digtet noget. Jeg har hvad hvert

eneste Punkt angaar gjort mit bedste for at gengive, hvad Kirkefædrene og de gamle Liturgier fortæller os. Jeg vil simpelthen beskrive den gamle Ritus og saa ganske kort gennemgaa den nutidige, mens jeg paaviser Overensstemmelserne.

En Daab i Rom i 439

Lucius var en stor Hedningedreng paa femten Aar, og han levede i Rom for femten Aarhundreder siden. Han havde ingen Forældre og havde faaet Lov til at færdes uhindret om i den store, fordærvede By, saa hans Liv var værre end mange dobbelt saa gamle Mænds. Men inderst inde var han ikke noget slet Menneske. Der var bare det i Vejen, at han trods al sin gode Vilje blev ved med at begaa den ene Synd efter den anden.

Lucius bliver Katekumen

1. *Prøven.* En Dag hørte han noget, som fik ham til at ønske at blive en Kristen. Derfor gik han til den store Kirke, vi nu kalder S. Maria Maggiore, og bad en Præst om at gøre ham kristen. Til hans Overraskelse lod Præsten ikke til at være videre ivrig efter at gøre det. Han stillede ham en Mængde Spørgsmaal for at finde ud af, hvorfor han vilde opgive sin hedenske Religion. Men til sidst var han dog tilfreds. »Vi maa være forsigtige,« sagde han, »for der er mange Mennesker, som i Virkeligheden slet ikke ønsker at modtage Troen, men kun kommer af Nysgerrighed for at se, hvad vi Kristne foretager os i vore Kirker. Da det imidlertid er sikkert, at du mener det ærligt og alvorligt, vil jeg nu gøre dig

til *Katekumen*. Det er et græsk Ord for en, som modtager Undervisning, og du maa nu lære om den sande Religion, før vi gaar videre. Nu er det November, og du maa vente til Paaske, før du kommer til at tilhøre Menigheden. Som Regel finder det kun Sted ved Paaske. Men naar du ønsker at høre til de troende, maa du opgive dine Synder. Djævelen har faaet sit Tag i dig, men du skal ikke være bange, vi kan uddrive ham.«

2. *Uddrivelsen af Djævelen.* Saa førte Præsten Lucius udenfor Kirkedøren og aandede ham tre Gange i Ansigtet, mens han bød den urene Aand forlade ham. »Du forstaa, at du endnu ikke er skikket til at komme i Kirken, du er endnu i den onde Aands Vold. Men han er saa fejg, at han er bange, blot jeg aander paa ham. Gud har engang iblæst dig Livets Aande — det vil du siden kunne forstaa — og Djævelen har udslukt den. Men nu har Gud givet dig den tilbage.«

3. *Korstegnet.* »Du ved nok,« fortsatte Præsten, »hvordan de mærker Soldaterne med et glødende Jern for at vise, at de tilhører Kejseren. Nu vil Gud sætte et Mærke paa dig for at vise, at du tilhører ham. Det vil ikke komme til at gøre ondt paa dig, men det er et Mærke, som aldrig forsvinder.« Saa gjorde han Korstegnet over Lucius' Pande og Hjerter. Over Panden for at han maatte kunne tro paa den kristne Lære, og over Hjertet for at det maatte blive skikket til at være Guds Tempel.

Endnu to Ting gjorde Præsten ved den samme Lejlighed. Men dem vil vi vente til næste Gang med at fortælle.

En Daab i 1939

1. *Prøven.* Præsten modtager Barnet ved Kirkedøren.

Præsten: Hvad ønsker du af Guds Kirke?

Fadderer: Troen.

Præsten: Hvad skænker Troen dig?

Fadderer: Det evige Liv.

Hertil føjer Præsten en Formaning om at elske Gud.

2. *Uddrivelsen af Djævelen.* Præsten aander tre Gange paa Barnets Ansigt og byder den urene Aand at forlade ham.

3. *Korstegnet.* Han gør Korsets Tegn paa Barnets Pande og siger til det, at det skal paatage

sig Troskab mod de himmelske Bud. Derefter paa Brystet med Ordene: »Lev saaledes, at du allerede nu kan være et Guds Tempel.«

Dom Columba Stenson O. S. B.

Oxford og Rom

I Tilslutning til den belgiske Vurdering af Oxfordbevægelsen, som vi bragte i Nr. 13, giver vi et Uddrag af en Artikel »Er Oxford Gruppebevægelsen en ny Sekt?« fra det fortræffelige hollandske apologetiske Tidsskrift »Het Schild«. Forfatteren er Pater Th. Pikel S. J., som har studeret Gruppebevægelsen nøje.

Gruppebevægelsen angriber os ikke, viser ingen Fjendtlighed ... Visse af dens Idéer ligner vore: Et Ideal om individuel og social Fornyelse, om absolut Ærlighed, Renhed, Uselvskhed og Kærlighed ... ligeledes visse Metoder: Syndsbekendelse, betragende Bøn, Overgivelse til Gud, Tillid til Forsynet og Lydighed mod Helligaandens Indskydelser ... Men netop derfor er Vagtsomhed og Kritik dobbelt nødvendig.

Lad os især dvæle ved Bevægelsens dogmatiske Principper; og det særligt, fordi de stadig erklærer ikke at have egne Dogmer. Det nægter vi pure. Gruppebevægelsen har Dogmer. De tror paa Gud, paa Kristus, paa Helligaanden, paa Biblen, paa Synd. ... Men endnu flere er de Dogmer og Vildfarelser, de forudsætter ... Her ligger en hel Verden af Naturalisme og Semi-Pelagianisme ... Det er allerede et Dogme, at de ikke ønsker Dogmer ... det er en Indifferentisme, som Kirken intet kan have med at gøre.

Gruppen har de ægte protestantiske Dogmer og derfor er den uden Tvivl en Sekt ... Der er det frie Bibelstudium paa egen Haand, praktisk Fornægtelse af den kirkelige Øvrighed og den ægte protestantiske Opfattelse af »Overgivelsen til Gud«. Denne »Livsforandring« er faktisk ikke andet end Metodismens

»Omvendelse«. Den er en pludselig, følelsespræget Forandring, hvorved der omgaaende opstaar en ny Levevis ... paa een Aften skulde et Menneske, som har levet hele sit Liv i Synd, blive forvandlet til et af Gud ledet Menneske, der nu lever i absolut Renhed og Kærlighed. Russel lader saaledes i »Kun for Syndere« sine tre Trubadourer erklære, at for dem gives der ikke mere noget seksuelt Problem!

Hvor helt anderledes er ikke Kirkens Lære, der understreger Naadens langsomme Virkning og Styrkelse af den frie Vilje, hvorved indgroede syndige Væner kun bliver overvundet efterhaanden. Gruppebevægelsen vilde have Gavn af et virkeligt Kendskab til Helgenbiografier. Der vilde de finde et udmærket Eksempel paa Liv, der er helt ledet af Gud; og samtidig vilde de se, hvor langvarig Selvfornægtelse og Spægelse, der selv hos de største Helgener var nødvendig, før deres Liv blev bragt i fuld Overensstemmelse med Guds Vilje.

Gruppebevægelsens hele Retfærdiggørelseslære er gennemprotestantisk. Gruppen har meget lidt Forstaaelse for den helliggørende Naade, d. v. s. at Kristi Liv lever i vor Sjæl som en ny fysisk Virkelighed, der atter kan mistes ved Dødssynd.

Videre fornægter de udfra deres liberale Protestantisme —

der er en Moralisme, Pragmatisme og især Naturalisme — Arvesyndens Følger, specielt det onde Begær. Dette Begær lever ogsaa i hellige Sjæle og kan kun holdes i Tømme ved stadig ydmyg Bøn, Selvfornægtelse og særlig ved Kirkens Sakramenter. Ingen af de tre Ting understreges nok i Gruppebevægelsen.

Gruppebevægelsen har ogsaa egne Dogmer, der afviger fra de øvrige protestantiske Kirker og Sekter, saa at Gruppebevægelsen selv for Protestanter er en ny Sekt — om ikke juridisk saa dogmatisk.

Her tænker vi især paa dens centrale Dogme, dens Fuldkommenhedens ABC og Øjsten, nemlig »the divine guidance«, den guddommelige Ledelse, d. v. s. den Lethed, hvormed enhver kan lytte til Helligaandens Indgivelse.

Gruppen gør Helligaanden til en Slags Radiostation; man skal bare lukke sine Øjne i Stilletimen og lytte til, hvad Aanden kommer og fortæller.

Saadan fik Dr. Buchmann Budskab om, at han skulde tage til Holland i Pinsen 1937 for at omvende Hollænderne; eller han faar Ordre til at spise til Middag hos den ene eller den anden; saadan fik Dr. Allen Befaling til at købe sig en ny Slaabrok, saa han kunde staa før op og holde en længere Stillestund; mens en anden hører fra den Helligaand, at han ikke maa forsømme sit house-party for et Parti Golf!

Saadan en Subjektivisme er ogsaa for gamle Protestanter noget nyt og uvant. Men det er dog ogsaa den yderste Konsekvens af den protestantiske Individualisme og Subjektivisme.

Vi tror ogsaa paa Guds Ledelse; men den store Lydhørhed er ikke enhver Begynders Sag, men udkræver det helt aandelige Menneske og da stadig under Kontrol af Kirkens Aand, ja, om nødvendig af Kirkens Myndighed.

Endnu andre Ting kan nævnes, som adskiller Buchmannbevægelsen baade fra os og fra klassisk Protestantisme: 1) Gud bliver — naturligvis ubevidst — et Middel til at leve fri for Angst

og Skyld, ogsaa til et Middel for »good-business« (Forretningsheld).

2) Sjælden eller aldrig omtales Himlen, for slet ikke at tale om Helvede. Bevægelsen er eksklusivt jordbundet.

3) Der ties eller tales kun yderst vagt om vor Forløsning ved Gudmennesket Jesus Kristus. Derfor har flere af Gruppe-

bevægelsens katolske Kritikere erklæret, at denne Bevægelse ikke mere bør kaldes positiv kristen.

Efter vor Mening er det ikke en Katolik tilladt uden med den kirkelige Øvrigheds Billigelse at tage Del i Møder og house-parties eller at læse Gruppens Litteratur. Aktiv Deltagelse f. Eks. ved at aflægge Vidnesbyrd, er i hvert Fald aldrig tilladt.

hende ud af Skolen og overfusede Sognepræsten. Og saadan blev det ved, saa Pastor Wakeford atter og atter spurgte sig selv: »Var det for at give mig af med den Slags Ting, at jeg blev Præst?«

En Lørdag Aften kom han hjem efter at have hørt Skriftemaal. Han var træt og sløj og ked af det. Der havde været koldt i Kirken, og kun ganske faa var kommet til Skrifte. Den Kop Kakao, hans Husholderske satte ind til ham hver Lørdag Aften, irriterede ham, og saa var der to Søndagsprædikener at tage fat paa. »Saadan tænkte jeg mig det rigtignok ikke, da jeg bestemte, at jeg vilde være Præst,« sagde han til sig selv.

Pludselig huskede han paa, at det i Morgen var Tiaarsdagen for hans Præstevielse. Og saa gik Tankerne tilbage, helt til den Dag, da han var gaaet op til gamle Pastor Fagan for at spørge ham, om han troede, Gud vilde have ham som sin Præst.

»Hvorfor vil du saa gerne være Præst?« spurgte den gamle Mand.

»Jo, Fader, — — jeg synes saa godt om Deres Liv. Jeg er ogsaa godt skaaren for Tungehaandet, og jeg vil saa gerne tale til andre om Kristendommens Skønhed og Guds Godhed.« Saadan omtrent havde han talt; og da den gamle Præst smilede og sagde, at Præstens Liv var strengt, det maatte han huske paa, svarede han: »Det kan godt være, at det er strengt; men kedeligt kan det aldrig blive at arbejde for Kristus og frelse Sjæle for ham. Præsten er jo en anden Kristus.«

Det lød alt sammen meget godt; — men Vor Herre selv havde ingen stædige Organister — og Skolebørn med besværlige Forældre. Præstens Liv saa ganske anderledes ud, naar man var midt i det, tænkte han mismodig.

»Nu har jeg været her i fem Aar og har ikke udrettet noget. Jeg har optaget fem i Kirken; to af dem er døde, og een er faldet fra. Mine Prædikener gaar ind ad det ene Øre og ud ad det

Var det derfor —

af B. Basset S. J.

Da Pastor Wakeford blev Sognepræst i Brentree, stod han pludselig over for Vanskeligheder, han aldrig havde drømt om. Det var ikke, at hans Sognebørn ikke kunde lide ham, for det kunde de, — men de holdt mere af sig selv.

Hans Dag blev en endeløs Række Besøg. Han gik rundt til alle og blev vel modtaget. Man trakterede med Te og talte om den optrækkende Basar. Men saa snart Præsten førte Talen ind paa lidt alvorligere Veje, naar han nævnede Gud, talte om, at John burde ministrere og Betty gaa i en katolsk Skole, blev Stemningen straks mindre velvillig. Saa længe Guds Tjeneste ikke krævede mere end Køb af en Lodseddel til Basaren, gik det godt nok; men som Pastor Wakeford sagde til sig selv: »Jeg er jo ikke blevet Præst for at sælge Lodsedler.«

Livet i Brentree bød ikke paa større Afveksling. »Kagerne i Bagerens Vindue er de samme, som da jeg kom hertil for fem Aar siden,« mente Præsten. Heller ikke Menighedslivet forandrede sig. Fru Nosey og Fru Parker kom en Dag op at skændes om, hvem der skulde anbringe Blomsterne paa Alteret. Deres Hvisken blev mere og mere højroset, deres Ansigter mere og mere højroede, og til sidst forsvandt Fru Parker ind i Sakri-

stiet med Vaserne, mens Fru Nosey stod tilbage med alle Blomsterne i Haanden.

Pastor Wakeford vidste slet ikke, hvad han skulde stille op i den Slags Vanskeligheder. Bare man dog i Præsteseminariet havde faaet et lille Kursus i, hvordan man skulde bære sig ad med at klare saadant noget Vrøvl! Den Prædiken om Fordragelighed, som han holdt næste Søndag, virkede absolut ikke efter sin Hensigt. De stridende Parter sad over for hinanden paa hver sin Side af Midtergangen og tilkastede hinanden haanlige Blikke, som tydeligt sagde: »Den var til dig! Der kan du se, hvor ukristelig du er!«

Herefter maatte Præsten ordne sine Blomster selv, — og Mænd og Blomstervaser passer nu ikke saa godt sammen.

Denne Skærmydsel, som fandt Sted det første Aar, han var i Brentree, var kun een af mange. Organisten var halvblind, men vilde ikke trække sig tilbage, og saa forsvandt hele Koret en Dag. Saa var der noget Vrøvl med Kordrengenes Dragter, som resulterede i, at to af Drengene blev borte. To Partier rejste sig i Vrede mod hinanden, da der blev Tale om at erstatte Basaren med en Velgørenhedsfest med Dans. En lille Pige faldt paa Skolens Legeplads og slog nogle Tænder ud, og Forældrene tog

andet. Jeg gad vidst, om Pastor Fagan fandt det lige saa haardt som jeg. Men han begyndte før Krigen, og da var alting meget lettere end nu.«

Hans Pibe var gaaet ud under disse Betragtninger, og han lagde den bort og tog sit Breviar. Men knap havde han aabnet det, før det bankede paa Døren, og en ung Mand kom ind.

»Naa, Henry,« sagde Præsten, »er der noget med Basaren? Eller synes du hellere, vi skal have Bal?«

Henry smilede: »Jeg er da li-geglad, Fader.«

»Sæt dig saa ned, tag en Cigaret, og fortæl mig, hvad vi skal snakke om.«

Den unge Fyr satte sig og fik Ild paa Cigaretten, men slog nervøst Asken af hvert andet Sekund, rømmede sig og rokkede paa Stolen. Men omsider kom det: »Nu maa De ikke le, Fader — — men jeg er altsaa kommet — — ja, det lyder nok fjollet — — men jeg er kommet, fordi jeg ikke — — ikke kan faa ud af mit Hoved, at jeg skal være Præst.«

Pastor Wakeford stoppede sin Pibe, tændte den, bakkede godt paa den og saa imens paa den unge Mand. Omsider trak Piben, som den skulde, og saa kom Spørgsmaalet: »Hvorfor vil du gerne være Præst, Henry?«

»Jo, Fader, jeg synes saa godt om Deres Liv,« kom det tøvende. »En Præsts Liv er noget stort.«

»Saa? Hvor er Storheden ... f. Eks. i en Menighedsbasar?«

Men Henry lod sig ikke forvirre. »Naar jeg hører Dem prædike, synes jeg, at De gør det samme Arbejde, som Vor Herre gjorde; og naar jeg gaar til Kommunion, er det, som om jeg er i Nadversalen,« sagde han og rødmede over at tale saa fromt.

»Naa — og saa?«

»Ja, det er egentlig det hele. Jeg kan tale rigtig godt for mig, og jeg tror godt, jeg vil kunne prædike. Jeg vil gerne tale til andre om Kristus og arbejde for dem, der har det ondt, saadan som han gjorde, — og som De gør, Fader.«

Præsten nikkede, mens han tænkte: »Gør jeg det? Ja, det kan jo godt være,« og saa sagde han: »Ja, Henry, hvis du har kaldet, saa er det et vidunderligt Liv.«

»Det kan jeg nok tænke,« sagde Henry roligt, »for De ser altid ud, som om De er glad. De tænker heller ikke paa alt det Vrøvl, som andre Mennesker gaar og roder med.« — —

Næste Morgen før Højmesse bad Pastor Wakeford Hr. Ponsonby, der optraadte som en Slags Ceremonimester, finde Bønnen Pro seipso sacerdote i Messebogen.

Hr. Ponsonby, som havde meget fine liturgiske Anskuelser, fik næsten et Nervechok.

»Den kan De ikke læse i Dag, Fader, — der er to Commemorations og et Imperata i Forvejen!«

»Om der saa er tyve Commemorations, vil jeg læse den Bøn i Dag, kære Hr. Ponsonby. I Dag har jeg været Præst i ti Aar, og jeg har al Grund til at takke Gud, fordi han kaldte mig til et saadant Liv.«

Efter Messen sagde Hr. Ponsonby, at han hellere vilde lade være med at komme herefter, da han kunde mærke, Pastor Wakeford ikke satte Pris paa hans Arbejde.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

Et 25 Aars Minde

Da den nye Storkrig brød løs i Søndags, sendte en anset, navngiven katolsk Dame os nedenstaaende Linier. Maaske nogen vil skynde sig med at tale om Hallucination i Forbindelse med det Syn, hvorom her fortælles. Guds Moders Kærlighed er imidlertid for levende en Virkelighed til, at vi bør blive Ofre for den nemme Skepsis. Og dette Minde fra Krigs-udbruddet i 1914 vil i hvert Fald kunne hjælpe os alle til at forenes i Bøn til Fredens Dronning.

Akkurat samme Uhyggestemning, samme Frygt, samme Rædsel breder sig over Landet, over Verden, — som for 25 Aar siden. Hvem mindes i disse angstfulde Dage ikke Timerne først i August 1914?

Vi boede paa Strandboulevar- den, og dengang var der fra vore Vinduer endnu fri Udsigt til Trekroner, Middelgrundsfortet, Malmø, og endda til Lund med den prægtige Domkirke. Rædselstimen slog, Klokkerne ringede, Folk paa Gaden stimlede sammen. Var det muligt? Vilde Mennesker virkelig i vor kultur- mættede Tid paatage sig det grufulde Ansvar at begynde paa Krig? — Altfor sandt!

Ogsaa Akademisk Skytte- korps var indkaldt. Vore to Drengene, den ene 2 Aars Skytte, den anden indmeldt som Rekrut, var i Ferien sammen med

Mormor i Svendborg. Vi prøvede paa at telegrafere derover, ingen kunde svare paa, om Telegram- met vilde naa frem. Der gik den Dag, der gik den næste Formid- dag! Var Store Bælt spærret med Miner, var der overhovedet Skibsforbindelse endnu?

Jeg kastede Blikket ud over Vandet! Var der allerede frem- mede Krigsskibe derude?

Hvor kan man dog bede i sau- dan en Stund! Tilbage gik jeg til min Gerning, men Ro til Ar- bejde kunde der ikke blive. Igen ind for at se ud over Vandet. Hvad var dog det? Et Syn saa vidunderligt skønt, at jeg aldrig i mit Liv vil kunne glemme det! Foran Trekroner laa der paa det solbeskinnede Hav ligesom en gammel Galej med en Statue staaende paa Midten, statelig, høj, i lyseblaat Gevandt med en Krone af funklende Stjerner

paa Hovedet, og lysende Perlerækker gaaende ud fra Bæltet ned langs Siderne.

Min første Tanke var: Maria, Havets Stjerne, Havets Dronning! Nej, det maatte være Øjenforblændelse! Jeg trak mig igen tilbage til Gaardsiden til mit Arbejde, — men fik ikke Ro, gned Øjnene, at de kunde se endnu klarere. Ind igen til Udsigtsvinduerne, det samme lysende Billede, og stadig og paa selvsamme Sted.

Jeg vandrede den ene Gang efter den anden med vel et Kvarter Mellemrum ind for at forvise mig om Stjernebilledet var der endnu. Ja, saa vidunderlig smukt, og næsten tydeligere endnu end først, saa ophøjet, saa rent, — saa himmelsk stod det der. Var det et Varsel om, at vort kære Land var taget under Gudsmøders Beskyttelse?

Middagstimen kom — det samme Syn viste sig. Paa een Gang kom der en Ro, en usigelig Tryghedsfølelse over mig, og i stille, inderlig Bøn takkede jeg min Gud! (Telegram fra vore Dreng: »Kommer i Aften!«)

Det var altsaa Virkelighed altsammen! Mange, mange Gange har jeg søgende skuet over Søen, men aldrig har dette Syn gentaget sig!

Er det et Under, at jeg nu i disse angstfulde Timer længes efter at se det igen? Byen har forandret sig siden. Husrækker har taget Udsynet over Vandet.

Men vor inderlige Bøn om, at Guds Moder maatte være vor Forbederinde hos vor himmelske Fader ogsaa denne Gang, — den vil ingen af os glemme, vel?

Farmor.

ordenens Motto, og som Verden kun vil faa, naar den vender tilbage til Gud. I den Forbindelse udtalte Biskoppen Haabet om, at denne nu indviede lille Kirke vilde faa en Opgave her paa Egnen, en Opgave, den kan løse, dersom de herværende Katolikker flittigt vil søge til den og til den her i Alte-

(fortsættes Side 236)

Hil dig Maria!

8. September, Marias Fødsel

Den guddommelige Plan er denne: Kristus skal modtage Guddommen i dens Fylde, og vi alle skal igen øse af denne Fylde — af h a n s Fylde.

Men til hvem vil Gud stille Kravet om at føde denne Kristi menneskelige Natur, som han vil forene sig saa inderligt med for at gøre den til det Redskab, hvorved han vil skænke Verden sin Naadefylde?

Vi kender denne Skabning, som alle Slægter skal prise s alig: Jesu menneskelige Stamtavle standser ved Maria, Jomfruen af Nazaret. Til hende, og gennem hende til os, retter Ordet sit Krav om en menneskelig Natur; og Maria skænker ham den. Derfor bliver hun uadskillelig fra Jesus og fra hans Hemmeligheder; overalt hvor Jesus findes, faar vi hende at se: han bliver hendes Søn, lige saa meget som han er Guds Søn.

De, som ikke kender Jomfruen, de, som ikke nærer en oprigtig Kærlighed til Jesu Moder, løber Fare for ikke at forstaa Kristi menneskelige Naturs Hemmeligheder med Udbytte: Ligesom han ved en uudsigelig evig Fødsel er Guds Søn, saadan er han blevet Menneskesønnen ved at fødes af Maria i Tiden.

Columba Marmion O. S. B.

Kapelindvielse paa „Gribsholm“

Vi haaber i Løbet af et Par Uger at kunne bringe en større Billedreportage fra det ny Rekonvalescenthjem i Gribskoven og dets Kapel, som blev indviet forleden.

Angaaende selve Indvielsen giver vi i Dag Ordet til »Nordsjællands Venstreblad« for 29. August:

For Katolikerne fra Hillerød og Omegn vil Søndag den 27. August for Fremtiden være en Mindedag. For de flestes Vedkommende var det deres første Møde med den i Januar bispeviede Overhyrde Mgr. Theodor Suhr. For selve Biskoppen bød Dagen ogsaa paa en Begivenhed, da han kom for at indvie det nye Kapel, den første kirkelige Handling af den Art, den forhenværende Benediktinermunk skulde foretage. Vejret var som bekendt straalende, mere straalende end vi ellers under vort Himmestrøg i denne efter den romerske Kejser opkaldte Maaned er vant til. Og Vejret fik alt det til at straale, der hører med til en rigtig katolsk Fest: Bispens guldprydede Skrud og Krumstav, de smaa Ministranter i hvide og røde Kjoler, med Lys og Røgelseskar, en hel Række

hvidklædte Smaapiger med Roser i Haanden. I saadan en festlig Ramme var det, Biskop Suhr viste sig, da han i Procession blev ført til Kapellets Hovedindgang, hvor Indvielseshøjtideligheden skulde finde Sted. Imens sang et københavnsk Kirkekor under Hr. Organist Fr. Sieglers Ledelse: »Ecce Sacordos magnus« (Se her Ypperstepræsten): det var til at begynde med et gribende Moment. Ritualiet bestaar i latinske Bønner og Salmer, der bliver bedt og sunget skiftevis af Biskoppen og den assisterende Gejstlighed, bl. a. Biskoppens Sekretær, en af hans Gæster, en Benediktinerpater fra Clairvaux og den stedlige Præst, Pastor S. Wevers. Kirkens Vægge bliver bestænkte med Vievand og til Slut kaster Biskoppen og Præsterne sig paa Knæ foran Alteret og beder det ældgamle saakaldte »Allehelgenslitani« med dets sindrige og stedse aktuelle Paakaldelser som f. Eks.: »At du vil bevare os for Pest, Hungersnød og Krig vi beder Dig, bønør os«. Under den paafølgende Messe talte Biskoppen om Freden, »Pax«, der er Benediktiner-

A Sanktirkens Indre
 ➤ St. Gallen, By og Kloster

St. Gallen

Y Kostbare Håndskrifter i Stiftsbiblioteket
 Nederst tv: Niebalungen Håndskriftet
 Nederst th: Et Irsk Evngaller
 Øverst tv: Høker Labco's Præter
 Øverst th: St. Galleners
 Bibliotekskatalog

Naar man fra Rosenbergs Højre be-
 trakter St. Gallens Bybillede, læges
 Blikket uvægerligt af Katedralens det
 tidligere Klosters kompakte Mæssigt man
 øjner tydeligt, hvorledes Klosteret i sin
 Tid udgjorde Byens Kerne, hvorledes
 den gamle By er vokset op med Klosteret
 som Midtpunkt og hvorledes de byere
 Kvartaler har sluttet op om den gamle
 Kerne.

Her — paa dette Sted — var det at
 den hellige Gallus i 613 byggede sit Bø-
 ho. Hans forladte Bo omdannedes et
 Aarhundrede senere af Sankt Gallus til
 et lille Benediktinerkloster. Endnu et
 Aarhundrede svandt hen, og i det 10de
 Aarhundrede begynde Abbed Gozbert
 der endnu er tilgængelige i Stiftsbibliotek
 teket — det store Klosteranlæg og den
 tvetaarnede Kirke, og hermed opbygtes
 St. Gallens gyldne Tidsalder. Bøgers
 Kirkebygning overlevede både den
 Kirkebrand i 837, den store Bybrand
 i 1314. Først i 1418 rejstes et postret
 paany i gotisk Stil Gozberts Bøgeskib

blev slødig staaende og blev Vidne til
 Billedstormernes Ødelæggelser i 1520,
 da den hellige Gallus' Relikvier slæbtes
 bort og alle de kostbare Billedværker
 læssedes paa Vogne (48 i Tallet) og
 brændtes

Selv om man maaske ikke nærer di-
 rekte filologiske eller bibliofile Inter-
 ser, har man ikke forsamle at aflægge
 Stiftsbiblioteket et Besøg. Hvor herligt
 end selve Biblioteket er, saa er det dog
 kun en stemningsfuld Ramme om de Bø-
 ger og Håndskrifter, som det gamle St.
 Gallen-Kloster har skabt og bevaret for
 Efterverdenen. Her findes nogle af
 længst forrangte Aarhundredes kost-
 bareste Skatte inden for Kunst og Viden-
 skab. Af de mere end 1900 Håndskrif-
 ter, som sammen med 50 000 Bind ud-
 gør St. Gallen-Stiftsbibliotek, tilhører ca
 1200 Middelalderen, og heraf igen om-
 trent Halvdelen den tidlige Middelalder,
 det 9.—10.—11. Aarhundrede. Der er
 — for blot at nævne et Par — det skøn-
 ne Folchart-Psalter, som Munken Fol-
 chart udførte for sin Abbed Hartmout
 (872) og hvis Initialer giver en en
 Anelse om hvad Munkene formaaede i
 Malerkunsten. Der er endvidere »Tuttilo-
 Tafeln« af Tuttilo, en Ven af den hellige
 Noiker, snittet i Elfenben som Indbin-
 ding til Evangelium Longum. Og sidst
 men ikke mindst er der det kostbare
 Niebalungen-Håndskrift, der idag anses
 for at være det, der kommer dette tyske
 Folkeepos' Original nærmest, samt det
 »Guldene Psalter«, skrevet i Guld og
 prydet med 17 Malerier til Davids Sal-
 mer

A En af de
 berømte »Tuttilo-Tafeln«

Tekst: Jobe
 Fotos: Værkshvervæn
 St. Gallen (2)
 Stiftsbibliotek
 St. Gallen (3)

➤ Stiftsbibliotekets
 Manuskriptsamling

Liturgisk Kalender

September

10. S. 15. Søndag e. Pinse (706);
2. Sæt Bønner: St. Nicolaus af Tolentino ([50]),
3. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
11. M. † St. Protus og St. Hyacinthus (1073); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
12. Ti. Marias hellige Navn (1074); 2. For Paven.
13. O. † Feria (Hverdag) (706), uden *Gloria* og *Credo*; 2., 3. og 4. som Mandag; alm. Præfation.
14. T. Korsets Ophøjelse (1074); 2. For Paven.
15. F. JOMFRU MARIAS SYV SMERTER (1077); 2. St. Nicomedes (1077).
16. L. † St. Cornelius og St. Cyprian (1078); 2. St. Euphonia, St. Lucia og St. Geminianus (1078), 3. Om de helliges Forbøn, 4. For Paven.
17. S. 16. Søndag e. Pinse (710); 2. St. Frans af Assisis Saarmærker (1079), 3. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042.
Kasserekontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Fra den ene Storkrig til den næste

»Verden siden 1914«. Bind 1. (Berlingske Forlag).

Dette Billedværk udkom samme Dag de tyske Tropper angreb Polen. I fem Hundrede Billeder med en Snæs Liniers Tekst til hvert fortælles anskueligt om de Aar, der forløb fra den første Verdenskrig til den anden. Første Bind fører os til Slutningen af 1925, og de sidste fjorten Aars Historie følger i næste Bind, som udkommer om ganske kort Tid.

Selv om man ikke huskede dette kvarte Aarhundrede, som om alle dets Begivenheder var afspillet i Gaar, vilde man faa et tydeligt og sammenhængende Billede af dets politiske Historie ved at gennemblade disse Bind. Ogsaa til Hovedpunkter i den kulturelle Historie er der taget Hensyn, men kun den politiske Skildring er helt gennemført.

De vigtigste (og fleste) Billeder viser os de historiske Personligheder, ofte i stærkt karakteristiske og betydningsfulde Situationer. Reportagen af Begivenheder er mere springende, og stadigvæk bruges Billedet af Pater Pros Lidelsesfælle under Religionsforfølgelsen i Mexico til at forestille Henrettelse af en Spion under Verdenskrigen. Billedværkets Redaktør burde naa i 2. Bind at gøre en uforbeholden Undskyldning herfor. Historie og fotografiske Tricks bør ikke sammenblandes.

Men iøvrigt har Værket (ikke mindst ved Begyndelsen af den ny Storkrig) alle Betingelser for at fængsle et stort Antal Læsere.

L. H.

Grevens Fejde

Peder Jensen Kjærgaard: »De Hjermitsele Bønder« (Schønbergske Forlag).

Denne Roman foregaar paa Grevfejdens Tid oppe i Vendsyssel og skildrer, hvordan Landsbyen Hjermitsele Bønder benytter Ufredstiden til at rejse sig mod deres Herremænd og brænde hans Gaard af. Nogen Forstaaelse af Reformationstidens aandelige Rørelser møder man ikke. Personerne er saa jordbundne som nogensinde Bønder har kunnet være, store Ædere og Drankere. Deres Religion er en slem Bunke Overtro, og Katolicis-

men viser sig kun ved lejlighedsvis Anbringelse af Guds Moders Navn i tilfældig Sammenhæng. Troels Lunds Kulturhistorie synes at have været Grundlag. Hvad den egentlige Roman angaar lider den under, at Læseren ikke nemt finder et Sted at placere sin Sympati.

H. D. T. K.

Frans Xavers Breve

»Die Briefe des Francisco de Xavier 1542—1552« (Hegner, Leipzig).

Grevinde Elisabeth Vitzthum har foretaget dette Udvalg af St. Frans Xavers Breve fra Asien, har oversat dem og føjet en fyldig Kommentar til. Ordnet i kronologiske Kapitler giver de et sammenhængende Billede af det begyndende Missionsarbejde, de stigende Forhaabninger og den store, dristige Apostelplan, hvorefter Linien igen daler ned gennem Arbejdets Træthed til den sidste Krise og Døden.

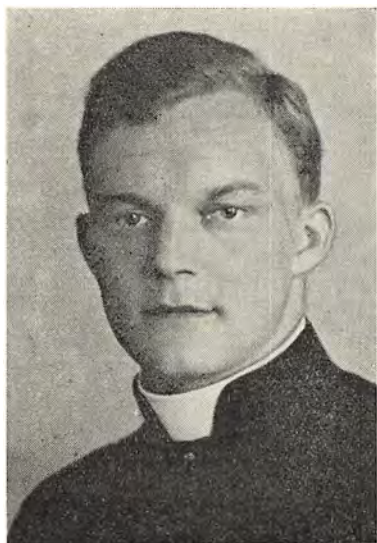
Den store Helgen udtrykker sig i disse Breve paa en saadan Maade, at man under alle, der har skæve Begreber om kristen Hellighed, den Oplevelse at læse dem. Det er en Brevskriver, der ligesom sin Ordensstifter er betænkt paa »facts«, og hvis religiøse Betragtninger har samme paa en Gang høje og nøgterne Karakter af at dreje sig om Kendsgjerninger af endnu mere uomtvistelig Soliditet end de jordiske Ting.

Det sidste af Brevene faa Dage før hans sidste Sygdom og Død er et af dem, der allerbedst viser hans nøgterne, kloge Aand. Han er deri, takket være højst personlig Erfaring, fuldstændig vis paa, »at det er den Onde en Torn i Øjet, at Jesu Selskabs Medlemmer trænger ind i Kina«. Desuden siger han Adressaten, Pater Barzeaus i Goa, at han bare har at udføre de modtagne Ordre og ikke maa forsømme dem »i den Tanke, at jeg allerede er død«. Og saa meget elsker han sin Orden, at han stærkt anbefaler at skille sig af med de Medlemmer, som har vist sig mindre egnede, og kun at optage ganske faa, udvalgte ny.

T. T.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Et Kapellanskifte — og en taknemlig Tanke

Dersom jeg var en oratorisk Begavelse, hvad jeg aldrig har givet mig ud for at være, vilde jeg paa denne Plads skrive en straalende Hyldest med blomstrende Gloser og flotte Ord, der i halvanden Spalte priste og roste den Mand, der nu efter 7 Aars Tjeneste i Horsens er blevet forfremmet til 1. Kapellan i København. Jeg vilde udøse en Strøm af Ord, der alle mundede ud i en Taksigelse for alt det, han har gjort for Ungdommen i den By og det Land, som han efterhaanden kom til at holde af.

Men jeg er ikke noget Sproggeni, — derfor vil jeg nøjes med i al Stilfærdighed og paa almindelig fredeligt Dansk at gøre det, enhver er i Stand til, at sige Tak. Og lad mig da i det Ord lægge al den Taknemlighedsfølelse, der gennemstrømmer mig og hvert Medlem af Ungdomsforeningen i Horsens.

Det kunde være fristende at gennemgaa Ungdomsforeningens Ud-

vikling fra den Dag, den 7. September, da der i Sekretærbogen for første Gang staar de Ord: -Møde i Ungdomsforeningen ... og derefter gennem Aarene op til nu, hvor Pastor Geertz-Hansen netop har forladt Byen. Beskrivelsen af Foreningens Virke vilde tale et tydeligt Sprog om det Arbejde, der af Bestyrelser med forskellig Besætning, men stadig den samme i Spidsen, er blevet gjort.

Vi vil tage vel imod Pastor Geertz-Hansens Stedfortræder, der kommer for at løfte en meget tung Arv. Og vi glæder os med de unge i København, der nu skal til at nyde godt af en selvopofrende Præsts dygtige Arbejde for Kirkens og Ungdommens Sag. København er en By, man almindeligvis besøger ret ofte. Dette vil vi her i Horsens benytte os af. Vær overbevist om, Pastor Geertz-Hansen, at vi kommer paa Besøg, naar vi næste Gang befinder os i Hovedstaden.

Og nu vi, der blev tilbage i Horsens? Vi vil fortsætte i det Fodspor, som gennem 7 Aar har vist Vejen fremad. De Ord hørtes ved den lille Afskeds-Komsammen: — Det vilde være en ringe Tak, om vi lod Arbejdet forfalde ...

Men det vil ikke forfalde. En Forening med en Formand, valgt af os selv, omgivet af en Bestyrelse, der er klar til at tage Kampen op mod Ligegyldighedens Spøgelse, og med en Ring af Medlemmer, der har tilbragt mange dejlige Timer i Foreningen, vil fortsætte.

Og med denne Forsikring slutter da denne lille Epistel. Vi siger endnu en Gang Tak for alt. Gid Gud velsigne Dem og deres Arbejde i Fremtiden, som han har velsignet det til dette Øjeblik.

Skr.

massen i Jesu Hjerter Kirke. Det viste sig, at Interessen var temmelig stor, saa man snart turde vove Springet til en virkelig Forretning.

Kort efter Aabningen skrev Ugebladet (27.9.14) en overordentlig venlig Artikel om Bogsalget. Forventningerne til dette ny Initiativs Resultater var meget betydelige, som det fremgaar af nogle korte Uddrag af Artiklen, hvis Underskrift var »spero« (et Pseudonym for Frk. H. Ramsing).

»... vi har virkelig, saa utroligt det lyder, faaet en selvstændig, vel forsynet, daglig aaben, katolsk Bog- og Devotionaliehandel! Det er en Begivenhed, og den skal ikke gaa upaataalt hen, for den hører sandelig ikke til de ringeste, selv i denne begivenhedsrige Tid. (Et Par Uger efter Slagene ved Tannenberget og Marne. Red.'s Anm.)

... den er som et Sennepskorn, der har store Muligheder i sig.

... den Virksomhed, som er begyndt i Katolsk Bogsalg, maa være *alles* Sag ... det maa for Fremtiden være en simpel Pligt, vi kan gerne sige en Taknemmelighedspligt, at enhver Katholik støt-

Det er festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakkede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

Katolsk Boghandel fylder 25 Aar

I denne Maaned kan Katolsk Boghandel fejre sit 25 Aars Jubilæum. Boghandelen blev aabnet d. 21. September 1914 i samme Butik, hvor den endnu har tilhuse.

Sidst paa Aaret 1913 var der paabegyndt et Salg af katolske Bøger m. m. i Forbindelse med Højskolens Møder om Tirsdagen i St. Knuds Skole samt før og efter Høj-

ter det nye Bogsalg ved sine Indkøb. Først og fremmest af katolske Bøger ... men i ikke mindre Grad de Ting, som vi mærkelig nok endnu ikke har fundet noget dansk Navn til. Devotionalier kalder vi dem gerne; »Fromhedsredskaber« blev de engang spøgende kaldt af vor store katolske Digter — hvad om vi kaldte dem »Andagtsgenstande«? ... disse Ting kan anvendes som Gaver, saavel til Trosfæller som i ikke mindre Grad til Protestanter, der ofte har større Glæde og Udbytte af saadanne, end man skulde vente.

... det katolske Bogsalg maa blive en fælles Sag, skal vi sige et »Andelsforetagende« for alle danske Katholikker.»

Kort efter Aabningen udstillede Frk. Susanne Saabye to Arbejder i Bogsalget, og sidst paa Aaret var ogsaa Billedhugger Skikkilds nyeste Arbejder udstillet til Salg.

Ser man tilbage paa de forløbne 25 Aar, tør man ikke fastslaa, at alle de meget store Forventninger blev

opfyldt. Boghandelens skiftende Indehavere har ikke spundet Guld paa Forretningen, og maaske Fremtiden engang vil kræve en Nyorganisation af vore Bestræbelser paa dette Omraade, hvis det virkelig skal blive et »Andelsforetagende for alle danske Katoliker«. Men vi skylder Bogsalget megen Tak for den gjorte Indsats, ikke mindst paa Forlagsvirksomhedens Omraade. Ialt har Bogsalget gennem Aarene udsendt ca. 40 Bøger og Hæfter, bl. a. »Kristi Efterfølgelse«, Pastor Schindlers »Katholicisme«, St. Terese af Lisieux's Selvbiografi m. m. Rundt regnet 40.000 Kr. har været sat ind paa denne Bogproduktion uden Sikkerhed for Gevinst.

Boghandler Kildesøe meddeler os, at Jubilæet vil blive markeret ved en stor Prisnedsættelse, hvorom vi vil give Meddelelse her i Bladet.

Til Lykke med Dagen og Tak for trofast Gerning.

»Fast skal min Daabspagt evigt staa«.

Det var mange Hænder, Pastor Hansen maatte trykke og mange gode Ønsker, han fik med paa Vejen, før han fik Lov til at gaa.
N. P.

Kapelindvielse

paa „Gribsholm“

(fortsat fra Side 231)

rets hellige Sakramente nærværende Kristus. De nær ved to Hundrede Mennesker, der sad eller stod tætpakkede i Kapellet, dets Forhal og uden for ved Vinduerne, saa op til Taleren, der med sit overordentlig rolige Væsen, sin nærmest sagte Stemme virker som en Illustration af Benediktinerordenens Løsen »Pax« og Kirkens »Glade Budskab«.

Efter Messen gik Biskop Suhr i sin enkle sorte Munkedragt omkring i Gribsholms Have, hilste paa nogle Bekendte, gjorde Bekendtskab med langt flere, smilede til smaa Børn, der imponeret saa op mod hans slanke Skikkelse, og lod sig fotografere af dem, der vilde have ham »med«. Det viste sig — for de udenforstaaende, der endnu kunde trænge til det Bevis — at en katolsk Biskop til Trods for hans ophøjede Væsen og det ældgamle Ceremoniale, saasom Knæfald og Ringkyssen, der overholdes af dem, der nærmer sig ham, dog ikke er en isoleret Mand, men en Far for alle Katoliker. En, der kommer til dem paa den gode Hyrdes Vegne. Som sagt, for de katolske Kristne fra Hillerød og Omegn en uforglemmelig og en fredfyldt Dag — en velgørende Oase midt i Verdenspolitikens pinligt anstrengende Spænding.

Deltager.

Rosenkranssognets Afsked

med Pastor Niels Hansen

I største Hast var Rosenkranssognets Menighed kaldt sammen i Institut Jeanne d'Arc for at tage Afsked med sin Sognepræst Pastor Niels Hansen. Den store Deltagelse viste Menighedens Hengivenhed for Pastor Hansen.

Efter en kort orienterende Indledning af Hr. Verner Stabebl sang Rosenkranskirkens Kor under Ledelse af Organist F. Siegler Mozarts »Ave verum«. I Mellemtiden var Pastor Hansen ankommet, ledsaget af I. Kapellan, Pastor P. Andreassen (Pastor W. Nölke var bortrejst paa Ferie) og alle de tilstedeværende rejste sig.

Derefter blev Ordet givet til Aftenens Hovedtaler, Hr. Emil Rønnow, der i en smuk Tale bragte Pastor Hansen Menighedens dybt-følte Tak for de Aar, Pastoren havde virket i Sognet. Hr. Rønnow sluttede med at ønske Pastoren al mulig Held med Arbejdet i sin nye Menighed og udbragte til sidst et kraftigt besvaret Leve for Pastor Hansen.

Hr. Knud Kinzi oplæste Adressen fra Menigheden, og Hr. Stabebl overrakte Pastoren Afskedsgaven, en Check paa 400 Kr. samt i Kontanter 26 Kr.

Pastor Hansen tog nu Ordet og lagde indtrængende Menigheden paa Sinde aldrig at glemme det første og største Bud: Kærligheden til Gud og Mennesker. Pastoren lovede

aldrig at glemme Menigheden her og stadig at tænke paa den i sine Bønner.

Fra Kvindekongregationens Ældreafdeling blev derefter oplæst en Adresse af Frøken Elisabeth Ronge — og overrakt en Gave.

For Menigheden i Hvidovre talte Hr. Knud Hansen frisk og fornøjeligt.

Endelig talte Hr. Stabebl begejstret paa Mændenes Kongregations Vegne og takkede for Pastorens store Indsats, hvorefter Koret sang »Moders Navn er en himmelsk Lyd«.

Ved Kaffebordet udtrykte Organist *Hammermüller* i en morsom og causerende Tale sin Tak til den bortdragende Sognepræst. Aftenen sluttede med, at Pastor Hansen meddelte den præstelige Velsignelse og Forsamlingen staaende sang:

RANDERS	N. DITLEV
THOR ER	BANDAGIST
ØL	Alle Arter kunstige Lemmer og Bandager Vestergade 32 . Telefon 11 89 Leverandør til St. Josef Hospital
BEDST!	N. I. Nielsen
	Vand- & Gasmester W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne Markedsgade 16, Telefon 1834 Leverandør til St. Josef Hospital

Børneenqueten

Hjemmets liturgiske Liv

Fra mine tre smaa Piger (den ældste er nu 7½ Aar) har kunnet sanse, har jeg fortalt dem om Vorherre for at faa det religiøse Liv hos dem til at gro op lige saa naturligt og selvfølgeligt som det rent fysiske.

Allerede i Toaarsalderen begyndte vi at bede Aftenbøn, endnu før de selv kunde folde Hænderne; til at begynde med bad vi: »Nu lukker sig mit Øje«, senere »Før nu til Sengs jeg lægger mig«. Faderen kan de ogsaa, men erklærer trods gentagne Udredninger, at de ikke forstaar den; men »Hil dig, Maria« vil de altid have med. Saa taler jeg lidt med hver især, om hvorvidt hun har noget særligt at snakke med Vorherre om, noget særligt at bede om eller at bede om Forladelse for, eller om hun har gjort Jesusbarnet glad ved at have været god den Dag. Og de er i forbavsende Grad klare over, hvordan deres Handel og Vandel har været.

Tidligt, allerede da de kunde gaa, har vi aflagt Vorherre smaa Besøg, naar vi kom forbi en Kirke; sommetider med Smaablomster, som de glædestraalende har givet Vorherre eller den elskede »Mamma« (Jomfru Maria).

Til Messe er de kommet fra Tre-aarsalderen, naar de bad om at maatte komme med; da de var mindre, gik vi saa vidt muligt til en kort Messe uden Prædiken, og vi satte os saa langt tilbage i Kirken, dels for at kunne smutte ud,

hvis Børnene blev for urolige, og dels for ikke at genere de bagved siddende.

Bibelhistorie som Fortælling eller Oplæsning har de kun faaet meget lidt af; men i Tilknytning til Kirkeaarets Skiften har de med Undren hørt om Jesusbarnets Fødsel, Valfarten til Kirkernes Julekrybber og ved Adventstid været stærkt optaget af at arrangere deres egen lille Julekrybbe, hvori det lille Jesusbarn først bliver lagt Julenat. Hvert Aar kommer de med en Mængde mer eller mindre ud-rangerede Legetøjsdyr, som de elsker saa højt, at de skal med i Julekrybben. — Palmesøndag modtager de andægtigt deres Palmegren, der straks anbringes ved deres egne smaa Billeder; og de bliver aldrig trætte af at høre om Indtoget i Jerusalem.

Ved Fastetid forsøger jeg at stikke Godter og Paaskeæg, som rare Tanter kommer med, til Side til Morgenbordet Paaskemorgen. Men saa er Bordet ogsaa pyntet med Paaskeliljer, Paaskelam, Æg, Kyllinger, Høns og andet godt; og Børnene er ikke de mindst ivrige i Forretagendet.

Kristi Legemsfest fejrer vi ved at deltage i en af de smukke Processioner i Klosterhaverne, og Børnene er hvert Aar lige betagne af, hvor fint der bliver pyntet for Vorherre.

Paa denne Maade har vi søgt at bringe Religionen ind i Dagliglivet — ogsaa i det smaa — for at gøre

den kendt og elsket lige fra den første Barnealder. Direkte Belæring i Bibelhistorie kan de faa i Religionsundervisningen i Skolen eller jævnsides med Skolen. — Jeg har af bedste Evne søgt at besvare ethvert Spørgsmaal fra Børnenes Side, men ikke altid tilfredsstillende; her kan Religionslæreren tit bedre. Af stadig forekommende Spørgsmaal er bl. a. (paa et tidligt Standpunkt), hvordan kan man være oppe i Himlen uden at falde ned? Hvorfor hængte de onde Mennesker Vorherre op paa Korset? Hvorfor er Vorherre i Kirken, naar vi ikke kan se ham, hvorfor gemmer han sig?

I en kommende Haandbog kunde jeg meget ønske at faa behandlet katolsk Pædagogik, d. v. s. hvorlangt man som Katolik kan følge nye Skoletanker og moderne Pædagogik (Montessori o. a.), der gaar ud fra det antikristne Synspunkt, at Barnet er i Bund og Grund godt, kun uartigt paa Grund af forkert Behandling o. s. v. Hvor langt man i den tidlige Barnealder uden Skade bør gaa med at lære Børnene Selvfornægtelse? o. s. v. Angivelse af, hvor katolske pædagogiske Bøger kan laanes. Lad os faa at vide, hvorledes vi skal forholde os, naar vi vil lade Børnene gaa til Skrifte og Kommunion for første Gang, og hvor tidligt dette kan ske. Hvem der giver sig af med Religionsundervisning, og hvor denne foregaar? Ja, hvorfor ikke centralisere det?

Lad os faa at vide, ved hvilke Kirker, der findes en Søster eller en anden venlig Sjæl til at tage sig

Støt Frank Andersens Fond

Giro Konto 1087

Dorman Long Cokes

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

af de ganske smaa Børn, mens Moderen er til Messe; men dette er maaske endnu Fremtidsmusik.

Religiøse Smaahistorier fra Dagliglivet at læse højt for Børnene var ogsaa rare. H. C. Andersen er god nok, men oplærer ikke Børn i Religøsitet — og »Hjemmet« og Søndagsbladene saavist heller ikke. — Men maaske alt dette ikke kan findes i en Haandbog eller falder udenfor dens Rammer; nej, vi skulde i Grunden have et Blad eller (lad os hellere være beskedne) blot en Side i Ugebladet, saa at vi Forældre i denne Tid, hvor der gøres saa meget fra offentlig Side for Børnenes legemlige Vel, ogsaa fra katolsk Side kan faa den meget paakrævede Hjælp til hver især at udvikle det lille Menneskebarn, som Vorherre har betroet os her paa Jorden, paa mest fuldkommen Maade — harmonisk, saavel fysisk som psykisk, uden nogensinde at tabe Idealbilledet — Jesusbarnet i Nazareth — af Syne.

Mor til tre Piger.

En nykonverteret Moder

I Ugebladets Nr. 10 skriver Hr. Pastor C. Benzon en aktuel Artikel om Moderens ansvarsfulde Arbejde med sit Barns første Skridt henimod Kristendommen. Da jeg selv er Moder til to Børn, skal jeg forsøge at fortælle, hvorledes jeg har forsøgt at løse Problemet. Da jeg først er konverteret for et Aars Tid siden, er det muligt, at andre med

større og bedre Indlevelse i katolsk Kristenliv, kan give bedre Raad end jeg.

Efter min Opfattelse bør der begyndes med Aftenbøn i 3—4 Aars Alderen. Man skal ikke begynde med at lære Børnene »Fader vor«, da det er en svær Bøn at lære for ganske smaa Børn. Derimod kan man begynde med det lille Salmesvers: »Nu lukker sig mit Øje« og saa vente til 6-Aars Alderen med »Fader vor« og »Hil dig, Maria«. Fra en ganske tidlig Alder bør man gøre Korsets Tegn over Barnet før og efter Aftenbønnen. Hvis jeg glemte det en Aften ved mit første Barn, saa kørte han rundt med Haanden i Hovedet og sagde: »Mor, og saa det her« — han huskede ikke Navnet.

I 6-Aars Alderen kan man begynde at tage Børnene med i Kirke. Det er svært for dem at sidde saa længe stille i Begyndelsen, men saa kan man give dem en illustreret Bønnebog at kigge i og saa holde et Øje med dem, selv om det gaar ud over ens egen Andagt. Jeg tror nu ogsaa, at en Moder har større Fortjeneste af en Gudstjeneste, hvor hun lærer sine Børn at blive med Messen andægtigt, end hvis hun lader dem skytte sig selv, og Messen kun bliver en lang og tom Ceremoni for dem.

Naar Børnene kommer i katolsk Skole, saa maa selvfølgelig Moderen arbejde sammen med Skolen. I de fleste Tilfælde maa katolske Børn før eller senere forlade de katolske Skoler for at tage Eksamen i en højere Skole, men min Erfaring er, at Børnene staar paa Højde med andre Børn og let kan følge Undervisningen i en Latin-skole, men hvad der er mindst lige

saa vigtigt, er Børnenes Forberedelse til det første Skriftemaal og den første hellige Kommunion. Dette vigtige Grundlag for deres fremtidige religiøse Udvikling kan kun skabes i en katolsk Atmosfære i Fællesskabet med andre katolske Børn.

En god Regel er den at gaa med Børnene til Kommunion den første Søndag i hver Maaned. Forældrenes Pligt er jo at lære Børnene gode kristelige Vaner, som de saa senere kan bygge videre paa.

Det skal være en Selvfølge, at Familien opfylder sin Søndagspligt, og Barnet vil paa denne Maade erfare, at det ikke er tomme Ord, som Forældre og Lærere prædiker for det, men en naturlig Ting at være praktiserende Katolik.

Barnets Udbytte af Søndagsmessen kan forhøjes betydeligt, hvis man om Lørdagen forklarer Søndagens Epistel og Evangelium for dem. Man maa heller ikke forsømme at forklare Messen og give Børnene en lille Messebog, naar de bliver noget større. Skal ens Arbejde paa dette Omraade lykkes, saa kræves der, at Moderen (Manden har ofte bedre Tid og kan selvfølgelig udmærket hjælpe til) kender sin Religion grundigt og fremstiller den saaledes, at katolsk Kristendom ikke er en Række kedelige Lovparagraffer, som skal opfyldes, da Børnene ellers straks kommer i Helvedet, men en Gave, som Gud skænker os, og som vi skal modtage med Tak og Glæde. En fornuftig Haandbog vilde være en stor Støtte, fordi en Husmoder i et lille Hjem har saa lidt Tid.

Med Tak for Optagelsen.

Deres hengivne
Karen.

HORSENS

Horsens
Mineralvands
Fabrik

Aktieselskab

Køb hos vore
Annoncører

Krista Malachowicz Lissau Tandtekniker
25 Aars Erfaring . Mælketrovet . Telf. 1601

Bilstationen Telefon 255

Aaben Dag og Nat . 7 Personers Vogne
Ny Vogn uden Fører

Lauge Petersen
Frederiksgade 69

I. C. LUCKOW

Alt Glarmesterarbejde udføres, Tilbud gives. Lager af
Malerier, Raderinger, Fotografiammer i alle Størrelser
Smedegade 42, Telefon 236

Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr

Gode Varer . Smaa Priser

CARL ØBERG

Søndergade 31 . Telefon 12 03

H. F. Caspersen BAGERI

Leverandør til Sct. Josephs Hospital
Sønderbro 71 . Telefon 1074

Mallings Kagebod Bageri

Prøv vore Specialiteter

Nørregade 11 . Telefon 1845

Leverandør til de katolske Institutioner

Hvornaar skal en Mor lære sit Barn om Gud?

Sikkert vil mange erfarne katolske Mødre være i Stand til at svare Pastor Cay Benzon paa Spørgsmaalet om, hvornaar Barnets Religionsundervisning skal eller bør tage sin Begyndelse. Der er imidlertid visse Ting mellem Mor og Barn, der er og forbliver en fredhellig Fortrolighed mellem disse to, en Lykke, der tilhører dem alene som et gensidigt Forhold, der hviler dybt i Hjertet. Dette kan ikke stilles frem paa Staffeli, fordi der hviler en blufærdig Tavshed om denne Moderens og Barnets retmæssige Ejendom. Den trives stærkere, jo dybere den har Rod i Sjælen, og Moderen kan maaske vanskeligt tale med andre end Barnet om den; men Sønnen eller Datteren vil engang modnes til at vise, hvor højt dette naturlige Gudsforhold mellem Mor og Barn har løftet Sjælen.

Som Far til en Børneflok kunde jeg maaske i Stedet for en Mor have Lov til at udtale mig om Spørgsmaalet, der af Pastor Benzon blev rejst om Moderen som Barnets første Kateket.

Hvornaar Barnets Religionsundervisning bør tage sin Begyndelse er saare let at besvare, idet vi her staar over for noget, der falder saa ganske naturligt og lige til. Barnet rejser nemlig meget tidligt sit Krav om religiøs Viden, og derved bestemmer det selv, hvornaar denne Undervisning skal tage sin Begyndelse, den er nemlig en Følge af Moderens religiøse Praksis og staar i nøje Forhold til den. Som Sag betragtet fostres Trangen til det religiøse Liv samtidig med Barnet. — Hver Bøn, Moderen beder med Barnet under sit Hjerte, hver kristelig Tanke og hver hellig Kommunion bliver altsammen en dyb og naturlig Praksis gennem Samhørighedsforholdet mellem Moderen og den lille Skabning, der her modtager sin første direkte Paavirkning og aandelige Modtagelighed, der vil blive af den allerstørste Betydning, og den Mor vil aldrig møde nogen Tvivl med Hensyn til Tidspunktet for Barnets religiøse Belæring, det begynder nemlig fra Fødslens.

Lad Faderen bringe sit nydøbte Barn som Offer med Hengivelse i Guds Vilje og lad Barnet se og vænne sig til Forældrenes og Søskenes religiøse Liv i Hjemmet, saa bliver der aldrig noget Spørgsmaal om, hvornaar den teoretiske Undervisning skal begynde, den er nemlig lige saa langt fremme som Barnets Fornuft, og intet er for Barnet mere letfatteligt. Legemet er allerede fra første Færd Sjælens Redskab.

Man tænker paa at skrive en Bog om Barnets religiøse Opdragelse. Ja, Opgaven kan se meget fristende

ud, men jeg tror, den er vanskeligere end Forfatteren venter. Børneopdragelse kan maaske præstere paa Samlebaand, men de aandelige Værdier ... Der er selvfølgelig den Udvej, at de tre Fjerdedele kommer til at handle om Ægteskabet, og at Traaden ad denne Vej føres frem til det egentlige Emne.

Forholdet er jo, at det eneste, Barnet i Virkeligheden bruger og tilegner sig, til Skolen tager fat, det er Hjemmets Liv og Eksempel, og hvad her forsømmes, kan aldrig genoprettes; det tillærte vil komme til at mangle det levende Grundlag. Livet vil blive noget, Religionen noget andet, i Stedet for, at disse to skulde være sammensmeltet til et sundt og naturligt Kristenliv.

Der er saa ufattelig meget, Forældre maa lære og maa tænke over. Tænk f. Eks. blot paa Barnets naturlige og medfødte Tillid til Forældrene, og hvor ofte ser man Forældre systematisk synde imod dette Forhold.

En urøkkelig Grundvold i Hjemmet maa være den, at Barnet med den største Sikkerhed kan sige: »Jeg ved, det er sandt, for Mor har sagt det«, eller »Jeg ved, det er rigtigt, for saadan gør Far.«

Forældrenes Eksempel er Barnets Værdimaaler, og staar Opdragelsen og Eksemplet i rette Forhold til hinanden ogsaa i religiøs Henseende, saa skal Barnet nok i en meget tidlig Alder selv kræve Moderen som sin Kateket.

Vald. Kallan.

Saa snart som muligt

Min Erfaring siger mig, at Børnene skal have Kristendommen ind i det daglige Liv tidligst muligt — nogen bestemt Alder kan ikke fastslaaes, men Barnet lærer jo Korsets Tegn at kende, før det taler, og naar det taler, spørger det om det ene og om det andet, som det ser i sine Omgivelser, altsaa ogsaa om det religiøse. — Jeg fortæller Historier for mine Børn, ofte om Aftenen, før Aftenbønnen, — en lille Historie om smaa Drengene eller Piger, der levede, mens Jesus var her paa Jorden; det bliver som jeg kan huske min Mor fortalte for os Børn, — og egentlig, derigennem lærte vi at elske den gode Gud. — Da han helbredte de syge, da han rensede de spedalske o. s. v., og efter en saadan Historie, er der ikke Ende paa Spørgsmaal fra Børnene, 4, 5 og 6 Aar. Og er der noget saa herligt for en Far og Mor, at høre Børnenes Spørgsmaal, som ofte er saa

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Billeder indrammes

Henry Hassing

Banegaardsplads 2

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

"FOTO"

St. Knudsgade (ved Aarhushallen)

fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm

Andelselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

Kødcentralen, Ryesgade 31

(lige overfor Kirken)

J. Sørensen . Telefon 4387

Kød, Paalæg, Delikatesser
Absolut Garanti for bedste Kvalitet

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg

Frederiksgade 75, Tlf. 295
Omstil. til priv. Bogensegade 5

Nørgaards Boghandel

Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036

Skolebøger
Katolsk Litteratur

S. A. Kannegaard

Vestergade 5

Telefon 2710

Viktualieforretning

dybe, saa man næsten nøler med at svare. Og bagefter naar Far og Mor uddyber de Sandheder, som Børnene stillede os overfor?

M. H. t. at bringe Barnet med i Kirken, — ja, da synes jeg det er bedst at vente, til Barnet kan være nogenlunde opmærksom. For mit Vedkommende fra 3 til 6 Aar — kun med til Højtiderne; fra 7 Aar hver Søndag og evt. Skolemesse; senere saa ofte som muligt.

Saa er der Forældre, der ikke kan komme til Messe om Søndagen p. Gr. a. de smaa. Lad os saa faa

indrettet et Lokale ved Kirken, hvor Sognets unge Piger eller Mødre vil skiftes til at tage sig af de smaa.

E.S. Nu er der i »Børnernes Budbringer« en glimrende Spørgetime for de større Børn; det er meget lærerigt; min store Pige siger: Bare de vilde spørge og forklare saadan i Religionstimerne, saa vilde hele Klassen glæde sig til de Timer!!

Tak til Fru Astrid Albrechtsen for det »liturgiske Rim«.

En Mor.

sluttet paa at staa fast! For ingen Pris vilde han tilbage til Chicago! Men skulde han alligevel sige det til Mr. Davis ...?

Han rystede energisk paa Hovedet. Nej, det var ikke fejgt at tie! Han kan jo selv spørge mig, om jeg vil være Petroleumskonge. Han har jo heller ikke sagt noget til mig om, at jeg skulde benyttes i Reklameøjemed ...! Han kan tidlig nok faa det at vide, jeg siger intet til ham.

(Fortsættes)

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Nu hørte man Støjen af en Motorbaad, som for fuld Fart sejlede langs med Stranden ... Pludselig foretog Baaden en Vending, og under øredøvende Larm nærmede den sig Landgangsbroen. Mr. Davis og Edith rejste sig ...

»Se engang Far, Walther staar derinde og venter!«

Ganske rigtigt, Walther stod glad og smilende paa Broen.

»Har du ventet hele Tiden paa os, Walther?«

»Ja!«

»Aa, det skulde jeg blot have vidst! Afskeden trak saa længe ud. Vi havde saa meget at sludre om.«

»Jeg har roet en Tur paa Søen, medens jeg ventede.«

Edith lagde Armen om hans Skuldre: »Aa, din Stakkel! Du maa da have kedet dig skrækkeligt!«

Edith og Harry sad og spiste Frokost. — »Jeg ved ikke, Harry,« sagde Edith, »hvad der har været i Vejen med Walther de sidste Par Dage. Han er saa stille og højtidelig, og han ser saa forunderlig glad ud. Far har ogsaa lagt Mærke dertil.«

Harry lænede sig tilbage i Stolen, smuldrede et Stykke Brød mellem Fingrene og sagde med et spottende Smil: »Det er da meget

naturligt! I Morgen skal han jo rejse, og saa glæder han sig selvfølgelig over at komme væk fra dig!«

»Aa, din Slyngel! Du kan da heller aldrig andet end spotte og gøre Nar. Du er for dum og doven til at kunne bruges i Forretningen. Skammer du dig ikke over, at Far har maattet finde en anden i dit Sted? Walther er ti Gange klogere end du!«

»Gudskelov, saa er han forhaabentlig ikke saa dum, at han gifter sig med dig!«

»Frække Karl!« Edith sprang grædende op, skyndte sig ud og knaldede Døren i med et Brag ...

Paa samme Tid sad Walther ved Skrivebordet i sit Arbejdsværelse og overvejede. — Skulde han gøre Petroleumskongen bekendt med sin Beslutning? Han vilde helst ganske aabent sige til ham: »Jeg kommer ikke mere tilbage til Chicago!« Men saa vilde Mr. Davis straks skrive til hans Fader! Og Faderen vilde ærgre sig og blive vred; og i denne Stemning vilde han saa modtage ham, naar han kom tilbage til Wien ... Aa, Gud, nej! Han vilde selv personlig ordne denne Sag med sin Fader. Han vidste, at der ventede ham en haard Kamp. Men han var fast be-

Breve fra Læserne

St. Dorothea

Vil De ikke venligst i korte Træk ride den hellige Dorotheas Liv op, samt oplyse hvem, hvad og hvilken Landsmandinde hun var?

Eva Thang.

Svar: St. Dorothea led Martyrdøden under Diocletians Kristenforfølgelser. Det fortælles, at da hun skulde dø, blev hun haaret af Dommerens Skriver Theophilus, som anmodede hende om at sende ham nogle smukke Frugter og Blomster, naar hun ankom til Himmeriges Have. Efter hendes Hentelse viste der sig for Skrивeren en Engel i Skikkelse af en Dreng, der bragte ham en Kurv med Roser og Æbler. Denne Fortælling er Grundlaget for Kunstens traditionelle Fremstilling af St. Dorothea.

Cølibatet

(Fra Sankt Antoni Kirkes Spørgeskasse): Hvorfor lever Præsterne i Cølibat?

Svar: Fordi Præstelivet og Præstestegningen kræver Præsten helt og fuldt. Ægteskabet bør ogsaa kræve Ægtemanden helt og fuldt. Ingen kan give sig fuldstændigt hen i to vidt forskellige Livskald.

Jyske Akademikere aflyser

Det til Søndag d. 10. September berammede Møde for »Katolske Akademikere i Jylland« er paa Grund af den udbrudte Krig og de som Følge heraf nødvendige danske Forholdsregler blevet aflyst.

Katolsk Kantor- og Organistforening

Møde Mand. 11. Sept. Kl. 20, Nørrebrogade 27. R. Pater Andreas Schneider O. S. B.: »Udtryksmuligheder i gregoriansk Sang«.

Amager Farve- og Tapelhandel

v/ H. Chr. Jensen

Amagerbrogade 139

Tlf. Amg. 6101

Største

Tapellager paa Amager

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen

Højbroplads . St. Kirkestæde 3

Central 1325

Centralvarme . Sanitære Installationer

Thorvald Larsen & Co.

Frederikssundsvej 110, Telf. Taga 5685

Aut. Sanitets-, Gas- & Vandmester

Centralvarme & Ventilation

Den politiske Musefælde

Ludvig Holberg har gjort sig lystig over Kandestøberen og hans Haandværker-Kolleger, som samledes til et »Collegium Politicum« og højtideligt drøftede, hvorledes Fyrster og Konger burde styre deres Riger. For Tiden er vi vel alle mere eller mindre »politiske Kandestøbere«. Vi profeterer om, hvorledes Krigen vil forløbe; vore Sympatier giver os Vished for, at *vort* Parti vil sejre ... Men det vil da meget let kunne ske, at du kommer til at drøfte Politik med Mennesker, hvis Sympatier gaar i anden Retning end dine, og da: tag dig vel i Agt, at ikke I kommer i Totterne paa hinanden.

Da jeg forleden Dag spadserede en Tur ved Utterslev Mose, kom jeg forbi en Dame og en Herre, formodentlig et Ægtepar, som i en meget ophidset Tone drøftede Forholdene i Tyskland. »Bare dette ikke ender med Skilsmisse«, sagde jeg til mig selv.

Kan der tænkes noget mere naragtigt, end at Mennesker bliver Uvenner paa Grund af afvigende Meninger om fjerne Begivenheder, som en hjemlig »Politicus« ikke kan have den ringeste Indflydelse paa.

I Virkeligheden er vi alle truede af den politiske Musefælde. Det dejlige Flæsk, som lokker, er Ønsket om at *faa Ret*.

Hvis der tilfældigvis i Selskabet er Flertal for *din* Opfattelse, hvor føler du da ikke Triumfen! Det er, som havde du vundet en virkelig Sejr. Og saa er det hele ikke andet end *Snak*. Maaske fornuftig, maaske ufornuftig *Snak*. Men i hvert Fald tidsspildende *Snak*, og saa forøvrigt højst farlig *Snak*, siden den kan skille gode Venner ad og udsaa Splid og Tvedragt.

Da Drøftelsen begyndte, saa du kun »Flæsket«, men før du ved noget af det, sidder du fast. Du er gaaet i Fælden.

*

Der gives da kun Redning fra saadan Elende ved at *tie* i det rette Øjeblik. Og det kan være svært. Nu havde man just saa gode Kort paa Haanden. Hvor morsomt at »lange« denne spydige Bemærkning ud. Og dog maa du forsage.

Her er en *Faste* for Tiden særligt paakrævet. Maaske kunde du udslynge en eller anden Paa-stand; og tænk saa, om Begivenhederne gav dig *Ret*. Med hvilken Triumf vilde du da ikke komme ind i Stuen med Avisen i Haanden og raabe: »*Hvad sagde jeg!*« Og de arge Modstandere maatte kapitulere.

Denne og lignende Nydelser maa forsages. Ellers bærer man sig ad som den, der af lutter Iver

for at slaa et Søm ind i Væggen knuser Lysekronen.

Det er uendelig ligegyldigt, om vi faar *Ret* i vore politiske Profetier eller Meninger. Men det er *ikke* ligegyldigt, om vi synder mod Næstekærligheden, idet vi er skyldige i, at der opstaar Fjendtligheder og alle de dermed følgende ukærlige Handlinger.

Vor Kristenkærlighed skal besejre alle Skranker. Vi er Kristne først og fremmest. Og skal endogsaa det tunge Offer kræves af os at *tie* i det Øjeblik, hvor vi haaber paa at brillere med en meget klog og meget dybsindig Bemærkning, da maa vor Kristendom kunne formaa os til et saadant Heltemod.

Der er andre Tider, hvor man skal *tale*, selv om Ordet volder Kamp, f. Eks. hvor det gælder en paakrævet Trosbekendelse. Der er Tilfælde, hvor vi ikke kan sige »Freden først og fremmest«. (»Jeg er ikke kommet for at bringe Fred, men Sværd«).

Men din politiske Mening om en Krig er ikke noget »Sværd«, du skal kæmpe med. Den berettiger dig ikke til at erklære dine Venner Krig.

»Salige er de, som arbejder for Fred«. Og det gør man for Tiden ofte ved at *tie*.

C. B.

Horisonten rundt

Offervillighed

I et Brev til de katolske Menigheder i Norge har Biskop Mangers bl. a. paalagt de norske Katoliker den største økonomiske Offervillighed. »Alle maa efter Evne bidrage til, at vi kan fortsætte vort kirkelige Arbejde i Norge. I ved jo alle, at vi hovedsagelig lever af Gaver fra Udlandet. Disse Gaver vil nu udeblive, og det vil derfor blive umuligt for Vikariatet at give de sædvanlige Subsidiar til Stationerne. Derfor maa vore Søstre og øvrige Trosfæller gøre alt, hvad de magter, for at deres Præster kan fortsætte deres Arbejde paa de forskellige Steder.«

Omend i mindre Grad staar vi her i Danmark overfor tilsvarende alvorlige Vanskeligheder. Den Dyrtid, som vi næppe undgaar, vil gøre det vanskeligt for mange blot at opretholde Størelsen af de Bidrag, de plejer at give i Kirkeskat eller anden Hjælp til det kirkelige Arbejde. Og ogsaa for dette Arbejde stiger Udgifterne, samtidig med at der vil blive stærkere Brug for karitative Midler.

Paa dette Tidspunkt kan vi nøjes med at henvise til dette Problem og bede alle være rede til at gøre deres yderste for at løse det gennem personlige Af-savn, naar det for Alvor banker paa hos os.

Polakker i Danmark

Uden at bryde den strengt neutrale Holdning, som er vor kristne og nationale Pligt, har vi Lov til at tænke paa vore mange polske Trosfæller her i Landet, som nu oplever, at deres Fædreland, der led saa forfærdeligt under Verdenskrigen, nu atter hærages af en Storkrig. Rundt om i Danmark har der været afholdt særlige Fredsgudstjenester i vore Kirker, hvor Polakkerne har bedt for deres ulykkelige Land. Vi har bl. a. modtaget et Udsklip af »Kolding Folkeblad«,

som fortæller om en saadan Gudstjeneste, ved hvilken Pastor Rijkevorsel kaldte til Bøn om Fredens Genoprettelse.

Krigen ændrer Søstrenes Ordensdragt

Krigens Rædsler er saa store, at vi egentlig bedst fatter den ved Betragtning af de smaa Ting. Saadan læser vi i et engelsk Blad om Fremstillingen af særlige Emblemer, hvor der omkring et Kors og Bogstaverne RC (Roman Catholic) staar Ordene »In case of injury call a catholic priest«. Disse Emblemer kan baade faas paa Naale til at fæste i Tøjet og trykt paa Gummi til Fastklæbning paa Gasmasker. Ogsaaovre fra England kommer der Meddelelse om, at Kardinal Hinsley har til-ladt forenklet Hovedbeklædning for Ordenssøstre, der tager Del i Civilbefolkningens Beskyttelse. Hovedsagen i Ændringen er Nødvendigheden af paa faa Sekunder at kunne fastgøre en Gasmasker.

Svensk Bladkoncentration og den danske

I det svenske »Hemmet och Helgedomen« for 1. September meddeles, at man »ligesom i Danmark« har anset det for formaalstjenligt at slaa det katolske Menighedsblad og det katolske Ungdomsblad sammen til et enkelt Blad. Sammenslutningen motiveres med Trykudgifternes Stigning og desuden Nødvendigheden af en grundig Reorganisation af de katolske Tidsskrifter. Pastor Theeuwes er fra 15. Sept. udnævnt til Hovedredaktør.

Mange Læsere har i den forløbne Tid forespurgt os, hvordan det »gaar« efter den hjemlige Bladsammenslutning. Vi kan svare, at alt gaar efter Forventning. Redaktionelt har Ugebladet nu en større Stab af trofaste Medarbejdere end nogensinde før i sit lange Liv, for-

uden at (som man har set) en Mængde Læsere benytter Bladet til at faa Svar i Vanskeligheder og forelægge deres egne Forslag og Idéer. I ganske særlig Grad mærker vi, at vi er ved at faa Provinsen godt i Tale, og vi fortsætter vore Bestræbelser for at gøre Ugebladet til det virkelige Menighedsblad for hele Landet. Økonomisk har Ugebladet været Arving til en meget vanskelig Annoncesituation, som i en Overgangstid nødvendigvis maatte nedsætte Indtægterne, ligesom Abonnementsflytningerne og den ny, billige Pris har afstedkommet et uhyre Arbejde med tilhørende Besværligheder.

Men vi er sikre paa, at baade Svenskerne og vi i de kommende svære Tider vil være vore Biskopper dybt taknemlige for, at de i det rette Øjeblik ved Pressekoncentration gav os fordoblet Modstandskraft overfor de økonomiske Prøvelser, disse Aar vil lade os komme ud for.

Den dansk katolske Billedbog

Vi begynder paa Midtsiderne en stor Artikelrække om alle Vikariatets Sogne, Kirkerne og de mange Institutioner. Saa vidt muligt vil vi i vid Udstrækning henvende nyt Billedmateriale, som engang vil kunne anvendes i et stort Billedværk om den katolske Kirkes Genrejsning i Danmark. Vi stoler paa, at Præster, Søstre og Lægfolk vil kappes om at laane os gode Billeder. Artiklerne begynder med vor gamle Hovedkirke, men fortsætter ellers i tilfældig Orden, efterhaanden som vi faar Billedstoffet samlet.

Konfirmation i Næstved

Hs. Excellence Biskop Suhr holdt Søndag d. 10. September Konfirmation i Næstved, hvor der var samlet ikke mindre end 83 Konfirmander. I næste Nummer følger et Referat derfra.

Fremstød eller Konsolidering?

Det har interesseret Dagspressen, at vi i sidste Uge kunde meddele, hvordan Krigen har nødsaget vor Biskop til paa ubestemt Tid at udsætte en stor dansk »Katolikdag«. Mon ikke mange Ikke-Katoliker i den Anledning har sagt til sig selv, at Krigen saaledes har standset et katolsk »Fremstød« herhjemme? Naar man færdes en Del i mange forskellige Kredse, har man jo ikke kunnet undgaa at bemærke en udtalt Forventning om, at »jeres nye danske Biskop« vil sætte fuld Kraft paa den katolske Aktivisme. Noget som Krigen altsaa nu har sat en foreløbig Stopper for.

Det er forøvrigt ikke alene udenforstaaende Kredse, hvis Tanker har gaaet i denne Retning. Siden Biskop Suhrs Ankomst til Fædrelandet har vi mødt en lignende Forventning hos mange Katoliker. Forskellige Steder har man kunnet iagttage ligesom en Nedgang i Initiativet. Der ventes en Slags Marchordre, og meget prisværdigt stiller man sig i Rørstilling, parate til at lystre Ordren fremad. En Ordre, som Krigen nu har forsinket.

Vi er hverken bemyndiget eller overhovedet i Stand til at antyde, i hvilken Retning Hs. Excellence Biskoppens Direktiver paa den nu aflyste »Katolikdag« vilde være gaaet. Men selve Sagens Natur er tilstrækkeligt Grundlag for et Slags Dementi af de ovennævnte Forventninger om »Fremstød« i den skildrede Betydning. Vi behøver blot at overveje den virkelige Betydning af den »katolske Aktion«.

Ordet »Aktion« er paa en vis Maade vildledende. Det er ligesom med Ordet »Propaganda«. I sin første katolske Anvendelse var dette saa fredeligt og bundkristent som Ordet »Apostolat«, men fik af den religiøse Polemik efterhaanden tillagt en Bilklang af at dække alle mulige

utiltalende Midler i Apostolatets misforstaaede Tjeneste. Og da nu i vort Slægtled baade Storpolitiken og Reklamekunsten optog Propagandabegrebet, blev Ordet næsten uanvendeligt for os.

Aktionsbegrebet har ikke været Genstand for en lignende Forraaelse. Men det lider under, at det er et internationalt Ord, uden at det dog forstaaes fuldstændig ens hele Verden over. Overalt betegner det en Virksomhed, en Udfoldelse af Kræfter, men i bestemte Sprog leder det Tanken hen paa specielt en ydre, en udadvendt Virksomhed. For nogle Aar siden drøftede derfor engelske Katoliker, om ikke hellere man skulde oversætte den »katolske Aktion« ved f. Eks. »katolsk Liv« for derved at undgaa Misforstaaelser. Ordet var imidlertid slaaet igennem, og Fordelene ved et internationalt Udtryk for en verdensomspændende Bevægelse er indlysende. Man maa derfor nøjes med tydeligt at definere Ordet, saaledes som vi ønsker at benytte det.

Det er imidlertid rigtigt, at vi næppe kan definere den »katolske Aktion« bedre, end ved at beskrive den som en Bevægelse for »katolsk Liv«. Og Liv er i første Række noget indre, dets større eller mindre Udfoldelse udadtil det sekundære. Katolsk Liv (og altsaa katolsk Aktion) findes mindst lige saa godt paa det ensomme Sygeleje som paa den travle Bladredaktion. Kaldelsen til katolsk Aktion (katolsk Liv) betyder først og fremmest en Kaldelse til simpelthen at gøre Alvor af den kristne Tro, leve Troens Liv.

Nu er der ganske vist det ved Kristendommen (i Modsætning til f. Eks. Jødedommen), at Apostolat hører med til dens Væsen. Apostolat er ikke en særlig Opgave for enkelte, mens Flertallet »bare behøver at være Kristne selv«. Det at være Kri-

sten rummer Apostlens Opgave. Paa den anden Side er Apostolatet ikke en Slags Kristendommens Paatrængenhed. Det sande Apostolat er saare diskret og finfølede, fordi det baade tager Hensyn til Personlighedens Frihed og til Aabenbaringsens Krav paa kun at tjenes ved de ædleste Midler.

Selv om det katolske Apostolat maa bruge mange ydre Midler, er disse derfor meget langt fra at dække Apostolatets og Aktionens Mening. De er tværtimod en bestandig Fare, hvor nødvendige de end er. Forleden udtalte en meget anset katolsk Skribent fra U. S. A., Mgr. Sheen, sig til et engelsk Blad. Han har selv beskæftiget sig meget med den katolske »sociale Aktion«. Alligevel synes han ikke om den Form, som megen katolsk Socialinteresse har antaget i de forenede Stater. Der skrives, filosoferes og diskuteres forfærdelig meget, hvor han i Stedet vilde foretrække, at hver enkelt af de saaledes aktive Katoliker først spekulerede over, om han eller hun betaler sin Husassistent eller anden Medhjælp en Løn, som kristen Samvittighed kan forsvare. Ganske den samme Fare for at overse det selvfølgeligt første lurer paa den udadvendte apostoliske Aktion. Det er det katolske Liv, det kommer an paa, ikke Organisationernes store Apparat. Vi Mennesker er saa tilbøjelige til at unddrage os de nærmeste Krav ved at flygte enten op til de højsindede Abstraktioners Sfære eller ud i det næstekærlige Organisationsmageri.

Men naar den katolske Aktion først og fremmest betyder en Kaldelse til bevidst, gennemført katolsk Liv, saa er det urigtigt at betragte den som et »Fremstød« vendt mod nogen eller noget. Den er meget snarere — selv om Ordet lyder nok saa tamt og lidet inspirerende — en »Konsolidering«.

Den aandelige Verdenssituation stiller Kristendommen overfor flere store, meget farlige Angreb. Den umiddelbare Reaktion heroverfor er naturligvis

Modangrebet. Man ønsker at sætte kraftigt og maalbevidst ind mod Angriberne og besejre dem i aaben Kamp paa Aandens Slagmarker. Og mange mener, at heri ligger Betydningen af den katolske Aktion.

Men man kan ogsaa besinde sig paa, om ikke der er en naturligere Vej. Med en Storkrig rasende omkring os har vi et Billede lige for Haanden. Ingen af Krigens Parter vovede det store Spil, før de havde styrket deres militære Kraft til højeste Ydeevne. Men hvis en af Parterne havde naaet en Forsvarsstyrke langt ud over Modpartens, vilde Krigen ikke være begyndt.

Nu er Kristendommens Stilling i den aandelige Kamp en ganske enestaaende. Den er nemlig Sandheden, den eneste fulde Sandhed. Paa lige Fod med enhver anden Tro eller Vantro maa den sejre. De andres Chance er den eneste, at deres Tilhængere er mere gløden- de i deres Tro, end vi Kristne er i vor, at de er mere helstøbte Repræsentanter for deres Vildfarelser, end vi er helstøbte Repræsentanter for Guds Sandhed. Virkeliggør vi Kristendommen, saa at Kristi Lære er synligt, haandgribeligt Liv i vort Liv, vil al Maalbevidsthed paa Vildfarelsens Side intet kunne stille op.

Det er sikkert den rette Baggrund for den katolske Aktion.

Vi kaldte den en »Konsolidering«, fordi den gaar ud paa at sikre den kristne Værdi af det kristne Liv. Der er mange Lag af gamle Vaner, som maa nedbrydes, for at Daabsnaadens Kræfter kan komme til at forme vort Liv til kristen Helstøbthed. Og det er her, vi maa sætte ind, ikke paa det udadvendte Apostolat. Som vi sagde før: vi er ikke først Kristne og siden *desuden* Apostle. Sætter vi ind paa at være hele Kristne, er vi Apostle. For saa prædiker Kristus selv gennem vort Liv.

For at vende tilbage til Udgangspunktet: Krigen har nødsaget vor Biskop til at aflyse »Katolikdagen« med dens Program for vore fælles Bestræbelser. Men vor ikke-katolske Omverden er kun gaaet Glip af den Sensation, som først vil være sensationel, naar den virkeliggøres: vor katolske Aktion med det Maal at gøre os til hele Katoliker, der vidner om Kristus, fordi Kristus selv, uhindret af vor Menneskelighed, vidner gennem vort Liv.

Og selv har vi — om end ikke med vor Biskops Ord — en »Marchordre«, som vi aldeles ikke behøver at afvente i Uvirk-somhed: Kirkens Ordre til »katolsk Aktion«, der tager sin Udgang i Deres private Liv som i vort, og som lyder paa at lade Guds Vilje ske i selv de mindste Ting.

H. D. T. K.

Lucius, som Han i sin Godhed har kaldet til Troens Forskole, og at befri ham for al Hjertets Blindhed, saa at han bedre og bedre for hver Dag maa tjene Ham i Hans Kirke«.

»Jesus Kristus, som vi tilbeder,« sagde Præsten, »lagde sin Haand paa Mennesker for at velsigne dem, og nu velsigner Han dig gennem mig — for at helbrede dig fra din Synd og hjælpe dig til at blive en god Kristen.«

5. *Saltet.* »Og nu har jeg endnu en Ting at gøre, før du kan gaa. Har du nogensinde smagt Mad, som man havde glemt at komme Salt i? Hvordan var den?«

»Uden Smag.«

»Ja. Og nu skal din Sjæl bespises med Læren om den sande Gud, og den maa du flittigt følge med i flere Maaneder igennem. Gud vil krydre sin aandelige Føde, saa du gerne lytter. Som Tegn herpaa vil jeg nu give dig lidt indviet Salt.«

Saa lagde Præsten Saltet paa Lucius' Tunge med disse Ord: »Lucius, modtag Visdommens Salt. Maatte det tjene dig til evigt Liv.« Derpaa bad han en Bøn om, at Lucius maatte have Smag for den Lære, han nu skulde modtage om Troen, saa at han maatte holde ud i Belæringen, indtil han var døbt.

6. *Katekumen.* »Nu har jeg gjort dig til Katekumen,« sagde Præsten. »Ordet er svært — men der er et andet og lettere Ord for det — en *Hører*. I nogen Tid maa du være Hører, men om du gør gode Fremskridt, vil du i Fastetiden blive en *Udkaaret*, og til Paaske en af de troende. Men allerede nu er du hørt op med at være Hedning. Du tilhører os, og vi kan kalde dig Kristen.«

Præsten fandt nu en Gudfader til Lucius, en Mand ved Navn Petrus, som skulde holde et Øje med ham og hjælpe ham paa alle Maader — holde ham fri for daarligt Selskab og sørge for, at han kom til Undervisningen.

Nu maatte han saa i adskillige Maaneder gaa til Præsten for at blive belært, og han fik fortalt, at der kun var een Gud,

Daaben i Oldkirken og nu

II. Lucius bliver Katekumen

For 1500 Aar siden

Den Ritus, vi følger ved en Daab i vore Dage, er fremvokset af den Ritus, som blev benyttet i Rom for mange Aarhundreder siden. Vi kan kun forstaa den, hvis vi kender den gamle Ritus. For at følge med i denne har jeg digtet en hedensk Dreng Lucius, som ønsker at blive Kristen. Sidste Uge beskrev jeg hans første Skridt — hvordan han gik til en

Præst, som 1. spurgte ham ud om hans Motiv, 2. tre Gange aandede paa ham og 3. gjorde Korsets Tegn over ham.

Denne Uge vil jeg fortsætte med at beskrive de to yderligere Ting, som Præsten gjorde ved deres første Møde.

4. *Haandspaalæggelse.* Præsten lagde sin Haand paa Lucius' Hoved, mens han bad Herren om »at se paa Hans Tjener

som engang vilde komme for at dømme Verden, og at han maatte overholde de ti Bud. Sommetider var det meget svært at holde sig paa rette Vej, og Djævelen fristede ham svært. Men saa huskede han, at Præsten havde aandet den onde bort, og at han var blevet mærket med Korset for at tilhøre Gud, og saa forsvandt Fristelserne. Regelmæssigt kom han til Messe og stod sammen med de andre Hørere bagest i Kirken, men han maatte gaa forud for Evangeliet. Han kunde aldrig faa Præsten til at fortælle ham, hvad der skete, naar han var gaaet. Engang hørte han Præsten sige til en af de troende, at han skulde tilgive en anden, saadan som Bønnen forlangte. Lucius spurgte bagefter: »Hvad er det for en Bøn?« Men Præsten smilede blot og svarede: »Det maa jeg ikke fortælle dig, men til rette Tid vil du faa det at vide.« Saadan gik Tiden indtil Fasten, hvor der skete en hel Del, som vi vil beskrive næste Gang.

I vore Dage

4. *Haandspaalæggelse.* Denne findes stadig paa dette Sted i

Daabsceremonierne. Den er altid blevet anset for at være den Handling, der gjorde Daabskandidaten til Katekumen. St. Martin (som døde i 397) prædikede engang for Befolkningen i Chartres, som endnu var en hedensk By, og han omvendte dem ved et Mirakel. Da de saa bøn-faldt ham om at gøre dem til Kristne, lagde han Haanden paa dem. Han sagde: »Det er ret og rimeligt, at I bliver gjort til Katekumener her paa denne Mark, hvor Martyrer modtog Indvielsen.«

5. *Saltet.* Denne Ceremoni og den ledsagende Bøn gaar 1500 Aar tilbage. Det er en særlig romersk Skik.

Hele denne første Del af vor Ceremoni svarer til den Ritus, som fulgtes, naar en Hedning blev indladt til Undervisning. Der kunde gaa flere Aar, før han gjorde det næste Skridt — som svarer til den første Exorcisme i den nugældende Ritus. Som vi næste Gang vil se, hører denne til den endelige Daabsforberedelse, der gerne fandt Sted i Fasten.

Dom Columba Stenson O. S. B.

være med til en saadan »Nach Primiz«. Allerede da jeg kom ind i Opgangen, forbavsedes jeg ved at se de grønne Træer, der var opstillet her; dem huskede jeg ikke at have set før. Men da jeg saa lidt efter fik Øje paa røde Draperier og kunstige smaa Græsrabatter, der var anbragt hele Vejen op til 3. Etage, hvor Familien Sørensen bor, gik det op for mig, at det selvfølgelig var Udsmykning i Anledning af Morgendagens Fest. Hele Lejligheden duftede af Blomster og Buksbom, saa man næsten bare af den Grund følte sig helt højtidelig til Mode. Forøvrigt var det en meget træt Familie vi traf. Som rigtig gode, gammel-dags Fester varede ogsaa denne i 8 Dage, og den var allerede begyndt for 2 Dage siden, da den unge Præst var kommet hjem. Ustandselig havde der været Rykind af gratulerende Venner og Bekendte, de fleste medbringende Gaver, som f. Eks. Kager, Æg, Smør, og saa naturligvis Blomster i Massevis. Man havde virkelig Indtryk af, at der, som der stod skrevet over Indgangsdøren, var vederfaret dette Hjem

I St. Ansgar denne Søndag

Ligesom da München hilste

Pastor Olaf Sørensen

I Dag, Søndag d. 17. September synger vor nye Præst, Olaf Sørensen sin første Højmesse i St. Ansgars Kirke. Under vore smaa Forhold, hvor en ny dansk Præst ikke er et hyppigt Syn, har vi ekstra Grund til at fejre Begivenheden paa rigtig katolsk Vis. For at give et lille Indtryk af, hvad det vil sige, har vi bedt Fru Astrid Holst, som deltog i Festligheden i München, da Pastor Sørensen sang sin første Højmesse dér, om at fortælle, hvordan det gik til blandt bayerske Katoliker. Samme over-

strømmende Festglæde kan Danskere vist desværre ikke præstere, men det bør alligevel vise sig, at ikke mindst Hovedstadens unge Katoliker møder op i stort Tal og saaledes viser deres Glæde over Dagens Begivenhed.

*

For en Maanedes Tid siden var jeg til Stede i München, da Pastor Sørensen dér fejrede sin første Højmesse i sine Forældres Sognekirke. For mig var det en helt ejendommelig Oplevelse at

Pastor Olaf Sørensen
paa Festdagen i München

Levitessen. Pastor Sørensen assisteres af to Venner fra Propagandakollegiet, en Inder og en Amerikaner.

Lykke, og at Folk af Hjertet tog Del deri.

Næste Morgen tidlig afhentes Pastor Sørensen af en hel Flok hvidklædte Smaapiger. En af dem, den lille »Primiz Brud«, bar paa en Pude en Stola og en Krone, dannet af Myrter. Det var morsomt at se den Alvor, hvormed hun gik op i sit Hverv, og at høre den Betagelse, der var i hendes Stemme, da hun i et langt Digt mindede den unge Præst om det lykkelige og ansvarsfulde Kald, han havde efterkommet. I Procession førtes han derefter ind i den fyldte Kirke. Endnu maa jeg smile, naar jeg tænker paa den Uro og Travlhed og Forvirring, der havde været, før det lykkedes at faa Processionen stillet op; det saa virkelig saa smukt og saa festligt ud, da den langsomt skred ind. Men jeg kunde ikke lade være med at tænke paa, om der mon altid er saadanne smaa Forspil bag Kulisserne, ogsaa før vore smaa hjemlige Processioner.

Hvor var der dog mange Mennesker i Kirken! Et Par Tusinde blev der sagt, og morsomt var det at se ud over alle de mange Hoveder. En mærkelig Tanke, ogsaa senere under Forvandlingen, at alle disse manges Opmærksomhed var samlet om det samme. Det er i saadanne Stunder, at man næsten føler de

Helliges Samfund. Og hvor de kunde synge! Efter den meget smukke og meget festlige Levitmesse sang vi: Store Gud, vi lover dig ... Vi, som er saa gennemreflekterede og altid saa iagttagende os selv, gribes altid særlig stærkt ved at mærke, hvor disse oprindelige Mennesker giver sig Øjeblikket i Vold. I Nærheden af mig stod nogle Bønderfolk fra Bayern. Hvor de sang med! Et Par af dem alt imens Taarerne løb dem ned over Kinderne.

Og saa kom næste Del af Festen! I et af Fader Kolpings Svendehjem samledes vi, ca. 80 Mennesker, til Middag. Salen var saa festlig pyntet, alt saa ualmindelig talentfuldt arrangeret. Jeg maa sige, at min Agtelse for Søstre steg om muligt endnu en lille Tand. Hvilket opofrende, uegennyttigt Arbejde der laa bag det hele! De alene havde tilrettelagt alt, lavet Mad, dækket Bord, sørget for Underholdningen. Skade, at Søstres Ordensregel ikke tillader dem at spise sammen med andre; de kunde ellers nok have fortjent at sidde med blandt Hædersgæsterne. Nu blev der dem imidlertid ingen særlig Hyldest til Del, men jeg tænker, at Vorherre har beredt særlig fine Pladser i Himlen netop for Søstre!

Det var morsomt at se de mange Nationaliteter, tyske,

danske, amerikanske, japanske, indiske, Pastor Sørensens Venner fra Rom. Navnlige Inderen gjorde stor Lykke. Han havde skrevet en lille Tale og faaet den oversat til Tysk og læste den nu op med en forbavsende Frejdighed. Saa var han ogsaa køn at se paa med den brune Lød og de skinnende hvide Tænder. Ingen af de øvrige Festtalere vakte en saadan Begejstring.

Kun de af Søstre saa vel instruerede Børn formaaede at fordunkle hans Stjerne. De spillede Klaver, Violin og sang flerstemmige Sange. Henrivende smaa lyserøde Engle med forgyldte Vinger kom flyvende direkte fra Himlen: Ikke alene havde St. Peter lukket Porten op for dem »uden at knurre«, men han havde oven i Købet opmuntret dem stærkt til at flyve ned til Jorden, da han kom i Tanker om O. S.s Fest! Paa St. Peters Bud sang de deres glædeste Viser, spillede paa Triangel, Violiner og Trommer og ringede med smaa Klokker. 17 forskellige »Numre« var der paa Børnenes Program, saa det vilde føre for vidt at omtale dem alle. Men sjældent godt blev de udført, som f. Eks. de Schwabiske Piger, som dansede Folkedans og fremsagde deres Gratulation i Dialekt, eller som Drengene, der opførte: Hvis man altsaa ikke havde os Ministranter! Aah, hvor vi morede os, saa godt, at vi daarlig mærkede, at vi havde siddet 4 Timer til Bords paa den samme haarde Stol.

Men som sagt, Festen var stadig ikke forbi. Der maatte laves endnu adskillige Kopper »rigtig Bønne-Kaffe«, før den sidste Gratulant var blevet beværtet og havde hørt nok om det fjerne Sted, hvor den unge Præst skulde have sin Gerning i Fremtiden. Det er sikkert ikke saa faa Münchenerne, der i Dag sender varme Tanker hertil, og som sammen med os andre ønsker, at Dagen i Dag for Pastor Sørensen maa blive en festlig Indledning til et langt Livs Arbejde for den danske Mission.

Astrid Holst.

Hil dig Maria!

12. September, Marias Navn

Hvis du ønsker at øse rundeligt af det guddommelige Livs Kilde, saa gaa til Maria; bed hende om at lede dig til denne Kilde; fremfor nogen anden Skabning er det hende, der fører dig til Jesus. *Vitam datam per Virginem gentes redemptæ plaudite*: I genløste Folkeslag, lovpris Livet, som skænkes ved Jomfruen!

Derfor kalder vi hende med Rette »*Mater divinæ gratiæ*«, »den guddommelige Naades Moder«.

Derfor anvender Kirken ogsaa dette Skriftsted paa hende: »Den, som finder mig, skal finde Livet og øse Frelse hos Herren«: *Qui me invenerit, inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino*. Frelsen, vore Sjæles Liv, kommer kun fra vor Herre Jesus, han alene er den eneste Midler; men hvem vil føre os til ham med større Sikkerhed end Maria? Hvem evner vel bedre end hans Moder at gøre ham naadigt stemt imod os?

I eet og alt skal vi efterligne Jesus: Han, det evige Ord, har valgt sig Maria til Moder; saadan skal ogsaa vi vælge hende til vor Moder og nære en barnlig Hengivenhed for hende.

15. September, Marias syv Smerter

Ligesom den hellige Jomfru var forenet med Jesus, dengang hun i sin Tid ofrede ham i Templet, saaledes vil hun mere end nogen Sinde sætte sig ind i hans Følelser og dele hans Lidelser i den Stund, da Jesus fuldbyrder sit Offer.

Lad os bede den hellige Jomfru om at gøre os delagtige i Betragtningen af Jesu Lidelser og give os Part i den Medfølelse, hun yder ham, for at vi dér kan vinde Had til Synden, der har krævet en saadan Sonebod.

For haandgribeligt at tilkendegive hvilket Udbytte Betragtningen af Jesu Lidelse frembringer, har det undertiden behaget Gud at præge Jesu Saarmærker paa Helgeners Legeme, saasom St. Frans af Assisi. Lad os ikke ønske disse ydre Tegn, men lad os bede om, at den lidende Kristi Billede maa staa præget i vort Hjerte. Lad os bønfalde den hellige Jomfru om denne dyrebare Naadegave: Præg, o Moder, i mit Hjerte uudslettelig hans Smerte, alt, hvad han paa Korset led!

O Moder, »se dér din Søn«! Ved den Kærlighed, du nærer til ham, lad Mindet om hans Lidelser følge os overalt.

O Kristus Jesus, se dér din Moder! Lad os for hendes Skyld lide dine Smerter sammen med dig for at blive dig lig!

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

I Rom har man for nylig paabegyndt Opførelsen af en ny Centralbanegaard. Blandt andet vil den i helt moderne Stil holde Bygning komme til at rumme et Kapel, saaledes at de rejssende kan faa Lejlighed til at overvære den hellige Messe uden at forlade Banegaarden. Kapellet skal betjenes af Salesianerne og skal gennem en underjordisk Tunnel staa i Forbindelse med disses Kollegium i Via Marsala.

*

Katolikerne i Holland har besluttet — og faaet Tilladelse til — at rejse et Monument for den hellige Willibrord, Nederlandenes Apostel, paa den største Plads i Utrecht.

*

I Kanada indledtes i Slutningen af August Jubilæumsfestlighederne for Grundlæggelsen af Jesuiterfortet St. Marie, som for 300 Aar siden blev grundlagt af Jesuiterne som en af de yderste Forposter i Ny-Frankrig. Fortet er Kanadas ældste Ruin og ligger idag malerisk i Læ af høje Elmetræer. For 300 Aar siden var det med sine fem Stenbastioner, sine Udfaldsporte, Mure og Palisader Kontinentets stærkeste Fæstning vest for Boston og Quebec. Ved Siden af Ruinen knejser nu en Martyrkirke, der rummer Gravene med de Jesuitermissionærer, der grundlagde Fortet og led Martyriet for Huronerindianernes Vaaben.

*

I en af Londons Forstæder er der i forrige Uge forøvet et alvorligt Kirkeran mod den derværende katolske Kirke. Ukendte Ugerningsmænd er om Natten trængt ind og har brudt Tabernaklet op og derpaa røvet Monstrans, Kalk og Ciborium samt en Del andre kirkelige Brugsgenstande. De konsekreerede Hostier fandtes om Morgenens strøet ud over Altertrinene.

Efteraarets Retrætedage

Hos Liobasøstrene i Ordrup afholdes Efteraaret igennem en Række Retrætedage. Vi bringer den fuldstændige Liste, saa enhver kan beslutte sig til Deltagelse i god Tid.

1. Oktober: for Herrer (P. Bender).

8. Oktober: for Spejdere (Pastor Geertz-Hansen).

3 Dages Exercitier for unge (specielt for Elever fra Realklassen og Gymnasiet).

14. Okt. Aften—18. Okt. Morgen: for unge Piger.

18. Okt. Aften—22. Okt. Mor-

gen: for unge Mænd (P. Coenen).

29. Oktober: for unge Piger (P. Coenen).

5. November: for gifte Damer (Mødre). (Pastor Benzon).

12. November: for unge Mænd (Pastor Geertz-Hansen).

19. November: for Damer (P. Bender).

26. November: for Medlemmer af Mariakongregationer (Herrer) (P. Groteclaes).

3. December: for Medlemmer af Mariakongregationer (Damer) (P. Groteclaes).

Danmarks Biskpekirke

Sct. Ansgars Kirke i København

Sct. Ansgars Kirke — Vikariats Hovedkirke — er nøje knyttet til Katolicismens Historie her i Landet siden Grundloven af 1849. Det nuværende Sct. Ansgars Sogn er det ældste endnu eksisterende danske Sogn og omfattede i sin Tid alle de Katoliker — hovedsagelig indvandrede — der efter Kirkeomvæltningen søgte de udenlandske Diplomaters Kapeller som de eneste Steder, hvor der — efter særlig Statsliladelse — afholdes regelmæssig Gudstjeneste. Fra 1746 var det udelukkende de kejserlig-kongelige østrigske Gesandtskabspræster, som forestod den katolske Menighed. Som Følge af Grundloven ophævedes imidlertid det østrigske Patronat, og de danske Katoliker fik fra nu af deres egne statsanerkendte Sognepræster.

Grundstenen til den nuværende Sct. Ansgars Kirke lagdes i 1841 i Henhold til Vinhandler Chr. P. Bianco's højsindede Testamente. Allerede i 1842 foretoges Indvielsen; imidlertid fungerede Kirkebygningen indtil 1860 som østrigsk Gesandtskabskapel, og først fra det Tidspunkt stammer Navnet Sct. Ansgars Kirke. Paa Marias Fødselsfest i 1865 konsekrederes Kirken, og i 1868 oprettedes det danske apostoliske Præfektur under Ledelse af Pastor Herman Grøder, der allerede havde været Præst ved Sct. Ansgars Kirke siden 1859. I 1860 knyttedes som Kapellan til Kirken Pastor Johs. v. Euch, der senere — efter det apostoliske Vikariats Oprettelse i 1892 — blev den første katolske Biskop i Danmark efter Reformationen.

Det blev en historisk Dag for den katolske Kirke i Danmark, da Biskop v. Euch i Oktober 1892 holdt sit Indtog i sin Residenskirke Sct. Ansgars Kirke — i København. Alle — og ikke mindst Biskop v. Euch selv — følte, at nu var Baandet paany knyttet med den katolske Middelalder, det danske Riges Glansperiode, hvor en Valdemar den Store sad paa Tronen og hans Ven, Ærkebiskop Absalon var Nordens Primas.

I Virkeligheden maa man forbavses, naar man ser, hvad Biskop v. Euch har udrettet i Danmark, først som apostolisk Præfekt og senere som apostolisk vikar. Fra Sct. Ansgars Biskpekirke i Bredgade har Katolicismen paany bredt sig ud over vort Fædreland; herfra ledede Biskop v. Euch med sin overlegne Aand og aandelige Kraft Genrejsningen af vor hellige Kirke i Danmark.

Mang katolske Begivenheder har i Aarens Løb fundet Sted i Sct. Ansgars stemningsfulde og højtidssprægede Rum, hvor de nordiske Helgener skuer ned paa de troende fra Vægmaalerierne i Apsis over Højaltet Unge og gamle er her flokkedes om vore Overblyer og lallose har her mottaget Firmelsen af deres salvede Hænder.

I Februar 1939 oplevede vor gamle Biskpekirke en Dag der steds vil staa som en Mærkepæl i den katolske Kirkes Historie herhjemme. Det var hin ufølemlige Stund, da en af Landets egne Sønner, paa Sct. Ansgars Fest, i Biskop Absalons mindere Slød, tog Sct. Ansgars Bispestav i Hænde i det gamle ærverdige Guds Hus, der bærer Sct. Ansgars Navn (Provikar Pastor Flynn).

▲ Apsis og Højaltret
i Sct. Ansgars Kirke

◀ Et Blik op gennem
Midt-ribbet

▲ Sct. Ansgars Kirke — set over fra Anlægget
Ioran Sø- og Handelsretten

Y Et lidt ældre Billede af Kirkens Portal

Liturgisk Kalender

September

17. S. 16. Søndag e. Pinse (710); 2. Sæt Bønner: Frans af Assisis Saarmærker (1079), 3. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
18. M. St. Josef af Cupertino (1080); 2. For Paven.
19. Ti. St. Januarius og Lidelsesfæller (1081); 2. For Paven.
20. O. *) Tamperdag (717); 2. St. Eustachius og Lidelsesfæller ([28]), 3. Vigilien ([2]), 4. For Paven; Slutningsevng.: Vigiliens (1082). — *Eller*: Vigilien ([1]); 2. St. Eustachius og L. ([28]), 3. Tamperdagen (717), 4. For Paven; Slutningsevng.: Tamperdagens (720). — *Eller*: St. Eustachius og L. ([27]); 2. Tamperdagen (717), 3. Vigilien ([2]), 4. For Paven; Slutningsevng.: Tamperdagens (720).
21. T. ST. MATTHÆUS, Apostel og Evangelist (1083).
22. F. *) Tamperdag (722); 2. St. Thomas af Villanova (1085), 3. St. Mauritius og Lidelsesfæller (1085), 4. For Paven. — *Eller*: St. Thomas af Villanova (1085); 2. Tamperdagen (723), 3. St. Mauritius og L. (1085), 4. For Paven; Slutningsevng.: Tamperdagens (307).
23. L. *) Tamperdag (725); 2. St. Linus ([9]), 3. St. Thecla (1086), 4. For Paven. — *Eller*: St. Linus (1086); 2. Tamperdagen (725), 3. St. Thecla (1086), 4. For Paven; Slutningsevng.: Tamperdagens (732).
24. S. 17. Søndag e. Pinse (714). — *I konsekrede Kirker*: KIRKEVIELSESFEST ([77]).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammen­sluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17, Postgiro 57042. Kasserekontor: St. Annæ Plads 28

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarlaet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udlænd 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Smaalandsk Vækkelse

Harry Sjöman: »Der brænder en Ild« (De unges Forlag).

Vi har før fortalt om denne svenske Forfatter, som skildrer religiøst Liv blandt svenske Landboere og Jernværksfolk. Den ny Roman foregaar i Smaaland for 60—70 Aar siden og er, trods den »forkyndende« Form, der er saa almindelig i protestantiske religiøse Bøger, sober Menneskeskildring. Hvor fremmed det protestantiske Missionshus' apostoliske Form end er for katolsk Natur, indrømmer vi gerne Bekendelsens ægte Religiøsitet. Iøvrigt kan vi henvise til et Brev fra Johannes Jørgensen til Forfatteren. Den katolske Digter siger, at han sjældent har læst en Bog, der saa helt igennem har interesseret ham — ja, mere end det: har grebet og rørt ham. L. H.

Dogmatisk Lærebog

Michael Schmaus: »Katholische Dogmatik. II. Schöpfung und Erlösung« (Max Hueber, München).

Om andet Bind af Münsterprofessorens Dogmatik bliver jeg nødt til at gentage mig selv og atter fremhæve, hvad jeg i Vinter skrev om denne Lærebogs Fortrin frem for de gængse. Professor Schmaus har taget det lykkelige Initiativ at opgive Opdelingen i Teser med Drøftelserne af tallose »Skolemeninger«, som kun kan bringe en Teologihistoriker i Affekt, og til hvis Løsning man i det væsentlige møder med »Autoriteter«, som lægges paa de respektive Vægtskaale uden at bringe Studenten Klarhed. Schmaus har for det første forsøgt at skrive en sammenhængende Troslære ud fra vor Tids Behov. Personlig tror jeg ikke, jeg kender nogen stor Dogmatik, der med samme Tryghed kan lægges i en protestantisk Teologs Hænder i Tillid til, at han vil kunne forstaa den. Naturligvis kommer alle de vigtige »Teser« med, men de følger sig sammen paa naturlig Maade, ligesom den gudsøgende Sjæls skridtvise Fremtrængen i Mysteriernes Verden. Det tager ganske anderledes Plads op end den tørre skolastiske Form, men det vindes ind ved at sløjfe alle Diskussioner, som ikke bevæger vor Tid. I Argumentationen spiller »Autoriteterne« ogsaa den beskedne Rolle, St. Thomas (som Schmaus i det væsentlige følger) tilkender dem. I Stedet for de udslyngede Navne i Massevis faar man et enkelt eller to med et større Citat, som viser Kirkefaderens eller Teologens Opfattelse i hele dens Sammenhæng. Ofte kan

Professor Schmaus ved disse lange Citater spare sig sin egen Udredning af et Spørgsmaal og lade f. Eks. St. Augustin, St. Thomas eller Newman føre Argumentationen igennem.

Som Haandbog til hurtigt Opslag egner denne Dogmatik sig ikke. Men i sammenhængende Læsning byder den mere end dogmatiske »Resultater« — en dogmatisk Syntese, hvori Fromhed har staaet Lærdommen bi.

H. D. T. K.

Billige franske Smaabøger

Det store franske Forlag Gallimard (N. R. F.) udgiver under Ledelse af André David en katolsk Bogserie. Paa Titelbladet af de smaa billige Hefter, der minder om Pauluskredsens, finder man Navne som Paul Claudel, Henri Ghéon, Francis Jammes, Charles Péguy o. a. Arnold Busck's Boghandel, der interesserer sig meget for katolsk Literatur, har tilsendt os tre af de sidst udkomne Hefter i denne Serie. Prisen er Kr. 1,15 pr. Stk.

»Pages choisies«, et Udvalg af St. Thomas af Aquins vigtigste Tekster, er udgivet af Yves Simon, Professor ved det katolske Institut i Paris. Teksterne, der indledes med et Forord af Jacques Maritain, er taget fra »Summa theologica« og »Summa contra gentiles« og behandler, foruden Gud, Mennesket, Naaden, ogsaa profane Ting som Samfund, Ejendom og Rente. Den udmærkede Oversættelse til jævnt fransk Sprog gør det muligt for den ikke filosofisk eller latintrænede Læser her at kunne gaa direkte til Thomismens Kilder.

Paa 42 smaa Sider ridser den ildfulde katolske Digter Georges Bernanos den hellige Dominikus' Liv op, en Række Scener, skiftende og virkelighedsnære som en Film. »Denne unge Kannik Dominikus, med det lyse Haar og de smukke Hænder, med den stærke og blide Stemme«, der stifter Prædikebrødrenes Orden og strør sine Brødre ud over Landene, fordi »Korn raadner, naar det hober op, men bærer Frugt, naar det saas«. Og tilsidst den patetiske Dødsscene, en ægte Bernanos-Skildring, fuld af en Lidenskabelighed, der ikke udelukker Humor.

»La France« kalder Charles Péguy's Søn den nye Samling af Prosa og Poesi fra Faderens Skrifter. Gennem hele Péguy's Værk gaar der en Lovsang til Fædrelandet. Mere end nogen anden har han bidraget til at vække Sansen for de kristne Livsværdier og vist, hvor dybt de har Rod i Frankrigs

Folk og Historie. Han lader Gud sige om Franskændene: »De har flere Fejl end andre. Men med alle deres Fejl holder jeg dog mere af dem end af alle de andre, som har betydelig færre Fejl. Jeg holder af dem, som de er. Det er jo kun mig, som er fejlfri ... Vores Fransk-mænd er som Folk er flest: faa Helgener, mange Syndere. Een Helgen, tre Syndere. Og tredive Syn-dere. Og tre Hundrede Syndere. Og flere. Men jeg kan bedre lide en Helgen, som har Fejl, end en Syn-der, som ingen har. Nej, jeg men-ner: Jeg kan bedre lide en Helgen, som har Fejl, end en ligegyldig, som ingen har ...«
E. N.

Af Efteraarets Børnebøger

Efteraarets Bogflod har ikke mindst Fart paa i den Flodarm, som hedder Børnelitteraturen. Af den første Sæsonoversvømmelse plukker vi en halv Snes Titler ud.

Hos Jespersen og Pio er udkommet *Felix Salten*: »*Perris*«, som i og for sig godt kunde nævnes i en anden Rubrik. Denne fine Fortælling om et ungt Egern er overmaade yndefuld, og Dyrets Forhold til et lille Menneskebarn er den smukkeste Poesi. Maaske voksne Dyreven-ner vil læse den med større Glæde end vore Børn.

For de rejselystne unge har samme Forlag udsendt *Lis Andersen*: »*Over Stok og Sten i England*«, der fører Læserne paa rigtig Vandrer-tur gennem dejlige Landskaber og morsomme gamle Byer og heldigvis fortæller mindst om London. Den er skrevet med god Forstaaelse af engelsk Mentalitet, naar lige undtages et Par Bemærkninger om Aarsagerne til svigtende Kirkebe-søg i Højkirken. Bogen rummer mange gode Fotografier.

Blandt Gyldendals Børnebøger er de bedste som sædvanlig skrevet for Drengene.

I en Klasse for sig er Rektor Henrik Madsens Forkortelse af *Johan Bojers* Lofotbog »*Den sidste Viking*«. Det er en kernesund Bog om Mod og Nøjsomhed, som fortjener sin Plads blandt de faa Ungdomsbøger, der vil kunne vare Generationer igennem.

William Heyliger har altid et opdragende Formaal med sine Bø-ger: at være med til at skabe unge Mandfolk. Handlingen i »*Paa Jagt efter Olie*« er lagt i en øde Texas-Egn, hvor to unge Ingeniører slaas med Naturens, Økonomiens og menneskelig Nederdrægtigheds Vanskeligheder og sejrer med deres gode Næver og Nerver.

Edw. S. Ellis har i »*Bjergkloftens Hemmelighed*« taget fat paa sit uopslidelige Indianeremne med ny Hovedpersoner. Det er den 21. Indianerbog af ham, som her findes oversat. Præsentation er vist derfor overflødig.

Det samme gælder *Walter Christ-mas'* fjerde Peder-Most Bog »*Paa*

Livet løs«, som nu afslutter Nyop-laget af hele denne klassiske Serie. Hvis de unge vil vide Besked om Bogen, kan de spørge deres Far, og er han ikke hjemme, deres Bedste-far. De kan begge huske den fra deres unge Dage.

For de store Piger fortæller *Valborg Dahl* i »*Vi klarer os selv*« om tre Pigebørn, som kommer til at staa ene i Verden, men forstaar at staa paa egne Ben. Der er lidt Backfish-Kærlighed i Tilgift.

*Margrethe Skovsted*s »*Annelise*« er meget demokratisk i Tendensen, der gaar ud paa, at Privatskole Pi-

gebørn er forfængelige, hovne og pjankede, mens man finder sund Naturlighed i Kommuneskolen. — *Ville Bendix Nielsen* (hende med *Hanny-Bøgerne*) skriver om »*Kari i Norge*«, en af de i de sidste Aar saa almindelige Vinterferiebøger uden Antydning af Originalitet. Og *R. Friis*: »*Prinsessen*«, som er for de noget mindre (10—11 Aar) handler — heller ikke opsigtsvæk-kende — om en lille moderløs Krigsflygtning i Pleje hos en for-drukken Vesterbroarbejder. Hun havner hos sin rige engelske Far, og alt er yndigt igen.

To Minutter hos Videnskaben:

Septembernattens Stjerner

Pater J. Wolfisberg S. J. begynder i Dag paa en Ru-brik, som nok skal samle Læsere. Pateren vil i ganske korte Artikler give os smaa Indblik i Videnskabernes Resultater, ofte med en apologetisk Pointe. Den over-ordentlig dygtige Lærer vil paa den Maade tage hele det katolske Danmark i Skole til et særdeles underholdende Kursus.

Hvad er det for Stjerner, der nu i Septembernatten lyser saa ual-mindelig klart paa den sydlige og sydøstlige Himmel?

Efter Mørkets Frembrud ses i Syd den røde Mars hænge lavt over Horisonten ligesom et stærkt Fly-verfyr; i Sydøst derimod ses Ju-piters blændende hvide Blus, fulgt i nogen Afstand af Saturns mere beskedne, dæmpede, rolige Skin.

Nu er det interessant at iagttage disse tre Planeters »Dansetrin« — to Skridt frem, omkring og eet til-bage! — i Løbet af Efteraaret og Vinteren. De gaar virkelig snart fremad og snart tilbage, idet deres Baner tegner Sløjfer paa Himmel-hvælvingen. Af de tre er Mars os nærmest, kun ca. 40 Millioner km fra Jorden ved Oppositionstid (sidst i Juli; Oppositionen svarer til Maanens Fuldmanefase). Jupiter er betydelig længere borte, medens Saturn er længst fra os af de tre.

Desværre aftager navnlig Mars' Lysstyrke meget stærkt i Løbet af Efteraaret, medens Jupiters Lys-fylde, skønt den ogsaa er dalende, dog holder sig betydelig over de klareste Fiksstjerner.

Det vil nu for Iagttageren vise sig, at de tre Planeter i Løbet af Efteraaret og Vinteren nærmer sig til hinanden; til sidst vil de danne et pragtfuldt Skue paa December-

himlen, navnlig naar den tiltagen-de Maanes Segl den 17.—21 Decbr. stryger lavt hen over Planeternes lysende Kæde i Vest.

Dele Sammentræf af de store Planeter kaldtes fra gammel Tid »den store Konjunktion«. Astrolo-gerne udledte alt muligt af dette Møde mellem Himlens store. De sidste Gange fandt det Sted i 1921 og 1901; det gentager sig altsaa hvert 20. Aar. Deraf kan det bereg-nes ogsaa at have fundet Sted i Aaret 7 før Kristus.

Nogle Astronomer har ment, at det var denne iøjnefaldende Kon-stellation, Evangelisten Mattæus omtaler som de vises Stjerne (Mt. 2,2—10). Men et saadant Stjerne-møde paa Himlen er jo et ganske regelmæssigt tilbagevendende Fæ-nomen. Desuden gaar Stjernerne op i Øst og sammen ned i Vest, de kan ved klar Himmel, navnlig i Orienten, ses hele Natten, og be-væger sig aldrig fra Nord mod Syd og staar aldrig stille over nogen Bygning, som Stjernen hos Mat-tæus gjorde. Allerede den store Astronom *Kepler* udtalte i Anled-ning af en saadan stor Jupiter—Saturn—Mars-Konstellation i 1603 —04, at der maa en mirakuløs »Stjerne« i Jordens Atmosfære til at forklare de af Mattæus omtalte Fænomener. *J. Wolfisberg.*

Damete

En Virkelighedsskildring ved J. Fd.

— Hør, enten maa du sætte dig ned og lade Ro falde paa dig, eller ogsaa maa du forsvinde; jeg bliver ganske søsyg af at se dig vandre rundt — —

— Undskyld — — men — —
— Naa, der er altsaa noget. Sæt dig saa, og køør løs.

— Vil du svare mig roligt og kort paa en hel Masse Spørgsmaal?

— Vist saa — plejer jeg at bide dig?

— Næ. Altsaa: Er Onkel Jørgen »stakkels«, fordi han ikke døde som Katolik? Han havde ikke mere Begreb om den katolske Kirke end den Stol der; men han kunde umuligt være mere elskelig, end han var, og han var dybt religiøs og handlede efter sin Tro; hver eneste Søndag sad han i Frue Kirke.

— Naturligvis er han ikke »stakkels«; Gud regner jo først og fremmest med den gode Vilje. Jeg synes, du — —

— Nej, vent nu lidt. Maa jeg ikke gaa til hans Begravelse i Frue Kirke? Jeg holdt saa meget af ham — — og hvis jeg ikke maa, saa gør jeg det alligevel.

— Bevares vel, du maa da ikke have det rigtig — —
— Maa jeg ikke gaa?

— Jo, selvfølgelig! Det vilde være meget forkert af dig at blive borte. Men du — —

— Ti nu bare stille — der er mere endnu. — Hvis der er knyttet Aflad til en Bøn, naar man beder den under bestemte Omstændigheder, — — er Bønnen saa ellers unyttig — — hvis man altsaa ikke beder den under disse her Omstændigheder — — forstaar du?

— Det er jo ikke ligefrem klart fremsat! Men en Bøn maa da altid være »nyttig«.

— Det mente jeg jo nok. — Er det fint at sidde og rase over en Kirkes smagløse Prydelser og føle sig for god til at overvære

Gudstjenesten der, fordi man har saadan en fornem Smag?

— Vaas. Hvis du træffer en god Ven i mindre stilfulde Omgivelser — spekulerer du saa over disse Omgivelser i Stedet for at glæde dig over at være sammen med din Ven?

— Ja, du svarer altsaa, som jeg synes, det er rigtigt, og derfor finder jeg, det er saa godt sagt. Men hvis du nu har Uret og de andre Ret?

— Hvem?

— Damerne i Gaar — til den The, jeg fortalte dig, jeg skulde til.

— Det er sandt — den blev du jo indbudt til, fordi det er saa Synd for dig, at du »lever i protestantiske Omgivelser«. Den lader ellers ikke til at have bekommet dig synderlig godt.

— Nej, jeg blev urolig og forvirret. Men du maa hellere faa det lidt i Sammenhæng. Hvad var det, jeg begyndte med?

— Onkel Jørgen.

— Rigtigt. Jeg sagde til en af Damerne — — Navne kan jo være ligegyldige, ikke?

— Jo, absolut.

— Jeg sagde altsaa, at jeg umuligt kunde komme til et eller andet Møde, hun vilde have mig med til paa Onsdag, fordi min gamle, gode Onkel var død og skulde begraves den Eftermiddag. Hun spurgte, om han var Katolik, og da han ikke var det, sagde hun: »Aah, den Stakkels!« og forsikrede mig, at jeg kunde umuligt gaa til en protestantisk Begravelse. Men det gør jeg altsaa!

— Selvfølgelig.

— Saa fortalte en ældre Dame, at en af hendes franske Venner havde givet hende en smuk Korsvej, indgraveret paa Metal, tror jeg, og hun var saa glad for dem, fordi hun var daarlig til Bens, og nu kunde hun hede Korsvejen hjemme og fandt saa stor Trøst deri. Men en af de andre sagde: »Det er ikke til Spor af Nytte at bede Korsvejen hjemme; kun i Kirken vinder man Afladen, det andet kan De lige saa godt lade være med.« — — Hun saa saa ulykkelig ud, det Skind. — En

Sophus Sørensen

BOGBINDERI

Niels Hemmingsensgade 6
Sct. Knuds Skoles Bogbinder

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen

statsaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

Køb hos vore Annoncører

E. Rubows' Eftf.

Kongelig Hofbager
Fuldkornsbrød

Vimmelskafte 37, Gent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens
Hofholdning

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

fortalte, at der var kommet en eller anden uheldig Dekoration i St. Hippolyts Kirke — — »saa grufuld smagløs, at man næsten ikke kan gaa der mere!« Hun gjorde stor Lykke.

— Sagde du slet ikke noget?

— Nej, — jeg kendte jo saa faa — og saa er jeg kun en otte Maaneders Katolik. — — Men der er mere endnu. Den rare Frk. Andersen — —

— Sagde hun ogsaa noget, der generede dig?

— Næ, men hun blev Anledning til noget. — Du fortalte engang, hvor meget hun havde ofret for sin Tros Skyld — —

— Ja, hende kostede det sandelig noget at blive Katolik! — Det var noget andet end med os to.

— Naa, men Fru Direktør — — det er sandt — — men en af dem, der spillede den største Rolle, sagde til Frk. Andersen: »Nej, er De der? De er ellers saa død — De er aldrig, hvor jeg er.«

— Hm!

— Saa hørte jeg ogsaa, at de katolske Skoler er saa daarlige — de følger ikke med Tiden. Den Dame, der syntes, Onkel Jørgen var saa stakkels, havde sine Børn i Kommuneskole. »Tænk, alle de Fordele man har der,« sagde hun.

— Det er altid de ydre Fordele, som frister. Djævelen troede jo endda, han kunde lokke Kristus med dem, ved du nok.

— En mente, at Børn, der er omgivet af lutter Protestanter, netop vil være stolte af deres Tro. Men jeg ved da, at det, Børn er glædest for, er at være ligesom de andre. — Ved du hvad, da jeg gik hjem fra det Komsammen, som skulde være saa yndigt for stakkels lille mig, der lever i ukatolske Omgivelser, oplevede jeg noget af det, som Pastor Jørgensen sagde, og som jeg ikke troede paa: at der vilde komme Øjeblikke, da jeg tænkte: Bare jeg ikke var Katolik.

— Og saa?

— Naa ja — saa gik jeg jo til Kommunion i Morges.

— Det var fornuftigt.

— Ja, men det hjalp jo alligevel ikke mere, end at jeg maatte herhen og hyle; selvfølgelig klarer jeg mig nok, selv om jeg hører en Masse Pjat; men der kan jo være andre, som — —

— Som ikke er saa kloge og fromme, mener du?

— Nej, ved du nu hvad!

Sognepræsteindsættelsen

paa Frederiksberg

Det kneb for dem, der kom umiddelbart før Højmessens Begyndelse at faa en Plads ved Pastor Hjorths Indsættelse som Sognepræst ved Rosenkranskirken Søndag d. 3. September. Menigheden var mødt talrigt op, og Husrummet er jo saa begrænset.

Biskop Suhr førte efter Ritualet den nye Sognepræst rundt i Kirken, overgav ham Nøglerne til Kirke, Sakristi og Tabernakel samt bemyndigede ham ved Skriftestol og Prædikestol til at høre Skrifte og prædike.

I den Tale, Hs. Excellence holdt umiddelbart før Messen, udtalte Biskoppen bl. a., at Pastor Hjorth havde været Biskoppen en saa dygtig Hjælper i den første vanskelige Tid, at Biskoppen havde set, at Pastor Hjorth burde betros en større Stilling. Biskoppen talte om den paatænkte Bygning af en ny Sognekirke, men der var dog Haab, ja, egentlig mere end et Haab om, at den gamle Sognekirke kunde bevares som Gudshus, hvor der stadig kunde læses Messe. Rosenkranskirken Vänner glædedes ved denne Udtalelse.

Menigheden paa Frederiksberg byder vor nye Sognepræst hjertelig velkommen. *Verner Stabeht.*

Birgittaforeningen

takker Pastor Benzon

Birgittaforeningen lever sit Liv i Stiltfærdighed. Det er sjældent, at vi gennem Bladet gør opmærksom paa, at vi eksisterer. Men det er et godt Tegn. Birgittaforeningen, som samler de unge Piger i Sakramentsognet, er baade god og gammel. Den er blandt Sogne-Ungdomsforeninger særlig bemærkelsesværdig derved, at den er adskillige Aar ældre end sit Sogn, fordi den samlede Nørrebros unge Piger allerede før Sakramentskirkens Bygning.

Men i Dag maa vi lægge Beslag paa en Smule Plads. Onsdag d. 6. Sept. afsluttede vi et langt og lykkeligt Kapitel. Den Dag fejrede vi med oprigtig Taknemlighed Pastor Benzon, som i 15 Aar, lige fra han som nyviet Præst kom til Nørrebro, har ledet vor Forening og gjort det med Sang og Smil, utrættelig Veloplagthed og det vide Syn, som i Forbindelse med Friskheden løser alle Knuder, før de faar Lejlighed til at trække sig sammen.

Men denne festlige Dag betød ogsaa en Afsked. Trods stadig voksende Arbejde har Pastor Benzon holdt fast ved den Forening, som var hans Præstegernings første. Nu blev det umuligt, og ingen forstaa bedre end vi, at der lægges saa meget Beslag paa Pastor Benzons Arbejdsevne og Arbejdsglæde. Det formindsker ikke vort Tab, men vi var utaknemlige, hvis ikke vi undte andre de Glæder, som i 15 Aar var vore. Tak fra os alle.

Det er nu Pastor v. d. Stok, som vil føre Foreningen videre i det gode Spor. Vor nye Præsers er Modtager af en stor Arv og vi vil slutte op om ham, at den maa blive løftet til Gavn for vort store Sogn.

E.

Tak!

Rosenkranssognets tidligere Sognepræst Niels Th. Hansen vil gerne her i Bladet takke Menigheden for al Venlighed og Trofasthed. Særlig Tak for den smukke Afskedsgave og -fest!

MARIBO

Richard Bech

»KONKURRENTEN«

Manufaktur . Herretøj
Skotøj . Trikotage

Aktieselskabet Maribo Trælshandel

Trælst og Faxekalk

Bandholm: Telefon 50
Maribo: Telefon 109

VEJLE

J. ANCKER & SØN

Murermestre

Alt Murerarbejde

Fjellegade 8 . Telefon 1438

Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307

Breve fra Læserne

Rejsobreve og Kirkeskat

Tak for Fællesbladet, det er det eneste rigtige. Bare det blev ordnet paa samme Maade med alle katolske Foretagender, saa blev Effektiviteten meget større.

Mon der ikke er mange Læsere, der har besøgt katolske Seværdigheder i Ind- eller Udland og kunde fortælle derom som Pater Pauli fra sit Besøg i Visby, men med Opgivelse af Pris og nøjagtig Rute. En Fotokonkurrence kunde lokke gode Billeder frem fra Privatarkiver.

Er det mon ved Lov forbudt den katolske Kirke at ligne en progressiv Kirkeskat? Vilde en fast Kirkeskat eventuelt formindske Vikariatets Indtægter? Jeg synes det var lettere at regne ud, hvad man kunde paatage sig, hvis man omtrent vidste, hvad der kom ind hvert Aar. Jeg aner intet derom, men efter hvad jeg har tænkt mig til, forstaar jeg ikke, hvordan Præster eller Skoler o. a. Institutioner opretholdes. Der kan i hvert Fald ikke blive meget til hver.

Inger Ørnø.

Svar: Efter Brevets Modtagelse er Krigen udbrudt, saa gode Raad til Udenlandsrejser er desværre ikke aktuelle foreløbig. Derimod vil sikkert mange Læsere kunne hjælpe os med gode Billeder til den i Dag paabegyndte Serie, omfattende Kirker og Institutioner hele Danmark over. Katolske Rejsobreve fra Udlandet er naturligvis stadig velkomne.

Del er glædeligt, at manges Tanker kredser om Kirkeskatten i Bestræbelser for at give den en rigeligere Strømhastighed. Samfundet blander sig ikke i, hvordan den paalignes og opkræves, saa vi be-

høver kun at se paa, hvordan vi bedst faar de saa nødvendige Pengene ind. Frivillighed maa der stadig raade, da der hverken raades over eller ønskes Tvangsmidler. En Række Sogne offentliggør deres Regnskaber, hvoraf man kan se, hvor langt der er tilbage, før vi kan være fri for at skamme os over den Løn, vi giver vore Præster. I de vanskelige Tider, vi nu er gaaet ind i, bliver det absolut nødvendigt, at Lægfolket tager sig sammen til en fælles Anstrengelse for at sikre vort kirkelige Liv økonomisk.

Hyldest til St. Josefs-Søstre

En dejlig Sommerdag i Fjor kom jeg kørende gennem Dyrehaven. En vidunderlig Stilhed betog Sindet; intet Menneske var at se. Pludselig opdagede jeg en Flok St. Josefs-Søstre komme vandrede fra Ulvedalene. De var paa Skovtur; de havde tomme Sodavandsflasker i Haanden; de standsede op ved en Kilde og fyldte Flaskerne med Vand og forfriskede sig. Havde jeg dog blot haft et Fotografiapparat til at forevige den sjældne Idyl; dog dette fredfyldte Billede vil længe være mig et dyrebart Minde.

St. Josefs-Søstre har i sjælden Grad vokset sig naturligt ind i det danske Samfundsbillede. Man føler det lige saa hyggeligt at møde en St. Josefs-Søster, eller rettere to, som to Betjente, der gaar Runde. Baade Søstre og Betjentene gaar to og to; det er det sikreste.

Hvilket nægtigt Element er St. Josefs-Søstre ikke i dansk Katolicisme. De leder over et Dusin Skoler, henimod en halv Snes Hospitaller, flere Børnehjem, har Seminar og Rekreationshjem. Tænk om de trak sig tilbage. Virkningen vilde være som en Bombefuldtræffer i en Behoelsesejendom. Men,

Gudskelov, at vi har dem endnu. At de trods Kriser, Skolesocialisering og Tidens Irreligiøsitet har kunnet holde alt det i Gang er beundringsværdigt. Men hvad har det ikke kostet af Møje og Anstregelser, af Sorger og Afsavn, Taarer og Modgang? Lad os takke dem og opmuntre til nyt Initiativ.

I Skolen paa Østerbro førtes i Aar en meget stor 5. Underklasse op til Mellemskoleprøven med et saa fint Resultat (over det københavnske Gennemsnit), at det indbragte Skolen Autoriteternes Paaskønnelse og Lykønskning.

I Tyskland kæmpede Katolikerne en haabløs Kamp for at bevare deres Skoler. Herhjemme har vi Frihed til at drive vore Skoler, selvom der nok øves et vist økonomisk Tryk. Hvilken Daarskab om danske Katoliker ikke i tilstrækkelig Grad vurderede det Gode at kunne sende deres Børn i katolske Skoler.

A. B. S.

Katolsk Ungdoms Klub

indleder Sæsonen

Lørdag den 2. Sept. 1939 aabnede K. U. K. Sæsonen med et fint besøg Fællesmøde i Stenogade. Formanden, Filip Lange, bød velkommen og fortalte lidt om de nye Sæsonplaner. Frk. Vibeke Emborg, der derefter fik Ordet, mindede om de svære Tider, der nu vilde komme og opfordrede alle til at samles i Bøn om Fred i Verden.

Ved det paafølgende frie Samvær var der rig Lejlighed for de »nye i Kredsen« til at gøre Bekendtskaber med andre unge.

Hr. Albert Strøyer underholdt Forsamlingen, som selv leverede et væsentligt Bidrag til Underholdningen ved ivrigt at deltage i Fæl-

A. D. BURCHARTH & SØN Lak-, Fernis- & Farvefabriker Grundlagt 1861. KOLDING. Ældste Specialfabrik Indregistreret Expres-Lakfernis (rød/hvide Dunke) Danmarks førende Mærke! stenhaard - gylden paa ca. 4 Timer Forlang vor rød/hvide Dunk hos Deres Købmand	NAKSKOV Nakskov Dampmølle Aktieselskab Alle Sorter Brændsel til Kakkelovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter A-S Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17 Leverandør til den katolske Kirke	
SLAGELSE Køb Mælk fra Andelsmejeriet Landsogn Telefon 1636. Vogne overalt i Byen Leverandør til Børnehjemmet Køb hos vore Annoncører	Julius M. C. Olsen Gær, Korn Mel, Gryn TELEFON 594	Frederik Hansen Blikkenslagermester Vejlsgade 12, Tlf. 388

lessangen. — Stor Lykke gjorde Hr. Erik Ellyton senere paa Aftenen ved i Lysbilleder at fremvise Fotografier af K. U. K.s Virken: Møder, Fester, Udflugter m. m.

Pater Rektor Coenen talte om Foreningen og fremhævede, at dens Formaal klart udtryktes i Navnet: Katolsk Ungdoms Klub. Vi skal være katolske, vi skal være unge og vi skal samles om de fæl-

les Opgaver. Pater Coenen opfordrede ogsaa til at være Freden og Formanden bad Medlemmerne rejse sig. I Fællesskab blev »Fader vor« og »Hil dig, Maria« bedt.

Mødet sluttede med »Kongernes Konge«. Vi haaber, at der til Kreds-mødet den 16. September kommer mindst lige saa mange som til det indledende Møde.

Niels Frederiksen.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Paa Centralbanegaarden i Chicago holdt en lang Række Pullmanvogne: Aftenekspressen til New York. Om to Minutter skulde Toget gaa! — Endnu kom Dragerne løbende med Kuffertyer og Tasker, og de sidste rejsende var i Færd med at stige op i Toget.

Walther lænede sig ud af et af Vinduerne og rakte Edith Haanden. »Lev vel, Edith!« — Pigebar-net trykkede ham voldsomt i Haanden. »Paa Gensyn, Walther! Og god Rejse! Og saa venter vi, at du kommer tilbage i September!«

Walther smilede. »Lev vel!« Saa vendte han sig om mod Petroleumskongen. »Endnu engang mange Tak for alt, Mr. Davis!«

»Never mind! Hils nu din Fader mange Gange fra mig, og saa haaber vi, at du til Efteraaret kommer rask og sund tilbage til Chicago! God Rejse! Og skriv ofte til os!« — De trykkede hjerteligt hinanden i Haanden, akkurat som dengang de lærte hinanden at kende. Walther vidste, at det var sidste Gang, og han blev lidt vemodig tilmode. Som Menneske betragtet var Mr. Davis egentlig en flink Mand, blot ikke som Petroleumskonge! —

Nu lød Afgangssignalet. — Langsomt satte Toget sig i Bevæ-

gelse. Edith vinkede og saa leende op til Walther. »Lykkelig Rejse! Paa Gensyn!« Mr. Davis tog Hatten af og begyndte at vinke med den. — Nu kunde de blot se et hvidt Lømmetørklæde flagre, og lidt efter forsvandt Toget for deres Blik.

Da Walther vaagnede om Morgen den 20. April, stod Solen højt paa Himlen. Han havde sovet til Klokken ni. — Med rasende Fart kørte Eksprestoget gennem Pensylvanien mod Philadelphia, de for-enede Staters gamle Hovedstad.

Walther sad i Spisevognen i Færd med at spise sin Frokost. — Han var i glimrende Humør. Alt det, han i de sidste Uger havde oplevet i Chicago, stod for ham som en Drøm. Aa, Gud, hvor var det dog godt, at han havde faaet Kraft og Mod til at løsrive sig fra alt det, der truede med at opsluge ham. Kun een Ting hvilede endnu som en tung Byrde paa ham: Hvad vilde Far sige? Der vilde sikkert blive en forfærdelig Scene! Og Faderen vilde naturligvis gøre Forsøg paa at tvinge ham til at tage mod Tilbudet. Men han kunde ikke tvinge ham, — han havde ikke Lov dertil. Naar det gjaldt hele Fremtiden havde han Ret til at sætte sig op mod sin Fader ... Aa, Gud,

giv mig Kraft til at være stærk og modig!

Pludselig dukkede Billedet af Bob frem for hans Bevidsthed. Og i samme Nu var alle mørke Tanker forsvundet — han smilede. Hurra! Endnu kun nogle faa Timer, saa er jeg hos Bob. Det skal vel nok blive dejligt at se ham igen. Fra Chicago havde han telegraferet, at han ankom Kl. to. — Hvor mon Fyren ventede ham? — Nede paa Perronen eller oppe i Hallen?

Og hvordan vilde Bob tage mod ham? Walther lo fornøjet hen for sig. Han kunde levende forestille sig det. Om muligt vilde Bob komme bag paa ham, lægge Haanden paa Skulderen af ham og sige i den mest ligegyldige Tone saadan noget som: »Hallo, Walther! Good morning! Har du sovet godt? — Aa, ja, hvor vilde det blive herligt at se Bob igen! —

Philadelphia! Toget brusede ind paa Banegaarden.

Amerika havde vel nok nogle store Byer! Chicago havde fire Millioner Indbyggere, Philadelphia to og New York hele otte Millioner! Det svimlede helt for ham. Han kunde slet ikke forestille sig saa stor en By.

Efter et kort Ophold susede Toget videre nordpaa! Nu kunde man allerede mærke, at Verdens største By ikke laa langt borte. Fem Par Jernbaneskiner førte ind til New York, og med ganske korte Mellemlum susede Togene forbi i modgaaende Retning.

(Fortsættes)

Religionsundervisning for Gymnasiaster

Katolske *Gymnasieelever* i Storkøbenhavn, baade Dreng og Piger, indbydes til *Religionstimerne*, som holdes om Torsdagen Kl. 20 prc. i Stenosgade 4, om Fredagen Kl. 19,30 prc. i Skt. Andreas Præstegaard, Ordrup, af

J. Wolfisberg S. J.

AARHUS		„FOTO“		St. Knudsgade (ved Aarushallen) fremkalder og kopierer Deres Amatørfilm
A. B. C.	I. A. Pedersens Eftf. v. N. K. Madsen		Christensen & Worsøe	
	Aarhus Ligkistemagasin Alt vedrørende Begravelser Lev. til den kath. Menighed		Bruunsgade 49 — Tlf. 243 Manufakturvarer Altid billigst . Aarhus Leverandør til St. Josefs Hospital	
W. F. Nielsen Slagtermester 1. Kl s Kad og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til Set. Joseph Hospital	<i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 — Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital		Bruun & Sørensen Ingeniørkontor Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital	

Basaren ved St. Annæ Kirke

Forberedelserne til Basaren den 8. og 9. Oktober er allerede for langt fremskredne til at Basaren kan aflyses. Den vil derfor blive gennemført, og de, som har tænkt paa at støtte den med en Gave, bedes sende os denne. Det vil denne Gang endnu mere end ellers være *Mængden* og ikke *Størrelsen* af Bidragene, der bliver afgørende for Basarens Udbytte, og selv om dette bliver mindre end ellers, vil det dog under alle Omstændigheder være en god Hjælp for næste Rentetermin.

Særlige Gudstjenester

Trørod: 17. Sept. Gudstjeneste Kl. 9.

Møder i København

Brønshøj Menighed. Sønd. 17. Sept. Kl. 8, Fælleskommunion for Ungdommen. Kl. 13 Cykleudflugt. Alle unge bedes give Møde. Tirsd. 19. Sept. afholder Knud Lavards Broderskab sit første Møde efter Sommerferien. Efter en kort Andagt i Kirken Kl. 20 holdes Diskussionsmøde i Menighedssalen. Alle mandlige Medlemmer af Menigheden indbydes.

Stella Matutina. Torsd. 21. Sept. Kl. 20, Møde paa Institut Jeanne d'Arc.

»Unio«. Lørdag d. 23. Sept. Kl. 20½ prc. paa »Esplanaden«, Toldbodvej. Program: Katolsk Scene opfører »Et farligt Eksperiment«. Fælles Kaffebord à Kr. 1,10. Tale af Pastor Kjeld Geertz-Hansen. Musikalsk Underholdning af Pianisten Arne Frandsen. Dans til Kl. 1. Billetter à 50 Øre for Gæster og 25 for Medlemmer faas hos Foreningens Medlemmer og i Katolsk Boghandel.

Katolsk Ungdoms Klub. Lørdag d. 16. Sept. Kl. 20 prc. Kredsmøde. Emne: Sakramenterne. Husk stadig Sangbøgerne!

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 21. Sept. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 18. Sept. Kl. 20, Almindeligt Møde.

»Apostlenes Dronning«. Mand. 18. Sept., Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 17. September:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse m. Præd.

Kl. 10: Højmesse m. Præd.

Kl. 19: Andagt:

NB. Messen paa Hosp. bortfalder.

Onsdag den 20. September:

Kl. 20: Møde for Kongr. »Regina Virginum«. Derefter Syaften i Præstegaarden.

Aarhus Opland

Søndag den 17. September:

O d d e r:

Kl. 9¼: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Efter Messen: *Undervisning.*

P i n d s t r u p:

Kl. 9: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Kl. 2: *Undervisning og Andagt.*

Aarhus Ungdom

Søndag den 24. September Kl. 20 *præcis* afholder vi i Forsamlings-salen en *Ungdomsaften*, hvor de Unge fra *Horsens katolske Ungdomsforening* vil være vore Gæster.

Bl. a. vil der være Oplæsning af Hr. *Teaterdirektør Henning-Jensen*, vi vil synge og musicere, dog vil Aftenen være præget af Tidens Alvor.

Ældre Menighedsfæller, som ønsker at støtte Ungdomssagen, er hjerteligt velkomne.

De, der kunde tænke sig at have een eller flere af vore *Gæster til Aftensmad*, bedes venligst tegne sig paa *Listen i Vaabenhuset.*

Adgang til Salen, incl. Garderobe og fælles Kaffebord, er kun 1 Krone.

Præmieopgave Nr. 5

Løsning paa Nr. 4

Vandret: 1. Isbrydere; 9. Ænser; 10. Egons; 12. RD.; 13. Brevet; 14. Esp; 15. Dunk; 16. Ro; 17. Sø; 19. Dermed; 21. Torsdag; 23. Eremit; 25. Le; 26. Ve; 27. Glut; 28. Kur; 29. Ideale; 32. Re; 33. Segne; 34. Solen; 36. Regningen.

Lodret: 1. Indsø; 2. S. S.; 3. Beg; 4. R. R.; 5. Derved; 6. Egekrat; 7. Rov; 8. Enere; 9. Æresbevis; 11. Stodderen; 13. Budstue; 18. Tomgang; 20. Mg; 24. Reder; 25. Luren; 30. Ege; 31. Tog; 34. Sn; 35. Le.

Vinder blev: Frk. Maria Seitzberg, Gaasebæksvej 16, Valby.

Nr. 5 er en nem lille Logogrif af den gode, gamle Slags:

4 . 3 . 10 . 6 Har været Genstand for Hamstring.

1 . 9 . 2 . 8 Grønt Omraade.

5 . 6 . 7 . 8 . 6 Lille Stykke Sølvøj.

10 . 9 . 7 . 5 Kan ikke binde Modersmaalet.

1 . 2 . 3 . 4 . 5 . 6 . 7 . 8 . 9 . 10 Nøglebærere.

Løsninger (senest 22. Sept.) til Redaktør Kiærulff, Dannevirkegade 23, København V. Løsning og Vinder offentliggøres i Nr. 18 for 1. Oktober.

Ene pige

Til en moderne Villa ved Hareskov Station søges 1. Oktober eller tidligere en sølig Hjælp, flink til almindelig Husgerning. Familien bestaar kun af voksne. Henvendelse til

Fru Schütten,
Tipperup Allé 13, Hareskov.

HORSENS

Horsens Textil Lager ^{A/s}

Manufaktur

Søndergade 10, Tlf. 61

Leverandør til katolsk Menighed

CHR. LUND

MALERMESTER

Bygningsarbejde

Telefon 166

NÆSTVED

Næstved Tømmerhandel

Telefon ved T. A. MEDING

1478 (3 Lin.) Trælast- & Bygningsartikler

SVENDBORG

^{A/s} L. Lange & Co.

OVNE

Svendborg

Telf. 45

C. Hansen

BAGERI & CONDITORI

Møllergade 67 . Telefon 1258

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Naar »Drengen« bliver Fader

»Hvad er det for en Mani, Forældre har? Hvert Øjeblik skal de udstede Forbud mod deres stakkels underkuede Børn. Hvor er der meget, man *ikke* maa. Og endnu mere, man *skal*. Hvorfor holder Forældrene stædigt paa disse Krav. Det vilde dog være saa let for dem bare at lukke Munden op og sige f. Eks.: Gør endelig hvad du har mest Lyst til, Frederik.«

Forresten lod det til, at Gud havde det paa samme Maade. I Katekismen stod der saa meget om, hvad man *skal* og *ikke* maa ...«

Det var et lille Udsnit af en halv voksen Drengs mismodige Betragtninger. Men lad os følge Frederik gennem Tiden. Han bliver voksen. En skønne Dag gifter han sig. Aaret efter oprinder den epokegørende Dag, da han bliver *Fader*.

Han føler sin Værdighed. Nysgerrigt kikker han paa det lille røde Vidunder, som er *hans* Barn. Er han kommet sig lidt over den første frydefulde Undren, begynder han maaske at spekulere over, om Sønnen skal studere. Lidt for tidligt, jo, det indser han nok. Men i hvert Fald: Barnet skal opdrages. En ekstra god Opdragelse skal det have (Det er sikkert et ualmindeligt Barn).

Mange Aar gaar der ikke, før end Faderen er i fuld Aktivitet som Opdrager. Han synes slet ikke, det er saa længe siden, han var en Dreng, der surmulede over Forældres Trang til at lave

Love. Nu er han selv Lovgiver om en Hals.

Der er sket den uhyre Forandring, at han tidligere (som Dreng) saa Tilværelsen *nedefra* og nu ser han den *oppefra*. Oppefra — naa, ja, i hvert Fald fra et langt højere Punkt end i Barndommen.

*

Sønnen er nu naaet til den Alder, hvor Spørgsmaalene trænger sig paa. »Hvorfor det, Far?« lyder det tidligt og silde. Der er noget meget smigrende for Faderen ved at føle Barnets Forventning om, at han simpelthen ved *alt*. Men det er ikke sjældent, at den lille Fyr bringer ham i Forlegenhed med sin ihærdige, uforknytte Spørgetrang og Videlyst. Det kan være en stor Fristelse at afvise de vanskeligste Spørgsmaal, men han indser, at Barnet har Krav paa at faa Svar; det er netop et vigtigt Led i Opdragelsen.

Barnet er levende interesseret i *Gud*. Faderen hører ikke netop til de meget »hvidglødende« Katoliker; han har i Grunden opretholdt en vis kølig »Neutralitet« overfor Gud. Men nu træder Religionen ham i Møde paa en helt ny Maade. Han maa gennemtænke sin Tro. Han gør den Opdagelse, at han paa mange Punkter slet ikke har de Vanskeligheder, han havde som Dreng. Det er saa selvfølgelig, at Gud, der er Fader for hele Menneskehedens store Børneflokk, maa være streng fra Tid til anden, forbyde og true med

Straf. Børn er jo saa tankeløse og ufornuftige; da de ikke kan tænke selv, maa Faderen tænke for dem. Han vilde ikke holde af sine Børn, hvis han lod dem gøre, hvad de havde mest Lyst til. Han øjner jo Farer, som Barnet intet aner om. Derfor maa han udstede sine kradse Forbud. Iøvrigt lader Menneskefaderens Følelser overfor sit Barn ham ane, *hvor højt* Gud elsker Menneskene.

Der er endnu en interessant Opdagelse, som den unge Fader gør. Det er paa en Gang blevet ham klart, at han slet ikke kan opdrage Barnet uden Guds Hjælp. Han indser meget godt, at han aldrig kan begrunde et Bud eller Forbud med »Fordi jeg siger det« ... eller lignende diktatorisk Selvhævdelse. Der vil dog komme en Alder, hvor Gutten opdager, at Far kun er et almindeligt lille Menneske. Der er imidlertid saa uhyre meget, Barnet maa have indprentet, Sandheder, der ikke er udsprungne af nogen Menneskehjerne; Tanker og Bud, som kommer fra Gud. Det viser sig da ogsaa, at Faderen som Opdrager staar umaadeligt stærkt, naar han henviser til Gud som den *egentlige Lovgiver*.

Bag Faderen løfter Gud sig i al sin Magt og Vælde. Atter og atter bringes Barnet til respektfuld Tavshed, idet Guds Navn nævnes. I Virkeligheden er det *Barnet*, som tager *Faderen* ved Haanden og *fører ham tilbage til Gud*.
C. B.

Horisonten rundt

Polens Katoliker

Mens disse Linier skrives, ventes Polens fjerde Deling. Os tilkommer det ikke at kommentere dette politisk, men vore Tanker retter sig med smertelig Ængstelse mod Landets religiøse Kaar i Fremtiden. Der er faa Folk paa Jorden, som er saa gennemtrængt af Katolicisme som det polske. De viste det under Czardømmet — vi har herhjemme mødt katolske Polakker, der ikke hjemme som Børn lærte at læse og skrive, og uforstaaende Danskere saa ned paa dem, indtil de fik Grunden at vide: katolsk Skolegang forbød Statsmagten, og anden Skolegang end den ægte katolske vilde Forældrene ikke vide af, saa koste hvad det koste vilde. Og det er kun et enkelt Træk af de smaa.

Nu vil antagelig en meget stor Del af disse katolske Polakker komme under den af Princip gudløse Sovjetstat. Endnu er det for tidligt at udtale sig om, hvad der vil ske. Nøjes Sovjet med at propagandere for den gudløse Livsanskuelse, men uden at undertrykke Religionen med Magt, vil det ganske sikkert være resultatløst. Og skal polsk Katolicisme gaa Korsets Vej, vil det være med en Tro, som gør Opstandelsen sikker.

Samtidig forøger Stortyskland atter sin katolske Befolkning, saaledes som det gjorde ved Østrigs Indlemmelse og atter ved Czekoslovakiets Deling. Dette vil i det lange Løb ikke være uden Indflydelse paa det religiøse Livs Vilkaar i det tredie Rige, hvor fast end den anti-kristne nationale Myte følger sig i Sadlen.

Men inden det atter lysner, vil polske Katoliker have Krav paa alle Trosfællers stadige inderlige Forbøn.

Sejrens Sag eller Fredens

Mens Befolkningerne i alle Lande var enige om at haabe og

bede for Fred, saa længe Krigen endnu ikke var udbrudt, er det nu, ligesom man mange Steder (og ikke blot i de krigsførende Lande) ikke længere spejder efter Fredshaab, men først forlanger Sejren for den Part og de Principper, man er Tilhænger af. Hvor overbevisende man end kan fremstille Berettigelsen af de Krigsmaal, som den foretrukne Part forfægter, tror vi dog stadig, at de Kristnes Sag udelukkende er Fredens. Udveje til en varig Fred, som kun kan gro af en Sindenes Fredeliggørelse, er maaske ikke til at se i Øjeblikket. Men Eksistensen af en stor neutral Verdensopinion, den manglende virkelige Begejstring for Krigen blandt de krigsførende Folk og den Ridderlighed, som trods alle forudgaaende pessimistiske Profetier faktisk søges forenet med den moderne Krigsførelses Grusomhed — det er altsammen smaa Lysglimt i det store Mørke.

Vi tror at gøre det bedste vi formaar, naar vi lægger alle paa Sinde daglig at *bede* for Freden, helst i Fællesskabets Styrke. Vi har jo herhjemme vor »Bønforening for Freden«, hvis maanedlige Messe læses d. 27. hver Maaned i Immaculatakirken, og hvis smaa Brochurer kan rekvireres fra Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavnsgade 26, København Ø.

En af vore Læsere har stillet os det smukke Forslag, at vi alle, saa længe Krigen staar paa, opofrer vore Kommunioner for de faldne og saarede paa alle Fronter.

Dødsstraf i Danmark?

Vor lærde Kollega, det inter-skandinaviske »Credo« beskæftiger sig i sit Septemhernummer i en Artikel af Pater A. Menzinger med Spørgsmaalet om Gendindførelse af Dødsstraffen. Da vi for fem Uger siden selv udtalte os her paa dette Sted om det samme Problem, gør vi ger-

ne opmærksom paa, at Pateren i Modsætning til os mener, at Samfundet altid bør straffe Mord med Døden, hvis det vil »værne tilstrækkeligt om Borgernes Liv«, hvorfor Forfatteren kræver en »myndig Haandhævelse af Dødsstraffen«.

Selv tror vi, at man fra katolsk Side ikke kan gaa længere i denne Sag end til at sige: Statsmagten har *Ret* til at indføre Dødsstraf for tilstrækkelig farlige Forbrydelser. Der er dog intet til Hinder for, at Staten afskaffer denne Straf, naar Forholdene ikke synes at gøre den nødvendig — blot bliver *Retten til at indføre Dødsstraf* bestaaende.

Pateren peger med Rette paa, at Dødsstraffen »forudsætter ikke blot en Fare for Samfundet, men en Skyld«. Derfor er Staten her i en vis Forstand Dommer over ikke blot Gerningen, men ogsaa over de indre Motiver. Men »deraf følger ikke (for at citere Pater Joseph Rickaby S. J.), at Staten straffer Synden som Synd i gengældende Hensigt. Den straffer Overtrædelsen af dens egne Love for at afskrække fremtidige Forbrydere«.

Om danske Tilstande gør det nødvendigt, at Staten benytter sin Ret til Indførelse af Dødsstraf kan ikke principielt afgøres ud fra kristne Overvejelser, men afhænger af Mulighederne for ved andre Midler lige saa virksomt at modarbejde de alvorlige Onder mod hvilke Dødsstraf kan tænkes at anvendes.

Vore Præster

Det apostoliske Vikariat meddeler, at fra og med 1. Oktober er

Pastor *Peter Schindler* udnævnt til Rektor ved St. Knuds Kapel, København, og

Pastor *Hubert Messerschmidt* udnævnt til Rektor ved Benediktinerindernes Klosterkirke, København.

Kirkevielsesfest

Den første kristne Gudstjeneste blev holdt i et Privathus. Det var hin Skærtorsdagsaften, da Jesus Kristus, den store Ypperstepræst, frembar den nye Pagts ublodige Offer i Nadversalen.

I Aposteltiden og den nærmeste Tid derefter blev Messen ogsaa fejret i Privathuse. Temmelig tidligt har man imidlertid følt Trang til at holde Gudstjenesten i særlige Huse, som kun brugtes hertil. Samtidig har saa ogsaa den Skik udviklet sig at give disse Huse en særlig Indvielse, hvorved de unddroges profant, verdsligt Brug og udelukkende forbeholdtes Gudstjenesten. Det var den nye Pagts Gudshuse, de kristne Kirker. Man havde endogsaa en særlig Ritus for Nedlæggelsen af Grundstenen til et saadant nyt Gudshus: fra første Færd vilde man vie den nye Kirke til Gud og nedbede hans Velsignelse over Arbejdet. Naar Kirken saa stod færdig, blev den indviet til gudstjenstligt Brug, i Begyndelsen dog blot derved, at man fejrede Messen. I Tidens Løb udviklede Ceremonierne ved en Kirkekonskration sig imidlertid mere og mere, og en Kirkevielse (i Modsætning til den enklere Velsignelse, Benediktion, af et Gudshus) er endnu den Dag i Dag en stor og straalende Fest.

Dette at indvie et særligt Hus til religiøse Sammenkomster maa siges at være noget, der bunder dybt i den menneskelige Natur. Vi træffer det ikke blot i den jødiske Religion, men ogsaa i de forskellige hedenske Religioner; f. Eks. var Tempelindvielsen hos Romerne baade juridisk og rituelt set rigt udbygget.

Den kristne Kirkekonskration vil for det første gøre det nye Gudshus til et helligt Sted, en værdig Bolig for Gud, og dernæst til et særligt Naadens Sted

for de Troende, som her skal frembære deres Tilbedelse og Bøn og modtage Guds Naade og Velsignelse. Dette kommer til Udtryk i Kirkevielsens Messeoration: »Gud, du som usynligt holder alt i din Haand og dog til Menneskeslægtens Frelse synligt viser os Tegn paa din Magt: herliggør dette Tempel ved din mægtige Iboen, og forund os, at alle, der samles her for at bede, i hvad Nød de end raaber til dig, maa opnaa din Trøsts rige Gaver.«

Naar Kirken er konsekreret, frembæres straks, for første Gang Messeofret. Der synges Messen »*Terribilis*« med det storladne Indgangsvær: »Frygtindgydende er dette Sted: her er Guds Hus og Himlens Port: og det skal kaldes Guds Bolig. — Hvor elskelige er dine Boliger, al Vældes Gud! Min Sjæl vasmægter og længes mod Herrens Forgaarde.« Denne Messe synges dog ikke alene paa selve Konskurationsdagen, men hvert Aar paa Mindedagen for Indvielsen. I den ældste Tid var det i Rom Skik paa Aarsdagen for en Kirkes Indvielse at synges

den Helgens Messe, til hvem Kirken var indviet. Det førte til, at mange romerske Kirkevielsesfester senere blev Helgenfester. — Ofte fejres nu Festen ikke mere paa selve Aarsdagen, idet den Skik har udviklet sig, at hvert Bispedømme eller Apostolisk Vikariat har en fælles Kirkevielsesfest, som dog ikke maa falde sammen med Aarsfesten for Stiftets Domkirke. Til disse to Fester: Domkirkens og den egne Kirkes Aarsdag kommer saa tillige Højtideligholdelsen i hele Kirken ud over Jorden af Aarsdagen for Indvielsen af Kristenhedens fire Hovedkirker i Rom: Laterankirken (Vor Frelasers Basilika, Roms Domkirke) den 9. November, Peterskirken og Paulskirken paa samme Dag: den 18. November, endelig Santa Maria Maggiore (den store Mariakirke paa den Eskvilinske Høj) den 5. August. Paa denne sidste Fest synges dog ikke den sædvanlige Messe for Kirkevielsesfesten (»*Terribilis*«), men Guds Moders Messe »*Salve, sancta parens*«.

Kirkevielsesfesten hører til de ældste af »*Herrens Fester*«. Den fejres for paa højtidelig Vis at sige Gud Tak for hans naaderige Tilstedeværelse i det Hus, han har forundt os at rejse. Festen er gammel og desværre ofte

(fortsættes Side 267)

Efteraarets Retrætedage:

Tordenskjold udvider Hæren

Indenfor vore katolske Rækker har vi dem, vi kalder »Tordenskjolds Soldater«. Man staar og skal arrangere et Stævne og kalkulerer derfor den forventede Tilslutning. Det kan nogenlunde let lade sig gøre, for det bliver »Tordenskjolds Soldater«, hvis Antal er lige saa bekendt som deres Navne. Pauluskredsen ser sine Subskribent-Protokoller efter — det er i det væsentlige en Fortegnelse over Tordenskjolds

lille Hær. Ugebladet bæres oppe af den samme lille Fylking. Indsamlings anonyme Bogstaver dækker over disse Soldater. De er med overalt, bærer hvad der skal bæres, og slider hvad der skal slides. Ære være dem alle!

Hvormange de er? Glædeligt mange. Vi er jo faktisk kun godt en Snes Tusinde Katoliker i Danmark, og deraf er der flere Tusinde Polakker, som absolut ikke er ringere Katoliker end de

danske, men naturligvis sjældnere med i det danske Arbejde for Presse, Bøger, Stævner o.s.v. Regner man det resterende Antal om fra Individier til Familier, saa er det faktisk en smuk Procentdel, som har ladet sig indrullere i Tordenskjolds Armé. Vi kan altid regne med, at der kan sælges 1000 Eks. af en god katolsk Tryksag, bare der bliver gjort tilstrækkeligt opmærksom paa den. Under fredeligere Verdensforhold vil vi kunne samle et Par Tusinde Trosfæller til et stort Landsstævne. Og naar der indsamles Penge til et vigtigt Fællesformaal, vil de samme Mennesker være villige til at lukke op for store eller smaa Pengepunge.

Det er sikkert ikke mange »Samfunds«dannelser, som kan opvise større frivillig Indrulling i deres Tordenskjold-Styrke. Man hører af og til Bebrejdelser over, at vore aktive Tusinder ikke er flere. Egentlig er det uretfærdigt. Men derfor har vi dog alligevel Lov til at ønske »Hæren« større. Og der er en nærliggende Vej.

For en Uge siden meddelte vi en Fortegnelse over Retrætedage, som afholdes hver Søndag Efteraaret igennem hos St. Liobasøstrene i Ordrup. Hvem kommer dertil? Tordenskjolds Soldater! Og det er udmærket; de trænger alle til den religiøse Fornyelse, som en saadan Retrætedag kan give dem. Men samtidig har de i disse samme Retrætedage et ypperligt Middel til at faa samlet nye Skarer under Tordenskjolds Faner. Lad det ske!

Det gøres ganske enkelt ved at sørge for, at ogsaa de mindre ivrige af os faar Lyst til engang at prøve, hvad saadan en Retrætedag er. Lad dem komme, fordi vi anmoder dem saa meget om det, eller af en Nysgerighed, vi forstaar at vække — bare de kommer, saa tager Gud sig af Resten, og i en Retræte finder hans Naade let en Indfaldsport. Er der nogensinde en Chance for, at disse Trosfæller kan gaa over i Tordenskjolds Rækker og i Fremtiden tælles

med blandt dem, vi aldrig regner forgæves med, saa er Chancen her.

Derfor — og af mange andre Grunde, vi i Efteraarets Løb faar Lejlighed til at optælle — er Retrætedagene saa vigtigt et Led i den katolske Aktion. Enhver af os vil (om det ikke allerede er sket) finde den Dag paa den lange Liste, hvor vi selv bør deltage, og tillige træffe Bestemmelse om, hvem vi vil søge at faa med.

Vi minder om Datoerne: Her- rer: 1. Oktober. Mandlige Kongreganister: 26. November. Gifte Damer (Mødre): 5. Novem-

ber. Damer: 19. November. Kvindelige Kongreganister: 3. December. Unge Mænd: 12. November. Unge Piger: 29. Oktober. Drengespejdere: 8. Oktober. Desuden 3-Dages Eksercitier for unge Mænd: 18.—22. Oktober, og for unge Piger: 14.—18. Oktober.

Hver af Retrætedagene begynder Kl. 7 $\frac{3}{4}$ (Messe Kl. 8 i St. Andreas Kirke) og slutter samme Dags Aften ved 8—9-Tiden. For Opholdet erlægges 2,50 Kr. Anmeldelser bedes i saa god Tid som muligt sendt til Pater Rektor Coenen S. J., Stenosgade 4. Se ogsaa Annoncen Side 268.

Bibelland:

Ved Foden af Garizim

En Fellahs Bekymringer

I Baggrunden af ovenstaaende Billede ses Bjerget Garizim, der skyder sin Ryg 868 Meter til Vejrs. Nede i Forgrunden ser vi en Fellah — en nutidig Husmand fra det hellige Land. Han driver fire magre Kreaturer frem for sig. Det er hen mod Aften. Solen er gaaet ned. Og i disse sydlige Lande er der ikke noget, der hedder lyse Nætter.

Saa snart Solen er gaaet ned, gælder det om at komme hjem, uanset om det er Sommer eller Vinter. Naa, ja, Manden har jo ikke langt: lige forbi Patriarken Josefs Grav, hvis kalkede Kuppel lyser i Aftenskæret, og saa styrer han direkte mod det lille Hus ved Foden af Bjerget. Der faar baade han og Køerne den sikkert tiltrængte Hvile. »Hver

Dag har nok i sin Plage«, saadan var det i Jesu Dage, og det er ikke bleven anderledes siden.

Jeg' gad vidst, om Fellahen, naar han om Aftenen hygger sig paa sit flade Hustag og ser ud mod det modsatte nære Ebal-Bjerg, nogen Sinde kommer i Tanker om de mange bibelske Begivenheder, der fandt Sted mellem dette Bjerglandskabs storslaaede Kulisser. Det er ikke sandsynligt. Han giver vist ikke Agt paa andet end de mørkgrønne og gullige Marker, der støder op til hans Hus. Han tænker paa den fornødne Regn, den saakaldte »sene Regn«, der skal give Væksten et Skub, naar de nøgne Figentræer snart sætter Blad og bebuder, at Sommeren er nær.

Naar han lukker Øjnene, ser han Grøshoppesværme, der i Aar ligesom altid vil true Høsten, og de helt uundgaelige, frække Skatteopkrævere.

Og saa er der Spørgsmaalet »Arabere contra Jøder«. Naar Manden, inden han begiver sig til Ro, kaster sig med Ansigtet mod Gulvet for at bede til Allah, der er stor, og til Muhamed, der er hans Profet, er jeg hange for, at hans Aftenbøn bliver spækket med Forhandlinger med Englænderne i al Almindelighed og Lord Balfour i Særdeleshed.

Det er Nuet og det, der knytter sig umiddelbart dertil, som optager den haardt arbejdende Fellahs Sind.

Patriarken Jakobs første Lejrplads

Os interesserer dette Billede med frugtbare Marker samt Bondemanden og hans Besætning mest som Illustration til Bibelhistoriens gamle og kære Fortællinger.

Det var denne selvsamme gode Dalmuld, der i sin Tid fristede Jakob til at slaa sig ned her. Efter 20 Aars Fravær vendte han den Gang hjem fra Mesopotamien. Og ikke ene og tomhændet, som han var gaaet bort. Han havde sine Hustruer med, Rakel, Lea, Bilha og Silpa, sine tolv Børn, noget ulige fordelt

med elleve Dreng og een Pige, og saa en stor Flok af overvejende broget, ja, endda paafaldende spættet og spraglet Kvæg. Her ved Sikem var der godt at være for en Kvægavler, der ovenikøbet nærrede Interesse for Landbrug. Denne Jord var vel nok de hundrede »Kesiter« (»Penninge« oversætter Bibelselskabets Bibel) værd, som Jakob maatte udbetale Landsherren Hemor, inden han kunde sige »Helle for den!« Nybyggerfamilien fandt sig hurtig til Rette i Centrum af Kanaans Land. Desværre blev Idyllen lige saa hurtigt forstyrret. Man forstaar, at Datteren Dina, der aldrig havde haft andre Legekammerater end Brødrene, gik ud for at se sig om efter jævnaldrende unge Piger paa Egnen. Og ligeledes var det naturligt, at den nyankomne unge Pige tiltrak sig Opmærksomhed fra Landsherrens Søn. Noget andet var det, da hun kom galt af Sted med ham. Nu hjalp det ikke, at Landshøvdingen i højstegne Person kom til Jakob og foreslog at ordne Forholdet ved Giftermaal og lovede Guld og grønne Skove. Dina's Brødre var af den Mening, at deres Søsters Skam kun kunde udslettes med Blod.

Det blev et frygteligt Blodbad, hvis Mage vi nuomstunder somme Tider oplever, naar Zigøjnere bliver tirret af Egnens Befolkning. Følgen var, at Jakob saa sig nødt til at flytte sine Teltpæle: »I gør mig forhadet hos Landets Beboere ...« bebrejdede han sine Sønner. Men Drengene fortrød ikke: »Mon han skulde handle med vor Søster som med en Skøge,« svarede de igen. Da Jakob senere havde opslaaet sit Telt i sydligere Egne, kunde de unge Mennesker godt lide at drive deres Hjorder til disse kendte og frugtbare Skrænter. Da Josef skulde ud og se efter sine Brødre, var det da ogsaa her, han mente at træffe dem. Men en Mand fra Egnen oplyste ham om, at de var draget nordpaa mod Dothan. Samme Josef skulde senere finde sit sidste Hvilested ved Foden af Garizim.

Et politisk Brændpunkt

Dalen mellem Garizim og Ebal er den eneste Overskæring af Palæstinas centrale Bjergkæde. Det forklarer for en stor Del, at Sikem og Omegn var Skuepladsen for betydelige politiske Begivenheder. Her var det, det første Forsøg blev gjort paa at indføre Kongedømmet i Israel. Gideons uægte og ærgerrige Søn Abimelech stod her og holdt en agitatorisk Valgtale: »Kære, ... hvad er bedst for Eder: enten at 70 Mænd hersker over Eder eller at een Mand hersker over Eder? Husk paa, jeg er Eders Kød og Blod.« Denne Argumentation lyder forøvrigt meget moderne. Det hele kunde godt ligne anti-parlamentarisk Agitation.

Skraalhalsen vandt det brede Lags Øren. Det kostede det gamle Systems Mænd — Gideons Sønner — Livet. Kun den yngste, Jotham, undslap. Han flygtede til Garizims Top. Derfra holdt han en Tale, der formede sig som en enkel Fabel om Træerne, der gik hen for at salve sig en Konge. De gode Frugttræer vilde ikke. Men Tornebusken tog imod Tilbudet. Taleren sluttede med den Erklæring: »Dersom I har handlet troligt og redeligt imod (min Far) Gideon, da vær glade over Abimelech ... hvis ikke, da udkomme Ild fra Abimelech og fortære Mændene i Sikem.« Det varede ikke længe, før »Gud sendte en ond Aand imellem Abimelech og Mændene i Sikem«. — Apropos, var det ikke Bossuet, der sagde noget om, at »l'histoire est une éternelle recommenceuse«, d. v. s. Verdenshistorien bliver ved at gentage sig.

Efter at Israels Kongedømme en Gang var blevet en Kendsgerning, skulde det paa dette samme Sted, nemlig ved Sikem, ogsaa faa sit Knæk. Her stævnedes de nordlige Stammer Salomos Søn, Roboam for sig og forelagde ham følgende Betingelse: »Din Fader gjorde vort Aag haardt, gør du os nu din Faders Tjeneste lettere, da vil vi tjene dig.« Den unge Mand svarede dumdrigt. Det blev Signalet til Oprør. Davids og Salomos Rige

gik i Stykker. Det Brud skulde afstedkomme uoverskuelig megen Elendighed og Frændehad. Det medførte Svækkelse af Tronen og endog Frafald fra Jahvedyrkelsen. Hvor tilfældige smaa Aarsager dog kan have en forfærdelig og langvarig Eftervirkning. Kongen over de nordlige Stammer, Jeroboam, boede oprindelig i Sikem. Senere skulde det nordlige Rige faa sin egen ny Hovedstad, Samaria.

Den samaritanske Kvindes Spørgsmaal

Det var Skyggen af mange Aarhundreders Splid og Had, der kom til at strejfe Jesus, da han en Dag, træt af Vandringer, satte sig ned ved Jakobs Brønd: »Hvor kan det være, at du, som er Jøde, beder mig, som er Samaritanerinde, om noget at drikke?« Saa stor var Kløften mellem Beboerne af samme lille Land. Dertil kom den religiøse Modsætning: »Vore Fædre har tilbedt paa dette Bjerg (med Hovedet nikkede Kvinden over sin Skulder hen mod Garizim), men I siger, at det Sted, hvor man bør tilbede, er i Jerusalem.« Kære lille Samaritanerinde, nu skal jeg sige dig noget: Han, du staar og gør Indvendinger imod, er netop kommet for at fjerne alle kunstige Skillemure mellem de troende. Den sande Religion skal for Fremtiden ikke længere være knyttet til en bestemt Nation og dens

Sædvaner. Der skal hverken være Jøder eller Græker, hverken Mand eller Kvinde, for i det fremtidige Trossamfund vil alle Mennesker som religiøse Væsen-er være ligestillede. Alle Skran-ker skal bortryddes, for fra nu af skal der kun være een Hjord og een Hyrde.

Drog hun et Lettelsens Suk, den kætterske Kvinde fra Sykar? — Mon hun vilde gøre det endnu, dersom hun var Vidne til, hvordan der siden indenfor Jesu Faarefold atter er rejst lige saa mange Baase. Den Splid og Adskillelse er de Kristnes Skam og Svaghed. Hvad skal vi gøre? Saadan bare i Blinde slaa det hele sammen? Nej, man kan da ikke give Afkald paa det, man er overbevist om hører med til Kristendommens Væsen. Hvordan sagde Jesus til Samaritanerinden: »I tilbeder det, som I ikke kender, for Frelsen kommer fra Jøderne.« Havde hun fornærmet kastet med Nakken og haanende talt om jødisk Hovmod, da havde Samaritanerne ikke fundet hjem til Tilbedelsen i Aand og Sandhed. Saa var det sandsynligvis gaet dem som det gik deres Landsmænd, der ikke vilde give Slip. Hvert Aar til Paaske drager de nulevende Samaritanere — henved 100 ialt — op fra Naplus og slagter deres Paaskelam paa Toppen af Garizim-Bjerget. Et Billede paa sekterisk Forkalkning i det religiøse.

Steph. Wevers.

nation for at undersøge, om han stadig prøvede paa at leve et godt Liv. Hans Gudfader, Petrus tog ham med til Messen. Paven sad paa sin Trone med hele Præsteskrabet omkring sig, og efter Kirkebønnen blev Lucius og de andre Katekumener ført op gennem Kirken. En af de gejstlige, ikke en Præst, men en Exorcist, kom og uddrev Djævelen — *exorciserede* ham, idet han sagde: »Forbandede Aand, kend din Dom: vig bort fra denne Guds Tjener Lucius, for vor Gud og Herre Jesus Kristus har værdigedes at kalde ham til sin hellige Naade, sin Velsignelse og Daabens Brønd«. Derpaa kom en Præst og gjorde Korsets Tegn over hans Pande med en Advarsel til Djævelen om ikke at driste sig til at krænke dette Tegn. Præsten lagde saa sin Haand paa hans Hovede og bad om, at han maatte opnaa sand Erkendelse, forstaa hvad der blev lært ham og blive en veloplært Kristen.

Det var ikke den eneste Prøve, Lucius maatte gennemgaa, og han spurgte Præsten: »Jeg troede, at I allerede havde bortjaget den onde Aand. Hvorfor bliver I saa ved med det?«

»Han havde saa godt Tag i dig, at vi ikke kan være for forsigtige,« sagde Præsten. »Desuden skal det lære dig, at du er helt og fuldstændig færdig med ham.«

7. Ørernes Oplukkelse. Onsdag efter fjerde Søndag i Fasten var der en ny Prøve. Men Lucius blev ikke sendt bort før Evangeliet. I Stedet for kom der fire Diakoner ind, hver med sin Evangeliebog, og lagde dem paa Alteret. Derpaa forklarede en Præst, hvad Evangelierne var, og hver Diakon læste Begyndelsen af et af Evangelierne. Saa kom der endnu en Præst, som fremsagde den apostoliske Trosbekendelse og forklarede den, og derpaa Fader vor. Til sidst blev Lucius sendt bort.

»Nu forstaar jeg, hvad du mente med *Bønnen*,« sagde Lucius bagefter til Præsten.

»Ja, og du maa lære Trosbekendelsen og Fader vor udenad

Daaben i Oldkirken og nu

III. Fastetidens Forberedelse til Daaben

For 1500 Aar siden

I de to foregaaende Numre har jeg prøvet paa at hjælpe Forstaaelsen af vor nuværende Daabsritus ved at beskrive, hvad en hedensk Dreng, Lucius, maatte udføre for at blive døbt i Rom for 1500 Aar siden. Jeg har gennemgaaet Ceremonierne fra Begyndelsen, og indtil Daabsbarnet

modtager det indviede Salt — d. v. s. den første Del af den gamle Ritus, ved hvilken Daabskandidaten blev gjort til Katekumen.

6. *Prøverne*. Nu nærmede Paasken sig, hvor Lucius skulde døbes, og midt i Fastetiden bad Præsten ham om at komme til en »Prøve« — en Slags Eksami-

inden Paaske. Men du maa aldrig nedskrive dem, for saa kunde Hedningerne maaske faa fat i dem.«

8. *Ephpheta*. Paaskelørdag oprandt. Den store Dag, som Lucius havde forberedt sig til. Daaben skulde ikke foregaa før om Aftenen, men om Morgenens maatte han møde i Kirken til en sidste Prøve. Skønt han allerede havde gennemgaaet seks, var der noget helt nyt ved denne. Han spurgte bagefter sin præstelige Ven ud om det.

»Det begyndte med, at en Præst igen uddrev Djævelen,« sagde han. »Han beordrede den urene Aand til at forlade denne Guds Skabning, Lucius, som vor Herre havde værdigedes at kalde til at være Hans Bolig. Men saa rørte han mine Læber og mine Ører med sin Finger, som han havde vædet, og han sagde et Ord, jeg ikke kendte.«

»*Ephpheta*,« sagde Præsten. »Det Ord brugte Herren selv, da han gjorde det samme ved en døvstum Mand. Det er fra Herrens eget Sprog, og Præsten forklarede det, da han sagde: »det vil sige, oplad dig«. Du har været døv — du har ikke hørt Herren lære dig Troen — og stum — du har ikke været i Stand til at bekende den. Nu kan du gøre begge Dele.«

»Og saa salvede Præsten mit Bryst og mine Skuldre med Olie, lige før jeg forsagede Satan.«

»Ja,« sagde Præsten, »har du set Brydere gøre sig rede til Kamp?«

»Ja, de indgnider sig helt med Olie. Det er for at gøre Lemmerne smidige og for at hindre Modstanderen i at holde fast.«

»Og nu skal du udfordre Djævelen til en Kamp — du skal forsage ham. Du har højt for os

(fortsættes Side 267)

Hil dig Maria!

Moderkærlighed I

Barnet i Bethlehem er Marias Søn, for det er af hende, han lige er blevet født, hendes førstefødte. Men den hellige Jomfru ser i dette Barn, der ligner alle andre Børn, Guds egen Søn. Marias Sjæl var opfyldt af en grænseløs Tro, som hos hende indesluttede og overgik de gammeltestamentlige retfærdiges hele Tro; derfor erkender hun sin Gud i sin Søn.

Denne Tro giver sig Udtryk i en Tilbedelsesakt. Saa snart den hellige Jomfru fæstede sit Blik paa Jesus, bøjede hun sig i sit Indre i en Tilbedelse, hvis Dybde vi ikke formaar at lodde.

Til denne saa levende Tro, til denne saa dybe Tilbedelse føjedes Udbrud af en Kærlighed, der ikke lader sig maale.

Først den menneskelige Kærlighed. Gud er Kærlighed; og for at vi kan gøre os et Begreb om denne Kærlighed, giver han Mødrene Part i den. En Moders Hjerte med dets utrættelige Ømhed, dets vedholdende Omsorg,

dets Hengivenheds udtømmelige Kærlighedsbeviser — er et i Sandhed guddommeligt Kunstværk, og saa har Gud dog kun nedlagt en Gnist af sin Kærlighed til os deri. Men hvor ufuldkomment end en Moders Hjertespejler den guddommelige Kærlighed i dens Forhold til os, saa giver Gud os dog vore Mødre til paa en vis Maade at være hans Stedfortrædere hos os; lige fra Vuggen stiller han dem ved vor Side til at lede os og vaage over os, særligt i de første Aar, hvor vi i saa høj Grad trænger til Ømhed.

Lad os da forestille os med hvilken Forkærlighed den hellige Treenighed dannede den Jomfrus Hjerte, der var udset til at være Moder til Ordet, som blev Kød; det var Gud en Glæde at indgyde Kærligheden i hendes Hjerte og med udtrykkelig Hensigt danne det til at elske et Gudmenneske.

I Marias Hjerte var en Skabnings Tilbedelse af sin Gud i fuldkommen Samklang forenet med en Moders Kærlighed til sin Søn.

Dom Columba Marmion.

Rom og Verden

Kardinal Canali har i sin Egenskab af Medlem af Kardinalskommissionen for Vatikanstatens Forvaltning rettet en Henvendelse til Statens Indbyggere og opfordret dem til stadig at huske paa de særlige Pligter, som den alvorlige Situation har lagt paa dem. Som Borgere i en Stat, hvis Overhovede havde gjort alt hvad der stod i hans Magt for at redde Freden, skulde de først og fremmest bede om Fredens Genoprettelse; de skulde endvidere ved en ægte kristen Livsvandel nedkalde den guddommelige Naade over Menneskeheden. De særlige Forskrifter, som Italien havde truffet paa Grund af Situationen, skulde samvittighedsfuldt overholdes og iøvrigt ved et godt Eksempel gøre Vatikanstaten Ære overalt.

I Begyndelsen af Oktober finder i Buenos Aires den første Stratosfæreopstigning Sted paa den sydlige Halvkugle. En argentinsk Major, der er en af det derværende Flyvevæsens berømteste Pionerer, vil foretage Opstigningen; i Eksperimentet deltager Forskeren, den spanske Pater Puig, der tidligere var Leder af det verdensberømte Ebro-Observatorium i Spanien. Pater Puig blev i 1932 fordrevet af den marxistiske Regering i Spanien og har siden da været Leder af San Miguel-Observatoriet i Buenos Aires. Pateren har sammen med Majoren tilrettelagt Forsøget og det Apparat, der skal anvendes ved Opstigningen, ligner det, som den belgiske Professor Piccard anvendte ved sine Stratosfæreflyvninger.

Korsets Ophøjelsesfest, 14. September, er i Spanien blevet ophøjet til national Helligdag, thi »Krigen var et Korstog mod Sandhedens Fjender og vore Døde hviler i Korsets Skygge«.

September

24. S. 17. Tirsdag e. Pinse (714); 2. Maria, de fangnes Befrielse (1087), 3. For Paven. — *I konsekrerede Kirker: KIRKEVIELSESFEST* ([77]); 2. Søndagen (714), 3. (kun i stille Messer): Maria, de fangnes Befrielse (1087); Trefoldigheds Præfation (521). Slutningsevangel.: Søndagens (715).
25. M. † Feria (Hverdag) (714) uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præf.
26. Ti. † St. Cyprian og St. Justina (1087); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven. — *I konsekrerede Kirker: KIRKEVIELSESFEST* ([77]); alm. Præf.
27. O. † St. Cosmas og St. Damian (1088); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven. — *I konsekrerede Kirker: 2. Oktaven af Kirkevielsesfest* ([77]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
28. T. † St. Wenceslaus (1089); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven. — *I konsekrerede Kirker: 2. Oktaven* ([77]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
29. F. ST. MICHAEL, Ærkeengel (1089).
30. L. St. Hieronymus (1091); 2. For Paven. — *I konsekrerede Kirker: 2. Oktaven* ([77]), 3. For Paven.
1. S. *Rosenkransfest* (1099).

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Næstekærlighedens Videnskab

Alfr. Th. Jørgensen: »Filantropi« (O. Lohse).

Undertitlen er »Vejledning i offentlig Forsorg og privat Velgørenhed for Begyndere« og hertil svarer Indholdet, som er en Lærebogs. De Begyndere, der er Tale om, er dem, som med personlig Indsats vil tage Del i Arbejdet for de mange Slags nødlidende Mennesker, men ogsaa den, som blot vil yde Filantropi gennem sine Pengegaaver, vil ved Studiet af Filantropien som Videnskab kunne opnaa at gøre størst mulig Gavn ved Pengenes rette Placering. Endnu en tredje Slags Mennesker vil have Gavn af en Bog som den foreliggende: de mange, der tror, at Staten nu om Dage tager sig tilstrækkeligt af al Slags Nød, saa der ikke længere bestaar nogen privat filantropisk Pligt, naar man har betalt sin Skat. Det er godt, at den statslige Hjælp dækker Behovet i de store, grove Træk, men stadig er der nærliggende Trang til den private Velgørenhed, og for dem, der evner at hjælpe, er det godt det samme, fordi det kan være dem til stor Berigelse.

I alle de praktiske Afsnit af Lærebogen findes ikke blot et udmærket praktisk Overblik over den offentlige Forsorgs og den private Velgørelses ydre Organisation og Betingelserne for Hjælpeydelse, men der findes ogsaa mange kloge Bemærkninger om den rette Maade at bringe Hjælpen paa, en uuaadelig vigtig Side af Sagen, fordi intet tjener saa stærkt til at uddybe Kløften mellem dem paa Solsiden og dem i Skyggen, som taktløs, nedladende eller nyfgen Filantropi. Kunsten at hjælpe uden at krænke de nødlidendes ofte saarbare Æresbegreber er en stor Kunst, som kræver Hjertets fineste Dannelse.

De teoretiske Afsnit kan ikke undgaa hist og her at vise den protestantiske Teologi, som Forfatteren bygger paa. I Praksis indrømmer Dr. Jørgensen selv, at denne Teori ikke særpræger Maaden at hjælpe paa. Men den er der altsaa, et enkelt Sted (og det var for Bogens Skyld overflødig) i Form af en ikke meget heldig Skildring af katolsk Filantropi. Selv om for os de gode Gerninger »er noget af et

Middel til at vinde Guds Velbehag«, følger dog ikke deraf, at de »ikke er Resultatet og Følgen af, at Mennesket har overgivet sig til Gud«. Og hvorfra ved mon Dr. Jørgensen, at naar en ung Katolik forsager Ægteskab og borgerligt Erhverv, er det »ikke i Overensstemmelse med hans egne Naadegaaver og hans Kald«? Det turde være en dristig Paastand, som forudsætter Evne til at ransage Hjerterne, rent bortset fra dens teologiske Tvivlsomhed.

H. D. T. K.

Den militære Verdenssituation

P. M. Norup: »Hvis Krigen kommer« (Hirschsprungs populærvidenskabelige Haandbøger).

Kaptajn Norups lille Haandbog omfatter en Oversigt over Krigsmagtens Tilvejebringelse og Ledelse, en Skildring af de moderne Vaaben indenfor Hær, Flaade og Luftstyrke, et Afsnit om Civilbefolkningen og Luftkrigen samt en Vurdering af den militærstrategiske Situation i Europa. Især i dette sidste Afsnit mærker man, hvor stærk Fart Begivenhederne har paa. Bogens Forord er skrevet saa sent som i August, og endnu da regnede Kaptajnen praktisk talt sikkert med Rusland paa Vestmagternes Side og Italien paa Tysklands. Virkeligheden er jo blevet en anden, selv om meget kan skifte endnu.

Nærliggende Interesse har Kaptajn Norups Vurdering af Danmarks Stilling. Hans afsluttende Kapitel, hvor han gør denne Stilling op, viser bedst, at Krigen er kommet før end beregnet. Forfatteren understreger stærkt, at vi militærstrategisk ligger i en Farezone, og deraf slutter han sig til Nødvendigheden af ganske betydeligt at øge vort Neutralitetsværn.

E. S.

Pædagogik i Novelleform

Stina Palmborg: »De kære Børn« (Hirschsprung).

Forfatterinden er en svensk Lærerinde, som i en Del Smaaskitser skildrer Børn, hun har truffet. Det er et broget Galleri, skildret med Forstaelse og sundt nøgternt Sind. Overalt viser den nænsomme pæ-

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27 TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

dagogiske Kunst sig i at hjælpe Børnene til paa et eller andet Omraade at erhverve sig den Selvtillid, som er nødvendig for at ikke noget skal briste inde i dem. Med stor Glæde konstaterer man, at Forfatterinden ikke forfægter nogen pædagogisk (og slet ingen psykoanalytisk) Teori, men bare er Praktiker med vaagen Opmærksomhed for Børnenes Liv.

L. H.

Kirkevielsesfest

(fortsat fra Side 259)

uforstaaelig for moderne Mennesker, der paavirket af vor Tids Materialisme og Nyttebe- regning ved en Kirkebygning mere ser paa Folks Tarv og Bekvemmelighed end paa det store: at det forundes syndige Mennesker at rejse Gud et Tempel. I gamle Dage, hvor Verdensanskuelsen var haaret mere af Aand end af Kød, byggede man Kirker først og fremmest for Guds Skyld; det var Offergaver, man bragte Gud: Ham en værdig Bolig, Mennesker et Sted til Gudsdyrkelse. Tillige saa man i Gudshuset et Billede paa hele Kirken, opbygget af levende Stene. Det var den Tanke, der fik de gamle til i Kirkevielsesfestens Slutningsbøn at bede: »Gud, du som af levende og udvalgte Stene hereder din Guddomsvælde en evig Bolig: hjælp dit ydmygt bedende Folk, at din Kirke, alt som den vokser i det Udvortes, ogsaa maa blive stor ved aandelig Vækst.«

Man glædede sig over det Gudshus, hvis Indvielsesdag

man fejrede. Men for Liturgien er det ikke nok, at Antallet af Gudshuse vokser. Det, det kommer an paa, er Mennesket som Guds Tempel: et Kristenliv, som er Gud og hans Hus værdigt.

Jacob Hjorth.

Daaben i Oldkirken og nu

(fortsat fra Side 263)

alle lovet altid at hade ham og ikke at have noget Samkvem med ham. Men gør dig nu rede til i Aften, hvor du saa endelig vil blive døbt.«

I vore Dage

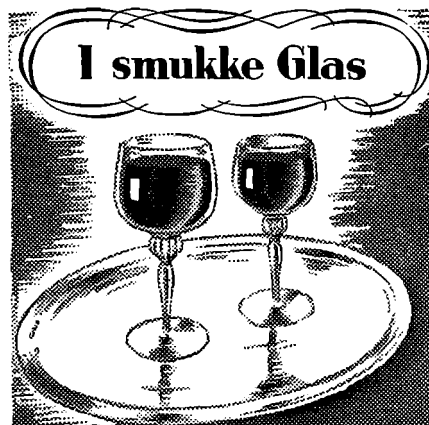
6. *Prøverne*. De findes i Exorcismen, der begynder: »Jeg byder dig, urene Aand« og i de følgende Ceremonier: Præsten gør Korsets Tegn over Barnets Pande og lægger sin Haand paa det.

7. *Ørernes Oplukkelse*. Præsten lægger nu Enden af sin Stola paa Hovedet af Barnet og fører dette ind i Kirken, idet han beder Trosbekendelsen og Fader vor sammen med Fadderne.

8. *Ephpheta*. Vi er nu naaet til den sidste Forberedelse til Daaben Paaskelørdag, og det forklarer den fornyede Exorcisme, hvorefter der følger Ephpheta, Forsagelse af Satan og Salvelsen, som skal berede Barnet til Kampen med den onde. Her er der sket en Ændring i Ceremoniernes Rækkefølge: Salvelsen kommer nu efter Forsagelsen i Stedet for at være en Forberedelse til den.

Messen paa Onsdagen efter fjerde Søndag i Fasten, hvor Ørernes Oplukkelse fandt Sted, indeholder mange Hentydninger til Daaben.

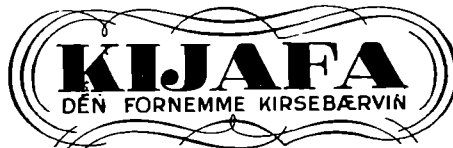
Dom Columba Stenson O. S. B.

Det er festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakkede Flasker, den koster Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

CHR. SIMONI

grundl. 1836

Kul- og Koks-Import

Telf. 67 — 68 — 69

Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamilianerklíniken i Aalborg.

Alt vedrørende Begravelser

ordnes gratis ved Henvendelse til:

Aalborg Begravelseskontor

Jens Bangsgade 8 . Tlf.: 2068 2289

Rimelige Priser paa Kister og Ligsenge.

P. Lindholm & Ryø

udfører Centralvarmeanlæg
Vand- Gas- & Sanitet

Leverandør til St. Josefs Søstrenes Hospital

„Liljen“

Blomsterforretning

Reberbansg. 18 - Tlf. 3741

Leverandør til kat. Menighed

C. E. Nielsen

Smedemester

Alt Smedearbejde udføres

Sankelmarksvej 13 . Telefon 2091

Carl P. Petersens Eftf.

Vesteraa 5 — Telf. 428

Isenkram . Køkkenudstyr
Glas . Porcellæn

Tygger Haren Drøv?

Moses siger, at den gør (III' Mos. 11, 6).

Det samme sagde Linné for 200 Aar siden.

Men det 19. Aarhundredes Zoologi, som troede at vide alt, og del ufejlbarligt, sagde nej. Vel udfører Haren under Tygningen lignende Kæbebevægelser som en Ko, der tygger Drøv, eller Giraffen i Zoo — hvilket for Resten er en overmaade morsom Forestilling. Men den tygger ikke Maden to Gange. Der var dem, der raillerede over gamle Moses' Fejltagelse og satte en Spotteglose i Marginen over Bibelens »Paalidelighed«. Lidet anede de, at Moses ikke har skrevet nogen Lærebog i Biologi, men talte folkeligt, forstaaeligt i sin Lovsamling. Og Sagen er den, at Haren og Kaninen nu engang har for Skik at tygge paa denne malende, ejendommelige Maade.

Nu kommer imidlertid den nyeste Zoologi og undersøger Sagen til Bunds. Tygger Haren Drøv? spørger den. Det vil sige: Passerer Føden to Gange Harens og Kaninens Mave? Ja eller Nej!

Siden der nu holdes i Tusindvis af Forsøgskaniner i alle mulige Laboratorier Verden over, kan

dette Spørgsmaal forholdsvis nemt afgøres. Og det er nu blevet afgjort, først af Dr. Holger Madsen paa Landbohøjskolens Serum-Laboratorium, København, siden ogsaa paa et engelsk Landbrugslaboratorium (se Nature 1939, S. 981 ff). Det viste sig, at Kaninen i Natens Mørke delikaterer sig — regelmæssigt! — med sine egne Ekskrementer! Enkeltheder vil den interesserede Læser kunne finde i »Natures Verden«, 1939, 5. Hefte. Vel tygger altsaa Hare og Kanin ikke Føden to Gange, som Drøvtyggerne gør, men den underkaster den *Fordøjelse i to Tempi*, og det er det væsentlige for Drøvtygningen.

Havde Moses saa helt Uret?

J. Wolfisberg.

Breve fra Læserne

Cølibatet

Jeg forstaar ikke sidste Del af Svaret paa »Cølibat« i sidste Nummer. Det lyder: »Fordi Præstelivet og Præstegerningen kræver Præsten helt og fuldt.«

»Ægteskabet bør ogsaa kræve Ægtemanden helt og fuldt. Ingen kan give sig fuldstændig hen i to vidt forskellige Livskald.«

Det er jo dog saadan, at en stor Del af Ægtemændene er Familiens Forsørger og dette kræver, at de har en Livsgerning, hvad der altsaa efter Redaktionen Mening ikke er muligt, naar en Mand »skal være Ægtefælle fuldt og helt«.

Fru L. Sutermeister Feyring.

Svar: Ved Livskald forstaus den lindsats, der kræver Mennesket helt og fuldt, navnlig hele hans Kærlighed. En Livsgerning er meget vel forenelig med Ægteskabets Kald, mens Præstens Gerning selv er et Kald, som kræver et udelt Hjerte.

Retrætedag for Herrer

Søndag d. 1. Oktober hos Lioba-søstrene i Ordrup, Kollegievej (St. Andreaskollegiet).

Mødetid: Kl. 7,45 (Messe Kl. 8).

Afslutning: Samme Dags Aften ved 8—9-Tiden.

Leder: P. Jos. Bender S. J.

For Opholdet erlægges 2,50 Kr.

Tilmeldelse senest Fredag d. 29. Sept. hos P. Rektor Coenen, Stenogade 4, Kbhvn. V. (Tlf. Vester 2628).

Til Fordel for Taastrup

Der burde have været mange flere Mennesker til Taastrupaftenen i »Jeanne d'Arc«, men vi er jo inde i en Krisetid.

Frk. Antonia Cresta fremsagde en Prolog, Fru Ragna Schack sang, og Hr. Aage Bredahl spillede — alt en Fryd for Øret.

Efter en Pause opførte tre Medlemmer af »Katolsk Scene« et lille Lystspil »Et farligt Eksperiment«, der fik Latteren til at rulle gennem Salen. Endelig fandt der Lodtrækning Sted om det Slumretæppe, til hvilket der forud var solgt Lodsedler. Vinderen var til Stede! Spectator.

English Service

Mass with English Sermon Sunday, Sept. 24th, at 10 o. cl., in the chapel of St. Canute, Vestervoldgade 115. Confession in English before Mass. (Fr. King).

AARHUS	Kødcentralen, Rymsgade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen . Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet
Linoleum billigst Høilund Carlsen Aaboulevarde 5, Aarhus, Tlf. 1347	Billeder indrammes <i>Henry Hassing</i> Banegaardsplads 2
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088	
"FOTO"	St. Knudsgade (ved Aarhushallen) fremkalder og kopierer Deres Amateurfilm

Den danske Valfart til Lourdes

De danske
Valfartsdeltagere
i Basilikaen
i Lourdes

Under Mottoet »Bedre sent end aldrig« maa vi fremkomme med en forsinket Beretning om Valfarten til Lourdes.

Den 1. August om Aftenen startede vi, og over Bryssel naaede vi Rejsens første Maal, Lisieux. Selv om vi nok undervejs havde bedt og sunget vore Valfartssange, følte vi os først nu som en sluttet Pilgrimsskare, da vi i St. Tereses Basilika (Krypten) overværede Højmessens sammen. Vi danske var imponerede ved at høre den fuldtonefældige Fællessang af Messens første Dele, sunget af alle Pilgrimme; vi var tilsluttet Montfortanernes hollandsk-belgiske Pilgrimstog, der talte 850 Deltagere. I sin Prædiken fremhævede Valfartens Hovedleder den lille danske Skare, der havde tilbagelagt saa lang en Vej for at være med; det rørte os at høre.

I Karmeliterkirken knælede vi ved »lille Terese«s Grav. I hendes Barndomshjem saa vi Guds Moders Statue med de udbredte Arme, der syntes at tage kærligt imod os. Vi forstod, at St. Terese henviste os til Maria som til den Moder, der fra hendes tidligste Barndom havde ført hende til Jesus.

Den næste Station paa Rejsen blev St. Laurent med den salige Montforts Grav. Der var en indre fremadskridende Forberedelse til

Mødet med Guds Moder i Lourdes ved disse to Besøg hos de to Helgener, der er saa stærkt knyttet til Maria: Terese med sin barnligt umiddelbare Kærlighed og Montfort med sit vidtskuende, saa at sige profetiske Syn paa Maria, hendes Plads i Guds Frelsesplan, den voksende Forstaaelse af hendes Betydning for Menneskeslægten og af Andagten til hende, naar de sidste Tider nærmer sig.

Endelig satte vi os i Toget med den lykkelige Bevidsthed, at nu gjaldt Farten selve Lourdes. Enhver, der har været i Lourdes, glemmer aldrig det Syn, naar man fra Toget faar Øje paa Basilikaen og den hvide Statue ved Grotten. For nyligt læste vi her i »Katolsk Ugeblad« en fængslende og aktuel Skildring fra Lourdes, og Johannes Jørgensens Bog »Lourdes« med al dens digteriske Skønhed og varmt-følte Fromhed er vel (eller burde være!) kendt af alle danske Katoliker. Men medens J. J. saa Lourdes mestendels i Regnvej, saa kunde vi, paa en enkelt Byge nær, fryde os over straalende Solskin. Vi vil ikke gøre et alligevel haabløst Forsøg paa at skildre de seks lykkelige Dage, vi tilbragte »hjemme hos Mor« — slikt maa opleves.

En Udflugt til Gavarnie oppe i de vilde Pyrenæerbjerge, og for nogles Vedkommende en Klatretur

derfra helt op til den evige Sne, var kun en Parentes, der yderligere fremhævede, at Bønnen, Rosenkransen, kort sagt Livet ved Grotten, paa Knæ for Guds Moders Fødder var *det egentlige* for os alle sammen. Atter her erfarede vi Sandheden af Ordet: »til Jesus ved Maria«; de utallige Messer og Kommunioner, den daglige Sakramentsprocession med de syges Velsignelse og saa Tilbedelsen om Natten gav os et gribende Indtryk deraf.

Vor egen Valfartsleder, Pater Mesters fra Roskilde, var os en sand Leder, ikke blot ved sin utrættelige Omsorg for os paa hele Rejsen, men først og fremmest ved den aandelige Ledelse, han gav os i Prædikener om Guds Moder, Virgo pradicanda, og i alle vore Andagstøvelser og Bønnen for Danmark. Paa hosstaaende Billede af os danske Pilgrimme, taget foran Basilikaen i Lourdes, ses Pateren (ved Siden af Montfortanernes Pater Provincial) øverst med vort Samlingsmærke, Dannebrog, i Haanden. Alle vi Pilgrimme er vist enige om, at vi skylder Pater Mesters en oprigtig Tak.

Det var svært at løsrive sig fra Lourdes, men hjemad maatte vi jo. Vor sidste fælles Dag blev tilbragt i Paris med Besøg i Jesu-Hjerte-Basilikaen paa Montmartre, i Domkirken Notre Dame og i Vincentsøstrenes berømte Kapel i Rue du Bac, hvor Guds Moder i forrige Aarhundrede viste sig for Søster Catherine Labouré — en Aabenbaring, der blev Forløber for Lourdes.

Derfra gik Rejsen hjem til Danmark. Enhver af os Deltagere i Valfarten ønsker sikkert brændende at være med igen, næste Gang Montfortanerne fører et dansk Pilgrimstog til Vor Frues Helligdom i Lourdes.

To Deltagere.

Konfirmation i Næstved

Næstved Sogn er stort, saa stort, at man ikke kan forlange, at alle Konfirmanderne skal komme til Undervisning i Næstved. Derfor maa Præsterne ud og undervise de smaa Hold af unge hele Sydsjælland over. Her er Fordvognen ellers en god Hjælp, men naar man saa ikke maa bruge den? — I sidste Øjeblik maatte den praktisk udarbejdede Bilrute helt forandres. Saa gjaldt det om at finde et passende Tog eller en god Omnibus, eller ogsaa blot at smile ad alle Køreplaner og svinge sig i Sadlen. Men saa kunde det ogsaa hænde,

at Præsterne Aftner i Træk først kom hjem paa den anden Side af Midnat.

Al Møje blev imidlertid rigeligt betalt. Der var 83 unge og 2 Konvertitter, der Søndag den 10. September sluttede Trop ved Vor Frue Kirke i Næstved for at blive optaget som Stridsmænd i Kristi Hær af vor Biskop Hs. Excellence *Theodor Suhr*. — Der er altid godt Søndagsbesøg i den hyggelige Frue Kirke i Næstved, men den Dag var der fuldt Hus allerede længe inden Højmessens begyndte, og mange af de ca. 300 maatte staa op. Der var meget travlt tidligt fra Morgenstunden. Præsterne sad i Timevis i Skriftestolen. Det saa næsten ud, som om den hele Menighed havde været til Kommunion den Dag, da der var et Run paa det nye Skolekøkken efter Messerne i Morgenens Løb. (Der blev udskænket ikke mindre end 30—40 Liter Kaffe).

Kl. 10 blev Biskoppen modtaget ved Kirkens Portal. Efter Højmessens — ved hvilken P. Poquet fra Odense assisterede — talte Biskoppen til Konfirmanderne og de mange andre tilstedeværende. Det var Ord, der gik til Hjertet. Da Biskoppen talte om den alvorlige Time, i hvilken de unge blev styrket af den Helligaand, var der mange, der hulkede. — Det var et gripende Syn, at se de mange unge Mennesker gaa op til deres Biskop i to lange Rækker, for at han skulde sætte Styrkelsens og Sejrens Tegn paa deres Pande og indprente det uudslettelig dybt i deres Sjæle.

Højtideligheden i Kirken var forbi henved halv tolv-Tiden. Der-

efter gik hele Menigheden over i den store ny Gymnastiksal til en lille Velkomstfest. Sognepræsten bød Hans Excellence hjertelig velkommen og sagde, det var en stor Trøst at se Biskoppen i Menighedens Midte i disse tunge Dage. Det var første Gang, Biskoppen befandt sig blandt Sognets Børn, og alle saa op til ham som til en Fader. De gode og hjertelige Forhold, der altid har været mellem Præsterne og Sognets Børn, vilde ogsaa slynge et hjerteligt Baand om Biskop og Menighed. — Derpaa sang Vor Frue Skoles Børn friske Sange og fremsagde et Digt. Hr. Købmand Fritjof Jensen, Vordingborg, rettede ogsaa paa Menighedens Vegne en Tale og Tak til Biskoppen.

Naar Menigheden er forsamlet her i Dag, sagde Hr. Jensen, saa er det for at hilse paa Biskoppen som Sønner og Døtre hilser paa en Fader. Næstved har altid været en stille Menighed, men der har hersket et pulserende Liv og et godt og kærligt Samhold og Samarbejde under Redemptoristpatrenes Ledelse. Vi ser i Biskoppen et Enhedens og Enighedens Tegn, hvorved vi er forbundne med alle Menigheder i Danmark, forbundne ogsaa med hele den store Verdenskirke. Vi er jo i første Linie ikke danske eller polske, men katolske. Til Slut udbragte Hr. Fritjof Jensen et kraftigt Hurra for Biskoppen, og det fandt et dundrende Ekko i den tætfyldte store Sal. Polakkerne sang saa en begejstret Hyldest til Biskoppen. Tilstede var ogsaa den polske Konsul T. A. Meding og Frue.

Nu tog Excellencen Ordet: Det var ham en Glæde at være i Næstved og se den blomstrende Menighed og føle det gode og hjertelige Forhold. Excellencen skulde nok vedligeholde Kontakten med Næstved og vilde altid med Glæde komme hertil, for mere og mere at lære Katolikerne her at kende og vokse mere sammen med Menigheden.

Saa flokkedes de unge og gamle om deres Overhyrde og Fader. Enhver vilde hen og trykke og kysse den Haand, der havde lyst saa megen Velsignelse over Menigheden i Dag.

L. B.

Jubilæumsfest

i Aakirkeby

Søndag d. 10. September fejrede den bornholmske Menighed sin Sognepræst, Pater *Zoetmulder*, i Anledning af dennes 25 Aars Præstestjubilæum.

Ministranter og hvidklædte Piger med Sølvkranse i Haaret hentede Pateren i Procession til Festgudstjenesten, hvor Pater *Bartel* fra Rønne prædikede.

Om Eftermiddagen samledes Menigheden i den store Sal over Kirken og modtog Jubilaren med Jubilareren med Jubel og Haandklap. Skolebørn opførte et Par Smaastykker og 6 Piger dansede i hollandske og danske Nationaldrakter. Fra Menigheden overraktes der Pater Zoetmulder en Pengegave, og

HORSENS

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks
Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783

Installationsforretningen »Lyset«
TORVET 10

Alt udføres i Installationer
Alt haves i Lamper og Lysekroner
Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt

Installatør for Sct. Joseph Sostrene Telefon 618

SØNDERBORG

H. Hoffmeister

BAGERI OG CONDITORI

Telefon 233

Leverandør til de katolske Institutioner

KOLDING

C. WENDT I. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning

Specialitet: Kaffe

Leverandør til Sct. Hedvig Sostrenes Hospital

Adelgade 15, Telefon 57

G. Rasmussen
BAGERI OG KONDITORI

I. Kl.s Varer
Tøndergade 44
Telefon 259

Lev. til Sct. Hedvig Klinik

V. FALTHER

Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer
HJ af Hollændervej og Kongebrogade
Telefon 698

ROSKILDE

PRIMA KOLONIALVARER

bedst hos Herman Johansen, St. Olsgaard, Tlf. 591

fra personlige Venner havde Jubilæren ligeledes modtaget et Beløb. Disse Penge vil blive anvendt til Kirkens Udsmykning, antagelig til en Glasmosaik af den hellige Ansgar.

Gamle Abbed Vilhelm

til Æbelholt

Katolske Skoledrenge

Ferieophold

paa „Allerslev Kloster“

Regnskab for 1939

<i>Indtægt:</i>	
Tilovers fra 1938	19.37
Bidrag fra:	
Fru S. B.	25.00
Familien G.	50.00
Direktør H. J.	50.00
Katolsk Ungdomsværn ..	100.00
Vincentforeningen	
St. Ansgar Konf.	35.00
Vincentforeningen	
St. Anna Konf.	35.00
Vincentforeningen	
St. Josephs Konf.	35.00
Vincentforeningen	
St. Maria Konf.	35.00
Ingeniør Aug. E. Plums	
Legat	500.00
Indbetalt for 3 Drengene for ialt 110 Dage	165.00
Renter i Banken 0,85 + 0,80	1.65
	1051.02
<i>Udgift:</i>	
Opstilling af Teltet	3.00
Tilsynet med Drengene ...	50.00
Allerslev Kloster for Drengenes Ophold	965.00
Assurancepræmie for Telt m. Inventar	11.00
Porto m. m.	1.51
Tilovers	20.51
	1051.02
STATUS:	
Tilovers fra 1939	20.51

11 Drengene var i 50 Dage paa Allerslev Kloster og takkes de ærværdige Søstre for god Pleje og Omsorg for vore Skoleelever.

København, Sept. 1939.

Børneenquæten

I næste Nummer bringer vi to yderligere Indlæg og i Nr. 19 endnu et Par. Er der endnu flere, som vil hjælpe med til at besvare Pastor Benzons Spørgsmaal, bedes deres Indlæg være os i Hænde inden Septembers Udgang. Lidt ind i Oktober vil saa Pastor Benzon afslutte Enquæten.

Under denne Overskrift bringer Haveselskabernes Medlemsblad — »Haven« — for indeværende September Maaned en lille Artikel af den bekendte Havekonsulent Mosegaard. Vi meddeler et Uddrag deraf:

Foran mig staar en statelig Planke med sine ejendommelige Buddiker fyldt til Randen med dødbrinde Gift. Det er selveste Bulmeurten, og den er oven i Købet plukket paa en af de Lerknolde, der er fremkommet ved Udgravningen af Æbelholt Kloster.

For ca. 3 Aar siden var jeg paa de Kanter sammen med Professor A. Pedersen, og da kneb det for os at finde frem til Ruinerne, hvis Afdækning lige var paabegyndt af den interesserede Læge Møller Christensen. Indtil da havde Grønsværet gemt det næsten glemte Kloster; en Mindelse var dog tilbage, idet den i Nærheden beliggende Gaard stadig bærer Navnet: Klostergaarden.

Nu er der arbejdet ihærdigt af Arkitekt Schultz fra Nationalmuseet, og et Pengeinstitut i Hillerød har skænket Midler til Køb af Arealet, ud over hvilket ikke alene Fundamenter af Klosteret og diverse Kirker er kommet til Syne, men ogsaa anelige Søjleskafter og Kapitæler af Granit.

Selve Munkestenene er øjensynlig fjernet i stort Tal til Opførelse

af andre, mere »nyttige« Bygninger, men Søjlerne har man ikke haft øjeblikkelig Brug for, og saa har Græsset skjult dem til nu.

En skøn Sommersøndag standsede Edelskovs Biler op ved Landevejen mellem Hillerød og Kregme, og næsten 200 drog paa Pilgrimsfærd til Stedet, hvor Danmarks første Havemand formodes at have sin Grav. Den Grav, hvor der skete saa mange Mirakler, at Paven ophøjede ham i Helgenernes Tal.

Ja, saa stor var Mandens Kraft, at endog en udtrukket Tand kunde forlene det Vand, hvori den blev dypet, med saadan en Styrke, at man blev helbredet, ligegyldig af hvilken Sygdom man end maatte lide.

I vore Øren kan dette lyde som en Skrøne, men vitterligt er det dog, at en svensk Adelsmand tilskødede Klosteret ikke færre end 3 Herregaarde som Tak for sin Helbredelse.

Ja, havde der været Tid, kunde der være sagt en Mængde om denne gamle Abbed, der forlod sit Fædreland for at sætte Skik paa de kun halvt civiliserede Danskere, men Bulmeurtens Tilsynekømt paa Klosterkanten turde være bedre Vidne om de gamle Munkes Kendskab til Lægekunst og andre Færdigheder, end mine Ord.

VEJLE

VEJLE NY
Mineralvandsfabrik
P. C. NIELSEN
Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Mejeriet „Ficaria“
Fineste Mejeriprodukter
Vejle . Telefon 335
Leverandør til St. Maria Hospital

C. V. Berg
Blikkenslagermester
aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Arbejdet ved den katolske Skole

Vejle Trælast &
Kulkompagni
Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Arbejdet ved den katolske Skole

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Brunswick! Den sidste Station før New York! Toget holdt kun et Øjeblik, næppe to Minutter, saa susede det videre med rasende Fart. Walther pressede Ansigtet mod Kupévinduet for saa hurtigt som muligt at faa Øje paa Storbyens Skyskrabere.

Pludselig mærkede han en Haand paa sin Skulder: »Hallo, Walther! Good morning! Hvordan staar det til?« — Med den venstre Haand dybt begravet i Bukselommen stod Bob Scanton foran ham og rakte ham smilende sin højre Haand...

Et Øjeblik stirrede Walther lamslaaet paa Bobs skælske Ansigt. Saa sprang han op med et Sæt, greb fat i Vennen og ruskede ham, saa Haaret fløj om Ørerne paa ham: »Aa, Bob, din gamle Gavtyv! Nu er du igen kommen mig i Forkøbet!«

»Hallo, hvordan gaar det? Skal du saa være Petroleumskonge?«

»Nej.«

Bob saa forbavset paa ham. — »Hvorfor ikke?«

»Fordi jeg ikke har Lyst!«

»Du store Kineser, er det virkeligt sandt?«

»Ja. Men det er en længere Historie, Bob. Jeg skal nok ved Lejlighed fortælle dig det hele. Men lad os nu hellere undersøge, om vi kan begynde at se New York.«

Chicago—New York Ekspressen kørte ind paa en af Pennsylvania-Stations Perroner. Nu holdt det mægtige Tog stille, og den kæmpestore Strøm af rejsende hastede hen mod Udgangene.

For Enden af Perronen blev Walther modtaget af en jublende Menneskemængde: Spejdere, Journalister, Dreng og Piger. Alle rakte Haanden frem imod ham. Midt i Mylderet stod Pressefotograferne og drejede med feberagtig Iver paa deres Apparater. Walther hilste Mængden paa sædvanlig Vis, men veg ikke fra Bobs Side. De forskellige Journalister indbød ham til for deres Blads Regning at bo paa dette eller hint Hotel, men Walther afslog alle disse Tilbud. Han fortalte dem, hvor han skulde bo under sit Ophold: 1216 East 70 th Street. Det var Mr. Scantons Adresse.

Da han endelig sammen med Bob kom ud paa Gaden, frembød der sig det samme Skue som i Chicago, blot endnu mere overvældende.

Bob førte ham hen til Faderens Automobil, og Mr. Scanton hilste hjerteligt paa deres unge Gæst. De to Venner tog Plads inde i Vognen;

Mr. Scanton kørte selv. Nu begyndte Køreturen gennem Storbyen; snart til venstre og snart lige ud.

Undervejs forklarede Bob sin Ven Byens forskellige Seværdigheder. Begeistret fortalte han, hvor stor Byen var. Han havde noteret en Del Oplysninger ned, og han kunde derfor fortælle den undrende Walther, at i New York boede der flere Italiener end i Rom, flere Irlændere end i Dublin og flere Tyskere end i Bremen. I New York fandtes lige saa mange Telefoner som i London, Paris, Berlin og Wien tilsammen. Her spillede daglig paa 2000 Teatre, og her fandtes 1500 Kirker. Mere end 300.000 fremmede besøgte hver Dag Storbyen. Hvert Minut ankom et Hurtigtog. Hvert trettende Minut fandt et Bryllup Sted, hvert femte Minut fødtes et Barn og hvert sjette Minut afgik et Menneske ved Døden. Hvert tiende Minut aabnedes en ny Forretning, og hver Time paabegyndtes Opførelsen af en Nybygning ...

Nu holdt Vognen udenfor Mr. Scanlons Bopæl. Familien beboede en Række fornemme Værelser paa anden Sal. Fru Scanlon, som ventede Gæsten i Hallen, modtog Walther med den største Elskværdighed.

Walther fik et nydeligt lille Værelse helt for sig selv. Et andet Værelse skulde tjene som fælles Soveværelse for ham og Bob. Dette glædede han sig meget over. Saa kunde de rigtig sludre sammen om Aftenen.

(Fortsættes)

Møder i København

»Stella Maris«. Mand. 25. Sept., Møde.

»Stella Matutina«. Sønd. 24. Sept. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

»Fidelitas«. Sønd. 24. Sept., Kirkevielsesfest, Kl. 16—17, Tilbedelse i St. Ansgars Kirke. Onsd. 27. Sept. Kl. 20, Møde i Salen, Østerbrogade 7 D.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 24. Sept., Kirkevielsesfest, Kl. 15—16, Tilbedelse i St. Ansgars Kirke.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 28. Sept. Kl. 20, Møde.

»Maria Rosenkransdronning«. Sønd. 24. Sept. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke) Mand. 25. Sept. Kl. 20, Alm. Møde.

Brønshøj Menighed. Sønd. 24. Sept. Kl. 8, Fælleskommunion for Knud Lavards Broderskab.

Unio. Lørd. 23. Sept. Kl. 20½ pr paa Esplanaden, Toldbodvej. Program: Katolsk Scene opfører »Et farligt Eksperiment«. Fælles Kaffe-bord à Kr. 1,10. Tale af Pastor Kjeld Geertz-Hansen. Musikalsk Underholdning af Pianisten Arne Frandsen. Sønd. 1. Oktober, Travetur. Nærmere i næste Nummer.

Kongregationen »Immaculata«, Jesu Hjerter Kirke, Sønd. 24. Sept. Kl. 8½, Fælleskommunion.

Katolsk Ungdoms Klub. Sønd. 24. Sept., Cykletur ud i det Blaa. Start i Stenosgade efter 8½-Messen. Lørd. 30. Sept. Kl. 20, Fællesmøde i Røde Sal i Stenosgade. Foredrag af Pastor Kjeld Geertz-Hansen. Bagefter Amatøraften.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 24. September:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse m. Præd.

Kl. 10: Højmesse m. Præd.

Kl. 14,30: Festandagt.

NB. Paa Grund af de paabudte Bepærelser henlægges Andagten om Søndagen foreløbig til Kl. 14,30. Kirken lukkes hver Dag ved Mørkets Frembrud.

Møder: Onsdag Kl. 20: Mændenes Kongregation. Samme Aften Syaften for unge Piger i Præstegaarden. Torsdag Kl. 20¼: Stanislaus Kongregationen.

Kl. 6: Stille Messe paa Hospitalet.

Aarhus Opland

Søndag den 24. September:

H a d s t e n:

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Undervisning:

NB. Saalænge vi ikke maa bruge vore Biler, vil der sendes Meddelelse til de enkelte Familier ang. Tiden for Undervisningen hver Gang.

Aarhus Ungdom

Husk vor *Festaften* nu paa Søndag den 24. September Kl. 20 i Forsamlingssalen.

Ogsaa ældre Menighedsfæller er velkomne.

Adgang kun 75 Øre; unge under 18 Aar og arbejdsløse 50 Øre.

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

1. Oktober 1939

Nr. 18

Ned med Adjektiverne!

Jeg var meget ung Konvertit, maaske jeg endnu ikke var optaget i Kirken, da jeg sendte Ugebladet en Oversættelse af en lille Artikel, som havde gjort et dybt Indtryk paa mig. Den var af Pater Vincent Mc Nabb og bar den morsomme Titel »Ned med Adjektiverne!« Hvad den lærte mig, var en Hjælp for mig til at finde Vej i det religiøse Spørgsmaal. Siden har den hjulpet mig overalt, hvor det gjaldt om at finde Sandheden i en Sag.

I ganske kort Begreb gaar Raadet ud paa dette: Naar den ene Avis skriver, at »vort Partis Ordfører med slaende Argumenter beviste det ganske uholdbare i Forslaget«, og den anden, at »Ordføreren for det andet Parti gjorde et haabløst Forsøg paa at bestride vort Forslags velbegrundede Nødvendighed« — saa sletter man bare Adjektiverne, hvorved der bliver fuld Overensstemmelse mellem Referaterne om den (iøvrigt noget tynde) Oplysning, at Politikerne holdt en Tale mod Modpartens Forslag.

De kender ogsaa nok de smaa Meddelelser om, »at den *bekendte* Professor Freigeist har gjort et *epokegørende* Fund af en *utvivlsom* Abemenneske-Underkæbe« — hvilket i adjektivfri Reduktion vil sige, at den Professor, som hverken De eller

Avisen nogensinde før har hørt om, har fundet en Underkæbe, som han af Grunde, det er alt for tidligt at vurdere, kunde tænke sig stammende fra the missing link.

For et Par Aar siden var det især i Fosterdrabssager, at Adjektiverne blev mobiliseret for at bringe Substantiverne i Forglemmelse. Det lyder ikke pænt, at »Moderen har dræbt sit Barn«. Det er straks bedre med at sige, at hun har dræbt »sit uønskede Barn«, og sætter man et godt Adjektiv ogsaa til det andet Substantiv, er Virkningen komplet: »Den ulykkelige Moder har dræbt sit uønskede Barn«. Saa er Læserne bogstavelig talt parat til at finde, at det ogsaa var grimt gjort af Barnet.

Nu i Krigens Tid er Adjektiverne atter i planmæssig Brug. De er ganske vist ikke Vildledelsens fornemste Midler — det er den direkte, dundrende Løgn og den stille Fortielse, men naar en Gang imellem Sandheden maa frem, saa er det Adjektivernes Tid, for de er egnet til at forklæde Sandheden indtil det ukendelige. Et Tilbagetog er da et »strategisk Tilbagetog« og ethvert Overgreb er »provokeret«, egne Tab »ubetydelige«, Fjendens Tab »uoverskuelige« o. s. v.

Ogsaa i den religiøse Polemik spiller denne Ordklasse en Rol-

le, som man vel maa vogte sig for. I en Anmeldelse inde i Bladet hentydes til, hvorledes afdøde Forstander Vilh. Rasmussen i en i disse Dage udkommet efterladt Bog faar let Spil med Troen, fordi han først har pyn- tet den med Adjektiver som *hævdvunden* og *traditionel*, mens hans egen Tro naturligvis er den *moderne* og *nyeste*, hvilket virker lige saa stærkt paa ubefæstede Sjæle som Illums Reklame-Slogan: »Nu er det *moderne*« — hvor tosset Hatten saa end ser ud.

Det lyder maaske af saa lidt og ganske uegnet til at fylde Ugebladets Forside, hvor vi gerne vil høre et opbyggeligt Ord. Derfor har jeg paaberaabt mig min Erfaring gennem en Snes Aar: Kampen mod Adjektiverne virker aldeles fortræffeligt til at gøre En nøgtern og ligevægtig. Og ingen handler uklogt, hvis de i Bønnen om Frelse »fra alt ondt« tager Adjektiverne med.

Den gamle Pater, som lærte mig at frygte Adjektiverne og bygge paa Substantiver, bad sine Disciple gaa i Lære hos St. Thomas af Aquin, som aldrig nogensinde har brugt et Adjektiv med ren adjektivisk Betydning, d. v. s. til Paaklædning og dermed Tilsløring af Sandheder og Fakta.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Første Hjælp mod Forblindelse

Radioavisen har indført en prisværdig neutral og overmaade opdragende lille Fodnote til sin Telegramoplæsning. Speakeren læser f. Eks.: »Reuter meddeler fra Rom« — saa følger Meddelelsen — og derpaa sluttes der (det er Nyheden) med en fornyet Kildeangivelse: »Det var altsaa en Meddelelse fra det engelske Telegrambureau«. Paa samme Maade med en Række af Nyhederne: det var altsaa en tysk Meddelelse ... en Udtalelse af den polske Gesandt i Paris ... o. s. v.

Betydningen af denne Understregning er ganske klar. Maa ske vi aldrig før har faaet saa besk en Anskuelsesundervisning om Løgnens Magt som i disse Dage. Vi staar forfærdede overfor, hvad vi oplever. Vi kan forstaa, at de store Mesterløgnere er i Stand til at digte saa troværdigt lydende Usandheder, at de narrer dem, som ikke selv kan undersøge Sagen. Men det er, som om de ikke længere bekymrer sig om at lyve med Kunst. Skulde man ikke tro, at naar de i Dag siger det modsatte af i Gaar, vilde de gøre et Forsøg paa at forklare Modsigelsen paa en behændig Maade eller i det mindste paa en eller anden Maade, selv om den var klodset? De gør det ikke. Eller naar de harmfuldt brændemærker de andre for at gøre, hvad Alverden burde huske, at de selv gjorde i Fjor — skulde man saa ikke vente blot et fortvivlet, krampagtigt Forsøg paa at bevise, at det nu er noget ganske andet? Det kommer ikke.

Forklaringen kan kun være en eneste: Politikerne har opdaget, at alle Omsvøb er unødvendige. De kan sige, hvad der passer dem, i Tillid til, at Hukommelserne daarligt nok husker fra Morgenavis til Aftenavis, at Paastandes Kildeværdi og indre

Værd ingen Rolle spiller for et moderne Publikum, for hvilket Troværdighedens Kriterier er Overskrifternes Fængkraft og Højttalernes Overdøvelsessevne.

Vi forstaa de mange, der siger til os, at det ikke er de saarede og døde, som forfærder dem mest, men Løgnens Muligheder i vor moderne Verden. Den forbitrer det menneskelige Samliv mere end Broderblodet, og naar selv de, der højlydt forkynder som Princip, at i deres Kamp er Løgneren et ædelt Sværd, vinder blind Tiltro hos deres Følgeskab, fortvivler man næsten om Sandhedens Chancer mod Løgnens Forbund med Forblindelsen.

Der er næppe nogen bedre lille Førstehjælp end vor danske Radios skeptiske Fodnote. Det først nødvendige er netop ved alt, hvad der meddeles os, at spørge om Kilderne. Hvem er det, som vil have os til at tro dette? Den anonyme Meddelelse i Avis og Radio er for Millionerne simpelthen en Kendsgerning. Autoritetstroen har aldrig været større end i den store Støjs Aarhundrede. Derfor er det saa absolut nødvendigt at lære sig selv Nysgerrighed angaaende Autoriteterne, Kilderne. Deraf kan der opstaa Trangen til, at Autoriteterne skal bevise os deres Autoritet.

Og Kuren imod det samme Onde

Før vi faar lært at kræve Sandhedsbevis af alt det, der raabes til os Dagen igennem fra alle Verdenshjørner, vil vi ikke kunne gøre nyttig Gerning for den bedre Verdensorden, som vi ikke har Lov til at fortvivle i Kampen for. Fred og Sandhed er uadskillelige. Jo lettere man bedrager os, og jo lettere vi bedrager os selv, des sikrere er Ufreden og Krigen.

Det er en af de talløse Grunde til, at vi her i Bladet ikke bliver

trætte af at tale Retrætedagenes Sag. Er Radioavisens nøgterne Skepsis en lille Førstehjælp mod Forblindelsen, saa er Retræten et Kurophold. For det første lukker Retræten al Larmerne ude. Det første Indtryk er Tomhed, fordi vi er saa ganske uvant med at være alene og upaaavirkede. Men lidt efter lidt lærer man — ved egen Eftertanke over ganske enkle, upaaagtede Sandheder og i Bøn til Gud — de to Ting, som vi trænger saa fortvivlende til.

Vi lærer Tilværelsens Størrelsesforhold. Fra en Verden, der skriger om Magt, Prestige, Ære, Ærgerrighed, Plads i Solen, Livsrum og Ret til Nydelse, er vi traadt ind i »Erkendelsens Celle«, hvor alt dette bliver uvirkeligt, fordi vi er alene med den Eneste, den sagtmødige og ydmyge Almagt. Og vi lærer os selv at kende. Den enkeltes »indre Kildekritik« viser ham, hvorfra hans mange daglige Ønsker og Begær stammer, og hvilken Ret de har til Tiltro og Tilfredsstillelse. Det kaldes ogsaa at »skelne mellem Aanderne« og give dem deres rette Navn, det samme som Radioen gør paa sit Plan.

Men den, som gaar ud fra Retræten, maa passe paa, at hans Tilbagevenden til den store Uvirkelighed ikke rammer for haardt. Vor første Exerциemester talte om en »Forkølelse«, man let paadrog sig ved sin Bortgang fra Stilhedens Atmosfære. Den forhindres i at bryde ud, hvis vi i Dagliglivet indretter os paa at kunne være stille blot en lille Stund hver Dag, atter se Tilværelsens Dimensionsforskelle og atter søge Klarhed over vort eget Jeg.

Vi henviser til Listen over Efteraarets Retrætedage, som findes i Nr. 16 og Nr. 17. Alle Oplysninger kan faas hos St. Liobasøstrene, hos Patrene i Stenosgade eller paa Ugebladets Redaktion.

Rosenkransfest

Da de Kristne den 7. Oktober 1571 i Slaget ved Lepanto havde besejret Tyrkerne, anordnede Pius V en »Festum Beatae Mariae Virginis de Victoria«, en særlig Fest for den hellige Jomfru Maria, hvis Forbøn man tilskrev Korsets Sejr over Halvmaanen. Med Rosenkransen i Haanden havde den hellige Pave sammen med hele Kirken anraabt Guds Moder om Hjælp. Det var derfor naturligt, at Gregor XIII allerede Aar 1573, blot to Aar senere, indførte Rosenkransfesten, som skulde fejres den første Søndag i Oktober, ganske vist kun i de Kirker, hvor der var et særligt Rosenkransalter. Klemens XI anordnede imidlertid Festen for hele Kirken, og Leo XIII, der som bekendt virkede saa ivrigt for Rosenkransbønnen, gav endelig Festen et nyt Officium.

Selve Rosenkransbønnen var kendt allerede i det 12. Aarhundrede, omend i en anden Form end nutildags. Det er blevet sagt, at den hellige Dominikus skulde have indført Rosenkransbønnen. Sandhedskærnen i denne Paa-stand, som iøvrigt ingen i vore Dage holder fast ved, er den, at hans Orden har arbejdet ivrigt

for denne Bøns Udbredelse, særlig Alanus de Rupe, som Aar 1470 stiftede det første Rosenkransbroderskab i Douai.

Den nuværende Form for Rosenkransbønnen, der ved sin Forening af mundtlig og betragtende Bøn er blevet overordentlig udbredt og afholdt i den latinske Kirke, gaar tilbage til det 15. Aarhundrede, hvor man til Navnet Jesus i »Hil dig, Maria« føjede forskellige »Hemmeligheder« fra Jesu og Mariæ Liv. I klassisk, liturgisk Form kommer dette til Udtryk i Rosenkransfestens Oration: »Gud, du hvis enbaarne Søn ved sit Liv, sin Død og sin Opstandelse har vundet os den evige Frelses Løn, giv os, naar vi overvejer disse Hemmeligheder ved den salige Jomfru Marias hellige Rosenkrans, da baade at efterligne, hvad de indeholder, og at opnaa, hvad de forjætter.«

I vore Dage tænkes der næppe mere ved Rosenkransfesten paa Sejren ved Lepanto, men Festen fejres som en Takkefest for al den Naade og de Velgerninger, Kirken i Tidens Løb har modtaget som Bønhørelse af Rosenkransbønnen.

Jacob Hjorth.

familier paa Vej mod det vistnok uopnaelige Maal: Rekonstruktionen af de bortkomne Originaler. Hvert Fund af en gammel Papyrus med en Bibeltekst, der er ældre end de hidtil kendte, virker næsten som en Pind, der stikkes i en Myretue: gamle Hypoteser omstødes, og Kritiken former nye Konstruktioner. Bibelforskerne følger med i en Række Videnskaber: Arkæologi, bibelsk Geografi, Religionshistorie, Assyriologi, Ægyptologi, Papyrologi o. s. v. De maa mestre en hel Række Sprog lige til det nyligt dechiffrerede Hettitisk. Det Arbejde, som udføres her, fortjener den største Respekt.

Men Bibelstudiet er ikke begrænset til disse to Universiteter. Ved hvert katolsk Universitets teologiske Fakultet er der faguddannede Professorer i de bibelske Hovedfag. Og ikke nok med det, ved hvert Præsteseminarium er der en eller to Lærere, som udelukkende helliger sig Bibelstudium og -undervisning.

Det skal gerne indrømmes, at dette intensive og vidtforgrænnede Arbejde ikke er af saa gammel Dato, knapt et halvt Aarhundrede. Rationalismens og Modernismens Muldvarpearbejde var for en stor Del Skyld i, at vi blev rusket op fra at sidde med Hænderne i Skødet. Men heldigvis tog vi fat i god Tid og kom godt med. Vi kunde jo i pietistisk Ro have lukket Skodderne og meldt Hus forbi. Heldigvis skete det ikke. Med Dominikaneren Pater *Lagrange* i Spidsen gav behjertede Mænd sig til at se, hvad det var for Fakta, den negative Bibelkritik paaberaabte sig. De var sikre paa, at Troen og Kendsgerningerne umuligt kunde komme i Strid med hinanden.

Der var ganske vist ogsaa mindre modige Sjæle, der rystede paa Hovedet af Skræk. Det gik da aldrig an at inklude sig med de vantro. De syntes, at det var en Slags Kapitulation at indrømme Kendsgerninger, navnlig paa den sammenlignende Religionshistories Omraade. Deres Frygt syntes at faa Ret,

Bibelen blandt Katoliker

Samtidig med, at vi i Serien »Bibelland« knytter bibelske Betragtninger til en Række Billeder fra det hellige Land, vil vi ogsaa tale om selve Bibelen og vejlede til Læsning af den. Maa-ke vi burde begynde med at gøre os klart, at denne Bibellæsning er en yderst katolsk Ting.

hellige Skrift indenfor den katolske Kirke. Vi har to Steder, man godt kan kalde »bibelske Universiteter«, nemlig Dominikanernes Bibelskole »St. Etienne« i Jerusalem og Jesuiternes »Institutum pontificium biblicum« i Rom. Her er de mest moderne uddannede Specialister i uafsladelig Virksomhed. Bibelteksten lægges under Lupen, alle de utallige gamle Haandskrifter sammenlignes og søges ført tilbage til nogle oprindelige Tekst-

Bibelske Studier

Der foretages et grundigt videnskabeligt Studium af den

da Lagranges jævnaldrende Landsmand Loisy mistede Troen og gik over i den fjendtlige Lejr. Men Lagrange holdt ud trods Kritiken og trods selve Opgavens Vanskeligheder. Han holdt ud, og han sejrede. Vi slap for at blive indkredset af den stedse mere sejrssikre Kritik. Ny Veje blev banet, ny Positioner skabt. Det viste sig omsider, at Tro og Videnskab var kaldet til ogsaa paa den historiske Bibelforsknings Omraade at indgaa i et frugtbart Samarbejde.

En rig Literatur

Det er lykkedes Père Lagrange at danne Skole, som det maaske ikke er lykkedes nogen, siden hans store Ordensbroder St. Thomas for bestandig lagde Grundlaget for den spekulative Teologi. Alle moderne katolske Eksegeter staar i Gæld til ham. Hans Metode — la méthode historique — der først blev fremstillet i en Række bibelske Forelæsningsninger og samtidig forsvaret og anvendt i Tidsskriftet »La Revue Biblique« og i utallige Publikationer, har en Gang for alle optrukket Linierne for den katolske Bibelvidenskab, der er mindst lige saa videnskabelig som den saakaldt uafhængige. Nu blev det muligt for katolske Teologer at arbejde med paa alle de ovenfor nævnte Omraader Side om Side med anderledes-troende og slet-ikke-troende, og at mødes med dem paa Orientalistkongresser og deslige — for i Kendsgerningerne er vi alle lige meget interesserede, og naar det gælder deres Fortolkning, har vi lært at være kritiske overfor dem, der møder med Vantroens triste Skyklapper.

Alt dette forklarer vore Dages frodigt blomstrende Bibelvidenskab. Kun Specialisterne kan nu følge med, men samtidig bliver den mere og mere afklarede Videnskabs Resultater i stigende Grad populariseret gennem en udmærket Litteratur. Og dermed staar vi saa overfor det kære, gamle Spørgsmaal, om ikke Bibelen er en lukket Bog for os Katoliker, en lænket Bog,

som kun latinkyndige Præster og Klerke har Lov til at blade i. Nærmere er der vist ikke Grund

til at gaa ind paa det, men nogle Linier kan vi ofre det — i næste Uge. Steph. Wevers.

Daaben i Oldkirken og nu

IV. Daab og Konfirmation

For 1500 Aar siden

Lucius havde gennemgaaet den sidste Prøve om Morgenen Paaskelørdag, og nu ventede han hele Dagen til Aftenens Messe uden at spise eller drikke. Nu er Messen om Morgenen, men i Præfationen til Paaskelørdag taler Præsten endnu om »denne Nat«. Messen foregik i Roms store Domkirke, Laterankirken, som var fyldt til Trængsel af Præster og Lægfolk. Efter tolv Læsestykker fra det Gamle Testamente, fulde af Lærdomme om Daaben, gik Paven ud til en meget smuk ottekantet Bygning, Baptisteriet, medens Koret sang: »Som Hjorten længes efter Vandkilderne, længes min Sjæl efter dig, o Gud«, og der velsignede han Vandet. (De tolv Lektioner og Velsignelsen findes stadig i Messen Paaskelørdag). Og til sidst blev saa Lucius døbt efter Maaneders Venten.

9. *Daaben.* Først blev han spurgt: »Tror du paa den almægtige Gud Fader?« og de andre Led af Trosbekendelsen. Derpaa traadte han ned i den store Døbefont, og Præsten øste tre Gange Vand over hans Hovede med Ordene: »Lucius, jeg døber dig i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.« Da han igen traadte op fra Vandet, vidste han, at han havde forladt sit gamle, onde Jeg, og at alle hans Synder var borte.

10. *Salvelse af Issen og Daabsklædningens Overtækkelse.* Derefter blev Lucius salvet paa Issen med sødtduftende Salve. Det skulde lære ham, at han var blevet indpodet paa Kristi Legeme, og at Kristi Naades Vellugt var trængt ind i hans Sjæl. Og derpaa blev han iført en hvid Klæd-

ning til Tegn paa, hvor ren hans Sjæl var blevet, og det blev paa-lagt ham at føre den uplettet frem for Kristi Dommersæde.

11. *Konfirmation.* Han blev saa ført til et andet Kapel for at blive konfirmeret. Paven udstrakte sin Haand over hans Hovede og bad Gud sende sin syvfoldige Aand ned fra Himlen over ham. Derpaa konfirmerede Paven ham i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, idet han tegnede Korsets Tegn paa hans Pande med indviet Olie og sluttede med et »Fred være med dig«.

12. *Den første Kommunion.* Med et tændt Lys i Haanden vendte han nu tilbage til Kirken. Han tænkte paa Bryllupsoptogene, som han ofte havde set i Roms Gader, og da han senere hørte Lignelsen om de ti Jomfruer, forstod han, at han maatte bevare Naadens Lys i sin Sjæl, indtil han kunde gaa ind til den evige Bryllupsfest i Himlen. Da han kom ind i Kirken, straaledede den af Lys, og nu begyndte Paaskemessen, under hvilken han modtog sin første hellige Kommunion.

Da han ved Daggry forlod Kirken, mødte han Præsten, som sagde: »Ja, nu er du et Lem paa Kristi Legeme. Og du er blevet konfirmeret, blevet en voksen Sridsmand for Kristus. I Daaben kom Helligaanden ned over dig for at gøre din Sjæl ren og hellig, men i Konfirmationen kom Han for at gøre den stærk.«

»Hvorfor lagde Paven sin Haand paa mit Hovede?«

»Det sagde Herren til Apostlene, at de skulde gøre ved dem, der var blevet døbt, for at de maatte modtage Helligaanden, Guds syvfoldige Aand.«

»Og saa gjorde Paven Korsets Tegn paa min Pande med en Olie, der duftede meget sødt.«

»Det var den hellige Krisam, som han indviede i Torsdags. Det er en Blanding af Olie og Balsam. Olien betegner den rige Naade, der udstrømmer fra Kristus, vort Hoved, og Balsamen betegner den liflige Dyd, som Helligaanden indgiver vor Sjæl. Til sidst sagde Paven: »Fred være med dig! Du vil faa mange Slags Kampe at bestaa; maaske du maa hengive dit Liv for Herren ligesom St. Petrus eller St. Paulus eller St. Laurentius og Hundreder af andre her i Rom. Men i dit Hjerte vil være Fred, for dør er Helligaanden.«

I vore Dage

9. *Daabsklædningen.* Den hentydes der til med det hvide Stykke Tøj, der lægges paa Barnets Hovede.

10. *Konfirmationen.* Det er naturligvis i vore Dage umuligt for en Biskop at foretage alle Daabshandlinger. Og vi konfirmerer ikke de spæde Børn her i Landet, men venter til de er gamle nok til at kunne forstaa Betydningen af at blive konfirmeret. (Et døende Spædbarn kan dog konfirmeres). Biskoppen giver nu Barnet et let Slag paa Kinden for at betegne, at det vil komme til at udstaa mange svære Kampe for Troens Skyld.

Dom Columba Stenson O. S. B.

Marken

*Ligge paa en Græsmark
med Himlen til Tag
og fornemme en duftsvanger,
svindende Dag,*

*mærke sig et sidste Strøg
i gult og violet
— lidt Kløver og lidt Kællingtand —
fra Sommerens Palet,*

*øjne gennem duvende
Stængler og Straa
en flyvende og krybende
Ark i det Smaa —*

*det er nærmere den Livskim,
hvoraf det hele gror,
end tusinde Reolers Rad
af Ord — Ord — Ord!*

-sen.

Nye Tanker i vores lille Sogn

af B. Bassett S. J.

Det har i den senere Tid voldt en Del Besvær i vort lille Sogn, at nogle af os er blevet meget »liturgiske«. Allerede i Fjor begyndte det efter et Hyrdebrev fra Biskoppen, som opfordrede os til at tænke med Kirken; men naturligvis tog det os nogen Tid

at finde ud af, hvad Kirken tænkte om Paramenter, Sang og Blomster paa Alteret.

Sognepræsten, som er gammel og klog, udtalte sig meget lidt, naar man spurgte ham; han sagde gerne noget om de Helliges Samfund og om, at Kirken

er een og katolsk, og endte med at sige: »Pris De Gud, og lad være med at gøre Dem Bekymring og Uro.« Men intet af de to stridende Partier, som selvfølgelig hurtigt dannede sig, forstod, hvad han egentlig mente.

Den liturgiske Aand brød først ud hos Sognets kvindelige Medlemmer.

Fru O'Brien, der har en Søn i et Kloster, fortalte i Paramentforeningen, at alle vore Messe-

hageler havde »Violinryg« og derfor var ukatolske. Da hun ved Paasketid var nede at besøge Frater Gregor, fik hun at vide af Subprioren, at det store Hjerte paa Korkeabben absolut ikke var middelalderligt og sandsynligvis et af de værste Eksempler paa Fabriksarbejde. Fru Tomlin, hvis Mor selv havde syet hvert Sting paa det, blev med Rette forarget. »Min Mor fik ikke en eneste Skilling for sit Arbejde, og hun ofrede mange, mange Timer paa det,« sagde hun i en krænket Tone. »De kan jo gerne kalde Dem selv »liturgisk,« Fru O'Brien; men jeg synes, De er rent ud sagt ufor-skammet.«

Kirkeskolens Lærerinde, som engang havde gaaet paa Malerskole, paastod, at vor purpurfarvede Messehagel slet ikke var rigtig purpurfarvet. Romersk Purpur var noget ganske specielt, forklarede hun; det havde noget eget over sig, et »je ne sais quoi«, som vor Messehagel totalt manglede; det blev frembragt af et østerlandsk Farvestof, og var netop den Farve, som de romerske Keiseres Purpurkaaber havde. Men Keiser Augustus havde aldrig i Livet baaret en Kappe i vor falske Purpurkulør!

Fru Hardy, som det fine franske Citat et Øieblik havde gjort stum, fik nu Mælet igen og slog den uimodsigelige Kendsgerning fast, at Keiser Augustus var en Hedning, og tilføjede saa: »Det er jo endelig Pastor O'Shaughnessy og ikke Keiser Augustus, der skal have vores Messehagel paa!«

Hvis Diskussionen nu havde nøjedes med at dreje sig om Paramentforeningens Anliggender og var blevet begrænset til det smukke Køn, havde den i alt Fald ikke været længere, end til Juletravlheden begyndte. Men uheldigvis blev Mændene ogsaa smittet, og saa kunde man være vis paa, at det hele ikke vilde drive over foreløbig.

Alle var enige om, at unge Atkinson vidste god Besked — eller i alt Fald burde gøre det, da han havde været tre Aar i et

Præsteseminarium, før hans svage Helbred afbrød hans Studier.

Han slog fast, at det var skrupforkert med to Vejtrækninger i Laudate Dominum efter den sakramentale Velsignelse. »Selv om vi ikke kan tænke med Kirken, saa lad os dog synge med den,« hvislede han frem mellem Tænderne, mens Resten af Koret sang Pavehymnen med stor Begejstring. Dens Melodi har jo rigtignok ikke meget at gøre med gregoriansk Musik; og gregoriansk Musik var efter Atkinsons Mening den eneste sande Kirkemusik. Salmer sang han overhovedet ikke med; de var alle sammen umulige. »Teksten er vrøvlet og ugrammatikalsk, og Musikken protestantisk. Fader Faber, som Folk bilder sig ind er noget værd som Salmedigter, har to Steder en forkert anbragt Infinitiv og et Sted en Sætning uden Skygge af Subjekt!« sagde han haanligt.

Dette bragte gamle Hr. Hathway i Harnisk. Fader Faber var Magister fra Oxford og havde optaget hans Far i Kirken, og en forkert Infinitiv eller et manglende Subjekt spillede ikke fjerneste Rolle.

Hele Oktober gik med saadant noget. Uenigheden blev større og større, og det saa ud til, at den ligefrem vilde udarte til en Splitelse af Menigheden. Fru Draycot-Wilson erklærede, at hun for Fremtiden vilde tage en Bil om Søndagen til en større og mere liturgisk indrettet Kirke, hvor hun kunde følge Messen i sin helt latinske Messehog uden at blive forstyrret af Folk, der had Rosenkrans. Saa forlod Hr. Killigrew Koret, da dets øvrige Medlemmer vendte Gounods Messe Ryggen og begyndte at indstudere den gregorianske Lux et Origo. Nu havde han i tredive Aar sunget de Bastakter, som lød sum-sum-sum i Agnus Dei, og før den Tid havde hans Far gjort det. Hvem vilde vove at paastaa, at hans Far ikke havde tænkt med Kirken? Liturgikerne vilde ikke paastaa noget af den Slags; men de følte og sagde, at Kirken havde en

straalende Tradition, som man ikke maatte sælge for en Ret Linser. Hvad om man sang Completorium næste Søndag? Pastor O'Shaughnessy smilede og sagde Værsaagod; men det blev ikke just nogen Succes. Den liturgisk sindede Del af Menigheden kludrede i Svarene, og den uliturgiske viste sin Misbilligelse ved at knæle eller sidde, naar de andre stod.

Paa Alle Helgens Fest prædikede Sognepræsten. Han gik ud fra Epistelen og udmaalede for os alle Israels Stammer, som hver sendte tolv Tusind frem for Guds Trone med hans Segl paa deres Pande. Derpaa beskrev han Apostelens store Syn af den uoverskuelige Mængde af alle Stammer og Racer og Sprog, knælende i Tilbedelse for Lamets Trone. Vi saa for os Helgener fra alle Tider og alle Slægter, — og vor gamle Sognepræst lod til at kende dem alle sammen personligt. St. Benedict og St. Bernhard i hvide, fornemme Messehageler, Sognepræsten fra Ars i en tarvelig en med »Violinryg«, »St. Hieronimus og Johannes Døberen klædt i ugarvet Skind. Et Sted stod en Gruppe uredte, ubarberede Mænd i Messeseklæder, der var for korte og i besynderlige Kulører, og holdt smaa Alterkalke af Tin i Haanden; omkring Halsen paa hver af dem laa et Reb. Derpaa hørte vi Evighedens store Sanctus: Munkenes højtidelige Sang, St. Vincents forældreløse Børns skingre Stemmer, St. Petrus Clavers Negerorkesters dumpe Trommeslag. »Intet af det skurrer, intet forstyrrer, intet drager de Saliges Blik bort fra Lammet paa Tronen. Johannes Døberens Budskab: »Han skal stige, jeg maa synke«, er gaaet fra Slægt til Slægt og er blevet til Virkelighed.

Sognepræstens Stemme, der med Kraft havde baaret de store Syner frem for os, blev nu mere dagligdags i Klang. »Nogle af Jer har spurgt mig, hvordan I bedst kan komme til at elske Liturgien og tænke med Kirken. Vi kan sikkert her i Sognet gøre noget, f. Eks. for at indføre den

gregorianske Sang. Men Forandringer maa ske roligt, ikke overilet. Imidlertid er der meget, man kan gøre straks. Om faa Uger har vi allerede Advent. Hvad om vi lærte af Døberen at tænke med Kirken? Begynd med at rette det krogede ud og give den ene Klædning bort, hvis I har to, — saadan som han sagde, — og faste nu og da som han, selv om I ikke kan leve af Græshopper og vild Honning. Saadanne Anstrengelser fra jeres Side vil faa den gregorianske Sang til at lyde langt bedre, naar den kommer; og ved dem efterligner I St. Benedict og hans Munke lige saa godt, som naar I synger som de.«

»Pater O'Shaugnessy talte godt i Dag,« sagde jeg til gamle

Hathway, da vi mødtes i Vaabenhuset.

»Det gjorde han,« svarede Hathway; »han gav os noget at tænke paa. Naturligvis er jeg for gammel til at faste. Min Far var syv Aar yngre, da salig Fader Faber dispenserede ham fra Fasten.«

»Nej, selvfølgelig kan De i Deres Alder ikke faste,« sagde Atkinson, der i det samme kom ud af Kirkedøren, idet han tog Vievand paa den korrekte Maade og rakte det til Lærerinden. »Og mit Helbred tillader mig det ikke; jeg kan ikke taale saadanne middelalderlige Overdrivelser. I det tyvende Aarhundrede bør man i det hele taget indrette sig efter det moderne Tempo.«

(fortsættes Side 287)

Hil dig Maria!

Moderkærlighed II

Ikke mindre forunderlig end hendes naturlige Moderkærlighed er den hellige Jomfrus overnaturlige Kærlighed. En Sjæls Kærlighed til Gud maales paa den Grad af Naade, den besidder. Hvad er det, der hos os hindrer Naaden og Kærligheden i at udfolde sig? Det er vore Synder, vore forsættelige Fejl, vor vilde Utroskab, vor Tilknytning til Skabningen. Enhver forsættelig Fejl indsnævrer Hjertet, styrker Egenkærligheden. Men den hellige Jomfrus Sjæl er fuldkommen ren; ingen Synd har besudlet den, ikke Skyggen af nogen Fejl har berørt den; hun er fuld af Naade: *Gratia plena*. Saa langt fra at møde den mindste Hindring for Naadens Udfoldelse hos hende har Gud Helligaand altid fundet den hellige Jomfrus Hjerte vidunderlig lydigt over for hans Indskydelser. Det er Grunden til, at dette Hjerte er gjort saa vidtfaavnende af Kærligheden.

Hvor maatte ikke Jesu Sjæl fryde sig ved at føle sig i den

Grad elsket af sin Moder! Næst efter den uforlignelige Glæde, som fremvældede for ham af Guds saliggørende Beskuelse og af det uendelige Velbehag, hvormed den himmelske Fader lod sit Blik hvile paa ham, kunde sikkert intet glæde ham mere end hans Moders Kærlighed. Han fandt i den en mere end overstrømmende Fyldstgørelse for de Menneskers Ligegyldighed, der ikke vilde tage imod ham; han fandt i denne unge Jomfrus Hjerte et Kærlighedens Arnebaal, altid vedligeholdt, og som han selv fik til at brænde stærkere ved sine Guddomsblikke og ved sin Aands Naade i hendes Indre.

Mellem disse to Sjæle var der en stadig Vekselvirkning, som gav nyt Liv til deres aandelige Samhørighed. Fra Jesus til Maria ydedes der saadanne Gaver og fra Maria til Jesus en saadan Tilslutning, at næst efter de guddommelige Personers Samhørighed i Treenigheden og den guddommelige og menneskelige Naturs Samhørighed i Jesu Person, kan man ikke tænke sig nogen større eller nogen dybere Samhørighed.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

I Slutningen af forrige Uge overrakte den nye belgiske Gesandt ved Vatikanet sine Akkreditiver i Castel Gandolfo og forsikrede samtidig den hellige Fader om den belgiske Konges og Befolknings Troskab og Hengivenhed overfor den hellige Stol. I sit Svar til Gesanten kom den hellige Fader ind paa den ulykkelige Krigstilstand, der i Øjeblikket lammer Europa, og gav paany Udtryk for sit Haab om, at de krigsførende Lande vilde skaane Civilbefolkningernes Liv og Ejendom samt afholde sig fra Anvendelse af Giftgas.

*

I autoritative Kredse indenfor Vatikanet forlyder det, at der mellem den hellige Stol og den nye slovakiske Stat (af hvis Indbyggere ca. 75 pCt. er Katoliker) forhandles om Afslutning af et Konkordat.

*

I Schliersee i Sydbayern eksisterer der en protestantisk Menighed paa omkring 400 Sjæle, som endnu ikke har noget Kirkerum. Hidindtil har den protestantiske Gudstjeneste fundet Sted i den derværende Byraadsaal, men denne anvendes nu til andre Formaal, og Menigheden stod da pludselig uden Tag over Hovedet. Man henvendte sig derfor til den stedlige katolske Sognepræst med Anmodning om at maatte benytte et katolsk Vinbjergskapel lidt udenfor Byen til protestantisk Gudstjeneste, indtil en under Opførelse værende Bygning var færdig. Den katolske Sognepræst efterkom — med biskoppelig Tilladelse — Menighedens Ønske, og nu afholder den protestantiske Menighed hver Søndag Gudstjeneste i det katolske Kapel! Et smukt Eksempel paa Brodersind.

Bornholmsk Visit hos Søstrene af det kostbare Blod i Rønne

4 Saa idylliske er Haverne bag de smaa Huse i Rønne

5 Sct. Raphaels Hvilshjem, Lille Madses Gade 14

7 Søstrene er ogsaa Sygeplejersker og ligger sig med Ombu af deres Rekonescenscenter

Tekst: JØBE

Fotos:
M. ZEBERG
(3)
JØBE
(3)

Midt i Østersøen, som en Oase i Verdensarmen, ligger Danmarks Forpost mod Øst: *Bornholm*, denne lille, afsidesliggende Verden, der i al sin afvekslende og storladne Naturskønhed er saa fremmedartet for det øvrige Danmark. *Rønne* — »Hovedstaden« i al denne Hellighed — er en gammel By, kendt for sin æstetiske Beliggenhed og Hygge; selve Byen er en smukt Vrimmel af smævre, krogede Smaagader, hvor lave Bindingsværkshuse med Haver bagtil, hvor Roser, Blaaregn og Klematis hænger ud over Hegnene, Navnet *Rønne* eller *Rolneby* formentlig allerede i *Valdemar II's* Jordebog, og hvor delalderen var Byen en vigtig Handelsplads. Jødiske Kræmmere raslede med deres lærskulpsprydede Pengeposer. I det femtende århundrede nævnes *Rønne* som Købstad, og fra

samme Tid omtrent slammer velsagten ogsaa *Byvaabnel*: En *Bisp* — og *Tre* hvide *Fisk*.

Midt i denne Labyrinth af Smaagader ligger *Lille Madses Gade*, hvor *Missions-søstrene af det kostbare Blod* leder »*Sct. Raphaels Hvilshjem*«. Under den sidste *Krig* ankom de første *Søstre* til *Klippeøen* — med *Krigsskib*, fortæller de selv — og siden da har de udført et utrætteligt og uvurderligt Arbejde for *Kirken* paa *Bornholm*, en *Tid* lang ledede de endog en *Skole*, som grundet paa *Tidernes* Ugunst allert maatte lukkes; endnu vedligeholder de dog denne *Side* af *Ar-*

4 Vaskebad med høj Humer

4 Huskappellet i Sct. Raphaels Hvilshjem

5 Der ryddes op, efter at de sidste Sommergæster er ude af Huset

bejdel, idel Søstrene giver *Undervisning* i *Sprog* og *Musik* samt udfører ambulært *Sygepleje*.

Den rummelige to-etages *Bygning* i *Lille Madses Gade* huser foruden de seks *Søstre* nogle faste *Pensionærer*, der plejes med en *Kærlighed* og *Ombu*, som man skal lede længe efter; i *Sommertiden* tager man endvidere mod *Sommergæster*, og der spares ingen *Ansirengjælselse* for at gøre *Opholdet* saa hyggeligt og *bjæmigt* som muligt. Saaledes *cykler* f. Eks. en af *Søstrene* hver *Dag* ud til en *Gaard* lidt udenfor *Rønne* for i en paa *Styret* anbragt *Junge* at hente *friskmælk* *Mælk*,

uden er nemlig bedre end den vi faar herinde i *Byen*.

Fra *lidlig Morgen* er *Søstrene* paa *Benene*, altid med det samme *kærlige Smil* paa *Læben*, hvad *Tid* paa *Dagen* man end møder dem. Der *fejtes* og *skrubbes* og *bones*, saa at *Sveden* bogstavelig *falt* perler de *kære Søstre* paa *Panden*, og der mangler aldrig *friske Blomster* paa *Værelserne* *Selv* *Havbrug* i *større Stil* gaar de ikke af *Vejen* for; i den *velplejede Have* bag *Sct. Rappael* forefindes alle *lærkelige Grønsager* og *Frugter* — der saavel i *raa* som i *syttel* *Tilstand* kommer *Gæsterne* til *Gode*!

Bæn *veksler* med *Arbejde*, snart *opfanges* en enkelt *Stemme*, der læser op i *Refektoriet*, snart *lyder* den *muntre Smaa-sludren* under *Rekreationen*, mens *Bjerger* af *Ærter* *bægges*, *Urter* *gøres* *rene* og *Strømper* *forfæddes*.

Naar *Dagværnet* er endt, *sammles* *Søstrene* i det *smukke lille Kapel*; i den *lune Sommeraften* blæser *Gardinerne* sagte *frem* og *tilbage* foran de *aabne Vinduer*; *nede* i *Lille Madses Gade* *lyder* de *forbipasserendes Stemmer*, og deres *Fodtrin* giver *Gulv* i *Aftenstilheden*, men *indenfor*, i *Skæret* af den *lille røde Lampe*, *slutter* *Søstrene Dagen* med en *Bøn* for *alle* — ogsaa for de *vejfærende*, der *staar* under *Sct. Rappael's* *særlige Beskyttelse*.

Oktober

1. S. *Rosenkransfest* (1099); 2. Sæt Bønner: 18. Søndag e. Pinse (734), 3. Sæt Bønner (kun i st. Messer): St. Remigius ([34]); Slutnings-evang.: Søndagens (735).
2. M. De hellige Værneengle (1093); 2. For Paven. — *I konsekreerede Kirker*: 2. Oktaven ([77]), 3. For Paven.
3. Ti. ST. THERESA AF JESUS-BARNET ([194]). — *I konsekr. Kirker*: 2. (kun i stille Messer): Oktaven ([77]).
4. O. St. Frans af Assisi (1096); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. For Paven.
5. T. † Dag i St. Thereses Oktav ([194]); 2. St. Placidus og Lidelsesfæller ([28]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
6. F. St. Bruno (1098); 2. Oktaven ([195]), 3. For Paven.
7. L. *Rosenkransfest* (1099); 2. (kun i stille Messer): St. Markus, 3. (kun i stille Messer): St. Sergius, St. Bacchus, St. Marcellus og St. Apulejus.
8. S. 19. Søndag e. Pinse (737); 2. St. Birgitta (1102), 3. Oktaven ([195]), 4. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk † Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Uovervindelig Uvidenhed

Vilhelm Rasmussen: »Verdslig Livsbetragtning« (Forlaget Fremad).

Der er vist ingen Tvivl om, at den nylig afdøde Forstander for Statens Lærerseminarium mente det grumme ærligt med sin livslange Kamp mod Kristendommen. Det lille efterladte Skrift berører en derfor med en egen haabløs Følelse. Hvad skal man dog stille op med Forfattere, hvis Argumentation er Perfid fra Ende til anden, mens de faktisk ikke aner, at de er perfide, men tror, at de er smaa Videnskabens Lys.

Bogen er paa sinaa hundrede Sider. Tænk om man skulde trevle den hele op! Lad os nøjes med at se paa den første halve Side:

I de første fire Linier forklares, at de troende er ufordragelige, fordi de har en Religion, og fordi følelsesbetonet Tro kendetegner enhver Religion, og fordi en saadan Tro har Hang til at tro, at den er den eneste. (Siden forklarer V. R., at alle Mennesker har Religion og følelsesbetonet Tro — saa han begynder altsaa med at paavise sin egen Ufordragelighed, der uægtelig ogsaa var massiv).

I de næste fem Linier siger han uden at rødme, at de troende vender sig voldsomt mod alle andre, fordi de er økonomisk interesseret i Troens Bestaaen. Jeg vil antage, at han kalder denne Bevisførelse marxistisk, i redelig Diskussion kaldes den perfid, men det vidste han ikke.

De fem næste Linier anbefaler de forskellige Livsanskuelser at vise hinanden Ærbødighed. To indsmuglede Adjektiver, der benyttes om de kristne Anskuelser (de er »hævdvundne, sædvane-mæssige«) viser straks, hvilken Ærbødighed, han selv vil præstere. Han karakteriserer Kristendommen forkert og faar siden let Slag — og han aner ikke, hvad han gør.

De tre følgende Linier siger, at Misforstaaelserne skyldes manglende klar Definition af Ordet Religion. Definitionen følger paa Side 10: Religion er »Tidens sandeste Verdensopfattelse og Livsanskuelse«. De forskellige Religioner er altsaa henholdsvis Religionen af Aar X, Religionen af Aar Y o. s. v. Hans egen velsagtens af det nederst paa Titelbladet anførte Aars-tal.

Saa barnlig naiv er hele Bogen. Det vrimler med Perfidier, saasom at det var Pavens Italien, der overfaldt Abessinien. Og der ventes moralske Underværker af den verdslige Religion, som ikke engang kan stramme sig op til at be-

handle sin kristne Modstander med Logikens blanke Vaaben. Men hele Tiden kan man ikke væрге sig mod et Indtryk af, at gamle V. R. troede Vaabnene var blanke og troede fuldt og fast paa sin Ungdoms fritænkeriske Idéer, som aldrig vandt »Hævd«, men hos gamle Herrer stadig findes i frisk Forkalkning.

H. D. T. K.

Populær Fysik

Paul Karlson: »Naturens Under«. Moderne Fysik for alle (Chr. Erichsen).

Moderne er denne Fysik. Alle de store nye Opdagelser siden 1900 er her Genstand for en frisk, fornøjelig, causerende Behandling, saa Bogen næsten bliver en Morskabsbog med fysiske Emner — en Fysik for alle. Af Indholdet ser Læseren bl. a., at Niels Bohr — som optræder i en Sketch — fortjener sit Verdensry ikke blot paa Grund af sin Elektronmodel af 1913, det saakaldte Løgatom, men endnu langt mere, fordi han for første Gang virkelig forklarede, hvorfor og efter hvilke Love Ting kan udsende Lys. Forfatteren gør sig hæderlig og prisværdig Umage for at holde Fysik og Filosofi rentligt adskille og give enhver sit. At han ikke venter sig store Ting af Metafysiken er en Svaghed, som han deler med de fleste af sine Fagfæller; i denne Bog griber denne Mangel dog næppe forstyrrende ind. Enhver vil kunne faa Udbytte og mange Timers Morskab af denne moderne Fysik for alle.

J. Wo.

Guds Moder

Z. H. Merkelbach O. P.: »Mariologia« (Desclée de Brouwer).

Pater Merkelbach er bedst kendt som Forfatter til en Del moral- og pastoralteologiske Bøger. Men allerede for tredive Aar siden doede han Dogmatik, og i 1921 blev han Medlem af den af Kardinal Mercier nedsatte Kommission til Studium af Læren »de Mediatione B. Virginis universali«. I den foreliggende skolastiske Lærebog søger Forfatteren at sondre den solide, velbegrundede Guds-Moder-Teologi ud fra de blot velmente, fromme Overdrivelser. Læren om Marias Midlertidighed optager en Hovedplads i den omfattende Bog og vil i Anledning af den store Interesse, der knytter sig til denne Lære, om kort Tid i nogle Artikler gennemgaa Pater Merkelbachs Udredning af Diskussionen omkring det.

T. T.

Over Vatikanets Radio

I en ny Rubrik vil vi hver Uge give en kort Oversigt over det Nyhedsstof, som den Vatikanske Radiostation har udsendt i de sidste Dage.

For dem, der ønsker at prøve paa selv at aflytte Stationen, kan vi meddele følgende praktiske Oplysninger: Vatikanets Radio sender bl. a. hver Aften Kl. 20 paa Bølglængde 48,47 Meter (lige under Radiofonigruppen 50 m). Den begynder fem Minutter før med en Metronoms Træhammerslag; dernæst Peterskirkenes Klokkeslag, fulgt af »Lovet være Jesus Kristus«, først paa Latin »Laudetur Jesus Christus«, dernæst paa Aftenens Sprog, d. v. s.: *Mandag*: Hollandsk. *Tirsdag*: Engelsk og 20,30 Tysk. *Onsdag*: Fransk; 20,30 Engelsk og 21 Spansk. *Torsdag* som *Tirsdag* og 21 Polsk. *Fredag* som *Tirsdag*. *Lørdag*: Fransk; 20,30 Russisk; 21 Spansk.

Udenfor disse Tidspunkter sendes paa Bølglængderne 19,84; 25,55 og 31,06.

I denne Uge bringer vi Uddrag af Nyhederne fra de sidste fjorten Dage.

Fra England: For at lette Kirkegængerne at overvære Messe og Andagt vil Westminster's katolske Katedral være aaben Dag og Nat, og der vil blive læst Messe saa ofte som muligt. Dette var den britiske Regerings Ønske, som Kardinal Hinsley med Glæde efterkom. Alle Domkirkens Dokumenter er allerede i Sikkerhed.

Fra Tyskland: Kultusministeriet har meddelt de katolske Biskopper visse Forholdsregler, der bedes overholdt ved Kirkerne:

- 1) Naar Faresignal lyder, maa ingen troende forblive i Kirken.
- 2) Der skal om muligt holdes Gudstjeneste til forskellige Tider i de forskellige Sogne.
- 3) Gudstjenesten skal straks holde op, naar Signalet lyder.

Kirken har fra ældgammel Tid givet ganske bestemte Forholdsregler angaaende Afbrydelsen af Messen enten før eller efter Forvandlingen, som det staar at læse i Missale Romanums indledende Rubriker. Den hellige Eukaristi skal værnes ved Staaltabernakler, og Ciboriet og de hellige Olier skal

opbevares i Cellofan for at forebygge Faren ved Giftgasangreb.

4) De troende skal straks ledes til de angivne Sikkerhedsrum.

— Mange Blade har bragt Meddelelse om, at flere Kirker er blevet lukkede. Dette er en Sikkerhedsforanstaltning paa Grund af de store Afstande fra Luftværnsrummene. Papirmanglen har ogsaa tvunget de katolske Blade til at gaa ind. Saaledes er der nu kun fem katolske Blade i Tyskland. »Osservatore Romanum« bemærker, at det er meget lidt for 30 Millioner Katoliker, og at det kunde være rigtigt, dersom den øvrige Presse var blevet reduceret i samme Forhold.

De tyske Ærkebisper (Münster og Freiburg) maner de troende til at vise sandt Kristensind og ikke fortvivle. De skal ikke være glade over Krigen, men haabe og bede om, at Guds hellige Vilje maa ske, og at der maa være Frihed for Gud, og hans sande Kirke. De skal bede om, at Krigen ikke maa vare længe, og at der maa vises Retfærdighed og Maadehold, og at alt maa føre til en ærefuld Fred.

Böhmens og Mährens Biskopper har ladet Lægfolk overtage Religionsundervisningen for at bøde paa Præstemanglen.

Fra Frankrig: De mange unge Præsters Indkaldelse — Præsters Værnepligt! — betyder store Vanskeligheder for Kirkegangen i Paris. Der er blevet arrangeret Indsamlinger for at skaffe flest mulige Rejsealtre til Præsterne.

Fra U. S. A.: Præsident Roosevelt anbefaler det store Fremstød, der nu foretages i flere af Staterne mod Skilsmisse og mod umoralske Blade. Der henvises til den ny Lov fra Juni Maaned mod dem, der trykker, sælger eller fremmer saadanne Blade; disse udelukkes fra Postvæsenets Befordring.

Medens hele Verden beder for Freden henvises til det *schweiziske Kvindeforbunds Appel* om et Bønnens Korstog for Fred i Verden. Det anbefaler især, at hele Familien daglig beder om Fred;

hver Torsdag bør et af Familiens Medlemmer overvære den hellige Messe; frivillige Spægelser og Ofre for at opnaa Guds Velsignelse.

Det *hollandske* Forbund »Pro Deo« søger at opnaa en daglig Messe for Freden.

En *fransk* Biskop er stillet til Raadighed for de 470 katolske Præster, der virker i Hæren; Frankrigs yngste Biskop, Mgr. Audrin, er hans Hjelpe-Biskop.

Kardinal *Hinsley*, London, holdt paa Krigens første Dag en Tale til Amerika efter Indbydelse af det katolske Universitet. Han sagde bl. a., at dersom man i 1917 havde taget Hensyn til Benedikt XV's Fredsforslag, vilde ingen Aarsag til Krig have eksisteret nu. Han bad alle strengt afholde sig fra alle skarpe Kommentarer i Aviser, Radio eller Biograf. — Al Magtpolitik er altid mislykkedes. Der kan være Fred mellem Folkene, naar der er Fred Mand og Mand imellem. Den skal være baseret paa Sandhed og Retfærdighed. Moral uden Religion sikrer aldrig en varig Fred. Anerkend først Guds Ret, saa vil I ogsaa lære den Ret at kende, som Gud giver Næsten.

Kommissionen for den eukaristiske Verdenskongres i Nizza arbejder stadig. Den har nu begyndt at udsende et Tidsskrift hver 14. Dag, der senere vil blive Ugeblad.

Engelske katolske Præster i Hæren bruger et særligt Kendemærke, for ikke at blive forvekslede med protestantiske Feltpræster.

Ved *Polens Deling* falder 11 Bispedømmer under Tyskland; derunder $\frac{3}{4}$ af Warszawas Ærkebispedømme og $\frac{3}{4}$ af Poznans Bispedømme med de katolske Universiteter og store katolske Centre, ialt ca. 17 Millioner Katoliker. 10 Bispedømmer falder under Rusland, deraf $\frac{1}{3}$ af Warszawa og $\frac{1}{3}$ af Przemysl; der er ialt ca. 11 Millioner Katoliker, hvoraf $2\frac{1}{2}$ Mill. af græsk Ritus.

Ogsaa Lublins katolske Universitet og Vilno med Jesuiternes og Salesanernes Kollegier tilfalder Rusland. Befolkningen er meget bekymret for Fremtiden.

Jesuiternes General, W. Ledochowsky, holdt den 24. September 50 Aars Ordensjubel. Han holder i Januar 1940 25 Aars Jubilæum som Ordenens General. Dette falder sammen med 400 Aars Mindedagen for den pavelige Anerkendelse af Ordenen.

I *Milano* fejres næste Aar 1600 Aarsdagen for Milanobispen Sankt Ambrosius' Fødsel.

Reklame for frisk Luft

- 1) Luften er Næring for Legemet, den eneste, som ikke koster dig noget. Hvorfor sparer du saa paa den, som om du skulde betale den i Litervis; lær at aande dybt.
- 2) Gaa ikke med Klæder, som hemmer dit Aandedræt. Sid saaledes, at Brystkassen ikke sammenpresses. Træk altid Vejret gennem Næsen.
- 3) Gaa ofte hen til det aabne Vindue og træk Vejret dybt, især naar du føler dig træt.
- 4) Om nødvendigt kan du undvære Mad og Drikke i flere Døgn, men Luften næppe længere end et Minut. Du burde altsaa værdsætte Luften mere end Mad og Drikke.
- 5) Dit Stofskifte og dermed dit legemlige Velvære afhænger af den stadige Forsyning med frisk Luft. Du trænger til omtrent 800 Liter i Timen; men Renheden er lige saa vigtig som Mængden.
- 6) Dit Blod er akkurat saa meget værd som den Luft, du til Stadighed indaander. Er du ligeglad med dit Blod?
- 7) Indelukket Luft bliver en Gift, ligesom raadden Fisk og harsk Smør. For at hindre dette behøver du kun at aabne et Vindue nu og da om Dagen, og heller ikke om Natten spærre den friske Luft helt ude.
- 8) Har du tilbragt længere Tid i et lukket Rum sammen med mange Mennesker, saa gaa en Tur i frisk Luft og vederkvæg alle Legemets Væv med et Par dybe Aandedrag. Gaa altid et Stykke af Vejen fra dit Arbejdssted til Fods.
- 9) Lægger du Mærke til en vis beklumret Luft, naar du træder ind i en Lejlighed eller Stue, er det et Tegn paa, at der ikke er udluftet godt.
- 10) Søg ud i frisk Luft saa meget som muligt. Undgaa ikke den ringe Umage, dette af og til koster. Glem ikke: Vi er »Luftvæsner«. Det første og det sidste, du foretager dig i denne Verden, er et Aandedrag.

(Fra en Reklame for Livsfor-sikring).

J. Wolfisberg.

ste Plads længe inden Biskoppens Ankomst, og Kl. 20 tog Festen sin Begyndelse. Biskoppen blev modtaget med Johannes Jørgensens Bispesang til Hammermüllers friske Melodi.

Sognepræsten bød Excellencen velkommen og tilsagde ham Katolikernes og ganske særlig Præsteskabets Troskab, Hengivenhed og Lydighed.

Medlem af Forvaltningsraadet, Driftsbestyrer *Hansen*, Sydfynske Jernbaner, hyldede Biskoppen paa Sognets Vegne. Han dvælede særlig ved Glæden over, at vi kunde modtage og byde Biskoppen velkommen som Bysbarn.

Boghandler *Clausen* sammenlignede Kirkens og Katolikernes Eksistens og Levevilkaar her i Landet og i Odense i Dag og for 30—40 Aar siden. Overalt ser vi i Dag Katolikerne hævde sig blandt de førende Borgere og med største Frimodighed vise deres Tro, uden at nogen finder det paakrævet at gøre Bemærkninger eller drive Spot.

Saa talte Biskoppen, og her indføjes »Fyens Stiftstidende«s Referat af Talen:

»Ogsaa Biskoppen tog Ordet. Han indledede med at mindes sine Drengaar i Odense.

Allerede den Gang følte han en Dragelse til den katolske Kirke som Bygning betragtet. Han gik tit ind og satte sig i Sankt Albani Kirke, og som syttenaarig havde han ofte Lyst til at tale med de katolske Præster, men han turde ikke — det eneste, han ellers kendte til den katolske Kirke, var, at den blev styret af Paven i Rom, at han var en umaadelig gammel Mand, der boede i Vatikanet med dets 1100 Værelser. Iøvrigt ansaa han det katolske Samfund som forældet og faldefærdigt.

Da efterhaanden Kirkens Enhed og Enighed gik op for ham, fandt han ogsaa Sandheden.

— Kirken har store Pligter og et meget stort Ansvar, og vi bør kende vor Pligt, der gælder baade ind- og udadtil, sagde Biskoppen. Det sikreste er at kende Kirken og dens Lære i hele dens Dybde, ingen maa blive mæt af at fordybe sig deri, for at kunne efterleve den. — Gud er det eneste faste Punkt i Verden. Troen er den Klippe, hvorpaa vi bygger vort Liv.

Han talte derefter opmuntrende Ord til Ungdommen om at dygtiggøre sig som Borgere, aldrig glemme det ene fornødne og heller aldrig blive Hængehoveder, men glæde sig ved Livet og gøre det paa en god og kristelig Maade. Vi maa lære os selv og vore Medmennesker at kende og tage Lære af saavel deres Fejl som af deres gode Sider.

Han sluttede med at sige: »Jeres Biskop staar altid til Jeres Raadighed.«

Konfirmation og Bispesfest

i Odense

Hans Excellence Biskoppen var i Odense d. 17. September, og den Dag blev en stor og skøn Dag i Sankt Albani Sogns Historie.

Til Indledning hidsættes et Ud-drag af Fyens Venstreblads Referat af Festen i Kirken.

»Biskop *Suhr* meddelte i Gaar Konfirmationens Sakramente i Sankt Albani Kirke. Da Kirkens Klokker Kl. 9½ tonede ud over Torvet, begav den gejstlige Procession sig fra Præstegaarden i Adelgade til Kirken. Forrest gik de rød- og hvidklædte Ministranter og bagest Biskoppen.

Biskoppen iklædte sig nu Messeklæderne, og Messeofferet (Korsofferets Fornyelse ved Frembærel-

se af Brød og Vin) tog sin Begyndelse med Trinbønnen for Foden af Alteret.

Med Mitra og Stav vendte Biskoppen sig efter Messen mod Menigheden og talte stilfærdigt og indtrængende om Næstekærlighed og Kristenpligt og om Troskab mod Gud og Kirken. Hans Ord blev baaret frem med Styrke paa disse Dages Baggrund af ondt og haardt, der har trampet hen over saa meget godt og ædelt.

Nu fulgte selve Konfirmationen, hvor hver enkelt af de 74 Konfirmander knælede ned for Biskoppen.«

Aftenfesten havde fyldt Skolens nye, smukke Gymnastiksal til sid-

Biskoppens jævne, djærve Ord hilstes med en Orkan af Bifald.«

Flere Gange blev der udbragt Leveraab for Biskoppen, som sluttelig erklærede, at han haabede, at hver enkelt af de tilstedeværende vilde besøge ham i København.

Lærer *Hafstrøm* (Giersings Realskole) overbragte Biskoppen Hilsen og Hyldest fra alle Sognets Ridderne — alle der af Biskoppen og hans Forgængere har modtaget Ridderslaget i Konfirmationens Sakramente.

Sangkorets Formand, der tillige er Præfekt for Mariakongregationen, var Ordfører for disse to katolske Aktiver i Odense. Han udviklede ogsaa den katolske Ungdoms Ønsker om ikke at blive lad i Uvirksomhed. Vidste af Erfaring, at de unge Katolikker vil bruges, de unge af 1939 betakker sig for Ungdomsforkælelse. Vi maa ikke blive træt af at kræve Ungdommens Indsats, saa har vi den paa rette Bølgelængde, og saa bliver den stærk, interesseret og levende. Ungdommen er Kirkens største Aktiv. Arbejdet for Kirken er Arbejde for Biskoppen. Han leve! —

En attenaarig Gymnasiast, *Minna Kallan*, talte som Repræsentant for de unge Katolikker. Hun vilde bekræfte, hvad der var sagt om de unge. De vilde gerne dygtiggøre sig til Virke i Kirkens Tjeneste. Biskoppen kunde blot kalde. Den katolske Ungdom var rede til at sætte ind for Kirkens Sag.

Pater *Resch* bragte en Hilsen fra de 600 Katolikker paa Landet under Sankt Albani Sogn. Omtalte Sognearbejdet og disse Trosfællers Vanskeligheder.

Kallan erklærede, at adskillige Mænd i Sognet var villig til at støtte Præsternes Virke paa Landet ved at paatage sig Landture paa Cyklen til Besøg hos de fjernboende. Restriktionerne har jo lukket for Benzinforsbruget, saa Præsternes Bil har maattet klodses op.

Bladhandler *Sophus Pedersen* fandt, at man allerede nu burde vise dette Sognearbejde en fortjent Paaskønnelse og foreslog en Indsamling.

Jeg ved ikke, om jeg maa røbe Resultatet, men i hvert Fald var det smukt, Tallet blev trecifret (Ører var der ingen af!)

Flere Gange lød Leveraab for Biskoppen; men ved 22-Tiden begyndte Excellencen at tale om klostertlig Sengetid. Handlingen fulgte snart paa Ordet.

Fulgt til Døren af Odenseanernes begejstrede Hurraraab standsede Biskoppen en Gang endnu og udbragte et Leve for Albani Menighed.

Ja, det var selvfølgelig, hvad vi allesammen maatte ønske: Liv i og for vort Sogn; men der var ikke rigtig Kraft i dette Hurra, jeg tror det var Udtryk for Beskedenhed. Man kan jo da ikke saadan med vild Begejstring raabe Hurra for sig selv!

Saa gik Biskoppen, og snart var Salen forøvrigt tom.

Præfekten.

Børn fatter snart, at man skal være rolig i Kirken, ihvertfald naar Orglet tier.

Det at have mindreaarige burde aldrig være en Hindring for nogen Forældre til at overvære Søndagsmessen, og naar den store Børnene selv sagde: »Lad de smaa Børn komme til mig«, saa maa vi heller ikke formene dem det; ja, man vil erfare, at den Dag, da hele Familien kan følges til Kirken, altid for Børnene selv staar som Ugens dejligste.

Pater Familias.

Til »Pater Familias' første Bemærkning: Inden Daaben kan — trods Arvesynd — en vis Jordbund beredes. Red.

En Præsts Raad

Angaaende Børnenes Belæring om Gud skulde en Moder gerne begynde allerede før Fødslen, ofte betragte et Madonnabillede, Modern med Barnet, og ofre det lille, ventede Barn til Gud ved Marias Hænder. Senere hen begynder den praktiske Opdragelse før den teoretiske. F. Eks. hvor er Gud? vise mod Himmelen, og Barnet lærer at løfte Hovedet opad ... hvor er Jesus? pege paa et Billede ... kan min lille Ven bede? Barnet folder Hænderne. Det er ogsaa en udmærket Maade at *syng* Religionen ind i Børnenes Hjerner og Sjæle. De smaa nynner saa gerne, jeg har oplevet, at Børn, der ikke kunde tale, kom ind til de andre for at nynne med, hver Gang der blev sunget ved Undervisningen. Det vilde være en praktisk Udførelse af denne Tanke, hvis vi kunde faa Gramofonplader med de bedste katolske Salmer. Jeg har for 1½ Aar siden talt med en Grosserer, som har tre Forretninger i denne Branche. Der mangler kun Organisation, at 300 Familier hver Maaned vilde aftage en Plade.

Men Børnene skulde ikke være med til de lange Gudstjenester, før de kommer i Skole. Korte Besøg og til Andagten er noget andet. Jeg tror ikke, at man i katolske Lande ser smaa Børn i Kirken under Messen. De bliver passet hjemme. Derfor har man jo indført Frommesse og Højmesse. Men hvor har jeg her i Danmark kæmpet for at faa et Lokale i Nærheden af Kirken, hvor Barnevogne og de smaa Børn kunde være.

Saa er der en anden Ting. Børnene vil gerne se det hele, være med. Vær derfor anskuelig! Brug Billederne! Lav helst sammen med Børnene en lille Billedbog af Jesu Liv. Køb en Række Billeder af »Jesu Liv«, giv dem som Belønning til Børnene, gem dem i en Æske for Børnene! Kommer andre Børn kan de vise hinanden Billederne. Er der saa samlet en Snes Billeder, laves der en lille Bog af

Børneenqueten

En Fader fortæller

Er det ikke saaledes, at det nyfødte Barn skabt i Guds Billede først ved Daabens Naade bliver modtagelig for Kristendom, idet Arvesynden udelukker Sjælens Paavirkelighed hos det undfangne eller det nyfødte udøbte Barn? I saa Fald er Hr. Vald. Kallans Indlæg sikkert ikke helt korrekt paa dette Punkt — saa smukt det ellers er.

At de smaa i en forbavsende tidlig Alder fatter det religiøse og holder af det, vil den opmærksomme Mor og Far have erfaret.

Vore smaa rakte meget snart Armene ud efter Jesu Hjerte Billedet i det lille Husalter og med straalende Øjne sagde de »Barn« (Jesusbarnet).

Deres første Bøn var saa enkel: »Tak for i Dag (Nat) lille Jesusbarn — pas godt paa os i Nat (Dag), lille Skytsengel — Jesus, Maria, Josef«, og jeg vil tro, at

2 Aars Børn almindeligvis kan bede saa meget.

Et af Børnene havde i 3 Aars Alderen faaet nogle Korvejsbilleder, og vi saa ham ofte betragte disse meget længe og med de smaa Fingre forsøge at fjerne Naglerne — en primitiv Betragtningebøn.

Drengene bad med Forkærlighed »Hil dig, Maria«, og »bed for os Sønner«, fandt de var deres private Bøn.

Da Pigen var ca. 4 Aar fandt hun Indholdsfortegnelsen (det lignede jo et »Skriftespejl«) i en lille Bønebog og fremsagde saa højt sine Synder. Hun følte sig f. Eks. tynget af at have suttet paa et Bolche i Kirken eller af at have sparket en — ellers — Veninde; det viser dog, at Børn kender Forskel paa godt og ondt betydeligt tidligere end med 7 Aar.

Med Kirkegangen har vi gjort den Erfaring, at der kan Børn næppe komme for tidligt med.

Shirting, hvori Billederne klistres i en bestemt Rækkefølge. Denne Billed-Bønnebog, som er lavet af Moder og Barn i Fællesskab, er den smukkeste Erindring, Børnene kan have i deres senere Liv. Protestanterne er saa taknemmelige for saadanne Billeder.

Det sidste Punkt: Børnene opdrager hinanden. De smaa lærer af de store. Derfor er det lettere at opdrage en stor Børneflokk end et eller to. Det kommer an paa at hjælpe de første, at de opfatter alt rigtigt og kan være de smaas Lærere. For nogle Maanedes siden var jeg inviteret ud paa Hvide Søndag. I Løbet af Samtalen sagde jeg: I og for sig skulde Fader og Moder helst hver Aften have en lille Konference, et Lærermøde, og dér gennemgaa Dagens Dont og de enkelte Tildragelser med Børnene, glædelige og sørgelige, og bruge dem til at uddanne sig selv til gode Pædagoger, for at de kan forme og vejlede Børnene. Saa spurgte jeg: mon der gives mange Forældre, som benytter den Fremgangsmaade? En Lærer og hans Hustru svarede: Pater, vi har gjort alt. Det glædede mig meget, og jeg kunde ønske, at alle Fædre og Mødre vilde benytte sig af denne Tanke.

Pater

I Tilslutning til et enkelt Punkt i Paterens Brev: Søstre ved Sakramentskirken paa Nørrebro fortæller os, at de gerne paatager sig at passe paa Smaabørn, mens Forældrene er til Højmesse i Kirken (det kan ikke saa godt ordnes ogsaa under 8-Messen). Vi offentliggør gerne Meddelelser om lignende Arrangementer ved andre Kirker.

Ny Koralbog

I Løbet af en Maanedstid vil den længe forberedte og længe ventede Koralbog foreligge færdig. Vi har allerede faaet de første rentykte Ark at se, der præsenterer sig smukt.

I et Forord skriver Hs. Excellence Biskop Suhr om Bogens Betydning. Vi citerer Forordets første Afsnit:

»Ved Frembærelsen af det hellige Messeoffer staar Præsten ved Alteret som sine Medmenneskers Repræsentant. Det er da en Selvfølge, at Menigheden ikke forholder sig passiv, men forener sig med ham, ønsker sammen med ham at frembære Bøn og Offer. Dette har meget tidligt og ganske naturligt ført til Formuleringen af visse, korte Bønner, hvorved de Troende tager Del i den hellige Handling. Takket være ligefremme og udtrykfulde Melodier, lette at lære for alle, er disse korte Bønner ikke uden en vis Virkning, hvad der frem for alt gælder de egentlige Korsvar, de sakaldte »toni communnes«. Hertil kommer saa de sædvanlige, faste Dele af Messen, som uden altfor stor Møje kan læres af de fleste, ogsaa af Børn.

Et Udvalg af saadanne Melodier, som efter Erfaringen har vist sig bedst egnede for Sognekirker, bringer nærværende lille Hefte, der haaber at blive vel modtaget af Præster og Menigheder Landet over. Ikke mindst støtter det sig til den kirkelige Øvrigheds gentagne Forskrifter om et virksomt Fremme af ægte katolsk Fromhed netop gennem den gregorianske Sang.«

Saa snart Udgiverne er i Stand til at meddele, til hvilken Pris den lille nyttige Bog kan leveres, vil vi lade det gaa videre til Læserne. Selv om den nok bliver noget dyrere end udenlandske Udgaver i Masseoplag, er den til Gengæld ogsaa mere omfattende af Indhold, og de vedføjede danske Oversættelser vil mange være glade for.

Messe paa Danmarks Nordspids

Maaske interesserer det Ugebladet at høre, at der d. 10. August paa St. Laurentiusdag blev holdt Messe i Gl. Skagen. Den tilsandede Kirke, kendt ikke alene i Danmark, men i alle Verdensdele gennem H. C. Andersens »En Historie fra Klitterne«, er indviet til St. Laurentius, og denne Helgen var Skagens Skytshelgen. Hovedgaden hedder endnu St. Laurentigade. Kirken, der efter Reformationen var protestantisk, var Sognekirke for Gammelskagen, Nyskagen og Hulsig, men er ikke brugt siden 1776, da den sandede til. Den ligger højt paa et Klitdrag ude i Plantagen og kan ses i mange Miles Omkreds — Skagens Vartegn. Kun Taarnet er tilbage, det tilhører nu Nationalmuseet.

I Aar var der for første Gang siden Reformationen Opslag paa forskellige Steder i Gammel- og Nyskagen: »Katolsk Gudstjeneste. 10. August læses Messe i Gammel Skagen« —

I Gammel Skagen havde vi laant et Værelse, som med dets herlige Udsigt over Hav og Klitter og pyn-

ALTERLYS

i alle Størrelser

og løvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstre

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Køb hos vore Annoncører

tet saa smukt, vi havde kunnet med Blomster, var en helt pæn Ramme omkring Gudstjenesten. Tolv lykkelige Mennesker tog dybt rørte Del i Messen (9 til Kommunion). Pastor *Bender* fra Aalborg kom i sin Bil, straalende glad over at holde Messe i Gammel Skagen — efter al Sandsynlighed den første siden Reformationen. (I 1932 blev der en Dag holdt Messe for 4 Katolikker, som opholdt sig i Nyskagen). Efter Messen samledes »Menigheden« til Morgenmaaltid og hyggeligt Samvær.

Laura Sutermeister Feyring.

Munter Dag i Aarhus

Horsens- og Aarhus-Ungdommen dyrker stadig et muntert Kammeratskab, som i Søndags blev befæstet med en fornøjelig Udflugt til Aarhus under Ledelse af Pastor *Grobetz* og Formanden for Horsens katolske Ungdomsforening, Hr. *Roald Petersen*.

37 holdt om Eftermiddagen deres Indtog paa Hovedbanegaarden og indledede Besøget med at deltage i Festandagten i Kirken. Kaffe — ud at se Byen — Aftensmad hos Kvarterværterne — og som Udraabstegn paa Dagen en gemytlig Ungdomsfest i Forsamlingssalen. Der er delte Meninger blandt Danmarks Katoliker om, hvordan vi paa den menneskeværdigst mulige Maade skal komme gennem de alvorlige Tider. Men Forsamlingen her var rørende enige om, at har man sin Samvittighed og sin katolske Livskurs i Orden, kan man gaa syngende gennem alle Storme. Saa man morede sig: Teaterdirektør *Erik Henning-Jensen* var saa elskelig at forlade sit Teater en halv Time paa en Premiereaften for at komme og bidrage til Munterheden med Oplæsning, Intelligensprøve, Korsang, Recitation og vittig Improvisering udfyldte Aftenen. Dejlig Dag. *-sen.*

Katolsk Ungdoms Klub

Bemærk at vort næste Møde er nu paa Lørdag den 30. ds.

Den Aften skal vi høre et Foredrag af Pastor *Kjeld Geertz-Hansen*. — I kender ham sikkert fra dette Blads Spalter. Emnet er »Martyriet i Oldkirken«, og det har Bud ogsaa til vor Tid, hvor saa mange kristne Martyrer lider Verden over baade paa blodig og ublodig Maade. Kender vi Pastoren ret, bliver

Danmarks katolske Kvindeforbund

6. Landsmøde i København

Søndag den 1. Oktober

- Kl. 8,30: Messe og Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade.
- Kl. 9,30: Kaffe i »Hallen«, Vesterbrogade 35. Tilrejsende Formænd og Tillidsmænd er indbudte. Andre Deltagere betaler 75 Øre pr. Couvert.
- Kl. 10,30: Tillidsmandsmøde i Salen, Stenosgade 4. Styrelsen, Formænd og Tillidsmænd giver Møde.
- Kl. 13,30: Frokost hos »Ritz«, Vesterport. 3 Kr. pr. Couvert. Alle Medlemmer kan deltage.
- Kl. 18,00: Sakramental Velsignelse i Jesu Hjerter Kirke.
- Kl. 19,15: Generalforsamling i Sct. Knuds Sal, Stenosgade. Hs. Exc. Biskoppen har tilsagt sin Nærværelse.

det et Foredrag, der fængsler fra først til sidst.

Saa har vi bagefter »Amatøraften«, d. v. s. alle giver et lille Bidrag til Underholdningen — maaske opdages et skjult Talent — og ve dem, der ikke optræder; de maa bøde med en 25 Øre til Klubbens Fane.

Blandt de bedste af de Optrædende uddeles et Par Smaa præmier, bl. a. et Kvartalsabonnement paa »Katolsk Ugeblad«.

Kom nu allesammen den Aften og tag en Ven eller Veninde med, — det bliver fornøjeligt. Gæstekort 25 Øre, Kaffe 50 Øre.

Katolsk Ungdoms Klub.

Nye Tanker i vores lille Sogn

(fortsat fra Side 279)

»Det kan sandelig være nok at undervise Børn,« sagde Læreren. »De gamle Munke havde ikke noget at bestille, derfor kunde de faste. Men nutildags.«

Lige uden for Porten stod Sognepræsten med Menighedsbladet. Han smilede lunt, da vi gik forbi.

(Paa Dansk ved T. Fd.)

KIRKETELEFONER for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørforstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.

Siemens Elektricitets Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

Lad Gaven være en Bog fra

Knud Rasmussen's Boghandel

Vesterbrogade 60 . Telefon Central 3955 - 2755 . Leverandør til Sct. Knuds Skole

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Lidt efter sad han sammen med hele Familien ved Frokostbordet. Han følte sig her lige saa vel tilmode, som han havde gjort hos sin Tante og Onkel i Janesville. Det gjorde ham godt at mærke den gode Familieaand, som ogsaa raadede her. Hvor var det godt, at han havde afslaaet de forskellige Tilbud om Hotelophold.

Eftermiddagen tilbragte Walther med, ledsaget af Bob, at aflægge Besøg hos forskellige Bladrepræsentanter, som hans Fader havde givet ham Adressen paa. De fleste Steder traf man Aftale med ham om Foredrag og Sammenkomster. Han skulde ogsaa to Gange fortælle i Radioen om sin Rejse.

Bob sørgede for, at Walther fik set de mest kendte Gader i New York: Wallstreet, Pengefyrsternes Gade, Fifth Avenue og Broadway.

Da de to Drengene om Aftenen vendte hjem fra Spadsereturen, var de dødrætte. De satte sig hen ved Bobs Bord, og indtil de skulde spise, tilbragte de Tiden med at gennemse Bobs store flotte Frimærkesamling.

Efter Maaltidet maatte Walther fortælle hele Familien, hvad han havde oplevet og set i Chicago. Mr. Scanlon, som sad og røg sin Cigar, nikkede af og til bifaldende med et lille Smil. Han havde tidligere opholdt sig i Chicago, og det morede ham derfor at høre Walther fortælle om alle disse Ting, som han selv kendte ...

Klokken var ti om Aftenen, og begge Drengene var gaaet til Ro.

Hele Dagen havde Bob med Længsel set hen til det Øjeblik, hvor han i Ro og Fred kunde tale med Walther ...

»Walther, sover du?«

»Nej.«

»Du, hvad er der i Vejen, siden du ikke vil være Petroleumskon-ge?«

Et Øjeblik herskede der fuldkommen Stilhed i Værelset. Saa begyndte Walther at fortælle: Han fortalte om den pragtfulde Lejlighed, om Edith og Mr. Davis. Og han fortalte ogsaa, hvad Harry havde sagt, og hvilken Beslutning han havde taget ude paa Michigansøen.

Aandeløs hørte Bob efter Vennens Ord. Han vidste jo, hvad Walther havde oplevet paa Rejsen til Kina, og hvilke Idealer han der havde mødt. Han forstod tilfulde hvad det var, der fik Walther til at sige nej til Tilbudet.

Walther var færdig med at fortælle, og i nogle Sekunder var der dødsstille i Værelset. Man hørte ingen anden Lyd end de to Dren-ges Aandedræt.

Walther rejste sig lidt op og saa over mod Vennens Seng. — Mon han virkelig havde forstaaet, hvorfor han maatte forlade alt? —

»Hallo, Bob, hvad siger du der-til?«

Bob rejste sig op. Med straalende Øjne saa han alvorligt og højtideligt over mod Walther, og saa sagde han fast og bestemt.

»Walther, jeg vil ogsaa være Katolik.«

»Hvad vil du? — Er du virkelig helt sikker i din Sag, Bob?«

»Ja, ubetinget! Det var jeg allerede i San Francisco; jeg sagde blot intet derom.«

»Tror du, din Fader giver dig Lov dertil?«

»Ja, jeg har engang spurgt ham derom. Det var dengang, jeg fortalte ham om dit Bekendtskab med Dr. Schlagenberg. Far sagde, at hvis jeg engang ønskede at blive Katolik, vilde han ikke hindre mig deri.«

»Og din Moder?«

»Hun vil blot glæde sig. Hun holder saa meget af Katolikerne, fordi deres Gudstjeneste er saa smuk.«

»Men hvad vil du nu gøre?«

»I Morgen tidlig taler jeg med Far, og saa henvender jeg mig straks til en katolsk Præst og beder ham om at undervise mig.«

Walther tav. Og Bob sagde heller ikke mere. Man hørte ingen anden Lyd end den fjerne Støj fra Gaden. Begge Drengene laa og stirrede op i Mørket. — —

Nürnberg, den 25. Maj.

Kære Bob!

Good morning! Hvordan gaar det, gamle Dreng? I Øjeblikket sidder jeg i et Værelse i min Onkels Villa. Jeg har allerede været her i tre Dage og skal blive her to Dage endnu. Min Fader vil nemlig have, at jeg først kommer til Wien den 28. Maj Kl. 7 om Aftenen. Saa er det lige nøjagtig seks Maaneder siden, jeg rejste fra Wien. Min Verdensrejse har saa lige præcist varet et halvt Aar.

Nu vil jeg fortælle dig lidt om, hvad der er sket siden min Afrejse fra New York. Ved Afsejlingen blev jeg ved med at holde Øje med dig, og meget længe kunde jeg se dig staa inde paa Kajen og vinke med dit Lømmetørklæde. Da Skyskraberne langsomt forsvandt, og da Fyret ved Sandy Hook skjulte Kysten for mig, blev jeg saa underlig trist tilmode. Jeg savnede dig meget. Tænker du endnu paa de herlige Dage, vi tilbragte sammen? Tænker du endnu paa vore Ture til Buffalo og til Niagara Vandfaldet? Aa, kære Bob, hvor var det dejligt! Nu er alt forbi, og jeg er meget ængstelig for, hvordan det skal gaa, naar jeg kommer til Wien. Hvad vil min Fader sige?

Men nu vil jeg fortælle videre. De ti Dage ombord paa Damperen var temmelig kedelige. En Gang havde vi dog en voldsom Storm. Jeg fik en dundrende Hovedpine, men rigtig søsyg var jeg ikke. De fleste af Passagererne var Spaniere eller Italienerne, og dem kunde jeg jo ikke tale med. Jeg tilbragte derfor den meste Tid med at læse og skrive. Alt det, jeg oplevede sammen med dig, har jeg ført ind i min Dagbog. (Fortsættes)

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Roserørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

fremst. til Hospitalsbrug

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER

Saa dejligt uhistorisk ...

Der er Træk i den religiøse Kunst fra Middelalderen, som virker forbløffende paa os. Jeg tænker her paa den fuldkomne Tilsidesættelse af historiske Hensyn, hvormed Begivenheder fra Kristi Liv fremstilles, som om de havde fundet Sted i Kunstnerens egen Tid og i hans eget Land. Kristus og de Personer, der omgiver ham, er iført middelalderlige Dragter, Jerusalems Huse ligner grangiveligt Middelalderens Borge og Boliger, og Landskabet har intet med Palæstina at gøre.

Det er let nok at øve Kritik over en saadan Fremgangsmaade. Men bedre vil det være at indse, at der er noget berettiget i, hvad hine gamle Kunstnere har bedrevet. Thi de Begivenheder, som den religiøse Kunst skildrer, har Betydning for *alle Tider*. Kristi Gerning er hævet over Tiden. Hans Undergerninger, hans Lidelse, Død og Opstandelse fandt Sted i Palæstina for 1900 Aar siden. Men alt dette gentages i de Kristnes Sind gennem alle Aarhundreder. Vi er Tilskuere til det skete, skønt vi lever paa saa mange Aarhundreders Afstand. Ethvert Træk i Kristi Liv betyder uendeligt meget for os. De maa alle opleves paany. Vore Sind maa atter og atter være Skuepladsen for de helliges Begivenheder.

Lad blot Kristus og hans Apostle vandre gennem vore Gader og træde ind i vore Stuer. Lad os blot besøge Maria i hendes beskedne Bolig et Par Gader fra vort Hus. Maatte det nye Testamentes Beretninger blot føles saa hjemlige og fortrolige for os, som om det drejede sig om Tildragelser i Danmark i 1939.

Vi har mange Beviser paa, at Middelalderens Kristne gav den betragtede Bøn en rigelig Plads i deres Liv. De trængte til at se for sig, hvorledes alt gik til. De udmalede for sig Hændelser, som Skriften kun antyder. Og Grunden var deres levende Interesse for alt, hvad Bibelen beretter.

Naar Kristus og hans Hellige paa denne Maade rykkede ganske tæt ind paa Livet af Menneskene, er det indlysende, at disse Menneskers Liv maatte komme under stærk Paavirkning af det »oplevede«.

Omvendt gælder det for mange moderne Kristne, at Kristus og hans underfulde Levned er kommet paa Afstand af dem. Det er blevet fjerne, fremmede Begivenheder, som man af og til iagttager med foldede Hænder paa lang Afstand, men de faar ikke Lov til at blive os fortrolige, som den jævne Hverdags Hæn-

delser bliver det. De hører ikke med til det, man tænker paa hver Dag; det er ikke Forestillinger, der er ligesaa hjemlige og velkendte, som vore Stuer og de Ting, der findes i dem.

Den *betraktende Bøn* skal bane Vej for den mere intime Tilegnelse af Skriftens Indhold. Korsvejsandagten er en saadan betragtede Bøn, vel den mest gribende og tankevækkende, som findes.

Nu i Oktober Maaned er der særlig Grund til at fremhæve den Form for Betragtning, som hedder *Rosenkransbønnen*.

Medens vi føjer Bøn til Bøn, stiger de dejlige Billeder frem for vort Sind, Billeder, vi ikke bliver trætte af at beskue og indleve os i: Mariæ Bebudelse, Jesus bærer Korset, Helligaandens Sendelse, for kun at nævne enkelte af dem.

Fordi Rosenkransen lader den samme Række af Billeder glide forbi vort Blik atter og atter, bliver de hellige Begivenheder os saa fortrolige, saa hjemlige. Det er ikke længere noget fremmedt, noget, som kun hører Fortiden til. Det er blevet uundværlige Led i vor daglige Tilværelse. Maa vi saa, trods alt, ikke give hine middelalderlige Mestre nogen Ret?

C. B.

Horisonten rundt

Neutralitet og Sandhed

Det mærkes meget tydeligt paa en Redaktion, selv paa vor forholdsvis lille og beskedne, hvor vanskelig en Kunst det er for mange at være neutrale under Krigen. Den ene og den anden vilde gerne, at vi tog Parti eller i hvert Fald aabnede Spalterne for Partitagen. Og nogle er i alvorlig Tvivl om Neutralitetens kristne Værdighed. Vi citerer et Par Linier fra et Indlæg af sidste Slags, skrevet af en overmaade god Ven af Bladet:

»... hvis jeg anser Statsmand X for en Forbryder og Y for en Kristendomsfølgeløse og ... hvis det er evident, at jeg har Ret, fordi Beviserne er uomstødelige og godkendt af alle normalt begavede og hæderlige Mennesker, hvorfor har jeg da ikke Lov til at befordre en Meningsdannelse, der er Udtryk for Moral og Sandhed? ... Hvad er det for en Fredsvenlighed, der er indifferent overfor godt og ondt ... Vi skal aldeles ikke have Fred for enhver Pris ... Der er ikke een Moral for Individet og een for Staten ... Hvad siger ikke H. C. Andersen: Den, der dør af Skræk, skal begraves i en Rendesten.«

Vi kunde svare Neutralitetens Angriber saa mange Ting, men vil nøjes med et Par Citater fra katolske Forfattere i et af de *krigsførende* Lande, England.

Dominikaneren Pater *McNabb* skriver i en Artikel om »Katoliker og Krig« bl. a.:

»Personlig véd jeg ikke, om Krigen er retfærdig eller uretfærdig, og jeg véd heller ikke,

hvordan jeg skulde kunne vide det. Hvis jeg siger: »Jeg vil stole paa Aviserne«, svarer kompetente Autoriteter mig: »Der er ingen Aviser, kun Propagandablade«, Maaske det er rigtigt, maaske ikke. Som Præst, beskæftiget med mere fundamentale Ting, har jeg ingen Midler til at finde ud af, om det er rigtigt eller ej.

Med Rette eller Urette maa jeg derfor stole paa min Nations nuværende Ledere. Man kan ikke vente, at jeg skal stole paa Førerne for den fjendtlige Nation.

Jeg vil vogte nøje over, at intet af mine Ord kan gøre den vanskelige Opgave for Nationens Ledere endnu vanskeligere.«

Saaledes vil sikkert de fleste Katoliker sige paa begge Sider af Fronten. Og vi tror, at de har mere Ret, naar de mener sig ude af Stand til at dømme, end vi, hvis vi tror, at »Beviserne er uomstødelige og godkendt af alle...«

Vi mener desuden ogsaa (med Pater *McNabb*), at Nationernes Ledere har en vanskelig Opgave, som vi ikke maa gøre sværere. Det gælder ogsaa Regeringerne i et neutralt Land.

Og saa gaar vi over til endnu et engelsk Citat — af Jesuiten Pater *Martindale*, som slutter en Artikel saaledes:

»Sig ikke noget, hvis ikke du kan sige noget godt. Find ikke Glæde i at berette om Grusomheder! Udbred ikke Rygter!

Lidt efter lidt faar vi saa Kontrol over vore Tanker, og det faar vi nøjagtigt i det Forhold, hvori vi søger det mest selvopof-

rende Arbejde og gør dobbelt saa meget, som vi tror, at vi paa nogen Maade kan.«

Altsaa tage fat paa positiv Gerning for sit Land og værge sig mod alt, der kan vække *Had* til Næsten paa den anden Side af Krigsfronten.

Hvis dette er katolsk Holdning i et krigsførende Land, er det ikke mindre Tilfældet i et neutralt.

Biskop og Menigheder

Søndag d. 24. September blev 26 Børn i Nyborg konfirmeret af Biskop Suhr.

Vor Giroblanket

I forrige Nummer var indlagt en Giroblanket til Indbetaling af Abonnement for Oktober Kvarter, Kr. 2,25.

Enkelte Misforstaaelser kan undgaas ved at bemærke følgende:

Vi er nødt til at lægge Giroblanket ind i alle Eksemplarer, da de enkelte Eksemplarer ikke bliver adresseret af os. Men følgende Grupper af Læsere skal *ikke* indsende Penge paa Giroblanketten:

1) Alle, som er Postabonnenter og faar Opkrævning af Postvæsnets.

2) Annoncører, som modtager Bladet gratis.

3) Abonnenter, der allerede har betalt for hele Aaret.

4) Frank Andersen Fondens Friabonnenter.

De øvrige Læsere gør os en stor Tjeneste ved hurtig Indbetaling paa Giroblanketten.

D. K. K. F.s Landsmøde

En stor Del af vort næste Nummer vil blive benyttet til Referat af det stedfundne Landsmøde, som betegner Afslutningen paa en resultatrig Epoke i vort Kvindeforbunds Historie.

En Æstetiker vender hjem

Den franske Forfatter Charles du Bos

En af Frankrigs fineste katolske Skribenter, *Charles du Bos*, er fornylig afgaaet ved Døden efter mange Aars Sygdom. Charles du Bos virkede som Gymnasielærer i Paris. Hans litterære Produktion bestaar af Dagbøger og Essays. Han lod sig inspirere af andres Værker i Digtning, Billedkunst og Musik, medoplevede dem og nedskrev sine Indtryk og Analyser i en Stil saa minutiøs og raffineret, som den kun findes i Frankrig.

Det faldt derfor naturligt, at da han omkring 1927 definitivt vendte tilbage til Kirken, blev den hellige Messe og Liturgiens Tekster Udgangspunkt for en Række fine og dybtgaaende Meditationer. Konversionen i 1927 vil dog ikke sige, at han indtil da var Fritænker; i Aarene før Krigen modtog han gentagne Gange Kirkens Sakramenter, f. Eks. i 1913 før en livsfarlig Operation. Men først i Midten af 1920'erne førte filosofiske og æstetiske Spekulationer ham mere og mere til et fast religiøst Standpunkt.

Under Læsningen af en Bog om Augustin blev han grebet af Ordene: »At ville se Sandheden for saa at forbedre sig er en Meningsløshed, fordi man er nødt til at forbedre sig for at kunne se Sandheden«. Dagen efter, 13. Februar 1927, overværede han en Sjælemesse for Vennen Jacques Rivière. Paa Vejen til Kirken sad han i Sporvognen og læste i Bibelen Skabelsberetningen, hvor det gentagne »Og Gud saa, at det var godt« gjorde et stærkt Indtryk paa ham. Ordene arbejdede videre i hans Sind under Messen; »det, jeg følte den Morgen, var noget hjertesønderrivende: jeg følte mig ikke indvendig delt, for hvis der er noget Omraade, hvor man kun bør adlyde den indre Kalden, er det visselig Religionens; men jeg var dybt sørgmodig ved Tanken om, at hvis den Dag kom, vilde Venner, som jeg el-

sker inderligt, tro mig tabt for dem, — mens lige det modsatte blev Tilfældet.« Saadan fortæller Dagbogen.

Nogen Tid efter begyndte Charles du Bos at gaa til Messe hos Benediktinerinderne i Rue Monsieur, og den skønne, fuldendte Udførelse af Liturgi'en gav ham uforglemmelige Indtryk af »en uendelig, usynlig Verden af Aand«. Pinsedag lyttede han til *Veni Sancte Spiritus*, »hvor hvert Ord chokerer som den absolute Enfold«. Hymnen »folder sig ud, stiger, falder og stiger igen, som en Buerække, hvis Linjer man lader Øjet følge«.

En Række Samtaler med en Præst, Pater Altermann, førte omsider til, at han tog mod Troen og accepterede Konsekvenserne. Det betød ikke noget Brud med de Tanker og Oplevelser, Kunsten og Filosofien hidtil havde givet ham; den kristne Verdensanskuelse blev tværtimod for ham det sidste Led, der fik alt til at hænge sammen og ligesom fuldendte den Tankebygning, han hele sit Liv havde arbejdet paa. Et halvt Aar efter, at han var vendt tilbage til Kirken, skrev han: »Min Tro er Kronen paa alt, hvad jeg tænker om alt.«

Æstetiker blev han ved med at være; Julenat var han til Messe og Kommunion sammen med sin Hustru og skrev bagefter i Dagbogen: »Denne Midnatsmesse ... var af en Skønhed paa een Gang fuldendt og saare enkel, saa da vi var kommet hjem, blev vi staaende længe tavse — som om det var svært at vende tilbage fra noget saa fjernt.«

Sygdommen pinte ham ofte og gjorde det vanskeligt for ham at knæle eller bede. Alligevel fyldte det trefoldige *Sanctus* ham med dyb Bevægelse: »det geniale i Kristendommen er at opstille eet og kun eet Ideal: Hellighedens — og saa i næste

Øjeblik slaa vort Hovmod ned til Røden ved, samtidig med at dette Ideal foreholdes os, at minde os om, at det er forbedt Gud alene ... jeg tænker paa Léon Bloy's dybe Ord, som min Ven Jacques Maritain citerer saa ofte: Der er kun eet at sørge over — det, at vi ikke er Helgener.«

Naaede Charles du Bos ikke Helligheden her paa Jorden, har han dog været et meget fint og ædelt Menneske, det fremgaar af hans Venners Vidnesbyrd. François Mauriac skriver om ham:

»Charles du Bos' overdrevne Høflighed var blevet en Form for hans Næstekærlighed. Overfor den, han talte med, bevarede han en Værdighed, som undertiden kunde irritere eller forekomme latterlig, men som jeg tror kom af hans Tro paa Sjælen, hans egen og vor.

Ligesom Erkendelsen var blevet til Kærlighed efter hans Konversion, saadan viste hans udsøgte Verdensmanerer hans Ærbødighed for Aand og Sjæl. Derfor er hans Kritik saa respektfuld, saa modsat det, man plejer at kalde Kritik i den katolske Presse. Derfor nærmer han sig en Skribents Værk med saa megen Varsomhed og Forsigtighed. Han undgik disse Fejl, som ikke sorterer under Skriftestolen, eller i hvert Fald kun indirekte: Haardhed og Foragt, Uvilje mod at forstaa, at sætte sig ind i et Menneskes særlige Drama, Trang til at ydmyge, at nedsætte et Menneske i dets egne Øjne ...

De menneskeligt gode Egenskaber, gennemtrængt af Guds Naade, det var det, jeg holdt af hos Charlie. Hans Finfølelse overfor sine kristne og ikke-kristne Venner burde være os et Eksempel.

Intelligens er en Kilde til Kærlighed, det lærer Charles du Bos os. At Gud foretrækker Taaberne, det er noget, som kun Taaberne selv paastaar. Men den, der hvilede sit Hovede mod Herrens Bryst ved den sidste Nadver, han straaede af Aand og bar i sig Kimen til Evangeliet om Ordet.« E. N.

Vi der pludselig blev Lykkens Vndlinge

Nu maa vi tage vores Tørn

^ Kan man naa den uden at rive Snuden?

^ En Idyl, der pludselig er kommet i bengalsk Belysning

Nu, da vi Landboere er kommet ind i den mere rolige Tid af Aaret, er der saa meget mere Tid til at tænke lidt paa alle de Kolleger, der lever midt i den forfærdeligste Uro og Ulykke. Og sammenligne, og være taknemlige over, at vi endnu faar Lov at passe vor Dont, selv om det sker under forskellige Indgreb fra Statens Side.

Man kan simpelthen ikke lade være med at tænke paa, hvor strengt det maa være at skulle forlade sin Gaard og sit Hjem for at drage en uvis Skæbne i Møde, for ikke at tale om, hvor det maa være grusomt at vide sit Arbejde og sin Livsindsats ødelagt af fremstormende Hære.

Under disse Forhold bliver det med en vis Vemod og Ængstelse, man i disse skønne Efteraarsdage glæder sig over at faa Vintersæden saæt og Markerne pløjet og gjort

foreløbig i Stand til næste Sommers Høst. Det bliver ogsaa med en blandet Følelse man betragter sine Kreaturer, der er vokset og blevet fede i det gode Græs. Man ved slet ikke, hvad der vil ske i Vinterens Løb. Alt er usikkert.

Men een Ting lærer man, (og man har godt af at lære det): Man lærer at skønne paa det, man har, selv om det kan være lidt og fattigt nok. Meget af det, man før syntes, man blev graahaaret af, svinder ind til rene Ubetydeligheder. Det er ligesom naar man er alvorlig syg. Saa ser man ogsaa stort paa Smaatingene. Men Verden er ogsaa syg. Og den altoverskyggende Hovedsag er for den som for Patienten: At vinde Sundheden tilbage.

Haardt Brug for Jord og Dyr

Vi kan desværre gøre saa lidt i den Retning. Vi kan egentlig hverken gøre fra eller til i et lille Land som Danmark. Men vi kan

gøre vort bedste for at holde os selv sunde og sætte en Ære i ogsaa at bevare denne Sundhed baade paa Legeme og Sjæl for den Opbygningens Tid, der maa komme engang, naar Krigen har raset ud. Vi, der endnu har Lov til at arbejde videre, selv om det er under ubehagelige Restriktioner, vi bør gøre det med Glæde og tænke paa, hvad Landmændene i de krigsførende Lande vilde give for at have det saadan, som vi har det her.

Vi maa arbejde videre uden at skele for meget hverken til højre eller venstre, for Samfundet har haardt Brug for alt det, vi kan faa ud af vor Jord og vore Dyr.

Helt rart til en Afveksling

I en ond Tid er Landmanden og hans Gerning regnet for mere end til daglig Brug. Maaske er der ogsaa en hel Del Misundelse med i Spillet fra Byboernes Side. I Almindelighed er de tilbøjelige til at

synes, at vi kan sagtens herude; men under urolige Forhold med Knaphed paa Fødevarer bliver vi betragtet som noget i Retning af Lykkens Yndlinge. Lad os bare nyde den Bevidsthed. Vi ved selv meget godt, at der saamænd ikke er saa meget at prale af, naar det kommer til Stykket, selv om det er meget rart at vide, at *sulle* kommer man ikke ligefrem til foreløbig.

Vi er nemlig ikke just forvænt med at føle os som en privilegeret Stand. Snarere tværtimod! Saa det er helt fornøjeligt for en Gangs Skyld at blive set op til.

Lad os glæde os trods alt!

Vi kan med god Samvittighed ranke Ryggen i denne Tid i Bevidstheden om, hvor vigtig vor Gerning er og hvor meget der afhænger af et godt Arbejde ude i de mange Landbohjem.

Lad os haabe og bede til, at vi maa faa Lov til at arbejde videre med Jord og Dyr og gøre Fredens Gerning. Og lad os huske at være taknemlige for hver Dag, vi bliver holdt udenfor det store Opgør.

Saa har vi Lov til at glæde os i det stille over Solen, der skinner fra den klare Efteraarshimmel, over Markerne og Dyrene — over Livet!
E. B.

andet Bord med guddommelig Lære, som Vorherre ved Profeternes, Apostlens og de hellige Læreres Hænder har dækket for den kristne Verden.« — Dermed gjorde Paven ikke andet end næsten bogstavelig at gentage, hvad der længe i Forvejen var bleven skrevet i den lille Bog, der bærer Titlen »Kristi Efterfølgelse«, og om hvis Forfatter de lærde stadig strides. I den fjerde Del, som protestantiske Udgivere plejer at sætte paa Indeks for deres Læsere, hedder det i andet Hovedstykke, Nr. 4: »To Borde blev opstillet i Kirkens Skatkammer; det ene er det hellige Nadverbord, hvorpaa der findes det indviede Brød, d. v. s. Jesu Kristi kostbare Legeme. Det andet er den guddommelige Lovs Bord, der omfatter den hellige Lære, underviser i den sande Tro, drager Helligdommens Tæppe til Side og med Sikkerhed fører os ind i det Allerehelligste.«

Men om alle katolske Kristne virkelig efterkommer denne Indbydelse, eller om de skulker fra den, er et Spørgsmaal for sig. Et Par Aar efter at Pave Benedikt havde udsendt ovennævnte Rundskrivelse »Spiritus Paraclitus«, udstødte den ligeledes fra Verdenskrigen berømte belgiske Kardinal Mercier følgende Hjerteresuk: »Det nye Testamente skulde være Yndlingsbogen for enhver Kristen, der er i Stand til at læse; men jeg er bedrøvet, fordi der i min Hjord findes ikke saa faa Kristne, som aldrig har læst, ja, end ikke i deres Bibliotek, som maaske er overfyldt med alle Slags værdiløse Ting, ejer det Nye Testaments guddommelige Skat.«

Skal der mere til for at bevise, hvad vi vidste i Forvejen? Nej, lad os være fri. Selvfølgelig har vi Lov til at læse Bibelen. Men at læse og at læse, det er to forskellige Ting. Vi skal læse Bibelen paa ærbødig og fornuftig Vis, som det sømmer sig for en Bog, der baade er saa hellig og saa grumme indviklet. Med andre Ord, og for atter at benytte Pave Benedikts Billedsprog, vi har Lov til at indtage

Bibelen blandt Katoliker

Har vi Lov at læse Bibelen?

Sidste Uge antydede jeg, at jeg vilde skrive et Par Ord om Bibelen og det katolske Lægfolk, efter at jeg havde fortalt om det uhyre store Arbejde paa Bibelforskningens Omraade, som vore Videnskabsmænd udfører.

Men det er kun med Ulyst jeg gør det. Naar man i en Aarrække i al Beskedenhed har været med til i Skrift og Tale at bringe katolske Lægfolk det bibelvidenskabelige Arbejdes Resultater, og i hvert Fald har haft saa meget Held, at protestantiske Kristne gerne indrømmede, at de her kunde lære noget af os, saa at de abonnerede paa vort populær-videnskabelige Bibel-tidsskrift, anskaffede vor Bibelhistorie til deres Lærerseminarier og i Tusindvis besøgte vort store bibelske Friluftsmuseum (det saakaldte »Hellige Land« i Nijmegen, Holland) — saa vil enhver let kunne forstaa min Uvilje mod at skulle gendrive ældgamle Fabler om, at de katolske Præster skjuler den Hellige Skrift for Lægfolk. Jeg vil snarest sige, at hvis der virkelig endnu findes Folk, der vil ride saa aflægs en Kæphest, maa de ogsaa gøre det og for min Skyld gerne leve og dø i den Tro. Men selvfølgelig har vi Lov til at læse

Bibelen. Vi har mere end Lov til det.

Vi har næsten en Pligt

Katoliker er pligtige til at overvære Søndagsmessen og kan alene derved ikke undgaa at komme til at kende Bibelen, da vore liturgiske Læsninger og Bønner næsten ikke er andet end Udtog af det gamle og det ny Testamente. Men desuden bliver vi Gang paa Gang opfordret af de kirkelige Myndigheder til at læse den hellige Skrift.

For blot at anføre en enkelt Autoritet, vil jeg henvise til Pave Benedikt XV. Det var ham, der i sin Tid ad diplomatisk Vej prøvede paa at standse Verdenskrigens dræbende Svinghjul. Denne Pave Benedikt skrev i 1920 til alle Biskopper i hele Verden: »Vi vedbliver at tilskynde alle troende til hver Dag at forunde sig Tid til at gennemgaa de hellige Bøger, frem for alt Vorherres Evangelier, Apostlens Gerninger og Brevene, for deraf at øse den aandelige Kraft, de skal leve af.« Hans Forgænger paa Pavestolen, Pius X, havde i Forvejen paa den mest indtrængende Maade tilskyndet alle troende, ikke mindst Børnene, til at nærme sig Nadverbordet. Nu kom Benedikt og bad dem tage for sig af »det

Guds skrevne Ord, men vi skal være forsigtige, at vi ikke faar det forkert i Halsen. Dette er vist ikke en videre fornem Maade at sige det paa, men dog tillader jeg mig at gentage det, for her har De hele Meningen med alle Kirkens Forholdsregler omkring Bibellæsningen, baade i Fortid og i Nutid, nemlig, at vi ikke faar den forkert i Halsen, ikke misforstaar den. Det vilde da ogsaa være til alvorlig Skade baade for Bibelen og for dens Læsere.

Steph. Wevers.

Hil dig Maria!

7. Oktober, Rosenkransfest

Rosenkransen er Maria saare kær, fordi vi hele Tiden priser hende forenet med sin Søn, idet vi med Kærlighed gentager den Lovprisning, som den himmelske Budbringer henvendte til hende paa Menneskeblivelsens Dag: Hil dig, Maria, fuld af Naade!

Det er en fortrinlig »Øvelse« hver Dag med Andagt at bede Rosenkransen og saaledes at betragte Kristus i hans Hemmeligheder for at forene os med ham; at prise den hellige Jomfru lykkelig, fordi hun har været saa inderligt forbunden med disse Hemmeligheder; at takke den hellige Treenighed for Marias Forrettigheder.

Og saa: naar vi hver Dag mange Gange har sagt til den hellige Jomfru: »Guds Moder, bed for os ... nu og i vor Dødstime« — saa kan vi være forvissede om, at den hellige Jomfru ikke vil forlade os, naar det Øjeblik kommer, da »nu« og »vor Dødstime« bliver een og samme Stund.

Der er aandrige Folk, som siger: »Rosenkransen — den er god nok til Kvinder og Børn.« Lad os indrømme det. Men hvad har Jesus sagt? »Hvis I ikke bliver som Børn, kommer I ikke ind i Himmerige.« Og der vil vi gerne ind ...

Dom Columba Marmion O. S. B.

Barnet der falder i Søvn

Samtidig med at vi andetsteds i Bladet bringer det sidste Indlæg i vor Enquête om Barnets religiøse Opdragelse, vil nedenstaaende meget smukke Prosadigt af Charles Peguy (fra »Le mystère des Saints Innocents« 1912, oversat af Eli Cold, 1936) være egnet til i en Sum at samle alle katolske Forældres vidunderlige Oplevelse af deres Børns Fromhed.

*For mig, siger Gud, er der ikke noget i hele Verden,
der er saa smukt,
som saadan en lille Knægt, der snakker med Vorherre,
langt nede i en Have.
Og som selv laver baade Spørgsmaal og Svar (det er det sikreste).
Et lille Menneske, der fortæller Vorherre om sine Bekymringer,
paa den alvorligste Maade af Verden,
og som selv laver Vorherres trøsterige Svar.
Men jeg siger jer: disse trøstende Ord, de kommer lige netop
fra mig.*

*Jeg ved ikke noget smukkere i hele Verden, siger Gud,
end saadan en lille pluskæbet Fyr, dristig som en Riddersvend,
forsagt som en Engel.
Som ustandselig siger Goddag og Godnat, mens han hopper
omkring,
mens han ler og leger med sig selv.
Een Gang er ikke nok for ham, det er der ikke Tale om.
Den Slags, de maa nu saadan sige Goddag og Godnat. De faar
aldrig nok.
Den tyvende Gang er jo for dem som den første. De regner
ligesom jeg.
Saadan tæller jeg Timer.*

*Og derfor er det, at Tiden og hele Evigheden
er som eet eneste Øjeblik i min hule Haand.*

*Intet er saa smukt som et Barn, der falder i Søvn under sin
Aftenbøn, siger Gud.
Jeg forsikrer jer, der findes ikke noget saa smukt i Verden.
Jeg har aldrig set noget saa smukt i hele Verden.
Og jeg har dog set noget skønt i Verden.
Og jeg forstaar mig paa det. Der er jo en Overflod af Skønhed
i det skabte.*

*Der er en Overflod af Vidundere.
Der er saa mange, at man slet ikke ved, hvor man skal gøre
af dem.*

*Jeg har set Millioner og atter Millioner af Stjerner rulle
under mine Fødder som Havets Sand.*

*Jeg har set Dage brændende som Flammer.
Sommerdage i Juni, Juli og August.
Jeg har set Vinternætter udspændt som en Kappe.
Jeg har set Sommeraftener, saa blide og rolige, som var de
nedsænkede fra Paradiset,*

*helt oversaaet med Stjerner.
Jeg har set Vinbjergene ved Meusefloden. Og Kirkerne, som er
mine Boliger.*

*Og Paris og Reims og Rouen. Og Katedralerne, som er mine
egne Slotte og Borge.*

Og som er saa smukke, at jeg vil bevare dem i Himlen.
Jeg har set Frankrigs Hovedstad. Og Rom, Kristenhedens
Hovedstad.

Jeg har hørt Messen og den triumferende Vespersang.
Jeg har set Frankrigs Sletter og Bakkedrag, som er skønnere
end alt andet.

Jeg har set det dybe Hav og den dybe Skov og Menneske-
hjerterets Dyb.

Jeg har set Hjerter der fortæredes af Kærlighed,
et helt Liv igennem.

Fortabt i Kærlighed,
som brændende Flamme.

Jeg har set Martyrer, helt besjælet af Tro,
gaa til Pinebænken, urokkelige som Klipper.

Til de glødende Jern.

(Som en Soldat, der vilde holde Stand, helt alene, hele Livet,
i Troen,

for sin General, der tilsyneladende slet ikke er der).

Jeg har set Martyrer staa i Brand som Fakler,
og paa den Maade berede sig Evighedens Palmer.

Under Jernstængerne har jeg set Bloddraaber pible frem,
straalende som Diamanter.

Og jeg har set Kærlighedstaarer pible frem, og de skal bestaa
længere end Himlens Stjerner.

Og jeg har set bedende og kærlige Øjne, fulde af Æmhed.

Og de skal skinne evigt, Nat efter Nat.

Jeg har set Menneskeliv udfolde sig fra Daaben
til Vandringsbrødet
som en velspundet Traad.

Men jeg siger jer nu, siger Gud, jeg ved ikke noget saa smukt
i hele Verden

som en lille Dreng, der sover ind midt i sin Aftenbøn.

Under sin Skytsengels Vinger.

Og som ler til Englene, paa Nippet til at falde i Søvn.

Og som allerede blander det hele sammen og slet ikke kan
hitte ud af det.

Og som putter Fadervors Ord ind paa Lykke og Fromme,
hulter til bulter i »Hil dig, Maria«.

Mens Sløret allerede sænker sig over hans Øjne.

Nattens Slør over hans Blik, over hans Stemme.

Jeg har set de største Helgener, siger Gud. — Men jeg siger jer nu,
jeg har aldrig set noget saa sjovt. Og altsaa ved jeg ikke
noget smukkere i hele Verden,

end dette Barn, der falder i Søvn, mens han siger sin Aftenbøn.

(Dette lille Væsen, der sover ind i Tillid).

Og som sammenblander Fadervor med »Hil dig, Maria«.

Der findes ikke noget saa smukt, og det er oven i Købet et Punkt,
hvor den hellige Jomfru er enig med mig,

i det Stykke.

Og jeg tør nok sige, at det er det eneste Punkt, hvor vi er af
samme Mening,

for i det store og hele har vi hver sin Mening.

For hun holder jo paa Barmhertigheden,

men jeg — jeg maa nu engang holde paa Retfærdigheden.

Rom og Verden

Kardinal August Hlond fra Poznan er via Bukarest ankommet til Rom og har taget Ophold i Salesianernes Kloster, hvis Orden han tilhører. Den hellige Fader modtog Kardinalen i Privataudiens. — I sidste Uge er der i de vatikanske Haver blevet afsløret et Monument af Guds-Moder fra Guadalupe, det berømte Naadebillede fra Mexico. Indvielsen overværedes af talrige Repræsentanter fra Mexico, og den hellige Fader talte ved Indvielsen paa spansk og priste de mexikanske Katolikers Troskab overfor Kirken — trods alle Forfølgelser.

*

En af Nazismens kraftigste Modstandere, Kardinal Mundelein, Chicago, er afgaaet ved Døden. Dødsfaldet betegnes i den amerikanske Presse som et stort Tab for det religiøse Liv i Staterne.

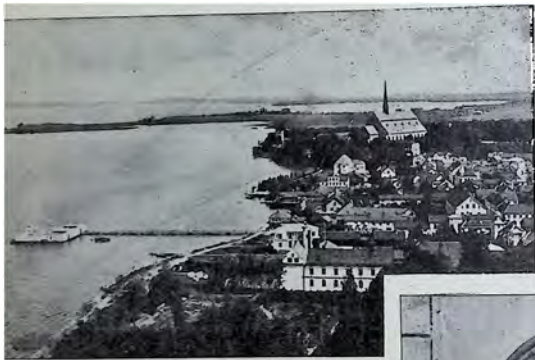
*

Det katolske Brasilien offentliggør følgende Statistik: I Brasilien findes der pr. 1. August 1939 10 Ærkebiskopper og Biskopper, 10 apostoliske Præfekter, 1550 Sogne, 2466 Verdensgejstlige, 11 teologiske Seminarier med 850 Studerende, 35 filosofiske Lærestalter med over 2000 studerende. 2504 Ordensgejstlige underviser 27.560 Skoleelever, 8829 Søstre leder 411 Skoler med 91.070 Elever, 31 Sygehuse med 34.000 Patienter, 144 Børnehjem og 5 Hjem for Spedalske.

*

Ifølge en Meddelelse i de romerske Blade skal den katolske Armébiskop i Polen, Gawlina være blevet haardt saaret under Kampene ved Warszawa.

Vadstena - den hellige Birgittas Stad

Med en Omsorg, Skandinavien aldrig har sel Mage til for, hænger vi om Fortlidens Ninder, der tidligere benyttedes som Stenbrud, hvor Stormand og Almue henede Materiale til at bygge deres Paladser eller Hus med, er nu fredeede

Hvor der er Haab om beldige Resultater, forelages Udgravninger, afdækkes gamle Kalkmalier, konserveres værdifulde Haandskrifter, som man tidligere brugte til Fyrværkeri eller Regnskabsnoter, saa at Mindet om hin Tid ikke gaar i Glemmebogen.

Heldigvis gælder det ogsaa om at genopgrave Fortlidens aandelige Rigdom, og det i en Tid, der synes kun at regne med og vende til Maal og Vægt, Masser og Millioner, Teknik, Tal og Takt — hvor man frakender Æren, den af Gud skabte Sjæl, (det personlige Ansvar) enhver Eksistensberettigelse.

Denne Tendens rober dyb Længsel efter svundne Tiders Gudsfred, — en ubevidst Anerkendelse af, at vi staa og vokser i det, vore Forfædre har været og skabt, — et lavst Vidnesbyrd om, at Kristendommen alene er i Sland til at tilfredsstille Menneskenes urolige Hjerle.

Vadstena ved Vättern Sa er saadant et Sted. Kirken, hvis spidse Spir peger mod Himlen, er bygget efter den hellige Birgittas Forskrift af slat gärning, ødmjuk och starke. Dens Våre er ikke saa imponerende som dens Indre. Hvalvingernes vidunderlige Symmetri bar givet den Navnet: »Palmekirken i Norden». Birgittas Forskrift om at der ikke maatte benyttes kunstige Mursten, har vi den berlige »Blitkyrkan» at takke for. En middelalderlig Stemmung, Ro og Fred hersker i denne Kirke, som vi Nutidsmennesker ellers savner i alle for høje Grad.

Dejlige Minder fra Fortliden kommer denne Kirke — for kun at nævne »den skønne Madonnen» (Traskulptur), »hvis fint skoarne, milde Ansigtstræk, deres kontemplative Stillehed saa at sige levendegør i sig selv, rent og ædelt». En Del af Birgitterindernes gamle Kloster, der benyttes som Sygehus, er bleven indrenglet som dengang, da Birgitterinderne i deres smagfulde Dragt lærdedes i de lysste Sale til Lov og Pris for deres himelske Herre og Mester. Her ses den Kiste, i hvilken Birgittas jordiske Levninger hjemførtes fra Rom i 1374.

Ved et Besøg paa Vadstena Kægehog i 1844 havde den hellige Birgitta modtaget den første Aalenbaring. Vadstena har hende at takke for sin Benævnelse. Hele den katolske Kirke ærer hende, thi Guds Nåde havde udset hende til at være et udvalgt Redskab.

af
K. Pauli J. J.

»Høret tv.)
i Blik udnover Vadstena ved Vätterns Brud

»Den skone Madonnen»

»Den hellige Birgittas Skrin, i hvilken Helligensindens jordiske Levninger hjemførtes fra Rom i 1374

»Høret th.)
Sanctus Sanctiorum — Relikvienærnet med alle gotiske Stjærplott og sine interessante Kalkmalier fra det 15. Aarhundrede

»Sankt Birgitta, Kristi Brud, Kongeilling, ren og prud, dig Højnordens hele Slægt Herren gav i Varetægt.

Vidt om Land for mangt et Folk var du Helligaandens Tolk. Romas Hoie, Svergs Kyst genlad af din Seertrøst.

Ogsaa udenfor Kirken værdsættes den hellige Birgittas Betydning, skriver Oscar Lindblom i Svenska Thriftsforeningens Aarskrift 1938: »Litterært set betynder hendes Klosterstiftelse saa meget, at langt over Halvdelen af den svenske middelalderlige Litteratur, som er bevaret, stammer fra Vadstena Kloster. Det østgølandske Maal vilde sikkert være bleven Rigssprog, om ikke Reformationen havde fundet Sted og havde forankret den politiske Magt i Mälardalen.

Nationaløkonomisk set belod Klosterslets Eje af Hundreder af Godser og lairige Møller og Fiskedamme i Sverige en vældig Fordel for det svenske Landbrug. I det mindste bar man Lov til at anlæge, at Forholdene var saaledes, naar man tænker paa de tekniske Forsøg, der i Klosteret blev anstillet paa forskellige Omraader, og som uden Tvivl blev gentaget efter Tillempning paa Klosterslets Dømmener. En Vadstenamunk var den første, der skrev den første kendte Vejledning eller Lærebog i Landbrugslære paa Svensk: Peder Månsson, senere Biskop i Vesterås. (Stutta Side 300)

Liturgisk Kalender

Oktober

8. S. 19. Søndag e. Pinse (737); 2. Sæt Bønner: St. Birgitta (1102), 3. Sæt Bønner: St. Thereses Oktav ([195]), 4. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
9. M. † St. Dionysius, St. Rusticus og St. Eleutherius (1102); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
10. Ti. Oktav af St. Therese ([194]); 2. St. Frans Borgias (1106), 3. For Paven.
11. O. JOMFRUMARIASMODER-VÆRDIGHED ([197]).
12. T. † Feria (Hverdag) (737), uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
13. F. † St. Edvard, Konge af England (1106); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
14. L. St. Callistus I (1106); 2. For Paven.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 23, København V, Tlf. Vester 2381 y (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Den katolske Lommebog 1940

Først parat med den katolske Julegave er atter i Aar »Danmarks katolske Kvindeforbund«, hvis »Katolsk Lommekalender« fik saa smuk og opmuntrende en Start i Fjor. I det væsentlige byder den ny Aargang paa samme Indhold som sin Forgænger, men der er dog flere Nyheder at notere.

I det almindelige Lommebogstof er der taget Hensyn til det sidste Folketingsvalg herhjemme og til de statslige Ændringer i Østeuropa indtil Sommeren i Aar. Det katolske Stof er udvidet med en Oversigtskalender forrest i Bogen (savnet i Fjor af mange) og nogle (desværre ikke alt for tydelige) Skitser, som viser, hvor i Landet der læses Messe.

Den praktiske Liste over Gudstjenestetider, Adresser, Telefonnumre og Træffetider er ført ajour saa vidt det er muligt for en Bog, der tilrettelægges Maaneder før Nytaar (nogle Angivelser er allerede nu blevet forkerte, f. Eks. Gudstjenestetiden i St. Knuds Kapel i København). En enkelt Trykfejl i en Annonce paa Side 123 fortjener at rettes: »Sangbog for danske Katolikker« koster ikke 1,75 Kr., men er nedsat til kun 1 Kr.

Det er vist overflødigt at anbefale Anskaffelse. Vi skal jo næsten allesammen have saadan en Lommebog, og det er en Selvfølge, at vi køber den katolske. Bestillinger ekspederes omgaende af Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18.

Kirkekamp

Frederik Torm: »Kirkekampen i Tyskland 1933—39« (Hirschsprung).

Professor Torm har af Pladshensyn begrænset sig til at skildre den tyske Protestantismes Historie under Nazismen, men fastslaar straks, at den katolske Kirke i det væsentlige har haft tilsvarende Vanskeligheder i de senere Aar. I Modsætning til mere journalistiske Behandlinger af det samme Emne søger den teologiske Forfatter at give baade et Billede af Protestantismen før Kirkekampen (bl. a. af dens farlige Tilknytning til Staten og af dens opløsende, »liberale« Tendenser) og af Protestantismens indre Udvikling under Kampen. Der er i

dette sidste saa meget smukt og opløftende, at Læsningen snarere er til Glæde end til Smerte. Vi savner blot Udtryk for, at Kirkekampen ogsaa har haft til Virkning at føre de kirkelige Enhedsbestræbelser et betydeligt Skridt videre frem, hvorom saa mange Vidnesbyrd kan fremdrages. Professor Torm slutter med en ægte kristen Bekendelse til de aandelige Vaabens Uovervindelighed. L. H.

God Ungdomslitteratur

Chr. Erichsens Forlag, der i saa mange Aar har taget sig af Børnes Læsning, begynder i Aar ogsaa at tænke paa Ungdommen, og de første Resultater synes at vise, at Haanden ogsaa her er heldig.

For at begynde med den Bog, der tiltaler mig personlig mest, saa er »Der spindes en Ende« af Dines Skafto Andersen (med Tegninger af Jensenius) en dejlig frisk og sprudlende morsom Beretning om et Krydstogt i hjemlige Farvande, en af dem, der irriterer min Kone, at jeg læser: »Hvad ler du nu af?« Jysk Lune og herlig Selvironi salter Oplevelserne.

Lauge Koch fortæller i »Fra Lisabon til Peary Land« om Flyvetogtet til Fata-Morganæerne, som viste sig ikke at eksistere. Mon ikke selv Dr. Kochs videnskabelige Modstandere vil indrømme ham, at fortælle det kan han? Han har i meget høj Grad netop yngre Læsere for Øje og lægger derfor Vægt paa alle Spændingsmomenterne under Færden. Morskab er der ogsaa — og meget at lære om vor store Koloni (mange gode Fotografier).

For flyveinteresserede er der ogsaa »Smirnoff fortæller«. Der er baade Krigsflyvertiden i Rusland under Verdenskrigen, mærkelige Oplevelser under Revolutionen, lange Aars omflakkende Liv og ikke mindst underholdende de senere Aars Flyvninger for det hollandske Luftfartsselskab. Dog er Smirnoff ikke selv nogen stor Forfatter, og Oversætteren kunde have gjort sit Arbejde bedre.

William Avenstroup: »Mellem Slavejægere« minder En stedvis om Tex Harding, som der for et Par Aar siden kom en Række Bøger af, den ene mere forrygende end den

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

anden, alle selvbiografiske og ganske utvivlsomt Løgn fra Ende til anden (Manden maatte være død et Utal af Gange med saa sindsoprivende et Levnedsløb). Hos Avenstroup foregaar der omtrent lige saa meget, og det er ikke mindre livsfarligt. Det er tre unge Nordmænds Oplevelser blandt abessinske Slavehandlere og giver Mussolini betydelig Ret i Opfattelsen af den Type.

Endelig er der en ung Journalist *Børge Michelsen*, som har tabt sit Hjerte til Cirkus. »Uden Sikkerhedsnet« hedder Bogen, som har den rigtige Savsmuldsduft over sig og fortæller begejstret om Akrobaater, Klowner, Dyretæmmere og Skoleryttere og alle Manegens andre Storheder. Det svarer ganske til vore Drengedrømme, og en god Ven af mig, der er Luftakrobat, har garanteret for Paalideligheden.

H. D. T. K.

Nogle tyske Nyheder

Arnold Buscks katolske Bogafdeling har sendt os:

Ludwig A. Winterswyl: »*Laien-Liturgik*« (Butzon und Bercker).

Det er blevet moderne i Tyskland med særlige Fremstillinger for Lægfolk af de forskellige teologiske Fag. Blandt andet er der kommet fortræffelige Læg-Dogmatiker og Læg-Moralbøger. Her er nu i to smaa nemme Bøger en Gennemgang af Kirkens Liturgi. Som ret og rimeligt er lægges Hovedvægten paa en Fremstilling af Messens Liturgi og i Tilslutning dertil af Kirkehuset og Kirkeaaet. Derefter følger Sakramenter og Sakramentalier, og som det sømmer sig en Bog for Lægfolk er Afsnittet om Ægteskabet særlig fyldigt (her er ogsaa taget Hensyn til »Hjemmets Liturgi« i de daglige Morgen-, Bord- og Aftenbønner).

Samme Forfatter: »*Gestalt-wandel der Caritas*« (Caritas-Verlag).

Et lille Hæfte paa Foredragsstørrelse. I den interessante Gennemgang af Næstekærlighedens Historie standser man især ved den Tanke, at Germanerne manglede den rette Sans for Forholdet mellem Gerning og Naade. De siges at have Ansvaret for en juridisk Opfattelse af vort Skyldforhold overfor Gud (ellers er vi vant til, at Germanerne netop beskylder Latinerne derfor). De skal i Middelalderen have været tilbøjelige til at løsrive den kristne gode Gerning fra den Naade, som alene muliggør den og giver den overnaturlig Værdi. Man tænker bl. a. paa de store tyske Dominikanermystikere i Middelalderen — og tror ikke rigtig paa Paastanden.

H. D. T. K.

Over Vatikanets Radio

Vi giver atter et kort Referat af Vatikanets Aftenprogram paa 48,47 Meters Bølgelængde (6,19 Megahertz). Man maa ikke undre sig over, at visse Meddelelser bliver *yderst stærkt* forstyrrede, som det var Tilfældet d. 2. Oktober, hver Gang polske Emner behandles. Stationen høres ellers meget let, selv med enkle Lampedetektorer, naar man blot har en *godt isoleret* Antenne.

I Lørdags modtog den hellige Fader i Audiens en stor Gruppe af *Roms Polakker*, ledsaget af Polens Primas *Kardinal August Hlond* og Jesuiterordenens General *Vladimir Ledochowsky*. Hans Hellighed talte til dem paa Fransk og sagde blandt andet, at det især var i et saadant Tilfælde, han ret følte sig som Kristi Stedfortræder; han udtrykte sin store Medfølelse med Polen, der altid har vist stor Hengivenhed for Kirken og den hellige Stol. Som St. Paulus vilde ogsaa Paven gøre de aandelige Børns Lidelser til sine og sige: »Hvem lider, uden at ogsaa jeg lider?« Hundred Tusinder er jo ødelagt baade paa Sjæl og Legeme ved denne Krig, som al Vor Umage ikke har kunnet hindre. Vi ser for Vore Øjne som i et Syn de store Skarer Flygtninge — de der nu ikke mere har Hus og Hjem, — Vi hører deres Klageraab om Hjælp og Bistand; Vi ser de forældreløse og de gamle, Mødre og Hustruer, der har mistet deres Mænd; og al denne Lidelse gør vi til Vor. Selv om Polen har tabt den ydre Ære og Uafhængighed, vil der dog for Gud og hans Stedfortræder forblive en lysende Glorie om Polens Navn, fordi den i en mørk Nat har kæmpet for Lysets Sag. Alle vil huske, hvorledes Eders Nation i 10 Aarhundreder har været Europas og Kirkens Forsvarer. I har endnu ikke mistet alt. I har Troen. Der har strømmet Floder af Blod og Taarer, men efter Dødskamp og tilsyneladende Død vil der komme en Opstandelse. Aldrig vil Polen gaa til Grunde. De kan tage Friheden fra Jer, aldrig Troen. I har Tilliden til Polens Dronning i *Chestockowa* — Hun vil trøste Jer for alle Smerter. Disse Følelser vil aldrig slukkes i Jer. Og saa maa vi haabe, at Gud i sin Miskundhed ikke vil tillade at Gudstjenesten bliver forhindret — vi maa haabe, at Guds Fjender ikke vil kvæle de katolske Institutioner, at Pressen maa have Frihed, og vi opfordrer derfor Overhyrderne til at udnytte alt det, der endnu er levedygtigt. Vi maa bede, selv om det til Tider kan se ud, som om Gud skjuler sig. Hold endelig ikke op med at stole

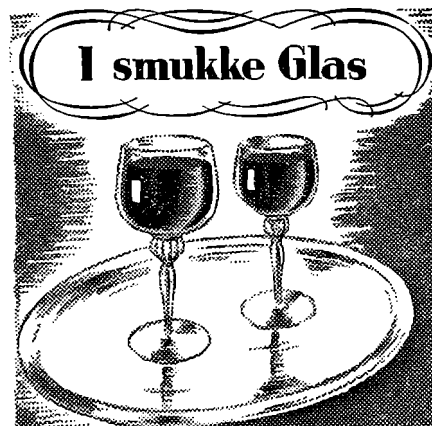
paa Guds Forsyn: »*Deus cujus Providentia, in sua dispositione non fallitur*«, »det Forsyn, der aldrig tager Fejl i sine Forordninger«.

Alle disse Lidelser kommer over Jer, for at I maa blive Frelseren mere lig, og for at I maa blive Ham stadig mere kære.

Som Blomsterne i Jeres Fædreland venter om Vinteren under Sneens Kulde paa Foraaret, saaledes maa I ogsaa vente i Bøn og Haab uden at lade Jer beherske af Had og Bitterhed.

Kun ved Retfærd og Kristenkærlighed vil Verden atter kunne faa den Fred, som alle Folk saa ivrigt raaber paa og beder om under Vaabenlarmen.

Vi siger ikke: Tør Jeres Taarer af! Thi selv Kristus græd over sin døde Ven Lazarus og over sit Folks Undergang. Men gid Han vil sige

Deteret festligt Øjeblik,

naar man udskænker Kijafa i smukke Glas, det fortjener den — denne pragtfulde danske Kirsebærvin, der altid er af samme Kvalitet — den bedste!

Forlang Kijafa overalt i indpakkede Flasker, den kosler Kr. 2.25. - De kan ogsaa faa den med Quinine til Kr. 3.00 ... den ideelle Aperitif.

Ordet, der genopvakte det døde Barn.«

Hans Hellighed sluttede med en Hentydning til den store Polak Chopins Evne til at tolke Taarer og Smerter i Ord og Tone, og gav til sidst hele Polen og de tilstedeværende sin apostolske Velsignelse.

Rom: Det store Kateket-Kursus, der skulde have været afholdt i Rom, er blevet aflyst. Der vil i stedet blive holdt et Pilgrimstog til Loreto med Korsvej, Tilbedelse og Sakramentsprocession for at opnå Fred.

England: Evakueringen af Børn har haft som Følge, at mange ikke kom i Kirke eller blev ført til protestantisk Kirke. Biskopperne tillader derfor alle Præster at høre Skrifte og læse to Messer hver Søndag.

Canada: Der er blevet holdt en stor Fest-Gudstjeneste med Procession til Ære for Arbejdernes Værnehelgen St. Josef. Quebecs Ærkebiskop, Kardinal Villeneuve ledede Festen.

Italien vil for første Gang hædre St. Frans af Assisi som Italiens Værnehelgen. I Festlighederne i Assisi deltager flere Kardinaler, Franciskanernes samt Dominikanernes Generalforstandere. Festerne begyndte den 29. Sept. og varer til den 15. Oktober.

Rom: Den 29. Oktober, Kristi Kongsfest, vil *Paven* i St. Peterskirken bispevil 12 Missionsbiskopper. Medkonsekrerende bliver Mgr. *Celso Costantini*, Propagandakongregationens Sekretær, og Mgr. *Streicher* fra de hvide Fædres Afrikamission.

Den 22. Oktober er fastsat til *Missionssøndag*; der bliver derfor, som de foregaaende Aar, Aftenen før over Vatikanets Radio udsendt en Tale af Mgr. *Celso Costantini* og Kl. 19 en Tale paa Engelsk af *Kardinal Fumasoni-Biondi* til Amerikas Katoliker.

Den hellige Fader har sendt en Præst med store Pengesummer til Hjælp for de polske Flygtninge i Rumænien. Den polske Nuntius Mgr. *Cortesi* og *Bukarests Ærkebiskop* har stillet deres Boliger til Raadighed herfor, og Befolkningen søger at afhjælpe Trosfællernes Lidelser paa alle Maader.

Basaren ved Sct. Annæ Kirke

Søndag den 8. Oktober efter Højmessens — henvend Kl. 11¼ — aabner St. Annæ Kirkes Basar i Festsalen under Kirken med Indgang fra Dronning Elisabeths Allé. Den fortsættes Mandag den 9. Oktober Kl. 15. — Til Trods for de vanskelige Tider har vi modtaget ikke saa faa Gaver, saa Krigsbasaren ikke vil skuffe vore Gæster.

Der bliver righoldige Boder med Andagtsgenstande, Bøger og Billeder, Broderier, Manufaktur, Galanterivarer, Frugt, Is og Konserver, kunstnerisk udførte haandmalede Bogmærker og Silhouetter. — Der findes Tombolaer med Gevinst hver Gang, Fiskedam, Skydebane, muntert Køkken m. m. — Er man blevet trætt, kan man forny sine Kræfter ved delikat Smørrebrød og en god Kop Kaffe i Restaurationen, hvor der til forskellige Tider vil være sørget for Underholdning ved Solosang og Musik. — Artist og Jonglør Speedy vil give en Opvisning Søndag Kl. 16, og Danmarks »største« Tryllekunstner optræder begge Aftener Kl. 20. — For at spare paa Lyset lukker Basaren hver Aften Kl. 21.

Alle indbydes venligst til at aflægge Basaren et Besøg. Skulde nogen være forhindret i at komme, modtager St. Annæ Kirkes Girokonto 4198 gerne det Beløb, man ellers vilde have anvendt paa Basaren. Der er iøvrigt ingen Grænser for den Sum, der kan indbetales paa denne Konto; og der er ingen Fare for, at Summen vil komme til at overstige Kirkens Byggægæld.

Præsterne ved St. Annæ Kirke.

Vadstena

(fortsat fra Side 297)

Socialt set har Vadstenaklosteret betydet meget for Omverdenen ved sin karitative Virksomhed og Undervisning. Utallige syge, især sindssyge, blev

bragt til Vadstena, og at adskillige gennem Berøring med Relikvierne er blevet helbredet, er Kendsgerninger, hvorpaa Processus Canonizationis beate Birgitte fremsætter talrige Beviser.

Religiøst set maa man ikke undervurdere Vadstenamunkenes Prædiken og det aandelige Liv, der udgik fra den store Stiftelse ved Vättern. Naar Gustaf Vasa under Dackefejden sagde, at han havde Mistro til Østgöterne, fordi de var »fuldstoppede med Papisteri, Jomfru Marias Mælk og Sancta Birgittas Aabenbaringer« kan man betragte det som Ros eller Dadel — fra et religiøst Standpunkt er Kongens Udtalelse i hvert Fald karakteristisk og oplysende.

Hvad »vor Middelalders berømteste Personlig« har betydet for Østergötland kan ikke sammenfattes enklere og tydeligere end ved de Ord, Nathan Söderblom nedskrev i 1916: »Hvor meget fattigere vilde ikke denne rige østergötlandske Bygd og hele vort Land have været uden den Strøm af Aandelighed, Danelse, Skønhed og Arbejde, der fra dette Sted vældede frem og udbredte sig blandt mange Slægtled!«

VELKLÆDT

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

VELKLÆDT

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Amager Farve- og Tapethandel

vi H. Chr. Jensen

Amagerbrogade 139

Tlf. Amg. 6101

Største

Tapellager paa Amager

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen

Højbroplads . St. Kirketæde 3

Central 1325

Centralvarme . Sanitære Installationer

Thorvald Larsen & Co.

Frederikssundsvej 110, Telf. Taga 5685

Aut. Sanitets-, Gas- & Vandmester

Centralvarme & Ventilation

Tre Dages Exerцитier

(i Skolernes Oktoberferie).

For unge Piger:

14. Okt. Kl. 7 Aften til 18. Okt. efter Messen hos Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund. (Sct. Andreaskollegiet). Tilmeldelse hos Forstanderinden for Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund (Tlf. Ordrup 3404), senest Torsdag den 12. Okt.

For unge Mænd:

18. Okt. Kl. 7 Aften til 22. Okt. efter Messen i Sct. Andreas Præstegaard, Kollegievej 2, Charlottenlund. Tilmeldelse hos P. Rektor J. Coenen, Stenogade 4, København V. (Tlf. Vester 2628), senest Mandag d. 16. Okt.

Begge Hold ledes af P. Rektor J. Coenen S. J.

For Opholdet erlægges 10 Kroner (alt iberegnet).

Retræte for Damer

I Tiden fra Tirsdag d. 17. Oktober til Lørdag d. 21. Oktober efter Messen holdes en lukket Retræte for Damer i Assumptionsklosteret paa Rygaard. Opholdet koster alt iberegnet 10 Kr. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker ved Henvendelse til Rektoren i Stenogade eller Forstanderinden paa Rygaard.

St. Knuds Kapel

For Fremtiden vil flg. Ordning for Kapellets Betjening gælde:

Søndage: Kl. 9, reciteret Messe med Prædiken.

Hverdage: Kl. 8, reciteret Messe.

Skriftemaal: Søndag 8—9 og paa personlig eller telefonisk Henvendelse.

Præstebolig: V. Voldgade 115, 1.

Telefon: Palæ 7917.

Træffetid: 5—6 eller efter Aftale, dog Mandag undtagen.

Peter Schindler,

Rektor for St. Knuds Kapel.

Børneenqueten

Det sidste Indlæg

Jeg er Mor til 2 Børn, en Pige paa nu 14 Aar og en Dreng paa 7 Aar. Jeg mener, at man kan begynde at fortælle Børnene om Gud, naar de er ca. 2—2½ Aar, saa tidligt begyndte jeg. Jeg har ikke brugt religiøse Billeder; engang imellem dog vist dem Helgenbilleder, men jeg har talt med Børnene og hvisket dem fromme Ting i Øret. Ingen kan som Børn lytte, naar man fortæller om det lille Jesusbarn i Krybben. Jeg har ogsaa gerne tændt et lille Lys paa Alteret — et lille Alter maa man have. De første Bønner, jeg har lært mine Børn, er Fader vor og Hil dig, Maria; jeg har lært mine Børn at bede langsomt og se kærligt paa Jesus og Guds Moder. Jeg har fra Børnene var 2 Aar altid taget dem med paa smaa Besøg i Kirken, og har jeg gaaet Korsvej, har jeg taget dem med og hvisket dem i Øret: »Sig, Jesus, jeg elsker dig, ved hvert Billede.« De smaa kan gaa saa fromt og bede.

Senere, da Børnene var godt 3 Aar, har jeg lært dem en lille Morgen- og Aftenbøn og senere igen andre ganske smaa og korte Bønner, og jeg har talt med Børnene om den hellige Skytsengel, som altid er ved deres Side, og naar de blev lidt større, fortalte jeg dem om Guds Helgener, blandt andet om den hellige Therese og den hellige Elisabeth.

Jeg ser iøvrigt saaledes paa den Ting, at som Mor maa man bede

meget selv, og altid bede sammen med Børnene og altid have den Tid tilovers, selv om man er træt eller utilpas. Jeg mener, at man aldrig spilder den Tid. Da mine Børn blev lidt større, har jeg lært dem Trosbekendelsen og givet dem en lille Bønnebog.

Fru Ella Schytte,

Boulevardgaarden 3, Randers.

Breve fra Læserne

En Læsers Tak

Tak til Farmor for hendes lysende 25 Aars Minde. Siden Mogens Ballin holdt sine Skovforedrag, har jeg ofte følt mig tilskyndet til at paakalde »Vor Frue af Danmark«. Saa mange Stednavne og Blomsternavne minder om hende, saa vi ser, hvor Vor Frue har været elsket herhjemme. Var det ikke i Tilslutning til Farmors Artikel en Tanke at paakalde Guds Moder netop under det Navn?

Tak til de af vore Præster, der indfører reciteret Messe. Man er dog ganske anderledes med. Og kommer det til, at Præsten læser Messen med Ansigtet mod Menigheden, synes jeg, det er det helt ideelle.

Mange Tak til Pastor Benzon for den fortræffelige Artikel »Den politiske Musefælde«.

Og saa skal H. D. T. K. have en særlig Tak for sin Artikel »Fremstød eller Konsolidering«. Jeg har Erfaring for, hvor meget vore Omgivelser lægger Mærke til os. Heligger først dig selv. Intet virker paa din Næste som det gode Eksempel.
Gabriele.

Stat Frank Andersens Fond

Giro Konto 1087

Dorman Long Cokes

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

Brev til de unge!

De færreste af os lidt ældre, der oplevede Verdenskrigen, tænkte vistnok, da Freden sluttedes i Versailles 1918, at vi een Gang til skulde opleve noget lignende. Og dog... næppe var Freden sluttet, før der begyndtes igen — ja, man kan næsten sige, at Aarene 1918—1939 har været præget mere af Ufred end Fred.

At Krig og Krigstid er frygtelig for de Lande og Mennesker, der udsættes og er udsat herfor, er hævet over enhver Tvivl, og at alle, der indtil nu ikke har været indblandet i Krig, hver Dag maa takke Gud herfor, er ganske selvfølgeligt. Men der er noget, som næsten er værre eller i hvert Fald lige saa slemt som selve Krigen — det er alt det, som Krigen bringer med sig og det, der følger efter: *Demoralisering, Gudløshed*. Jeg skal aldeles ikke komme ind paa en Oprensning af Grundene hertil, de er nemlig saa nærliggende, at alle kan se dem; jeg skal kun ganske kort bemærke, at naar et stort Rige i Europa i Øjeblikket er fuldt af kristnet og et andet nu snart lige saa stort Rige er godt paa Vej hertil, saa bærer Verdenskrigen baade direkte og indirekte Skylden. Nu

ved jeg meget vel, at de allerfleste vil sige til mig: »Vi, der lever i et lille neutralt Land, kan og skal ikke — ja, vi har ikke engang Lov til — at blande os i eller tage Parti for, hvad krigsførende Stormagter foretager sig, vi har kun at passe os selv!« Enhver, der taler saaledes, giver jeg øjeblikkelig Ret — men heller ikke mere; for vi kan nemlig udmærket gøre noget effektivt til Gavn for, at denne Krigs Eftervirkninger ikke bliver saa frygtelige som den foregaaende — netop vi Katoliker, ja, forresten alle Kristne kan gøre det: vi kan opruste *Aandslivet*, det kristne Aandsliv.

Denne *aandelige Oprustning* gælder os alle i Almindelighed, men Ungdommen i Særdeleshed — og det er da ogsaa denne, jeg med mine Betragtninger specielt henvender mig til.

Kære unge Venner af begge Køn, prøv nu i disse svære Tider at forsage lidt, vis nu *hvad* I er værd og at I er noget værd. Læg for et Stykke Tid, maaske meget lang Tid, Jazz, Swing og lignende paa Hyl- den og giv alt det Ungdommens Mod, I er i Besiddelse af, i *Katolsk Aktions Tjeneste*. Det er ikke min

Agt at male alt sort for jer, det er ikke min Hensigt at dræbe den sprudlende Livsglæde, I er i Besiddelse af, tværtimod — jeg ønsker, at den skal opelskes hos jer, men paa en saadan Maade, at den bliver til Gavn for vor hellige Kirke og dermed til Gavn for jer selv.

Og der er i Grunden meget at tage fat paa. Jeg skal heller ikke her komme ind paa trættende Oprensninger, men kun nævne eet eneste: *vor Presse, den katolske Presse!* Vi Københavnerne har i den seneste Tid set, hvorledes Dagbladene er blevet revet væk af Hænderne paa Bladsælgerne; vi har alle oplevet, at *Morgenavisen* gaar forud for *Morgenmaden* — ja, maaske endda forud for *Morgenbønnen*. Er det ikke Bevis nok for, at Pressen er en Stormagt — maaske den største af alle Stormagter? Og hvad er det saa, vi har faaet at vide gennem vore Aviser? Jeg skal vel vogte mig for at nævne det lille Ord, der betegner Avisers Indhold, kun sige, at vi altfor ofte har læst lige akkurat det modsatte i *Morgenavisen*, af det vi slutte raat i den sene Aftenudgave — og begge Dele kan jo ikke saa godt være *Sandhed*. Naar nu dette er Tilfældet — og det er det — var det saa ikke en Idé, at vi alle gjorde vort bedste for at fremme den gode Presse, den katolske Presse. I mange Aar kæmpede vi i en maaske noget spredt Fægtning mod den moderne Gud-

<p>AALBORG</p>	<p>NYBORG</p>	<p>NYKØBING F.</p>
<p>M. Thomsen Støtt <i>Entrepenør og Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>	<p>Nyborg Kulforretning <i>Lauritz Nielsen</i> Kul, Koks, Briketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris</p>	<p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør Nykøbing F.</i> Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>FREDERICIA</p>	<p>Drewsen & Nellemann</p>	<p>RANDERS</p>
<p>Fredericia Citronvand & Apollinaris <i>er de mest velmagende!</i></p>	<p>Isenkram . Telf. 25</p>	<p>N. DITLEV <i>BANDAGIST</i> Alle Arter kunstige Lemmer og Bandager Vestergade 32 . Telefon 1189 Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>HELSINGØR</p>	<p>NÆSTVED</p>	<p>THOR ER ØL BEDST!</p>
<p>V. Wulff's Eftf. E. Jensen BAGERI & CONDITORI Stjernegade 14, Tlf. 119 Leverandør til St. Vincent Søstrene</p>	<p>URE OG BRILLER ETABLERET 1898 <i>Arndt Nielsen</i> Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>SVENDBORG</p>
<p>NAKSKOV</p>	<p>NYKØBING F.</p>	<p>SVENDBORG <i>Avena Maltøl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)</p>
<p>Chr. Steffensen <i>HERREEKVIPERING</i> Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>	<p><i>A-S Lolland-Falsters</i> Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>	

løshed -- nu har vor Biskop med sit *Fred* og *Sandhed* blæst Samling, nu er ikke alene *Maalet* fælles, men *Midlet* til at naa dette Maal er ogsaa fælles. Med vor gode katolske Presse som Vaaben danner vi *Enhedsfront* mod alt u-katolsk.

Endnu eet maa jeg have Lov at sige jer, kære unge Venner. -- Vor højtærede Statsminister har talt til alle Danske om at vise *Borgersind*. (Under den forrige Storkrig kaldte man det *Borgfred*.) Hvad om vi foruden at vise *alment Borgersind* ogsaa viste *katolsk Borgersind*. Jeg tænker her paa katolsk Foreningliv mellem Ungdommen. Er Tiden inde til at sprede alle de dejlige Kræfter, al det Livsmod, al den overstrømmende Energi, I har i Behold? Absolut nej -- og der har forøvrigt aldrig været Tid dertil. Lad de Dage være forbi, hvor den mindste Uenighed i en Forening straks var Anledning til, at den ene Halvdel eller Fjerdedel i fornem Fornærmethed vendte sig bort -- og dannede en ny Forening. Hvis blot hver enkelt gjorde til Skridt ind til Midten -- ja, da vilde det hele være sket: saa havde vi Samling, saa havde vi ogsaa her *Enhedsfront*. Gaa straks i Gang med at skabe en saadan Enighed, uden Vaklen, uden Tøven, uden Hensyntagen til egen privat »Kartoffel-Hypning«. Benyt Krigens Tid til at bygge en aandelig Maginot- eller Siegfriedlinie, benyt Krigens Tid til en Aands-Oprustning, benyt Tiden til at opfriske og uddybe de religiøse Kundskaber og gaa ikke paa Akkord med den Kategori af Mennesker, der siger: »Vi lever saa kort og er døde saa længe -- lad os da nyde Livet!«

Kære unge Venner, med dette *in mente* vil I let kunne medvirke til, at denne Krig med al sin raffinerede Grusomhed ikke vil faa de Efterveer som den forrige. I skal ikke være Hængenhoveder, men friske, frejdige, der med et let og lyst Sind stræber karakterfast mod alt ædelt og godt. I Daabens Sakramente fik I det første Klases blåa Stempel, i Konfirmationen det aandelige Ridderslag, der gør jer til Stridsmænd, den hyppige Kommunion stimulerer og vedligeholder Kræfterne til Udholdenhed -- ja, det er en formelig Fontæne af Guds Naademidler, der i dette Sakramente overrisler jer. Hvad kan I saa forlange mere, det er saa sandt ikke Betingelserne, der mangler. *Noblesse oblige!*

-- Vor Biskop har givet Signalet, vore Præster venter jer, kære unge Venner. I al Beskedenhed ønsker jeg jer Held og Lykke til det maaltidste Arbejde, der vil konsolidere vor hellige Kirke i vort Fædreland og skabe en ægte katolsk Generation, der vil være en solid Stødpude mod Efter-Krigstidens Reaktion i det kristne Aandsliv.

Laur. Andersen.

AARHUS SOGN

Aarhus By

Kl. 7: Stille Messe.
Kl. 8: Sangmesse m. Præd.
Kl. 10: Højmesse m. Præd.
Kl. 14,30: Andagt.

Paa Hospitalet:

Kl. 6: Stille Messe.

Møder:

Onsdag: Mændenes Kongr. --
Samme Aften: Symøde f. unge Piger.
Torsdag: Stanislauskongr.

Aarhus Opland

Grenaa:

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.
Fredag Eftermiddag: Undervisning og Skriftemaal.

To Retrætedage i Aarhus

Ved Imødekomme fra Søstrenes Side er det nu muligt for os at holde Retrætedage paa St. Josefs Hospital. Den første bliver Søndag den 12. November for unge Piger; den anden holdes Søndag den 26. November for unge Mænd.

Vi begynder Kl. 7½ og slutter Kl. 19. For Kosten (Middag, Mor-

gen- og Eftermiddagskaffe) erlægges een Krone.

Indmeldelser modtages af Præsterne.

Morgenmesse i Stedet for Besøg i Kirken

Der er adskillige, som er meget kede af, at Kirken lukkes saa tidligt, at de ikke kan aflægge et lille Besøg foran Tabernaklet om Aftenen. Mon de ikke kunde indrette sig saaledes, at de fik Tid til at overvære den hellige Messe om Morgenen? Det vilde være en stor Vinding. Skønt det er meget godt at besøge det helligste Sakramente, er det dog noget ganske andet at være med til Jesu ublodige Offer og lægge sin Bøn i hans Hænder. Det er jo at komme Naadens og Frelsens Kilde saa nær som muligt. Og hvad om man samtidig kunde forene sig med Frelseren i den hellige Kommunion!

Husk, der er Messe Kl. 6½, 7¼ og 8; desuden paa Hospitalet Kl. 5¼.

AARHUS

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

Billeder indrammes

Henry Hassing

Banegaardeplads 2

Paa vort Special-Værsted
reparerer vi

Deres **Fyldepen**
med Garanti

Fyldepennen Ryseg. 28 Tlf. 9107 Aarhus
Jyllands eneste Specialforretning i Fyldepenne

De faar en smuk

Krans til 2 Kr.

Palmedekoration fra 2,50 Kr.

Ratche, overfor Kirken, Tlf. 1668. Ryseg. 27

Kødcentralen, Rysegade 31

(lige overfor Kirken)

J. Sørensen . Telefon 4387

Kød, Paalæg, Delikatesser
Absolut Garanti for bedste Kvalitet

Karl Hansen

Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg

Frederiksgade 75, Tlf. 295

Omstil. til priv. Bogensegade 5

Nørgaards Boghandel

Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036

Skolebøger
Katolsk Litteratur

S. A. Kannegaard

Vestergade 5

Telefon 2710

Viktualieforretning

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Den 14. Maj lagde vi til i Cadix. De første Dage, medens jeg var i Spanien, var jeg helt forvirret. Alt forekom mig saa smaat. Husene var ganske lave, og ingen Steder saa man Skyskrabere. Togene kørte ganske langsomt, og efter Livet i New York forekom det hele mig kedeligt og trivielt. Men i Løbet af nogle Dage vænnede jeg mig til det, og nu staar Amerika for mig som et Eventyr.

Fra Cadix kørte jeg til Sevilla og derfra over Cordoba til Madrid. Overalt maatte jeg fortælle om min Rejse. Jeg talte paa Tysk eller Engelsk, og saa oversatte en Herre det. Jeg omtalte naturligvis dig flere Gange, naar jeg fortalte om Opholdet i New York. I de fleste Tilfælde lo Folk, og især Drengene, naar jeg fortalte, hvordan du overraskede mig i Toget.

Den 18. Maj kom jeg til Zaragoza, og derfra rejste jeg til Barcelona. Spanien er egentlig et meget smukt Land. Sikke prægtige Kirker der findes der. Paa det Omraade kan Amerika ikke være med i Vognen. Den 20. Maj kørte jeg over den franske Grænse, og den 21. kørte jeg fra Lyon over Genf til Zürich. Ih hvor blev jeg glad, da jeg over Forretningerne saa de første tyske Skilte, og da jeg hørte Folk tale Tysk. I første Øjeblik forekom det mig helt underligt. Jeg blev en halv Dag i Zürich, og saa sejlede jeg over Bodensøen til Bayern. Og den 22. ankom jeg til Nürnberg, hvor jeg skulde bo hos min Onkel.

Vær rar og skriv til mig, hvilken Dag du skal modtage din første hellige Kommunion. Jeg haaber jeg snart faar et langt Brev fra dig. Mange Hilsner til din Far og Mor, og til Jonny og Charlie, men især til dig.

Din hengivne

Walther.

I Slutningen af Maj bragte Aviserne med fede Overskrifter Efterretningen om, at Walther Klinger den 28. om Aftenen ankom til Vestbanegaarden. Lysavisen paa Ekspres' Bygning forkyndte den store Nyhed: Walther Klinger kommer tilbage til Wien den 28.!

Paa Redaktionskontorerne herskede feberagtig Travlhed. Fra alle Sider indløb Breve og Telegrammer, snart med Anmodninger om Billeder og Beretninger fra Ankomsten til Wien, og snart med Anmodninger om hans Besøg i denne eller hin By.

Den 28. Maj om Aftenen var Vestbanegaarden afspærret af beredent Politi. Bag Afspærringen trængtes en umaadelig Menneskemængde. Journalister fo'r hid og did med deres Fotografi- og Filmsapparater, de klatrede op paa Banegaardens Gesims og Søjer, de stod paa Taget af Automobilerne med Apparaterne rettede mod Udgangen. — Ekspres' Redaktør og en Del særlig indbudte kørte op foran Banegaarden og forsvandt ind i Ankomsthallen, og en Deling Spejdere, med Musikkorps i Spidsen, marcherede under klingende Spil hen mod Banegaarden.

Efterhaanden som Urets Visere nærmede sig syv, steg Ophidselsen i Mængden. Paa Perronen stod lange Rækker af Spejdere, og Journalisterne gik nervøse frem og tilbage ...

(Fortsættes)

Afskedsfest i Randers

Mandag d. 25. Septbr. tog Randers katolske Menighed Afsked med deres afholdte, gamle Præst ved en smuk Fest paa Skydepavillonen, hvor ca. 100 Mennesker deltog, og ved hvilken Lejlighed smukke Ord lød til Pastor Osterhammel.

Kaptajn Wissum, Viborg, fremhævede i en smuk Tale vor gamle Præsts mange gode Egenskaber, som vi, der gennem mange Aar har haft personligt Kendskab til Pastoren, fuldtud kunde slutte os til.

Der var Vemod ved denne Afsked, for vore Tanker kunde ikke undgaa at dvæle ved de mange skønne Stunder, vi har haft i vor hyggelige Kirke. Det vil blive svært at løfte Arven efter Pastor Osterhammel, og det er vort Haab, at vi endnu i nogle Aar maa beholde Pastor Osterhammel iblandt os. Ledsaget af hjertelige Afskedsord overbragte cand. polit. Kjeld Olsen en Pengesag fra Menigheden. Agnes Erichsen.

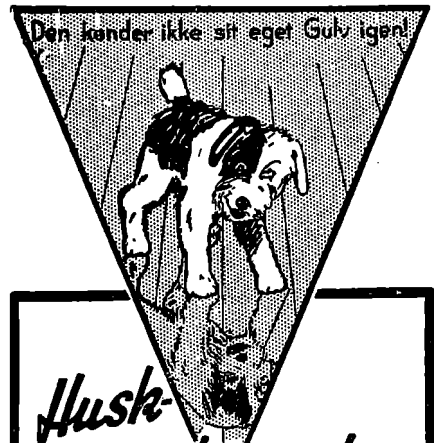
Lourdes-Valfarten

I Tilslutning til Artiklen i Ugebladet om den 2den danske Valfart til Lourdes, vil Lourdesfonden gerne rette en Tak til alle, der ved Interesse for Valfarten og de Maal, der tilsigtes ved denne, har bidraget til at sikre dens Gennemførel-

se. Deltagernes Antal var 27 (mod 22 i 1937). En særlig Tak rettes til Ugebladet for velvillig Modtagelse af Meddelelser fra Fonden samt til Ledelsen i Louvain for en de danske Deltagere ydet Moderation og i det hele taget for den Sympati og Imødekommenhed, der er vist den danske Afdeling.

Ved Besparelser i forskellige Retninger — navnlig Etablering af Fællesrejse gennem Tyskland paa Udturen — er det lykkedes ikke blot at inddække vore Administrationsomkostninger (Tryksager, Telegrammer, Porto), men ogsaa at tilvejebringe Betingelser for, at der næste Gang — naar der atter maatte være indtraadt rolige Tider — i Overensstemmelse med Fondens Formaal vil kunne ydes Tilskud til ubemidlede Deltagere.

Rammerne er nu fastlagte og Erfaringer indhøstede, saa at vi mener at have Grund til at haabe, at Valfarten til Lourdes vil blive en fast tilbagevendende Begivenhed.

Husk-
det er den med
Hunden i Trekanten

ASP »Celose« Gulvlak
ferniserer og lakerer
paa een Gang — tørrer paa 4
Timer og giver en spejlblank,
haard og slidstærk Overflade.
Den er lige velegnet til Træ-,
Parket-, Kork- og Linoleums-
gulve. — Forlang

ASP »Celose« Bonevoks
anbefales til Parket- og
malte Gulve, Linoleums-
og Terrazzogulve samt
Læder og poler. Møbler

Hvorledes beder vi for Freden?

Kirken har en Lære om Krig og Fred. I Overensstemmelse med sin Lære indtager den en Holdning, som giver sig Udtryk paa den ene eller anden Maade, men altid i det mindste ved en Bøn, som er snævert forenet med Livets Realiteter. Den romerske Messebog indeholder blandt Votivmesserne en Messe »*pro tempore belli*« og en anden for Freden. Den første forudsætter, at Krigen føres for en retfærdig Sag, Messen for Freden bedes med den Hensigt at opnaa rolige og ordnede Forhold for Menneskene og gode Kaar for Guds Riges Udbredelse. Men Kirken beder især for den sande Fred, som ikke blot bestaar i Mellemløbet mellem to Krig, og den Bøn er at finde i Messens Canon, i Alterets Sakramentes højtidelige, rituelle Bøn.

Ved Ofret, som er vor Gudsdyrkelses Midtpunkt, viser Kirken os, hvori denne sande Fred bestaar: Fred i Samvittigheden, som er »*befriet fra alle Onder, baade forbigangne, nærværende og tilkommende*«, Fred i Familierne ved »*Haabet om Frelse og*

Velfærd«, Fred i Samfundet udtrykt ved Brødets Brydelse og i Fredskysset, og i de Ord, som Gregor den Store har indført i *Hanc igitur*: »*vi beder dig, at du vil lade vore Dage henrinde i din Fred*«.

Dette Program bliver os foreholdt uden nogen romantisk Illusion angaaende de Muligheder, som den menneskelige Vilje frembyder, naar den er overladt til sig selv. Thi det omstraales af Haabet, som vi med Rette finder ved Sonofret og ved det Gæstebud, som forener dem, der gennem Daaben er blevet Brødre. Denne Bøn betragter al Fred som betinget af den, som kun Gud kan give, ikke paa den Maade, at den bevarer Tavshed om de Problemer, som skal løses, men idet den har for Øje den synlige Virkeliggørelse af Guds Planer: »*at du vil værdisiges at bevare den hellige katolske Kirke i Fred og Enhed, at skærme og styre den i hele Jordens Kreds, sammen med Paven, Biskopperne og alle rettroende og Bekendere af den katolske og apostoliske Tro*«.

I disse alvorlige Tider er der ikke saa megen Brug for nye eller længere Bønner for Freden, men der er al Grund til at uddybe og saaledes med større Forstaaelse at bede de Bønner, som hver Dag kommer over vore Læber. Messens Bønner er altid sikre paa at blive hørt, thi dem beder vi i Fællesskab med hele Kirken og i Kristi Navn. Men vi bliver bøn hørt i samme Forhold, hvori vi ved Troen og Guds Naade bliver omdannet i Kristi Billede, bliver sande Apostle, saaledes at vi med alle vore Kræfter kan bidrage til at opbygge Freden. Styrket ved Eukaristien udvikler vi vor Iver for Retfærdighed, for at Kristi Indflydelse maa kunne gøre sig gældende omkring os. De smaa Anstrengelser, som vi kan yde, hver paa sit lille Omraade, opløftes i Kraft af den store Bøn til et Samarbejde med Guds uendelige Forsyn, der netop bruger Eukaristiens Naade til den Fornyelse, som er Verdens Forløsning.

* TH. SUHR

Horisonten rundt

Kvindeforbund og Ugeblad

Fra den store, stormfulde Verden vender vi i denne Uge Blikket mod den Del af Horisonten, som optages af vore egne katolske Sager i det fredelige Danmark.

Ved vort Kvindeforbunds Landsmøde, som udførligt refereres inde i Bladet, blev der givet Meddelelse om, at Forbundets hidtidige Medlemsblad opfører med at udkomme. Vi kan tænke os Læsere, som i første Øjeblik beklager dette. Alle kender vi fra os selv til Konservatismens »vi véd, hvad vi har, men ikke, hvad vi faar«. Men det kan kun blive lige det første Øjebliks Ængstelse. I Stedet for det særlige Forbundsblad, som talte Forbundets Sag til Forbundets egne Medlemmer, træder nu Ugebladet med dettes oprigtige Ønske om at være enhver katolsk Sag en loyal og villig Tjener. Gennem det for alle danske Katoliker fælles Blad faar Kvindeforbundet ikke blot sine gamle Venner, men os alle i Tale. Og Ugebladet styrkes selv ganske overordentligt derved, at de katolske Kvinder nu ogsaa korporativt slutter op om det.

Det er imidlertid ganske let at se, hvordan Værdien af det skete staaer og falder med Ugebladets Vilje til at »administrere« den stedfundne yderligere Presse-Samling. Hvis Bladet ikke sætter ind paa at give vort Kvindeforbund haandgribelige Beviser i Hænde for, at Kvindernes Sag har vundet ved Koncentrationen, er dennes Hensigt ikke naaet. Den Koncentration og Konsolidering, som Tidens Alvor paalægger vort katolske Arbejde, vil jo ikke sige, at de enkelte »Arbejder« hver for sig skal afkortes for at finde sammen i en Enhed. Konsolideringens Hensigt er netop at skabe bedre Arbejdsmuligheder gennem Samling.

Forstaaelsen herfor kunde næppe have fundet et klarere

Udtryk end det, som nærværende Nummer af Ugebladet er. Kvindeforbundet har ved at overlade Bladet et righoldigt Referatstof fra Landsmødet, vist sin sikre Forstaaelse af Koncentrationens Hensigt, og Ugebladet har med Glæde gjort *sin* selvfølgelig Pligt overfor dette Stof. Et nært Samarbejde er indledet til fælles Gavn.

Vi omtaler dette saa udførligt af en yderligere Grund. Det vil muligvis vise sig paakrævet i den nærmeste Fremtid at koncentrere og konsolidere paa ogsaa andre Omraader end Pressens. I saa Fald er det godt og ægte katolsk, at vi alle øjeblikkelig og gerne efterlever de Direktiver, vi modtager fra vor kirkelige Øvrighed. Men det er et yderligere Plus, hvis vi tillige straks forstaaer, at der ikke *mistes* noget ved Koncentrationen, undtagen i den Betydning, hvori der mistes noget ved en Beskæring, som netop betinger Træets *Vækst*.

Hvilken Verden er den største?

Mens vi taler om vort Blad, er der ogsaa en anden Nyhed, vi gerne vil kommentere. Vi aabnede for et Par Maaneder siden en Enquête om katolsk Børneopdragelse. I Dag afsluttes den inde i Bladet, men ikke, fordi der nu er talt nok om Emnet — nu skal vi først rigtigt til at begynde i en ny, fast Rubrik, hvori den rige Mangfoldighed, som hedder det katolske Hjem, dets Glæder og Sorger, Opgaver og Interesser vil blive taget op til Behandling. Den Forbindelse, som vi gennem Enquæten fik med en Række af disse Hjem, garanterer os paa Forhaand, at vi faar Læsere med os.

Der er et Utal af Maader at opbygge et katolsk Ugeblad paa. Det er f. Eks. muligt at lægge Hovedvægten paa en kulturel

Orientering i stor Stil. Den store katolske Verden og dens rige Kulturliv kunde fylde Ugeblade af Leksikontykkelse. Ansete Folk fra alle Lejre vilde anerkende tage et saadan Blad i Haanden. Personlig har vi en Forkærlighed for en saadan Bladtype og nænner ikke at give Afkald paa en værdifuld Orientering, selv om den skulde stille Krav til Læsere. Dog har vi bevidst valgt at lægge Bladet tilrette for den samlede katolske Menighed, unge og gamle, Kvinder og Mænd, Akademikere, Landboer, Kontorfolk og Arbejdere. Og selv om den almindelige danske Katolik har en snævrere Horisont end Kulturens, er vi ikke vis paa, om hans Verden — Sognekirken, Hjemmet og Arbejdspladsen — er den mindste. Den muliggør dog saa fuldendt et Kristenliv som nogen anden. Hjemmets Verden ikke mindst, selv om Lejligheden kun er paa to Værelser og Boghylden lille.

Af og til føler et katolsk Blad Trang til at lamentere over Sædernes Forfald, Ægteskabers Barnløshed og Ubestand. Vor nye Rubrik vil med bedre Resultat arbejde for det kristne Ægteskab uden Tordentale. Den vil stræbe efter at vække Sansen for den Lykke, som Forældre ikke vil bytte bort. Kan vi opnaa, at Længslen efter Barnet bliver levende blot i et eneste Hjerte, som hidtil var goldt — at Sansen for den Rigdom, som kun kan opnaas, naar Ægtefæller er eet i det først fornødne, deres religiøse Tro, faar blot en eneste ung Mand eller Kvinde til at træffe sit Valg derefter — at Forstaaelse for den katolske Opdragelses uerstattelige Værdi faar blot et eneste Ægtepar til at gøre deres første Beslutning om og alligevel sende deres Børn i katolsk Skole — saa er vi ikke bange for hverken Tidens eller Evighedens Dom over vort gamle Ugeblad.

Gregoriansk Sang og vor Musikopfattelse

»Jeg kan ikke lide Koralen.« Den Bemærkning høres ikke blot fra Folk, hvis musikalske Smag er forærvet af Jazz, Revusange og Lejrbaalsmusik, men ogsaa fra mennesker, der sidder inde med virkelig Musikkultur. Det kommer af, at Gregoriansk Sang og Nutidsmusik er to helt forskellige Verdenser, som det er vanskeligt at bygge Bro mellem. Det er paa tre Maader, den gregorianske Sang adskiller sig væsentligt fra selv den bedste Nutidsmusik: 1. ved de saakaldte Kirketonearter, 2. ved sin fri Rytme, og 3. ved Enstemmigheden.

1. Kirketonearterne.

Den nyere Musik bruger kun to Tonearter: Dur og Mol. De forskellige Dur- og Moltonearter er jo ikke nye Tonearter, men kun »Blytninger« af samme Dur- og Molskala. Koralens 8 Tonearter derimod er virkelig forskellige fra hinanden. Hver har sin egen Farve, sin egen Charme, sine særlige Udtryksmuligheder. Dette gælder allerede Skalaen, idet kvintonetritenes Benævnelse er en anden i hver enkelt Skala. Melodierne i disse Tonearter har endvidere hver sin egen Dominant, d. v. s. den Tone, der behersker Melodien; desuden bevæger Melodien sig snart ovenover Grundtonen — autentiske eller hovedtonearter — snart omkring Grundtonen — plagale, o. v. s. Bitonearter. Man vil forstaa, at disse Forhold medfører en musikalsk Rigdom, mod hvilken vor moderne Dur og Mol virker fattigt. Det er besynderligt, at det moderne Øre har ondt ved at opfatte denne Tonerigdom. Mange kan ikke høre Forskellen mellem Kirketonearterne. De lyder for dem nærmest som en tung, sørgmodig Mol. En Undtagelse danner visse Melodier i den 5. (lydiske) Toneart, der tit nærmer sig vor Dur, f. Eks. *Missa de Angelis*. Da havde vore Forfædre i Middelalderen det lettere. Dengang foregik al Musik, ogsaa den verdslige, i Kirketone-

arterne. Man behøvede ikke at »stille om«, naar man gik til Højmesse. Heldigvis har vi vore herlige Folkeviser fra denne Tid. De er alle i Kirketonearterne og danner saaledes en naturlig Bro over til den gregorianske Sangs Tonesystem. Men som sagt, der hører en Smule god Vilje til for at lære at opfatte Kirketonearternes Forskelligheder og vurdere deres Rigdom. Naar vi ser en Flok Faar, forekommer de os alle mere eller mindre ens. Men Hyrden kender sine Faar, hvert har sit Navn, han forveksler dem ikke. Saaledes vil ogsaa en kærlig Beskæftigelse med Koralen aabne Øret for Kirketonearternes individuelle Skønhed.

2. Den fri Rytme.

Vi er vant til 3delt og 4delt Takt. Navnlig har Danse- og Marchmusikken hamret den faste Rytme ind i vor Bevidsthed. Heldigvis er der Sange i Koralen, hvis Rytme ikke volder Vanskeligheder. Dertil hører Hymnerne og Sekvenserne — deres Rytme er Versemaalets — samt de saakaldte syllabiske Sange, f. Eks. Præstens *Pater noster*, med kun en eller højst et Par Noder til hver Stavelse. Der er Rytmen bundet til Ordnes Accent. Vanskeligere er de saakaldte melismatiske Sange, i hvilke enkelte, tit endog ubetonede Stavelser forsynes med et Væld af Toner — op til 40 og flere — som f. Eks. *Ite missa est* eller *Alleluja*. Dertil har vi i moderne Musik som Sidestykke kun Koloratur-sangen. I de melismatiske Sange er det ikke Ordene, der dominerer, men Tonerne. De er *absolut* Musik, Musik for dens egen Skyld. I den Grad, hvori den gregorianske Sang bliver melismatisk, hører den op med at være Folkesang og bliver udpræget Kunstsang, hvis Udførelse er forbeholdt Scholaen eller Solisterne.

Selv om Menigheden ikke kan lære at synge alle disse vanskelige Sange, skulde den i hvert Fald lære at lytte til dem og fin-

de Behag i dem som i sin Tid den hellige Augustin, der blev rørt til Taarer af disse Sange. Han blev endog betænkelig ved denne Nydelse for Øret og ransagede sin Samvittighed, om han ikke deri mere søgte sig selv end Gud. Men han beroligede sig om sider ved Tanken om, at »vore Hjerter opflammes til større indre Glød og Andagt ved de hellige Ord, naar disse synges, end naar de ikke bliver sunget« (Bekendelser X 33). Men jeg indrømmer, at netop i de melismatiske Sange, f. Eks. Gradualerne, viser den gregorianske Sang sig som en Musikverden, vidt forskellig fra vore musikalske Begreber. De melismatiske Sange betegner den gregorianske Sang-kunsts Højdepunkt. Hvad moderne Musik søger at opnaa ved Kromatikens voldsomme Effekter, det udtrykker Koralen ved sine melismatiske Midler. Vi kan næppe danne os nogen Forestilling om, hvorledes disse svulmende Melodier har virket paa det oldkirkelige og middelalderlige Menneske. I hvert Fald maa den hyppigt fremførte Paastand om, at gregoriansk Sang mangler de stærke Følelser, tages med Forbehold. Koralens Stemningsudtryk forekommer ganske vist Nutidsmennesket behersket og tilbageholdende, men det kan ikke nægtes, at den i de melismatiske Sange brugte de stærkeste musikalske Midler, som Datiden raadede over.

3. Enstemmigheden.

Gregoriansk Sang er efter sit Væsen enstemmig Sang, ren Melodi, linear Kunst. I gregoriansk Sang har Enstemmighedens Kunst naaet sin højeste Udvikling. Vor moderne Musikopfattelse derimod er harmonibe-

Pastor Osterhammel er død!

Efter Redaktionens Slutning kommer Onsdag Morgen det sørgelige Budskab, at Pastor Osterhammel er død Natten til den 11. Oktober.

Katoliker fra hele Landet vil forenes i Bøn om evig Hvile for den trofaste gamle Præst.

stemt. Klaverets, Orglets, Orkestrets Akkorder, flerstemmig eller akkompagneret Sang har ikke forfejlet deres Virkning. Der er dem, som paastaar, at vi overhovedet ikke længere er i Stand til at høre en Melodi enstemmig; vi lægger, siger de, ubevidst en Harmoni til, vi hører ikke blot Toner, men tillige latente, underbevidste Akkorder. De tvivler, om vi, naar vi synger Koralt, ogsaa virkelig hører den, som man hørte den i Enstemmighedens Tid, saa at hele den moderne Koralenæssance i Grunden skulde være en Illusion. Dette turde være en Overdrivelse. Bortset fra, at der gives hele Folkeslag — udenfor det europæiske Kulturomraade — der kun kender enstemmig Musik, findes der ogsaa hos os Eksempler paa ren melodisk, enstemmig Musikopfattelse. En Violinist turde saaledes have udmærkede Muligheder for at frigøre sig for harmonisk Bundethed. Vi hører alle Præstens Sang i Højmessens, uden at det falder nogen ind at ønske den ledsaget. Da vi ikke kan tage et Klaver med paa vore Skovture, er vi nødsaget til at synge vore enstemmige Friluftssange uden Ledsagelse. De lyder kun saa meget desto friskere. Hvor ofte griber vi os ikke i at nynne en Melodi for os selv uden nogen Ledsagelse. Og hvem tænker paa Akkorder, naar han hører Nattergalens eller Solsortens Sang? Klokkeringning og Klokkespil med deres paa hinanden følgende Klokketoner danner ligeledes en Melodi, der ikke trænger til underlagte Akkorder. Naar vi i disse Tilfælde kan føle enstemmigt, hvorfor skulde vi ikke ogsaa kunne gøre det, naar vi hører den enstemmige, ikke ledsagede Koralt? Vi savner i hvert Fald ikke det ledsagende Orgel, naar det er et dygtigt Kor, der udfører Koralt, som f. Eks. i de bekendte Benediktinerklostre. Da føler vi os hjemme i Enstemmighedens Verden. Vanskeligheden melder sig først, naar Koralt, som de fleste Steder herhjemme, maa udføres med utilstrækkelige Kræfter. Da er det en Misfor-

staaelse at ville lade den gregorianske Sang virke alene i Kraft af dens nøgne Enstemmighed. Det vil let blive en Fiasko, en musikalsk Forargelse paa det hellige Sted. De, der ikke kan lide Koralt, har i Reglen faaet deres Aversion mod den ved kun at have hørt gregoriansk Sang i daarlig Udførelse. En diskret Ledsagelse vilde i hvert Fald lægge et barmhjertigt Slør over Manglerne og hjælpe jævne Folk til at komme i forstaaende Forhold til disse Kirkens ældgamle Sange.

I Middelalderens Danmark dyrkede man gregoriansk Sang

med Liv og Sjæl. Den har inspireret vore Forfædre til de herlige Folkevisemelodier; den er sandsynligvis endog herhjemme blevet beriget med nye Kompositioner, som vi kender dem f. Eks. fra Knud Hertugs Officium. Nu kommer der en ny, dansk Udgave af de mest brugte Kyriale-Melodier. Maatte den betyde en ny Æra for gregoriansk Sang i Danmark! Ved at lægge os efter Koralsangen ved vore Gudstjenester vilde vi gaa i vore Forfædres Spor og knytte et nyt Bindeled mellem Nutiden og Danmarks katolske Fortid.

A. Menzinger S. J.

Liturgi for Lægfolk:

Aktiv Deltagelse

I dette lille liturgiske Kursus har vi allerede tidligere været inde paa Spørgsmaalet om de Troendes aktive Deltagelse i Messen. Det er imidlertid et Emne, der langt fra kan udtømmes i blot en eller to Artikler; tværtimod er det nødvendigt atter og atter at vende tilbage til det, indtil vi helt har lært den aktive Deltagelse, saa sandt Messen er vor Hovedgudstjeneste.

Ordene Aktion, Aktivitet, Handlen, Virksomhed staar i Forgrunden i vore Dage. Det moderne Menneske vil ikke alene høre, han vil tale med, være medbestemmende, være Medarbejder. Det gælder ikke blot i det borgerlige og politiske Liv eller i Erhvervslivet; ogsaa inden for det kirkelige Liv gør denne Trang sig gældende. Der er da ogsaa (heldigvis) ikke saa faa, der forlanger at forstaa Gudstjenesten og tage Del, *være med*, rent bortset fra, at det burde være en Selvfølge for alle.

De Troendes aktive Deltagelse i Messeofret har sin dybe Grund dels i den hellige Skriffs

Lære om de Kristnes almindelige Præstedømme: »Lad jer som levende Stene bygge op paa ham til et aandeligt Tempel, et helligt Præsteskab til at frembære aandelige Ofre, ved Jesus Kristus velbehagelige for Gud. — I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk.« (1. Pet. 2, 5 og 9). Dels forudsætter de liturgiske Tekster, at Præsten ikke er alene ved Frembærelsen af det hellige Offer, men at alt Folket tager Del. Saaledes var det i Kirkens første Tid, og det kan kun beklages, at Folkets Deltagelse i Tidens Løb er blevet saa teoretisk, som Tilfældet er. For dog at sige det med det samme: den saakaldte liturgiske Bevægelse har i nyere Tid søgt at raade Bod paa dette Forhold, og vi er da ogsaa kommet et godt Stykke frem ad den rigtige Vej.

I det store og hele kan Messen betragtes under to Synsvinkler: *Ordets Gudstjeneste* og selve *Offerhandlingen*.

Til den første maa vi regne: Bønnen og Læsningen af Guds Ord. Vi tager her aktiv Del, naar vi ledet af Kirken beder, er med

i Fællesbønnen, og lytter til Guds Ord.

Offerhandlingen bestaar deri, at Kirken ofrer Kristi Legeme og Blod til den himmelske Fader. Ifølge Liturgiens klare Ord frembæres dette Offer af Præst og Folk: »... hvorfor vi ogsaa, Herre, vi dine Tjenere, men tillige hele dit hellige Folk, ihukommende samme Kristi din Søn og vor Herres saa salige Lidelser, hans Opstandelse fra Døde og hans straalende Himmelfart ofrer din høje Majestæt af din evige Skænk og Gave det rene Offer, det hellige Offer, det lydeløse Offer, det evige Livs hellige Brød og den evige Frelses Kalk.«

Først og fremmest er det Præsten, som ofrer: uden den viede Præst var det umuligt at frembære Messeofret, men Lægfolket maa ikke forholde sig passivt. Man skal tage aktivt Del i Offergangen og i Offermaaltidet.

Desværre er Offergangen ikke mere nogen Gaaen frem til Alteret med de jordiske Gaver (Brød og Vin): i Stedet herfor foretages en Indsamling (til Køb af disse) med den maaske praktiske, men lidet skønne Klingning, der altsaa trods alt er et Led i Liturgien og derfor kun kan erstattes af den gamle Offergang. Denne og saa Offermaaltidet er de to Hoveddele af Offermessen, hvor de Troende tager aktivt Del eller burde gøre det. I selve Kanon griber de kun ind i Begyndelsen ved at synge »Sanctus« og saa i Slutningen, naar Menigheden ved »Amen« siger Ja til Offerhandlingen.

Af de fem Dele i Messen er der altsaa fire, hvor Folket tager aktivt Del: Bønnen, Guds Ord, Offergangen og Offermaaltidet (Kommunionen). Selve Ofret frembærer de Troende ved den viede Præsts Haand.

Jacob Hjorth.

7. *Historierne*, som Børnene lytter opmærksomt til, hvis de er helt afpassede efter dem. Visse bibelske Fortællinger egner sig udmærket hertil. (Vi har Brug for Børnebøger for de ganske smaa, egnede til Oplæsning, forsynede med de rigtige Billeder).

8. En Moder har saa brillant skrevet om »Liturgi i Hjemmet« og peget paa Betydningen af Hjemmets Julekrybbe, Palmegrenen, Paaskebordets Dækning etc. En anden Moder foreslaar at rejse et lille »Alter« i Hjemmet. Fortræffeligt. Her kan netop Barnets Forberedelse til at deltage i Kirkens Gudstjeneste saa udmærket ske.

9. *Barnets Deltagelse i Messen* volder derimod en Del Vanskelighed. Der foreslaas: Først i 7-Aars Alderen kommer Barnet med hver Søndag; før den Tid kun paa de store Fester. Men Barnet maa vænnes til Kirkegang.

10. Fra flere Sider anmodes Præster og Søstre om at sørge for, at *Børn kan passes*, medens Moderen er til Messe. Idéen er af stor praktisk Betydning. Men Erfaring har vist, at den ofte strander paa, at Mødrene ikke tør betro deres smaa til fremmede.

11. En Fader paapeger Vanskeligheden ved at udgive en *Haandbog*, som den paatænkte. Hertil svarer vi: Den kan naturligvis langt fra sige alt. Men en Række Grundregler for katolsk Børneopdragelse kan den indprente i Mødrene, som langt fra alle er »fødte Pædagoger«. Flere af Indsenderne har da ogsaa givet deres Tilslutning til Projektet og fremsat Ønsker, bl. a. om Behandling af Emnet: Moderens Medvirkning ved Barnets Forberedelse til det første Skriftemaal og den første Kommunion. Haandbogens Forfatter vil sikkert gøre sit bedste. Enquæten har ydet gode Bidrag til denne.

12. Indøvelse af Salmesangen ved Hjælp af *Grammofonplader* er et meget praktisk Forslag. Maatte en behjerttet Mand eller Kvinde tage sig af Pladernes Fremstilling! (Stattes Side 318)

Børneenquæten

AFSLUTNING

Tak for den store Interesse, som Indlægene vidner om. Der er blevet fremdraget en Række meget interessante og lærerige Synspunkter, som her skal resummeres.

1. *Forældrenes Indflydelse*, især Moderens. Det er afgjort rigtigt, at Moderens Indflydelse paa Barnet begynder allerede, medens hun bærer det under sit Hjerte. Iøvrigt maa hun kende sin Religion til Gavn.

2. *Den katolske Atmosfære i Hjemmet* er det uundværlige Grundlag for katolsk Børneopdragelse.

3. *Meget tidligt skal Barnet lære at bede*, allerede i 2—3 Aars Alderen. »Fader vor« kan først anvendes langt senere. (Den hyppigt forekommende »Nu lukker sig mit Øje«, synes os heller ikke egnet for de smaa. »Varetægt, Synd, Sorg og Fare« begriber de slet ikke). Bønnen formes ganske jævnt og barn-

ligt: »Kære Vorherre, Tak for idag, Skytsengel, pas godt paa mig« o. s. v.

4. *Besøg i Kirken*, under hvilke Moderen forklarer det vigtigste, Barnet lærer at gøre Korsets Tegn med Vievand, betragter Julekrybbe, Statuer og Billeder, har for de smaa langt større Betydning end Overværelse af Messen. Hvor smukt at lade Barnet bringe en Blomst til Vorherre eller Jomfru Maria!

5. *Religiøse Billeder* er et fortrinligt Hjælpemiddel til at bringe Barnet Religionens elementære Forestillinger.

6. Udgangspunktet for den første religiøse Undervisning: *Barnets egen Forestillingskreds*. Der skal »bygges Trappe« op til de religiøse Begreber. Og Trappens nederste Trin er Ting fra Barnets Verden. Andre Børn i samme Alder bør være Hovedpersoner i

D. K. K. F. gennem 15 Aar

Vi er ofte blevet spurgt om, hvad der er Forbundets Maal og Virke, om det i det hele taget har sin Berettigelse og sin Plads i Missionen, hvor dog Foreningerne i hvert Sogn har deres selvstændige Arbejde. Jeg har derfor ment, da jeg nu for sidste Gang staar som Formand paa denne Talerstol, at det vilde have sin Interesse, navnlig for dem, der ikke har været med fra Arbejdets Begyndelse, om jeg gav et retrospektivt Billede af Forbundet, dets Virke og de Opgaver, det har taget op siden dets Stiftelse i 1924.

I 1924 blev jeg af »Danske Kvinders Nationalraad« opfordret til at repræsentere katolske Kvinder ved det internationale Kvinderaads Kongres, der skulde finde Sted i København. Jeg forlangte Betænkningstid, men da jeg hørte, at Generalsekretæren i I. C. W. var Katolik — nemlig Fru Backer fra Norge, besluttede jeg at deltage og søge at faa hende i Tale. I Raadhushallen blandt Tusinder af Gæster stod vi pludselig over for hinanden. Og paa mine Spørgsmaal svarede Fru Backer, at hun ogsaa havde søgt mig, da hun havde det Budskab fra Rom, at den hellige Fader ønskede katolske Kvindeforbund oprettet i de skandinaviske Lande — saa vi altsaa skulde arbejde selvstændigt udenfor I. C. W., men i Tilslutning til den internationale katolske Kvindeunion.

Den internationale katolske Kvindeunion blev ikke stiftet som et Modtræk mod den neutrale Kvindebevægelse, men denne organisation, der havde udrettet meget for at dygtiggøre Kvinderne og skaffe dem deres Ret i det moderne Samfund, var efter eget Sigende *neutralt* — og det kan Katoliker ikke være, de maa arbejde i Kristi Aand. Desuden havde I. C. W. paa sit Program Spørgsmaal, som de søgte løst paa en Maade, der ab-

solut stred mod katolsk Tro og Sædelære.

Pius XI, der havde et vidt og aabent Syn paa Tidens Krav, saa, hvad en virkelig organiseret katolsk Kvindebevægelse kunde udrette i Samfundets og Kirkens Tjeneste. Han havde stor Tro paa og Tillid til Kvindens Arbejde og dybt religiøse Liv og støttede paa enhver Maade denne katolske Kvindebevægelse, hvis første Spirer var velsignet af Pius X.

Efter Krigen var det Benedikt XV, der opfordrede Kvinderne til at udbygge den internationale katolske Kvindeunion i alle Lande, og de katolske Kvinder var de første fra de krigsførende Lande, der mødtes efter Krigen for at bygge Bro mellem Folkene i Kristi Aand. Kun et Par Tusind Kvinder stod dengang sammen. Nu tæller Unionen 35 Millioner i 29 forskellige Lande — med en Ungdomssektion paa 2 Millioner.

D. K. K. F. stiftedes den 20. Februar 1925, og Biskoppen blev Protektor. Samme Aar stiftedes Forbundene i Sverige og Norge. For ikke at føje en ny Forening til de mange eksisterende, dannedes D. K. K. F. efter samme System som Unionen, idet det kom til at bestaa af tilsluttede Foreninger med en Hovedbestyrelse og et Raad, hvor alle tilsluttede Foreninger var repræsenteret ved deres Formand. Desuden knyttedes til Forbundet *Enkeltmedlemmer*, der, fordi de forstod at værdsætte Arbejdet, gerne vilde støtte det økonomisk.

Da Formaålet herhjemme jo først og fremmest var at samle alle de katolske Kvinder og vække deres Interesse for katolsk Samfundsarbejde og dygtiggøre dem — var det første Skridt at rejse rundt i Provinsen og tale til de katolske Kvinder, for at faa deres Foreninger tilsluttede D. K. K. F.

Hvor ingen Foreninger var søgtes en oprettet. Disse Foredragsrejser er blevet fortsat gennem Aarene af forskellige Styrelsesmedlemmer og har været dels kulturelle og sociale, dels kvindesaglige. Foredrag er blevet holdt i Holbæk, Nykøbing, Maribo, Odense, Kolding, Fredericia, Horsens, Vejle, Aarhus og Aalborg.

I København har vi lige fra 1925 haft Foredragsrækker og baade katolske og ikke katolske Foredragsholdere. De fleste Foredrag fandt Sted paa Medlemsaftnerne for en sluttet Kreds, men ogsaa enkelte offentlige Møder er blevet afholdt. Saaledes indbød vi sammen med A. C. i 1932 Prof. *Muckermann*, der talte om Eugenik. Alle Københavns Læger, Præster og Sagførere var indbudt, og Mødet var stærkt besøgt. Ligeledes indbød vi (ogsaa med A. C.) Dominikanerpateren *Leseur*, der talte i Koncertpalæet.

I 1936 arrangerede vi et Møde, hvor Pastor *Hubert Messerschmidt* talte om »Oxford og Rom« i Studenterforeningen, og Tilslutningen var saa stor, at det maatte gentages i Grundtvigs Hus. Ca. 1000 Mennesker deltog begge Aftener, hvoraf flest Protestanter.

I 1937 talte Pastor *Messerschmidt* om »Kommunismen«. Ogsaa her var der stor Tilslutning.

Medlemsbladet: Der blev straks ved Forbundets Stiftelse i 1925 udgivet et Medlemsblad, der skulde være Bindeled mellem Medlemmerne og navnlig mellem Hovedstad og Provins. Det skulde samtidig fortælle om katolske Kvinders Virke Verden over i den internationale katolske Kvindeunion.

Feriehjem: For straks at tage noget praktisk op, oprettedes samme Aar Feriehjemmet for Smaapiger, og med Hds. kgl. Højhed Prinsesse Margrethes Tilladelse fik det Navnet: *Prinsesse Margrethes Feriehjem*. Det fik til Huse i Horserødlejren, hvor Officersbarakken velvilligt blev stillet til vor Disposition.

Der samledes det første Aar 16 Børn, og vi tog fat med godt Humør og med udelukkende frivillig Hjælp. Frk. *Laura Scheer* blev i en Aarrække en trofast Medhjælper — mens de unge i Reglen skiftede fra Aar til Aar.

Allerede i 1925 opnaaede vi en Bod paa Børnehjælpsdagen. Til denne Bod skulde der hvert Aar samles mindst 8000 Lodder. Der dannedes en Komité, hvori der indtraadte et Par katolske Damer, men de fleste var Ikke-Katoliker — flere af dem per-

(fortsættes Side 314)

Hil dig Maria!

11. Oktober, Marias Moderværdighed

Maria er Kristi Moder, thi ligesom alle andre Mødre gør for deres Sønner, har hun af sit fuldkommen rene Legemsstof dannet og næret Jesu Legeme; Skt. Paulus siger, at Kristus er »dannet af en Kvinde« (Gal. 4,4). Dette er et Trosdogme.

Ved sin evige Fødsel i de Helles Glans er Kristus i Sandhed Guds Søn, sand Gud af den sande Gud; ved sin Fødsel i Tiden er han i Sandhed Marias Søn; Guds enbaarne Søn er ogsaa den hellige Jomfrus enbaarne Søn.

Den uudsigelige Samhørighed, der bestaar mellem Jesus og Maria er denne: hun er hans Moder, han er hendes Søn. Denne Samhørighed er uopløselig; og eftersom Jesus samtidig er Guds Søn, der er kommet for at frelse Verden, saa følger deraf, at Maria staar i nøje Tilknytning til hele Kristendommens livsbetingende Hemmelighed.

Men Jesus vil give os Maria til Moder. Ordet har i Menneskeblivelsen forenet sig med hele Menneskeslægten; de udvalgte udgør Kristi hemmelighedsfulde Legeme, som man ikke kan afsondre dem fra. Kristus giver os sin Moder til ogsaa at være vor Moder i aandelig Henseende; Maria skiller os ikke fra Jesus, sin Søn, vort Hoved.

16. Oktober, Marias Renhed

Se nu engang: hvem var bedst forberedt paa det evige Ords Komme til Jorden? Uden nogen som helst Tvivl Jomfru Maria. I det Øjeblik Ordet kom til denne Verden, fandt han den hellige Jomfrus Hjerte fuldt ud forberedt og i Stand til at tage imod de guddommelige Gaver, han vilde overøse hende med.

Hvilke var da denne Sjæls Anlæg? Ganske vist besad Maria indtil Fuldkommenhed alle gode Anlæg, men eet af dem lyser dog med særlig Glans: det er hendes jomfruelige Renhed. Maria er Jomfru. Hendes Jomfruelighed er hende saa dyrebar, at hun gør Englen opmærksom derpaa, dengang han tilbyder hende det guddommelige Moderskabs Hemmelighed.

Ikke alene er hun Jomfru, men hendes Sjæl er pletfri. Liturgien aabenbarer os, at Guds egentlige Formaal, da han skænkede Maria den ubesmittede Undfangelses enestaaende Fortrin, var at berede sit Ord en Bolig, der var ham værdig: »Gud, du som ved Jomfruens ubesmittede Undfangelse har beredt din Søn en værdig Bolig« (Kirkebønnen 8. December). Maria skulde være Guds Moder, og denne høje Værdighed krævede, at hun ikke blot skulde være Jomfru, men at hendes Renhed skulde overgaa Englenes og være en Afglans af den hellige Straaleglans i hvilken Faderen avler sin Søn: *In splendore sanctorum* (1. Julemesse).

Gud er hellig, trefold hellig. Englene, Ærkeenglene, Seraferne lovpriser denne uendelige Renhed: *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Guds Skød er i sin ubesmittede Straaleglans Guds enbaarne Søns naturlige Bolig; Ordet er altid i Faderens Skød.

Men dengang han blev Menneske, vilde han i sin uudsigelige Naade ogsaa være i Moderens Skød. Det Tabernakel, som den hellige Jomfru bød ham, skulde ved sin uforlignelige Renhed minde ham om den aldrig fordunklede Glans af det evige Lys, hvori han som Gud altid lever. *Dom Columba Marmion O. S. B.*

Rom og Verden

Det katolske Organ »*Avenire d'Italia*« kommenterer den hellige Faders Tale fornylig til Roms Polakker, og understreger den bolschevnikiske Fare for Mellemeuropas Kirke og Civilisation. Bladet skriver endvidere, at Pavens Ord ikke blot var rettet til Polakkerne, men ligesaa meget henvendt til de neutrale og krigsførende Stater. Bolschevismen er ikke blot et politisk Instrument, men tilstræber Kirkens totale Tilintetgørelse. Kirkeklokkerne kalder nu som for Aarhundreder siden til Forsvar for den europæiske Kultur.

Missionærerne blandt Nordamerikas Indianere kan — som Frugten af et haardt Arbejde — opvise smukke Resultater. Flere Stammer er vundet for Katolicismen. — I Omraadet Atabaska-Mackenzie er der blandt 18.000 Indbyggere ca. 16.000 Katolikker. Missionsomraadet omfatter i det hele ca. 78.000 Sjæle, hvoraf ca. 64.000 er Katolikker. Missionskolerne besøges i Øjeblikket af 16.000 Elever. I Hudson-Bay fandtes der hos Eskimoerne i 1925 ikke mere end to Missionærer paa en Station; idag findes der 15 Stationer med 2 Biskopper, 23 Præster og en Del Missionsøstre, deraf flere indfødte.

I vor Omtale af det katolske Brasilien i sidste Nr. har der indsneget sig en Fejltagelse: Brasilien omfatter ialt 17 Ærkebispedømmer, 81 Bispedømmer og 2 apostoliske Præfekturer.

For nylig fejrede den apostoliske Delegat i Belgisk-Kongo sit 25-Aars Præstetjubilæum. Ved Festgudstjenesten opførtes en Messe, komponeret af en indfødt. Dette første Forsøg paa »indfødt« Kirkemusik karakteriseres som yderst vellykket.

Sankt Villebads Kapel i Hillerød

Danmarks nyeste og mindste Gudshus.

Der er fejlet et nyt Led til Rækken af Gudshuse berthjemme. Et nyt Tabernakel er rejst i vorl Fædreland.

De enkelte Data for Sct. Villebads Kapel er følgende: For fire-fem Aar siden døde den forrige Ejer Grev Danneberg-Samsøe, og Ejendommen »Gribsholme« ved Helsingørgevejen, 3 km Nord for Hillerød, stød lom. Ukrudtet tog Haven i Besiddelse og Edderkopperne byggede sig i de mange Krøge fra Kælderen til Kvist. Det var Eventyret om den sovende Prinsesse om igen, indtil Søstrene fra Sct. Maria Hospital i Roskilde kom og friede til Tornerose. Det er nu to Aar siden. To Aar har Søstrene været om at vække Hus og Have af Dvale. Huset blev indrettet som Re-

▲ Sct. Villebads Kapel

← »Gribsholme« set fra Haven

konvalescenthjem: det staaer nu søgent for Dem, der trænger til Ro for Legeme og Sjæl. Den, der virkelig søger Ro, vil finde den herude: Isæde i Hjemmet, den smukke Have, de tilstødende Skove og Frederiksborg Slots Parker. Efter Forlydende skal den Ro endda være ordsproglig her oppe på Island, hvor man i Stedet for »Im Westen nichts Neues« plejer at sige: »Alt er roligt i stillestående. Der kan De se!

I Ejendommens Beletage har Søstrene indrettet

▲ Hvidklædte Smaasplger deltager i Indvielsen

→ Hs. Excellence Biskoppen modtages i »Gribsholme«

Y Indvielsesprocessionen ved Indgangen til Kapellet

et Kapel; dette bar nu afløst Hotel »Leidersdorffs« Forsamlingsaal som »Kirke« for Hillerød og Omegn. Den 27. August gæstede vor Biskop »Gribsholme« for højtidelig at indvie Hjemmets Kapel til Ære for den bellige Villebad, den danske Franciskanerpaten, der led Marlyrøden i Gorkum i Holland.

Lille er dette yngste blandt Danmarks Gudshuse unægtelig. Men det vilde man næppe kunne kalde en Fejl hos nyfødte. Værrer det, at Kapellet er ret lavt til Loft og værst, at det ligger lovlign langt fra Hillerød-Centrum Men ogsaa det glemmer man for en Stund, naar Kapellet om Søndagen indtil sidste Plads er optaget af en andægtig Menighed — overvejende Mænd — der samler sig om den bellige Handling og »med Kristus, i Ham og ved Hams yder Faderen tilberigt Ære og Tiibedelse I den Stund er Sct. Villebads Kapel smukkest.

S. W.

Fotos: MULTIKA (Hillerød)

Liturgisk Kalender

Oktober

15. S. 20. Søndag e. Pinse (741);
2. Sæt Bønner: St. The-
rese (1108), 3. For Paven
([122]).
16. M. † St. Hedvig (1108); 2.
Om de helliges Forbøn
([120]), 3. Efter frit Valg,
4. For Paven.
17. Ti. St. Margrete Maria Ala-
coque (1108); 2. For Pa-
ven.
18. O. ST. LUKAS, Evangelist
(1112).
19. T. St. Petrus af Alcantara
(1114); 2. For Paven.
20. F. St. Johannes af Kenty
(1115); 2. For Paven.
21. L. † Gudsmoders Lørdagsmes-
se ([90]); 2. St. Hilarion
([53]), 3. St. Ursula og
Lidelsesfæller ([65]), 4.
For Paven.
22. S. 21. Søndag e. Pinse (744).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Redaktionen flytter

Fra Tirsdag d. 17. Oktober er Redaktør Kiærulffs Adresse Dannevirkegade 19. Samtidig er Telefonnummeret ændret til Eva 2512.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
menstillet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an-
svarshavende), Dannevirkegade 19, Køben-
havn V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindel-
lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG,
Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K,
Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarialet, Norge
og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland
16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

D. K. K. F. gennem 15 Aar (fortsat fra Side 311)

sonlige Venner af Prinsesse Mar-
grethe.

Fra det Classenske Fideicommiss fik vi 5000 Kr. paa Betingelse af, at Børnene blev anbragt et Sted, hvor de kunde bade.

I 1926 afholdtes den første Velgørenhedsfest paa Hotel d'Angleterre, og vi har ialt haft 9 saadanne straalende Fester — hvorved vi fik Penge til at købe Trørødhus i 1927. Senere blev der bygget til, saaledes at Trørødhus har faaet den Skikkelse, vi nu alle kender. Siden 1927 har ca. 80—100 Børn (og unge) hvert Aar holdt Ferie paa Trørødhus.

Søndagsmessen er altid blevet læst i Feriehjemmet, og i 1930 indviedes Vor Frue Kapel, som udelukkende byggedes ved Bidrag fra katolske Kvinder. I nær Tilknynning til Feriehjemmet er der lige fra Begyndelsen afholdt lukkede Retræter — den første i Horserød-lejren under meget primitive Forhold. 12 unge Piger deltog dengang. Paa Trørødhus afholdtes de første Retræter i Spisestuen, der omdannedes til Kapel.

Ca. 1000 Børn har holdt Sommer i Feriehjemmet og ca. 500 voksne har deltaget i Retræterne og Højskolen. Trørødhus har ogsaa aabnet sine Døre for Vincentsdamernes Skovture for gamle. Ca. 50 gamle og Husmødre har i flere Aar tilbragt en god Dag derude.

Desuden har der været afholdt 6 Ungdomsstævner for unge Kvinder.

Studiekredse paabegyndtes i 1926. De religiøse blev ledet af en Præst, de sociale af Lægfolk. Der har været en 30 Deltagere om Aaret, og Studiekredsene er blevet fortsat Aar efter Aar. Tilsvarende Studiekredse er paa D. K. K. F.'s Initiativ blevet dannet i flere Pro vinsbyer.

Kateketkursus blev oprettet i 1934 og strakte sig over et 2-aarigt Studium med Afgangseksamen og Diplom. 10 Kateketer har bestaaet.

Søndagsskolerne: Karen Jensen havde allerede oprettet en paa Amager, som blev tilsluttet Forbun-
det. Beate Perch og Gurli Jensen blev Ledere paa Frederiksberg, og Inger Sinding i Glostrup. Det er et stort og smukt Arbejde — for det er jo ikke altid lige nemt for en ung Pige at give Afkald paa hver Søndag.

Husgerningskursus blev paabe-
gyndt i 1926 og fortsat 3—4 Aar. Vi opnaaede af Skoledirektionen at faa stillet en Lærerinde til Dispo-
sition, hvis vi kunde samle 20 katolske unge Piger. Dette gennemførtes 3—4 Aar, men saa meldte der sig ikke mere saa mange unge Piger i den passende Alder.

Nytaarsfest: Omtrent hvert Aar har D. K. K. F. afholdt en Nytaarsfest — som en Familiefest — med Aftenunderholdning, paafølgende Souper og Dans for de unge. Ca. 200 Medlemmer deltog hvert Aar.

Læsekreds: I 1928 dannede D. K. K. F. en Læsekreds under Ledelse af Biblioteksassistent Gudrun Strøm og cand. polyt. Berith Fiehn.

Landsmøder: Ifølge Lovene finder Landsmøde Sted hvert andet Aar og afholdes altid i København. Dette er det 6. Landsmøde. De bestaar af Arbejds møder med afsluttende offentligt Møde (med Foredrag) og festligt Samvær. I Aar holdes det kun een Dag paa Grund af de urolige Forhold, ellers plejer det at vare to Dage. Paa Landsmødet i Oslo i 1929 blev det skandinaviske Samarbejde vedtaget, ifølge hvilket de forskellige Lande skal lade sig repræsentere paa de respektive Landsmøder. Paa samme Landsmøde blev det vedtaget, at Bladet fremtidig skulde være skandinavisk, og at det skulde udkomme 4 Gange aarligt, deraf de to Gange skandinavisk, med en Redaktør i hvert Land.

I 1936 deltog Formanden for D. K. K. F. i sin Egenskab af Redaktør i et Møde for hele den katolske Presse. Mødet fandt Sted i Oslo.

Nordisk katolsk Presseforbund blev dannet med Mgr. Irgens som Formand og tilsluttet den internationale katolske Presseunion. Mgr. Irgens blev Medlem af det internationale Raad.

Raadsmøder afholdes ogsaa hvert andet Aar — fortrinnsvis i Provinsen. Der er hidtil afholdt 2 i København og 4 i Provinsen: Odense, Aarhus, Horsens og Vejle, og Byerne har selv staaet som Indbydere.

Andragender: Da det er et Punkt paa vort Program, at D. K. K. F. skal være med til at arbejde paa at genindføre Kristi Aand i det afkristnede Samfund, er det nødvendigt, at vi kender dette Samfunds Struktur og Lovgivning, at vi følger med i det politiske Liv og gør os kendt med alle nye Lovforslag, saa at vi, hvis de gaar imod Kirkens Tro og Sædelære prøver at paavirke dem — eller i hvert Fald lader den katolske Kirkes Synspunkter komme frem i Dagens Lys. Dette Program punkt har ført til, at vi i flere Tilfælde har indsendt Andragender og Protester til Regering og Rigsdag. Vi har kunnet det, fordi vi som et Landsforbund har kunnet tale i danske katolske Kvinders Navn — og vore Ord har faaet større Vægt ved vor Tilslutning til den verdensomspændende internationale katolske Kvin-

deunion; Vi har saaledes i 1926 angaaende Neomalthusianismen indsendt et Andragende til Justitsministeriet, i hvilket vi redegjorde for den katolske Kirkes Lære.

I 1929 indsendte vi Andragende angaaende den borgerlige Strafferet, og ligeledes i 1929 angaaende den nye Ægteskabslov. I 1931 indsendte vi et Andragende til Skoledirektionen og opnaede, at en Katolik fik Sæde i Kommissionen, der skulde revidere Skolebøgerne — saa de Usandfærdigheder og Forvrængninger, der fandtes om den katolske Kirke, blev slettet.

I 1932 indsendte vi Andragende og Protest angaaende Svangerskabsloven, og vort Indlæg blev ikke uden Følger. Vi fik tillige flere Udtalelser om, at det efter de radikale og socialistiske Kvinders kyniske Indlæg var en sand Lise gennem de katolske Kvinders Andragende at erfare den katolske Morals høje Standard. I 1932 indsendte vi desuden en Redegørelse om den katolske Kirkes Syn paa Ligbrænding, og Andragende om Forbehold for Katoliker.

Bogudgivelser: Da Pauluskredsen stiftedes i 1933 blev D. K. K. F.s Formand og Sekretær anmodet om at indtræde i Udvalget. Selv har D. K. K. F. ogsaa forsøgt sig med Bogudgivelser, idet vi i 1933 udgav »Sangbog for danske Katoliker« — og i 1938 Katolsk Lomme-kalender. Sjælen i hele dette store Udgiverarbejde har været D. K. K. F.s Sekretær Frk. *Ulla Andersen*.

Internationalt Arbejde: I 1925 blev Formanden for D. K. K. F. indvalgt i Unionens Styrelse, og derved kom vi paa meget nært Hold til at følge hele det internationale Arbejde. Paven udnævner selv Unionens Formand, og Unionen arbejder særlig gennem Verdenskongresser og Kommissioner. Der findes 10 permanente Studiekommissioner, som omhandler alle Spørgsmaal, der angaar Kvinder — lige fra Troens Forsvar og Udbredelse, til Kvinden i Hjemmet, i Industrien, i Videnskaben og i det offentlige Liv.

Spørgeskemaer udsendes til alle de tilsluttede Forbund, og Besvarelserne samles ved Kongressen i Rom, der finder Sted hvert 4. Aar. Pius XI havde ønsket denne Arbejdsmetode for at faa et klart Billede af katolske Kvinders Stilling, Vanskeligheder og Rettigheder Verden over. Efter hver Kongresdag lod han sig om Aftenen forelægge Resultatet af Dagens Arbejde. I det hele taget fik vi vore Direktiver direkte fra Paven, og ofte greb han selv personlig ind i Arbejdet. Da saaledes Fru Backer var blevet Formand for det norske Forbund — men stadig stod som Generalsekretær i I. C. W. — nægtede Paven sin Tilladelse til, at Forbundet blev tilsluttet den internatio-

nale Union. Det varede to Aar, inden Fru Backer kunde afvikle sit Embede — og først da blev Norges Forbund tilsluttet.

Det ungarske Kvindeforbund bestod en Tid baade af Katoliker og Protestanter — og ønskede at blive tilsluttet Unionen. Paven nægtede det trods Biskoppens direkte Henvendelse, og de katolske Kvinder maatte danne et rent katolsk Forbund.

I Folkeforbundet og det Internationale Arbejdsbureau havde den neutrale Kvindebevægelse stor Indflydelse. Vi ønskede ikke, at de skulde tale paa katolske Kvinders Vegne, og vilde derfor selv gerne som Organisation repræsenteres i Folkeforbundet. Men Paven nægtede sin Tilladelse. Først efter i 3 Aar at have fornyet vore Henvendelser til den hellige Fader, gav han sin Tilladelse, idet han sagde, at nu var Øjeblikket kommet. Vi har derefter været repræsenteret i alle de Kommissioner, der behandler Kvinder og Kvinders Arbejde, og det var første Gang, de katolske Synspunkter kom offentlig frem indenfor Folkeforbundet.

Pius XI tog ligeledes Initiativet til personlig at udsende vor Generalrepræsentant og Formanden for Ungdomssektionen til Sydamerika, for der at organisere de katolske Kvinder. Han udsendte

dem ogsaa paa en Rejse til Indien, Kina, Japan og Australien.

Jeg haaber, at jeg i det Rids, jeg har søgt at tegne af vor Virksomhed og de Opgaver, Forbundet har taget op, har formaaet at gengive de Retningslinier, som vi har fulgt, og den Aand, der har besjælet baade den internationale Union og vort lille Forbund.

Det er vor elskede afdøde Pave Pius XI's Aand — den store Pave, der ønskede at se den katolske Kvinde paa Højde med sin Tids Krav, hvad enten hendes Plads er ved Hjemmets Arne som Hustru, Moder eller Datter, paa Arbejdspladsen eller i det offentlige Liv. Pave Pius formanede hende til at dygtiggøre sig og være sig sit Ansvar bevidst over for sig selv, over for Kirken, Hjemmet og Samfundet. Saa at hun gennemtrængt af Kristi Kærligheds Aand, som Kirkens Datter blev i Stand til at yde sin fulde Indsats i Ydmyghed, men ogsaa i Retfærdighed, med Opofrelse og Hengivenhed, men ogsaa med Forstand og Klogskab. Vi haaber og beder Kristus vor Herre og hans hellige Moder om, at dette ogsaa maa blive Retningslinierne for den nye Styrelse, der skal vælges paa denne Generalforsamling. Og saa vil jeg gerne slutte med vort Valgsprog: LOVET VÆRE JESUS KRISTUS!

Over Vatikanets Radio

Rettelse: Aftenprogrammet er saaledes:

Mand., Torsd.: Kl. 20: Holl., Kl. 20½: Ital., Kl. 21: Polsk.

Tirsd., Fred.: Kl. 20: Eng., Kl. 20½: Tysk.

Onsd., Lørd.: Kl. 20: Fransk, Kl. 20½: *)Fr., Kl. 21: Spansk.

*) 19,84 m Bølgelængde.

*

Vatikanstaten: Hans Hellighed Paven, der lige er vendt tilbage fra sin Sommerresidens i Castel Gandolfo, holdt en Tale ved Kirkens højeste Domstols Aabningsmøde. »Sacra Rota« — saadan hedder den — behandler især Ægteskabsager i sidste Instans.

Pius XII sagde bl. a.: Det stadig voksende Antal af Ægteskabsprocedurer viser ganske vist Kirkens stadig voksende Rige og Autoritet, men det tyder ogsaa paa en stadig større Letsindighed, ond Vilje og Svig i saa vigtig en Sag. Den høje Domstols Forsigtighed og Strenghed tjener til Ære for Kirken, og dens Udtalelser gør ingen Forskel paa rige eller fattige, store eller smaa. Den ser ikke paa Lidenskab eller Penge. Alt sker gratis.

Italien: Legionærer fra Spanien har foræret Vaabenfællerne en Statue af Vor Frue af Loreto (Fly-

vernes Værnehelgen), der nu paa en særlig Flyvemaskine vil blive bragt til Spanien fra Brindisi.

Böhmen: De ny Forhold har ført til en Revision i Kirkeprovinserne: Böhmen for sig med sine 60 pCt. Katoliker og Mähren med 85 pCt.

Irland: 430 Overlevende fra den torpederede Dampner »Athenia« landede ved den lille irske By Galway. En protestantisk gejstlig, der var ombord paa den danske Dampner »Knut Hansen«, skrev begejstret om den rørende Næstekærlighed, der udvistes uden Hensyn til Tro eller Nationalitet, »... det var vidunderligt; og jeg haaber det vil blive vor Kirke bekendt, hvad vi skylder denne katolske Befolkning«.

Frankrig: Kardinal Verdier har i Paris holdt en pontifikal Sjelmesse for de faldne Polakker, og i Lille har Kardinal Liénart læst en hellig Messe for Polen.

Italien: Sankt Frans af Assisi er blevet fejret over hele Landet som dets særlige Værnehelgen. Kardinal Salotti holdt Pontifikalmessen i Assisis tredobbelte Kirke foran Helgenens Grav, og talte under Messen om den hellige Frans' sociale Mission i Italien og Verden.

Ved denne Lejlighed blev der tændt en kunstnerisk udført Votivlampe, skænket af alle Italiens Kommuner. Paven sendte gennem Statssekretæren sin Velsignelse til Mødet.

N.B. Den 21. Okt., Aftenen før Missionssøndagen, vil som meddelt Kardinal Fumasoni-Biondi tale paa Engelsk til de amerikan-

ske Katoliker. Dette sker paa 19,84 Meters Bølge og bliver transmitteret af Amerikas National Broadcasting Stationer.

Samme Aften vil Mons. Celso Costantini tale paa Italiensk Kl. 20,30 til Verdens Katoliker. Det vil straks blive sendt paa flere Sprog, og sendes paa den sædvanlige Bølgelængde: 48,47 m.

til Pater Sialm for hans beredvilige Støtte og kloge, besindige Raad.

Til Aftenens Dirigent valgtes Fru J. Stampe-Feddersen.

Efter Navneopraabet aflagde Formanden sin Beretning, som findes andetsteds i Bladet.

Forstanderinde Frk. A. M. Speyer bad derefter om Ordet og udtalte, at da hun nu baade ved Formidagsmødet og i Aften af Formandens egen Mund havde hørt, at hun nedlagde sit Hverv, vilde hun have Lov til at bringe Fru Ramsing en dybtfølt Tak for hendes store uegennyttige Arbejde. Frk. Speyer fremhævede især, hvad det havde betydet baade for hende selv og for andre, at de i deres Formand altid havde haft et lysende Eksempel paa Ydmyghed, Fromhed og Klogskab. »Naar vi stampe og var vrede over Modgangen, bøjede du ydmygt dit Hoved. Du har kun villet gaa Guds Vej.« Videre udtalte Frk. Speyer, at da man havde set, det kneb med at faa Pengene til at slaa til »til de tusind rødternede Smaapiger«, havde nogle Venner sat sig i Spidsen for en Indsamling til Trørødhed. Netop iaar var Maalet naaet: 20.000 Kr. Selv skulde Formanden altsaa desværre ikke have Glæden af at nyde de første Renter — men Frk. Speyer sluttede sin varme, smukke Tak med at bede Fru Ramsing modtage Pengene og give dem til den nye Styrelse.

Frk. Ellis Tardini takkede paa de unges Vegne, og særlig for de unge, der har tilbragt saa mange rige Somre paa Trørødhed. »Der er maaske nok andre, der kan føre Arbejdet videre, men en Lillemor faar vi aldrig igen.«

Kassereren Fru Mathilde Lohrer aflagde derefter Regnskab, for hvilket der blev givet Decharge.

Biskoppens Tale

Hans Excellence takkede først Fru Ramsing for hendes opfrendte, dygtige Arbejde og udtalte, at

Danmarks katolske Kvindesforbunds

6. LANDSMØDE

Søndag den 1. Oktober afholdtes D. K. K. F.s 6. Landsmøde. Grundet paa de urolige Tider var det forberedt i Stilhed og uden megen Førømtale — og saa var der dog mødt flere end nogensinde. 68 Tilidsmænd var anmeldt, og af Provinsbyer var Odense, Aarhus, Holbæk og Roskilde repræsenteret.

Dagen begyndte med Messe og Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke. Pater Sialm talte for sidste Gang til Forbundet. For sidste Gang, fordi Pateren ved dette Landsmøde nedlægger sit mangeaarige Hverv som D. K. K. F.s gejstlige Raadgiver. Pater Sialm talte i varme Ord om Forbundets Betydning og opfordrede kraftigt alle katolske Kvinder til at blive Medlemmer og opgive deres smaa Særinteresser for at vie deres Kræfter til en samlet fælles Aktion.

Kl. 10½ samledes Styrelsen, Tilidsmænd og Formænd til Tilidsmandsmøde i Stenosgade.

Efter Formandens hjertelige Velkomstord, der rummede en særlig Tak til Gæsterne fra Provinsen, aflagde de tilsluttede Foreninger Beretning om deres Arbejde og Virksomhed siden sidste Landsmøde. Der var mange fyldige og interessante Rapporter, og det er umu-

ligt at fremhæve den ene for den anden. For Provinsens Vedkommende ligger Aarhus dog smukt i Spidsen. Der udfoldes en utrolig livlig og frugtbringende Aktivitet i den Bys Foreningsliv.

Efter Formandens Redegørelse for Grunden til den nuværende Styrelsens Afgang, tog Frk. Gudrun Strøm, Aarhus, Ordet, og bragte Fru Ramsing en varm Tak for hendes energiske, kloge og uegennyttige Arbejde. Henvendt til Forsamlingen foreslog Frk. Strøm derefter, at Fru Ramsing som en ringe Tak udnævntes til Æresmedlem af Forbundet. Dette Forslag hilstes med langvarigt Bifald, og Formanden takkede bevæget for den viste Tillid og Kærlighed.

Ved den efterfølgende Frokost hos »Ritz« deltog 55 Medlemmer, bl. a. alle de tilreisende Gæster.

Generalforsamlingen

afholdtes samme Aften Kl. 7,15 i Sct. Knuds Sal i Stenosgade. Hs. Exc. Biskoppen og flere gejstlige var til Stede, og ca. 150 Medlemmer havde givet Møde.

Formanden takkede Biskoppen, fordi han ved sin Tilstedeværelse viste sin Interesse for Forbundet og rettede saa paa egne og Bestyrelsens Vegne en ganske særlig Tak

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Roserørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

55% Voxlys til Kirkebrug

Saalænge Lager haves, kan jeg levere Voxlys til den gamle billige Pris (6 Kr. pr. kg). De bør købe nu, da der sikkert bliver Knaphed og store Priser. Ring og meddel hvilke Dimensioner De bruger. Tidligere Købere har fortrinsvis Ret.

Ivan Jørgensen, Husmandsvej 2
Taastrup . Telefon 363

Køb hos vore

Annoncører

han gennem Formandens Beretning havde faaet klart Indtryk af den store Indsats, Forbundet med Fru Ramsing har ydet. Det var uden for al Tvivl, fortsatte Biskoppen, at hele dette Arbejde, der var udført paa saa god og intelligent Maade, vilde bære megen Frugt, og Vikariatet skylder Fru Ramsing stor Tak.

Dernæst gik Biskoppen over til at omtale visse indre Anliggender indenfor den katolske Menighed.

Angaaende vort Medlemsblad, som nu er gaaet ind, udtrykte Biskoppen sin Tak, fordi Forbundet havde bøjet sig for hans Ønske om, at alle katolske Blade skulde samles under eet, og det var en Selvfølge, at D. K. K. F. altid vilde kunne nyde udstrakt Gæstfrihed i Fællesbladet.

Biskoppen sluttede med at bede den nye Styrelse føre Forbundet videre i den samme gode Aand, for selv om nye Kræfter jo gerne vil lave om paa Tingene, saa er Tiderne ikke til at gøre større Forandringer.

Inden Hans Excellence forlod Generalforsamlingen, gav han de tilstedeværende sin Velsignelse.

Under Mødet indløb to Telegrammer. Et fra Styrelsen for det norske Forbund, og et fra Fru Backer.

Næste Punkt paa Dagsordenen var Valg af den nye Styrelse. Det foregik ved hemmelig, skriftlig Afstemning.

Mens Stemmesedlerne blev talt op, aflagde Frk. Gudrun Strøm Beretning om Læsekredden, hvorefter hun opfordrede Forsamlingen til at udnævne den afgaaede Formand til Æresmedlem. (Eenstemmig Bifald).

Fru Helga Tardini takkede Frk. Ulla Andersen for hendes uforlignelige Sekretærarbejde og navnlig for hendes Indsats ved Udgivelsen af Sangbogen og Kalenderen.

Hertil føjede hun en varm Tak til Fru Lohrer for hendes store vederlagsfri Arbejde som Kasserer, idet hun smilende sluttede: Stillingerne i Forbundet er ikke lukrative!

Da Optællingen af Stemmer imidlertid var tilendebragt, oplæste Dirigenten Navnene paa den nye Styrelse, som straks trak sig tilbage for at konstituere sig.

Resultatet blev:
Formand: Fru L. Sutermeister Feyring.

Næstformand: Grevinde E. Scheel.

Kasserer: Frk. Lagner Jensen.
Sekretær: Frk. Lillian Hastrup.
Korr. Sekretær: Fru Astrid Holst.
Uden Portefeuille: Fru S. Steiner, Frk. Birgitte West, Frk. Ellis Tardini, Frk. Ellen Spetzler.

Mødet sluttede med, at den nye Formand forelagde sit Arbejdsprogram, hvortil vi vender tilbage i næste Nummer.

ARBEJDET FOR JØDERNE

Det katolske Israelsgilde

Siden Gildet i Fjor Efteraar udsendte sin Beretning, er der ikke sket noget særligt, men Bønforeningen lader regelmæssigt sin maanedlige Messe læse; vi havde vor Time i Jesu Hjerter Kirke Fastelavnssøndag, og den sidste Søndag i Maanednen er stadig vor Dag i Benediktinerindernes Kirke, hvor det Allerhelligste er udstillet i Bønforeningens Intention — men besøgt af faa eller ingen af vore Medlemmer. Livets Krav er mange og store, hver af os har sit at passe, saa det er godt, at Søstrene er der, men mon dog ikke det var til Gavn, om vi lidt efter lidt fandt ud i Klosterkirken?

Netop nu trænges der til Bøn for Israel, til Bøn for de fordrevne Israeliter, der er udjagede af det Land, der ikke vil taale dem indenfor sine Grænser. Daglig erfarer jeg, hvor svært de har det — at de undertiden er døbt, betyder intet for deres Hjemland. Tunge Skæbner: Intet Levebrød, Ægtefæller og Børn maa leve adskilt fra hinanden, er Hustruen Arier tvinges hun til lovformelig Skilsmisse fra Manden. Den, der har læst Jac. Lund-Tangens »Spærrede Grænser« (De unges Forlag) forstaa, hvor haard Flygtningenes Lod er og ønsker den Bog læst af alle.

»Penge behøves«, skrev Mother Emerentia i sin Tid til mig om Israelsmissionen, »men meget mere Bøn, Interesse og Sympati«, og det er da ogsaa det sidste, jeg beder om nu, ikke blot af Israelsgildets Medlemmer, men af alle, alle! Pengespørgsmaalet vil der andetsteds blive gjort Rede for paa »Den katolske Kirkes Flygtninge-Komité«s Vegne, men Forbønnen, der skal bane Vej for alt: de nødvendige Midler, Interesse og Sympati, den

er saa umaadelig paakrævet. Disse Mennesker har mistet alt, hvad vi Mennesker kan trænge til for at leve lykkeligt paa Jorden. Vi kan i hvert Fald ikke dømme dem, naar de taler om Selvmord, i Fald de bliver udvist (de taler ogsaa om det danske Folks *enestaaende* Gæstfrihed), men vi maa ved vor Bøn søge at forhindre, at deres Lidelser igen skal begynde og maa ske blive evige.

Dette er Israelsvennernes særlige Opgave nu. Samtidig maa vi naturligvis bede om Omvendelse, thi det at blive Katolik giver Livet Indhold for dem som for os alle, og giver dem den Ballast, der kan bære ud over alle Vanskeligheder. Og møder De en Dag en af dem, saa vis ham (eller hende) sand Kristenkærlighed, tag dem hjem i Deres Bolig, lad dem nyde godt af et Hjemmes Hygge. »Vi har kun lidt at undvære af nu,« siger man, men Enkens Krus bliver aldrig tomt, naar hun byder Profeternes Stammebrøder deraf.

Verner Stabehl.

Emigrantarbejdet

I Sommerens og Efteraarets Løb har Komitéen arbejdet jævnt og støt for at afhjælpe en Del af den Nød, der findes blandt døbt, landflygtige Jøder og deres Paarørende. Nogle er emigreret, een til Australien, een til Amerika og andre til Lande her i Europa. Dette betyder som Regel, at vi i Samraad med de andre bestaaende Komitéer yder vor Hjælp til Billetterne. Desuden betaler vi Hjælp til Huslejen for enkelte Familiers Vedkommende, men den daglige Hjælp, vi først og fremmest yder, er Bøspisningen. Fra Komitéens Start og indtil nu har vi uddelt Spisekort, der gav Adgang til Middagsmad i

Sophus Sørensen

BOGBINDERI

Niels Hemmingsøns-gade 6
Sct. Knuds Skoles Bogbinder

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen

stateaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs-gade 34-36

Tlf. 778 - 728

E. Rubows' Eftf.

Kongelig Hofbager

Fuldkornsbrød

Vimmelskafte 37, Cent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning

Køb hos vore Annoncører

Spiserrestauranten, Vesterbrogade 40. Indehaveren, Restauratør Petersen, har med stor Forstaaelse af Arbejdet velvilligt givet os en betydelig Rabat paa Middagskortene, men paa Grund af Prisstigningerne har det fra den 1. ds. været nødvendigt for ham at forhøje Priserne. Vi stod da overfor den Mulighed at maatte indskrænke Middagsmaaltiderne. Hvad skulde vi gøre? Vi henvendte os til St. Josefsøstrene, og det viste sig, at man der stod med den største Forstaaelse og Interesse for at hjælpe: vi kan nu henvise bestemte Familier dagligt til den franske Skole paa Frederiksberg og St. Josefs Hospital i Griffenfeldtsgade, og det vil i Praksis sige, at vi kan sikre flere nødstedte Familier varm Mad en Gang dagligt og desuden Smørbrød med hjem! Vi vil gerne ogsaa her sige en meget hjertelig Tak for denne Haandsrækning!

St. Elisabethsøstrene hjælper en Familie paa Amager, paa Rygaard har man huset *landflygtige* unge Piger, som Komitéen intet Hjem havde til. Allevegne har vi mødt aabne Hjerter og god Vilje til at hjælpe os i Emigrantarbejdet. Mange private har givet os Penge og Tøj, og alt omsættes hurtigt og gaar direkte til det Formaal, det er bestemt for. Vi ved, at der er megen Fattigdom i Danmark, og at vi i vort Arbejde ikke maa fortrænge nogen anden Hjælp, men udelukkende er henvist til at tage imod det, vore Medkristne kan undvære udover de øvrige Krav. Men vi ser ogsaa, hvordan Mennesker hjælpes igennem en trøstesløs Krise, vi ser dem rette sig, naar de igen faar Mad hver Dag, faar Tøj, planlægger Rejsen til det Land, der kan og vil modtage dem, og vi oplever at sige Farvel med baade Glæde og Vemod: *Glæde* over, at et Land giver Arbejdsmuligheder og Tryghed, — *Vemod*, fordi vi kom til at holde af vore fremmede Brødre og Søstre og vil savne dem.

Vi anbefaler Emigrantarbejdet til vore Trosfællers Forbøn, vi beder selv om at maatte udføre Arbejdet, baade det materielle og det aandelige, i Kristi Aand og under Hans Førelse.

For Komitéen:

Liliowitz.

Indsamlingen

Den katolske Kirkes Flygtningekomité har med Tak modtaget:

	Kr.
Frk. K. L.	40.00
Kuponsalg v. Frk. B. Perch	115.50
A. L.	30.00
Anonymt ved Fru L.	10.00
Kuponsalg v. H. B.	5.00
Tidligere indkom	6784.51

Ialt ... 6985.01

Jagtvejsklosterets 25 Aar

I Søndags fejredes i al Stilhed 25 Aars Dagen for Indvielsen af Klosteret paa Jagtvej, den 8. Oktober 1914, — medens den gamle Stifterinde, Moder *Birgitta v. Wacken*, laa syg paa St. Josefs Hospital efter et farligt Fald ned ad en Trappe. Nu er hun dog i god Bedring.

Dette Jubilæum har ikke helt den samme Betydning som et Klosterjubilæum plejer at have, idet Søstrene som bekendt for 3 Aar siden gik over til Benediktinerordenen. Dog betyder dette ikke et Brud paa deres Klosterliv, men en Fortsættelse i dybere og skønnere Form, paa højere Plan. — Derfor har vi endnu større Grund til inderligt at takke Gud for hans kærlige Førelse i disse 25 Aar. En særlig Tak skal ogsaa paa dette Sted rettes til vor gamle Moder *Birgitta*, der gav alt, hvad hun ejede for Stiftelsen af dette Kloster, — ikke blot sin store Formue, men endnu mere sit rige Hjertes Kærlighed og Omhu.

Vi takker i samme Maal R. Pater *Wolfgang Czernin O. S. B.*, der blev den anden Stifter af vort Kloster. Vi takker ham og de benediktinske Medsøstre fra Frauen Chiemsee især vor unge Priorinde, Moder *Margarita Hertel*, for den opofrende Flid, hvormed de har indplantet og hæget om dette benediktinske Liv, der udgør vor Lykke.

De »gamle« Søstre.

Fest hos Lioba-Søstrene

Den hellige Liobas Festdag, 28. Septbr., blev fejret paa dobbelt Vis hos Lioba-Benediktinerinderne i Ordrup. Søster *Claudia*, Assens, af lagde evige Løfter, og der blev for første Gang læst Messe i Søstrenes Kapel.

Det var reciteret Messe læst af Biskoppen. Altret i det lyse og enkle Kapel er simpelthen et Bord, bag hvilket Præsten staar, *vendt mod Menigheden*. Man glædede sig over at have Lov at svare med i Biskoppens Messe og kunde ikke undgaa at komme til at tænke paa Apostelkirken.

Inden Løfteafleggelsen talte Biskoppen, som altid om Love og Fakta i Naadens Rige, der er saa langt vigtigere end alt det, vi let tror betyder Alverden: Hvad der sker i Guds Rige staar ikke at læse i Avispalter og Statistik. Men det, at et Menneske overgiver sig helt til Gud er en Begivenhed med vidtrækkende Konsekvens — en betydningsfuld *Sejr for Gud*. Og vi kan alle være med til at fremme Guds Vilje ved hver især at blive bedre Kristne.

Den Snes lykkelige Mennesker, der var til Stede, takker for en

smuk Oplevelse og ønsker Lioba-søstrene gode Kaar for Fremtidens Arbejde. C. S.

Festen for Aarets katolske Russer

Under Overværelse af Biskoppen holdt A. C. Onsdag d. 4. Okt. sin Rusfest. En talrig Skare Akademikere — 52 ialt — var mødt op for at byde deres 6 unge akademiske Brødre og Søstre velkomne. Pastor *Geertz-Hansen* holdt Rustalen, en meget elegant Tale, som munde ud i en Appel om at søge Visdom og ikke lade sig nøje med Kulsviertro.

Efter at Politiadvokat *Lotinga* havde budt Biskoppen velkommen i A. C. som »Rus«, da det var første Gang, at Biskoppen, som jo har dansk akademisk Grad, var der, talte Biskoppen. Biskoppen henstillede indtrængende til os at yde vort bedste for at skabe et godt Samarbejde; bad os om at sætte personlige Stridigheder og Antipatier til Side for at samles om det fælles store Maal, vor Kirkes Sag, og endte med at understrege Akademikernes Betydning i dette Arbejde.

Disse manende Ord gjorde stort Indtryk paa Forsamlingen. — Som Aftenens Magister bibendi for den superbe punchebowle talte stud. polyt. *Guldager* for Damerne og fremhævede det gammeldags Kvindeideal, et Ideal, som dog syntes svært at definere! — A. C. kunde paany føje en vellykket Fest til sine mange tidligere.

Børneenquæten

(fortsat fra Side 309)

Det er vort Haab, at denne Enquête maa have forøget Interessen for den katolske Børneopdragelse, hvoraf Kirkens Fremtid i Danmark afhænger.

Redaktøren har besluttet at opfylde det Ønske, som en af Indsenderne fremsatte: at der i vort Blad reserveres en særlig Plads for Artikler om katolsk Børneopdragelse. Der vil blive oprettet en Rubrik med Titlen »*Far, Mor og Børn*«; den vil fremkomme en Gang om Maa-neden. Indenfor denne bliver der en særlig »Spørgeskasse« vedrørende disse Problemer. Hvis det ønskes, kan Spørgsmaalene besvares *personligt* i Stedet for Optagelse i Bladet. Allerede i førstkommande Nummer vil den nye Rubrik figurere. *Cay Benzon.*

Oplevelser i Efteraarsnatten

Den aarlige store Styrkeprøve mellem Divisionens forskellige Patruljer, Kurerløbet, fandt i Aar Sted Lørdag Nat og Søndag den 16.—17. September. Løbet var lagt af Frater *Georg Heggum* og blev fra først til sidst Succes. Ialt deltog 15 Hold, der kom fra Divisionens forskellige Troppe — I' Absalon (endda med et Par raske Gutter helt fra Helsingør), II' Absalon, St. Ansgar, St. Laurentii fra Roskilde og St. Paul fra Taastrup.

I Tiden fra Kl. 20—23 startede disse 15 Hold paa Cykle fra Stenosgade for at begive sig ud paa de Eventyr, der ventede paa ubekendte Veje og Steder i den mørke Nat, hvor Blæsten tumlede sig frit og forøgede Bakkernes Ubehageligheder.

Og saa trampede de i Pedalerne — til Frederiksdal, hvor Oppakningerne skulde transporteres over

et Vandløb ved Hjælp af Redningsreb, og til Søllerød, hvor Navnet paa Overnatningsstedet blev morsset med Lygte, og hvor der paa et Kort skulde aftegnes 15 af alle Himlens mange Stjerner, der netop den Aften blinkede straalende og klare.

Endnu ventede en Overraskelse; ved Gøngehuse skulde der — alene ved Hjælp af en Tændstik — opmaales 10 Meter paa Vejen. Prøv det en Gang, — det giver Motion.

Endelig til Overnatningsstedet, Bakkegaarden ved Sjølsø, hvor den velfortjente Hvile ventede i Lade og Stald.

Søndag Morgen startedes der efter Messen til Spejderkorpsets store Hytte »Gilwell-Hytten« ved Støredam. Her var Meldingen skrevet med Mælk og kom først frem ved Ophedning.

Saa til Lillerød, hvor der ventede en af de Intelligens-Køreplans-

opgaver, som Divisionschefen er saa stærk i, siden Wood-craft Opgave med Indsamling af Vandplanter i Mosen ved Vassingørød og til sidst, efter en blodig Samariteropgave, naaedes Stenosgade, hvor den obligate Kop Kaffe med Basser ventede ovenpaa Anstrengelserne.

Deltagerne var fordelt i tre Aldersklasser, og Løbets Resultat blev, at II' Absalon Trop besatte 1ste Pladserne i alle tre Klasser ved 5., 3. og 4. Patrulje under Ledelse af henholdsvis *Tage Klevin*, *Bjørn Andresen* og *Cato Simonsen*.

Af Holdene fra de andre Troppe hævdede bl. a. I' Absalons Glentepatrulje sig smukt, baade hvad Kørsel og Opgaver angaar, og naaede op paa et samlet Pointsantal af 231. Det vindende Hold i samme Aldersklasse havde 252.

Imidlertid er der jo Kurerløb igen om et Aar, og til den Tid vil der starte endnu flere Hold end i Aar, ligesom ogsaa den spejdermæssige Dygtighed vil være endnu bedre. Om hvorledes dette vil ske, kan man læse i Katolsk Ugeblads næste Nummer.

Alf Simonsen.

<p>AABENRAA</p> <p><i>Brødrene Jensens</i></p> <p>Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>HELSINGØR</p> <p>Auto Shop</p> <p>aut. Chevrolet Forhandler Marienl. Allé 3 . Tlf. 850</p> <p>Reparationer</p>	<p>KØGE</p> <p>SPIS</p> <p>Føellesbageriets Brød</p> <p>Telefon 290</p>
<p>AALBORG</p> <p>C. Andersen & Søn</p> <p>Dannebrogsgade 6 . Telefon 698</p> <p>Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p>Maskinsnedkeriet »Godthaab«</p> <p>R. ANDERSEN</p> <p>Sudergade 13 Telefon 144</p>	<p>MARIBO</p> <p>Richard Bech</p> <p>»KONKURRENTEN«</p> <p>Manufaktur . Herretøj Skøj . Trikotage</p>
<p>HELSINGØR</p> <p>Svend Mortensen</p> <p>elektr. Installatør</p> <p>Belysning . Radio Stjernegade 30 . Telf. 987 Leverandør</p>	<p>Kaas & Sørensen</p> <p>Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR</p> <p>Telefoner: 39 - 1139 - 575</p> <p>Kul, Koks, Brænde og Briketter</p>	<p>Aktieselskabet Maribo Trælasthandel</p> <p>Trælast og Faxekalk</p> <p>Bandholm: Telefon 50 Maribo: Telefon 109</p>
<p>HORSENS</p> <p>CHR. LUND</p> <p>MALERMESTER</p> <p>Bygningsarbejde</p> <p>Telefon 166</p>		<p>SVENDBORG</p> <p>A/s L. Lange & Co.</p> <p>OVNE</p> <p>Svendborg Telf. 45</p>
<p>Horsens Textil Lager A/s</p> <p>Manufaktur</p> <p>Søndergade 10, Tlf. 61</p> <p>Leverandør til katolsk Menighed</p>		<p>C. Hansen</p> <p>BAGERI & CONDITORI</p> <p>Møllergade 67 . Telefon 1258</p> <p>Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>

Pladsmangel

Paa Grund af overvældende Stofmængde er i denne Uge desværre udgaaet: Novellen, Romanen, Bog-siden, en Række Læserbreve samt en Maanedsberegning fra »Unio« og nogle Billeder. Vi beder undskyldte og anmoder indtrængende om ikke deraf at tage Anledning til mindre flittig Brevveksling med Ugebladet. Vi skal nok klare Problemerne.

Unio

Lørdag d. 21. Oktober Kl. 20½ prc. i »Palais de Noblesse«, Amalieg. 16. Stor Filmsforestilling v. Hr. Helge Urban Bendix. — Af Programmet fremhæves:

1. En Kamp mellem en Brilleslange og et Desmerdyr.
2. Mickey Mouse blandt arabiske Røvere.
3. Et lille Farveglimt fra Italien.
4. Straffefangen Chaplin (en af Chaplins første Film — ustyrlig morsom).

Grammofoncauseri: »Stockholm — Motala«.

Pater J. Wolfisberg S. J.: »Da

Retræter var moderne«. Fælles Kaffebord à 1,10 Kr. Billetter à 0,75 Kr. (for Gæster) og 0,50 (for Medlemmer) faas hos Foreningens Medlemmer og i »Katolsk Boghandel«.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 14. ds. Kl. 20: Kreds-møderne om Ægteskabets Sakra-mente udskydes til næste Gang. Nu paa Lørdag vil Hr. Verner Stabehl holde Foredrag med Lysbilleder fra mange Lande.

Gurli Lange og Niels Frederiksen har »de 2 Minutter« og Erik Ellyton vil spørge »Hvem ved hvad?«

Søndag d. 22. ds.: Ud at gaa med K. U. K. Vi kommunikerer i 8½-Messen i Stenosgade. Kaffe kan bagefter indtages i »Hallen«. Start fra Stenosgade Kl. 10 til Klampen-

borg, Dyrehaven og Frokost paa »Fortunen« ca. 12,30—13,30. Her kan Efternølere støde til, og de kan for at komme hurtigere frem benytte Rutebilen fra Klampenborg til Fortunen. Paa Gensyn.

Katolsk Ungdoms Klub.

Gudstjenester

Hørsholm. St. Hans Kapel. Hver Søndag Messe Kl. 9. Skriftemaal fra Kl. 8,30 til 8,55.

Trørød. Sønd. 15. Oktober Kl. 9, Gudstjeneste.

Retræte for Damer

I Tiden fra Tirsdag d. 17. Oktober til Lørdag d. 21. Oktober efter Messen holdes en lukket Retræte for Damer i Assumptionsklosteret paa Rygaard. Opholdet koster alt iberegnet 10 Kr. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker ved Henvendelse til Rektoren i Stenosgade eller Forstanderinden paa Rygaard.

Aarhus Sogn

Aarhus By

- Kl. 7: Stille Messe.
- Kl. 8: Sangmesse m. Præd.
- Kl. 10: Højmesse m. Præd.
- Kl. 14,30: Andagt.

Paa Hospitalet:

- Kl. 6: Stille Messe.

Møder:

Studiekredsen for Damer begynder igen Fredag d. 13. ds. Kl. 20. Emne: Messeofret.

Onsdag: Kongr. »Reg. Virginum«. — Samme Aften: Studiekreds for Mænd.

Torsdag: Rosenkranskongr. Møde for ugifte unge Mænd.

Aarhus Opland

O d d e r:

- Kl. 9,15: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Pindstrup:

Kl. 9: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Kl. 14: Undervisning.

Kl. 15: Andagt.

Møder i København

Brønshøj Menighed. Torsd. d. 19. Okt. Kl. 20, Foredrag i Kirken: »Kan enhver fortolke Bibelen?« — Fred. 20. Okt. Kl. 20. Knud Lavards Broderskab. Kort Andagt i Kirken. Derefter Diskussion i Forsamlings-salen: »Hvorfor er Ægteskabet uoploseligt?«

»Apostlenes Dronning«. Mand. 16. Okt. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 19. Okt. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 16. Okt. intel Møde.

Birgitlaforeningen. Onsdag 18. Okt. Kl. 20, Navnefest: Musik — munter Underholdning — Kaffe-bord. Alle unge Piger fra Nørrebro Sogn er velkomne.

»Stella Matutina«. Torsd. 19. Okt. Kl. 20, Møde i Institut Jeanne d'Arc.

Sygeplejeelever

Endnu et Par Stillinger som Sygeplejeelever ved St. Elisabeths Hospital er ledige. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet, dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er to Læger og en Sygeplejerske. Efter endt Uddannelse og bestaaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejerske. Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger af saavel katolsk som protestantisk Trosbekendelse. Alle nærmere Oplysninger kan faas ved snarlig Henvendelse til Skolens Forstan-der, Overkirurg Frode Rydgaard. Ansøgningsblanketter faas paa Hos-pitalet.

NAKSKOV

Alle Sorter Brændsel til Kakkelovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter

A-S Naskov Kullimport Telefon Nr. 17

Leverandør til den katolske Kirke

Julius M. C. Olsen

Gær, Korn
Mel, Gryn

TELEFON 594

Frederik Hansen

Blikkenslagermester

Vejlegade 12, Tlf. 388

RANDERS

Knud Petersen Slagtermester

Leverandør til Sct. Josephs Hospital
Dronningborg . Tlf. 649 . 1. Kl.s Kod og Pølses

SLAGELSE

Køb Mælk fra Andelsmejeriet

Telefon 1636 . Vogne overalt i Byen

Landsogn

Leverandør til Børnehjemmet

„Tvang og Trang“ og saa videre ...

Det er altid morsomt at træffe gamle Elever og at høre om, hvordan de har klaret sig i Livet. En Dag havde jeg uventet truffet en af mine Gutter fra Skoleklassen, en høj, velklædt og munter Herre. Han har en god Stilling, er gift og er Fader til et dejligt Barn. Han synes isærlig Grad at have haft Heldet med sig.

Ret udførligt gav han mig Besked om sit Arbejde og sit Hjem, og det var altsammen interessant og fornøjeligt. Men saa kunde jeg ikke lade være med at spørge, om han stadig var ivrig Katolik. Hans Ansigtstryk ændredes ubetydeligt, da han svarede, at han kom i Kirken af og til, men »ikke sandt, det skal jo ikke være en *Tvang?*«

»Staar det saa sløjt til med dig?« tænkte jeg ved mig selv. Det er altid et meget daarligt Tegn, naar en Katolik begynder at tale om »Tvang«. (Jeg er bange for, at der aldrig ligger en ærlig Mening bag ved det Ord i denne Forbindelse. Det er saa udpræget en Undskyldningsglose).

— Naa, der er vel heller ingen Fare for, at nogen kommer med Vold og Magt og haler dig til Kirke?

— Næ, men Kirken siger jo, at det er en *Pligt* at gaa til Søndagsmesse. Og det er noget, jeg ikke rigtig kan med ...

— Forhaabentlig føler du ikke dine andre Pligter som en smertelig *Tvang*: Pligten til Arbejde, til at drage Omsorg for din Hustru og dit Barn, til at opretholde dit Legeme.

— Jamen, det er da noget ganske andet.

— Se, det er netop Ulykken, at det føles som noget ganske andet. Jeg vil tro, at du begynder din Arbejdsdag med Glæde, at det er en meget kær Pligt for dig at tænke paa alle de Ting, din Hustru og dit Barn trænger til, og du finder det næppe besværligt at sikre dig dine legemlige Fornødenheder. Og dog kunde man lige saa gerne kalde alt dette for *Tvang*. For det er jo Ting, du *skal*. Og det vilde gaa dig meget ilde, hvis du ikke sørgede derfor. Den, der mener noget alvorligt med sin Religion, kan aldrig føle det som en *Tvang* at skulle tage Del i den vigtigste Form for Gudsdyrkelse. Selv om han den ene eller anden Gang ikke netop er oplagt til at gaa i Kirke, vil han alligevel overvinde sig for at yde Gud, hvad der tilkommer Gud: Tilbedelse og Tak. Og sik-

re sin Sjæl, hvad den ikke kan undvære: Guds Naade.

— Jo, men er der ikke noget om, at man skal føle *Trang* for at gøre det. (»Nu gaar det som det skal,« tænker jeg ved mig selv. Naar der bliver sagt »Trang« i Stedet for »Tvang«, er det absolut et Fremskridt, selv om ogsaa dette er et udpræget Undskyldningsord.)

— Har du noget imod, at vi siger »trænger til« i Stedet for »føle Trang«. En Patient føler jo ikke altid Trang til det, han maaske i meget høj Grad trænger til. Vær overbevist om, at din Sjæl trænger til den hellige Messe. Jeg er meget glad for, at du sagde det med Trangen. Det er nemlig vældigt sundt at begynde at tænke paa, hvad vor Sjæl trænger til; bare du ikke holder den paa Sultekost.

Med et Smil siger den unge Mand:

— Det er helt rart at føle sig som Skoledreng igen.

— Det var en fin Maade at sige det paa. Jeg skal nok lade være med at »gennemgaa mere Lektie« idag. Forresten har det sin særlige Charme, at ens Elever har prøvet Livet, førend de faar en ny Lektion. Det plejer at gøre dem kloge og modtagelige.

C. B.

Horisonten rundt

Hvor mange er vi?

For en Uge siden berørte vor norske Kollega, »St. Olav« i en fortræffelig Artikel om D. K. K. F.'s Landsmøde Spørgsmaalet om Antallet af danske Katoliker. »St. Olav« nævnte, at Ugebladets Redaktør paa Biskop Suhrs Anmodning har foretaget en statistisk Undersøgelse, der viser, at vi ikke er fuldt saa mange, som vi før har antaget.

Vi har ikke selv omtalt dette, fordi de statistiske Beregninger skal føres videre endnu, men da Sagen nu er fremdraget, vil vi gerne føje en lille Kommentar til.

Hvor mange Katoliker vi er kan beregnes paa flere Maader, alt efter de Regler hvorefter man tæller, *hvem* der er Katolik. I tidligere Tid optalte »Statistisk Departement« ved hver anden af de femaarige Folketællinger de forskellige Konfessioners Medlemstal. Det Tal var relativt højt, fordi døbte Katoliker indskrev sig som Katoliker, uanset om de i en Menneskealder havde levet borte fra Kirken. Direkte forespurgt af Folketællingsskemaet har de vel tænkt: »Ja, hvad jeg er — jeg er vel Katolik.« Uden Tvivl har denne officielle Statistik paavirket vor egen Optælling, naar vi ikke havde egne sikre Kartoteker at gaa efter.

I og for sig er denne Maade at tælle paa særdeles forsvarlig. Saadan tæller Folkekirken, naar den mener at omfatte næsten hele det danske Folk. Men et Tal, som omfatter et stort Antal, der er uden praktisk Forbindelse med Kirken, fører til urigtige Konklusioner, naar det lægges til Grund for yderligere Undersøgelser, f. Eks. af Skole-spørgsmaal, Ægteskabsspørgs-

maal o. m. a. Det Tal, som vi har praktisk Brug for, er Tallet paa dem, som bevarer i hvert Fald nogen Forbindelse med Kirken.

En for alle vore Sogne ensartet Optælling af disse forefindes ikke. Det, som nu er sket, er derfor det ganske enkle, at man paa Grundlag af en Aarrækkes katolske Ægteskabs, Daabs og Begravelseshandlinger og med Benyttelse af den almindelige danske Statistik for Hyppigheden af Ægteskabsindgaaelser, Børnefødsler og Dødsfald har *beregnet* Tallet paa de Katoliker, som ved disse afgørende Lejligheder bevarer praktisk Forbindelse med Kirken. Med

Hensyntagen til alle særlige Omstændigheder er man naaet til at anslaa vort Antal til 22 Tusind.

Dette vil ikke sige, at der foreligger en Tilbagegang. (Det Spørgsmaal er til Undersøgelse, men ikke besvaret endnu). Det vil blot sige, at man ved Overgangen til en ensartet Optælling over hele Landet har anlagt en ny Maalestok. Den fortæller os ikke, hvor mange der i givet Fald vil kalde sig Katolik paa et statistisk Spørgeskema, endnu mindre hvor mange af os Gud vil kendes ved — blot det ligefremme, hvor mange vi i *Praksis* bør regne med.

Pastor Max Osterhammel †

Da Pastor Osterhammel for kun godt en Maaned siden fratraadte sit Embede som Sognepræst i Randers, fordi Sygdom ikke længere tillod ham at passe sin Gerning saaledes, som han selv syntes, den skulde passes, skrev Kaptajn Emil Wissum en meget smuk Artikel her i Bladet om den gamle, tro Guds Tjener. Kaptajn Wissum ønskede, at Pastor Osterhammel endnu maatte opleve nogle gode Aar i sin Præstegernings By, men alle, der kendte ham, vidste hvor det bar hen. Saa stærke Naturer som Pastor Osterhammels overlever sjældent længe deres Livsgernings Ophør. Natten til den 11. Oktober døde han.

I Tilslutning til Kaptajn Wissums Afskedsord, som Læserne alle vil huske, bringer vi dels en Nekrolog fra »Randers Dagblad«, dels nogle personlige Mindeord af Lærer Holger Krusenstjerna Hafstrøm, som i en Aarrække var Sognebarn i Ran-

ders. Og vi tilføjer fra et Brev, vi har modtaget fra den afdødes Efterfølger i Embedet, Pastor Niels Hansen, at denne i den korte Tid, han fik Lov til at lære Pastor Osterhammel at kende, fik et meget stærkt Indtryk af hans fintfølelse og Karakter. Saa godt han end kendte sit Sogn og dets Arbejdsbetingelser, ønskede han ikke paa nogen Maade at blande sig i Efterfølgerens Dispositioner, men blot at følge dem med venlig Interesse. Endnu et Bevis paa, hvor stærk en Karakter han var.

Randers Dagblad skrev d. 11. Oktober:

Efter nogen Tids tiltagende Svagelighed er fhv. Sognepræst ved den katolske Kirke i Randers, Pastor emer. Max M. Osterhammel afgaaet ved Døden i en Alder af 78 Aar.

Den 3. September fratraadte Pastor Osterhammel sin Præste-

gering her i Randers efter mere end 45 Aars Virke. Den 5. Marts 1937 fejrede han 50 Aars Præstjubilæum og var ved denne sjældne Begivenhed Genstand for megen Hyldest.

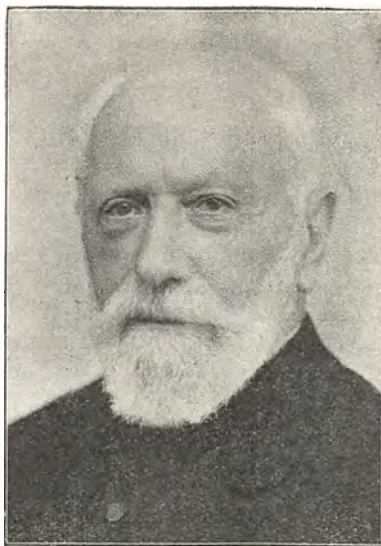
Pastor Osterhammel blev født i Horsens den 8. September 1861. Efter at have taget Studentereksamen tog han til Rom, hvorfra han efter 6 Aars Studietid vendte tilbage til Danmark for kort efter at kaldes til Kapellan i Randers. Nogle Aar efter forflyttedes han til Island, 3½ Aar senere til Rosenkranskirken i København og endelig i 1901 tilbage til Randers, hvor han siden virkede.

Igennem disse mange Aar er Pastor Osterhammel kommet i Forbindelse med en Masse Mennesker. Ikke blot inden for den katolske Menighed, men ogsaa i langt videre Kredse kendte man den høje, stoute Præst med det snehvide Haar — en Skikkelse, der ledede Tanken hen paa Bibelens Patriarker.

Pastor Osterhammel var en overordentlig kundskabsrig Mand med mange Interesser, og mange Mennesker har han gennem Aarene hjulpet ved sine kloge og forstandige Raad. Hans Død vil vække Sorg blandt hans mange Venner, der altid vil mindes ham i Taknemlighed.

Og Lærer Hafstrøm sender os disse smukke Mindeord, som samtidig paa fortræffelig Maade skildrer Provinssognets intime Samhørighed mellem Præst og Menighed:

Det er mærkeligt, hvor lidt man ofte i København regner med Provinsen. Altfor mange af os har haft den Forestilling, at den katolske Kirke i Danmark var Menighederne i København, ja, og saa var der »osse« nogle Katoliker i Provinsen. Ganske vist vilde vi saa gerne høre lidt derude fra; men ofte var det nærmest en Form for Høflighed; men den, der kommer til at bo derude, som jeg har haft den Lykke at gøre, faar snart denne Opfattelse revideret. I København bliver man netop tit lidt

Pastor Max Osterhammel

rodløs, fordi man har de mange Kirker at vælge imellem, og kan man ikke lide Prædikenen i den ene Kirke, kan man gaa i en anden — man kan saa at sige skumme Fløden i hver Kirke; men til Gengæld kommer man saa til at savne den Følelse af Samhørighed, der er saa stort et Aktiv i det daglige Kristenliv. I Provinsen er det anderledes. Der maa man pænt affinde sig med den Præst, man har, og ofte gaar det saadan, at man derved tvinges til at se bort fra Smaa-mangler, der i Storbyen straks vilde faa en til at søge et andet Sted hen. Og i selve denne »Resignation« kan der være noget udviklende. Man faar Øjnene op for det reelle og glemmer Smaafordringer til Form eller æstetisk Nydelse, som i Virkeligheden betyder saa saare lidt. Man tvinges ind paa Livet af sin Kirke og sin Præst. Man tvinges til at gøre op med sig selv. Vil jeg være ham en Støtte, eller vil jeg holde mig fornemt tilbage? Vil jeg yde Minimum eller stræbe efter et Maximum? Jeg maa gøre den Sag op, for jeg er under Kontrol. Vi bor saa tæt op ad hinanden, og Menigheden er saa lille, at Præsten ikke kan være i Tvivl om, hvordan jeg staar. Her kan jeg ikke faa ham til at tro, at jeg har været til Messe et andet Sted i Søndags, eller at jeg vier mine værdifulde Kræfter til en Forening,

som han ikke har noget Kendskab til.

Men selve dette intime Kendskab fra Præstens Side kræver stor Takt, og hvor den er til Stede, bliver Menighedslivet i Provinsen mere frugtbart end andre Steder. Der kommer en Samhørighed frem, som kan være til stor Velsignelse for begge Parter.

Hvis nogen Præst har haft denne Takt og kloge Forstaaelse, saa var det vor kære afdøde Sognepræst i Randers, Pastor Osterhammel. Hvor var hans Øjne milde og gode. Hvor kunde han tale vist og beroligende med det fine, kultiverede Sprog, som desværre er ved at dø. Det var ikke et sentimentalt overfølsomt Hjerte, saa lidt som det var koldt eller overfladisk dømmende. Aarene havde givet ham den sande Livsvisdom. Han var Humanisten, der med Livets Erfaring *forstod*, og gennem Forstaaelsen og Samhørigheden med Kirkens ældgamle Kultur trængte han nænsomt og dog med fast Haand ind i de Kroge af Sjælelivet, hvor kun Aandens fineste Redskaber kunde trænge ind uden at saare eller gøre unødigt ondt. Var noget Menneske skabt i Guds Billede, saa var det ham. Han afspejlede i sin Sjæl Faderens Visdom og Godhed, Sønnens opofrende uselviske Kærlighed og Helligaandens rige Naadegaver. Nogle hebrejdede ham, at han ikke gjorde noget »Ungdomsarbejde«! Ak, hvor jeg forstod ham. For den gamle Mand var den halve eller hele Snes Aar, der skiller de unge fra de ældre, af ringe Betydning. Vi var simpelthen alle sammen hans Børn, og hans »Ungdomsarbejde« gjaldt os alle. Som Børn kom vi til ham, som Børn talte han til os, og som Børn skulde vi alle blive for at indgaa i Himmeriges Rige. Jeg ser hans venlige milde Smil for mig, som jeg sidder her og skriver dette. — »Uden al Tvivl« var hans Yndlingsudtryk, og denne Sikkerhed var hans Styrke. Jeg synes, jeg kan se ham nikke til mig: Vi mødes igen! Ja, det gør vi — uden al Tvivl!

Pater Fohl

Biskoppens Lærer i Clervaux besøger Danmark

Samtale om den jævne Fornufts Filosofi

Hs Excellence Biskoppen, der ellers har maattet give Afkald paa det benediktinske Fællesliv for i Ensomheden ude i »Valbyhus« at varetage de Pligter, Hyrdeembedet paalægger ham, har for Tiden den Glæde, at en anden af Benedikts Sønner gæster ham: Pater Jules Fohl.

Danmark har nu i Løbet af de sidste ti Aar adskillige Gange haft Besøg af Benediktinere. I Jubilæumsaaret 1929 var det Dom Mager fra Beuron, for mange af os vort første Møde med Benediktinismen. Det var Pater Johner, Dom Wolfgang Czernin og flere andre. Alle vandt de vore Hjerter ved deres milde og rolige Væsen. Og den danske Benediktiner, der nu er kommet og har villet være vor Overhyrde, bekræfter for os det Indtryk, vi havde faaet, og viser os, hvor selvfølgelig benediktinsk Aand og dansk Kultur forenes.

Pater Fohl siger venligt ja, da jeg beder ham fortælle Ugebladets Læsere lidt om sig selv. Men han prøver straks at overbevise mig om, at hans Person ikke betyder noenting. Dog maa han rykke ud med, at han er Professor i Teologi.

— Ikke i Clervaux, men i Rom, ved Sankt Pauls Basilica. For syv Aar siden forlod jeg Luxemburg sammen med Pater Suhr, der blev kaldt til Rom for at organisere San Girolamo.

»Une petite note caustique«.

— De har altsaa kendt Biskoppen allerede i Clervaux? Hvad var Deres Indtryk af ham dengang?

Pater Fohl smiler bag Brille-glassene og siger:

— Ja ... dengang var Rangforholdet mellem os jo omvendt af nu — her i Huset er han min Overordnede, i Clervaux var han min Elev. Det var naturligvis

ikke en helt almindelig Elev, som man saadan kunde give en Lektie for at lære udenad. Theodor Suhr var ældre, mere moden af Aand end de andre Disciple, i Stand til at tænke selvstændigt; de havde stor Respekt for, hvad han sagde. Det blev gerne udtrykt i faa Ord, der kunde faa en lille Biklang af noget underfundigt, ironisk (une petite note caustique). Man forstod, at det var en Mand med stor Livserfaring. Senere, i Rom, viste Pater Suhr, at han ogsaa havde fremragende Evner som Økonom og Organisator.

Tænkning ud fra de enkle Ting.

— Vil De ikke sige os lidt om katolsk Tænkning, Pater Fohl, om den Filosofi, som Kirken har anbefalet?

— De tænker paa Thomismen? Kirken som saadan har jo ingen Filosofi. Jeg vilde sige, at Thomismen i Dag betegner den blandt Katoliker mest udbredte Filosofi. Dens Udgangspunkt er den almindelige, jævne Fornuft, som er fælles for alle Mennesker, alle de enkle Ting, som ingen i Virkeligheden tvivler om. Her begynder den sin Analyse, der ved Refleksionens Hjælp føres dybere og dybere ind. Saadan filosoferede ikke alene Thomas af Aquin; Aristoteles tænkte paa samme Maade.

— Det er en meget iøjnefaldende Forskel fra vore Dages matematisk og naturvidenskabeligt prægede Filosofi, som selv nægter at have nogen Forbindelse med Hverdagens Fornuft, ikke?

— Jo, og det er netop det, der gør, at Kirken anerkender Thomas og Aristoteles; den kræver Respekt for Fornuften som det paalidelige Redskab, Gud har givet Mennesket til at orientere sig i Tilværelsen med, og Filosoffen maa akceptere den sam-

me Basis som alle andre Mennesker.

I og for sig kan man godt anerkende en anden Fører i Tænkning end Thomas. Charles Blondel, den kendte franske Tænkter, er ikke Thomist, og alligevel kan man godkende hans Filosofi, undtagen netop paa de Punkter, hvor han fjerner sig fra de Principper, jeg før nævnte. Det samme gælder de moderne katolske Tænkere i Tyskland. Vanskeligheden i vor Tid er de mange nye Ord og Begreber, som skabes paa de forskellige Sprog. De gør det næsten umuligt at komme paa Talefod og forstaa hinanden, medens Thomas derimod har skabt en klar og rig Terminologi. Naar hans Efterfølgere fører den videre, i Stedet for hver især at begynde forfra og skabe sig et nyt Begrebssystem, har de langt lettere ved at forstaa hinanden, og det fremmer Samarbejdet og Resultaterne.

Thomismen i Dag.

I alle katolske Lande er der i vore Dage ved Leo den XIII's Autoritet vakt en stadig stigende Interesse for Studiet af Thomismen, og nu, 50 Aar efter, kan vi begynde at se Resultaterne. I Frankrig er det især Dominikanerne, der har gjort en stor Indsats; den hellige Thomas er jo af deres Orden, og man har ganske særlig arbejdet paa at faa Kontakt mellem den thomistiske Tradition og de moderne Fremskridt i Naturvidenskaberne. Ogsaa Lægfolk er med i dette Arbejde. Jeg behøver blot at nævne Etienne Gilson, der docerer Skolastik ved Sorbonne, og Jacques Maritain fra det katolske Institut.

Ny-Skolastiken i Belgien, koncentreret om Universitetet i Louvain, har især konfronteret sig med moderne Biologi og eksperimentel Psykologi; det skete paa Kardinal Merciers Initiativ. I tysk Katolicisme har den specielle thomistiske Tradition forholdsvis færre Disciple. De katolske Tænkere er der ligesom mere isolerede, danner

ikke Skole. Thomismén er dog dyrket ved Universiteterne i Köln og Salzburg. Det drejer sig mest om historiske Studier og Udgivelse af Tekster. Det er Navne som Mgr. *Grabmann* fra Köln og *Bäumker* fra Münster.

Fra mit lille Fædreland Luxemburg er der ogsaa givet et Bidrag, forresten af en Benediktiner. Det er Pater *Gredt*, Professor i Rom, hvis Haandbog i Filosofi bruges ved en Række Universiteter Verden over.

Mens Pater Fohl taler, sidder jeg og tænker ved mig selv, om man vilde have faaet saa klar og forstaaelig Besked om Filosofi, hvis man var gaaet til en, som kun var Filosof. Maaske træder Filosofiens Funktion klarere frem set fra Teologiens Side. I den gamle Belegelse »ancilla theologiae«, Teologiens Tjenerinde, er der gemt en dyb Sandhed.

— De burde komme og lære os meget mere, fra en katolsk Talerstol i København, Pater Fohl ... Hvor længe bliver De her?

— Jeg vilde gerne blive her endnu i nogen Tid. Jeg nærer stor Beundring og Sympati for Deres Land. Før jeg kom, kendte jeg allerede flere Danske, og under mit Ophold her har jeg genfundet det, der forekommer mig at være de specielt danske Karaktertræk: en vis Ligevægt, Tolerance, en Glæde ved Samvær med andre Mennesker. Jeg har besøgt en Del større Institutioner, bl. a. nogle Skoler, baade katolske og ikke-katolske, og lagt Mærke til, hvor frit Ungdommen færdes. Afstanden mellem Lærere og Elever er mindre end andetsteds, Børnene bliver mere aabne. Maaske hænger det sammen med den megen Gymnastik og anden Legemskultur. — Hvad der forøvrigt i særlig Grad har slaaet mig, naar jeg har gaaet en Tur ind gennem København, er den store Bog-Rigdom. Intet andet Land har saa mange Boghandlere. Og saa synes jeg maaske nok, at Valget her undertiden ser noget tilfældigt ud, man burde være mere kræsen.

E. N.

nigheden og synge (alene) Introitus, Graduale, Alleluia (Tractus), Offertorium og Communio. — Gudstjenestens smaa, korte Svar (»Et cum spiritu tuo«, »Amen« o. s. v.) skal synges af alle.

Medens Præsten beder Trinbønnen, synger Koret (Schola) Introitus. Oprindeligt var det saaledes, at Introitus blev sunget under Gejstlighedens Indtog i Kirken, og vel at mærke ikke Introitus i den nuværende, afkortede Form med blot eet Salmever; hele Sangen blev sunget, idet man mellem hvert Vers gentog Antifonen. Om vi nogensinde skulde kunne vende tilbage til denne skønne Maade at indlede Gudstjenesten paa, er ikke let at sige. Det vilde i alle Tilfælde lade det dramatiske Element i den latinske Ritus komme til sin fulde Ret igen, hvis Menigheden kunde bringe det til at gentage Antifonen mellem Salmeversene, der skal synges af Koret. Som Forholdene er nu, vil den bedste Deltagelse bestaa i at *lytte*, i at lade Tekst og Melodi virke paa Sindet. De fleste Indgangsvers er jo en udmærket Optakt til hele Messen. For at tage aktiv Del i Gudstjenesten, behøver man absolut ikke uophørligt at foretage sig noget. Det er en Kunst at kunne *lytte*; ikke mindst i vor forjagede og handlingssyge Tid vilde det være yderst gavnligt, om de Troende fik lært at lytte til det, Aanden har at sige Kirken, saa sandt vi maa *være*, være noget, være noget kristeligt set, før vi kan handle. Vort Værd maales da ogsaa mere efter det, vi *er*, end efter det, vi *gør*.

Ved *Kyrie* er der saa Lejlighed for Menigheden til at lade sin Røst høre, enten ved i den stille Messe at bede det vekselvis med Præsten eller i Højmessens at synge det *vekselvis* med Koret. *Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus* med *Benedictus* og *Agnus Dei* bør rigtigst synges som *Vekselsang* eller, om man vil, reciteres vekselvis i *Missa recitata*, den mest liturgiske Form for stille Messe. (Fortsættes).

Jacob Hjorth.

Liturgi for Lægfolk:

Aktiv Deltagelse igen

Hvad den aktive Deltagelse i Messen angaar, vil det ikke være uanbragt at omtale denne lidt nærmere i Enkeltheder.

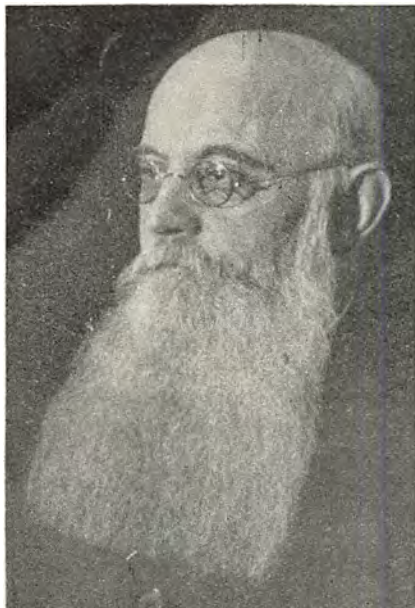
Først et Par Ord om Ministrant og Kirkekor.

Ministranten (Messetjeneren) er ikke Folkets Repræsentant i den Forstand, at alt hvad han siger eller foretager sig egentlig skulde siges eller gøres af Menigheden. Ministranten er Repræsentant for den ved Alleret assisterende Klerus. Trinbønnen f. Eks. skal ikke bedes af Menigheden: den er den celebrerende Præsts Bøn, som han beder sammen med de gejstlige, der assisterer ham under Messen, oprindeligt vel bedt i Sakristiet eller paa Vej til Alteret. Det har

aldrig været saaledes, at Præsten bad denne Bøn sammen med Menigheden, som under Trinbønnen sang og bør synge Introitus, Indgangsverset. Derfor er det ikke helt liturgisk korrekt, hvis Præst og Menighed i den saakaldte *Missa recitata* vekselvis beder Trinbønnen højt. Under Højmessens kommer man let om ved Vanskeligheden ved at synge Indgangsverset. Ved den stille Messe vilde det være mest korrekt at lade de Troende bede Trinbønnen stille, hver for sig.

Korets Rolle under Højmessens har vi allerede tidligere omtalt udførligt. Koret skal lede Sangen, synge Messens faste Dele som Vekselsang med Me-

En Afskedshilsen

Pater U. Sialm S. J.

Efter Fælleskommunionen i Mændenes Kongregation i Jesu Hjerter Kirke Søndag den 8. Oktober samledes Kongregationens Medlemmer i »Den røde Sal« for at tage Afsked med Præses, Pater U. Sialm, der fra og med denne »Kongregations-Sæson« fratræder Ledelsen. Præfekten tolkede i en smuk, lille Tale Medlemmernes Følelser, mindedes de ugentlige Mødeaftener, Fælleskommunionerne, Første-Fredags Sone-Kommunionerne og Præses' Foredrag og Skildringer af døende Kongreganisters sidste Øjeblikke. Pater Sialm takkede sine Kongreganister og opfordrede dem endnu en sidste Gang som saa mange andre Gange til at være trofaste mod Kongregationen og Guds hellige Moder, idet Pateren havde uomstødelige Beviser for, at Maria-Kongregationen var til Gavn for Medlemmerne og deres Familier. Pater Sialm sluttede med at give alle de tilstedeværende sin præstelige Velsignelse — og saa det obligate Haandtryk.

Forud for denne lille Afskeds-Komsammen ligger 37 Aars Arbejde i Kongregationens Tjeneste. Jeg husker ganske tydeligt, da Pater Sialm i 1902 overtog Præses-Em-

bedet i Maria-Kongregationen for Ynglinge efter Pater v. Geir, ligesom jeg ogsaa husker, at Pater Sialm i 1913 ved Pater Esser's Fratræden blev Præses i Mændenes Kongregation. — Da jeg forrige Søndag var til Stede i »Den røde Sal« og hørte min Præfekts Tale og min Præses' Svar, er det derfor meget forstaaeligt, at det gjorde et vist Indtryk paa mig. Men jeg er ikke i Tvivl om, at enhver endnu bedre vil forstaa den Eftertanke og det Indtryk en saadan Afsked skaber hos den, der siger Farvel: Pater Sialm. Det er jo simpelthen en Livsgerning, der slutter, et Arbejde for og med

Sjæle, der nu overlades en anden, og det er umuligt, at Pater Sialm skulde kunne glemme Kongregationen, hvilket Pateren ogsaa selv gav Udtryk for i sin Svartale, da han bl. a. anbefalede Andagten til Jesu hellige Hjerter.

Tilbage bliver saa hos os Medlemmer Mindet om Pater Sialm, vor gode præstelige Hyrde. Hvorledes kan vi bedst værne om det? Ja, det er slet ikke saa svært. Vi skal blot overføre al vor Tillid til Efterfølgeren, Pater Pauli, og saa i vore Bønner aldrig glemme Pater Sialm, altid huske hvad han har været for os Kongreganister, levte Liv i den Aand, han Uge efter Uge i sine Foredrag indprentede os, og medvirke til, at Pater Sialms Ønske om at Kongregationen bliver to Gange saa stor, gaar i Opfyldelse. Laur. Andersen.

Ved Fru Ramsings Fratræden:

I katolsk Aktions Tjeneste

Fru Utke Ramsing har efter 15 Aars fortjenstfuld og opofrende Gerning nedlagt sit Hverv som Formand for Kvindeforbundets Styrelse. Fra Kvindernes egen Side har vi allerede hørt, hvor højt man værdsætter Fru Ramsings Indsats, som Forbundet kan takke for alle sine store Resultater. Men det, som er udrettet og som det nu gælder om at bevare og videreføre, er ikke et Særanliggende for Danmarks katolske Kvindeforbund, det angaar os alle, og »Ugebladet« vil derfor ogsaa gerne i ganske faa Ord have Lov til at skildre sit Indtryk af Fru Ramsings Arbejde og den Aand, hvori det er blevet udført.

Naar man læser Formandens Beretning i al dens nøgterne Knappehed, faar man et stærkt Indtryk af, hvor mange Strengte Fru Ramsing lod lyde i sin Gerning. Men især lægger man Mærke til, at Forbundet, som vel egentlig var stiftet for at føre *Kvindesag paa katolsk Manner*, ganske vist har husket denne Opgave, men alligevel har ofret sine fleste og bedste Kræfter paa at føre *den katolske Sag paa kvin-*

delig Vis. Udenforstaaende (af det andet Køn) har ofte ment, at Forbundet er indstillet paa kvindelig Selvhjælpelse. Naturligvis har Kvindernes Rettigheder været et Programpunkt for Forbundet, og det er godt det samme, men selve den udførte Gerning, opsummeret i en kort Beretning, viser overbevisende klart, at det er den katolske Aktion, som altid har været Forbundets Hovedopgave.

Først nu i de seneste Aar er det blevet almindelig bekendt herhjemme, at et væsentligt Træk i den katolske Aktion er Specialiseringen, idet Katoliker, som tilhører en bestemt Befolkningsgruppe, skal arbejde for netop denne Gruppens Kristendom. Skal man kort karakterisere Fru Ramsings ledende Idé i det Apostolat, Forbundet har udført under hendes Formandsskab, er det den samme Tanke: I Læg-apostolatet gøres Gerningen blandt Kvinder bedst af Kvinder, den blandt Mænd bedst af Mænd.

Spørger man Forbundets Medlemmer, hvori Hemmeligheden ved de store Resultater har bestaaet, henvises man til den Pavetrokskab,

Fru Utke Ramsing

som er Fru Ramsings Særkende. Hendes grundkatoiske Indstilling har altid faaet hende til at lægge stærkere Vægt paa Roms Direkteriver end paa vore lokale Sær-Omstændigheder, naar der følte en Afstand her.

Men Hemmeligheden har ogsaa ligget i Fru Ramsings egen Personlighed, hendes klare Intelligens og store Viden, hendes Evne til hurtigt at finde det centrale i en

Sag og give det konkret Udtryk, og i Handlingens Mod, ikke mindst Modet til at holde ud. Den, der skriver disse Linier, har ved flere Lejligheder haft et Samarbejde med Fru Ramsing og kender den afgaaede Formand som overordentlig lydhør for Raad og med den lykkelige Leder-Evne at turde betro et Arbejdes hele Udførelse til andre, som hun havde Tillid til. Fru Ramsing har som den fødte Leder ikke blot evnet ved sin Begjstrings intense Styrke at kalde paa Kræfterne i den større Forsamling, men ogsaa formaaet at samle den snævre Kreds af Medarbejdere, som trofast har staaet ved hendes Side fra Forbundets Stiftelse.

Fuldtud forstaaer man dog ikke, hvad Fru Ramsing har betydet for Kvindeforbundet og dermed for hele det katoiske Apostolat, før man har faaet et Billede af hendes Gerning ude i Trørød, et Arbejde i den ægte Næstekærligheds Tjeneste. Det er sjældent, at Organisationsens praktiske Evner er forenet med Evnen til at komme i personlig Kontakt med Mennesker. Fru Ramsing har ikke blot kunnet det, men endogsaa været som en klog, opdragende Mor for de mange

(fortsættes Side 331)

Hil dig Maria!

Maria Midlerske

Jeg har følt en stor Forøgelse af min Andagt til den saligste Jomfru Maria. Vor Fuldkommenhed staaer i Forhold til vor Lighed med Jesus Kristus: »Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har mit Velbehag.«

Jesu Kærlighed til sin Moder og Ærhødhed for hende var uendelig stor. Heri skal jeg altsaa forsøge at efterligne ham.

Denne Efterligning skal særligt være Præstens Sag; han er jo »en anden Kristus«, *alter Christus*.

Paa Festen for Vor Frue, de fanges Befrielse, følte jeg stor Andagt ved at bede Breviarbønnerne *in persona Beatæ Mariæ*

Virginis (paa den hellige Jomfru Marias Vegne), idet jeg i hendes Navn og saadan som jeg kunde tænke mig, hun vilde have gjort det, henvendte mine Lovprisninger og mine Bønner til den evige Fader ved Jesus Kristus. Jeg bestræbte mig for at komme til Forstaaelse af hendes Følelser: hendes dybe Tilbedelse og Ydmyghed, hendes Tillid og hendes Glæde ved Tanken om sin Søns Sejrglæde.

Der gik et Lys op for mig, og det viste mig, at ligesom enhver Lovprisning, der henvendes til Maria, helt og holdent ydes den allerhelligste Treenighed (f. Eks. *Magnificat*), saaledes gaar det ogsaa, naar jeg indvier mig til hende: hun tager imod denne Gave udelukkende for straks at give den til Gud.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

Paa Kristi Kongsfest agter den hellige Fader at konsekreere tolv Missionsbiskopper fra alle Verdensdele og af forskellige Nationer: en Inder, en Kineser, to Afrikanere, en Mexicaner, en Italiener, en Irlænder, en Amerikaner (fra U. S. A.), en Franskmand, en Hollænder, en Belgier og en Tysker.

*

Bøhmens Skytshelgen, den hellige Wenceslaus's Fest er trods Verdenssituationen blevet fejret under de højtideligste Former. I Domkirken i Prag celebredes en Festgudstjeneste, der bl. a. overværedes af Medlemmer af Protektoratsregeringen. Byen Prag foranstaltede paa Raadhuset en Højtidelighed, i hvilken deltog talrige Repræsentanter for den gejstlige og verdslige Øvrighed. Præsidenten for det tjekkiske Kunstens og Videnskaberne Akademi, Universitetsprofessor Dr. Susta, holdt Festtalen, og om Eftermiddagen afholdtes den traditionelle Procession med den hellige Wenceslaus' Relikvier.

*

Den 6. November er det halvanndet Hundrede Aar siden, at Nordamerikas første Biskop blev udnævnt. Den 6. April 1789 oprettede Pave Pius VI det første nordamerikanske Bispedømme i Baltimore, som omfattede alle de daværende nordamerikanske Staters Omraade. Den første Biskop blev Johannes Caroll, der havde været Jesuit indtil Ordenens Ophevelse. Da der ingen Biskop fandtes i Staterne, maatte Caroll begive sig til England for at modtage Bispevielsen. Fire Aar senere oprettedes endnu et Bispedømme, nemlig New-Orleans og i 1808 ophöjedes Baltimore til Ærkebispedømme, hvorunder Bispedømmerne Boston, New York, Philadelphia, Bardstown og Louisville sorterede, medens New-Orleans stilledes direkte under Pavestolen. I 1815 døde Biskop Caroll; ved sin Død efterlod han sig foruden det velordnede Stift en anseelig Samling Værker af Betydning for Sjælesorgen; endvidere har han grundlagt det katoiske Universitet i Georgetown.

Nu omfatter Nordamerika 116 Bispedømmer med et samlet Antal Katoliker paa henved 21 Millioner.

Kirken i Finland

Et Par Træk af dens Historie

Finland — Suomi — de tusind Seers Land er fra sin tilbagetrukne Uhemærkedhed med et Slag rykket ind i Verdenssituationens Brændpunkt Alverdens Øjne er i disse Dage rettet mod den finske Stat, der for godt og vel tyve Aar siden opnaaede sin maaske nu truede Selvstændighed efter en omskiftende Skæbne, og som nu danner Skandinaviens Belværk mod den asiatiske Trusel.

Vi skal her ikke beskæftige os med Politik, men blot i korte Træk ridse Linierne op for Finlands »religiøse« Historie med gennem Tiderne. De klassiske Forfattere Tacitus og Ptolemaios beretter — paa Tærskelen mellem det første og det andet Aarhundrede — om Finnerne, og selv om disse »fennier« efter al Sandsynlighed ikke er Landets oprindelige Indbyggere, saa har de i hvert Fald skænket Landet det Navn i vor Tidstregnings første Aarhundrede levede der paa det nuværende Finlands Vestkyst en skandinavisk Befolkning — sandsynligvis Lapper — og disse smeltede lidt efter lidt sammen med de finske Stammer, der indvandrede fra Øst.

I Vikingetiden laa Finnerne i idelige Trætter med Beboerne hinsides den botniske Bugt, og

Domkirken i Åbo

Middelalderlig Ilesk Kirke med Kalkmalerier

eller Kristendommens Indførelse i Sverige foretog Svenskerne tre Korstog til Finland — hvad enten det nu var for at gøre en Ende paa Finnernes stadige Røvertogter eller af Nidkerhed for Troens Udbredelse. Paa det første Korstog, der foretoges i 1154 af Kong Erik den Hellige, Sveriges Skytshelgen, ledsaget af sin Raadgiver, Upsalabispens Henrik, grundlagdes Byen Åbo; efter at have knust de finske Skarers forlod Kong Erik alt Landet og efterlod sin Ledsager som Finnernes Biskop, for at han skulde befæste den nye Tro og den ret usikre Besiddelse.

Ret længe forundtes det imidlertid ikke Henrik at virke her, idet han faa Aar senere blev dræbt af en hedensk Bonde, medens han prædicatede. Finlands Apostel og første Biskop blev saaledes Martyr og regnedes senere for det finske Folks særlige Beskytter. Paa det andet Korstog, der med Hæls Beskytter, der af det andet Korstog, der med Hæls fortes af Birger Jarl i 1249, grundlagdes Tavastehus. Endelig i 1293 foretoges det tredje Korstog under Anførsel af Torkel Knutsson, der lagde Grunden til Wiborg Slot til Værn mod Russerne.

Men samtidig med at Sverige søgte at erobre Finland for Katolicismen, gjorde Russerne et

Forsøg paa at udbrøde den græsk-katolske Lære og faa Mægten over Landet. Dette mislykkedes imidlertid — men som et endnu synligt Minde herom staa der to orloxdøse Klostre, Velamo og Konnevis, der begge ligger midt ude i den store Indsø Ladoga, og af hvilke det første er et heromt Valfridsind, der ifølge Legendens skal være grundlagt af en Præstmunke fra Klosteret Athos i Grækenland.

Finlands Historie i Middelalderen falder nøje sammen med Kirkens Historie. Biskoppen i Åbo var Landets ærgtigste Mand, og selv om den svenske Konge var Landets Overhoved, var det dog som oftest Åbo-Bispestol, der styrede Landet hvide uadatte og indtællt.

Henrik, der var af engelsk Herkomst — var den første, der beklædte Åbo Bispestol. Men senere kom Landets egne Sønner til, og Kirken blev her som overalt i Middelalderen Hjemstedet for al sandelig Kultur. Der oprettedes Klostre overalt i Landet; saaledes var der Dominikanere i Åbo og Wiborg, Franciskanere i Wiborg, Ruumo og paa Øer Kolar i Aalandsgruppen, samt sidst, men ikke mindst, Birgillinerklosteret i Nådendal, hvis Grundlæggelse skyldes Magnus Tavast, en af de mægtigste og dygtigste Skikkelser paa Åbo Slot.

Den sidste i Rækken af Finlands katolske Bisper var Arnd Kurck (dræbt af Danskerne i 1522). Med ham afbrødes den 400-aarige apostoliske Succession, og kort efter brød Reformationens Uvejr løs over Finland. Den egentlige Reformator var Niklas Agricola, der besteg Åbo Bispestol i 1551.

I det skjult levede Katolicismen imidlertid mange Steder videre, og endnu flere Hundrede Aar efter Reformationens Indførelse kunde man rundt om i Finland finde lydelige Spor fra Katolicismens Tid. f. Eks. Heigendyrkelsen.

I 1781 fik indvandrede Katolikker — hovedsagelig Polakker, der efter Sveriges Afstaaelse af Wiborg Len i 1721 var flyttet til den dengang blomstrende Hovedby Wiborg — Ret til fri Religionsøvelse og snart efter rejstes her den første katolske Kirke efter Reformationen, indviet til den polske Helgen Sct. Hyacinthus. Ved »Dissidentloven« af 1800 blev der indrømmet Katolikkerne fri Religionsøvelse, men til Trods herfor forblev Kirken en ret tilbagetrukken Eksklens, idet den nærmest hestod af indvandrede Købmænd samt en Del polsk Militær, der var stationeret i Lugdel. Først efter at Landet i 1917 var blevet øet for russisk Overhøjhed, begyndte der en ny Tid for Kirken. Allerede i 1920 oprettedes i Finland et apostolisk Vikariat, hvis Overhoved var Biskop Helsingfors, og hvis Residens var Sct. Hyacinthus Kirke, der opførtes i Midten af forrige Aarhundrede; indtil da havde de faa Katolikker, der var i Landet, staaet under Ærkebiskoppen af Moskva i Polen. Den første apostoliske Vikar var Hollænderen, Marg. Buck, der blev indsat af Benediktin von Rossum ved dennes Besøg i Helsingfors i 1821; siden 1834 ledes Vikariatet af Biskop Gujll. Cobben.

I Øjeblikket eksisterer der i Finland fire Sognd, nemlig Helsingfors, Wiborg, Åbo og Terijoki, og Antallet af Katolikker udgør herved et Par Tusinde. Paa mange Omraader er de finske Katolikkers Aaar betydelig bedre end i Eks. Tilfældet er i Sverige, idet den lutherske Kirkes Stilling som privilegeret Statskirke i Finland opbevædes ved Religionsfrihedsloven af 1823. Det er dog stadig ikke tilladt at oprette Munke- eller Nonneklostre, hvilket imidlertid ikke forhindrer de barmhjertige Søstre i baade at drive Børnehjem og Skoler i Landet. I Helsingfors findes der en katolsk Mellemskole, og udadtil er Katolicismen i Finland repræsenteret ved Ugeskriftet »Uskon Sanomaa, Troens Budringer, der begynder at udkomme i 1925 samt

den aarlige Julepublikation »Vox Romanæ».

Med samme Interesse som overalt i Skandinavien har man ogsaa i Finland siden den sidste Krig restaureret en Del middelalderlige Kirker, først og fremst i Åbo. Efterhaanden er man kommet til Klarhed over de Kulman kommet til Klarhed over de Kulman kulturdværdier, der gemmer sig bagved det Kalklag, hvormed Reformatorerne forsøgte at skjule Minderne om den katolske Fortid; med Held har man mange Steder i Finland — i Lighed med herhjemme — afdekket velbevarede Kalkmalerier, et af de herligste Udtryk for katolsk Fromhedsliv fra dengang, da Finlands Indbyggere tilhørte Middelalderens Indbyggere tilhørte Middelalderens.

Foto: MALINA

Af fagre Roser smaa ...

Liturgisk Kalender

Oktober

22. S. 21. Søndag e. Pinse (744); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Troens Udbredelse*), 5. For Paven ([122]).
23. M. † Feria (Hverdag) (744); uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg.
24. Ti. St. Raphael, Ærkeengel (1118); 2. For Paven.
25. O. † St. Chrysanthus og St. Daria (1121); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
26. T. † St. Evaristus ([4]); 2., 3. og 4. som Onsdag.
27. F. Vigilie (1122); 2. Gudsmøder ([90]), 3. For Kirken ([123]), 4. For Paven.
28. L. St. Simon og St. Judas, Apostle (1124).
29. S. VOR KONGES OG HERRES JESU KRISTI FEST (1130).

*) Kirkebøn. Gud, du, som vil, at alle Mennesker skal frelses og komme til Sandhedens Erkendelse, send, beder vi dig, Arbejdere til din Høst, og giv dem med al Troskab at forkynde dit Ord, for at det maa udbredes og forherliges og alle Folkeslag erkende dig, den ene sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus, din Søn, vor Herre, som lever og regerer ...

Stillebøn. Gud, du vor Beskytter, se ned til din Salvete, som gav sig selv til Frelse for alle, og lad fra Solens Opgang til dens Nedgang dit Navn være stort blandt Folke- ne, og lad der overalt blive ofret og frembaaret et rent Offer til dit Navn. Ved samme vor Herre ...

Slutningsbøn. Vederkvægede ved vor Forløsnings Gave beder vi dig, Herre, at den sande Tro ved den evige Frelses Hjælp stedse maa vinde frem. Ved vor Herre ...

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam- mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, Køben- havn V, Telefon Eva 2512 (træffes i Alminde- lighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle, 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post- giro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen- tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla- dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Aksel Theilmann

paa Efteraarsudstillingen

Blandt de ca. 30 Kunstnere, som i Aar er indbudt til Charlottenborgs Efteraarsudstilling (aaen til 25. Oktober) er ogsaa Billedhuggeren Aksel Theilmann, som del- tager med 15 Arbejder, hvoraf en Del tidligere har været fremme paa Foraarsudstillingen.

I Forhallen lige ovenfor Trappe- opgangen staar en Montre med Portrætmedailloner af nogle yn- dige Børn og et Bispekors i luefor- gyldt Sølv, enkelt og gedigent i Form og Materiale; det tilhører Bi- skop Suhr og er udlaaet til Udstil- lingen. Inde i Billedhuggersalen finder man de større Skulpturer, to Kvindefigurer, en Mandsstatue, »Adam ser Lysket«, og tre Portræt- buster. Af Arbejder med speciell religiøst Motiv er der den monu- mentale lampebærende Engel, som til daglig har sin Plads ved Siden af Højaltret i Rosenkranskirken. Fra samme Kirke er ogsaa »Sct. Georg i Kamp med Dragen«, ud- skaaret i Egetræ, som man glæder sig ogsaa her at kunne betragte paa nærmere Hold. Hvorfor bliver den ikke fjernet fra sin afsides Plads i Kirken og anbragt nede i Kirken paa et Sted, hvor man kan se den?

Saa er der et Par Udkast, en Kris- tus, der troner paa Himmelbuen, og en Nedtagelse af Korset, med Indskriften: »Da Christus kom som en Ypperstepræst —«, to Skitser, der fortjente at blive udført og placeret i nogle af vore kommende Kirke-Nybygninger.

Religiøs og profan Billedhugger- kunst.

— Hvordan ser De paa Forhol- det mellem religiøs og profan Kunst? spørger jeg Aksel Theil- mann.

— For mig er der ingen skarp Grænse mellem disse to Sider af

min kunstneriske Virksomhed. »Adam«, det er Mennesket, men Mennesket, der lige er skabt af Gud, altsaa i Virkeligheden et reli- giøst Motiv. Ogsaa naar jeg ska- ber en Kvindeskikkelse, sker det ud fra min kristne Opfattelse af Kvinden.

Men ved den egentlige religiøse Kunst, Kirkekunsten, kommer der det Hensyn til, at Kunstværket skal føje sig ind i den liturgiske Hel- hed, Skulpturen bliver afhængig af Arkitekturen, af hele Kirkerum- met. Et Krucifiks maa laves til den eller den bestemte Kirke, jeg maa nøje undersøge Kirkerummet, hvori det skal være, før jeg gaar i Gang med Udførelsen. Folk tror i Reglen, at en Ting bare skal være pæn i sig selv, saa kan man an- bringe den hvorsomhelst, men det er helt forkert, i hvert Fald, naar Talen er om liturgisk Kunst.

— Er der ikke ved at blive mere Forstaaelse rundt om i de katolske Menigheder for de liturgiske Krav til Kirkekunsten?

— Jo, og jeg har truffet mange Præster, især af de senere Gene- rationer, der viser en meget stærk Forstaaelse af Betydningen af vore Kirkers Udseende og Ud- smykning, og det gælder baade Provinsen og København.

Ikke et Blomsterhandlervindue.

Selv saadanne smaa Ting som Lysestagerne paa Altret maa være i nøje Samklang med Arkitekturen og hele Altrets Opbygning. Og saa har jeg Lyst til at sige et Par Ting om Anvendelsen af Blomster til Udsmykning af Alteret og Koret: det maa ikke komme til at ligne et Blomsterhandlervindue! Altfor ofte bliver Altret og Koret ligefrem stoppet med Blomster og Planter, saa det bliver en hel Gartnerbutik. Selvfølgelig skal der være Blom-

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

ster, det er blot det overlæssede, der ødelægger Virkningen. Blomsterne maa ikke dominere, de skal føje sig til Lys og Alterduge paa en naturlig og enkel Maade, saa Helhedsindtrykket bliver værdigt, sakralt. Blomsterne skal vælges med Forstand og anbringes med Omtanke, saa de virker med paa deres Plads i den liturgiske Helhed.

Alt dette sidder Aksel Theilmann og fortæller i sit Atelier ude i Ordrup, i det lille Hus i Haven bag Andreas-Kollegiets høje Bygninger. To smaa Tuller leger omkring Cavaletten, hvor et nyt Arbejde er i Gang, en ny Vision i Kunstnerens Sind er ved at tage Form. Fra Lyststager til den store Skulptur — Aksel Theilmann omfatter baade sine smaa og store Værker med samme Kærlighed og Omhu; alle faar de jo deres Betydning af Helheden, den liturgiske, den katolske, den menneskelige. E. N.

og Tak for Fru Ramsings trofaste Virksomhed i en stor Sags Tjeneste. Ved disse Linier vil Ugebladet gerne have gjort det samme, og vi er sikre paa, at Fru Ramsings In-

teresse for den Sag, hun har ofret sine bedste Kræfter, usvækket vil fortsætte til Gavn for Kvindeforbundet og for den samlede katolske Aktion i det danske Vikariat.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaden: I Anledning af den tolvte Hundredeaarsfest for den hellige Villibrord, Utrechts første Ærkebisp, har Pius XII sendt Hollands Katoliker et Brev, hvori han nævner, at den hellige Villibrord med 11 Følgesvende kom fra England, hvor han var født, for at omvende Nederlandene. Hans Hellighed udtrykker Haabet om, at de fraskille Brødre i dette Land snart vil vende tilbage til Faderen og atter anerkende det samme Overhoved som Forfædrene. Paven ønsker dernæst, at alle Katoliker vil anstrenge sig for at føre Brødrene tilbage til den ene Hjord, bevare Freden i Landet og værne dets Grænser. Han sluttede med at til-

staa dem fuldkommen Aflad som i Jubelaaret, og gav dernæst alle sin apostoliske Velsignelse.

Spanien: Ved Dekret af Indenrigsminister Suner er det blevet Børn under 14 Aar forbudt at deltage i offentlige Biografforestillinger. De katolske Ungdomsforeninger opfordres samtidig til at deltage aktivt i Arbejdet mod Umoralen. I Saragossa fejredes den 12. Oktober Festen til Ære for Vor Frue »del Pilar«. Højtideligheden overværedes af Franco og Regeringens Medlemmer. Da det samme Dag var Aarsdagen for Amerikas Opdagelse, talte han i Radioen til Sydamerika: Han mindede dem

Fru Utke Ramsing

(fortsat fra Side 327)

Smaa piger i Trørød, lige betænkt paa det aandelige og det materielle Vel, ligesom hun ogsaa for mange af de Damer, der besøgte Trørøds Retræter og Højskoledage, har været en Raadgiver, hvis erfarne Raad har været til stor Velsignelse og Støtte.

Da Biskop Suhr tog Ordet ved D. K. K. F.s Landsmøde, udtalte Biskoppen en varm Anerkendelse

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser
 30 Aars Erfaring
 Valkendorfsgade 34-36
 Tlf. 77B - 72B

Støt
Frank Andersens
 Fond

Postgiro 1087

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet
„ATHENE”

Svanemosegaardsvej 4
 TELEFON NORA 8908

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepenør og Murermester
 Kong Christians Allé 6
 Telefon 1992

CHR. SIMONI
 grundl. 1836
Kul- og Koks-Import
 Telf. 67 — 68 — 69
 Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamilianerkliniken i Aalborg.

Alt vedrørende Begravelser
 ordnes gratis ved Henvendelse til:
Aalborg Begravelseskontor
 Jens Bangsgade 8 . Tlf. : 2068 2289
Rimelige Priser paa Kister og Ligsenge.

P. Lindholm & Ryø

udfører Centralvarmeanlæg
Vand- Gas- & Sanitet
 Leverandør til St. Josefs Søstrenes Hospital

„Liljen“
 Blomsterforretning
 Reberbang. 18 - Tlf. 3741
 Leverandør til kat. Menighed

C. E. Nielsen
 Smedemester
 Alt Smedearbejde udføres
 Sankelmarksvej 13 . Telefon 2091

Carl P. Petersens Eftf.
 Vesteraa 5 — Telf. 428
Isonkram . Køkkenudstyr
Glas . Porcellæn

om, at deres Tro og Sprog er fælles og udtalte Haabet om, at Spanien efter de sidste 200 Aars Kampene nu endelig vilde leve enigt.

Frankrig: Kardinal Verdiers Opraab om Hjælp til de indkaldte Præster har allerede nu indbragt over 265.000 Frcs. Man har saaledes kunnet forsyne over 300 Præster med Rejsealtre. Vincentskonferencernes Præsident opfordrer alle til at stille deres Midler til Raadighed for at hjælpe de mange, der savner det nødvendige til Livets Ophold. Han opfordrer især til ikke at nøjes med den materielle Hjælp, men ogsaa at tage sig af dem, der ingen Præst mere har i deres Sogne, ved at holde Katekismusundervisning og samle Folk til Bøn.

Tyskland: Det fremgaar af Bayerns Statistiker, at der i Aaret 1938 har været færre Frafald fra den katolske Kirke end i 1937. Tallene er henholdsvis 13.295 og 8.990; dertil maa bemærkes, at mange blot siger, at de ikke ønsker at forblive i deres Barnetro. Præster maa nu ikke mere undervise i Mellemkolen.

Rusland: Ifølge den tyske Presse blev der pr. Luftpost sendt 1½ Tons bolschevikkiske Blade til de tidligere polske Distrikter straks efter Besættelsen.

Italien: Ved Kateketmødet i Loreto var over 70 Bispedømmer repræsenteret. Der blev desuden især opfordret til at virke for Ungdommens Deltagelse i liturgisk Sang. I Padua holdtes et Stævne for over 1000 Ministranter. Ærkebispemænd talte til dem om den store Ære at tjene ved Alteret og tilskyndede dem især til at bevare Renheden, kommunikere ofte og studere

Liturgien. I Turin blev der holdt en Mindefest for Kardinal Massaia, der virkede i over 40 Aar i Abessinien. Anledningen var 50-Aarsdagen for hans Død. Samtidig mindedes man den for nylig salig-erklærede de Jacobis, Massaia's Forgænger.

Tyskland: Andel Bind af Pius Fischers Bog: Præsteskab, Klosterordener og Cølibat er blevet beslågt af Staten. Den gengav

navnlig Ikke-Katolikers Udtalelser om disse Emner.

De Forenede Stater: Ærkebiskop Molloy aabnede i St. Jakobus Kirke i Brooklyn det nye Skoleaar. Han talte om Respekten for Individet. »Jesu Hjerte« Radio-Forening udsender et Opraab om et Bønnens Korstog for Freden, bestaaende af Messer, Kommunioner og Rosenkransen. Korstoget varer til Kristi Kongsfest.

Bare de katolske Akademikere vilde komme og lære hinanden at kende ...

A. C.s Planer for Vinteren

Vinteren er ved at tage fat, og dermed kommer den Tid, hvori alle vore mange Foreningers egentlige Virksomhed falder. Fornylig festede Academicum Catholicum for de nye katolske Studenter, men efter Fest plejer der at komme Hverdag med Arbejde, og vi spørger derfor A. C.s Administratorer: — Hvilke Arbejdsplaner har De for Vinteren?

— Vi har planlagt forskellige Foredrag, siger Sekretæren, cand. mag. Ida Henriksen. — I November vil Pater *Heinrich Roos* S. J. tale om »Action française«, et Emne, der er blevet aktuelt, ved at Kirken fornylig har tilbagekaldt sin Fordømmelse af denne franske politiske Bevægelse. Saa arrangerer vi d. 25. Oktober en Diskussionsaften over et socialt Emne, der skulde bringe Klarhed over, hvilke Former for privat Godgø-

renhed der kan findes, nu efter at Staten har taget de egentlige Opgaver op paa dette Omraade. Indlederen bliver Sekretær i Valutacentralen, cand. polit. *Tove Rasmussen*, og til Diskussionen indbyder vi en Række Mennesker, som ved Tilknytning til Vincentsforeninger eller paa anden Maade arbejder praktisk med disse Ting.

De rent religiøse Emner vil heller ikke blive forsømt, og Biskoppens Udtalelse i A. C. forleden, at det er vor Pligt at virke med for Oplysning om Religionen, vil yderligere tilskynde os hertil. Vi haaber nu i Efteraaret at kunne faa Benediktineren Pater *Jules Fohl* til at komme og tale til os, det bliver enten paa Fransk eller Tysk. Til Foraaret vil jeg personlig gerne have, at vi faar en Aften om Skriftemaalet; det har vi haft for nogle Aar siden, men det er et Emne, som regelmæssigt maa tages op, og det vækker altid megen Interesse.

I Anledning af Jesuiternes 400 Aars Jubilæum til næste Aar har vi faaet Løfte om et Foredrag om »Jesuitterne og Danmark«. Det bliver antagelig i Form af en historisk Redegørelse for Jesu Selskabs Virksomhed her i Landet, og Foredragsholderen bliver Dr. phil Pater *Alfred Otto* S. J.

En lille festlig Sammenkomst til skal vi have i Aar: vores »Adventsaften« for Jul, med Tale, Oplæsning og Sang som sædvanlig omkring et hyggeligt Julebord — om der bliver Punch paa det, ved vi ikke endnu ...

— Kommer der nogen Mennesker til disse Foredrag? spørger Folk tit, naar Talen falder paa A. C.?

— Ja — til Rusgildet forleden var det da i hvert Fald glædeligt at lægge Mærke til, hvor talrigt Medlemmerne var mødt op. Der er stadig Tilgang til Foreningen, sidst er det de nye Studenter, som næ-

AARHUS

De faar en smuk

Krans til 2 Kr.

Palmedekoration fra 2,50 Kr.

Ratche, overfor Kirken, Tlf. 1668. Ryeg. 27

Skomager

Chr. M. Jensen

ved den katolske Kirke

Telefon 8326

Kødcentralen, Ryegade 31

(lige overfor Kirken)

J. Sørensen · Telefon 4387

Kød, Paalæg, Delikatesser
Absolut Garanti for bedste Kvalitet

Linoleum

billigst *Høilund Carlsen*

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

sten alle har meldt sig ind. Gid vi nu maa faa den Glæde at se dem ogsaa senere ... altfor ofte er vort Bekendtskab med Russerne blevet af kort Varighed.

Men jeg vil ogsaa gerne sige til de ældre Akademikere, at de har ikke været flittige nok til at komme og deltage i vore Diskussioner. Det er et Tab for dem selv, for os og i ganske særlig Grad for de unge studerende, der endda ofte er Konvertiter; de venter med Rette i A. C. at træffe ældre Kammerater, som de kan føle sig hjemme iblandt og tale med om de Problemer, som Katoliker nu engang møder i deres Universitetsliv. Vi

ældre A. C.'ere har et stort Ansvar her, som vi ikke altid gør os klart.

— Jamen, er der mon ikke mange, som ganske simpelt ikke har Raad til at betale det ret høje Kontingent?

— Vi vilde gerne sætte det ned, men det kan ikke lade sig gøre, saalænge Folk betaler saa uregelmæssigt. Og skulde det knibe for nogen, har de den Udvej at ansøge Administratores om Kontingentfrihed, i den Retning er vi meget *large*, fordi vi stoler paa, at man ikke beder om det uden Grund. Bare de katolske Akademikere vil komme og lære hinanden at kende, det er det, A. C. ønsker at bidrage til. E. N.

Det er unødvendigt at sige, at Studenterne blev begejstrede. Alle kendte de nogle af Jørgensens Bøger, og alle vilde de hilse paa Forfatteren, om de saa kom fra det inderste Afrika, det fjerneste Østen eller Central-Amerikas Urskove. — »Nu skal vi have Sjøv!« sagde en lille skævojlet Kineser. »Nej, I skal være artige,« moraliserede »Norskeren«. Men noget vilde de nu alligevel gøre for Jørgensen, saa delte de med ham noget af det bedste, de havde, nemlig deres Bøn til Gud i Form af Rosenkransen og Benediktionen, hvorunder de sang deres bedste Sange — flerstemligt og Koral; ved Aftensbordet blev Forfatteren hyldet baade med Ovationer og den smukkeste Velkomsthilsen og Korsang.

Næste Morgen vilde en hel Flok op og hilse paa Johannes Jørgensen, — »men vi kan ikke komme anstigende 78 Mand høj. Du ved jo fra Jørgensens Bog, at han har saa knap Tid for Besøg,« indvendte »Norskeren«; efter en Del Parlamentering blev det til, at kun de allerivrigste kom med.

»Ja, undskyld, lad mig lige faa Resten af min Morgenkaffe; vær saa venlig at gaa op i Mellemtiden.« »All right, Hr. Professor,« og op steg vi — Hej ho, hej ho — »Verdens syv største Dværge«!

I Løbet af kort Tid kom Johannes Jørgensen saa paa Skrivearbejde, da de næsten alle havde en Bog, som Forfatteren maatte skrive i; Konvertitten fra Honduras havde den Bog, som var hans første Skridt mod Kirken, og Japanseren havde en hel lille Stabel. Under Besøget bemærkede Johannes Jørgensen, at dette fik ham til at huske paa Skriftstedet: »Kast dit Brød paa Vandet, og du skal finde det efter lang Tid«; og da de unge Mennesker syntes saa godt om Bogen om S. Franciskus, bad han dem i deres Bøn huske én som næsten var Skyld i Bogen, nemlig: Mogens Ballin.

Til Slut vilde de gerne have et Billede af Johannes Jørgensen, saa — Skjortæærmer eller ikke — maatte Professoren pænt staa for »Skud«. »Ja,« sagde Jørgensen, »det er jo ganske smertefrit.« Og det var det ogsaa.

W. Vick.

Johannes Jørgensen

faar Besøg i Assisi

De besøgende i Assisi — efter Nationalitet (fra venstre): Australien, Ceylon, Danmark, J. J. med Gudsøn, Holland, Norge, Japan, Syd-Indien, Malabar

»Hør, »Swami« Vick, naar vi kommer til Assisi maa De sørge for, at jeg kommer til at hilse paa Johannes Jørgensen, ellers ...! — »All right, jeg skal gøre mit bedste.« — Det var min Ven fra Malabar, der stillede det samme Krav til mig som saa mange andre. Altsaa, af Sted fløj en Hilsen: Vi kommer, ca. 200 glade Klerke fra Alverdens Riger og Lande!

Omsider naaede vi 200 Studenter fra Kollegiet »de Propaganda Fide« (Rom) saa Assisi og gik

rundt og besøgte de hellige Steder. »Men hvor er Professor Jørgensen?« »Aah! Lige om Hjørnet!« »Hvilket Hjørne?« Ja, se, det var netop Problemet! Heldigvis dukkede en »Norsker« op med Oplysning om at have set Johannes Jørgensen, saa af Sted over Stok og Sten — og ret omgaaende dalede vi ned i den berømte Sofa. »Hr. Professor, De maa altsaa bestemt komme ned at spise til Aften hos os.« »Ja, det kunde nok lade sig gøre.«

Fru Sutermeister-Feyrings Tale

paa Landsmødet

Den ny Styrelse for D. K. K. F. har bedt os offentliggøre Fru Sutermeister Feyrings Tale paa Landsmødet. Den udtrykker de Retningslinier, hvorefter det fremtidige Arbejde vil komme til at foregaa.

I et gammelt dansk Digt lyder en Strofe saadan: »Solen ganger til Hvile, Dagens Syssel er endt«. De Ord vil jeg i overført Betydning bruge om den nu afgaaede Bestyrelse for D. K. K. F. Da den begyndte sin 15-aarige Arbejdsdag, var det dens Agt, billedlig talt, at anlægge en katolsk Have. Det var dugvaad Morgen; frisk Vilje, Kræfter og Begejstring var der ... men Danmarks katolske Jord var som Hedens Sandjord, den kræver Taalmodighed, den skal graves og plejes, før noget vil gro. Det blev svært at arbejde i Middagsheden. Solens Brand, Tordenbyger og Sandstorme volder Ødelæggelser i Danmarks billedlige katolske Have ganske som Sandstorm og Uvejr ødelægger i Naturens Have. Som Landmanden og Plantøren maa prøve nye Metoder, maa gøre Erfaringer, saadan maa D. K. K. F.s Styrelse, det vil sige Arbejderen i

Danmarks katolske Have gøre det. Det tog paa Kræfterne. Som Dagen led, svandt de ... Mismod sneg sig ind, ak! udenforstaaende ser ikke de Sveddraaber, maaske endogsaa Taarer, der er fældede i Kampen med Ukrudt og Sandstorm. Godt at Aftenen er nær ... Solen ganger til Hvile, Dagens Syssel er endt ...

Saadan er den nu afgaaede Styrelsens 15-aarige Arbejdsdag gaaet, nu gaar den til Hvile. Og Nattens Stjerner lyser, en ny Dag oprinder. Nye Arbejdere træder i Dag i Arbejde. Det er mit Haab, at de med deres friske Kræfter og gode Vilje, som moderne strømledede Mennesker, fuldtud kan tilpasse sig vor Tids Krav ... det er mit Haab. Mit Forlangende er, at de indstiller sig paa at komme paa Bølgelinie med alle danske Katoliker. Den Sandjord, som den afgaaede Styrelse har bearbejdet, er bragt saa vidt efter de 15 Aars Bearbej-

delse, at nye Arbejdere i Morgenstundens friske Brise kan lægge den nye Sæd. Vi saar den sande Ydmygheds blaa Klokkeblomst, Renhedens og Kyskhedens hvide, skønne Lilje, Kærlighedens Rose med Duft og glødende Farve, Arbejdsomhedens »flittige Lise«. Vi planter Fredens Olietræ og Fordragelighedens blide Konval, og takket være det Arbejde, der er gjort af den afgaaende Styrelse, er Jorden let og Tiden inde for den paatænkte Beplantning. Vor katolske Have vil gro ... saa give det Gud! Dens Duft og Skønhed vil give Glæde til alle vort Lands Katoliker; Havens Port er aaben ... Endrægtighed og Samarbejde skal være vort Motto. Vi vil opdrage vor Ungdom til i Renhed og Ære at færdes sammen og i Forening skaffe gode Resultater for Apostolatets Arbejde og katolsk Aktion.

Vi takker den afgaaede Styrelse og især dens dygtige og stærke Fører for hver god og kærlig Tanke, der er bragt til Udførelse.

Vi beder Gud være med den nye Styrelse, saa dens Medlemmer maa være blide som Duer, naar det gælder deres Dom over vore Medmennesker, Redebonhed og Tolerance skal være vort Særkende, men snilde som Slinger i vor Opfindsomhed, naar det gælder Udbredel-

HORSENS	KOLDING	
A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks Kvalitetsbrød anbefales. <i>Telefon 783</i>	C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatessforretning Specialitet: Kaffe <i>Leverandør til Sct. Hedvig Søstrenes Hospital</i> Adelgade 15, Telefon 57	
Installationsforretningen »Lyset« <i>TORVET 10</i> Alt udføres i Installationer Alt haves i Lamper og Lysekroner Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt <i>Installatør for Sct. Joseph Søstrene</i> Telefon 618	G. Rasmussen BAGERI OG KONDITORI 1. Kl.s Varer Tøndergade 44 Telefon 259 <i>Lev. til Sct. Hedvig Klinik</i>	V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer Hj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698
SØNDERBORG	ROSKILDE	
H. Hoffmeister BAGERI OG CONDITORI Telefon 233 <i>Leverandør til de katolske Institutioner</i>	PRIMA KOLONIALVARER <i>bedst hos Herman Johansen, St. Olsgaard, Tlf. 591</i>	
	Stat Frank Andersens Fond Giro Konto 1087	

sen af vor katolske Tro og nye Veje til Fremme af vort Arbejde i katolsk Aktion.

Man siger, at nye Koste fejer bedst. Giv os Opgaver, saa at Kostene rigtigt kan feje, ikke hvirvle Støv op, men samle Skatte i Bunke.

Breve fra Læserne

Guds Telte

Søndag d. 24. Sept. fejredes i vore konsekreerede Kirker Kirkevielsesfest. Kirken synger ved denne Lejlighed: »Hvor dejlige er dog dine Telte, du Kræfternes Gud; min Sjæl vansmægter og længes mod Herrens Forgaarde!«

Hvor mange mon, af os danske Katoliker, har i Aar paa denne Dag ret betænkt, hvilken Lykke det var for os, at kunne fejre denne Fest i Fredens Tegn; mens dette ikke kan siges om Tusinder af vore Trosfæller rundt omkring os.

Finder vi alle, at Guds Telte er dejlige? Længes vore Sjæle efter Herrens Forgaarde? Vi bliver let Vanemennesker, og det at kunne gaa i Kirke uden at nogen eller noget udefra lægger os Hindringer i Vejen, tager vi ofte som noget selvfølgeligt. Hvilken Fejltagelse! Vi behøver blot at aabne Øjnene for det, som foregaar ude i Verden. Føles det ikke af nogle som en streng, ja, næsten uoverkommelig Pligt at overvære Søndagsmessen og at komme til rette Tid?

Hører vi til den ene eller anden Slags af de her nævnte Katoliker, kan det ikke siges om os, at vi finder Guds Telte dejlige, og at vore Sjæle længes mod Herrens Forgaarde. Vi haaber, at Vorherre vil skaane os herhjemme for de Ouder, under hvilke mange Katoliker af i Dag maa lide; men vi ved intet om Fremtiden. Vilde vi være stærke nok, om vi skulde blive stillet paa Prøve? Har vi fundet Guds Telte dejlige, og længtes efter Herrens Forgaarde, *vel at mærke* ved at realisere dette i det praktiske Liv, da tør vi haabe paa at kunne være stærke og uovervindelige i Prøvelsens Stund. Dog, vi alle haaber, at Freden snart vil holde sit Indtog i den lidende Verden; men indtil da maa vi vedblive at bede Fredens Gud herom.

»Emitte Spiritum tuum, et creabuntur, et renovabis faciem terræ«, beder Kirken Pinsedag, og Kirkens Bøn skal ogsaa være vor! Udsend din Aand, og alt vil blive nyskabt, og du vil forny Jordens Aasyn.

- Elisabeth Hansen.

Brevet til de unge

Da der baade skriftligt, mundtligt og telefonisk er rettet Forespørgsler til mig angaaende min Artikel i »Katolsk Ugeblad« Nr. 19, kan efterfølgende tjene som Svar:

Man spørger mig, om det ikke er godt at anlægge sit Liv efter Reglen: *Man lever saa kort og er død saa længe*. Mit Svar herpaa er: *Absolut jo!* Men saa maa Livet rigtignok leves i Overensstemmelse med hvad vor hellige Kirke foreskriver — hvilket fremgaar ganske klart af Sentensens Forhold til Artiklens øvrige Indhold. (Læs den een Gang til!).

Saa er der enkelte, der har faaet det Indtryk, at jeg pludselig er blevet Modstander af katolsk Foreningsliv mellem Ungdommen. — *Tværtimod!* Jeg har blot slaet til Lyd for SAMLING. Og heri føler jeg mig staaende paa Linie og værende i Overensstemmelse med, hvad man paa højeste Sted indenfor den katolske Kirke ønsker og paabyder i denne Sag.

Endelig har man spurgt mig, *hvad* jeg mener Ungdommen kan gøre for vor Presse. — Det synes jeg slet ikke er svært at finde ud af. Først og fremmest bliver man Abonnent paa »Katolsk Ugeblad«, dernæst skaffer man en Abonnent — saa har vi straks dobbelt saa mange. — Og lad mig saa slutte med en Solstraalefortælling: Vore hjemlige Kommuniste var nylig i Bekneb med deres Blad. I Løbet af nogle faa Uger skaffede de ved en Lyn-Indsamling blandt Partifæller ca. 10.000 Kr.!!! Gak hen og gør noget lignende. Det er tilladt Katoliker at tage Lære af Modstandere. Laur. Andersen.

Rosenkransen

I Tilslutning til Pastor Hjorths Artikel om Rosenkransfesten beder jeg Dem tillade mig et Par Spørgsmaal:

Naar det ikke er andet end Legende, at den hellige Dominikus af Jomfru Maria selv fik Bud om at indføre Rosenkransen, hvorfra

stammer saa denne Bøn? og hvorledes var den oprindelige Form? Kunde vi ikke ved Lejlighed faa noget nøjere Besked om dens Opstaaen og Udvikling. Vi er sikkert en Del, som ikke kender nok til Rosenkransens virkelige Historie. S.

Svar: Vi har netop planlagt endnu i denne Maaned at bringe en Artikel om Rosenkransens Historie; deri vil der findes Svar paa de stillede Spørgsmaal. Red.

Parament-Syning

Hvis et tilstrækkeligt Antal Damer melder sig til Forarbejdning af Paramenter, vil Sammenkomster blive ordnede i St. Ansgars Sogn. Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, Telf. Palæ 1271.

English Service

Mass with English sermon Sunday, Oct. 22nd, at 10,30 o. cl. at St. Canute's, Vestervoldgade 115. Confessions before Mass (Fr. Wolfisberg). Notice the changed hour 10,30!

D. K. K. F.s Sekretariat

er nu: Bredgade 21, K. Træffetid: Mandag Kl. 18—20.

Slut op om

D. K. K. F.

Er der tilstrækkelig Tilslutning, starter vi et inorsomt Sykursus.

Henvendelse til Sekretariatet, Bredgade 21, K.

VEJLE

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

Mejeriet „Ficaria“

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

C. V. Berg

Blikkenslagermester

aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Arbejdet ved den katolske Skole

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Arbejdet ved den katolske Skole

Maanedsbberetning fra „Unio“

»Unio« begyndte sin Sæson i en alvorlig Tid, som nødvendiggjorde Aflysning af Dans og større Fester; men vore Møder blev dog Aftener, hvis gode Program interesserede de tilstedeværende. Vi har haft to glimrende Taler af Pastor King og Pastor Geertz-Hansen. Pastor King fortalte om Helgeners Humør og gjorde det paa sin stilfærdige og lune Maade. Pastor Geertz-Hansen holdt sine Tilhørere i Aande over een Time. Vi fik alt at vide om, hvordan Ungdomsarbejdet i Horsens var blevet bygget op fra Grunden, og hvad det var, som fik Ungdommen til at komme sammen; vi lærte mange Ting for Fremtiden. Desuden en Række Oplysninger angaaende Liturgi, Retrætedage etc. »Unio« var glad for at være den første Forening, der bød Pastor Geertz-Hansen velkommen i København.

Til det første Møde planlagde vi at prøve den fra Radioen kendte Intelligensprøve: »Hvem ved hvad«. Det blev en saa stor Succes, at vi trygt kan anbefale andre Ungdomsforeninger at prøve det samme.

Til det andet Møde havde vi tre glimrende Oplæsere: *Johs. Jørgensen*, *Alf Simonsen* og *Verner Staehl*. Den musikalske Underholdning blev besørgt af Pianisten *B. Barring* og den fra Restaurant Ritz kendte Jazzpianist *Arne Frandsen*.

Søndag d. 1. Oktober foretog »Unio« den første Travetur, som var begunstiget af det dejligste Vejr. Vi startede fra Hillerød, spiste Frokost i den gamle Kro i Bloustrød og tilbragte Eftermiddagen i Tokkekøb Hegn, hvor Kaffen blev drukket ved Storedam, et af de skønneste Steder i Nordsjælland, men som ikke er kendt af ret mange. Til andre københavnske Ungdomsforeninger siger vi: Prøv at tage derop!

Et Bevis paa, at »Unio« har begyndt Sæsonen godt, er den store Medlemstilgang, som sikkert fortsættes, naar Bladets Læsere kommer til Foreningens næste Møde, hvis Program kan ses andetsteds i Bladet.

Afladen paa Alle Sjæles-Dag

Den fuldkomne Aflad «toties-quoties» for de Arme Sjæle kunde hidtil kun vindes paa selve Alle Sjæles-Dag, d. 2. November.

Ifølge et Dekret af den hellige Poenitentiaria (dat. 2. Jan. 1939) kan Afladen i Fremtiden efter frit Valg ogsaa vindes paa den efter den 2. November følgende Søndag. Afladen vil derfor kunne vindes enten fra Kl. 12 paa Alle Helgens Dag (1. Nov.) til Midnat paa Alle Sjæles Dag, eller fra Kl. 12 paa den efter den 2. November følgende

Lørdag til Søndagens Midnat, saa ofte de troende, efter at have modtaget de hellige Sakramenter, ved Besøg i en Kirke beder 6 Fader vor, Hil dig, Maria, og Ære være Faderen ...

Møder i København

»Stella Maris«. Mand. 23. Okt., Møde.

Fidelitas. Onsd. 25. Okt. Kl. 20, Møde i Salen, Østerbrogade 7 D.

Brønshøj Menighed. Tirsd. 24. Okt. Kl. 20, Ungdomsmøde. Redaktør *H. D. T. Kiørulff*: »Reklame, Propaganda, Sladder og et Kursus i Logik«.

»Immaculata« (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 22. Okt. Kl. 8½, Fælleskommunion.

Mændenes Kongregation (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 26. Okt. Kl. 20, Møde.

De unge Mænds Kongregation (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 23. Okt. Kl. 20, Alm. Møde.

Unio. Lørd. 21. Okt. Kl. 20½, »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Films - Grammofoncauseri — *Pater Wolfsberg S. J.*: »Da Retræter var moderne«. — Fælles Kaffe-bord. Billetter à 50 Øre faas i Katolsk Boghandel.

Næste Møde Lørd. 4. Nov. Nærmere i næste Nummer.

Academicum Catholicum. Onsdag d. 25. Okt. Kl. 20 i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, 3. Cand. polit. *Tove Rasmussen* indleder Diskussion om: »*Filantropi og offentlig Forsorg*«. Gæstekort à 1 Kr. hos Administratorerne. Adm.

»*Maria Rosenkransdronning*« og »*Stella matutina*« har Fælleskommunion Søndag den 22. Oktober i Rosenkranskirken Kl. 8.

Rosenkranssognets kvindelige Vincentsforening har Møde den sidste Torsdag i Maanedens Kl. 13½, Boyesgade 8, 3. — Torsdag den 2. Novbr. genoptages Møderne paa Systuen Kl. 13½, Boyesgade 8, 3.

K. U. K. Søndag d. 22. ds. Travetur. Klampenborg. Dyrehaven. Start fra Stenogade Kl. 10. De, der starter senere, kan, for at komme hurtigere med, benytte den røde Rutebil fra Klampenborg til Fortunen, der afaar 35 Min. over Hel. Frokost paa Fortunen Kl. ca. 13—14. *Lørdag d. 28. ds.* »Ægteskabets Sakramente«. »De 2 Minutter« har *Maria Seitzberg* og *Knud Wissum*. Bagefter selskabeligt Samvær og Underholdning. Husk Sangbogen! *K. U. K.*

Radiogudstjeneste

Den næste katolske Radiogudstjeneste bliver Alle Helgens Dag, Onsdag d. 1. November Kl. 8. Den

vil forme sig som en Sangmesse. Celebrant bliver Pastor Fr. Ronge, og Prædikenen holdes af Pastor Cay Benzon. Fuldstændigt Program i næste Nummer.

Systuen i Sakramentssoget

Systuen genoptager sin Virksomhed Torsdag den 2. November Kl. 13½—16 og fremdeles hver Torsdag i Vinterhalvaaret. Den 2den Torsdag i hver Maaned holder St. Vincentsforeningen for katolske Damer (katolsk Menighedspleje) Møde Kl. 13, Nørrebrogade 27, Opg. A, 1.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 22. ds.:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse m. Præd.

Kl. 10: Højmesse med Præd.

Kl. 14,30: Missionsandagt med Præd.

Paa Hospitalet:

Kl. 6: Stille Messe.

Onsdag den 25. Kl. 20: Mændenes Kongr. — Samme Aften: Symøde for unge Piger.

Torsdag Kl. 20,15: Stanislauskongregation for unge Mænd.

Aarhus Opland

Søndag den 22. ds.:

H a d s t e n:

Kl. 10: Sangmesse med Præd.

St. Annæ Kirkes Basar

Følgende Gevinster blev udtrukket:

Lykkersedler: 23, 49, 93, 145, 154, 234, 318, 326, 384, 425, 555, 598, 767, 863, 866, 967, 1128, 1178, 1214, 1295, 1406, 1413, 1418, 1485, 1560, 1609, 1742, 1767, 1803, 1854, 1878, 1984, 2005, 2151, 2167, 2346, 2429, 2471, 2477, 2518, 2595, 2626, 2670, 2746, 2782, 2842, 2861, 2933, 3036, 3071, 3110, 3111, 3147, 3184, 3257, 3374, 3486, 3513, 3531, 3639, 3656, 3664, 3719, 3728, 3847, 3944, 3958, 4014, 4081, 4089, 4113, 4134, 4291, 4298, 4315, 4382, 4385, 4389, 4420, 4480, 4494, 4589, 4605, 4613, 4651, 4823, 4989, 1602, 3321, 4265.

Per og Lise 35, Dukke Mary 177, Dukke Alice 152, Madonnabillede 109, Mosaik 32.

Amerikansk Lotteri: Kaffestel I 30, Kaffestel II 26.

Gevinsterne kan afhentes i Præstegaarden inden den 1. November.

Alle, som har støttet Basaren, bedes modtage den hjerteligste Tak.

Rosenkransen og dens Historie

Inden Rosenkransmaanedens Udløb vil vi endnu engang kaste et Blik paa *Rosenkransbønnen og dens Historie*. I Rosenkransfestens anden Lektion fortælles der, at den hellige Jomfru viste sig for den hellige Dominikus for selv at lære ham denne Bøn, men Breviaret tilføjer: »ut memoriae traditum est, som man fortæller«. Den nyere Forskning har vist, at det var en senere Tids fromme Tro, der har skabt denne Legende. Sandheden er, at Rosenkransen lidt efter lidt udformede sig i Tiden mellem det 12. og det 13. Aarhundrede, indtil den vandt den Skikkelse, som vi nu kender.

Rosenkransen er ikke en liturgisk, men en privat Bøn. Den er saa enkel og ligefrem, at mange ikke kan forsone sig med den. De lovpriser i høje Toner Kirkens liturgiske Bøn og dens klassiske Skønhed, men de forarges over Rosenkransens »mekaniske Udvorteshed og evindelige Ensformighed«. Men Folket holder af Rosenkransen. Vore Fædre og Mødre, Bondemanden paa Marken og Arbejderen i Byen, Soldater og Lærde, Prins Eugen og Pasteur, alle har de bedt deres Rosenkrans. Pius XI har engang sagt, at han ikke en eneste Dag undlod at bede Rosenkransen.

Rosenkransen er en Maria-bøn. Om den gælder, hvad der er sagt om Maria selv: den »styrter de mægtige ned fra Tronen og ophøjer de ringe«.

Skønt Rosenkransen er saa ydmyg en Bøn, har den dog flere Gange spillet en afgørende Rolle i Kirkens Historie. Den hellige Dominikus og hans Søner brugte den i Kampen mod Albigerne — sin Tids Kommunist og Materialister — som »et Beskyttelsesmiddel mod Vantro og Last«. Den hellige Jomfru viste sig dengang atter som den stærke Kvinde, der knuste Slangens Hoved. Det var paa denne Tid, at Rosenkransen vandt sin første store Udbredelse.

Rosenkransens anden Stortid oprandt i det 16. og 17. Aarhundrede. Det er almindelig Overbevisning, at den store Sejr, som den kristne Flaade ved Lepanto (1571) vandt over Tyrkerne, for største Delen maa tilskrives Rosenkransbønnen. Ogsaa de senere store Sejre over Halvmaanen (Temesvar og Korfu) bringes i Forbindelse med Rosenkransbønnen. Halvmaanen var Kristendommens Arvefjende, som dengang truede med at oversvømme Vesterledet østfra. Men Maria viste sig paany som den sejrige, der frelst Kirken og hele den kristne Kultur.

Da Kirkefjenderne i Slutningen af det 19. Aarhundrede igen stormede frem mod Kirken, var det Leo XIII, som atter henviste de troende til Rosenkransbønnen. Leo XIII var ligefrem en Rosenkransens Pave. Han — Kunstneren og Humanisten paa Pavestolen, en Mand af overmaade aandelig Kraft og vide Horisonter — elskede denne Bøn og ventede i stormfulde Tider al Hjælp fra Maria gennem Rosenkransen. Ikke færre end ti Rundskrivelser har han udsendt om Rosenkransen, fra 1891 til 1898 hvert Aar en ny, hvori han priste denne Bøn, henviste til dens Værdi og gjorde opmærksom paa dens Dybder.

Ogsaa Pius XI henvendte sig — saa sent som i 1937 — i en Rundskrivelse til hele Kirken og pegede hen paa Rosenkransens Kraft og Betydning i disse tunge Tider.

Rosenkransen er en helt igennem katolsk Bøn.

Naar trange Tider truer, henvender Kirken sig altid i særlig Grad til Maria, som er Kirkens Moder og al Naades Midlerinde. Hun har engang sejret over Slangen og knust dens Hoved og værnet om Kirken i farefulde Timer. Hun vil ogsaa nu være Kirkens Bolværk mod Mørkets Magter.
H. Roos.

Horisonten rundt

Ingen Neutralitet overfor Gudløsheden

Vi har ofte nok erklæret os neutrale i den storpolitiske Kamp. Hvilke Sympatier den enkelte danske Katolik end maatte have, er der ikke kristen Motivering for i sin Holdning at bryde den danske Neutralitet. Men med Ruslands Fremtrængen mod Vest er der skabt religiøse Problemer, som gaar videre end de politiske, og til hvilke ingen Kristen kan forholde sig neutralt. Den gudløse Kommunisme sigter aabenlyst mod Kristendommens Udryddelse, og det betyder Angreb paa evige Værdier, som ingen Kristen kan bortsælge for lige gyldigt hvilke timelige Forøele og Goder. Tysklands Fører kan have den katolske Befolkning med sig i Krigen, naar tyske Katoliker forestiller sig denne som et Selvforsvar mod en ilde-sindet Indkredsning. Men han regner forkert, hvis han tror, at de katolske Tyskere er med ham, naar han for Tysklands Skyld giver Gudløsheden frie Tøjler udenfor Rusland. Er de oprigtige i deres Katolicisme, vil de ioretrække ligegyldig hvilken Ydmygelse for deres Fædreland, tren for at den kristne Tro skal forjages med Vold og Svig fra gamle kristne Nabolande.

Tyskerne har maaske ikke Lejlighed til højlydt at sige dette til Verden, men læser man engelske katolske Blade, ser man, at et voksende Antal Katoliker erklærer: den egentligste Fare er Gudløsheden, som nu har sin eneste Chance; lad os hurtigst muligt søge Fred med Tyskland, saa at et enigt Europa kan sætte Bom for Guds Fjender. Om dette er praktisk Politik véd vi ikke, men det vidner om, at engelske Katoliker er villige til at tage timelige Tab af maaske forfærdende Størrelse, ikke af Frygt for selv at

komme under Gudløshedens Terror, men af Frygt for at dette skal times deres europæiske Næste.

Overfor den gudløse Fare er der ikke to kristne Fronter, men kun een, og der er heller ingen neutrale. Den i Storpolitiken neutrale Pave har allerede vist, at han ikke kan være neutral overfor Gudløshedens Fremtrængen. De neutrale Ståters Katoliker heller ikke.

De polske Børn paa Lolland

Tidsskriftet »Sund Sans«, der især bekæmper Afholdsfanatismen, men iøvrigt i det hele taget har den personlige Frihed paa sit Program, har i Nummeret for 15. ds. bragt en større Artikel om »Polakkerne i Danmark. De polske Børn og Katolicismen«. Det fremgaar ikke ganske klart, hvad Hensigten med Artiklen er, endsigte hvilken Forbindelse den har med den personlige Friheds Sag. Men Udgangspunktet er i hvert Fald det naive, at den katolske Kirke for sin egen »mægtige Fremgang«s Skyld ønsker at »holde fast paa de polske Børn«. Er da alle moderne Sind saa forgiftede af Raabene paa Magt og Indflydelse, at de ikke kan fatte det kristne Ønske om at lære Børn Kristendom for Børnenes Skyld (hvor mange eller faa de end er) og det eneste kristne Ønske om »Fremgang«: at maatte faa Lov til at bringe Kristendommens Lykke til saa mange, som vil tage imod den.

Det synes, som om »Sund Sans« ikke er glad for, at de polske Børn tilbringer en beskednen Del af deres Skolegang i den katolske Skole. Det er pædagogisk betænkeligt med denne Omflytning. Maaske nok, men den personlige Frihed skulde da være den sidste til at modsætte sig Forældrenes Ønske om at faa Børnene opdraget i Forældrenes Tro. Dette Ønske kan

nok tilsløres, naar man taler om, at det er den katolske Skole, der »er ude efter« Børnene, især Pigerne — men kun saa længe, indtil Diskussionen bliver saglig.

En fortræffelig Artikel om Paven

I sin Kronik har »Social-Demokraten« i sidste Uge bragt en overordentlig tiltalende Artikel af Pastor Sparring-Petersen om »Pius — den flyvende«. Vi bringer et Par Citater:

»Prøver man at »tage Oplysninger paa« den nuværende Pave, den i Marts valgte Pius XII, født Pacelli, gaar alle Meddelelser samstemmende ud paa, at han baade aabent og mere gedulgt har sat kraftigt ind for, at Freden kunde bevares i Europa. Det var Tilfældet forrige Aar, umiddelbart forud for München-Forliget, da han sad som Indehaver af den romersk-katolske Kirkes Nøgleposition, idet han var Pius XI's Statssekretær. Desuden tyder mange Tegn sammenlagt paa, at noget af det første, Pacelli foretog sig som Pave, i Foraaret var at prøve paa at bane Vejen for en mindelig Ordning, hvorved Polen, som jo ganske overvejende er katolsk, løb den mindst mulige Risiko. At den nye Pave yderligere var virksom i saa Henseende fornylig, endnu i den halvtrettende Time, er stadigt i frisk Minde.

Betydningen af, at det netop blev Pacelli, der valgtes til den katolske Kirkes Førstemand og Leder og det i en Periode, der i saa mange Henseender byder denne Kirke yderst vanskelig Kaar, skal ikke her forfølges videre. Det faar være nok lige at antyde, at Pius XII nok i mere end een Henseende synes at høre til de faa, der ikke blot er Indehaver af en meget fremtrædende Post, men ogsaa selv er af et usædvanligt Format.«

Kristi Sejerstegn

Langt de fleste Kristne gør sig skyldige i den Fejl, at de bliver staaende paa den kristne Korstankes første Stadium. For dem vedbliver Korset at være Tegnet paa den Skam og Skændsel, som efter Golgatha rammer enhver, der gennem Synden er meddelagtig i Kristi Korsfæstelse, ikke blot hans Dommer og Bødler eller det jødiske Folk, der forraadte ham, men alle og enhver, der har Andel i Menneskeslægtens Syndighed fra Adam til Tidernes Ende.

Ikke desto mindre ligger jo netop i selve Korset Kristi Sejr — in cruce salus!

De første Tidens Kristne har sikkert tænkt anderledes — og længere. Hvoraf fremgaar nu det, vil man maaske spørge. Utvivlsomt af de Kendsgerninger, som er overleveret os fra dengang, fremfor alt indenfor Kunst og Liturgi. De første Kristne fremstillede da ogsaa Korset uden den korsfæstedes Billede, det saakaldte *crux gemmata*, det ædelstensprydede Kors, Symbolet paa Sejren. Vi kender endvidere de Hymner og Sekvenser, som tidligere Aarhundreder har præget, for dermed at pryde den hellige Liturgi. Et af de mest magtfulde af disse herlige Værker er »*Vexilla regis prodeunt*«. Vi kender den paa Dansk under Navnet: »*Nu støvner frem vort Kongeflag*«. Midt i Passionstidens dy-

stre Alvor lyder det næsten jublende, at »fra Træet hersker Gud med Magt«. Og — ligesom til yderligere Forklaring — heder det videre:

O skønne Træ, o fagre Bul,
i Purpurskrud (Kristi Blod)

saa underfuld,
som fik det mageløse Kald,
at du Guds Lemmer strække
skal.

Vær hilset Kors, vort Haab
i Strid,
i Lidelsernes beske Tid!
Forøg de Frommes Naadeliv,
og Synderen hans Skyld tilgiv.

Treenige, foren vor Jord
i et samdrægtigt Jubelkor;
lad Korsets Mærke gaa foran
til Sejr og til vort Fædreland.
Amen.

Venantius Fortunatus, der døde i Aaret 600, har skrevet denne Processionshymne. Den blev sunget for første Gang den

KRIST KONGE
Tirstrupkrucifiksets Hoved c. 1150

Nationalmuseet

19. November 568, da en Partikel af det hellige Kors blev baa-ret ind i den nyindviiede Kirke i Poitiers, hvor Digteren var Biskop. Digtet er fuldstændig behersket af Forløsningstankens overstrømmende Lykke. Der er intet, der minder om, at Guds Søn ved sin Død er blevet fornødret; kun et Par Strofer, der ligeledes er forklaret, hentyder til Herrens blodige Offerdød.

Korset er ikke længere *Martertegnet*, men *Sejrestegnet*. Naar de romerske Feltherrer holdt deres Triumftog, lod de deres Felttegn bære foran sig; paa samme Maade bærer Kirken Korsets Sejrestegn foran Himmels og Jordens Herre, den glørrige Konge Jesus Kristus. »Vor Tro er den Sejr, der overvinder Verden«.

Korset, der engang var det Sted, hvor Forbryderen og Menneskedyret endte sit Levnedsløb, hvor Retfærdigheden skete Fyldest, er fra at være et Fornedrelsens og Foragtens Tegn hævet til den højeste Ære. Fra dette Sted hersker Gud over Verden; Guds Søn, der fra Tidernes Morgen har siddet ved Faderens højre Haand, har ved sin sejrige Død ophøjet Korsets Træ til sin Trone.

Naar Kirkeaaet gaar mod Hæld, fejrer vi *Vor Konges og Herres Jesu Kristi Fest*. Det er Herskerens Fest, Mindet om den Sejr, som Heltedaaden paa Kalvaria har vundet over Dødens og Mørkets Magter, den Heltedaad, der indledtes med Kristi

egne Ord, da han stod foran Pilatus og denne spurgte ham om hans Kongedømme: »Jeg er en Konge. Jeg er dertil født og derfor kommen til Verden, at jeg skal give Sandheden Vidnesbyrd. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.«

Hvilket Ord, saa stolt, talt af den, der staar midt i Fornedrelsen og Forsmædelsen; han vidste, at han faa Timer senere skulde ende paa Korset; han saa tydeligt for sig det Hav af Pinsler, som han om føje Stund skulde kastes ud i — af dem, hvis Vel og Ve havde ligget ham saa stærkt paa Sinde. Paa Spørgsmaalet om, hvorledes dette var muligt, det største, som Menneskeheden nogen Sinde har stillet, er der kun eet Svar. Og det læser vi i Epistlen paa Kristi Kongsfest (Koll. 1, 19—20): »Thi i ham behagede det Gud Herren at lade den hele Fylde tage Bolig, og ved ham forlige Alt med sig, baade det, som er paa Jorden, og det, som er i Himmelen, idet han stiftede Fred ved sit Kors' Blod, i Kristus Jesus, vor Herre.«

Hvor i Verden og i Menneskehedens Historie findes der vel een, der vil udgyde sit Blod for Freden? Plejer det ikke at være saaledes, at der af blødende Menneskevunder kun spirer ny Ufred og nye Stridigheder frem? Her — af Kristi Blod, skulde det Rige opstaa, som vi er Arvinger til, og netop derfor skal vi frem for alt »takke Gud Fader, som har gjort os værdige til

Andel i de helliges Arvedel i Lyset, han, som har udfriet os fra Mørkets Magt og overført os i sin elskede Søns Rige« — som det hedder i Festdagens Liturgi.

Naar vi betragter den Korsfæstedes Billede, vil vi ikke længere blive staaende ved den rent menneskelige Medlidenhed eller blot med Angerfølelse i Struben. Vi vil bestræbe os paa at blive os *hans* Medlidenhed og Kærlighed til alle Skabninger bevidst. Vore Forfædre saa i Kristus Helten og Sejrherren. De vidste, at han herskede over dem »fra Træet«, at han »drager alle til sig«.

Hvor rørende kommer dette ikke til Udtryk i Tirstrupkrucifikset. Herskeren, den kongekronede Forløser, hænger afmægtig paa Korsets Træ, hans Blik er brustent — men vi føler dog, at snart er alt forbi, og han vil stige ned fra Korset og »ophøje os alle«. Døden paa Korset var Begyndelsen, ikke Afslutningen, det var selve Sejren, der tilsikrede os alle Livet i den evige Herlighed.

Thi bag hvert eneste Kors gryer Opstandelsesmorgen — saaledes som Wipo, Kejser Konrad II's Hofkapellan, omkring Aar 1050 har skildret det for os i Paaskemessens herlige Sænkvens:

»Imellem Livet og Døden har
staaet en sælsom Strid:
Livets døde Herre lever og
h e r s k e r t i l e v i g T i d.«

J. B.

Aktiv Deltagelse III

Naar Præsten synger »Dominus vobiscum« (Herren være med eder), bør alt Folket svare: »Et cum spiritu tuo« (Og med din Aand). Desværre har Tiderne ført det med sig, at kun Kor eller Ministrant lader høre fra sig. Der er for Præsten noget vist forstemmende i at henvende sig til et Hundrede Mennesker, som tilsyneladende beskæftiger sig med andre Ting, hvis man da kan slutte noget ud fra deres udeltagende Tavshed. Det samme gælder ved Indledningen til Præfationen. Præsten synger »Sursum corda« (Hjerterne opad!), hvortil Menigheden bør svare: »Habemus ad Dominum« (Vi har opløftet dem til Herren). Selv om det er Præstens største Glæde at fejre Messen, gør det dog godt at fornemme, at man har Menigheden med. Men vi er paa dette Punkt langt tilbage endnu. Maaske (og *forhaabentlig*) var det et Vaartegn, at det gik helt rigtigt til ved *Ungdomsstævnet* i Vejle i Sommer. I alle Tilfælde var det en katolsk Oplevelse, Deltagerne sent vil glemme. Alle sang med.

Idealet vilde jo være, om hver Deltager i Messen havde en Messebog. Uden denne er det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at følge rigtigt med. Ikke mindst gælder det ved Orationerne, som Præsten synger eller beder højt. Forinden opfordres de Troende til at tage Del i Bønnen: »Oremus« (Lad os bede) hedder det; og det er forudset, at Folket med sit »Amen« til Slut giver sin Tilslutning til den fælles Bøn. Men hvorledes være med her uden en Tekstbog?

Paa samme Maade forholder det sig ved Læsningerne, Epistel og Evangelium. Epistlen læses eller synges paa Latin. Er man ikke dette Sprog mægtig, er det nødvendigt, hvis Epistlen da

ikke ogsaa læses paa Dansk, at have en Messebog med Oversættelsen.

Graduale og Alleluia synges af Forsangerne og Koret. Det er her atter de Troendes Sag at *lytte*. Gradualet og Alleluiaverset er som Regel et Ekko af Læsningen, en Genklang, der fører over til Evangeliet. Et typisk Eksempel har vi paa Festen for Herrens Aabenbarelse. Læsningen handler om Hedningernes Delagtighed i Guds Frelse. Profeten (Es. 60) skildrer, hvorledes Hedningerne skal drage op til Jerusalem. Gradualet tager (omtrent med samme Ord) Tanken op: »Alle fra Saba skal komme med Guld og Røgelse og forkynde Herrens Pris. Rejs dig, Jerusalem, i al din straalende Skønhed: thi Herrens Herlighed er oprunden over dig.« — Evangeliet paa sin Side beretter om den første Virkeliggørelse af Profetien fra den gamle Pagt: vise Mænd fra Østerland, som tilbøder Frelseren. Alleluiaverset *forbereder* os til at høre Evangeliet: »Vi har set hans Stjerne mod Øst og er kommet med Gaver for at tilbede Herren.«

Alleluia er et hebraisk Ord; det betyder »Lovsynger Jahve, Gud« og forekommer ofte i de gammeltestamentlige Salmer som Udtryk for Glæde og Jubel. Meget tidligt vandt det Indpas i alle Liturgier, først dog i Østerland. I Rom var det Pave Damasus (366—384), der foreskrev det i alle Søndagsmesser uden for Fastetiden. Det var i gammel Tid kun blevet sunget ved Paaskefesten. — Det erstattes i Fastetiden med Tractus.

I Evangeliet taler Kristus til os. Det er Kongen selv, Himlens Konge, hvis Røst nu lyder. Derfor rejser alle sig, derfor bæres der Lys og ofres Virak. Det dramatiske Element kommer først rigtigt til sin Ret dér, hvor Høj-

massen kan fejres i al sin Pragt. Medens Koret endnu synger det sidste Alleluia, drager Processionen fra Alteret, hvor Røgelsen er blevet velsignet af Celebranten, til Evangelieambonen. Levitterne stiger derop. Diakonen hilser Menigheden med »Dominus vobiscum«, og til hans Forkyndelse, at Evangeliet nu skal lyde, svarer alt Folket: »Ære være dig, Herre!« Det er Kristus selv, der nu i Evangeliet vil tale til de Troende. Før Diakonen begynder den højtidelige Læsning, incenseres Evangeliebogen. Er Evangeliet sunget til Ende, svarer der: »Pris være dig, Kristus!« — Med en saadan Fest og Højtidelighed omgiver Guds Kirke Læsningen af det hellige Evangelium.

Messens første Del slutter med Credo. Efter Evangeliet, lige før Ofringen begynder, synger Menigheden staaende Trosbekendelsen.

Jacob Hjorth.

Robert Hugh Benson

Den 19. Oktober var det femogtyve Aar siden, Robert Hugh Benson døde, knap 43 Aar gammel. Hvor mange Forfattere huskes et kvart Aarhundrede efter deres Død? Om hvor mange gælder det, at Mindeord efter selv saa lang en Tid synes overflødige, fordi man ikke behøver at mindes om den, der ikke er blevet glemt?

Det ydre Levnedsløb begyndte d. 18. November 1871 og førte over Eton og Cambridge til Præstegerning i den engelske Højkirke, i hvilken Bensons Far naaede det højeste Embede som Ærkebiskop af Cambridge. I et øst-londonsk Fattigkvarter lærte han, hvor fjernt den jævne Befolkning stod fra den splittede anglikanske Kirke. Da Faderen døde, tog Robert Hugh Benson paa en længere Udenlandsrejse, og her forstærkedes hans Indtryk af, at Anglikanismen

(fortsættes Side 352)

DET KATOLSKE HJEM

Far og Mor

Efter Lisbeth Bürger: Vierzig Jahre Storchentante ...

(Den unge Jordemoder fortæller om den første Fødsel, hun blev hentet til.)

Lørdag Aften kommer Stationsforstanderen og henter mig.

»Lisbeth — — tror du virkelig, at du kan!« Mor er ganske ophidset.

»Men Mor dog, jeg har jo lært det! Lad bare være med at gøre dig alle de Bekymringer! Sognepræsten har sagt, at jeg altid skal kalde de hellige Engle til Hjælp, naar jeg gaar ud til en Mor: min Engel og Moderens og det lille Barns Engel. Saa skal det nok gaa alt sammen.«

»Ja, men hør dog ... det lille Barns Engel ...?«

»Ja, det har jo sin Engel, fra det Øjeblik det faar Liv i Moderens Skød. Har det en Sjæl — og det har det straks fra Undfangelsen — saa har det ogsaa en Skytsengel.«

Stationsbygningen ligger langt uden for den lille By. Paa Vejen møder vi nogle Mænd, der kommer ud fra Værtshuset og godmodigt drillende raaber: »Naada, kommer den lille nu med Ekspres-sen?«

Stationsforstanderens unge Kone staar og pudser Indgangsdørens Messinghaandtag, saa det straalér langt bort. »Naar Folk i Morgen møder op og gratulerer, maa det alt sammen tage sig fint ud!« —

Hun bider Tænderne sammen. Det er tre Timer, siden Veerne begyndte, fortæller hun og ler, da Smerterne fortager sig igen. I Stuen staar Bordet dækket. »Nu skal vi have os en hyggelig Kop Kaffe!« Hun er stadig den ivrige, flinke Husmoder, skønt hun atter og atter maa bide Tænderne sammen og tage sig til Ryggen. »En Mor maa ikke saadan lade sig gaa paa,« siger hun bare, da vi beklager hende. »Og jeg faar jo Barnet for det!« Hendes Øjne lyser i forventningsfuld Glæde. »Naa, hvor

Lillepeter og Grete og Liselotte vil gøre store Øjne, naar der i Morgen ligger en lille bitte en i Kurvesengen! De har trolig spurgt hver Dag i lange Tider, hvornaar den dog kom.«

Da vi har drukket Kaffen og snakket lidt, sender hun sin Mand i Seng. »Vær nu fornuftig, Peter! Vi to skal nok ordne det, og er der noget i Vejen, kalder vi paa dig. Du maa være klar i Hovedet til Søndagstravlheden i Morgen.«

Faderen kommer med nogle Indvendinger, men giver til sidst efter og gaar ind i Barnekammeret, hvor han skal sove.

Forældrenes Rubrik

I Stedet for at kalde den nye Rubrik »Far, Mor og Børn«, som vi først havde tænkt, har vi — som man ser — valgt en anden Titel. Vi har ment, at den var mere rummelig, saa at alle Problemer, der har med Hjemmet at gøre, kan drøftes paa dette Sted.

Vi beder Forældrene hjælpe os med at gøre denne Rubrik saa praktisk som muligt, idet De overfor Redaktionen fremsætter Deres Ønsker og Forslag; ligeledes vil det naturligvis være velkomment, om Forældrene giver deres Besyv med om de Spørgsmaal, som her behandles, eller andre. Som allerede bemærket, behøver de indsendte Spørgsmaal ikke at optages og besvares her i Bladet. Naar det ønskes, vil vi gerne svare med et Brev til Indsenderen. Vi har allieret os med de kyndigste Raadgivere paa alle de Felter, som Spørgsmaalene vil kunne berøre.

Egentlig tænkte vi os, at Rubriken skulde fylde een Side een Gang om Maanedén. Men hvis Interessen, hvad vi tror, skulde vise sig betydelig, saaledes at ogsaa mange Indsendere leverer Stof til Rubriken, tager vi det hverken saa nøje med den ene Side eller med de fire Ugers Afstand. Allerede i Starten har vi sprængt Rammerne, som man ser.

Da han siger Godnat til sin Kone, tager han Vievand og velsigner hende med et Korstegn paa Panden — og med et til: »Ogsaa en Velsignelse til vort Barn!«

Jeg staar og tænker paa, at det Barn, der møder saadan Forældre-kærlighed og Forældretrøfasthed og -omsorg, allerede før det bliver født, virkelig maa blive til Velsignelse. Og den Mor, som har en Mand, der opfatter sin Fæderværdighed paa en saa smuk Maade, har sandelig en at finde Støtte og Styrke hos; han vil aldrig nogen Sinde skubbe Omsorgen og Ansvarret for Barnet over paa hende alene —

»Mændene er meget mere bange end vi — naar det er *rigtige* Mænd,« siger Moderen, da Manden er gaaet. »Nu skænker Gud os et lille Barn til, og saa vil jeg ikke være et Hylehoved — — selv om det bliver nok saa slemt.«

Det bliver slemt. Men naar der er et Øjebliks Stilstand i Smerterne, tørrer den tapre lille Mor Tårerne bort. »Livet er saa svært — derfor græder Barnet, naar det kommer til Verden. Men Moderen maa ikke græde. Hun skal modtage det med Glæde — Kærlighed skal være glad — —«

Far har bestilt en Dreng, som skal hedde Josef, og Mor en Pige, som skal hedde Josefine.

Klokken tre om Morgenen kommer Josef. Udmattet synker Moderen sammen i Puderne, mens jeg gør det lille klynkende Væsen i Stand. Da begynder Veerne pludselig igen — — og en halv Time efter er Josefine der! Saa maa vi le begge to — Moderen med Tårer i Øjnene.

Da jeg er færdig med den anden lille hvide Bylt og lægger den i hendes Arm, tegner hun Korstegnet paa den lille rynkede Pande, kysser den og hvisker: »Du er akkurat lige saa velkommen som din Bror. Du skal slet ikke være bange, fordi du kom saadan dumpende bagefter.«

Den berømte katolske Pædagog,
Dr. Maria Montessori

I et af Indlæggen i »Børne-enquëten« blev der spurgt om Kirkens Stilling til Maria Montessoris Opdragelsesmetode.

Vi Danske kender saa lidt til den virkelige Maria Montessori. I Udlandet kender man hende; hendes »System« dyrkes først og fremmest i Klosterskolerne, der vel har accepteret hende først, fordi hun er en af Kirkens egne. — Hvor mange Danske ved, at Dr. Montessori er Katolik, at hendes Børneopdragelse staar paa Kirkens Grund, og at hun har gjort et stort Arbejde for Udviklingen af Børnenes religiøse Instinkt? Den kendte engelske Jesuit Father Roche siger om hende: »Hun har en Guldnøgle

(fortsættes Side 348)

Hil dig Maria!

Krist Konges Moder

»De bragte Jesus til Jerusalem for at fremstille ham for Herren.« Lk. 2,22.

Ligesom Maria havde givet sit Samtykke i Menneskeslægtenes Navn, dengang Englen bebudede hende Menneskeblivelsens Hemmelighed, saadan ofrede hun paa denne Dag Jesus i Menneskeslægtenes Navn. Hun ved, at hendes Søn er »Hemmelighedens Konge, det nye Lys, født før Morgenstjernen, Herren over Liv og Død« (sml. Antifonen *Adorna* ved Processionen, Kyndelmisse). Derfor er det, at hun fremstiller ham for Gud for at opnaa for os alle de Frelsens Naadegaver, som hendes Søn Jesus ifølge Englens Forjættelse skal bringe Verden: *Ipsa enim portat Regem gloriae novi luminis; subsistit Virgo adducens manibus Filium ante luciferum genitum.*

Glem ej heller, at han, som hun saaledes ofrer, er hendes egen Søn, ham, som hun har baaret i sit jomfruelige og frugtbare Skød. Hvilken Præst, hvilken Helgen har nogen Sinde

frembaaret det eukaristiske Offer til Gud i en saa nøje Samhørighed med det guddommelige Offerlam som den hellige Jomfrus Samhørighed med ham i dette Øjeblik? Ikke alene var hun forenet med Jesus ved Troens og Kærlighedens Overbevisning, saadan som vi selv kan være det, om end i uendelig ringere Grad; men det Baand, der forbandt hende med Kristus Jesus var enestaaende: Jesus var selve Frugten af hendes Moderskød. Der har vi Grunden til, at Maria lige fra denne Dag, da hun fremstiller Jesus som Førstegrøde af det fremtidige Offer, har en saa væsentlig Andel i vor Forløsnings Værk.

Se ogsaa, hvordan Kristus Jesus lige fra dette Øjeblik har villet knytte sin hellige Moder til sig i sin Egenskab af Offerlam ... Ja, hun bevarede Mindet om Simeons Ord, de Ord, der i al deres Hemmelighedsfuldhed var saa frygtelige for hendes Moderhjerter; fra dette Øjeblik og for stedse gennemborede de hendes Sjæl. Men i fuld Overensstemmelse med sin Søns Hjertensmening indvilgede Maria i saa tidligt og i saa fuldt Maal at blive delagtiggjort i hans Offer.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

Den hellige Fader — der i nærmeste Fremtid vender tilbage til Rom fra sit Sommerophold i Castel Gandolfo — modtog i sidste Uge den nye litauiske Gesandt, der er akkrediteret Vatikanet. I sit Svar paa Gesandten's Adresse gav den hellige Fader Udtryk for sine varmeste Ønsker for Litauen samt udtrykte Haabet om, at det kristne Liv fortsat maatte blomstre i det Land, der dannede en saa fremskudt Post mod Øst.

Belgiens Primas, Kardinal van Roey, har udsendt et Hyrdebrev, i hvilket det bl. a. hedder: »Føler vi ikke, Ansigt til Ansigt med Tilstandenes rystende Udvikling, at vor Skæbne ligger i den Almægtiges Haand? Han alene formaar at lade den blodige Kamp mellem Folkene ende med Retfærdighedens Sejr. Siden Mobiliseringens første Dag har vi daglig været Vidner til, hvorledes talløse Troende Morgen og Aften fylder vore Kirker for at søge Beskyttelse og Trøst ved Foden af den hellige Hostie. Hold ud i Tro og urokkelig Tillid til det guddommelige Forsyn, saa vil den guddommelige Barmhertighed beskytte vort Fædreland og forskaane os for Krigens Rædsler.« Kardinalen opfordrede til Slut til at bede om, at »Freden maa vende tilbage til de kæmpende Nationer«.

Ved den sidste Folketælling (1930) i Polen opgjordes Katolikernes Antal til ca. 75 pCt., nemlig lidt over 23 Millioner. Endvidere fandtes der 3,8 Millioner ortodokse, 842.000 Protestanter og næsten 3 Millioner Jøder. Af Katolikerne var 19,6 Millioner romersk-katolske, medens Resten — 3,4 Millioner — var unerede (med Rom forenede) Ruthener, for Størstedelen Ukrainere, der i deres Gudstjeneste anvender den græske Liturgi og det gammel-ruthenske Kirkesprog.

Herkulanum

genopstaar

Et interessant Fund i Oldtidsbyen

4 En herlig Søjtekapitel ved Indgangen til det allerede i 1931-32 udgravede «Casa del grande portico».

Italienske Arkæologer beskæftiger sig for Øjeblikket med et opsigtsvækkende Fund i den antike By Herkulanum, der sømmen med sin Naboby Pompeji blev adslagt ved det grufulde Vesuv-Udbrud i Aaret 79 e. Kr. Et kristent Korssten, som blev fundet paa Muren af et netop udgravet Hus, berettiger Forskerne til at slutte, at der allerede paa et saa lidligt Tidspunkt som Aar 79 har levet Kristne i Herkulanum, en Kendsgerning, som maa bidrindtil har staaet ret skeptisk overfor.

4 «Casa del Corvo» — et af de skønneste Huse i Herkulanum. Det ses umiddelbart ved Havet, der ier 2000 Aar siden har slaaet mod den i Forgrunden synlige Kajmur

Herkulanum — der efter Sagnet er grundlagt af Hercules og derfor fik hans Navn — var et yndet Sommeropholdssted for velhavende romerske og neapolitanske Familier. Byen blev fuldstændig adslagt ved Vesuvus store Udbrud. Medens Pompeji dengang blev begravet under en vedvarende Askerregn og bogstavelig talt kvaletes derved, udged Vesuv over Herkulanum hele Strømme af Lava og Slam, der senere slivnede og endnu senere ved gentagne Vulkanudbrud lagde sig til et lykt Lag over Byen.

4 De nyste Udgravninger i Herkulanum. Efter den næsten 2000-aarige Tørnæse søn kommer Byningerne aller fram for Dagens Lys. Hvert nyt Spadestik afslører nye Hærligheder

i Løbet af dette Aar at kunne tilendebringe Udgravningen af det Hus, paa hvilken Korset er

blevet fundet, og maa ske afslører Udgravningerne endnu andre kulturhistoriske Værdier.

De to Nabobyer Pompeji og Herkulanum, der maatte dele Skæbne paa den samme Dag, har dog, efter hvad man nu erkler ved Udgravningerne, værel vidt forskellige i deres Karakterer. Pompeji har været en blomstrende Handelsby med mange Forretninger, rig, men dog med et provinsielt Anstrøg — Herkulanum derimod en lille rolig By, beliggende (dengang) lige ud til Havel, hvor rige og intellektuelle Patricierfamilier fra Rom og Neapel boede i Sommertiden. Klimmet var mildt og sundt. Beliggenheden herlig — inel Under, at de gamle Romere lod deres luksuriøse Villæer opføre her, hvorfra man fik og med havde den skønneste Udsigt udover Golfen.

De omfattende Udgravninger, der har fundet Sted i Herkulanum i de sidste Aar, giver os idag et nøjagtigt Billede af den gamle By samt af saavel de offentlige Byningers som de private Huses Arkitektur. Fundet af det kristne Kors paa en Husmur i Herkulanum er yderligere blevet suppleret med Fundet af en antik Bedestue; begge Fund er af største Betydning, da de maa anses for et af de vigtigste Vidner om Kristendommens Udbredelse. Man haaber endnu

Tekst: Jøbe
Fotos: Egild (3)
Jøbe (1)

4 Ovenfor Herkulanum ligger Rosino, de loventes By. Etiske 25 m forstaaet Slæmæg adskiller de to Byer, hvit Aldersten er omkring 2000 Aar. I Forgrunden ses en udgravet Havemad Pergole, tilhørende «Casa di Crescio»

Okt.-Nov.:

29. S. VOR KONGES OG HERRES JESU KRISTI FEST (1130); 2. Sæt Bønner: 22. Søndag e. Pinse (748); Slutningsevangelium: Søndagens (750).
30. M. Feria (Hverdag) (748) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven ([122]).
31. Ti. † Vigilie (1127); 2. Den Helligaand ([123]), 4. For Paven.
1. O. ALLE HELGENS DAG (1135).
2. T. ALLE SJÆLES DAG (1139).
3. F. † 3. Dag i Alle Helgens Oktav (1135); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
4. L. St. Karl Borromæus (1150); 2. Oktaven (1135) 3. St. Vitalis og St. Agricola (1150), 4. For Paven.
5. S. 23. Søndag e. Pinse (751).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*

Tirsdag d. 31. Oktober er befalet Faste og Abstinensdag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Krislne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Kampen for frisk Luft

Reklame er ikke nok. Man maa ogsaa fremskaffe den Vare, man reklamerer for.

Hvad Luften angaar, er vi saa heldigt stillede, at Naturen selv sørger for den fornødne Mængde. Vinden er Transportmidlet, idet den fører den forurenede Luft bort fra vore Boliger og Byer og samtidig bringer en frisk Forsyning med sig.

Nu har et industrielt og videnskabeligt Forskningsinstitut i London udgivet sine Betæneligheder og Betyrninger over Vindens noget lunefulde Arbejds metode. Det er navnlig den berygtede London-Taage, som er Hovedanken imod den ellers i Norden saa flittige Vind.

To Slags Taage kan dannes over Storbritannien, — velsagtens ogsaa over Danmark: Vandtaage og Røgtaage.

Vand- eller Fortætningsstaage (den almindelige Taage) dannes, naar der findes 1) en Mængde meget smaa Havsaltpartikler eller Sølper- og Svovlsyre-stænk i Luften, og 2) Luften paa Stedet er kold nok til, at Vanddampene fortætter sig til Taage, d. v. s. smaa bitte Vanddråber paa nogle faa Tusindedele af en Millimeter. Som Regel er der over Taagen i lav Højde over Jorden et varmere Luftlag, der virker som et Laag eller et Loft, under hvilket Taagen bliver til.

Røgtaager er netop betingede af dette Laag af varm Luft ovenover den noget koldere Overfladeluft. Naar Røg stiger op af en Skorsten, ledsages den af opvarmede Luftarter, som driver Røgen (d. v. s. fine Kul- og Askepartikler) til Vejrs, hvor den da som oftest møder Vinden, Luftstrømninger i horisontal Retning, der spreder den. — Ifald Røgen nu møder et Luftlag, som er lige saa varmt eller varmere end den selv, vil den ikke kunne trænge igennem dette »Loft«. Er der lavt til »Loftet«, vil Røgen samles mellem »Loftet« og Jorden. Saa har vi den berømte

London-Taage. Vind er den eneste Naturkraft, som kan rydde op med en tæt Røgtaage over en Kæmpeby som London (eller København).

Dette vil blive klart ved følgende Tankeeksperiment. Lad os antage, at der er fuldkommen Vindstille op til en Højde, hvortil Røgen paa Grund af »Loftet« ikke kan naa. Byen vil paa en Vinterdag efter nogle faa Timers Forløb være indhyllet i tæt Røg; det bliver mørkere og mørkere; Solen ses ved Middagstid som en svag rødlig Skive, akkurat som gennem et røgsværtet Glas. Efterhaanden sætter det ind med en stadig dryssende Støvregn af fine Kulfnug, der slaar sig ned overalt; tilsidst bliver den Regn lige saa stærk som den Mængde Røg, der stiger op af alle Skorstene i Byen. Men før vi er naaet dertil, vilde Byen sandsynligvis ligge helt i Mørke, og Livet vilde ikke blot blive uudholdeligt, men umuligt, fordi Røgen medfører al Forbrændingsluft, Kulos, Kultveilt, Svovllite o. a. Vind er altsaa nødvendig; den er Luftrigets uafsladelig virksomme Skraldemand.

Men den lærde Kommission synes nu alligevel, at den i store Byer som London ikke længere viser sig sin Opgave voksen. De giver Vinden en Reprimande og en betinget Opsigelse: »Den Tid er forbi, da vi var nødt til at stole paa tilfældige Naturkræfter (det er det, du er, Vind!), for at besørge Dagrenovationen i vor Atmosfære og vedligeholde taalelige Forhold i vor By.« (Nature, vol. 144 (1939), 167).

Det vil blive interessant at se, hvordan Londons Myndigheder erstatter den upaalidelige Vind. Det røber de nemlig foreløbig ikke.

J. Wolfisberg.

Bogsidén

Pladsmangel har nu i tre Uger nødsaget os til Inddragelse af vore to Bogspalter. De vil fra næste Uge og Aaret ud komme uden yderligere Afbrydelser.

Over Vatikanets Radio

Torsdag den 19. Okt. holdt Mons. Celso Constantini et Foredrag i det pavelige gregorianske Universitets Aula. Emnet var »Forholdet mellem Kirke og Stat i Missionerne«. Han sagde bl. a.: »De katolske Missionærer er nødvendigvis hævet over al Nationalisme, og dog er Missionæren ogsaa en politisk Faktor, thi han er Borger i sit Fødeland og har Kontakt baade med Landet, han kommer fra, og med det Land, hvor han drager hen. Den internationale Ret kan naa ham selv i de fjerne Missionslande, og selvom et Ordenssamfund kan give Afkald paa Nationalitetsretten, kan en Nation eventuelt ikke. Saaledes maa Kirken ogsaa tale de Nationer til Rette, der lægger Hindringer i Vejen for Troens Forkyndelse. Men Kirken vil, at Missionæren skal holde sig borte fra al *overdreven* Nationalisme: han skal ikke misbruges af Staterne til politisk Propaganda, og han skal være Missionær først og fremmest. Efter Pauli Eksempel kan ogsaa den katolske Missionær paaberaabe sig sine civile Rettigheder: »Jeg er romersk Borger, jeg appellerer til Cæsar«, men dette kun i en kritisk Situation for at sikre sig Arbejdsfrihed.

Oldkirken omfattede ikke blot et Folk, men hele Menneskeslægten, og man ser klart, at hele Oldkirken var imod al Nationalisme. Benedikt XV kalder Missionærernes overdrevne Nationalisme for: »*pestis deterrima*«: en saare ødelæggende Pest. Pius XI minder Kinas Overhoved om, at Missionærerne er udskilt fra Folket og faar deres Kald fra Gud, ikke fra noget Folk.

I visse Staters Senater forsvares Missionæren som Fædrelandets, ikke som Troens Forkynder. Missionæren, der tager sin Nationalisme med til Udlandet, hæmmer sit Arbejde og opnaar saaledes hverken religiøst eller politisk Udbytte; thi hvis han har andet end Guds Tjeneste for Øje, vil han blot blive forfulgt og foragtet; han skaber Modvilje mod Religionen og

opnaar dog ikke at gøre sit Fædreland elsket eller æret.

Hvorledes kan man da undgaa saadanne Skavanker? Ved i Tide at uddanne indfødte Præster, og selv om disse ogsaa i Krigstilfælde

vilde blive indkaldt, vilde de dog kunne vie sig deres Land og i hvert Fald ikke komme ud for udenrigs Indflydelse.

Oldkirken led store Forfølgelser, men den blev aldrig beskyldt for udenrigske Intriger. Dette er saa meget desto mere nødvendigt nu, da Arbejdsfelterne er meget større end nogensinde og venter Guds Ords Sædemænd.

Pastor Osterhammels Begravelse

Ved Graven

Foto: J. Christensen, Randers

Mandag i sidste Uge blev Pastor Osterhammel begravet fra sin egen Kirke i Randers. »Randers Amtsbavis« omtalte Begravelsen med nedenstaaende smukke Ord:

»Hele den katolske Menighed var til Stede, ligesom mange andre af Pastor Osterhammels Venner og paarørende var mødt. I Højtideligheden deltog 17 katolske gejstlige og den danske katolske Kirkes Primas, Biskop Suhr.

Til Baaren var sendt mange Kranse, deriblandt signerede fra den polske Forening i Randers og fra Randers Skolekommission. Ved Kisten paraderede Faner fra de polske Foreninger i Randers og Aalborg.

Højtideligheden indledes med en Gudstjeneste under Udfoldelse af hele det store Ceremoniel, og Monsignore J. Orlík, Horsens, talte derefter fra Prædikestolen:

— For sidste Gang staar den gamle Sognepræst for Herrens Alter, hvor han har staaet saa mange Gange og frembaaret Ofret og lyst Velsignelsen og fra denne Prædikestol talt Guds Ord til jer, altid

vel forberedt, altid med sin Tale nøje gennemtænkt i Bevidstheden om sit store Ansvar. Pastor Max Osterhammel har altid lært den katolske Lære som den er, uden at trække noget fra eller lægge noget til.

Han var altid en tro Tjener i sin Gerning, han talte til Gud om jeres Sjæle, om jeres Frelse og om sin egen. Maaske han nu allerede staar foran Guds Trone. Vi ved jo ikke, hvordan det gaar en død, vi kan ikke sige noget bestemt derom. Dødens Skystøtte staar mellem de døde og os. Men jeg kan nok tænke mig, hvad Pastor Osterhammels Sjæl gerne vil sige til Gud om sin kære Menighed.

Pastor Osterhammel elskede sin Gerning saa højt, at hans Hjerter brast, da han skulde forlade den og Præstegaarden. Han kunde ikke bære det. Det er blevet sagt, at han ikke var af dem, der fortalte meget om sig selv, og det er rigtigt. Naar jeg skal karakterisere ham, saa synes jeg, jeg kan gøre det bedst ved at sige, at han var Præsten og ikke andet end Præ-

sten. Der eksisterede ikke for ham noget andet end bare det at være Sognepræst. Hvor er det stort og skønt at være det, man skal være!

Pastor Osterhammel var Præsbyteros, den gamle, den ældste, det vil sige i Erfaring og Viden, og det var han i de 52 Aar, han var Præst. Der er et Ord for Præster, der ikke bruges i Kirkerne, og jeg synes, man kan beklage det. Det er det gamle hedenske Ord *Gode*, hvilket betyder den, der staar nær Gud. Pastor Osterhammel var en kristen Gode. Ordet betyder tillige, at vedkommende er noget af en Høvding, og Pastor Osterhammel havde ogsaa noget af en Høvding over sig. Han var den, som var Uddeler af Guds Hemmeligheder, han var Forvalter af Guds Hemmeligheder.

Pastor Max Osterhammel gik helt op i det at være Præst. Han var ikke nogen splittet Karakter, men helt af eet Stykke. Han hørte til et Kuld af højt ansete Præster. Hvor kunde han smile dejligt! Der er mange her, der har elsket hans gode Smil — naar han kom ind i Stuen, var det ligesom en Sol, der kom ind. Pastor Osterhammel elskede sin Gerning, han elskede sin Menighed her, og han elskede Randers.

Han staar nu for sidste Gang i denne Kirke, som i saa høj Grad bærer Præg af hans Virke. Hvilket Ansvar er der ikke ved at modtage den Naade, som en almindelig Katolik modtager. Hvor langt større et Ansvar er det da ikke for en Præst...!

Monsignore Orlík sluttede med at opfordre Menigheden til at være med blandt de første, der gaar i Forbøn for Pastor Osterhammels Sjæl, saa den kan komme ind paa Paradisets grønne Enge.

Paa den katolske Kirkegaard foretog Pastor *Hansen*, Randers, Jordpaakastelsen, hvorefter samtlige tilstedeværende gejstlige kastede Jord paa Kisten og stænkede den med Vievand.

Slagtermester *Melchior*s bragte Pastor Osterhammel en sidste Tak fra den katolske Menighed, og en Nevø til afdøde takkede paa Familiens Vegne Følget for Deltagelsen.«

Konfirmation og Bispefest i Fredericia

Søndag d. 15. Oktober var Biskop Suhr i Fredericia til Konfirmation (40 Konfirmander) og senere paa Dagen holdt Menigheden Fest for Biskoppen. Vi laaner et Referat fra »Fredericia Social-Demokrat«:

»Sct. Knuds Kirke, der i sig selv danner et smukt afstemt Kirkerum, var til Festdagen i Gaar smykket med Blomster og Lys. Menighedens Medlemmer havde indfundet sig i saa stort Tal, at Kirken var fyldt til sidste Plads.

Efter selve Messen, under hvilken næsten alle Tilstedeværende modtog Kommunionen, talte Biskoppen ud fra Paulus' Ord: »Gør godt mod andre, Dagene er onde«. Vor Tid er ogsaa ond, og det gælder nu som nogensinde, at man indenfor Guds Menighed passer paa at holde Guds Bud, modtage de hellige Sakramenter, der er af stor Værdi og har Helligaandens Kraft.

Biskoppen advarede mod at fjerne sig fra Kirken, thi det kan forvolde store Vanskeligheder at finde tilbage igen. Vi skal passe paa Lejligheden til at tænke og gøre godt. Ikke gennem Rigdom eller Herredømme, men ved Troen paa Gud og ved at holde hans Bud og tage mod hans Kærlighed vindes Fred og Lykke.

Efter den kirkelige Handlings Afslutning samledes de, der havde modtaget Firnelsen, i Skolens Festsal, hvor hver enkelt blev præ-senteret for Biskoppen.

Kl. 7 om Aftenen holdtes Andagt i Kirken, og Kl. 8 samledes hele Menigheden i Skolens Festsal for under festlige Former at udtrykke Glæden over at faa Lov til at være sammen med Biskoppen. Et stort Program var lagt med Musik, Sang og Deklamation, og det siger sig selv, at der lød mange forhaabningsfulde og hjertelige Ord til Biskoppen, som paa sin Side heller ikke lagde Skjul paa de Forventninger, han stillede til Sct. Knuds Menighed i Fredericia.

Der rettedes ogsaa Takkeord til Pastor Resch, Odense, der denne Gang som saa ofte før, forud for den kirkelige Højtidsdag ved Prædikener havde vejledt Menigheden, og sidst men ikke mindst rettedes Tak til Sognepræsten, Pastor Bernh. Jensen, for hans nidkære Gerning i Fredericia katolske Menighed.«

Forinden Festen sluttede, takkede Sognepræsten de mange, der paa forskellig Maade havde bidraget til at skabe den vellykkede Fest. En særlig Tak til *J. Sønderup* for hans vellykkede Tekst til de fremførte Tableauer og Aftenens Sange, Tak til Søster *Magdalene* for Arbejdet med Tableaurnes Tilrettelæggelse, ligesom Menigheden hjerteligt takker Musikerensemblet for saavel dets Præstationer i Aften som fordi det altid beredvilligt er til Tjeneste, hver Gang Menigheden samles.

Konfirmation i Maribo

Det gamle *Mariebo* hilste Søndag den 22. Oktober for første Gang paa den nye Biskop. Kirken var pyntet med alle de nordiske Flag og med Pave- og Jesu Hjerter Banner. Da der var 90 *Konfirmander*, var Kirken naturligvis for lille, men hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Plads. Iført Korkabe med St. Birgitta-Medaille, foretog Hs. Exc. Konfirmationen, efter først at have formanet de unge til Trofasthed mod Kirken.

Efter Højtideligheden var et stort Antal af Menigheden samlet i St. Birgittas Sal, hvor Skolebørn takkede Biskoppen, og derefter hilste Hs. Excellence personligt paa de fleste og begav sig med Skolebørnene til vor nye Skole. Med Taknemmelighed husker vi Biskoppens Løfte om igen at komme til Maribo.

Pastor Klessen.

Dr. Maria Montessori

(fortsat fra Side 343)

til Børnenes Hjerter; men det allerbedste ved hende er, at hun har opdaget, at den katolske Kirke er den ideelle Guldnøgle, som passer i alle Menneskehjerters Laas.«

Dr. Montessori kalder Liturgien for »Kirkens pædagogiske Metode«, idet Kirken, som ikke vil nøjes med at prædike for de troende, virkeliggør Religionens forskellige Sider i Liturgien, gør dem levende og lader de Kristne tage Del i dem hver Dag. Hendes Smaabørnsopdragelse er bygget paa dette »liturgiske« Princip. Og hun vil, som hun siger, »aabne Kirkens straalende Dør for Børnene, frugtbare deres Sjæls Jordbund og gøre dem modtagelig for den guddommelige Naades Indflydelse«.

Om Børns religiøse Opdragelse har hun skrevet en Række Essays. En Del af disse er samlet i den engelske Bog »The Child in the Church«, som vil blive behandlet i en Serie Artikler her i Bladet. Børnenes Indførelse i Messens Mysterium spiller selvfølgelig her en meget stor Rolle, og som videre Udformning heraf har hun udgivet den interessante — og morsomme — Bog: »Messen forklaret for Børn«, der ogsaa kan faas paa Engelsk.

Der er blevet sagt om Dr. Montessori, at hendes Metoder ikke kan være katolske, fordi den store Frihed, hendes Børneopdragelse bygger paa, ikke stemmer overens med den katolske Kirkes Lære om Autoritet og Dogmer. Men det maa slaas fast, at den Frihed, hun taler om, kun er Frihed til at gøre, hvad der er *rigtigt*, og tænke, hvad der er *sundt*. »Det er Lærerens Pligt ikke blot at opmuntre alle gode og gavnlige Tilskyndelser, men ogsaa med Fasthed at rette alt, hvad der er slet og ufuldkomment,« siger hun. Altsaa er der noget slet og ufuldkomment at kæmpe imod; og dette viser, at det ogsaa er forkert, naar der er blevet sagt, at hendes Principper er baseret paa en Forherligelse af det »naturlige Menneske« og en Forkastelse af Arvesynden.

Ganske vist kan Uddrag af hendes Bøger og visse Udtalelser — som en enkelt paa den pædagogiske Kongres i København for nogle Aar siden — give en det Indtryk, naar de rives ud af deres Sammenhæng; men det er et falsk Indtryk. Det, hun advarer imod, er at dømme Barnets Handlinger mere efter den vedtagne Standard end efter Guds Planer. »Bibelen fortæller os, at Mennesket blev skabt til Guds Billede, og at Arvesynden forstyrrede den guddommelige Plan. Ved Opdragelsen maa vi arbejde paa at jævne Vejen for Kristi frelsende Naade.« Man kan maaske synes, at Dr. Montessori er overdreven i sine Udtalelser om Barnets Uskyld. Men hun taler jo om *smaa* Børn, og

har jo — paa en negativ Maade, idet hun kun taler om *Syndefrihed* — Ret, naar hun siger: »Mellem os og det døbte Barn ligger en Afstand, skabt af vor Synd; derfor er Barnet bedre end vi.« For Resten opstiller jo Vor Herre selv det lille uskyldige Barn som det Eksempel, alle store maa følge for at komme i Himmerige!

Imidlertid taler Dr. Montessori udtrykkelig om »den Svaghed og den Tilbøjelighed til at falde, som Arvesynden har efterladt i Barnets Sjæl«. Barnet er altsaa ikke fuldkomment i sig selv; men giver vi det den sande kristne Opdragelse, — bliver vi mere dets Hjælpere end dets Dommere, saa vil det være muligt at udvikle dets Sjæl til Fuldkommenhed og forhindre, at den angribes af moralsk Sygdom, — akkurat som et legemlig set i alle Maader velplejet Barn har større Modstandskraft mod Legemets Sygdomme end et for sømt lille Væsen.

Selvfølgelig overvurderer Dr. Montessori sine Princippers Magt — som alle Idealister gør det. Men hun ser sin Sag fra et mere op højet Synspunkt, end de fleste andre gør, idet hun siger: »Der er dog noget over, noget større end alt dette. Bevidst Stræben mod det gode, Ofre bragt af Kærlighed, heroisk Dyd, Hellighed kan man ikke naa til ved Hjælp af en nok saa rationel Behandling af Sjælen. Et stærkt og rent Menneske vil imidlertid mere end andre være rede til at modtage Guds Naade og lade den bære Frugt.«

Men Børn trænger til at høre Historier.

De trænger til den Fantasiverden, som gennem Eventyret aabnes for dem, en Verden, som de selv siden bygger videre paa, hvis Personer i Legen bliver deres Publikum, fortrolige Venner, med hvem man altid kan komme til Rette!

Det er uden Tvivl Børnenes medfødte Trang til socialt Liv, der her gør sig gældende. De skaber sig selv et lille Samfund, nøje tilpasset efter deres Trang og Evne, og en Kreds af »Medarbejdere«, som deler Dagens »Slid og Slæb« med dem, stiller Opgaver for deres Fantasi og Tænksomhed, og som inspirerer dem til Arbejde.

Thi hvad er Barnets Leg andet end et ihærdigt og yderst formaalstjenligt Arbejde, uden hvilket dets legemlige og aandelige Udvikling gaar i Staa.

Naar man nu betænker, i hvilken Grad Eventyrets Indhold kommer til at gaa over i Barnets Tilværelse og præger sig i dets Bevidsthed — de første Eventyr glemmes aldrig! — ligger det da ikke snublende nær at benytte ogsaa de bibelske Fortællinger paa lignende Maade? De gammeltestamentlige Beretninger med deres dramatiske Indhold, deres uforgængelige Moral og deres dybe psykologiske Forstaaelse af Menneskenaturen og af Menneskelivets evigt tilbagevendende Komplikationer — for ikke at tale om de nytestamentlige Beretninger om Jesu Liv, Jesu Personlighed, han, som netop lagde an paa at tale et Sprog, der kunde forstaaes af de smaa og de naive.

Tænk, om disse bibelske Fortællinger, i passende Udvalg, blev levende for Børnene i samme Grad som Eventyret! Om det blev ogsaa dem, der kom til at beskæftige deres Fantasi og Tanker! Om det blev disse gamle Beretningers stærke, sunde Føde, der kom til at nære deres Sjæle fra deres Livs første Dage.

Hvilke Værdier, hvilke Muligheder gaar ikke tabt, fordi Børnene altfor sent bliver lukket ind i Bibelens hellige »Eventyrverden«.

Og dog, mange af de bibelske Fortællinger lader sig meget vel

Lidt om at fortælle for Smaabørn

I den nylig afsluttede Børne-enquête efterlyser en Indsender Bøger for Smaabørn.

Der findes mange Bøger, som er bestemt for Smaabørn, men faa, som fortjener at blive anvendt.

I den tidlige Barnealder er alt, hvad der blot kommer i Berøring med Barnet, af enestaaende Betydning, intet er ligegyldigt — allermindst, hvad der fortælles eller synges for det. Det er selvsagt ikke ligegyldigt, hvilke Forestillinger vi

bibringer Barnet, hvilken Tumbleplads vi giver dets Fantasi, og i hvilken Retning vi udvikler dets Følelsesliv.

Derfor maa vi være meget varssomme, naar det gælder Valget af Børnebøger. Hellere faa meget gode end mange mindre gode — saa meget mere som det jo er en kendt Sag, at Børn gerne hører de samme Historier om og om igen, og ofte foretrækker de gamle, kendte for de nye.

fortælle for Børn — ikke efter Ordlyden, men frit gengivet, i ganske barnlig Form.

Der fortælles om Kristen Kold, en af den danske Folkeskoles Foregangsmænd, som levede i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, at han som pur ung Lærer skulde undervise en lille Pige, som havde meget svært ved at lære. Naar hun sad og »terpede« Bibelhistorien, saa græd hun sine modige Taarer.

Da spurgte Kold sig selv: »Kan der ikke findes en bedre Maade at lære danske Børn den store Børneven i Himlen at kende end sli­ gaandsfortærende Tortur?«

Som Barn havde det været hans højeste Lyst at høre sin Moder fortælle Eventyr og smukke Historier. Stuen, syntes han, blev saa lys. Og nu ved at se paa »lille Maren« slog det ham — »du skal fortælle Bibelhistorien, som du fortæller Eventyr!«

Straks prøvede han det og oplevede da noget, han ikke netop havde ventet. En lille Dreng, der lige havde lært at læse, sad lyttende med aaben Mund til Fortællingen om Isaks Ofring. Kold brød af paa det mest spændende Sted, hvad han altid var slem til, og det nyttede ikke, at Drengen faldt ham om Halsen og bad om Fortsættelsen.

Lidt efter blev Kold ude i Haven ubemærket Vidne til noget for

hans Sjæl og dermed for al dansk Skoleundervisning højst betydningsfuldt. Den lille Dreng stod bag et stort Træ, som han kaldte Abraham og talte saaledes: »Du skal slet ikke være bange, for vi kommer alligevel ikke til at ofre din kære Søn — jeg har læst videre!«

Denne lille Scene gav Kold Mod til at fortsætte ad den Vej, han var slaaet ind paa, og det viste sig, at Børnene saa udmærket kunde huske, hvad han fortalte dem, at de hellere end gerne selv vilde fortælle, ja, deres Ansigter straaledede derved, og at de aldrig blev trætte af at høre det gentaget.

Bedre Bevis for den frie Fortællings Fortrin for den af Teksten bundne Oplæsning kan vel næppe findes.

Mange vil nu mene, at det at fortælle for Børn er noget, de ikke forstaar sig paa. Ganske vist, det er en Kunst, men en Kunst, som de fleste kan lære — dog ikke af Bøger, men ved at give sig i Lag med den. Og det bliver Børnene selv, der kommer til at vise Vejen.

Nu skal det villigt indrømmes, at ogsaa Oplæsning kan anvendes med et godt Udbytte; det ved mange af Erfaring. Oplæseren kan ved sit Tonefald bidrage meget til at gøre Historien levende for Børnene. Men den frie Fortælling gaar ganske anderledes til Hjerter — af den simple Grund, at her taler

ikke blot Læberne, men ogsaa Øjnene.

For det lille Barn er Mennesket i det væsentlige — Øjnene. Først ret sent fanges Interessen af den øvrige Del af Personen! Det er med Øjnene, at Barnet forsker, og det er samtidig i Øjnene, at det søger at udfinde, hvad der bor i Menneskene.

Allertydeligst træder dette frem, naar vi fortæller for Børn.

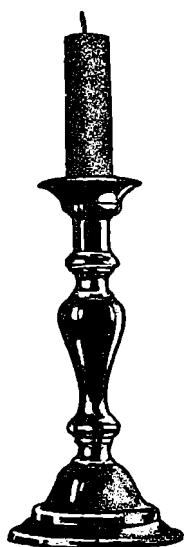
Næppe har vi sat os til Rette, før alle de klare, forventningsfulde ligesom hungrende Barneøjne hænger ved vore.

— Og vore Øjne ved deres; thi efterhaanden som Fortællingen skrider frem, aflæser vi Virkningen af vore Ord i de smaas Blik, og den Glæde, Interesse, Forundring o. s. v., som straal­ er os i Møde, inspirerer os — og snart danner den hele Gruppe — Fortæller og Børn et harmonisk Hele. Vi oplever noget i Fællesskab, vi deler Sorg og Glæde med hverandre. Barnet vokser og Fortælleren bliver Barn — —

Den, der blot een Gang har oplevet den sjælelige Kontakt, som skabes mellem Fortælleren og Børnene, vil aldrig glemme det.

Men lad os vende tilbage til Udgangspunktet for denne Artikel.

Der spørges altsaa efter Bøger, som kan afgive passende Stof til de smaa — vi tænker hermed paa Børn fra 4—7 Aar.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Announcér i „Katolsk Ugeblad“

fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

Som allerede nævnt er kun faa Bøger fornødne, og jo mere enkle og naive des bedre.

Anbefales kan for de allermindste en Serie smaa Hefter, som kun koster 25—50 Øre. Vi nævner:

Marg. Marstrand: Sangen om Lillebo.

Marg. Marstrand: Per og Lise hos Far og Mor.

Marg. Marstrand: Pers Fødselsdagsgave.

Dora Sandal og Elsa Beskow: Pers nye Klæder.

Dorthea Krag: Hos Bedstemor.

Laura Beck: Den lille røde Høne og Hønen og Grisen.

Kristen Kold: Historien om lille Mis.

Endvidere vil man i ABC'er og Læsebøger for de to første Skoleaar finde udmærket Fortællestof for de smaa, naar blot Ordvalget ændres noget. Særligt kan anbefales: *Margr. Marstrand:* Min første Bog; *Claus Eskildsen:* Oles første Læsebog, og den uforgængelige »Dansk Læsebog for smaa Børn« af *H. C. Frederiksen.*

Saa er der de klassiske Børnebøger, som har overlevet en Tidsalder: *Kaalunds* Fabler for Børn, *J. Krohns* Børnerim, for ikke at tale om »Den store Bastian«, som dog har faaet en moderne Konkurrent i »Onkel Færdselssignal«!

Endelig nogle helt moderne, f. Eks.: *Christy Bentzon* og *Marie Hjulers* Bøger: »En, to — Støvler og Sko«, »Bogstavbogen« og »Talbogen«; *Hans Hvass* og *Sikker Hansen:* Storken, og *Estrid Otts* Bimbi-Bøger, — og saa, for at gemme det bedste til sidst, er der jo en Del af *H. C. Andersens* Even-

tyr, som ogsaa ganske smaa Børn kan nyde. Henrivende er »Prinsessen paa Ærten«, illustreret af *Hedvig Collin*, »Ole Lukøje« i forkortede Gengivelser, og »Fyrtøjet«, genfortalt for Smaaebørn, med Udklipningsfigurer.

Forslag til denne Boglistes Forlængelse modtages forøvrigt gerne.
Spero.

Retrætedagene i Ordrup

Til Retrætedagen for unge Piger nu paa Søndag d. 29. Oktober kan endnu modtages nogle omgaaende Tilmeldelser.

Der mødes Kl. 7,45 hos Lioba-søstrene i Ordrup, Kollegievej 4 (St. Andreaskollegiet). Messen er Kl. 8. Retræten, som ledes af Pater Rektor Coenen S. J., slutter ved 20—21 Tiden samme Dag.

Tilmeldelser sker til Søstrene. For Opholdet erlægges 2,50 Kr.

Næste Søndag, d. 5. November, er der Retrætedag for gifte Damer (Mødre). Leder er Pastor Cay Benzon. Alle Oplysninger iøvrigt som ovenfor. Man bedes melde sig snarest muligt!

Radiogudstjenesten

Alle Helgens Dag, Onsdag 1. November Kl. 8

Celebrant: Pastor Fr. Ronge.

Prædikant: Pastor Cay Benzon.

Ved Orglet: Kantor B. Husson.

Salme 248: O Jesus Krist, vor Frelser god.

Prædiken.

Salme 59: Det Ord, som du har givet.

Konsekration.

Korsang: O salutaris hostia.

Pater noster.

Salme 48: Guds Lam, som vore Synder tog.

Korsang: Jeg elsker dig, min Stav, min Styrke.

Bøn.

Salme 75: Fader, dig ske Tak og Pris.

De katolske Julegaver

Katolsk Lommebog 1940 er som bekendt allerede udkommet og faas ved Henvendelse til Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18, 4. Bogen føres ogsaa i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3.

Julekærten 1939 udkommer lidt ind i November Maaned. I Aar udsendes det store, smukke Hæfte af *Pauluskredsen*, og Pastor Cay Benzon er som sædvanlig Redaktør. Trods begyndende Dyretid er Prisen stadig kun 1,50 Kr. og Indholdet lige saa stort og afvekslende som altid.

Pauluskredsen har i Aar set sig nødsaget til at vente til Efteraarets Slutning med Udsendelse af andet Halvaars Serie, som tilsendes Subskribenterne paa een Gang som *Julens Boppakke.*

Katolsk Boghandel har i Anledning af sit 25 Aars Jubilæum foretaget en stor Prisnedsættelse paa 52 Bøger og Pjecer (flere i meget smaa Restoplag). Katalog kan rekvireres.

Til Julebordet: **Dagmarstagen**

Køb hos vore Annoncører

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsvej 34-36

Tlf. 778 - 728

OTTO PIPER

Egen Fabrik

for

HOSPITALSSENGE

og

HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i

SENGEUDSTYR

HVIDEVARER

GARDINSTOFFER

ULDTÆPPER

m. m.

fremst. til Hospitalsbrug

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER

Forsikrings Compagniet

for Kongeriget Danmark A/S

Komb. Hus- & Grundejerforsikring

Familie- & Færdselsansvar-

Færdselsulykkesforsikring

Husbukkeforsikring . Tyveriforsikring

Amaliegade 31 . København K . Tlf. 10 093

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstrene

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Da Klokkeren var et Par Minutter over syv, kunde man endelig begynde at skimte D-Toget fra München i det fjerne. — Faa Minutter senere kørte Toget lydlost ind paa Perronen. Nu faldt Musikken i, og alles Øjne rettedes hen mod den anden Vogn i Togstammen; i hundredvis af Hænder løftede sig vinkende. Ved Kupévinduet stod Walther nikkende og smilende. Døren sprang op, og med straalende Øjne sprang han ned i sin Faders Arme.

»Far!«

»Velkommen hjem, min Dreng!«

Journalisterne havde trukket sig lidt tilside og stod afventende med Hatten i Haanden. — Walther vendte sig om mod Chefredaktøren og hans Ledsagere og hilste hjerteligt paa hver enkelt ...

I den store Strøm af rejsende befandt sig ogsaa et ældre Par fra Landet. Manden saa forbavset hen mod Musikkorpset og med den største Undren iagttagte han hele Velkomstszenen. — Nu kunde han ikke længer styre sin Nysgerrighed, men gik hen, prikkede forsigtig en af Journalisterne i Ryggen og sagde: »Sig mig engang, min Herre, er den unge Herre derhenne Kronprinsen?«

»Nej,« svarede Journalisten smilende, »men den unge Mand har rejst hele Verden rundt og er lige kommet tilbage til Wien.«

Bonden vinkede ad sin Kone:

»Du, Fanny, se engang, den lille Knægt der har rejst hele Verden rundt!« — En Stund stirrede de begge to nysgerrigt paa Walther, saa gik de hovedrystende videre ...

Da Klokkeren var lidt over syv, forlod Walther Ankomsthallen sammen med sin Fader og Chefredaktøren. Da han kom udenfor, saa han, at hele Pladsen foran Baneaarden var et Hav af Mennesker. En øredøvende Jubel brød løs, hele Folkemængden vinkede, og de nærmeststaaende overdængede ham med Blomster. — Langsomt gled det store Automobil hen foran Trappen. Walther svingede hilsende sin Hat og tog saa sammen med sin Fader Plads i Vognen. —

For første Gang i lange Tider er Walther alene med sin Fader! Med faderlig Stoltthed betragter Dr. Klinger sin Søn. Hvor er han vokset! Og der er kommet et alvorligt og energisk Præg over ham. — Walther fortæller om Besøget hos Onklen i Nürnberg, om de sidste Dages Fart gennem Europas

Lande og om Opholdet ombord paa Damperen — —

»Og hvordan staar det til med Mr. Davis' Tilbud?«

Walther blegnede. »Aa, Far, det er en længere Historie! Jeg skal senere fortælle dig alle Enkeltheder.«

Dr. Klinger saa forskrækket paa ham. »Forhaabentlig har Mr. Davis ikke taget sit Tilbud tilbage?«

»Nej, det har han ikke ...«

(Fortsættes)

Robert Hugh Benson

(fortsat fra Side 341)

var noget langt mindre end Kirken. En Tid lang søgte han at bygge paa Teorien om, at den anglikanske, romerske og ortodokse Kirke tilsammen var den kristne Kirke, hvis fælles Tro var ufejlbar Kristendom.

Men praktiske Erfaringer som Rejseprædikant lærte ham disse Teoriens Uholdbarhed. Han iagttagte, at den katolske Kirke kunde komme i en Forbindelse med Folket, som hans egen Kirke ikke kunde gøre efter. I disse Aar begyndte han samtidig sit Forfatterskab, stærkt interesseret i baade overnaturlige og psykiske Fænomener og i den historiske Baggrund for Englands Brud med Rom. Allerede før hans første historiske Roman (*By what Authority?*) var udkommet, var Skridtet imidlertid taget. I 1903 traadte han over til den katolske Kirke og tog til Rom, hvor han i 1904, ni Maaneder efter Konversionen, blev viet til katolsk Præst.

De ti Aars Virksomhed indenfor Kirken gjorde først og fremmest Benson kendt som Prædikant langt ud over Englands Grænser. Samtidig stod han i personlig og i Brevforbindelse med overordentlig mange, og ikke faa hjalp han til at gøre Konversionens svære Skridt. Men varigst mindes han for sin litterære Produktion, en Snes Romaner og Novellesamlinger, en Selvbiografi, nogle Samlinger af Prædikener (bedst »Kristus i Kirken«, herhjemme oversat af Sigrid Undset), to smaa religiøse Skuespil, nogle Børnebøger og adskillige Pjecer.

Saa højt elsket som Bensons Romaner er her i Danmark, er det egentlig mærkeligt, saa køligt den engelske literære Verden har stillet sig til dem, selv Chesterton. Grun-

den er utvivlsomt den, at det alt sammen er præstelige Bøger, som direkte forfægtet en religiøs eller en kirkehistorisk Tese, ligesom hans produktive Hast (og mange yderligere Arbejder) sjældent gav ham Tid til en literær Tilfilting.

Det forhindrer ikke, at hans Romaner er fortræffeligt opbyggede, Milieuskildringen — baade af moderne engelsk Liv i den velhavende Middelstand og af Reformationstidens England — omhyggelig og sikker, og Personskildringen af betydelig psykologisk Skarpsindighed, men viktoriansk sober og sund. Kunstnerisk er den korte Fortælling »Richard Raynal, Solitary« om en Eremiters Besøg hos Edward VI maaske hans mest vellykkede Værk. Men længst vil han huskes for sin næsten synske Fremtidsroman »Verdens Herre«, hvis forfærdende Sanddrøhed de forløbne Aar kun har forstærket.

Benson var altid meget stærkt optaget af Mystikens kristne »Oplevelser«. Hans Behandling heraf var meget langt fra den spekulative Teologis, men takket være et utvivlsomt personligt Kendskab til Mystikens alligevel tæt op af Teologiens Konklusioner. I Bøger som f. Eks. »Ensomhed« og »Ingen andre Guder« naaede han derfor at levendegøre meget dybe kristne Erfaringer.

De fleste af Bensons Romaner er paa Forlagsboghandler Frimodts Initiativ blevet oversat til Dansk (næsten alle er endda blevet ud-solgt). De har ogsaa for den unge Slægt en stor Mission at opfylde, og ingen af dem føles forældet.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 28. ds. »Ægteskabets Sakramente« — »De 2 Minutter« — selskabeligt Samvær og Underholdning. Endvidere alt om vort store Møde Lørdag d. 4. November Kl. 20,15 i Sjulunds Selskabslokaler, Kronprinsessegade 20, K. — Pøsegilde — glimrende Underholdning — stort Højtaleranlæg, og Aftenen slutter med en Svingom. Kun Adgang for Medlemmer. Entré Kr. 1,50, og eventuelle Slægtninge og Venner Entré Kr. 2,00.

Almindelig Paaklædning.

Af Hensyn til Arrangementet bedes Indtegning ske snarest til Bestyrelsen.

Unge Katoliker mødes i

Katolsk Ungdoms Klub.

St. Knuds Kapel

Takket være Velvilje fra Herrekoret A. S. K. U. S. har vi paa Kristi Kongsfest, Søndag d. 29. ds. Kl. 9 Højmesse (med Prædiken).

Peter Schindler,

Rektor for St. Knuds Kapel.

Hvem vinder?

En politisk Spøg verserer for Tiden. Paa et Stykke Papir skrives: *Mussolini*; derunder — stadig i ny Linie — *Hitler*, *Chamberlain*, *Daladier*. I femte Linie: »*Hvilken Mand*«, og nederst »*vinder?*« Læs tredie Bogstav fra venstre oppefra og ned efter: *Stalin*. Naa, den underfundige Rebus er ikke bare Spøg, den giver Udtryk for en begrundet Frygt. Kommunismens røde Spøgelse kan nok skimtes forude. (Maatte alle Regeringer komme til Erkendelse af, at alene Katolicismen kan tjene til Bolværk imod Bolschevismen!)

Jeg kunde tænke mig en betydelig mere omfattende Rebus, bestaaende af Navnene paa Tidernes vekslende Magter. Den, der forstod at læse ret, vilde se Bogstaverne K-R-I-S-T-U-S hæve sig lysende fra den brogede Baggrund. Vi ved i Kraft af vor Tro, at *Kristus vil sejre*.

»Den stærkeste har Ret«. Denne Paastand, som ligger til Grund for enhver Krig, kan ikke finde kristen Anerkendelse. Og dog faar Sætningen Sandhedsindhold, naar vi tænker paa, at Kristus er den stærkeste. Hvorfor den stærkeste? Jo, fordi han sejrer stort, naar han lider Nederlag. Ingen Triumf kan sammenlignes med hans Nederlag paa Korset. Da man

havde berøvet ham enhver Mulighed for Handling, idet hans Hænder og Fødder var spigret fast til Træet; da al hans Kraft var ude og hans Legeme tømtes for Blod og Liv, da sejrede han. Kristendommens Fremgang ud over Verden, Kirkens hastige Vækst, skyldes hans Kærlighed, som Korset aabenbarede for Menneskene.

Men Kristus og Kirken er eet. Atter og atter har Kirken som sin Herre i Nederlagets Time vundet sine største Sejre.

Verdensbegivenhedernes Udvikling peger i Retning af det store Opgør mellem Gudløshed og Kristendom. Menneskeligt talt ser det meget sort ud for Kristi Arvtagere. Men vi ved, at Kristus vil sejre.

Nu er det ikke Meningen med denne Betragtning at opfordre Læserne til trygt at lægge sig til Hvile paa Forvisningen om Kristi Riges Uovervindelighed. Thi Kristus skal sejre gennem os, gennem alle, der lever i aandeligt Samfund med ham. Derfor har enhver af os sit store Ansvar. Vi vil blive krævet til Regnskab ikke blot for vore Gerninger, men ogsaa for Følgerne af vore Gerninger.

Verden bliver mindre og mindre, idet Forbindelsen mellem Nationerne bliver mere og mere snæver. Dermed er der og

saa voksende Muligheder for, at Kristne i alle Lande rykker hinanden nærmere og kæmper Side om Side. Det skal kendes i de kommende Aar, om Verden har tilstrækkelig mange og tilstrækkeligt rodfæstede Kristne til at paavirke Verdensudviklingen.

Det moderne Hedenskab vil — ganske som det gamle romerske Hedenskab — til sin Tid aabenbare sin Fallit. Men Tidspunktet for denne Likvidation afhænger i høj Grad af den Styrke, hvormed vor Tids Kristendom sætter ind. Bliver det synligt for Verden, at sjælelig Sundhed, Karakterstyrke og aandelig Overlegenhed er paa Kristendommens Side, vil Hedenskabet Hulhed og Taabelighed skinne saa meget stærkere igennem.

Vor Livsførelse skal vise, at *Kristus* giver Mennesket den Støbning, som skal til for at bygge en bedre Verden op.

Maatte Udviklingen gaa den Vej, at den moderne Overfladetilværelse blev erstattet med Liv, der bygger paa de sande Værdier. Maatte det ikke ske, at vor Tids Kristne blev vejede og fundet for lette til at øve Indflydelse paa Verdensgangen.

Vil du, kære Læser, i denne Udvikling være et Plus eller et Minus?

C. B.

Horisonten rundt

Pavens første Rundskrivelse

Pave Pius XII's første Encyklika, som blev udsendt i Fredags, var, da disse Linier blev skrevet, endnu ikke naaet til Danmark, men indløbne telegrafiske Referater giver et godt Indtryk af dens store Betydning. I Forvejen havde katolske Blade rundt om i Verden bragt Meddelelser om, at Verdensbegivenhedernes hastige Udvikling i de sidste Maaneder to Gange har nødsaget Paven til en ny Gennemarbejdelse af Encyklikaens Tekst for at den kunde tage Hensyn til Verdenskastrofens nyeste Faser.

I Rubriken »Over Vatikanets Radio« finder man nogle Linier om det teologiske Grundlag for den store Rundskrivelse. Vi refererer med vore egne Ord en Række af de følgende Hovedpunkter. Den dybeste Rod til Tidens Onder bestaar i Fornægtelsen af Gud og hans Aabenbaring. Deraf er opstaaet et moralsk Anarki, idet man savner Rettesnoren for en almengyldig individuel, social og international Moral.

To fundamentale moralske Vildfarelser er Følgen. I Menneskers indbyrdes Liv mistes Sansen for den religiøse og fællesmenneskelige Solidaritet, Broderskabet, og i det offentlige Liv tilriver Staten sig den fornægtede Skabers Trone og gør Krav paa selv at være Livets sidste Maal og Moralens og Rettens højeste Kilde.

Med en saadan Opfattelse af Statens uindskrænkede Suverænitæt er et fredeligt internationalt Samliv mellem Folkene

uhyre vanskeligt. Det ordnede, fredelige internationale Samkvem maa hvile paa Retsregler, som ikke skylder Staternes uafhængige Autoritet deres Eksistens, men tilhører »Naturretten«, d. v. s. hviler paa Guds i Skabelsesordenen udtrykte Vilje.

Det vil ikke sige, at der foreligger en endelig, for al Tid gyldig Ordning af de internationale Forhold. Den Dynamik, der tales saa meget om, er en historisk Realitet. Derfor forklarer Paven, at en international Traktat meget vel kan blive (eller føles som) uretfærdig og alt for trykkende for en af deres Underskrivere. Hvad den internationale Ret her kræver er ikke en stadig »status quo« Tilstand, men ærlige Forhandlinger om en Ændring. Opsiger man derimod ensidigt en Traktat, fordi man ikke regner Traktater for gyldige længere end de tilfredsstillende ønsker, er al gensidig Tillid ødelagt mellem Staterne.

Senere i Rundskrivelsen omtaler Paven det polske Folk. Det har gennem Tiderne været Kirken tro og udgjort et Bolværk for den kristne Civilisation. Derfor er det uudsletteligt indskrevet i Historien. Det har Krav paa hele Verdens broderlige Sympati og tør i Tillid til Guds Moders Forbøn, hende som er de Kristnes Hjælp, vente en Genrejsning, saaledes som Retten og den sande Fred maa kræve.

Paven venter ikke, at Krigen vil kunne føre til en afgørende Bedring af Tidens forfærdende Onder. Naar Sejren er vundet i

en væbnet Konflikt, er det Frelstens Time, hvor Retfærdighedens Engel kæmper med Magtens onde Aand, og hvor Retfærdighedens og Menneskelighedens Stemme saa let overdøves eller kvæles af det ubarmhertige »Vé de besejrede«. Den ny Verdensorden maa bygges op paa Guds Vilje.

Før Krigen gjorde Paven alt, hvad han formaaede, for at undgaa en ny Verdensbrands Rædsler. Han vil fremdeles anse det for sit høje Embedes Pligt og den kristne Kærligheds Bud at arbejde for Fredens Genoprettelse. Heri stoler han paa Bistand af de Statsmænd, som inden Krigsudbruddet gjorde en Indsats for Fredens Bevarelse.

— — Vi haaber i næste Uge at kunne bringe et fyldigere Referat af Encyklikaen med dens egne Ord. Vor Biskop agter ogsaa at lade den oversætte og hurtigst muligt udsende i Bogform.

— — Efter at ovenstaaende er skrevet, har vi modtaget Encyklikaen. Som det var at vente, er den i sin sproglige Form tydeligt forskellig fra Forgængerens Rundskrivelser, mindre bundet af gammel Kancellistil. Et stort og betydningsfuldt Afsnit beskæftiger sig med »den katolske Aktion«, som nødvendiggøres af Misforholdet mellem Præsternes Antal og det apostoliske Arbejdes uhyre Omfang i vor Tid. Til Hjemførelsen af de frafaldne Folkemasser er Lægfolkets Medvirken en absolut Nødvendighed.

Den danske Oversættelse ventes at foreligge om faa Dage og

Den ustyrlige Jordan

Fysiognomi

Palæstina og Jordan hører sammen. Hvor skematisk Palæstina-Kortet end bliver tegnet, Jordan-Floden kommer altid med. Som en sort, ulden Traad med to Knuder (Hule- og Genesaret-Søen) krøller den sig fra Libanons Fod ned til det Døde Hav. Den udgør hele Vestgrænsen af det egentlige Palæstina og skiller det fra »Perea« eller »Transjordanien«, som Landet »hinsides« Jordan er blevet kaldt henholdsvis af Grækere og Latinere. Man skulde tro, at en saadan Flod ogsaa indtager en tilsvarende stor Plads i Israels Historie. Det er dog ikke Tilfældet. Jordan har aldrig haft samme Betydning for Hebræerne som Donau for Østrigerne og Rhinen for Tyskerne. I hele den poetiske Literatur, som vi har i Bibelens Salmehog, nævnes Jordan kun en eneste Gang. Og da drejer det sig sandsynligvis om et Suk fra en landflygtig Sjæl, der netop længes bort fra Jordan og Hermon, fordi den savner Jerusalem og dets Tempel.

Min Gud, min Sjæl nedbøjer
sig i mit Inderste,

vil omgaaende blive sendt i Trykken. »Pauluskredsen« sender den til sine Subskribenter og sørger for, at den er til Købs hos alle Landets Boghandlere.

En stor katolsk Historikers Død

Den store franske Historiker *Georges Goyau* døde i sidste Uge. Hans historiske Arbejder, der er saa mange og afvekslende som kun en flittig Franskmand i et langt Liv kan naa at

derfor kommer jeg dig i Hu fra Jordans Land og Hermon, fra det lille Bjerg. (Salme 42,7).

Hvor kan det være, at en saa betydelig Flod afspejler sig saa lidt i Folkets Bevidsthed? Det ligger i Flodens Fysiognomi. Jordan er en vild Krabat, der ikke vil gøre Gavn. Den stiller ikke som Rhinen, Donau og Maas sin rullende Ryg til Raadighed for Skibsfart. Den under end ikke de mest skikkelige Søndagsfiskere en rolig Time ved sine Bredder. Værre endda: mens det tilstødende Land gnistrer af Varme og smægter efter Fugtighed, ruller Jordan sine vældige Vandmasser til det Døde Hav, denne kogende Gryde, hvor det hele fordamper. Og imens knirker det omliggende Landskab af Solskin og Saltaf sætning.

Beskaffenhed

Grunden til den mærkelige Adfærd maa søges i Jordan-Flodens ejendommelige Beskaffenhed. Dens Flodseng dannes af en Revne i Jordskorpen, der er et enestaaende geologisk Fænomen. Denne Revne strækker sig

skrive dem, havde deres Inspiration i hans Grundtanke: den nøje Sammenhæng mellem Pavedømme og Civilisation. Et af hans betydeligste Værker handler om den tyske Kulturkamp, men ogsaa om »social Katolicisme« har han skrevet en lang Række Bøger, ligesom en Mængde Biografier, Missionsskildringer m. m. m. For nogle Aar siden deltog han sammen med Kardinal Baudrillart i en Historikerkongres i København.

udover Palæstinas Grænser; den gaar nemlig fra det nordlige Syrien og kan forfølges helt ned til Central-Afrika. Det Stykke af den hele Revne, som danner Jordan-Dalen, kaldes af Araberne »Gor«, d. v. s. Nedsænkning. Denne Gor er af ulige Dimensioner: snart er den ikke mere end 6 km bred (Syd for Genesaret Sø), snart udvider den sig over et imponerende Areal af 20 km's Bredder (saaledes i Nærheden af det Døde Hav). Gor'en er Jordan-Flodens Oversvømmingsomraade. Naar Sneen smelter om Foraaret paa Hermon og Libanon, tager Jordan denne Reserveseng i Brug. Ellers nøjes den med et snævrere Leje, der har faaet det betegnende Navn »Zor«, d. v. s. Indskæring; denne varierer mellem 400 og 3000 Meter. Set fra Luften ligner Jordan med sine om Sommeren kratgroede Brinker en Kæmpeslange, der snor sig frem gennem en Sandørken. Meget urolig kaster den sig til højre og til venstre, vender sommetider et godt Stykke nordpaa, inden den fortsætter sin Vej mod det Døde Hav. Mens hele Afstanden mellem Genesaret Sø og det Døde Hav ikke maaler stort mere end 100 km, anslaaes Jordans Længde mellem de samme to Punkter til 300 km; det vil altsaa sige, at den bruger 200 km for at gaa Omveje. Denne Vandring vilde være en Velsignelse for Palæstina, dersom Flodens Leje ikke var saa dybtliggende, som det er. Dertil kommer Vandets alt for stærke Strøm, der er en Følge af den mod Syd stedse mere dybtgaaende Jordrevne. To Tal vil gøre det klart for enhver, at vi her staar over for noget ganske usædvanligt: mens Jordanvandet ved Flodens Udspring befinder sig 520 m over Havets Spejl, viser det sig, at det Døde Hav, Jordans Endestation, ligger ikke mindre end 392 m under Middelhavets Niveau. Den, der først gjorde denne Opdagelse, troede da ogsaa, at hans Instrumenter var af Lave. Læg nu de to Tal sammen, og De vil se, at Jordan paa 220 km's Længde

har en Niveauforskel paa 912 m. Man vil forstaa, at det bruser og skummer, navnlig hvor Floden i dens nordlige Løb fosser mellem stejle Klippevægge. Det var her, den af Hjemve tyngede Salmist stod og digtede:

Den ene Flodbølge kalder den anden ved dine Vandstrømmes Brusen.

Alle dine Brændinger og Bølger er gaaet over mig.
(Salme 42,8).

Det er lykkedes for det efter Verdenskrigen stiftede »Palestine Electric Corporation« at anvende al denne Kraft i Menneskenes Tjeneste. Hvad Floden ellers betyder for Palæstinas nutidige Befolkning fremgaar af det Navn, hvormed de plejer at kalde den, nemlig *es Seria*, d. v. s. Vandingsstedet, et Sted, hvor Hjorden kan faa sig en Drik, inden den drives til Natkvarter i Faarefolden.

Jordan og Bibelen

Gaar man Bibelen igennem og leder efter de Steder, hvor Jordan bliver nævnt, saa ser man at det mest er som Grænse, den har spillet en Rolle. En Grænse kan have stor Betydning saavel for den enkelte, der ser sig nødt til at fly fra sit Land, som for et Folk, der erobrer et nyt Omraade. Naar Jakob efter mange Aars Fravær vender hjem, beder han taknemlig: »Herre, jeg er ringere end al din Miskundhed og al den Trofasthed, som du har bevist mod din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne Jordan, og nu er jeg bleven til to Hære.« (1. Mosebog, 32,10). Hvad det vilde have betydet for Moses, dersom han havde faaet Lov at overskride Jordan, fremgaar af hans Bøn: »Herre, Herre, du har begyndt at lade din Tjener se din Størhed og din stærke Haand ... Lad mig fare over og lad mig se det gode Land, som er paa hin Side Jordan, dette gode Bjergland og Libanon.« (5. Mosebog 3, 24-25). En Mærkedag i Israels Historie var det, da Folket under Josvas Ledelse naaede Jeriko tværs over Jordan: Miraklet var desto

større, da det var om Foraaret i Byghøstens Tid. Siden skulde der finde mange Grænsebegivenheder Sted ved Jordans Bredder. Enten er det Midianisterne med deres Befalingsmænd Oreb og Zeb, der af Gideon er jaget ud af Israels Slette og bliver taget til Fange ved Vadestederne, eller det er Efraimiterne, der har rejst sig mod Jefta og finder Døden ved samme Vadesteder. Et eneste tragisk Tilfælde skal endnu nævnes her. Det er selve Kong David, Manden der grundlagde Hovedstaden, sikrede Rigets Grænser mod de omboende Folkefærd og nu ser sig nødsaget til hovedkulds at flygte hjemmefra for sin egen Søn Absalons Skyld. Oldingen tøver med at kapitulere og gøre det sidste Skridt. Hans Ledsagere maa skynde paa ham: »Gør eder rede og gaa hastelig over Vandet, thi saa og saa har Akitofel raadet imod eder.« Det var altsaa ikke til at komme udenom. »Da stod David op ... og gik over Jordan.« (2. Sam. 17, 21—22).

Saaledes har Jordan været

Vidne til mange tragiske Optrin. Indtil en skøn Dag dens Vand blev øst over Hovedet paa En, der allerede af Profeten Isaias var blevet kaldt »Fred«. Da hørtes over Jordans Vande Guds egen Stemme: »Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har mit Velbehag.« Det blev Signalet til Evangeliets Forkyndelse. Det skulde være Begyndelsen til Guds Rige paa Jorden, Begyndelsen til, at alle Verdens Nationer skulde stille deres Kræfter i Kærlighedens Tjeneste. For Han kom for at lære Menneskene at aflægge Synd og Vildskab og at tjene hverandre. Det er ikke Hans Skyld, dersom vi i de 1900 Aar ikke er blevet klogere, og vore europæiske Floder nu skal være Vidner til værre Barbari, end Jordan nogen Sinde har set. Han vilde ikke Krig, men forudsaa den, da Han græd over Jerusalem og sagde: »Forstod blot ogsaa du ... hvad der tjener din Fred!« (Luk. 19,42). De Slægter, der ikke bryder sig om Evangeliet, kommer altid til at bløde for det.

Steph. Wevers.

Katolske Bøger

paa Landets Folkebiblioteker

Hver Gang man har diskuteret Bøger og Litteratur i katolske Kredse, er der gerne blevet spurgt: Hvad for Bøger skal vi købe? Hvad koster de? Disse Spørgsmaal er blevet drøftet bl. a. i Tilknytning til A. C.s Bibliotek, og ligesaa da Pauluskredsen i sin Tid begyndte sin Virksomhed. De kommer frem, hver Gang et Par Stykker af os træffer sammen og kommer i Snak om Litteratur og om nye katolske Bøger.

Nu kunde man ogsaa se paa Sagen fra en anden Side og spørge: Hvad foreligger der egentlig i Øjeblikket tilgængeligt af katolsk Litteratur rundt om i Biblioteker? Bliver denne Litteratur virkelig udnyttet,

som den kunde og burde? Eller er den mon ikke snarere som en skjult Skat, en død Kapital, som vi Katoliker burde finde frem og sætte i Omløb, saa den kan give virkeligt Udbytte?

Det er naturligt mest tilfredsstillende, naar man kan gaa hen og købe den Bog, man en skønne Dag faar Lyst til at læse. Saadan gør vi allesammen helst, saavidt vi har Raad til det. Men vi er desværre mange, som ikke har ret godt Raad, saa vi kan tillade os det altfor tit.

Saa har vi altsaa den Udvej at se os om, hvor vi kan laane katolsk Litteratur. Mange kan ikke lide dette med at laane Bøger. Ganske vist finder man ogsaa sjældent det, man netop

havde Lyst til, men til Gengæld kan man falde over Bøger, som giver en en uforudset og overraskende Oplevelse.

Jeg gik ind paa Københavns Kommunebibliotek i Nikolaj, klatrede op ad de stejle Trapper i Taarnet og gav mig i Lag med at undersøge, hvad der stod paa de aabne Reoler af katolsk Litteratur. Der er ikke noget saa sjovt som at gaa og kigge paa Bøger, fanges af en Titel eller et Forfatternavn, tage et eller andet Bind ned og blade i det, faa Duften af, hvad det indeholder.

Men jeg opdagede hurtigt, at den Fremgangsmaade vilde blive altfor langsommelig. Derfor henvendte jeg mig til Bibliotekar Frøken Lange, som i en Række Aar har virket ved Folkebibliotekerne, og bad hende fortælle Ugebladets Læsere noget om, hvilke Bøger der findes i Kommunebibliotekerne af katolske Forfattere.

— Det kan De lettest se her i vore Kataloger, siger Frøken Lange. — I 1885 oprettedes de første Folkebiblioteker her i Byen, og i 1913 skete der en større Udvidelse af hele vort Biblioteksvæsen. Her ser De vort første Katalog, der blev udsendt i 1920.

Jeg blader Heftet igennem. Blandt den udenlandske Faglitteraturs næsten 5000 Bind er de katolske Værker mer end sparsomme — en halv Snes Stykker. Et Par Samlinger af Chestertons og Bellocs Journalistik, Filosofi af Ernest Hello og Huysmans; egentlig religiøse er kun nogle Essays af Newman (om de benediktinske Aarhundreder, om Middelalder etc.) og Krogh-Tonnings Skildring af den helige Birgitta. Saa er der nogle smaa Bøger om katolsk Kirkesmusik, om Messen og den gregorianske Sang. Under Kategorien »Kristelig Troslære« finder jeg intet Værk, der oplyser om den katolske Kirke; for Chateaubriands »Génie du Christianisme« kan dog vist næppe siges at være nogen paalidelig Kilde hertil.

Men fra 1920 op til 1935 sker der Fremskridt i Faglitteratu-

ren, i den Tid er der anskaffet over 100 Bøger af katolske Skribenter, tyske, engelske og franske. Flest under Afdelingen »Religion«, et halvt Hundrede; i 1935 har den katolske Kirke endda faaet en særlig Afdeling i Kataloget, nu er der Katekismus, Messebog, katolske Leksika paa Læsesalen, Kirkesædrene, thomistisk Filosofi og en Mængde oplysende Værker fra de seneste Aar.

Der er Kardinal Faulhabers Adventsprædikener og Karl Adams »Wesen des Katholizismus«, »Ursprung der Gottesidee«, om de primitive Religioner, det videnskabelige Værk af Pater W. Schmidt, som holdt Gæsteforelæsnings paa Københavns Universitet for et Par Aar siden, Guardinis »Briefe über

Selbstbildung«, Algermissens Haandbog i Nutidens Sektvæsen, Muckermanns biologiske Skrifter, Erich Przywaras Bog om Søren Kierkegaard, og en hel katolsk Litteraturhistorie for Nutiden: »Katholische Leistung in der Weltliteratur der Gegenwart« (1934). Franskkyndige kan finde adskillige Ting af François Mauriac: Dagbog, Selvbiografi, og hans »Vie de Jésus«, og en Del Bøger af Henri Bremond, Charles du Bos og Léon Bloy. Overraskende er det at møde Jacques Maritains store filosofiske Værk »Les degrés du savoir«; det er imidlertid kun for de i Filosofien indviede, lettere tilgængeligt er hans lille Bog om Humanisme og Kultur, der findes baade paa fransk og engelsk. Wards Levnedsskil-

Dine Smaa

*Hvor har jeg hvasket det tit ved dit Bryst:
»Du er Vejen og Livet — mit Liv, min Lyst!«
Og Alterlysene funkled i Stagen,
og Klokkerne kimed, og skøn var Dagen!*

*Du sendte et Bud med Mellemrøm:
Een var graa og forknyt, og en anden dum.
Een oste af Selvros, een stank af Fraser.
Een frøs i en Slendrians blafrende Laser.*

*Og alle bar paa en Bøn fra Dig
om min udstrakte Haand paa den solsvedne Vej.
Du hang paa dit Kors i de glansløse Øjne,
og blødt bag deres forsorne Løgne!*

*Gud bedre det — tog jeg dem ind til min Favn?
Eller gav jeg dem blot et Glas Vand i Dit Navn?
Aah, tit tog jeg Maal af de flaksende Blikke,
og fortalte mig selv, at jeg kendte dem ikke.*

*Her staar jeg — en Petrus ved Hanegal —
og græder mig træt i en hjælpeløs Kval.
Og ser kun det Lys i min lurvede Smerte,
at ogsaa for ham er der Plads ved Dit Hjerte!*

-sen.

dring af Newman bør ogsaa nævnes.

— Men nu den danske katolske Litteratur? spørger jeg Frøken Lange.

— Der har vi naturligvis Værker af Johannes Jørgensen, Sigrid Undset, Peter Schindler — det finder De her i Kataloget over »Filosofi og Religion«. Pauluskredsens Skrifter har vi saa godt som alle, endvidere en Del oversatte Ting af Robert Hugh Benson, Belloc, Chesterton og andre. Og foruden alt det, De har fundet i disse Kataloger, er der jo Skønlitteraturen ...

— Efter hvilke Linjer køber De katolsk Litteratur? Henvender De Dem nogetsteds om Vejledning hertil?

— Hvis en Bog bliver efterspurgt nogle Gange, skriver vi den op, og saa er der en vis Sandsynlighed for, at den bliver anskaffet. Vi plejer i Reglen ikke at raadspørge nogen katolsk Autoritet i den Anledning; Stadsbibliotekaren er selv godt orienteret i katolsk Litteratur.

— Laanes der nu noget af alle de udmærkede katolske Bøger, De har staaende?

— Ja ... det er jo ret vanskeligt at kontrollere — vi kan se, at der er nogle ganske bestemte Mennesker, som kommer regelmæssigt og laaner Messebogen, Johannes Jørgensens Helgenbiografier, hans Levnedsskildring; den lille Thereses Livshistorie læses ogsaa meget. Benson,

Schindler og Sigrid Undset er meget efterspurgt. Forfattere som Chesterton, Mauriac og Claudel læses nok mest af Ikke-Katoliker, det gælder ogsaa Sigrid Undset.

Men det vilde glæde os, hvis de københavnske Katoliker vilde komme her meget mere og laane den katolske Litteratur. Det er jo vor Opgave herinde at fremme Interessen for Bøger saa meget som muligt.

— Ja, vi i København kan alt-saa sagtens. Men hvordan med Provinsen ... jeg er lige ved at tro, at vore Trosfæller derude mange Gange har mere Mod paa at gaa i Gang med virkelig god katolsk Læsning end vi forjagede Hovedstadsbeboere.

— I alle Danmarks Købstæder kan man henvende sig paa det stedlige Folkebibliotek og bede om at faa sendt Bud gennem Statens Bibliotekstilsyn efter en hvilken som helst Bog. Statens Bibliotekstilsyn prøver saa at skaffe den fra Statsbiblioteket i Aarhus, fra det kgl. Bibliotek eller her fra Nikolaj, og hvis det lykkes, sendes den saa til det Bibliotek, hvor man har spurgt efter Bogen, og det hele varer kun et Par Dage. Det maa De endelig fortælle Ugebladets Provinslæsere, de skal bare spørge efter den katolske Litteratur, og Kataloger kan de laane paa ethvert kommunalt Bibliotek. E. N.

man imidlertid ikke se noget blot »ydre« eller ekstravagant. Den spillede i den gamle Liturgi en stor Rolle. Offertoriets Bønner, som vi har dem nu, stammer fra senere Tid og kan ikke siges at være en Erstatning for Menighedens Offergang. Denne var jo netop i den romerske Liturgi Udtryk for aktiv Deltagelse i Ofret, og egentlig maa det beklages, at den er afskaffet. Der ligger en vis Betydning i det, at man ved Offertoriet maa rejse sig, gaa frem til Altret, Offerbordet: det vilde være ogsaa i det ydre at tilkendegive sin Gaaen op i Ofret: det vilde være aktiv Deltagelse.

Smukkeste vilde det være, om Menigheden ved sin Offergang kunde bringe de Hostier, der skulde konsekres nu i denne Messe. Der vilde i dette ligge noget dybt symbolsk, noget overordentlig udtryksfuldt: jeg giver mit Brød og modtager det atter konsekreret; jeg giver noget jordisk, ogsaa som Udtryk for Ofret af mig selv, — og modtager Gud.

En saadan Offergang med Hostier vilde dog vel være noget upraktisk i en større Menighed. Da var det lettere, om man bragte til Altret, hvad man vilde give til Gudstjenesten, eventuelt ogsaa til Menighedens fattige. Der vilde være noget smukt i at bringe dette sidste Offer i Forbindelse med Altret. Omend en saadan Offergang ikke vilde have samme dybe, symbolske Betydning som den første, vilde den dog være i Stand til at tilkendegive den enkelte Troendes aktive Deltagelse i Ofret.

Oprindelig var det saaledes, at man under Offergangen sang en hel Salme, hvor Offertoriumsværet blev gentaget som et Omkvæd mellem hvert Salmeverv. Salmens Længde rettede sig efter Offergangens; i Rom gav Paven selv under Højmessens Tegn til Sangens Ophør. Med Offergangens Afskaffelse forsvandt ogsaa Salmesangen. Tilbage har vi nu blot Offertoriumsværet. De Bønner, som Præsten i Dag beder under Oftringen af Brød og Vin, var

Liturgi for Lægfolk:

Aktiv Deltagelse IV

Offertoriet er nuomstunder praktisk talt Præstens Gerning. Selve Offertoriumsværet synges af Koret. De liturgiske Tekster fra tidligere Tider forudsætter imidlertid, at Folket ved en Offergang gav Udtryk for sin Deltagelse i Ofret. Et Minde herom, dog hverken kært eller skønt, har vi jo i Klingningen, som

under Offertoriet samler de Troendes Gaver til Gudstjenesten. Fra forskellig Side har man taget Initiativet til atter at indføre Offergangen. Om det nogensinde lykkes, er en anden Sag. I en saadan Genindførelse af den gamle Offergang, hvor de Troende under Sang og Bøn gik til Altret med deres Gaver, bør

oprindelig af mere privat Karakter og har først i Middelalderen faaet deres nuværende Plads i Messen. »Orate, fratres« rettedes ikke til hele Menigheden, men alene til den assistierende Gejstlighed, der nu ofte kun repræsenteres af Ministranten. — Lige før Præfationen bad Præsten *Secreta*, der nu kaldes Stillebøn, men vel sna-

rere bør opfattes som Bøn over de »udvalgte« (*secretata*) Offergaver.

Denne gamle, mere dramatiske og dybt symbolske Opfattelse af Gudstjenesten var smuk. Et helt andet Spørgsmaal er det, om Tiden nu er moden til en eventuel Ændring af Liturgien i Retning af det oprindelige.

Jacob Hjorth.

Svære Tider

af T. Fd.

»Tilværelsen kan sandelig blive haard nok,« siger Grosse-rer Hansen dystert og tænder sig en Cigar. Han og hans Kone sidder ved Eftermiddagskaffen i Dagligstuen, som henligger i Halvmørke; kun henne ved Reolen brænder en enlig Pære; her sidder Karl, det ældste af Børnene, som gaar i II' M. og derfor nyder det Privilegium at maatte læse Lektier derinde i Ro for de mindre.

»Du har nok købt en hel Kasse af de fine Cigarer foruden den halve, du aabnede i Gaar, ser jeg.«

»Javist — hvorfor denne spidse Tone? Andersen skaffede mig dem billigt — fem og ty... — — meget billigt. Ingen kan vel bebrejde mig, at jeg har sikret mig en haardt tiltrængt Trøst og Stimulans efter Dagens Slid og Slæb, i alt Fald for nogen Tid. Tænk, hvad vi Forretningsmænd maa døje! Og ingen aner, hvad Morgendagen bringer. Vi maa til at passe forfærdeligt paa — ogsaa herhjemme.«

»Du fik da de Varer hjem, som — --«

»Vist saa — det gjorde jeg — men derfor maa vi alligevel passe paa.«

»Jeg synes ikke, jeg kan spare mere, end jeg gør.«

»Man kan *altid* spare lidt mere end man gør!« Det kommer med Vægt som et Orakel-svar. »Det gælder om at tænke sig godt om og finde nye Punk-

ter, hvorpaa der kan spares — gøre Sparsommeligheden til en Sport, som der stod saa smukt i Avisen.«

Fru Hansen sukker hørligt, og Karl spidser Øren ved Ordet »Sport«, men synker saa igen sammen over Geografien.

»Jeg opdagede f. Eks. i Dag, at jeg betaler for meget i Kirkeskat,« siger Hansen og hæver Stemmen paa »for meget.«

»Har du ikke betalt den endnu?«

»Nej — der har været saa mange Ting — — og det er alt-saa i og for sig heldigt, for ellers havde jeg saamænd rent mekanisk betalt 75 Kroner en Gang til.«

»Er 75 Kroner egentlig saa meget for en Mand med dine Indtægter?«

Nu er det Hansens Tur at sukke: »Og med fire Børn!«

»Ja, saa er vi altsaa seks Mennesker, som nyder alle Kir-kens Goder.«

»Naa, saadan ser du paa det? Ganske smukt, lille Louise, egentlig overordentlig smukt! Men jeg synes nu, de fire Børn bør aflaste min Kirkeskat noget. Flere Børn — mindre Skat. Men selv om jeg vil se Sagen fra dit Synspunkt, saa kan vi da ikke kalde Lars for et Menne-ske endnu; og for fem Menne-sker maa 50 Kroner være nok.«

»Lars er med til Messe; han fylder for to, forstyrrer mindst

(fortsættes Side 364)

Rom og Verden

Den hellige Faders første Encyklika »mod vor Tids ødelæggende Doktriner«, der udsendes den 29. Oktober, har fundet berettiget Genklang i Verdenspressen og er blevet livligt refereret og kommenteret i adskillige europæiske og amerikanske Dagblade.

*

Salesianerordenens Generalforstander er blevet dekoreret med den højeste Klasse af den Fortjenstorden, som Mussolini har stiftet som Belønning for Fortjenester overfor det nationale Landbrugs Fremme.

*

Som Følge af Anordning af den tyske Indenrigsminister er der paany rettet et haardt Slag mod en Række katolske Institutioner i det tredie Rige. Saaledes er bl. a. den i 1895 stiftede tyske »Albertus-Magnus-Forening« blevet ophævet. Foreningens Formaal var at understøtte trængende katolske Studenter til Opnaaelse af en højere videnskabelig Uddannelse. Blandt Foreningens Stipendiater var i Aarene efter Verdenskrigen den nuværende Propagandaminister Dr. Josef Goebbels. Forbudet har endvidere ramt den sidste Rest af Ungdomsorganisationerne, bl. a. Quickbornbevægelsen.

*

2400 Personer, som var blevet dømt til Døden i Barcelona, men som undgik deres Skæbne, har foretaget en Valfart til Vor Frue af Pilar i Saragossa, for at takke Gudsmoder for deres Redning.

*

Biskoppen af Savannah-Atlanta (U. S. A.) advarer mod et nyt imod Kirken rettet Angreb, som Ku Klux Klan forbereder i den amerikanske Stat Georgia.

Gravmålet er et af Kunstens Grundtemaer. Under Opbud af de rigeste Virkemidler har Kunsten ned gennem Tiderne næsten lidenskabeligt bestræbt sig paa at yde sit bedste, at skabe virkelig værdige Gravminder — en Bestræbelse, der har gjort sig gældende fra Tidernes Morgen og som man bliver Vidne til overalt, hvad enten man betragter længst forgangne Kulturet, Grækernes og Romernes Kunst eller senere Perioders Kunstudtryk saavel i som udenfor Europa.

Det samme er ogsaa Tilfældet herhjemme, hvor Kunsten nelop paa dette Omraade har skabt et anseeligt Antal af sine bedste og skønneste Værker. I historisk Henseende er Jellingestenen vel nok et af de mærkeligste, et Gravminder, rejst af Kong Harald Blaaand (ca 950) over sine Forældre, rigt prydet med Ornamenter og Billeder, bl. a. af den korsfæstede Frelser; denne Kristusfremstilling, der er Nordens ældste, er tillige et Tegn paa Kristendommens Udvikling herhjemme. Senere Tider har indenfor denne Kunstart skabt Værker, hvis Værdi er uforgængelig og hvis Betydning for Efterverdenen ikke kan vurderes; man behøver blot at betragte Gravmalerne i vore gamle Katedraller, f. Eks. Roskilde Domkirke.

Danske Gravminder

Kunsten fortæller om Liv og Død

↑ Dronning Margrethes Særkeleg i Roskilde Domkirke

↑ Jellingestenen, som Kong Harald Blaaand rejste over sine Forældre

Hvordan kan det nu være at Kunstnerne altid har følt sig saa stærkt draget af denne Opgave, og hvorfor er de saa hyppigt blevet stillet overfor nelop denne Opgave? Det var dog sikkert ikke de rige Muligheder for at skabe monumentale og herammende Kunst, der foranledigede Kunstneren til at sætte saa meget ind paa at skabe de prægtige Gravmaler, som Historien kan opvise, men derimod langt snarere selve Dødens uomtvistelige Kendsgerning. Et Liv er forbi og skal lyde; en ny Tilstand er indtrædt med Døden og fremtræder for de overlevende som det store

Spørgsmaal. Og i Mødet, hvorpaa Opgaven er blevet løst, afslører Kunsten det gængsede Folks eller Tidsalderens metafysiske Indstilling.

Grækerne og Romerne skabte deres Gravmaler paa Bægtend af Livet; de kendte ikke de sikre og befriende Forklaring paa Afdøen, som vilde have sat dem i Stand til at finde et fastere og mere plastisk Udtryk herfor. Men ogsaa i deres Opfattelse af Livet er der vidt forskellige. Romerne vilde fremfor alt fastholde den afdøedes Præg, vilde afbilde ham saaledes, som han havde været; uden Reliquie, uden

at fortie noget. De vilde gengive ham i de Omgivelser, i hvilke han havde levet; saaledes findes der et Gravrelief med et Slagteri, og i Rom kan man endnu den Dag i Dag se, hvorledes en Bager har ladet sit Gravmæle udsmykke med Scener fra sit Bageri. Grækerne derimod søgte at lyde Livet, de stræbte efter en Forklaring herpaa. Ogsaa de gengiver med Forkærlighed Dagliglivet, men gaar trods all alligevel uden-

↑ Biskop Abtafons Gravsten i Sore Kirke

↑ Thorvaldsens Monument over Pave Pius VII i Peterskirken

om Dødens Kendsgerning. Men der hviler en vidunderlig, opbøjet og harmonisk Stilhed over deres Relieffer. De ser Mennesket fra dets gode Side, fra Mulighedernes Tider.

Mødens Romerne og Grækerne saaledes i deres Gravmaler skildrede og forklarede Livet, fremtræder den kristne Monumentkunst under Indtryk af Døden; den forfalder ikke til Gru, men træder Døden i Møde med Fortrøstning og Tro; den fortier ikke Dødens Magt, men gengiver tilige dens Evne til Forvandling.

Et Blik paa de talrige Monumenter og Epitafier i vore gamle danske Kirker giver et klart Billede af forskellige Tidsaldres skiftende Syn paa Livet og Døden. I vore Dage liener den kristne Monumentkunst i sine enkle, klare Linier den dobbelte Opgave: at ære og mindes den afdøde og samtidig at vække Fortrøstning og Forhaabning hos de efterlevende, at vække Tanken ikke blot om Livet og Døden, men tillige ogsaa om Opstandelsen og Livet i den evige Herlighed.

Liturgisk Kalender

Nov.:

5. S. 23. Søndag e. Pinse (751);
2. Sæt Bønner: Relikviefest (1151), 3. Sæt Bønner: Alle Helgens Oktav (1135), 4. Sæt Bønner: For Paven ([122]).
6. M. † 6. Dag i Alle Helgens Oktav (1135); 2. Den Helligaand ([120]), 3. For Kirken ([123]), 4. For Paven.
7. Ti. † 7. Dag i Alle Helgens Oktav (1135); 2., 3. og 4. som Mandag.
8. O. Oktav af Alle Helgens Dag (1135); 2. Fire kronede Martyrer (1152), 3. For Paven.
9. T. *Laterankirkens Indvielse* (1153); 2. St. Theodor (1153).
10. F. St. Andreas Avellinus (1153); 2. St. Tryphon, St. Respicius og St. Nympha (1154), 3. For Paven.
11. L. St. Martin af Tours (1154); 2. St. Mennas ([12]), 3. For Paven.
12. S. 24. Søndag e. Pinse (5. e. Epiphani) (755 og 95).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 37 62, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annønceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Julekærten 1939

Omkring 15. November udkommer alle katolske Hjemms velsete Julegæst, det store, smukke Hæfte »Julekærten«. I Aar præsenterer det sig særlig fornemt uden Annoncer og alligevel ikke en Øre dyrere end ellers, kun halvanden Krone for hele Herligheden. Paa Omslaget gengives i fornemt Trefarvetryk *Fra Angelico*: De hellige tre Kongers Tilbedelse. Hæftets Illustrationer er iøvrigt Erik Andersen, Jørgen Brendekilde, Edith Hansen, Anker Kjerulff og Birgitte West. Størst af Artiklerne er en om Færoerne, en hel færøisk Kirkehistorie med talrige gode Billeder af Pastor J. O. Ballin. Fortællinger af Arne Hall-Jensen, Erik Henning-Jensen, Emil Rønnow og A. Joakim Rønnow samt en Drengfortælling af H. K. Hafstrøm. Endvidere et Prosadigt af Mogens Kaj Nørregaard, en Legende af Pastor P. Schindler og Artikler af Tove Frydenlund, Frater Johs. Samuelsen og Redaktøren, Pastor Cay Benzou. Og saa maa vi ikke glemme et fint lille, illustreret Julespil for Børnene, som forhaabentlig mange af dem vil prøve paa rigtigt at opføre. Bestillinger modtages af Pastor Knud Ballin, Pauluskredsen, Assens. Men i den korte Tid inden »Julekærten« bliver udsolgt, vil den kunne faas hele Landet over.

Hvad er en Sekt?

Michael Neiiendam: »Frikirker og Sekter« (Gad).

I Hæftesubskription (4×3 Kr.) udkommer anden, omarbejdede Udgave af denne saglige og nyttige Bog, hvori Dr. Neiiendam paa Grundlag af Sekternes egne Kildeskrifter giver en Fremstilling af de vigtigste i Danmark levende kristne Sekters (+ Mormonismens) Historie, Lære og Liv. Nogle Kapitler er ny, og hele Fremstillingen er lagt til Rette for en Folkeudgave.

Første Hæfte indeholder bl. a. en Drøftelse af, hvad Forskel der er paa Kirke og Sekt. I Mangel af et objektivt Sandhedskriterium for Kristi Kirke definerer Forfatteren Kirken som den *aabne Institution*, Sekten som den *lukkede Forening*, en Definition som paa et hængende Haar er ved at gøre den katolske Kirke til en Sekt, fordi den drister sig til at paastaa, at naar det

er sandt, hvad Kristi Aand har lært den, kan det modsatte ikke være rigtigt. Sligt er at være lukket. Denne Slutning undgaar Forfatteren dog ved at sige, at Katolicismen er saa fuld af Modsetninger, altsaa Sekt og Kirke paa een Gang — baade rodfæstet Træ og afhugget Gren. Selv om Definitionen fører til saadanne Urimeligheder, er der naturligvis en Anelse af Sandhed i den, og naar vi selv taler om Katoliker med sekterisk Smaalighed, er det noget i Dr. Neiiendams Tankeretning, vi har fat i. Kirken er *katolsk*, det vil paa en vis Maade sige *aaben*; og en *indsnævret* Katolicisme er en Selvmodsigelse. Men Protestanter har en uheldig Tilbøjelighed til at forveksle Aabenhed med Skepsis overfor de aabenbarede Sandheder. H. D. T. K.

Katolicisme og Katoliker

E. I. Watkin: »The Catholic Centre« (Sheed and Ward).

Det er før forsøgt at skildre det katolske Standpunkt til en Række af de store Spørgsmaal som et Midterstandpunkt, lige langt fra og højt hævet over de ekstreme Vildfarelsens Standpunkter — Maritain har gjort det i Filosofien, Garrigou-Lagrange ogsaa, Chesterton ofte i sine Essays, Robert Hugh Benson o. s. v. for blot at tale om de moderne. Watkin, der hidtil har været kendt som en dygtig, men meget tung filosofisk Skribent (Thomisme med personlige Modifikationer), forsøger nu det samme, men føjer noget nyt til. Vel er Katolicismen i Midten, siger han, men Katolikerne er det sandelig ikke altid, og Katolikernes Afvigelser fra Centrum har ofte afstedkommet, at Udviklingen i Reaktionen mod dem havnede i den modsatte Grøft. Denne interne Kritik sætter stærk Kulør paa Bogen, bl. a. fordi man ægges til Modsigelse flere Steder, og samtidig har Watkin utvivlsomt købt sig en ny Pen, der løber alfelet over Papiret i Sammenligning med den gamle. Centralpositionen uddrages hele Bogen igennem af de liturgiske Tekster, hvilket ogsaa er en Nyhed og en forfriskende. De Spørgsmaal, som behandles, er bl. a. »Førelse i Bønnen« (mod »Oxford«), Idealisme og Realisme, Fasthed eller det

VALD. FOERSON
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Academicum Catholicum

Onsdag d. 25. Oktober indledede Sekretær, cand. polit. *Tove Rasmussen* Diskussion om: *Filantropi og offentlig Forsorg*. I et klart og veldisponeret Foredrag søgte Indlederen at give Forsorgen den rette Plads i Samfundsmaskineriet. Marxismens Teori er, at alle er lige, Hjælp fra Samfundet er en Ret, private Foranstaltninger er uønskede og overflødige. Liberalismen ønsker fri økonomisk Handlen, at man ikke kan klare sig er ens egen Skyld, Hjælp derfor en Naade, der maa betales med Tab af borgerlige Rettigheder. Katolicismen siger, at Verdens Goder kun er Midler til at naa det himmelske Maal, Hjælp ydes af Kærlighed, altsaa frivilligt og privat. Hjælpens Art bestemmes af Samfundsstrukturen. Den katolske Kirke er ikke mod nye Strukturer, naar blot de katolske Grundidéer ikke lukkes ude. Den katolske Filantropi i Dag har mange forældede økonomiske Meninger, som bør retledes. Encyklikaen »*Quadragesimo anno*« gaar mod Liberalismens Idéer og fremhæver Statens Pligt til Forsorg. Ogsaa Thomas Aquin kan lære os noget paa dette Omraade. I Danmark har det private Initiativ altid faaet Lov at leve ved Siden af de offentlige Foranstaltninger, Socialloven af 1933 har intet ændret herved. I Danmark bør den private Filantropi sætte ind, hvor Loven ikke hjemler Statens Støtte. Og saa maa det ikke glemmes, at foruden den materielle tiltrænges ogsaa aandelig Støtte, som især den katolske Godgørelighed kan give.

I den efterfølgende Diskussion deltog bl. a. Pastor Geertz-Hansen, Fuldmægtig Enoch Hjorth, Sekretær cand. jur. S. E. Odgaard og Politadvokat Lotinga. Der var almindelig Enighed om, at vor hjemlige katolske Filantropi bør reformeres. Som det er nu, hjælpes der tilfældigt og uden Samarbejde mellem de forskellige karitative Institutioner. Hjælp skal ikke gives, hvor det offentlige kan hjælpe, ogsaa i højere Grad end nu bestaa i at henvise til det offentlige og yde Hjælp til Skemaudfyldninger o. lign. For at denne Hjælp kan ydes, maa alle, der arbejder med Godgørelighed, være velinstruerede om det offentlige Forsørgelsesvæsen.

En Idé blev fremsat om Oprettelse af et katolsk Centralkontor, der skulde sidde inde med Oplysninger vedrørende enhver, der nyder Hjælp fra katolsk Side, og som kunde være Mellemed i det nødvendige Samarbejde mellem Socialkontorerne og de katolske karitative Institutioner.

Ugens to store Begivenheder er den første Paveencyklika og Konsekrationen af de tolv indfødte Missionsbiskopper.

»Summi Pontificatus« (Rundskrivelsens første Ord) peger især paa de to Hovedgrunde til Verdenskrisen: de moderne Tiders Afvigelse fra den individuelle Morallov og Forglemmelse af Naturloven, der har Gud til Ophav. Dernæst paa vises den almindelige Tilidsættelse af de menneskelige Broderskabsfølelser og Betydningen af de tolv Missionsbiskoppers Vielse som Udtryk for Kirkens Verdensopgave. Pavens Encyklika beklager dernæst Tendensen til at skille den menneskelige Autoritet fra Guds Lov og viser, hvorledes dette skader Nationernes og hele Samfundets Liv, idet det berøver den civile Lov enhver Basis. Den indbyder til Slut til at bede for Freden og til hele Verdens Offervilje og Selvfornægtelse. Alene Kirken kan bringe Frelsen, og Kirken er rede til at yde al Hjælp i Kristi Aand.

Hans Hellighed foretog i Søndags i Peterskirken den højtidelige Konsekration af de indfødte Biskopper og talte om den gunstige Indflydelse, som Kristi Kongedømme havde paa Menneskeheden: »Lykelige de Stater, der giver Love, som svarer til Guds Love, saa at de medvirker til Oprettelsen af Sandhedens og Livets Rige, Hellighedens og Naadens Rige, Retfærdighedens, Kærlighedens og Fredens Rige.« Paven talte dernæst om Bispeembedets Betydning og opmuntrede de nyviede Bisper til ihærdigt Arbejde. Det mest gripende Øjeblik var, da de nyviede Bisper for første Gang lige efter Konsekrationen gav deres Velsignelse.

Biskopperne blev i Mandags modtaget af Paven, der skænkede

De ca. 40 tilstedeværende, hvorimellem saas D. K. K. F.s Formand Fru Sutermeister-Feyring og Sekretær Frk. Lillian Hastrup og Repræsentanter for Vincentsforeningerne, deltog med stor Interesse i Mødet, som man har Grund til at tro vil bringe synlige Resultater.
I. M. H.

hver Biskop et Brystkors samt en større Pengesum til deres Missionsland.

Tyskland: Kirkeundertrykkelsen gaar langsomt, men sikkert sin Gang: Fornylig blev Franciskanerklosteret *Bardel*, der uddanner Missionærer til Brasilien, beslaglagt. Præsterne fik lige Tid til at tage det Allerhelligste Sakramente med sig, men fik dog ikke Lov til at bringe hverken Ciborie eller Corporale med, hvorfor de maatte opbevare Sakramentet i en almindelig Konvolut. Efter en Protest fra det brasilianske Konsulat blev Klostret dog snart tilbagegivet.

Irland: 26 Bisper, samlede til Møde, har udsendt et Hyrdebrev med Opfordring til et Bønnens Korstog for Fred, Retfærdighed og Kærlighed.

Belgien: I Malines blev der i Søndags afholdt en højtidelig Levitmesse for Freden. Kongen og Landets højeste Autoriteter var til Stede. Kardinalen holdt efter Evangeliet en Prædiken.

Tyskland: Det er efter den tysk-russiske Pagt ikke mere tilladt at skrive anti-kommunistiske Artikler, ejheller omtale andre Landes Religionsforhold. Disse Bestemmelser gælder ogsaa de katolske Blade.

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-
Skræderi og Konfektion leveres
til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder
en Konto

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Hil dig Maria!

Guds Moder

I den Stund, da den hellige Jomfru udtalte sit *fiat* (»lad det ske mig efter dit Ord!«) var det hele Menneskeslægten, der ved hendes Mund sagde til Gud: »Ja, o Gud, jeg gaar ind derpaa; lad det ske!« I samme Nu blev Ordet Kød: *Et Verbum caro factum est*. I det Øjeblik paatager Ordet sig Kød i Maria ved Helligaandens Kraft: Jomfruens Moderskød bliver Arken for den nye Pagt mellem Gud og Menneskene.

Naar Kirken i *Credo* synger de Ord, som genkalder denne Hemmelighed: *Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine et homo factus est* (»og har paataget sig Kød ved Helligaanden af Jomfru Maria og er blevet Menneske«) — saa forpligter den sine Præster til at bøje Knæ til Tegn paa Tilbedelse.

Lad ogsaa os tilbede dette guddommelige Ord, der bliver Menneske for vor Skyld i en Jomfrus Moderskød; lad os tilbede ham med saa meget desto større Kærlighed, fordi han for-

nedrer sig saa dybt ved at paatage sig Skabningens Kaar. Lad os tilbede ham med Maria selv; oplyst af Lyset fra det høje har hun bøjet sig i Tilbedelse for sin Skaber, der er blevet hendes Søn. Lad os tilbede ham med Englene, der er betagne af Undren over denne uendelige Naade mod Menneskeslægten.

Og lad os saa hilse den hellige Jomfru! Lad os takke hende, fordi hun har givet os Jesus; hendes Samtykke er det, vi skylder, at vi har faaet ham: *Per quam meruimus Auctorem vitæ suscipere* (... »ved hende blev vi værdige til at modtage Livets Ophav«).

Dom Columba Marmion O. S. B.

Svære Tider (fortsat fra Side 359)

tre Rækker og distraherer Præsten under Prædikenen!»

»Rigtigt — rigtigt! Men paa ægte Kvindevis gaar du uden om Sagens Kerne. Faktum er, at jeg ikke længere vil — ikke *kan* betale mere end 50 Kroner.«

»Saa burde du have sagt det i Tide til Pastor Nielsen.«

»Force majeure! Krig i Europa! Alting bliver dyrere —«

»Altsaa ogsaa alt det, som Kirkeskatten skal bruges til. — Nøjes du ogsaa med at give Buhl to Trediedel af, hvad han forlanger?«

»Nu tror du vist, du er vittig, lille Louise. — Ser du, det gælder jo netop om at indskrænke sig der, hvor man *kan* gøre det — —«

»— og Biskoppen lader dig ikke udpante, det er sandt.«

»Men kan du da ikke se en Smule stort paa dette her! Naar jeg anstrenger mig for at finde Vej gennem vort pekuniære Uføre, er det virkelig meget smaatskaarent af dig at genere dig for at staa i Kirkeregnskabet med en Smule mindre Kirkeskat!«

Stilhed i Stuen, indtil Karl smækkede Bogen i med et højrosted: »Færdig!« og forsvinder.

Et Kvarters Tid efter gaar Hansen gennem Gangen til Børnenes Stue. Da han hører »Far« gentaget flere Gange derinde, standser han ved Døren.

»Jeg siger dig jo, at Far selv gør det!« raabte Karl.

»Aah, det er rigtig tarveligt af dig!« svarede Else. »Nu har vi jo samlet ni Kroner til det fine Askebæger til Fars Fødselsdag.«

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Amager Farve- og Tapethandel

v/ H. Chr. Jensen

Amagerbrogade 139
Tlf. Amg. 6101

Største
Tapellager paa Amager

Varemærket Stenbukke
og Genskehoved

Normal Toiletsæbe

siden 1886 anerkendt som den bedste Sæbe.
I Professor Erik Pontoppidans berømt
Bog »Hudens og Haarets Pleje« anføres:
Denne Sæbe anses jeg som den mildest mulige
Form, hvori Sæbe overhovedet kan anvendes.
Paa Apotekerne 75 Øre pr. Stk.

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen

Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325

Centralvarme . Sanitære Installationer

VASKERIANLÆG
KØKKENANLÆG
STERILISATION
STAALKEDLER

A/S »VØLUND«

Vilh. Zeltner

Murerarbejde - Jernbeton

Stuiestræde 7
Central 8763 - 8788 - 6792

C. J. Gerlach

Vinhandel

Blegdamsvej 118 . Tlf. Øbro 86 06

A/S N. C. Rom

Skolemateriel

Vestergade 8 . København K.
Telefon Central 41 53

Køb hos vore Annoncører

»Men naar vi køber et til seks Kroner i Stedet for, saa har vi hver en Krone at solde for!«

»Det er da meget mere Sjøv at købe en flot Gave til Far — saadan en, som Mor siger yil være saa køn paa Skrivebordet. Og jeg synes altsaa, det er noget saa tarveligt af dig!«

»Jamen, kan du da ikke høre, jeg siger, at saadan gør Far selv!«

»Hvad gør Far da?« lyder det fra Poul.

»Han betaler bare halvtreds Kroner i Kirkeskat i Stedet for fem og halvfjerds, og saa køber han Cigarer for Resten.«

Grosserer Hansen lister hurtigt bort — ind i Sovekammeret; han kan mærke, at han maa være højtrød i Hovedet, — og saadan kan han ikke gaa ind til Louise.

et Resultat gennem en dristig Formodning, som han satte paa Forsøgets Prøve.

Hvorfra kommer da dette Paahit med Tilfældighedsopdagelsen?

Den lærde Fru Forfatter ved ogsaa det. I sin Indledning til Videnskabernes Selskabs Mindeudgave af H. C. Ørsteds naturvidenskabelige Skrifter, 1920, fortæller hun om Hansteen, som var en norsk Elev af Ørsted og paa mange Maader i Taknemmelighedsgæld til ham. Denne Hansteen beskriver Opdagelsen paa en anden Maade i et Brev til Faraday 1857, altsaa 7 Aar efter H. C. Ørsteds Død. Deri staar Ordene: »Det er ikke uden Grund blevet sagt, at han (H. C. Ø.) ved et Tilfælde snublede over Opdagelsen. Før den havde han ikke mere Anelse end nogen anden om, at Kraften skulde virke sidelænds ...«

Hvorfra har nu Hansteen denne ærekrænkende Onitale af H. C. Ørsted? Han var ikke Øjenvidne til Opdagelsen. Hans Alibi kan fastslaaes netop gennem Korrespondancen med Ørsted. Hvorfra har Hansteen faaet Besked? Han siger, at »det er blevet sagt,« »man siger«. Upersonlig, anonym, ondsindet Snak!

Endnu 90 Aar senere klaffer den onde Tunge videre — og hvor længe mon endnu?

J. Wolfisberg.

To Minutter hos Videnskaben:

I Bagtalelsens Skole

Forleden Dag læste jeg i et udenlandsk Tidsskrift, at H. C. Ørsted opdagede Elektromagnetismen ganske tilfældigt — stop, tænkte jeg, det kan da umuligt være helt rigtigt. I Fysisk Tidsskrift 1920 — 100 Aar efter Opdagelsen — paaviste Fru Dr. phil. Kirstine Meyer, hvordan Ørsted allerede i 1812 var overbevist om, at der fandtes en Bro mellem de to Naturkræfter; det gjaldt blot om at opdage den.

Heldigvis har, som samme lærde Frue skriver, Ørsted selv fremstillet Sagens rette Sammenhæng i et engelsk Leksikon, udkommet 1830. Saaledes:

»I Vinteren 1819—20 holdt jeg en Række Forelæsninger om Elektricitet, Galvanisme og Magnetisme. Mens jeg forberedte Foredraget om Analogien mellem Elektricitet og Magnetisme, formodede jeg, at hvis der skulde frenkaldes nogen magnetisk Virkning af Elektriciteten, kunde dette ikke ske i Strømmens Retning, siden man saa ofte for-gæves havde prøvet dette, men at den maatte fremkaldes paa tværs

af Strømlederen. — Som Lys- og Varmevirkningerne udgaar i alle Retninger fra en Leder, som fører en stærk Strøm, saaledes, tænkte jeg, var det muligt, at ogsaa den magnetiske Virkning straaledede ud, blot Strømmen var stærk nok.«

Ørsted havde alt parat til sit Foredrag, men kunde paa Grund af Travlhed ikke selv gøre Forsøget før Forelæsningen. Under Foredraget viste han da Forsøget for første Gang. Magnetstraalen blev svagt af-bøjet, men det gjorde ikke synderlig Indtryk paa hans Auditorium. Det var i April 1820. Først i Juli Maaned fik han Tid til at undersøge Sagen til Bunds og fastslaa Reglerne for Paavirkningen af Magnetnaalen.

Som man ser: intet Spor af Tilfældighed. Alt er planlagt, gennemtænkt, forudset. Ørsted opnaede

Retrætedagene i Ordrup

Sønd. 12. November er der Retrætedag for unge Mænd (Leder: Pastor Geertz-Hansen). Tilmeldelser sker til Liobasøstrene, Kollegievej 4. For Opholdet erlægges 2,50 Kr.

Dorman Long Cokes

Magasinet
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
-Geismar Vask

Telefon Central 3269

Det hændte -

af A. Joakim Rønnow

Der findes kun et Vindue her i Værelset og det er ovenikøbet et Etfagsvindue. Til Gengæld er det delt i tyve smaa Ruder, det var Mode, dengang dette Hus blev bygget. Bonderuder kaldes de. Disse Ruder er lavet af noget eventyrligt daarligt Glas, fuldt af Knaster og Fejl. Eventyrligt daarligt er en udmærket Betegnelse, ja, man kan endda tillade sig at stryge det ene Tillægsord og nøjes med at kalde det eventyrligt. Glasset har nemlig den Egenskab, at det, naar man ser gennem Ruderne i en bestemt Vinkel, forandrer Billedets Karakter derude. Man kan sige, at det forvrænger Billedet, men Ordet forekommer mig daarligt, for ved det at forvrænge, forestiller man sig let, at noget derved bliver ringere. Jeg vil hellere sige, at Billedet forrykkes.

Jeg sidder maaske ved mit Skrivebord og arbejder. Udenfor skinner Solen, og det er endnu Sommer. Men gule Toner mellem Træernes grønne Blade hvisker om det nære Efteraar. Det er i sig selv et skønt Syn. Men jeg drejer Hovedet lidt, og Billedet udenfor forrykkes. Det er ikke mere en tjæret Vej, der

løber langs Sportspladsen. Nej, Vejen brydes og bliver til en Sti, der med bratte Stigninger viser »de pinjgroede Højder ved Montelupo, der ser ud som en Landskabsbaggrund fra Ghibertis Broncedøre« — bliver til en Flod, der »glider gennem det stille Pisa, spejlende Paladsernes (Landmandsbankens) røde, okkergule og hvide Facader (de smaa Altaner med forskelligfarvet Lærred), glider ud mod San Rossaris Pinjeskove og glider ved Bocca d'Arno ud i det klare tyrrheniske Hav (Omdrejningen ved Hulgaardsvej til Markerne ved Bellahøj). — »O Rignano dell Arno, o glidende Flod, o rindende Vand, o Tid, der aldrig vender tilbage — —«

Ja, saa langt kan jeg lykkelige, der aldrig i Virkeligheden har set disse Perspektiver, som Johannes Jørgensen malende har beskrevet i »Alverner Bjerget«, komme, blot ved at dreje Hovedet en Smule og saa, naturligvis, ved lidt Fantasi, lidt Sommerdøsighed og de vidunderlige »magiske« Ruder.

Men saa er det, at Bubi diskret banker mig paa Foden med sin Pote og siger: — Du mumlede lige

»o Tid, der aldrig vender tilbage«. Saa vidt jeg kan høre — jeg følger jo lidt med — er det et Citat af en Mand, der ogsaa har sagt: »du søger saa længe efter Sandheden, at du tilsidst risikerer det forfærdelige — at finde den«. Og nu kunde jeg li' at sige dig *min* Mening om de Ting.

Jeg kan se, at du var ved at falde over den sidste af dem. Du var ved at sige til dig selv, at Sandheden jo er den, at du spilder din kostbare Tid ved at begive dig ud paa vidunderlige Rejser gennem en losset og knastet Vinduesrude — hvilket jo i Grunden er Glarmesterens Skyld, fordi han har brugt daarligt Materiale, og her har du et Bevis for, hvorledes man af noget daarligt kan uddrage noget godt. For har du ikke stor Glæde af din Udflugt og kan du ikke endnu fornemme Duften fra San Rossaris Pinjeskove? Naa!

Derfor skal du ikke skynde dig at vende tilbage til Virkeligheden. Det er nemlig ogsaa en Del af den forfærdelige Sandhed, at Øjeblikket, dette Nu, hvor du har revet dig løs fra Fastlandet og begivet dig ud i din lille Fantasi-Baad, aldrig vender tilbage. Derfor skal du med glad Samvittighed fortsætte Rejsen indtil du ikke kan komme videre, fordi en Bevægelse bringer dig ud af Forbindelse med den glidende Flod, og din lille Baad med

AALBORG M. Thomsen Støtt <i>Entreprenør og Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992	NAKSKOV Chr. Steffensen <i>HERREEKVIPERING</i> Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør	NYKØBING F. <i>A-S Lolland-Falsters</i> Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner
FREDERICIA Fredericia Citronvand & Apollinaris <i>er de mest velsmagende!</i>	NYBORG A/S Nyborg Kulforretning Lauritz Nielsen Kul, Koks, Briketter Strandvejen Telf. 106 Leverandør til Stella Maris	Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør Nykøbing F.</i> Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed
HELSINGØR V. Wulff's Eftf. E. Jensen BAGERI & CONDITORI Stjernegade 14, Tlf. 119 Leverandør til St. Vincent Søstrene	Drewsen & Nellemann Isenkram Telf. 25	SVENDBORG SVENDBORG <i>Avena Maltöl</i> (HAYRE-SUNDHEDSØL)

Hast fører dig tilbage til det faste Land og viser dig, at »den store Slette, strøet med Klippeblokke, hvorover vi i Aftes kom vandrende«, er Markerne foran Bellahøj, og »Monte Casella, der løfter sig der tilvenstre« med susende Sølvpopler ved Siderne og bagved, er den venlige Bindingsværks Kro.

— Og jeg mærker en vaad Snude paa min Haand, et krøllet Hoved paa mit Knæ. Et Par brune Øjne ser opad paa mig, saa det hvide i Øjnene bliver synligt ved Siderne. —

»Er du ikke glad for, at jeg kan følge dig? Og kan du ikke mærke, hvor jeg elsker dig?« siger Bubi.

Børnenes Bibelkonkurrence

Da Fristen for Børnenes Bibelkonkurrence (se Nr. 14) er udløbet, skal jeg gøre Rede for Udfaldet. Det maa straks siges, at det med Interessen for denne Konkurrence var alt for smaat bevendt. Mon Fejlen laa i Opgaven? Har jeg maaske sigtet for højt, og var Aldersgrænsen for lav? De, der deltog — det var en halv Snes Piger, ikke en eneste Dreng — klarede sig ellers meget pænt.

Det første Spørgsmaal »Hvilken Mand (Kvinde) kan du bedst lide i det Gamle Testamente?« maatte altid besvares rigtigt; det drejede sig om ens personlige Forkærlighed. Den viste sig da ogsaa at være meget delt: saa mange Hjerter, saa mange Meninger. Alle Deltagerne fandt ogsaa ud af, at det var under Kong David, at Jerusalem blev Israels Hovedstad — omkring Aar 1000. Dronning Jesabel er ingen ukendt Størelse, og Maaden, hvorpaa hun døde, har tilsyneladende gjort Indtryk paa Børnenes Sind. Smaapiger, der vil tilbagelægge Afstanden Nazareth—Bethlehem paa 5—6 Timer, maa være meget raske — men lad det gaa. Det sidste Spørgsmaal var en Fælde, og alle de unge gik i den. Der blev spurgte, med hvilken Kong Herodes Jesus havde at gøre? Alle svarede: Med Herodes Antipas. Det er for saa vidt rigtigt, men har Jesus ikke ogsaa allerede som Spædbarn haft at gøre med Herodes den Store? — Men som sagt, alle de faa Deltagere fortjener ug, og nu skal de alle faa tilsendt et smukt »Hummel«-Billede som Belønning for Anstrengelse og udvist Interesse.

Skal vi saa alligevel prøve en Gang til? Saa maa enhver Skranke fjernes, saa det bliver fri Konkurrence for alle, unge og voksne. De maa endda gerne samarbejde og søge Oplysninger. Nu skal vi alt-saa se, hvem der kan.

1. Hvornaar blev Byen Samaria erobret, hvornaar Jerusalem? Af hvem? (Nation, Person).
2. Paa hvilket Bjerg fandt Jesu Forklarelse Sted? Hvorfra ved vi det?
3. Hvor mange Herodes'er nævnes i det Ny Testamente? I hvilket Slægtskabsforhold staar de til hinanden?
4. Hvor mange af vore fjorten Korsvejsstationer henter deres Enne fra Lidelseshistorien, som den findes i Evangeliet?
5. Hvor og hvornaar fik Jesu Tilhængere Navnet Kristne?

Svarene bedes indsendt inden Slutningen af November til nedenstaaende Adresse. Konvolutten bedes mærket »Bibelkonkurrence II«. De tre bedste Svar præmieres med en »Hummel« i Farver.

Steph. Wevers,
»Gribsholm«, Hillerød.

Breve fra Læserne

En Sprogmand om Bispettler

Jeg har mærket en Tendens til at omtale Biskoppen som »Excellencen«; er det ikke fælt? Det lyder endnu værre end »Pastoren« brugt i Omtale. Skal det være, maa det dog i alt Fald hedde: Hans Excellence. Men hvorfor ikke blot »Biskoppen«?

For Resten er det jo kedeligt, at vi ikke til vor Biskop havde en dansk Tiltaleform, der ganske naturligt bibeholdtes, dengang »Excellence« indførtes til høfficielt Brug, — saadan som det franske »Monseigneur« og det engelske »My Lord«. Nu er der jo ikke noget at

AARHUS	H. Vestergaard Malermester Telefon 6254
<i>Permanent-Salonen</i> ved ELISABETH NIELSEN Søndergade 7'. Telefon 6240	<i>Tricotage og Børnekjoler</i> køber De bedst og billigst i Magasin »Special« Fr. Allé 172. Telefon 6614 Leveandør til Varelotteriet
Linoleum billigst Høilund Carlsen Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347	<i>Skomager</i> Chr. M. Jensen ved den katolske Kirke Telefon 8326
Paa vort Special-Værsted reparerer vi Deres Fyldepen med Garanti <i>Fyldepenne Ryseg. 28 Tlf. 9107 Aarhus</i> <i>Jyllands eneste Specialforretning i Fyldepenne</i>	<i>De faar en smuk</i> Krans til 2 Kr. <i>Palmedekoration fra 2,50 Kr.</i> Ratche , overfor Kirken, Tlf. 1668. Ryseg. 27
Kødcentralen, Rysegade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen. Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet	Karl Hansen <i>Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg</i> Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensgade 5
Nørgaards Boghandel Banegaardsplads 16. Tlf. 6036 Skolebøger Katolsk Litteratur	S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning
Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)	
KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088	

gøre ved den Ting; men Excellencen kan vi lade være med at sige.
e. d.

Vi tror, at Indsenderens Forslag vil kunne paaregne vor egen Biskops Sympati.
Red.

Messe paa Danmarks Nordspids

Jeg ser i Nr. 18 en Artikel om Messe paa Danmarks Nordspids, og at der menes, at det er den første Messe, der er blevet læst siden Reformationen. Jeg kan oplyse, at

Pastor Ikenmeier, som var Sognepræst i Aalborg, har læst Messe i Skagen i Aaret 1906 eller 1907. Vi var 8 à 9 Katoliker dengang i Skagen. Pastoren var ledsaget af en polsk Lægbroder fra Aalborg. Man mente dengang, at det var den første Messe, der blev læst deroppe, og det var Pastor Ikenmeier særlig glad for.

Konvertit i 3/4 Aar.

Kan de to Oplysninger ikke begge være rigtige? Den første Messe i Ny Skagen 1906, den første i Gamme Skagen 1939.
Red.

drejet Hovedet paa dig! Det gør mig ondt for din egen Skyld, min Dreng.»

Walther bed Tænderne sammen. Det nyttede intet. Han var nødt til at sige alt!

»Far, det er ikke alene dette. Men der er ogsaa mange andre Ting, jeg som Katolik ikke har Lov til at gøre!«

Nu kunde Faderen ikke længer styre sin Vrede. Han gik hen mod Walther, saa ham stift ind i Øjnene og sagde: »Som Katolik? — Hvem har sagt, at du skulde blive Katolik? Uden din Faders Vidende og Vilje ...? Har denne snu Jesuit lært dig at gaa bag din Faders Ryg ...?«

(Fortsættes)

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

»Naa, men saa er alt jo i Orden, — eller er der noget andet i Vejen ...?«

»Aa, jo — men ...« Han tav. Hvad var der dog i Vejen med Knægten. Dr. Klinger blev nervøs:

»Hvad var det, du vilde sige?«

»Far, — jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige, — men jeg tror, jeg hellere vil blive i Wien.«

»Ja, men hvorfor dog ...?«

»Der var ikke rigtig rart hos Petroleumskongen. Jeg syntes ikke om det.«

»Aa, Herregud, min Dreng, det er jo blot en Stemning! — Nu er du træt og ophidset. Vi vil senere tale rigtig om Sagerne!« De begyndte at tale om andre Ting, men følte sig dog begge ubehagelig tilmode! —

Vognen holdt foran et Hotel. Her skulde være en stor Festbanket til Walthers Ære. Ved det smukt dækkede Bord sad Gæsterne i den bedste Stemning. Der blev holdt Taler, og man udbragte et Leve for ham.

Walther rejste sig og skaalede med de nærmestsiddende.

Endelig, da Klokkeren var ni, kunde han sammen med Faderen køre hjem. Efter et halvt Aars Forløb laa han igen i sin egen Seng i sit eget lille Værelse. Walther laa og tænkte paa alt det, der var hændt i det sidste halve Aar ... Blot han nu rigtig kunde forklare Faderen det? Men han vilde sikkert ikke forstaa ham —

Den næste Dag efter Middagen vilde Dr. Klinger have Rede paa, hvordan Sagen med Mr. Davis stod. — Han sad ved Bordet og røg sin Cigar. — »Naa, Walther, lad mig saa høre, hvordan det staar til i Chicago?«

Walther blev rød i Hovedet og sagde tøvende: »Far, jeg vil ikke til Chicago!«

Dr. Klinger saa en Stund eftertænksom paa sin Cigar. Der maatte ligge et eller andet under! Nu maatte han blot være rolig, og overbevise Walther med Fornuftgrunde!

»Du er vel nok klar over, Walther, at der maa være en meget vigtig Grund, naar du ikke vil tage imod et saa glimrende Tilbud. — Lad mig derfor høre, af hvilken Grund du ikke vil tage imod det!«

»Far, — jeg vil ikke være ulykkelig. — Og jeg vilde komme til at gøre Ting, som jeg hverken kan eller vil gøre, — og som jeg heller ikke har Lov til at gøre — —«

Dr. Klinger saa forbavset op. »Ting du ikke har Lov til at gøre? — For Eksempel hvilke?«

Stammende forklarede Walther, hvad Harry havde fortalt om Mr. Davis og om hans Adfærd mod de mexikanske Katoliker. — »Ser du, Far, jeg er Katolik. Og den Slags Ting har jeg ikke Lov til at gøre!«

Ophidset sprang Dr. Klinger op og gav sig til at gaa frem og tilbage i Stuen. Nu havde man Skandalen. Drengen var fuldstændig ødelagt. Denne Jesuit havde helt fordrejet Hovedet paa ham! — »Walther, kan du da ikke indse, at det er fuldstændig taabeligt! — Du har ikke Lov til at tro alt det, denne Jesuit har proppet dig med!«

»Men Far, der er ingen Jesuit, der har sagt mig dette. Det er Harry Davis selv.«

Dr. Klinger standsede. »Harry Davis? — Petroleumskongens Søn? — Ja, men ved du da ikke, Dreng, at han ikke har Forstand paa Forretninger, og at han er fuldstændig uvidende paa dette Omraade? Det var jo netop Grunden til, at Mr. Davis vilde have dig derover. — Og saadant et Menneske har for-

Katolsk Scene

indbyder til morsom og hyggelig Aften

Tirsdag den 14. November Kl. 20 i Selskabslokalerne, Haveselskabets Vej 3.

Opførelse af

»Et farligt Eksperiment.«

Forsk. anden Underholdning. Pakkeauktion.

Billetter à 50 Øre faas i Katolsk Boghandel og hos »Katolsk Scene«s Medlemmer.

Paramentsyning

I St. Ansgars Præstegaard, Bredgade 64, paabegyndes Onsd. 8. Nov. Kl. 14 Paramentsyning. Der indledes med en lille Festlighed. Alle interesserede indbydes. Nærmere ved Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Bredgade 21, Tlf. Palæ 1271.

Gammelt Kirkeinventar

søges til en ny Missionsstation.

Redaktionen modtager eventuelle Meddelelser.

Aarhus Sogn

Paa en Generalforsamling i Sct. Clemens-Foreningen, der var dannet til Støtte for det nu indgaaede aarhusianske Sogneblad, vedtoges det at opløse Foreningen, da dens Berettigelse maatte siges at være bortfaldet med det nye katolske Ugeblads Start.

Samtidig blev der dannet en Kreds af Bidragydere, som gennem faste Bidrag vil støtte Aarhus-Me-nighedens Presse-Fond, og dermed det nye Ugeblad.

Onsd. 8. Nov. Kl. 20, Syaften for de unge Piger i Præstegaarden.

SUMMI PONTIFICATUS

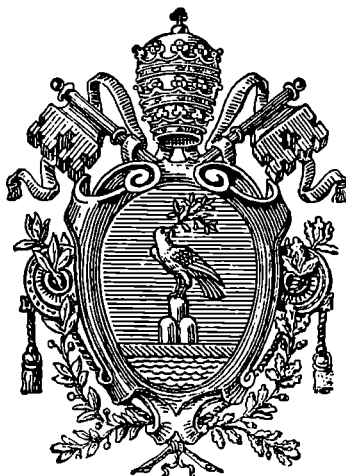
PAVE PIUS XII.S FØRSTE ENCYKLIKA

I Løbet af ganske faa Dage udsender Pauluskredsen en dansk Oversættelse af den betydningsfulde Rundskrivelse, som Paven udsendte umiddelbart før Kristi Kongefest. Vi nøjes derfor med at give en kort Gennemgang, især af de Afsnit, som ikke har været omtalt i Dagspressen.

Paven minder til Indledning om, at det er 40 Aar siden, Pave Leo XIII indviede hele Menneskeslægten til Jesu hellige Hjerte. Han ønsker, at »lade denne Andagt til Kongernes Konge og Herrernes Herre tjene som Indgangsvers til Vort Pontifikat«.

Derefter mindes Paven de Beviser paa den katolske Enhed, han modtog ved sit Valg og sin Kroning, især den Hyldest, der blev vist Pavestolen fra mange Staters og Regeringers Side. Med særlig Glæde nævner Pius XII her Italien og takker for Laterantraktaten, i hvis Afslutning han ser en Forsynets Styrelse. Betydningen af Traktaten »har aldrig vist sig saa storslaaet og samlende som den Dag, da vi fra den vatikanske Basilikas høje Loggia for første Gang løftede vore Hænder for at velsigne Rom, Pavens Sæde og vor elskede Fødeby, Italien, som ved sin Pagt er forenet med Kirken, samt alle Folkeslag paa hele Jorden.«

Paven anser det for sin Gernings fundamentale Pligt at give Sandheden Vidnesbyrd i Kærlighedens Aand. Krigens Udbrud har fyldt den fælles Faders Hjerte »med den største Smerte i bange Anelser om, hvad der vil følge af den Hadets og Fjendskabets Sæd, hvortil Sværdet nu pløjer de blodige Furer«. Han opfordrer alle til at vende Sind og Tanker mod »den eneste, der kan stille Uvejrsstormen«.

Herefter følger de Afsnit i Encyklikaen, hvori Paven omtaler de alvorligste af vor Tids Vildfarelser, som udspringer af en religiøs og moralsk Negativisme: Fornægtelsen af den menneskelige Solidaritet og Hævdelsen af Statens absolutte Suverænitet, ubundet af en gudgiven naturlig Morallov. Disse Afsnit omtalte vi i sidste Uge.

Paven venter ikke Orden og Sikkerhed ved Sværdets Sejr. Kun Respekt for den almengyldige Morallov og Lyset fra Guds Aabenbaring kan bringe Sikkerhed og Fred tilbage til Verden. Han opfordrer til en religiøs Opdragelse af Menneskeslægten og kræver de største Ofre bragt i denne Gerning.

Her kommer Paven ind paa den katolske Aktion. Vi bringer et fyldigere Citat af nogle Linjer herfra:

»Det forekommer Os, at den Støtte, som det hierarkiske Apostolat har i saa talrige og saa nidkære Lægfolks ædelmodige Arbejde, viser store Muligheder for Udvikling og giver de rigeste Løfter for Fremtiden ... En Hær af Mænd og Kvinder, unge og gamle, som lyder Pavens Røst

og deres Biskoppers Bud, giver sig af ganske Hjerte til Apostolatets Gerning for at søge at føre de Menneskeskarer, som har forvildet sig bort fra Kristus, tilbage til Ham ... De ikke alene beder: Komme Dit Rige, men de arbejder ogsaa for Virkeliggørelsen af disse Ord. Dette Samarbejde mellem Præster og Lægfolk af alle Samfundslag, betyder en Styrke, som muliggør Løsningen af Opgaver, ingen ædelttænkende Mennesker kan ønske sig skønnere og mere trøsterige. Naar dette apostoliske Arbejde udføres i Kirkens Aand og efter dens Forskrifter, bliver Lægmanden paa en Maade viet til Kristi Medarbejder.«

Særligt understreger Paven Familiens Opgaver, som i Forfølgelsens Tider er vigtigere end nogensinde. Og han understreger paany, at hvor menneskelige Bestræbelser har svigtet, kan kun Kirken vise Vej ud af Vanskelighederne. Det vil ikke sige, at Kirken agter at gribe ind i de borgerlige Myndigheders Rettigheder. Men i Kristi Aand er Kirken rede til at yde sin Tjeneste og sin Hjælp.

I Slutningen af Rundskrivelsen omtaler Paven i stærkt bevægede Ord de Lidelser, som har ramt Polen, »hvis Troskab mod Kirken og store Fortjenester som Værn for den kristne Kultur ... har Krav paa alle Kristnes broderlige Medfølelse«. Han venter »i Tillid til Guds Moder, som altid har været de Kristnes Hjælp, at den Dag maa komme, da det vil blive Landet forundt at genopstaa paa Grundlag af en retfærdig og sand Fred«.

Paven slutter med at opfordre alle til uafsladelig Bøn i Bødens Aand.

Aktiv Deltagelse V

Naar man rundt omkring overværer en Messe, lægger man straks Mærke til den forskellige Opfattelse af Liturgien, ogsaa af misforstaaet aktiv Deltagelse. Aktiv Deltagelse i Messeofret vil jo ikke sige, at de Troende, hvad enten det nu er voksne eller Børn (navnlig de sidste kan man faa ondt af), ustandseligt skal foretage sig noget i det ydre. Det betyder heller ikke, at der uden Ophør skal være Lyd i Luften. Der er Tid til at tale — og synge; og der er Tid til at tie. Ogsaa under Gudstjenesten!

Messens Kanon indledes med Præfationen, eller rettere: indledes, da man i vore Dage regner med Kanons Begyndelse først efter Sanctus. Præfationen (man rejser sig altsaa op ved »per omnia saecula saeculorum« efter Secreta) begynder med Præstens Hilsen: »Dominus vobiscum«, hvortil Menigheden skal svare: »Et cum spiritu tuo«. Derpaa følger »Sursum corda, Hjerterne opad« med Svaret: »Habemus ad Dominum, Vi har opløftet dem til Herren«; til sidst: »Gratias agamus Domino Deo nostro, Lad os takke Herren, vor Gud« og »Dignum et justum est, Det er værdigt og ret«. Nu synger Præsten den Præfation, der svarer til Kirkeaarets forhaandenværende Periode eller den Fest, som fejres: en Lovsang til Gud, Taksigelse for Frelsen i Kristus og alle Naadegaver, en Slutten sig til alle salige Aanders Tilbedelse af den Treenige: »Sanctus, Sanctus, Sanctus«. Koret intonerer og synger nu sammen med Menigheden Sanctus og Benedictus (begge Dele før Konsekrationen; først senere Tidens polyfone, ofte noget langstrakte Sanctuspartier, der havde svært ved at blive færdige før Forvandlingen, fortrængte Benedictus til efter denne). Under Sangen beder Præsten sagte Kanons Bønner.

Naar Benedictus er sunget til Ende, knæler man ned og forbliver knælende til efter Forvandlingen af Offergaverne. Men der hersker dyb Stilhed i Kirken. Kun dæmpet Orgelspil kan tillades.

Det er blevet sagt, at Folket

ikke tager fuldt aktiv Del i Messens Kanon, hvad der for saa vidt er rigtigt, som det kun er Præsten, der handler her. Men ogsaa i Tavshed kan vi tilbede Gud, maaske allerbedst netop da.

Kanon slutter med, at Præsten synger »per omnia saecula saeculorum«, og de Troende med Svaret »Amen« giver Udtryk for deres Deltagelse i Offerhandlingen; med »Amen« siger de Ja dertil.

Jacob Hjorth.

Georges Goyau — en Aanders Stridsmand

Af Kjeld Geertz Hansen

I Georges Goyau mister den katolske Kirke i Frankrig en af sine bedste Sønner. Han har gjort hele den religiøse Udvikling med i Frankrig. Født i 1869 var han Elev af »Ecole Normale Supérieure« (der, hvor Frankrigs Universitets- og Gymnasielærere uddannes), da denne Højskole var Antiklerikalismens Højborg; da det at gaa i Kirke — for slet ikke at tale om at gaa til Sakramenterne — gjorde en Mand umulig baade blandt Overordnede og Kammerater. Men Georges Goyau var og blev Kristen, man fristes til at sige: en stor Kristen. Hans Fag blev Historie og især Kirkehistorie. Hans to betydeligste Værker blev en tysk Kirkehistorie paa ni Bind, der blev prisbelønnet af det franske Akademi og en »Den franske Nations religiøse Historie«, der aabnede ham Adgangen til Académie Française (de 40 Udødelige). Nu var han ikke blot en Stuelærd, begravet i Fortiden. Hans utrolige Arbejdsevne satte ham i Stand til at følge med i Udviklingen, og hans specielle Felt blev Missionshistorie, et helt nyt Universitetsfag, som han gav Forelæsninger i paa Paris katolske Universitet. Hans Redelighed som Videnskabsmand og Kristen vandt ham og dermed Kirken mange Venner.

Man maa ikke glemme, at de kirkepolitiske Forhold i Frankrig i høj Grad stammede fra den fejlagtige Opfattelse, at Kirken ikke anerkendte Republikken, men stadigvæk kælede for Tanken om Kongedømmets Genoprettelse, og i Samvittighed forpligtede alle til at støtte denne Tanke. Dette var ogsaa mange konservative Katolikers Opfattelse, men Georges Goyau havde det Mod at være oprigtig Republikaner. Han var Ven og Tilhænger af Banebryderen for katolsk social Nyorientering, Albert de Mun, og selv om Leo XIII aldrig saa meget stod bag ved (og brugte Kardinal Lavignerie som Talerør), maatte disse emnente Katoliker ofte lide den Tort at blive betragtet som »liberale«, det vilde i de reaktionæres Mund sige »Halvkatoliker«. Rent historisk var det dem, der banede Vej for det nu saa gode Forhold mellem Stat og Kirke.

Naar Georges Goyau uanfægtet kunde gennemføre sin religiøst-sociale Indsats og til sidst faa alle til i det mindste at indse hans Standpunkts Uangribelighed, skyldtes det hans store teologiske Viden. Han slog aldrig om sig med Floskler. Man maa ogsaa erindre hans personlige Venskab med saa store kirkelige Personligheder som Kardi-

nal Baudrillart, der selv er Historiker af Fag. Hele den katolske Indsats i det sociale Spørgsmaal har i flere Aar afspejlet sig i de »Semaines Sociales«, hvortil Paverne flere Gange har sendt aabne Breve, og som ikke-katolske Politikere i høj Grad regner med. Georges Goyau var en af Stifterne af disse »Sociale Uger«. Hans Anseelse i Rom var saa stor, at han var knyttet til Rituskongregationen — en sjælden Udmærkelse for en Lægmand.

Blandt sine Kolleger i det franske Akademi var han saa anset, at han for Eksempel var dets Repræsentant ved den internationale Historikerkongres i Oslo i 1927. Sidste Aar blev han Akademiets »permanente Sekretær«, den sidste store Udmærkelse han modtog. Da han kørte hjem efter at have modtaget Udnævnelserne, sagde han til en Ven: »Nu er der kun tilbage at forberede sig til Døden.« Det gjorde han, men han ventede den ikke med Hænderne i Skødet. Igennem Aarene havde han udgivet et halvhundrede større og mindre Værker og skrevet utallige Artikler til Blade og Tidsskrifter. At hans Stil var blændende, noterer jeg blot for en Ordens Skyld — ellers var han simpelthen ikke Medlem af Akademiet. Denne Mand, der at se til var lille og skrøbelig, kunde trods delvis Blindhed og andre Svageligheder arbejde paa en Afhandling om Jesu Liv. Den skulde indgaa i et Værk »Kirken, forklaret for Ikke-Troende«. Han naaede aldrig at faa den fuldført, men det, der blev færdigt, dikterede den næsten blinde Mand uden at støtte sig til et eneste Dokument! Simpelt hen en Bedrift.

Da han paa Gennemrejse til Oslo sammen med Kardinal Baudrillart fik forevist Frederiksborg Slot, Kronborg og Rosenborg, forklarede jeg den lærde, men saa charmerende Herre, at et bestemt Værelse paa Rosenborg af Frederik III var indrettet til Minde om Kalmariunionen i ... jeg søgte lidt efter Aarstallet. »1397,« sagde

begge de Herrer stilfærdigt — Kardinalen dog ikke uden en let drilsk Betoning. Derefter passede jeg meget paa, hvad jeg sagde!

Som saa mange af Frankrigs Stormænd i Aandens Rige fik han Lov til at »falde paa Skansen«, for at bruge et lidt forslidt

Billede, men at dømme med menneskelige Øjne fortjente ingen det bedre end han, for hans eneste Vaaben i et langt Liv var »Aandens Sværd, det vil sige Guds Ord«. Enhver, der anerkender Aandens Forrang, vil i Ærbødighed bøje sig ved Georges Goyaus Baare. R. I. P.

BISPEVIELSE I PETERSKIRKEN

Paa Kristi Kongefest foretog den hellige Fader som allerede meddelt Vielsen af tolv Missionsbiskopper, repræsenterende elleve forskellige Nationer. Vort Billede viser de nyviede Bisper i deres Bispekrud. (Foto: Felici)

Gamle blinde Lious Kirke

(FRA ENGELSK)

*

Pater Gerard var kommet paa et af sine yderst sjældne Besøg i Byen, og han og Pater Lee nød at være sammen; der var jo saa forfærdelig længe imellem, at de to Kinamissionærer talte med andre Præster og med Landsmænd.

I Samtalens Løb nævnede Pater Gerard en By i sit vældige Distrikt, og Pater Lee spurgte, om han ikke var meget stolt af sin Kirke.

»Kirke? Ja, bare der var en Kirke! Vi trænger forfærdeligt til det.«

»Ja, men De har da Vor Frue Kirke dér?« sagde Pater Lee. »Jeg tror endda, jeg har en Plan over den her i mit Breviar.« Han bladede i Bogen og fandt en raat skitseret Plan til en Kirkebygning, som han rakte den anden. »Jeg fandt, at det var saadan en glimrende Tegning af en billig Kirke, og de Detailler, jeg saa ofte har hørt om, var saa tiltalende, at, jeg gemte Planen til paakommende Tilfælde.«

Pater Gerard saa nærmest forvirret ud, mens han betragtede Tegningen.

»Den er glimrende,« sagde han, »men jeg har bare aldrig set den Kirke. Hvem har fortalt Dem om den?« Det viste sig, at en gammel blind Mand i det Alderdomshjem, som hørte til et Kloster her i Byen, havde fortalt Pater Lee, at han selv engang havde givet Tegning til Kirken. »Han kalder den »min Kirke« og fortæller mig om den, hver Gang jeg besøger ham. Jeg kender den ud og ind. Det er bare saa sørgeligt, at han aldrig selv har set den, for han mistede sit Syn, lige efter at man var begyndt at grave Grunden ud. Det er da sært, De slet ikke er klar over, hvad jeg mener! Jeg kan beskrive det hele nøjagtigt.«

Og saa fortalte han, at Vor Frue Kirke stod i en ret stor

Landsby, omgivet af Hytter og Huse med svagt rundede eller helt flade Tage og skyggefulde Bislag eller Verandaer. Siden den var blevet bygget, var Antallet af Katoliker vokset stærkt, havde den gamle Mands Sønnesøn fortalt ham, for nu havde de jo et Sted at mødes og bede, selv om der ingen Præst var.

»Det er utroligt!« mumlede Pater Gerard; der saa mere og mere desorienteret ud. »Men fortæl endelig videre!«

»Liou siger, at »hans Kirke« er lav ligesom Husene, men firkantet og dækker lige saa stor en Grund som en halv Snes af de smaa runde Hytter. Han og hans Naboer jævnedes Grunden før Udgravningen og byggede en lav Mur uden om den, med tre Porte i. Over for Portene har Kirken tre buede Døre — se her paa Planen! — og over Midterdøren, tæt op under det flade Tag, er tre runde Vinduer.« Præsten pegede stadig paa Tegningen; men man kunde høre, at han kunde gamle Liou's Beskrivelse udenad.

»Hans Sønnesøn kommer og besøger ham en Gang om Aaret og holder ham nøje underrettet om, hvad der sker,« sluttede Pater Lee.

Jo mere den anden sagde, des mere forvirret blev Pater Gerard. Han havde ikke været saa længe i sit Distrikt og var endnu ikke naaet ud til den omtalte store Landsby, — men han kunde umuligt fatte, hvorfor hverken hans Forgænger eller Biskoppen havde fortalt ham, at der fandtes en temmelig stor Kirke der, naar han ellers havde faaet nøje Besked om alt andet.

Da han kom hjem, talte han med sin Kateket om Sagen; han var ogsaa ny, men mente da, at han vilde have vidst, hvor der fandtes en Kirke som den omtalte. Sagen maatte imidlertid undersøges, men der gik nogle

Uger, før Pater Gerard kunde drage ud paa den 60 engelske Mil lange Tur til Landsbyen. —

Præsten og hans Kateket holdt deres Heste an paa Toppen af den Høj, hvorfra man havde Udsigt over Byen. Husene saa ud, akkurat som Pater Lee havde beskrevet dem, lerklinede, med flade Tage; men Kirken, som efter Beskrivelsen maatte være Byens Centrum, var ikke til at se. Omsider opdagede Pateren en lav Mur med tre Portaabninger; den indhegnede et Stykke Jord, som var overgroet med Ukrudt og Smaabuske — det var alt. De red ned ad Højen, og Hestenes Hovslag kaldte Folk ud af Hytterne. Med Begejstring hørte Beboerne, at den ene af de fremmede var Missionær.

»Pateren er kommet! Pateren er her!« lød det rundt om, og en Mand greb Præstens Hest ved Tøjlen og sagde, at det var ham, som plejede at huse Pateren.

»Men Kirken!« udbrød Pater Gerard. »Hvor er Kirken?«

Manden, Wu hed han, rystede paa Hovedet og forklarede langsomt og omstændeligt, som om han talte til et Barn, at hans Hus ogsaa maatte bruges som Kirke; det var en Smule større end de andre Huse, sagde han.

Nu blev Pater Gerard installeret i Wu's Hus. Familien rømmede Sovekammeret; det skulde han have, og det lille Rejsealter blev stillet op lige inden for Døren; naar den saa blev aabnet, kunde Menigheden fra Opholdsstuen følge Messen næste Morgen.

Det blev en travl Eftermiddag for Præst og Kateket. To unge Mænd fulgte dem rundt til Katolikerne, og alle maatte underkaste sig en Slags Overhøring, der vistnok var mest besværlig for Pater Gerard, som endnu ikke havde vænnet sig til sit Distrikts særlige Dialekt. Bagefter hørte han saa Skriftemaal, — og først næste Morgen, da Gulvfladen var dækket af den knælende Skare, huskede han,

at Kirkemysteriet endnu ikke var opklaret.

Under Maaltidet bagefter begyndte han at spørge sig for; herved opdagede han, at Wu var Sønneson af Pater Lee's gamle blinde Ven; men mere fik han ikke ud af ham.

Først da de havde spist, og han blev alene med Wu, sagde denne: »Pater, jeg er en meget slem Mand.«

»Det er meget sørgeligt, min stakkels Ven,« svarede Præsten; »men maaske er det ikke saa galt, som du tror. Mon det ikke kunde hjælpe, hvis du fortalte mig om det?«

»Jeg vil gerne fortælle det; men jeg har løjet siden min Barndom, og jeg maa blive ved med at lyve.«

Og nu fortalte han en Historie, der bragte Gaadens Løsning.

Hans Bedstefar havde været Menighedens øverste og den bedste Bygmester paa Egnen. Da de Kristnes Antal voksede, tegnede Liou en Plan til en Kirke, og Distriktets Præst var meget glad for den. Penge til at bygge for havde Menigheden ingen af, men de lovede alle sammen at gøre Arbejdet gratis. Præsten købte saa en billig Grund, og Folkene ryddede den, byggede en lav Mur omkring den og gravede Grunden ud, saa man kunde begynde paa at opføre Kirken. Alt var saa godt i Gang, — og saa blev det pludselig standset. Præsten døde, og Liou kom alvorligt til Skade. Han svævede længe mellem Liv og Død, og da han endelig begyndte at komme sig, var han blind. Han elskede sin Sønneson, og Drengen var den eneste, som kunde opmuntre ham. Han talte Bedstefaderen efter Munden, naar han sagde, at nu maatte Arbejdet paa Kirken da være naaet saa og saa langt, og snart fortalte han selv baade det ene og det andet om den nye Kirke — som ingen mere gjorde det mindste ved. Drengen følte nok Samvittighedsnag, naar han tænkte paa det Væv af Løgne, han var Mester for;

men hans Far støttede ham og sørgede for at dreje Samtalen hen paa noget andet, hvis der var fremmede til Stede.

*

Det var en Lettelse, da Liou fik Tilbud om at komme paa Søstrenes Alderdomshjem i den store By. En Gang om Aaret besøgte Wu ham, og da maatte han gaa videre med sine Usandheder. Saa fortalte han om Messen i den smukke Kirke, om store Fester, naar Præsten kom dertil ved en eller anden Højtid, om Menigheden, der samledes i Kirken og bad alene alle de andre Helligdage. Hvis Wu havde fortalt om alt dette til den Præst, der med lange Mellemlum besøgte Landsbyen, vilde han jo nok have faaet at vide, at han maatte gøre en Ende derpaa; men Problemet var efterhaanden blevet meget vanskeligt, for det vilde jo blive slemt for gamle blinde Liou at miste sit Livs eneste store Glæde og faa at vide, at hans elskede Sønneson havde narret ham.

Sagen hvilede tungt paa Pater Gerards Sind, indtil han fik Lejlighed til at tale med sine overordnede om den og fik Svaret: »De maa bygge den Kirke.«

Og saa fik han travlt. Han appellerede til Menighedens Interesse og fik Folk til at love at arbejde gratis; de gamle Planer blev taget frem, og under Wu's Ledelse rejste Drømmekirken sig. Da Sønnesønnen næste Gang besøgte sin gamle Bedstefar, havde han en rigtig Kirke at fortælle om, en Kirke, hvor Messen blev læst ved et rigtigt Alter, og hvor der var rigelig Plads til den stærkt voksende Skare Kristne.

Wu, hvis Sind nu var lettet for den tunge Byrde, blev Pater Gerard en trofast og dygtig Hjælper; og gamle Liou bad hver eneste Dag for de Kristne, der trofast samledes i hans Kirke.

(Paa Dansk ved T. Fd.).

Rom og Verden

Den hellige Fader har i sidste Uge bl. a. modtaget Prins Christophoro af Grækenland (en Onkel til den græske Konge) i Privataudiens.

*

Den tidligere italienske Propagandaminister Alfieri er udnævnt til Italiens Ambassadør ved Pavestolen.

*

Byen Wilnius (Wilno) — som nu er kommet tilbage til Litauen — er overmaade rig paa Kirkebygninger, der alle vidner om Byens store religiøse Fortid. I 1320 blev den ophøjet til Hovedstad i det litauiske Storfyrstendømme, men sin egentlige Blomstringsperiode opnaaede Wilnius under Storfyrst Jagello, der lod sig døbe i 1386 og som ved sit Ægteskab med den polske Dronning Hedvig tilige blev Konge over Polen. I 1388 oprettede Jagello det første katolske Bispedømme i sin Hovedstad. Byen havde i 1931 200.000 Indbyggere, af hvilke omkring 65 pCt. er Katoliker. Bispedømmet Wilnius ophøjedes i 1925 til Ærkebispedømme; desuden residerer der ogsaa en ortodox Ærkebiskop i Byen.

*

Interessen for Missionerne har i de sidste Aar taget et glædeligt Opsving i Italien. Antallet af saavel mandlige som kvindelige Missionærer er vokset stærkt og ligeledes er de Beløb, der er indsamlet til Missionerne i det forløbne Aar steget med 400.000 Lire i Forhold til Aaret i Forvejen og udgjorde i alt 6.300.000 Lire.

*

Den ogsaa herhjemme bekendte Benediktinerpater Dr. Alois Mager, der hidtil har været Professor i Salzburg, er blevet Prior for de i Japan virkende Beuroner-Benediktinere og holder nu Forelæsninger over Filosofi ved det katolske Universitet i Tokio.

Liturgisk Kalender

Nov.:

12. S. 24. Søndag e. Pinse; *Intritus, Graduale, Offertorium* og *Communio* som paa 23. Søndag (751), Resten som paa 5. Søndag e. Epiphani (95); 2. Sæt Bønner: St. Martin I (1156), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]). 4. For Freden.
13. M. † St. Didacus (1157); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg. 4. For Freden.
14. Ti. St. Josaphat (1158), 2. For Freden.
15. O. St. Albert den Store ([41]), 2. For Freden.
16. T. St. Gertrud (1159), 2. For Freden.
17. F. † St. Gregor Undergører (1159); 2., 3. og 4. som Mandag.
18. L. Peters- og Paulskirkernes Indvielse (1160), 2. For Freden.
19. S. 25. Søndag e. Pinse (751 og 97).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Oratio imperata

I Stedet for »Oratio pro Papa« foreskrives »Oratio pro Pace«: Deus, a quo sancta desideria... som oratio imperata.

Valby, d. 27. Oktober 1939.

* TH. SUHR
Apost. Vikar

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Messens Communio-Bønner

Wolfgang Czernin O. S. B.:
»Ein Leib, ein Brot« (Herder).

I nydelig Udstyrelse foreligger her ganske korte Betragtninger over alle Messebogens Kommunionbønner, delt i »Proprium de Tempore«, »Proprium de Sanctis« og »Commune Sanctorum«. Betragtningerne er blevet formet under Paterens Arbejde ved Birgittinerindernes Kloster i København, og Sr. Gertrudis Marker har tegnet et smukt Omslag til Bogen, som sikkert vil vinde sig mange Venner her i Landet. Den kan købes hos Søstrene. L. H.

Mellem to Verdenskrige

»Verden siden 1914. 2. Bind« (Berlingske).

Andet Bind af det store, billige Værk er endnu bedre end første. Billedudvalget synes at have været rigeligere. Det er en helt utrolig Oplevelse at blade de sidste ti Aars Historie igennem paa denne Maade. Chamberlain dukker op som finansministeriel Baggrundfigur i det engelske Kabinet, og Hitler paa de første Billeder synes totalt uegnet til andet end det guldste Demagogi. Konference følger paa Konference, ærbødige Sekretærer viser Statsmændene, hvor paa Pagtdokumenterne Underskriften skal staa — den er intet værd et Par Sider længere henne, men stadig er der Blæk i Fyldepennen til ny Underskrifter. Paa næste Side springer en Bombe og Talerne fægter vildt med Armene — utrolige Verden, som vi alle har oplevet!

Med Tak noterer vi, at Fejlen i første Bind med det mexikanske Martyrbillede udgivet for Spionhæret under Verdenskrigen loyalt er blevet rettet.

H. D. T. K.

Krig og Kristendom

Gerald Vann O. P.: »Morality and War« (Burns Oates).

Man vil huske den Pjece af Pater Vann, som Pauluskredsen udgav i Foraaret. Det er et velgørende Brev paa Frisind, at ingen har hindret Forfatteren i at udsende en lidt større Bog om samme Emne faa Dage efter Krigsudbruddet. Maaske det ogsaa kun er muligt, fordi Englænderne ikke forlanger nogen Begejstring for denne Krig; de opfatter den som en drøj Pligt og har ikke noget imod, at en kristen Præst fortæller dem, hvor vanskeligt det er at forlige moderne Krigsførelse med Moralens Fordringer. Der er flere Steder hos Dominikaneren, der har ganske

samme Klang som Pave Pius XII's Encyklika fra de sidste Dage. Opbygningen af Bogen er iøvrigt den samme som i dens danske Forgænger. H. D. T. K.

Biologi for alle (med et Sidespring)

Karl v. Frisch: »Livets Gaa-der« (Chr. Erichsen).

Svarende til »Naturens Undere« og endnu friskere i sin Populariseringskunst er dette Bind Nr. 2 i Chr. Erichsens naturvidenskabelige Serie »for Hvermand«.

Inden jeg siger et Par Ord om selve dette Bind, maa jeg hellere nævne Konkurrenceforetagendet fra et andet Forlag, der udgiver Lancelot Høgbens Haandbog i alle Naturvidenskaber. Jeg sagde allerede, da Høgbens opreklamerede Matematikbog kom, at det kun var Forlæggerreklame, naar det blev paastaet, at Forfatteren gjorde Matematik til en Leg for dem, der aldrig før havde forstaaet den. (Det eneste, de opnaaede hos Høgben, var Illusionen af, at de nu begreb). Men værre var, at Amerikaneren paa lige saa aandsfattig en Maade som nogen Lærebog for kommunistiske Underskoler gjorde op med Religionen og især med det immervæk reaktionære Præsteskab. Det foregik hele Bogen igennem og især i Begyndelsen, som vel var den, de fleste lod sig nøje med. I den ny Bog boltrer han sig i en Masse Videnskaber, men med ganske samme Tendens, der er lige saa malplaceret og irriterende som politisk Propaganda i en Kogebog. Maaske Ugebladet for at modvirke den atter larmende Forlagsreklame bliver nødt til *ex professo* at paavise, at blandt al »haardkogt« Amerikanisme er Høgbens Materialisme den massiveste.

Chr. Erichsens Serie er derimod populær Videnskab og ikke Videnskab som Knagerække for materialistiske Teser. Professor v. Frisch er en anset Fagmand, der fortæller Biologien saadan, som en idérig, børneglad ung Lærer vilde gøre det, parat til at forfølge en god Spøg lidt længere, end Pædagogikken egentlig kan anerkende, men naar nu Spøgen er god ... Der er Steder i Bogen, f. Eks. om Afstamningslæren og om Eugenik, hvor han er uforsigtig, men det er faa og ikke revolutionære. Fremstillingen f. Eks. af de mendelske Arvelighedslove er forbilledlig populær og nøjagtig, men det bedste er al den Mængde underholdende Viden om Livets forunderlige Mangfoldighed i Verden, som inciterende og spændende gør denne Biologi til en fremragende Morskabsbog.

H. D. T. K.

Omslagsbilledet: De hellige Tre Kongers Tilbedelse efter Fresco af Fra Angelico (Akademiet, Florens).

Tegning paa Titelbladet: Vor Frue af Henne, gengivet af Birgitte West.

Jul, Digt af Arne Hall-Jensen, Initialer af Anker Kjerulff.

Johannes Samuelson, S. J.: Naar Kristus kun er Julegæst —.

Cay Benzon: Et Besøg i Sankt Antonius By. Med 5 fotografiske Gengivelser.

Arne Hall Jensen: En fantastisk Historie, illustreret af Jørgen Brendekilde.

Tove Frydenlund: En Skæbne fra Verdenskrigen. Tre fotografiske Gengivelser.

Mogens Kai Nørregaard: Hvide Okser, et Prosadigt. En fotografisk Gengivelse.

»Purgatorie-Biografen«, Legende af Peter Schindler.

Olaf Jan Ballin: Vor Frue af Færøerne. 15 fotografiske Gengivelser.

Paa hjemlig Grund. Fortælling af Emil Rønnow, illustreret af Jørgen Brendekilde.

Henning Jensen: Smaa Intriger i Paris, illustreret af Erik Andersen.

Joakim Rønnow: En rigtig fornøjelig Dag. Titelvignet af Jørgen Brendekilde.

»Krybben«, et Julespil efter det franske, illustreret af Edith Hansen.

Holger Krusenstjerna Hafstrøm: Rødeknuds Bedrifter, illustreret af Erik Andersen.

»Julekærten« koster Kr. 1,50. Bestillinger modtages af Pastor Knud Ballin, Katolsk Kirke, Assens, »Katolsk Boghandel«, Stenogade 3, eller af Portneren, Stenogade 4.

Rom: I Propagandakollegiet blev der den 31. Okt. afholdt en Fest for de 12 Biskopper, som Paven havde konsekreret paa Kristi Kongefest. Der var 9 Kardinaler, flere Biskopper og Generalforstandere tilstede. Der læstes og blev sunget paa forskellige Sprog, bl. a. paa Kinesisk, Indisk og Koreansk. Kardinal Fumasoni-Biondi holdt derefter en Tale, hvori han kom ind paa Betydningen af den indfødte Klerus og Missionærens Pligt til at arbejde for dette Formaal. Den fremmede Forkynder vil altid kun være en foreløbig Hjælper; ligesom Apostlene maa de sørge for at indsætte Præster, der er født i Landet; dette har de Kristne Ret til.

England: Børneforsorgen i Industriegnene er blevet et yderst brændende Problem. Mange af de evakuerede Børn vender tilbage til Byerne, men da Skolerne er lukkede, finder de ingen, der kan tage sig af dem. I Liverpool findes saaledes over 80.000 ubeskæftigede Børn. En Del bliver derfor overladt til sig selv til stor Skade for deres Sjæle; andre bliver bragt til protestantiske Kirker; mange Steder sørger dog endogsaa Protestanterne for, at de katolske Børn bliver ført til deres egne Kirker.

Rom: I Anledning af Aarsdagen for Sejren i 1918 blev der af Ærkebisp Bartolomasi, Hærens Ordinarius, læst en hellig Messe foran Sejrsmonumentet. Den overværedes af Kronprinsen i Kongens Sted, af Mussolini samt af andre Autoriteter. I Polakkernes Kirke læste Kardinal Hlond en Messe for de faldne Polakker.

Lommekalenderen

Den af D. K. K. F. udsendte nyttige og fikse lille Lommekalender for 1940 er ikke trykt i et Oplag, der tillader Katoliker at vente med Anskaffelse til sidst i December. Vil De være helt sikker paa at have den i Lommen eller Tasken hele næste Aar, saa bestil den nu hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18, 4., København V.

Vatikanet: For de seks Kardinaler, der er døde i Aarets Løb, blev der holdt en højtidelig Sørgedugstjeneste.

Paven genoptager nu atter de offentlige Audienser; dog undtages den Uge, i hvilken der holdes Retræte i Vatikanet. Den prædikes af en Jesuitpater, og foruden Hans Hellighed deltager de Kardinaler og Monsignori, der har indsendt Anmodning herom.

Bologna: Den 28. Oktober foretog Kardinal-Ærkebispem med sit Bispedømme den sidste af de ti lovede Pilgrimsfærd som Tak for Befrielse for den da truende Fare for Jordskælvet.

Vatikanet: Den hellige Fader modtog atter de tolv nyviede Biskopper i privat Audiens sammen med Kardinal Fumasoni-Biondi. Han udtalte sin store Glæde over at have viet dem netop i disse vanskelige Tider. Han tilskyndede dem især til at tage sig af de kirkelige Institutioner, og at interessere sig for det indfødte Klerus. Til Slut forsikrede han dem om sin stadige Velvilje og Bøn.

Amerika: Den 17. November vil der i Washington blive afholdt et Møde for alle Biskopper i Anledning af 150-Aarsdagen for Bispedømmet Baltimores Grundlæggelse.

Bolivia: Mons. Lari, den nye pavelige Nuntius, har overrakt Præsidenten sine Akkreditiver, og nævnte ved den Lejlighed Roms Budskab til Verden: Sandhed, Retfærdighed og Fred. Præsidenten svarede og roste Pavens Arbejde for Freden og Broderskabet i Verden.

Dublin: En Del unge Mennesker har foresat sig at tage sig af de mange Avisdrenge ved at give dem et Sted, hvor de i deres Fritid kan komme og beskæftiges med Spil, Sport og Læsning.

Riga: Ved Statens Universitet har Rektoren udnævnt den pavelige Nuntius, Mons. Arata, og Hovedstadens Ærkebiskop Mons. Strinkovic, til Doktorer honoris causa ved det katolske teologiske Fakultet.

Paa Grund af Benzinmangel

— send saa Deres Børn til Kostskole. — Hvad beha'r? — Hvilken Sammenhæng der er mellem de to Ting? Det skal jeg forklare Dem: Naar nu Præsten paa Grund af Benzinmangel har vanskeligt ved at komme omkring paa Landet for at give Børnene Religionsundervisning, saa er der altid Kostskolerne at ty til.

Det er vist ikke overflødig, at der i denne Anledning fra Ugebladets Talerstol en Gang bliver sagt et godt Ord om Kostskolerne, for det viser sig, at der er dem, der ikke kender dem, og langt flere, der ikke vil høre Tale om dem. Præsten, der skal varetage Sjælesorgen i et Sogn med en Diameter paa 50—60 km, ser sig ofte nødt

til at slaa til Lyd for Kostskolevæsenet, men han ved ogsaa, hvordan den Tilskyndelse ofte virker. Far drejer Hovedet mod Vinduet og stryger Drengen over det urede Haar, eller ogsaa er det Mor, der med lav Stemme erklærer, at de nødig vil undvære »Tøsen«, og saa faar Præsten paa Fornemmelsen, at han har faaet tildelt en Kidnappers uhyggelige Rolle. Sommelider bliver der gjort gældende, at det vil komme til at koste. Mon Præsten ikke samtidig bliver mistænkt for at indkassere Provision for hvert Barn, han anbringer? Andre igen gør gældende, at Gud og Naturen henviser Barnet til at opdrages i Kærlighed i det af Far og Mor skabte Hjem. Og det er jo saa pænt

og saa sandt, at man ser sig nødt til et Par dybe Synkebevægelser, inden man faar sagt noget til det.

Men der er altsaa dette at sige, at Børnene skal have Religionsundervisning, og det er endda ubetinget noget af det allervigtigste, de skal have med ud i Livet, saa sandt det er det, der giver Forklaring paa hele Tilværelsen: det er jo det, de baade skal kunne leve og dø paa. Det er vi troende Mennesker paa Forhaand enige om. Men, denne Religionsundervisning kan de Børn, der bor langt fra Kirken, bedst faa i Kostskolen. Dér lærer de paa en Uges Tid mere end den uophørligt cyklende Præst kan give under sine spredte Besøg gennem flere Maaneder. Bortset fra den Kendsgerning, at Kostskolen, der jo altid er en Købstadsskole, ikke betyder nogen Tilbagegang, hvad den almindelige Skoleuddannelse angaar, saa kommer Børnene her regelmæssigt i Berøring med katolsk Liv, naar de daglig omgaas Søstre og Præster og overværer baade Messe og Andagt i en større Kirke, hvor Gudstjenesten udfolder sig i større Stil end i det Kapel, som Børnene ellers besøger et Par Gange om Aaret. Børnene kommer saaledes til at opleve deres Religion paa en ganske anden Maade, og det er ikke til at undervurdere, navnlig med Hensyn til de unges udprægede Følelsesliv.

Og over for dette store Gode skulde alle andre Overvejelser tabe deres Vægt. Lad os lige se paa de almindelige Indvendinger.

Naa, ja, det med at maatte undvære det kære Barn. Det er meget

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Enhver Tryksag,

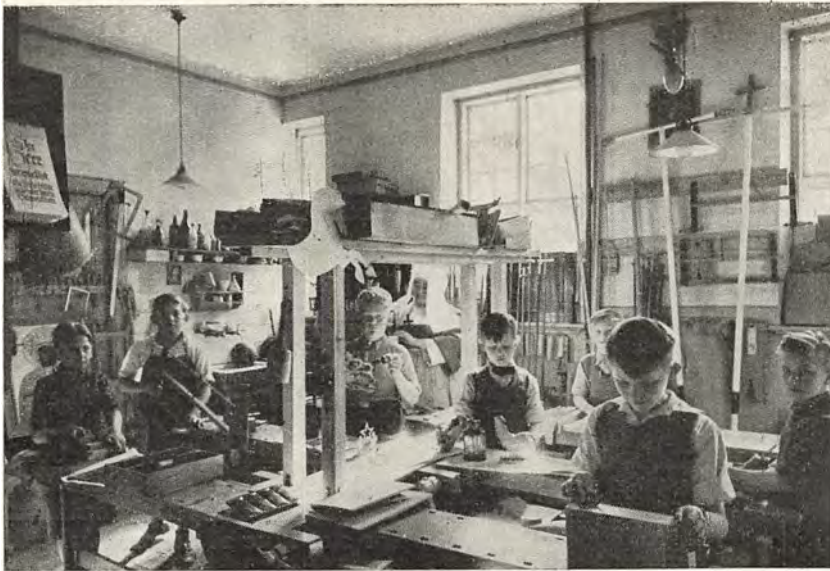
stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvej 4
TELEFON NORA 8908

rørende, og det skal indrømmes, at det følelsesmæssigt kan medføre et Offer at skille sig af med Barnet. Men saa bør man betænke, at Forældrene er til for Børnenes Skyld og ikke omvendt. Hvad de pekuniære Ofre angaar ... Jeg vilde selv skaffe mig Klarhed i den Sag, og tog saa til den nærmeste Kostskole, nemlig i Roskilde, og spurgte Forstanderinden, hvad det vilde koste ... Svaret var et Smil, et overbærende Smil, der maatte tydes: Lad mig om det, paa det Punkt bliver vi altid enige, saa det behøver aldrig at være en Hindring. Og mellem os sagt, om Provision var der ikke Tale, slet ikke.

Da jeg saa ovenikøbet saa Børnenes, baade Drengenes og Pigerne lyse Sove- og Spisesale og derefter mødte den opvakte Kostskoleungdom paa Legepladsen i Skyggen af bugnende Æbletræer, var jeg endnu mere overbevist om, at vore Børn, navnlig de, der bor meget afsides, har godt af at komme i Ly af Kirke og Kloster, og at de er glade for at være sammen med jævnaldrende. Jeg tog ogsaa et Par Billeder for om muligt at overbevise de Forældre, der stadig kommer med, »at de endnu ikke rigtig ved, hvad de skal gøre«.

Steph. Wevers.

en Kendsgerning, at Maria indtager en enestaaende Plads i Kristendommen, en Plads, der er hævet over de almindelige Naturlove og er af den allerstørste Betydning. Ligesom Kristi Egenskab af »Menneskesøn« ikke kan udskilles fra hans Egenskab af »Guds Søn«, saadan er Maria samhörig med Jesus: Sagen er den, at Jomfru Maria er Parthaver i Menneskelivets Hemmelighed med en Ret, der er væsensbegrundet af selve Hemmeligheden.

Derfor maa vi standse nogle Øjeblikke for at betragte det Under, at en slet og ret Skabning ved saa snævre Baand er tilknyttet Kristendommens grundlæggende Hemmeligheds Plan og følgelig vort overnaturlige Liv, det guddommelige Liv, der tilflyder os fra Kristus, Gudmennesket, og som Kristus skænker os i sin Egenskab af Gud, men idet han betjener sig af sin Menneskenatur. Vi skal ligesom Jesus være *Filius Dei et Filius Mariæ* (»Guds Barn og Marias Barn«); han er baade det ene og det andet til Fuldkommenhed; ønsker vi derfor at gengive hans Billede i os, saa maa vi i os selv virkeliggøre denne Dobbeltnatur.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Hil dig, Maria!

Guds Moder og vor Moder

Er Kristus Jesus Guds Søn ved sin udsigelige og evige Fødsel i »Faderens Skød«, *Filius meus es tu, ego hodie genui te* (»du er min Søn, i Dag har jeg født dig«, Sl. 2), saa er han Menneskesønnen ved sin Fødsel i Tiden i en Kvindes Moderskød: *Misit Deus Filium suum, factum ex muliere* (»Gud sendte sin Søn, dannet af en Kvinde«, Gal. 4,4).

Denne Kvinde er Maria, men denne Kvinde er tillige en Jomfru. Det er fra hende, og fra hende alene, at Kristus har sin

menneskelige Natur; det er hende, han skylder, at han er Menneskesønnen, hun er i Sandhed Guds Moder. Det er altsaa

Gammelt Kirkeinventar

søges til ny Missionsstation.

Redaktionen modtager eventuelle Meddelelser.

Til Julebordet: **Dagmarstagen**

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen

statsaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsøgade 34-36

Tlf. 778 - 728

E. Rubows' Eftf.

**Kongelig Hofbager
Fuldkornsbød**

Vimmelskafte 37, Cent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Walther knyttede Hænderne og prøvede paa at bekæmpe sin Vrede og Ophidselse. Roligt men bestemt sagde han: »Far, jeg har ikke gaaet bag din Ryg! Du har altid sagt, at naar jeg blev ældre, maatte jeg selv vælge min Religion. Nu har jeg valgt! Og ingen Jesuit har raadet mig; den Sag har jeg selv afgjort!«

I Tavshed stirrede Dr. Klinger paa den ophidsede Dreng. Herregud, begyndte Knægten at blive voksen? Og han kunde ikke engang paastaa, at Drengen havde Uret. Han havde virkelig givet ham Frihed til selv at vælge sin Religion. Han havde ganske vist ikke tænkt paa den katolske Tro!

»Naa, og du har haft vældig travlt med at gøre dit Valg!« sagde han ironisk. Saa forlod han Stuen uden et Ord. — Knægten maatte tages med Fasthed! Saa fortog disse Griller sig sikkert snart ...

Walther sad ved Bordet med Ansigtet dybt begravet i Hænderne. Aa, Gud, nu var det blevet Alvor! Den bitre Kamp mellem ham og Faderen var begyndt, og den maatte udkæmpes uden Hensyn til, hvad Enden vilde blive. Bare disse forfærdelige Scener snart var overstaaet ...

De næste to Dage forløb i Ro, Walther var ikke meget hjemme; snart var han i den ene Forening, snart i den anden. Dr. Klinger undgik at komme tilbage til Sagen. Det gjaldt bare om at have lidt Taalmodighed. Saa vilde Drengen give efter! Men han vilde dog lade ham mærke, at han ikke var tilfreds med hans Opførsel!

Fredag den 30. Maj fik Walther Brev fra New York.

Kære gamle Ven! — Hvordan staar det til? — Forhaabentlig faar du dette Brev straks efter din An-

komst til Wien. Lørdag den 31. Maj skal jeg aflægge den katolske Trosbekendelse, og Søndag den 1. Juni skal jeg modtage min første hellige Kommunion. Jeg glæder mig mægtig dertil. Jeg vil ofre min første hellige Kommunion for dig. Skriv snart og fortæl mig, hvordan Sagerne staar! Her gaar alt godt. Jeg skal hilse dig mange Gange fra Far og Mor og de to smaa! Denne Gang har jeg ikke Tid til at skrive mere. Præsten, som underviser mig, har givet mig meget for. Du kan tro, han er flink! Altid er han venlig og elskværdig imod mig. Næste Aar skal jeg gaa i Skole hos Jesuitterne paa Fordham. Du kan sikkert huske det store Kollegium ved Siden af Bronx Park. Skriv snart til mig! Mange Hilsener.

Din gamle Ven Bob.

Søndag Aften, da de sad ved Aftensbordet, sagde Walthers Fader: »I Morgen telegraferer jeg til Mr. Davis, at du er vel ankommet.«

Walther var klar over, hvad der laa bag disse Ord.

»Aa, Far,« sagde han saa ligegyldigt han kunde, »lad hellere være! Det er jo dog til ingen Nytte!«

Nu brød Uvejret atter løs med fornyet Kraft. Dr. Klinger fo'r op med et Sæt. Hans Ansigt var helt fortrukket af Vrede. — »Nu kan det snart være nok! Maa jeg spørge, hvem befaler her? Du eller jeg ...?«

Ildrød i Hovedet stirrede Walther ned mod Gulvet. Aa, Gud, — skulde det nu gaa løs igen?

(Fortsættes)

San Giovanni in Laterano

(fortsat fra Side 377)

som rejstes for Helgenen i 1926 paa Pladsen foran Kirken; Frans af Assisi løfter her sine Arme ligesom for at beskytte og støtte Lateranet.

I Lateranet er der bisat ikke færre end 32 Paver, deriblandt som allerede nævnt Leo XIII. Kun tre af dem har imidlertid deres eget Gravmæle i Lateranet: Martin V, Clemens XII og Leo XIII. I det tilstødende Palads har der resideret ikke mindre end 161 Paver, af hvilke 47 senere er blevet kronet med Helgenglorien. De har alle her i denne Kirke frembaaret det hel-

lige Offer for Kristenhedens Vel og Ve, og i trange Tider nedbedt Himlens Velsignelse over den syndige Jord. Endnu den Dag i Dag er Kirkens Højalter forbeholdt den hellige Fader, og ingen anden end Kristi Stedfortræder maa frembære det hellige Offer paa dette Sted.

Og hvilke bevægede Tider har denne Kirke ikke været Vidne til! Fem almindelige Koncilier har været afholdt her, deriblandt enkelte, ved hvilke der var ikke mindre end henimod et Tusind Kirkefyrster til Stede, saaledes f. Eks. Konciliet i 1139, under Innocens II's Pontifikat, for slet ikke at nævne Kirkeforsamlingen i 1215, under den store Pave Innocens III. Der var mødt 412 Biskopper, 61 Ærkebiskopper, 800 Abbeder og et anseligt Antal Repræsentanter for andre Kirkefyrster samt Gesandter for næsten alle daværende kristne Fyrster. Trængselen skal ved denne Lejlighed have været enorm, ja endog livsfarlig; der fortælles saaledes, at Ærkebiskoppen af Analfi kom ulykkeligt af Dage, idet han blev klemmt til Døde i Trængselen ved Indgangen til Kirken. Den sidste Kirkeforsamling i Lateranet fandt Sted (under Julius II og Leo X) i 1512—17.

I Lateranet har talrige Troens Sendebud modtaget deres Kaldelse. Herfra udsendtes den hellige Bonifatius, Tysklands Apostel, her stadfæstede Franciskanerordenen, Dominikanerordenen, Præmonstratenserordenen og endnu flere andre. Her helgenkaarede Benedikt XIII i 1728 Johannes Nepomuk, Skriftehemmelighedens store Martyr — og for at gøre Springet omtrent helt ned til vor Tid: her præstevedes i 1879 Achille Ratti, den senere Pave Pius XI, en af den nyere Tids største Skikkelser. I Aar paa Kristi Himselfartsdag holdt Pius XII under Verdensbyen Roms jublende Deltagelse sit højtidelige Indtog i *San Giovanni in Laterano* og knyttede saaledes Baandet med den gamle Kirkes glørværdige Traditioner. Mag.

Katolsk Scenes Hyggeaften

Tirsdag den 14. November Kl. 20

»Et farligt Eksperiment«, Lystspil i 1 Akt, opføres af Agnes Bøtker, Verner Stabehl og Albert Strøyer.

Munter Oplæsning ved Frants Kallan.

Musik og Sang ved Arne Marquardt, Siigbert Pedersen og Roald Petersen.

Pakkeauktion.

Billetter à 50 Øre faas i Katolsk Boghandel og hos »Katolsk Scenes« Medlemmer.

Samariterkursus

Andetsteds i Bladet annoncerer D. K. K. F. Paabegyndelsen af et af Røde Kors approberet Samariterkursus. Med Rette har vort Kvindeforbund anset det for en vigtig Opgave at byde en Lejlighed til at dygtiggøre sig i dette Arbejde. Enhver kan lige saa godt i Dag som i Morgen staa overfor at være den nærmeste til at yde et sygt eller tilskadekommet Menneske den første Hjælp, som let kan være Betingelsen for, at Lægens efterfølgende Hjælp krones med Held. Og

skulde en Krigs forfærdelige Ulykke ramme vort Land, er der Brug for at den uddannede Samariterhjælp, saa kan tilvejebringes og helst maa være rede forud for Katastrofen.

Det Kursus, som paabegyndes, er som nævnt approberet af Røde Kors. Det afsluttes med en Eksamen med Censorer fra R. K. Uddannelsen og Eksamensbeviset rangerer paa Højde med R. K.s officielle Kursus.

Paa Grund af Sagens store Vigtighed gør Dr. med. Blixencrone-Møller, som leder Undervisningen, sit Arbejde gratis, og D. K. K. F.

betaler selv de forskellige Arrangementsudgifter. Deltagerne faar kun Udgiften til den Lærebog, som skal benyttes (2,40 Kr. — Røde Kors' egen Pris). Dog maa man indbetale et Depositum paa 4 Kr., som tilbagebetales, naar man har fulgt det hele Kursus.

Hele Undervisningen, som begynder 17. ds. Kl. 20 i Salen, Bredgade 67 A, vil strække sig over 18 Dobbelttimer og være afsluttet omkring Midten af Februar. Deltagerne, af hvilke der højst modtages 30 ialt, maa være fyldt 18 Aar inden Eksamen.

<p>AABENRAA</p>	<p>HELSINGØR</p>	<p>NÆSTVED</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>Auto Shop aut. Chevrolet Forhandler Marienl. Allé 3 . Tlf. 850 Reparationer</p>	<p>Næstved Tømmerhandel Telefon ved T. A. MEDING 1478 (3 Lin.) Trælast- & Bygningsartikler</p>
<p>»CIMBRIA« Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Trælast, Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>	<p>Maskinsnedkeriet »Godthaab« R. ANDERSEN Sudergade 13 Telefon 144</p>	<p>RANDERS N. I. Nielsen Vand- & Gasmester W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne Markedsgade 16, Telefon 1834 Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>A. C. Weide Bageri og Conditori Søndertorv 2 . Tlf. 125 Leverandør til Sct. Ansgars Klinik</p>	<p>Kaas & Sørensen Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR Telefoner: 39 - 1139 - 575 Kul, Koks, Brænde og Briketter</p>	<p>SLANGERUP Slangerup Mejeri Slangerup . Tlf. 48 1. Kls. Produkter Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>
<p>AALBORG</p>	<p>HORSENS</p>	<p>SVENDBORG</p>
<p>C. Andersen & Søn Dannebrogsgade 6 . Telefon 698 Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p>CHR. LUND MALERMESTER Bygningsarbejde Godthaabsvej 8 . Telefon 166 Værksted Søndergade 48</p>	<p>C. Hansen BAGERI & CONDITORI Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>
<p>HELSINGØR</p>	<p>KØGE</p>	<p>VEJLE</p>
<p>Svend Mortensen elektr. Installatør Belysning . Radio Stjernegade 30 . Telf. 987 Leverandør</p>	<p>SPIS Fællesbageriets Brød Telefon 290</p>	<p>J. ANCKER & SØN Murermestre Alt Murerarbejde Fjellegade 8 . Telefon 1438 Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle</p>
	<p>MARIBO Richard Bech »KONKURRENTEN« Manufaktur . Herretøj Skotøj . Trikotage</p>	<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p>
<p>Aktieselskabet Maribo Trælshandel Trælst og Faxekalk Bandholm: Telefon 50 Maribo: Telefon 109</p>	<p>Køb hos vore Annoncører</p>	

Slut op om

D. K. K. F.

Med velvillig Assistance af den unge katolske Læge, Dr. med. Blixencrone-Møller arrangeres et af Røde Kors approberet Samariterkursus, der begynder d. 17. ds. Kl. 20 i Salen, Bredgade 67 A. Indmeldelse sker ved Henvendelse til Fru Sutermeister-Feyring, Sekretariatet, Bredgade 21, eller til Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavsgade 26, eller Fru Signe Steiner, Amagerbrogade 52.

Medlemsmøde i Vesterhus Mandag d. 20. Nov. Kl. 20 prc. Alle tilsluttede Foreningers Medlemmer indbydes. Hs. Excellence Biskoppen har lovet at komme til Stede. Kaffebord à 65 Øre.

Katolsk Børnehjælpsdag

Søndag d. 19. Novbr. fejrer vi den hellige Elisabeths Festdag. Paa denne Dag afholdes i alle Kirker den aarlige Kollekt for Elisabethforeningen, som tager sig af Menighedernes forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Vi lever i en sørgelig Tid. Det er svært at bede vore Trosfæller om pekuniær Støtte, men der er ingen Vej udenom. Kravene til Foreningen bliver større Aar for Aar. Bliv derfor ikke træt, men kom os til Hjælp! Maalet, vi arbejder for, er stort, men bærer Velsignelse i sig selv. Den hellige Elisabeth har vist os Vejen. Lad os følge hendes Eksempel.

Pastor v. d. Kettenburg,
Bredgade 64, 3.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stratbocker,
Jægersborg Allé 19, Charl.

Frk. H. Zimmermann,
Frederiksborggade 54, 3.

Hedninge-Missions-Aften

paa Skt. Knuds Skole

Søndag d. 19. November vil St. Knuds Skoles mindre Elever til Fordel for Jesu Barndoms Forening og Hedningsmissionen opføre et Eventyr-Syngespil. Stykket, som er paa 4 Akter, hedder »Guldblommerne«. Efter Forestillingen vil der være Lejlighed til at yde et lille Bidrag til det nævnte Formaal.

Generalprøve Fredag den 17. November Kl. 19,15 (Adgang 50 Øre).

Søndag d. 19. November Kl. 19,15 (Adgang 1 Kr.) Adgang for Børn til begge Forestillinger, 25 Øre.

Obs.! Da der ikke maa være mere end 300 Mennesker i Salen,

anbefales det at sikre sig Billet i Tide. Faas hos Portneren.

Retrætedagene i Ordrup

Vi minder endnu engang om Retrætedagen nu paa Søndag d. 12. ds. De unge Piger mødte flinkt op for et Par Uger siden, men denne Gang er det de *unge Mænds* Tur, og de er altid lidt langsommere til at bestemme sig til den Slags. Nu er det imidlertid sidste Øjeblik. Retrætedagens Leder er Pastor Geertz-Hansen, og Tilmeldelse sker til Liobasøstrene, Kollegievej 4. For Opholdet erlægges Kr. 2,50.

Næste Søndag, d. 19. Nov., er der Retrætedag for Damer. Leder er Pater Bender S. J. Tilmeldelse ligesom ovenfor.

Unio

Hvor gaar københavnske Katoliker hen, hvis de vil tilbringe en interessant og hyggelig Aften? Flere og flere finder Vejen over St. Annæ Plads og om ad *Amaliegade* til »*Palais de Noblesse*« i Nr. 16, hvor »Unio« holder til. Her holdes Foreningens næste Møde *Lørdag d. 18. Nov. Kl. 20½ prc. Frk. Lili Howitz* taler den Aften om: »*Slumarbejde og Emigrantarbejde*«. »Katolsk Ugeblad«s Læsere kender sikkert det Arbejde, der fra katolsk Side udføres blandt døbte jødiske Emigranter; derfor har dette Foredrag Bud til alle. Efter Foredraget fælles Kaffebord à Kr. 1,10. Derefter Underholdning og selskabeligt Samvær. Aftenen slutter med en Dans. *Billetter à Kr. 0,50* faas i »Katolsk Boghandel« og hos Foreningens Medlemmer.

Søndag den 19. Nov.: Travetur. Mødested: Under Uret i Hovedbanegaardens Afgangshal Kl. 9,25; Tog 9,37 til Herlev. Turen gaar gennem Hareskoven og Bøndernes Hegn til Frederiksdal Kro, hvor Frokosten spises. Derfra ad Prinsessestien til Lyngby, hvorfra Marchen gaar til Turens Endepunkt: Klampenborg. Distance ca. 17 km. Billetprisen: Udtur 55 Øre, Hjemtur 60 Øre.

Motion og frisk Luft er uundværligt. Derfor anbefaler vi saa mange som muligt at deltage; der er heller intet, der skaber saa godt Sammenhold som Udflugter. Reserver *Lørdag d. 18. og Søndag d. 19. Nov. til »Unio«!*

»Unio« er Mødestedet for Københavns Katoliker!

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 11. November: »Skrifttemaalet«. Indledere: Frk. *Vibeke Emborg* og Hr. *Jørgen Barfred Petersen*. Bagefter selskabeligt Samvær med Underholdning. »De 2 Minutter«. Frk. *Eva Krøldrup*, Hr. *Alexander Kock*. Interessante Fo-

redrag - Udflugter - godt Kammeratskab - Selskabelighed. Alle Oplysninger: Formanden *Filip Lange* eller *Gurli Lange*, Ryparken 84, St., Ø.

Lyngby

Aarsdagen for St. Knud Lavard Kapels Indvielse fejres ved en festlig Sammenkomst for Menighedens Medlemmer Søndag d. 12. November Kl. 19 paa Lottenborg, Hummeltoftevej 14, ved Sorgenfri Kirkegaard. Hs. Excellence Biskoppen har tilsagt sin Nærværelse under Festen.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 12. Nov.: Gudstjeneste som sædvanlig.

Retrætedagen for unge Piger paa Hospitalet begynder med Foredrag i Kapellet Kl. 7½ præcis. Se iøvrigt den tilsendte Dagsorden.

Onsdag d. 15. Kl. 20: Kongr. Reg. Virg. Efter Mødet Samvær i Sangsalen; Kaffebord, Lysbilleder.

Samme Aften: Stndiekreds for Mænd.

Torsdag d. 16. Kl. 20: Rosenkranskongr.

Samme Aften: Møde for ugifte unge Mænd.

Aarhus Opland

Ebeltoft:

Søndag d. 12. Kl. 9¼: Sangmesse m. Præd.

Møder i København

St. Andreas Menighed. Mand. 13. Nov. Kl. 20, Mændenes Kongregation. Onsd. 15. Nov. Kl. 19, Messe og Møde for Mødreforeningen. Torsd. 16. Nov. Kl. 20, Kongregationen »Fredens Dronning«.

St. Antoni Menighed. Tirsd. 14. Nov. Kl. 20, Ungdomsmøde. Pastor *v. d. Stok:* »Ungdomserindringer«. Torsd. 16. Nov. Kl. 20, Foredrag i Kirken: »Den sande Kirkes Kendetegn«.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerte Kirke). Torsd. 16. Nov. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerte Kirke). Sønd. 12. Nov. Kl. 20, Møde i Røde Sal (Stanislaus).

Katolsk Klub holder Stiftelsesfest paa Hotel Phønix Tirsd. 14. Nov. Kl. 20.

St. Dominicus' 3. Orden. Onsd. 15. Nov. Kl. 19½, Møde i Taleværelset ved Immaculatakirken: Genemgang af Regelens §§ 8—11. Derefter Vesper og Komplet i Kirken.

»*Stella Matutina*«. Torsd. 16. Nov. Kl. 20, Møde i Institut Jeanne d'Arc.

Ægteskabsannoncer?

I Redaktionens Post laa der forleden et usædvanligt Brev. En ung polsk Katolik med Adresse pr. en lille Stationsby paa Sjælland foreslog Bladet at give Plads for en »Korrespondance-Rubrik«, hvis aabne og ærlige Formaal skulde være, at der kunde komme Ægteskaber ud af den Brevveksling, som Bladet bragte i Stand. Jeg har sjælden haft saa oprigtigt et Brev og et mindre anonymt. Ikke blot stod der Navn og Adresse under, men der var Henvisning til en Præst, som kunde sige god for Brevskriveren, og fire andre unge Katoliker fra Landet skrev med under og bad om, at Tanken maatte blive virkeliggjort.

En Redaktørs første Tanke gælder altid Abonnementprotokollen, hans Frygt og Stolthed. I et Lynglimt fornåm jeg al den Harme, der vilde blive øst ud over vort stakkels Blad, hvis jeg tog Idéen op.

Og dog! Hvis man vil bevare sit Sind aabent og sin Dømmekraft ungdommelig, maa man aldrig glemme til enhver Idé at rette Spørgsmaalet: »Hvorfor egentlig ikke?«

Der maa være noget særligt ved de unge Mennesker. De har hørt deres Præster tale om Faren ved at indgaa »blandet« Ægteskab, men til Forskel fra de fleste andre har de besluttet at sætte noget ind paa at kunne rette sig efter Advarslerne. Hver af dem lever langt borte fra den nærmeste katolske Familie, og saa vil de dog prøve paa at ind-

gaa et katolsk Ægteskab, mens mange jævnaldrende Katoliker i Storkøbenhavn ikke et Øjeblik tænker paa det, skønt det er hundrede Gange lettere for dem. De unge Landboere har sikkert ikke Overflod af Penge, men endogsaa Betaling og en ret rundelig tilbyder de Bladet for de korte Linier i Korrespondance-Rubriken.

Har de og deres Præster maa-ske Uret i, at det rent katolske Ægteskab er en uhyre vigtig Sag? Jeg har lige i disse Dage under et statistisk Arbejde kunnet fastslaa dette: I et stort københavnsk Sogn er der et halvt Hundrede rent katolske Familier med Børn i skolepligtig Alder og et noget større Antal »blandede« Ægteskaber med saadanne Børn. Af de katolske Familier sender 84 pCt. Børnene i katolsk Skole, mens kun 50 pCt. af de »blandede« gør det. Og det er, mens Forældrene endnu bestemmer for Børnene. Hvordan saa senere, naar de »blandede« Ægteskabers Børn bliver store nok til selv at vælge Kirkevejen eller gaa ad en anden Gade?

Det er overflødigt at forfølge denne Tanke videre. Alle kan se den, selv om maaske ikke alle synes, at den retter et personligt Krav til dem selv. Men kan man ogsaa se, at en positiv Indsats for at forøge Antallet af rent katolske Ægteskaber nødvendigvis maa bestaa i et eller andet direkte ægteskabsfremmende Arrangement, som vistnok vil støde lige saa stærkt an mod

velopdragne Fornemmelser som Ægteskabsannoncer? Det er ikke alle Hjem, der magter at holde »ung Aften«. Derfor maa der katolsk Foreningsselskabelighed til, og hvad der ellers kan fremme Indgaaelsen af katolske Ægteskaber. Og som jeg mindes allerede at have skrevet engang: bliver det nødvendigt, fordi alt andet ikke hjælper nok, saa maa vi prøve Ægteskabsannoncer og maaske Ægteskabsbureauet med, fordi alt maa prøves i saa vigtig en Sag.

Men helst ikke. Der er Farer forbundet med Annoncernes Anonymitet, og de kan kun afværges ved et omstændeligt Kontrolsystem, som tager Dufte af noget, der ikke ret godt taaler at miste den. Ligesaa skal man helst ikke hverken købe Katten i Sækken eller indlade sig i Prisforhandling, før der er lukket op for den. Synlighed og Aabenhed er nu altid mest betryggende.

Tilbage staar imidlertid de unge Katoliker paa Landet (og forhaabentlig mange ligesindede i de store Byer), som ønsker at rette sig efter deres Kirkes Formaning og beder om Lejlighed til at kunne gøre det. Hvad der i Foreningslivet gøres for at hjælpe dem dertil behøver ingen særlig Begrundelse eller »Undskyldning«. Den Foreningsformand, der i Aarsberetningen kan nævne et pænt lille Tal paa katolske Giftermaal indenfor Medlemmernes Kreds, har et selvfølgeligt Krav paa Genvalg.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Encyklikaens Modtagelse

Den danske Presse har taget meget smukt imod Pave Pius XII's første Rundskrivelse. I flere Blade var Referaterne særdeles fyldige og Kommentarerne velvillige. I »Berlingske Aften« skrev Redaktør Blædel en ledende Artikel om den, ligeledes venlig, omend denne Specialist i Udenrigspolitik altid har en faglig Vanskelighed ved at forstaa, at ikke alt i Verden er Storpolitik. En enkelt Mislyd kom fra Forfatteren, Pastor Kaj Munk, som i en Tale »henstillede til Paven at holde op med at mingelere med de to Riger, Verdensriget og Guds Rige. Det er ikke nok med at slaa Kors, man maa ogsaa fyldes af Martyraanden«. (Pastor Munk har en Replikunst og en uhæmmet Frejdighed ganske svarende til unge københavnske Cyklisters).

Meget smukt er Forstaaelsen af, at Paven ikke driver Politik, kommet frem i en ledende Artikel i »Stockholms Tidningen« for 29. Oktober. »Der findes Tilfælde,« skriver det svenske Blad, »hvor ogsaa en Protestant villigt gentager den gamle stolte Formel (Rom har talt, Sagen er afgjort)«. Pavens Rundskrivelse er »det eneste rette Ord sagt af den eneste rette Mand i vor Tid, som ikke vejer sine Ord paa den verdslige Statskunsts Vægt, men hvis Røst dog høres over Vaabnernes Larm og Propagandaens Højttalere«. Paven er Talsmand for de Idealer, som ikke kan dø og ikke maa overdøves, hvis det vi kalder vesterlandsk og kristen Kultur skal kunne bestaa«. Og Artiklen slutter saaledes: »Det Rige, som ikke er af denne Verden, kan ikke rokkes af Tidens Storme. Den Mand, som betragter sig som Statholder her paa Jorden for dets Hersker, har endnu Frihed og Magt til at hævde dets Lov. Før kunde det forekomme mærkeligt, om man i det mest protestantiske af alle Lande er-

klærede sig taknemmelig for, at Pavedømmet har trodset alle Stormløb og stadig bestaar, i Grunden stærkere end nogensinde. Men nu er der sikkert mange, ogsaa saadanne som ikke kalder sig Kristne, der mener dette.«

De store Telegrambureauer og Aviser forstod Rundskrivelsens store Betydning. »Associated Press« telefonerede hele Skrivelserne over Atlanterhavet, og »New York Times« modtog fra sin Romerkorrespondent 8000 Ord om den (hele Skrivelsen er paa 10.000 Ord).

I de krigsførende Lande har man naturligvis især fæstet sig ved de af Pavens Ord, som kan »bruges«. *Essener National-Zeitung* indrømmer dog, at Paven fremsætter Idéer, der »ikke paa alle Punkter svarer til de Principper og Institutioner, som nu til Folkenes Vel inspirerer mange jordiske Stater«. Dette Blad beklager ogsaa, at Paven har Medfølelse med Polens Lidelser, men ikke taler om de Lidelser, som Tyskerne i Polen har været udsat for. Men samtidig mener N. Z., at den hellige Fader giver Tyskland Ret i dets Dom over Versailles-Traktaten, fordi han siger, at Sværdet ikke kan tilvejebringe en sand Fred.

Fra Hungersnødens Egne

Ugebladet har modtaget et Brev fra Mgr. Tchao, den apostoliske Vikar for Missionen i Sienhsien, Kina. Missionen ligger 150 km sydøst for Tientsin. Egnen hjemsogetes i 1937 af en stor Oversvømmelse og siden af stadige Røveroverfald og Guerillakrig med paafølgende Repressalier. Og nu i Eftersommeren har igen en katastrofal Oversvømmelse hærget det ulykkelige Land og prisgivet tre Fjerdedele af Befolkningen til Hungersnød. Halvanden Million Mennesker har overhovedet intet — intet at spise, hverken til sig selv eller deres Børn. I halv-

treds Mils Omkreds er der ingen, som kan hjælpe dem. Daglig besøges Missionen af Befolkningen fra Snesevis af Landsbyer, som bønfaller om Hjælp.

Fra det krigshærgede Europa er Hjælpen standset. Missionen har kun de neutrale Lande at haabe paa.

Mindeord om Pastor Osterhammel

Adjunkt Søren Holm ved Randers Katedralskole har i »Randers Amtsavis« fortalt personlige Erindringer om afdøde Pastor Osterhammel. Af den meget smukke Artikel bringer vi et kort Citat:

»Naar Aanden kommer under Troens Tugt, gaar Verden vel. Det er Katolicismens Forudsætning, som bevirker, at Romerkirken dybest set aldrig har været kulturfjendsk, men trods al sin Modsætning til den moderne Videnskab har været Historiens største Kulturbærer. Af dette Standpunkt var Pastor Osterhammel et ægte Barn. Den Fromhed og Ydmyghed i Forening med den Stolthed og Myndighed, der udspringer deraf, fandtes hos Pastor Osterhammel, og den understregedes af hans sjældent pragtfulde Statur, der var en Pryd for den ganske Stad Randers. Han var i hele sin Færd og Virksomhed en sjælden Forening af Tjenersind og Myndighed.

Hos de katolske Præster, der er af Format, har jeg fundet en ejendommelig Form for Beskedenhed, der ikke som hos andre almindelige Mennesker dækker over deres Myndighed og Personlighed, men tværtimod fremhæver dem, og netop saaledes var det med Pastor Osterhammel. Jo mere han trak sig selv i Baggrunden og fremhævede de andre, jo mere voksede han selv, og lagde man saa Mærke til hans milde og gennemtrængende Øjne, var man ikke i Tvivl om, hvad man havde foran sig.«

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

19. November 1939

Nr. 25

Prædiken og Harmonikamusik

Jeg havde i Søndags under Højmessens næppe besteget Prædikestolen, førend de lystigste Harmonikatoner tilbød sig som Akkompagnement til min Prædiken. Klods op ad Kirken ligger nemlig Baggaarden til et stort Hus, og her havde nu en Gaardmusikant taget fat paa *sin* Dont.

Medens jeg gjorde Forsøg paa at samle mine Tilhøreres Opmærksomhed om Kampen for den udødelige Sjæls Frelse, prøvede de hyggeligt kvækkende Toner paa at faa de samme Mennesker til at slippe de højt-flyvende Tanker og i Stedet »blive ved Jorden«. Medens jeg gjorde mig Umage for at stemme Sindene til Alvor, blev det uforskammede Instrument ved med at opfordre til gemytlig Adspredelse.

Duellen fortsattes nogen Tid, indtil en af Menighedens be-hjertede Mænd fik Konkurrenten til at vige.

Men da jeg bag efter tænkte over den lille Episode, gik det op for mig, at den ikke var fri for Symbolik.

Naar Kirkens alvorsfulde Tale om Sjælens Frelse overhøres, er det vistnok ofte — navnlig her til Lands — fordi man hygger sig saa udmærket ved denne Verdens smaatskaarne Adspredelser og Glæder, at det er svært

at tage Livets Problemer rigtigt højtideligt.

Jeg forsøgte en Gang at forklare en udøbt Mand Daabens Betydning, men han svarede mig: »Aa, hvad, det er jo hidtil gaaet meget godt uden den Daab.« Han havde »klaret sig«, haft Arbejde og været rask. Tilværelsen havde formet sig ganske behageligt, saa hvad skulde han med den Daab?

Hvad der er udover de hyggelige smaa Stuer, det gode Arbejde og Kammeraternes muntre Kreds, synes fremmed og uvedkommende. Og sidder man saa nogle Stykker sammen en Aften og lytter f. Eks. til en Harmonikas vuggende, lidt sentimentale Melodier, hvad behøver man saa mere?

De er saa rare, saa rare, de Mennesker, der føler saadan. Man kan næsten ikke nænne at forstyrre deres beskedne Idyl. Det er jo som Børn, der leger deres morsomme Leg. Hvor kedeligt, om den skal afbrydes af Alvorstale!

Ikke desto mindre har disse rare Mennesker udødelige Sjæle; de er skabte af Gud og for Gud. En Evighed forestaar, og vé den Sjæl, der uforberedt begiver sig over Evighedens Tærskel!

Jeg kom ogsaa til at tænke paa, at en Harmonika er en Slags Orgel. Men den synes mig at være noget nær Karikaturen af dette Kirkens Instrument. Intet kan som Orglets højtidsfulde, brusende Toner løfte Sindet mod Gud. Men Harmonikaen knækker Orgeltonerne over, saa al Højtid fordufter. Dens Musik bestaar af en Mængde smaa, spøgefulde Tonestumper. Intet Forsøg paa Tankeflugt vil lykkes under dette Akkompagnement. Tankerne vilde blive hakket over og falde fra hinanden. Smaa, smuldrede Tanker om Livet passer til den Musik.

Og det er Manglen paa store Perspektiver, som præger disse vort Lands rare, smaa Materialister.

Tag Pavens nys udsendte Rundskrivelse. Læs den og fornem, hvorledes denne Jordens øverste Lærer tænker store Tanker om Menneskelivet. Bemærk med hvilken Sikkerhed, han paapeger Tidens store Brist og Midlerne til Helbredelse. Maaske kunde man sammenfatte hans Tales Egenart ved at sige: Han søger at faa Menneskene til at opgive den afstumpede, smaalige Maade at se paa Livet og i Stedet følge Kristi Læres høje og *hele* Livsprinciper.

C. B.

Horisonten rundt

Vor Skolesag i smaa Tal

De københavnske Kommuneskoler er begyndt at modtage Indmeldelser til det nye Skoleaar, og dermed er Problemet atter blevet aktuelt: katolske Børn i katolske Skoler. Det er et forskelligt Problem for Landdistrikterne og for Hovedstaden. I Dag blot et Par Ord om Storbymens katolske Skolespørgsmaal.

Spørger man de enkelte Katoliker om deres Syn paa vor Skolesag, faar man de mest forskellige Svar. Alle tænkelige Positioner er repræsenteret. Nogle mener, at den offentlige Skole har bedre Undervisningsresultater end vor, andre er sikre paa det modsatte. Nogle roser vore Skolers opdragende Gerning, andre siger tværtimod. Man møder den Opfattelse, at den offentlige Skole i det lange Løb maa »konkurrere os ud«, og lige saa tit møder man Fortrøstningen til, at vi aldrig vil lade det ske. Om Antallet af katolske Børn i den offentlige Skole skønnes der i alle Procentniveauer. Om Aarsagerne til, at nogle katolske Forældre ikke sender deres Børn i vore Skoler, er Meningerne mangfoldige som den menneskelige Gætteevne. Det eneste fælles er, at alle er sikre paa deres egen Aarsagsforklaring.

I den Anledning har Biskop Suhr ladet foretage nogle enkle statistiske Undersøgelser. Uden at trætte med de mange Tal, kan vi korteligt redegøre for Resultatet.

I et Sognekartotek findes alle Slags Katoliker. I den Gode Hyrdes Kirke skal der meget til, før en Sognepræst fjerner et af sine Kort og dermed betragter et Menneske eller en hel Familie som tabt for Kirken. De findes endnu i Kartoteket, selv om de næsten har glemt Kirken. Der findes dem, som aabenlyst siger til Præsten, at de anser Kirkegang for »Fanatisme«, der ikke

ligger for dem. Der findes dem, som i et blandet Ægteskab har lært aldrig at gøre Kirkens Krav gældende. Der findes dem, som forkludrede Livet for sig selv og gav Kirken Skylden, men endnu haaber den Gode Hyrde.

Det er derfor umuligt nogensinde at vente, at 100 pCt. af Kartotekets Familier vil opfylde deres Pligt overfor vore Skoler. De opfylder jo end ikke Søndags- eller Paaskepligten allesammen. Kan vi naa op paa, lad os sige 80 pCt., vil det være et absolut Maksimum.

Faktisk er 67 pCt. det bedste Resultat, noget københavnsk Sogn har at opvise. Det vil sige, at der blandt 100 Familier i Kartoteket kun er en halv Snes Stykker, som ikke sender deres Børn i en af vore Skoler, skønt man burde kunne vente det af dem. Og det er endda for meget sagt. Blandt disse Børn er der svagelige og daarligt begavede, som skal have en Særundervisning, vi ikke selv har Skoler til. Og der kan findes andre hæderlige Grunde.

Man tænker sikkert her paa den lange Skolevej for dem, der bor i Byens Udkanter. Ejendommeligt nok viser det sig i Statistiken, at dette Forhold ikke sætter sig talmæssige Spor, før vi naar mindst 5—6 km fra nærmeste katolske Skole, og saa er det endda ikke et videre tydeligt Spor. Naar mange af os har gaaet og ment noget andet, skyldes det, at vi alle har mødt katolske Forældre, der brugte Skolevejens Længde som Undskyldningsgrund. Med den biskoppelige Statistik som Autoritet kan vi i Fremtiden svare dem, at i et velorganiseret Sogn sender 60—70 pCt. af Forældre, der bor lige saa fjernt fra katolsk Skole, alligevel deres Børn i denne. Gak hen og gør ligesaa!

Det er imidlertid ikke alle Sogne, der naar op paa disse 67 pCt. Gennemsnittet ligger nær de 50 pCt., og naar derfor ogsaa

i Enkelttilfælde ned under dette Procenttal. Saa vidt man kan beregne, ligger Aarsagen til de bedste af Resultaterne, som man let kan forstaa, i det systematiserede Arbejde for Skolesagen. Hvor et Sogn har nøje Rede paa alle sine Familier, regelmæssigt besøger dem og sætter direkte ind paa under Husbesøgene at bringe Skolesagen paa Bane med utrættelig Hjælpssomhed til at overvinde virkelige og indbildte Vanskeligheder, vil det kunne ventes, at de 67 pCt. vil blive naaet, maaske endda overgaaet med fem Procent.

Afstanden mellem det nuværende Gennemsnit (50 pCt.) og de ved systematisk »Gennemtrawling« opnaaelige 67 pCt. er det store Spring. Mindre er Springet videre fra de 67 pCt. til de maximale Muligheders Grænse. Det vil sige, at det store Arbejde er gjort, naar Husagitationen er gennemført med Hjælp af den katolske Aktion, for hvilken dette Arbejdsfelt er som skabt.

Det yderligere Fremskridt vil først og fremmest støde paa de blandede Ægteskabers vanskelige Problem. I det nævnte 67 pCt.-Sogn møder de rent katolske Ægteskaber med 84 pCt., de blandede med 50 pCt. Det skyldes naturligvis, at de blandede Ægteskaber leverer Hovedparten af de haabløse, dem man straks maa slaa en Streg over, selv om Kartoteket ikke tør slippe dem. Men ogsaa blandt dem, vi burde kunne vente Forstaaelse af, er de Flertallet.

Et Arbejde, der med Held sætter ind for at fremme Indgaaelsen af rent katolske Ægteskaber, vil ikke blot hæve Procenten af katolske Børn i katolske Skoler (maaske fra 67 til 75), men ogsaa reducere Antallet af de Hjem, vi ikke tør regne med, og dermed sætte den maximale Mulighed i Vejret — til Spore for vore fortsatte Anstrengelser.

Fra Bibelkritikens Værksted

Indledning og ældste Historie

Hvad kan det nytte?

Set fra konservativt troende Standpunkt betyder de sidste hundrede Aars radikale Bibelkritik en Omvæltning af det hidtil vedtagne Syn paa den guddommelige Aabenbarings Historie. Et Indblik i denne Kritiks Værksted mangler da ogsaa ethvert opbyggeligt Moment. Kuldske Sjæle vil ikke have godt af det. Tænkende Læsere, der kan tage en Tørn og er i Stand til at veje Beviser og Modbeviser, vil derimod ikke tage Skade af det. Tværtimod vil de faa deres Tro bekræftet ved at se, hvordan Kirkens Mænd paa videnskabeligt Terræn formaar at afslaa Angrebet. Virkningen paa dem vil være, som naar man sprøjter Frugttræer: deres Tro vil være mindre udsat for Tvivl og skadelig Paavirkning. Og det er et stort Plus, naar man betænker, at den negative Bibelkritik har faaet Medhold ved snart alle ikke-katolske Universiteter, og at endogsaa de fleste protestantiske teologiske Fakulteter, omend i forskellig Grad, er blevet paavirket af den. Men foruden denne Fordel, som i første Instans er af negativ Art, er der mange andre. Den samme Bibelkritik, overfor hvis radikale Indstilling og samlede Resultater vi maa forholde os afvisende, har unægtelig fremdraget meget værdifuldt. Den har afstedkommet et Forskningsarbejde paa Teksthistoriens, Oldtidens, den sammenlignende Religionshistories og saa mange andre tilstødende Omraader, der er en Berigelse for vor Viden, og naar alt dette positive Materiale anvendes rigtigt, kan det være til Støtte for vor Tro. For det er for troende Mennesker paa Forhaand givet, at Tro og Viden, d. v. s. den aabenbarede Sandhed og den videnskabelige aldrig for Alvor kan komme i Konflikt med hinanden, siden de er Udstraalinger

fra een og samme Lyskilde. De er Tvillingsøstre, selvom de alt for ofte er kommet bort fra hinanden, og derfor kommer op at skændes, og ikke vil vedgaa deres Slægtskab.

I Længden vil ethvert Forsøg paa at forlige dem altid krones med Held: det viser sig paa Bibelkritikkens som paa alle andre videnskabelige Omraader.

Det er disse Betragtninger, der har ført til følgende korte Gennemgang af Bibelkritikens Væsen, Arbejdsmetoder og Resultater.

Hvad er Bibelkritik?

Bibelkritik betyder simpeltthen, at man læser Biblen med rynkede Øjenbryn. Det er for saa vidt det modsatte af opbyggelig Læsning, der i from Afspænding giver sig Guds Ord i Vold for at ernære Troens Liv. Fromme Sjæle er tilbøjelige til mistroisk at plire med Øjnene, saa snart der er Tale om Bibelkritik. De har paa Fornemmelsen, at det maa være noget ugudeligt noget: man kan da ikke være kritisk over for Guds Ord. Saadan set er det rigtigt. Men Guds skrevne Ord har ogsaa en menneskelig Side: det er blevet nedskrevet af Mennesker, afskrevet og oversat og det utalige Gange. Alt det menneskelige Arbejde bærer Præg af Menneskene, der har foretaget det, og maa derfor gerne lægges under Lupen.

Se bare, hvad der sker, naar en ny Bibeloversættelse bliver udgivet: da ser endog de mest fromme mest kritisk til, om der nu ogsaa staar det, de var vant til at læse i deres gamle Bibel. De lærde gør i Grunden ikke andet; de gør det bare mere grundigt, naar de undersøger, om de forskellige gamle Oversættelser svarer til den oprindelige Tekst eller i det mindste til de Haandskrifter og Oversættelser, der bevislig staar Grundteksten nærmest. Det er Bibelkritik, i

hvert Fald en Afdeling af den, den saakaldte Tekstkritik.

Dernæst kan det være paa sin Plads at undersøge, hvem der har skrevet dette eller hint Skrift, hvornaar han levede, hvilket særligt Formaal, han forfulgte, da han under den Helligaands Tilskyndelse gav sig til at affatte vedkommende Beretning, Bog, Salme eller Brev. Var det Historie, han vilde skrive, eller var det en digtet Fortælling for at gøre sin Prædiken mere virkningsfuld; der er Forskel her, og det vil sætte Bogen, f. Eks. Jobs Bog eller Profeten Jonas, i en helt anden Belysning. Dersom vi har med en Historieskriver at gøre, maa Spørgsmaalet stilles, hvor han fik sin Viden fra. Var han Øjenvidne eller har han benyttet Kilder, som den anden Makabærebogs anonyme Forfatter og St. Lukas i Indledningen til sin Evangelieberetning udtrykkeligt erklærer at have gjort. Mere endnu: hvordan har han forholdt sig over for disse skriftlige eller mundtlige Kilder: har han staaet kritisk over for dem, valgt og vraget, eller har han sidestillet afvigende Dobbeltberetninger uden at udtale sig om deres Værdi. Det kan kun en fin Analyse afgøre: det skal der ingen Haardhændethed til, men Fingerspidsfølelse. I saa Fald er der ikke noget uærbødigt, endsige da noget ugudeligt ved en saadan kritisk Behandling af vore hellige Bøger, siden alle disse menneskelige Faktorer bevisligt har spillet en Rolle, uhæmmet af Helligaandens Indskydelse.

Og for at afslutte denne summariske Gennemgang af Kritikkens Virkefelt, maa enhver kunne indse, at det er godt og gavnligt Arbejde at fastslaa, hvilket Stadium en eller anden Bibelbog repræsenterer i den fremadskridende Aabenbaring — ikke blot fra det gamle og til det nye Testamente, men ogsaa indenfor begge Testamenters successive Produktion. For bare at nævne et Eksempel: hele Biblen igennem kan vi forfølge Israels Tumlen med Lidelsens

Problem. Vi er Vidner til Jobsbogens Stormløb mod den hædvundne Opfattelse af Lidelse svarende til Synd, og omsider til St. Paulus' Glæde over de Lidelser, hvorved han til Gavn for Kristi Legeme, d. v. s. Kirken, i sit Kød gør Fyldest for, hvad der mangler i Kristi Lidelse (Kol. 1,24).

Hvem der ikke er vant til saadan at læse Biblen under Studerelampen, vil maaske allerede studse ved denne kortfattede Redegørelse. Han maa herolige sig. Lige saa lidt som Legemets Anatomi behøver at føre til Fornægtelse af Sjælen, behøver Bibelkritik at have Vantro til Følge. At det desværre ofte fører til det, er en Kendsgerning, som netop fremgaar af Bibelkritikens Historie.

Af Bibelkritikens Historie

Bibelkritikens Rødder gaar saa langt tilbage som til Origenes og St. Hieronymus. I den Udstrækning, som den oven for blev skitseret, er den dog en moderne Foreteelse. Den satte Blomst i det nittende Aarhundrede. Aarsagerne til denne Opblomstring skal vi her ikke komme nærmere ind paa. Det vilde være et Kapitel for sig selv. Det er nok et erindre om de opsigtsvækkende orientalske og ægyptiske Fund: Biblioteker som Assurbanipals, der blev gravet frem fra deres Aartusinder gamle Mulddække, Hieroglyfer, der hidtil var blevet forbigaaet som ulæselige, og nu endelig blev tydet. Alle disse Oldtidsminder, der hidtil havde slumret, fik nu Mæle og gav sig til at fortælle om gamle Folkeslægters Færden ved Nil og Eufrat. Det skabte Spænding og vakte Interesse for hele den gamle Literatur. Og dertil den profane klassiske Literatur, der af Kritikken blev underkastet de skarpeste Undersøgelser lige indtil Dissektion.

Da denne Interesse for de gamle Kulturer samt denne Trang til literær Anatomi kastede sig over Biblen, var den moderne Bibelkritik paa Trapperne. Enkelte mindre Tilløb registreredes alle-

rede i Forvejen i det 17. og 18. Aarhundrede. Mærkværdigt er det, at denne Kritik fra første Færd har taget Sigte paa de fem Mosebøger. Disse kaldes med et fælles Navn »Pentateuk«, deraf Navnet Pentateuk-Kritik.

Ligeledes mærkværdigt er det, at blandt denne Kritiks Foregangsmænd figurerer mest Franskmand, tilmed kristeligt troende Mennesker.

Kalvinisten Peyère (død 1676) fremsatte den Mening, at disse fem Mosebøger var blevet forfattet efter Moses Død, men dog med mosaiske Dokumenter som Grundlag. Den franske Oratorianerpræst Richard Simon pegede paa visse Afvigelser, saavel sproglige som saglige, i første Mosebog eller Genesis. Han var af den Mening, at Genesis var blevet skrevet af selve Moses, men ved Hjælp af baade skriftlige og mundtlige Overleveringer. I de fire øvrige Mosebøger skelnede han mellem Lovgivningsmaterialet og de fortællende Stykker: det første hidrørte fra Moses's egen Haand, de sidste skulde efter hans Skøn skyldes Moses' Medarbejdere. Derved var Pentateukproblemet sat i Gang. Senere kom Ludvig XIV's Livlæge Astruc til. Efter først at have syslet med Pentateuk ud fra medicinsk Interesse, gav han sig i Kast med det literære Problem; det varede ikke længe, før Moses blev underkastet en Operation, og det efter alle Kirurgiens Regler. Astruc søgte nemlig at efterlyse alle de Kilder, Moses skulde have øst sin Viden af. Det viste sig at være to Hovedkilder og ti Sidekilder. Hovedkilderne kendtes herpaa, at i den første blev Gud kaldt »Jahve«, mens han i den anden fortrinsvis benævnedes »Elohim«.

Dette Skel og denne Terminologi skulde snart spille en stor Rolle. Derfor regnes Astruc da ogsaa almindeligvis for Pentateukkritikens Grundlægger. Fra den Tid har der uafbrudt været Røre om Pentateukspørgsmaalet.

Rigtig Fart kom der i Sagen, da Tyskerne greb i Hjulene.

Fem Mænd var det, der skulde danne Skole paa Bibelkritikens Omraade, ligesom Immanuel Kant i sin Tid gjorde paa det filosofiske. Det er Reuss, Vathe, Graf, Kuenen og Wellhausen. Kuenen er egentlig Hollænder, men alle hans Skrifter blev oversat til Tysk; fra ham skriver det sig, at hele den senere hollandske Skole gik i Trop med den mest yderliggaaende bibelkritiske Fløj.

Næste Artikel fortæller om den moderne Bibelkritik.

Steph. Webers.

Hil dig, Maria!

21. November, Marias Ofring

Naar man uden Forbehold og i fuld Tillid overgiver sig til Gud, saa falder man i Hænderne paa den uendelige Visdom og Kærlighed. Fra det Øjeblik gaar der ikke et Haar af vort Hoved tabt uden hans Vidende, uden hans Tilladelse. Han bestemmer alt med Henblik paa det store Formaal: vor Forening med ham. Derfor kan vi ikke ønske andet end det, som hans Kærlighed tilrettelægger for os. Vi skal elske i ham, med ham og som han.

Giver man sig helt og holdent til Vorherre, saa tilføjer man ham en stor Krænkelse, hvis man lader sig forurolige af noget som helst ...

Guds Omsorg for os svarer nøjagtigt til det Maal af Tillid, hvormed vi kaster os selv og alle vore ængstelige Bekymringer i Favnen paa hans Faderkærlighed og hans Forsyn.

Lad os daglig bringe ham et Brændoffer af helstøbt Tjeneste, idet vi overlader os selv og alt os vedrørende til hans kærlige Omsorg: *Jacta super Dominum curam tuam, et ipse te enutriet*; »kast alle dine Bekymringer i Herrens Favn, saa vil han nære dig«.

Dom Columba Marmion O. S. B.

DET KATOLSKE HJEM

Børne-Kirken i Barcelona

Naar Dr. Maria Montessori paa sine Rejser Verden rundt besøger de Børnehaver, som bærer hendes Navn, kan det hændes, at hun med et Anstrøg af Ironi udbryder: »Skal dette være »Montessori«?« — i den Grad finder hun sit System reduceret til et Skelet uden Sjæl!

Sagen er, at det berømte Opdragelsessystem kun trives og udfolder sig helt og fuldt i en religiøs Atmosfære. Montessori-Børnehavernes første Groplads var da ogsaa Klosterskolerne.

Dr. Montessori fortæller selv om et interessant Forsøg paa at føre hendes Idéer ud i deres yderste Konsekvenser.

*

En spansk Præst i Barcelona, den senere Biskop Casulleras, var blevet grebet af den Tanke, at de smaa Børns Opdragelse langt mere end hidtil skulde knyttes til det kirkelige Liv, og han lagde Planer om at aabne en Børnehave i umiddelbar Nærhed af Sognekirken.

Paa dette Tidspunkt lærte Pater Casulleras Montessori-Metoden at kende, »og,« siger Dr. Montessori, »skønt denne Præst ikke kendte mig og ikke vidste, at jeg var Katolik, og skønt jeg i min Bog ikke lader mine religiøse Anskuelser skinne igennem, fandt han dog, at min Metode i sit inderste Væsen var katolsk. Da vi senere traf hinanden, blev vi enige om at forsøge at anvende min Metode direkte paa Børnenes religiøse Opdragelse.«

Den store Børneopdrager og den nidkære Præst skabte saa i Fællesskab et af de forunderligste Foretagender, som Verden har set.

»Jeg kom,« siger Dr. Montessori, »til at virkeliggøre et længe næret Ønske om, at min Metode maatte naa ind til Dybderne af Barnets Sjæleliv og saaledes opfylde sin egentlige Mission.«

Der aabnedes altsaa en Børnehave og i umiddelbar Forbindelse

med denne opførtes en Kirke i *Lilleput-Format!* Barcelonas Byraad gav Tilskud og engagerede fremragende Kunstnere til »Kirken«s Udsmykning — i hvidt og Guld og med lyseblaa Damaskes Drapperier. Bænkene afpassedes til Børn i Alderen 4—7 Aar; Vievandskar anbragtes, saa Børnene let kunde naa dem, Billeder og Statuer henvendte en Meter fra Gulvet, saa de smaa selv kunde smykke dem med Lys og Blomster. Kun Hovedalteret var af noget større Dimensioner.

»En ung Præst,« fortæller Dr. Montessori videre, »hvis Navn var Mossén Angelés, blev paa Grund af sin enfoldige, rene og brændende Tro valgt til at være Apostel for disse vore allermindste. Padre Angelés begyndte, dybt bevæget, sin præstelige Gerning i denne usædvanlige Kirke. Der var noget ved denne »Menighed«, som gjorde Indtryk paa alle, der havde Lejlighed til at iagttage den: det var øjensynligt, at disse smaa Børn, paa Grund af deres Uskyldighed, forunderlig let og umiddelbart blev grebet af Guds Nærværelse; deres Sjæle syntes at »opfatte« den guddommelige Lære langt hurtigere og dybere end de voksne, trods disses mere udviklede Intelligens og større Tænkeevne.«

Men den unge Padre Angelés syntes ogsaa født til sin Mission; selv smaa Børn paa 3 Aar lyttede til hans Ord. Da han saaledes begyndte at forklare Sakramenterne og gerne vilde henvende sig alene til de ældste, vilde de smaa paa ingen Maade fjerne sig, men deltog i Undervisningen med den største Interesse.

Ogsaa til Daabskapellet fik de ganske smaa Adgang. Her fik de ikke blot Undervisning, men de oplevede Daabshandlingen. De medbragte selv en »Baby«, og de optraadte skiftevis som »Faddere«, mens Præsten langsomt og værdigt

udførte de forskellige Dele af Daabshandlingen.

Navnlig Messen skulde Børnene gennem Deltagelse og Oplevelse blive fortrolige med — men derom i en senere Artikel.

For Dr. Maria Montessori selv blev Eksperimentet med »Børne-Kirken« en enestaaende Oplevelse; det var, som hun saa sit Livs Værk kronet!

Hendes »Metode« havde gjort Børnene modtagelige for det guddommelige, havde forberedt dem til at leve og færdes i Guds Hus. Alt hvad de tog sig for her i deres lille Kirke, var en praktisk Anvendelse af, hvad de havde lært i Børnehaven.

»Tavsheden, som fra Tid til anden paalægges Eleverne i mine Børnehaver, for at de derved skal vænne sig til at samle deres Sind, fandt nu sin Anvendelse: det var for Børnene saa let og tilvant at samle Tankerne og blive stille og bringe deres Sjæle i Harmoni med den tyeste Skumring i det lille Kir-

Guds Moders Alter i »Børne-Kirken« i Barcelona

kerum, hvis hvidt og Guld skinnede i det svage Lys fra Vokskærterne. Alle de smaa Øvelser fra Børnehaven: at gaa stille og roligt, flytte Stole uden at gøre Støj, rejse sig og sætte sig langsomt og behersket, bevæge sig mellem Bænkene og mellem de andre Børn uden at støde imod — — alt dette fik nu et højere Formaal. Nu var det tændte Lys, som skulde bæres uden at spilde Voks paa Hænderne og Klæderne, eller Blomsterkurve eller Vaser med Vand i, som skulde stilles paa Alteret eller foran Statuerne.«

Med andre Ord: nu var der Mening med det altsammen. Og Barnet forstod denne Mening.

»Det lille Barn paa 4 Aar,« skriver Dr. Montessori videre, »bliver hurtigt klar over, at der er Forskel paa det Vievandskar, hvori det dypper sin Finger, før det signer sig med Korsets Tegn, og det Vandfad, hvori det vasker sine Hænder. Men netop denne forskellige Vurdering af ellers ens Ting betegner Barnets første lille Tankearbejde, som begynder samtidig med, at det oplever, at det er et Guds Barn, som er blevet kærligt modtaget i sin store himmelske Faders Hus —

hvortil man hidtil har forment det Adgang, fordi det antagelig — »ikke forstod noget af det hele« —«

Jeg tror paa Gud Fader

(FOR DE ALLERMINDSTE)

(Mel.: Dejlig er den Himmel blaa)

*Gud har skabt den hele Jord,
ogsaa mig og Far og Mor.
Gud har skabt den høje Himmel,
Maane, Sol og Stjerners Vrimmel.
Kære Gud, hvor er du stor!*

*Gud usynlig blandt os bor;
han er overalt paa Jord.
Han er ikke blot i Himlen
over hele Stjernevrømmen.
Gud er hos os — ganske nær.*

*Hvad i Verden end der sker,
Gud det ved, og Gud det ser.
Ingen kan for ham sig gemme,
Han kan høre Hjertets Stemme;
Gud kan se i Sjælen ind.*

*Gud har os af Hjertet kær,
tænker paa os hver især,
giver Spurveungen Føde,
farver Æblets Kinder røde.
Kære Gud, hvor er du god!*

jeg fortælle jer om den lange Ventetid, før Jesus blev født.«

»Advent betyder ikke Ventetid, men Komme,« siger Far.

»Det ved jeg da godt, min Ven; men egentlig er det da et udmærket Ord, Hans der har fundet.«

»Aah, fortæl nu, Mor!«

»Nej, man fortæller ikke om Jesus, mens man spiser Knækbrød og Julekage.« — — —

Børnene hjælper Mor at tage Tøjet ud, og Far tænder Lyset; saa sætter han sig hen i et Hjørne med sin Pibe. Egentlig vilde han have læst Avisen færdig inde i den anden Stue; men han kan ikke løsrive sig fra Synet af sin Kone med de to rødkindede Unger under den grønne Krans med den lille urolige Flamme.

»I kan jo nok huske Adam og Eva, som blev jaget ud af Paradisets Have, fordi de havde været ulydige mod Gud?«

»Ih ja, naturligvis!«

»De maatte ikke komme tilbage, og deres Børn og deres Børn igen heller ikke; ingen Mennesker kunde komme til Gud.«

»Men det kan vi —« siger Bente meget alvorlig.

»Aah, ti nu stille, naar Mor fortæller,« siger Hans.

»Nu gik der mange, mange Aar. Porten til Paradisets Have var stadig lukket.

Mange Mennesker tænkte ikke mere paa Gud, de bad ikke til ham; derfor blev de onde og ulykkelige.

Men Guds eget Folk glemte aldrig, at Gud havde lovet dem en Frelser, som igen skulde aabne Porten til Paradisets Have. Hver eneste Dag bad de Gud om Forladelse for deres Synder, og hver Dag bad de ham om at sende dem den Frelser, som skulde gøre dem gode og glade igen.

Endelig hørte Gud deres Bøn og bestemte, at nu vilde han sende sin egen Søn ned til Jorden, for at han skulde gøre alting godt igen. Han skulde leve nede paa Jorden som et rigtigt Menneske (men han skulde alligevel ikke holde op med at være Gud); derfor skulde han begynde med at være et ganske lille Barn.

Men hvem skulde være Mor til dette lille Guds barn, til Himlens Kongesøn? — Den Mor maatte da være den bedste i Verden.«

»Saadan som du, Mor! Du er den aller, allerbedste!«

»Nej, Guds Søn skulde have en Mor, som var meget, meget bedre!

Nu var der en ung Pige i Jødeland. Hun hed Maria.

Maria havde aldrig gjort noget forkert — aldrig den mindste lille Synd. Hendes Sjæl havde altid været helt ren og hvid. Ingen kunde passe bedre til at være Mor til det hellige Barn.

Maria boede i en By, som hed Nazareth. Hun havde et pænt lille

MOR FORTÆLLER:

Advent i Hjemmet

Det er første Søndag i Advent.

I Gaar bandt Mor Adventskransen, en stor, tyk Krans af Grangrene, og satte fire store røde Lys i Lyseholdere fast i den. Hans og Bente hjalp hende ivrigt med at klippe Granen til og række hende Kvistene; og da Kransen var færdig, hængte Far den op under Lampen i Spisestuen.

Da Familien sætter sig til Eftermiddagsteen, siger Bente: »Nu er det næsten mørkt, Mor, skal alle Lysene saa ikke tændes?«

Men Mor ryster paa Hovedet: »Kun eet i Dag, Stump. Kan du ikke huske, jeg fortalte dig det i Gaar?«

»Det kan jeg!« raaber Hans.

»Hvad sagde jeg da, Hansemand? Naturligvis kan saadan en stor Skoledreng i anden Klasse huske mere end Bente.«

»Du sagde, at i Dag skal vi begynde at tænke paa Jesusbarnet, for det er hans Fødselsdag til Jul. Der er fire Søndage til, og i Dag tænder vi eet Lys og paa Søndag to og paa en Søndag til tre og saa fire! Den Tid hedder — — hedder — Ventetid!«

»Og saa er det Jul!« siger Bente med Jubel i Stemmen. »Men fire Søndage — det er saa længe, saa længe! Jeg kan næsten ikke vente saa længe!«

»Naar vi nu er færdige med Teen, tænder vi Lyset, og saa skal

Rom og Verden

Fredag for Kristi Kongefest vendte den hellige Fader tilbage til Rom fra sit Sommerophold i Castel Gandolfo. Kort før Afrejsen samlede der sig en stor Folkemængde foran den pavelige Sommerresidens for endnu engang at modtage den høje Sommergæsts Velsignelse. Om selve Hjemturen beretter »Avenire d'Italia«, at Paven foretog Hjemrejsen pr. Bil over Campagnen ad den gamle Via Appia. Ved Kirken St. Sebastian i Udkanten af Rom havde der samlet sig store Menneskemasser, der med stormende Begejstring modtog den hellige Fader og standsede Vognen. Noget lignende fandt Sted i den Gade, der løber langs Tiberen. Alle Gader, som den hellige Fader skulde passere, var flag-smykkede, og udenfor Jesuiternes Generalresidens stod talrige Ordensfolk og hyldede Paven med et højtideligt »Tu es Petrus«. Ved Indgangen til Vatikanet var der opmarscheret en Afdeling romerske Carabinieri i Gallauniform, og i selve Vatikanet modtoges den hellige Fader af Kardinal Galli, der ledsagede ham til de i Løbet af Sommeren restaurerede Residensværelser.

* *

En Del af de saakaldte »eng-lischen Fräulein« (Søstre, der har drevet pædagogisk og caritativ Virksomhed forskellige Steder i Tyskland, bl. a. i München, men som nu paa Grund af de nazistiske Love er frataget deres Virkefelt) har i Barcelona oprettet en Pigeskole, der aabnedes i Begyndelsen af Oktober med 300 Elever. Anmeldelserne var saa talrige, at Søstrene med Lethed kunde have optaget det dobbelte Antal, hvis ikke Pladsforholdene var kommet hindrende i Vejen.

Hjem, og hun gjorde rent, lavede Mad og gik til Brønden for at hente Vand. Derfor kedede Maria sig aldrig, for hun havde nok at gøre. Hun var glad for at arbejde, glad for at hjælpe andre og glad for at tænke paa Gud og paa Himlen.

Maria holdt især meget af at tænke paa den Frelser, som skulde komme, og mange Gange om Dagen bad hun: Kære Gud, send os snart den Frelser, som du har lovet os. Vi længes saa meget efter ham.«

»Ja — men var han der da slet ikke? Heller ikke i Kirken?«

»Nej, der var ingen Kirker — ingen Vor Herre paa Alteret.«

»Men nu er han der! Og nu kan han aldrig blive borte, vel?«

»Nej, nu gaar han ikke fra os. Men dengang var der rigtignok tomt alle Vegne.«

»Hvor var det Synd for alle Mennesker!«

»Ja, det syntes Gud ogsaa, og saa en Dag, da Maria stod i sin lille Stue, saa hun pludselig en Engel staa foran hende. Han havde en dejlig hvid Kjole paa og lyste og straaede, saa det var, som om der var tændt mange Hundrede Lamper i Værelset.

Men Englen bøjede sig dybt for Maria og hilste paa hende, som om hun var en Dronning; og saa sagde han:

HIL DIG, MARIA, FULD AF NAADE! HERREN ER MED DIG! VELSIGNET ER DU BLANDT KVINDERNE!«

»Men det er jo det, vi siger hver Dag!«

»Ja, det er rigtigt, — det har vi lært af Englen.

Maria blev meget forbavset, næsten forskrækket.«

»Aah, man bliver da ikke forskrækket for en Engel!« siger Hans overlegen.

»Jo, for Maria syntes, at det maatte da være en Fejltagelse! Hvordan kunde denne smukke Engel, som kom lige ned fra Himlen, finde paa at hilse saa ærbødigt paa hende, som dog kun var en fattig Pige?«

Men Englen, som kunde se, at hun blev forskrækket, sagde:

»Vær dog ikke bange, Maria. Naar jeg hilser dig saa ærbødigt, er det, fordi Gud har valgt dig til at være Moder til hans Søn. Du skal kalde ham Jesus, og han skal blive en stor Konge, baade her paa Jorden og i Himlen.«

Men Maria var ikke helt rolig endnu. Hun var jo ganske alene — hvordan skulde det lille Barn faa en Far?

Saa sagde Englen til hende, at hun skulde være ganske rolig, for Gud vilde ordne alt.

Nu var Maria glad, og hun bøjede Hovedet og sagde ganske stille:

»Se, jeg er Herrens Tjenerinde. Jeg siger ja til at blive Mor til Guds Søn.«

Saa forsvandt Englen lige saa pludseligt, som den var kommet.

Maria var forlovet med en from og god Mand, som hed Josef, og som var Tømrer. Til ham sagde Gud: Maria, som du holder saa meget af, skal være Mor til min Søn. Men du skal være som en Far for ham i mit Sted. Du skal passe paa dem begge to, arbejde for dem og skaffe dem Mad og Klæder.

Saa blev Josef og Maria gift.

Saaledes sørgede Gud for, at det lille Jesusbarn fik baade en Mor og en Far hernede paa Jorden.«

»Og saa blev han født i Stalden — aah, hva', Mor, fortæl videre!«

»Nej, i Dag, den første Adventsøndag, skulde vi kun høre om den Tid, da gode Mennesker længtes efter Frelseren, som skulde lukke Paradisets Port op for dem.«

»Kom Jesus da ikke lige med det samme, da Englen havde sagt det til hans Mor?«

»Nej, der skulde gaa endnu en lille Tid. Og vi har ogsaa saadan en Ventetid, da vi ved, at det snart er Jul, og gør os parat til at holde en rigtig god Jul. Hvordan skal vi gøre det?«

»Købe Julegaver og Juletræ —« siger Bente.

»Men Julegaverne og Juletræet er bare noget, vi morer os med. Hvordan kan vi sørge for, at Jesus bliver glad for at holde sin Fødselsdag sammen med os?«

»Vi skal være rigtig søde.«

»Ja, det skal vi netop — alle sammen,« siger Mor.

»Osse Far og Mor?« ler Bente.

»Ja, naturligvis skal vi ogsaa gøre os Umage for at være saa søde, at Jesusbarnet bliver glad for os, ikke, Far?«

Far tager Piben ud af Munden og siger med Overbevisning: »Ja, det har du Ret i, lille Mor.«

»Nu gaar jeg og tegner det alt-sammen,« siger Hans.

Det gjorde han — og Bente kunde tydeligt se, hvad det skulde være!

▲ Den gamle Sct. Mariæ Kirke

Odense — Odins Helligdom — forekommer for første Gang i Danmarks Historie i Aaret 987, endskønt Byen, i hvert Fald efter Navnet at dømme, sandsynligvis stammer fra Oldtiden. I Middelalderen var den en af det danske Riges vigtigste og mest ansete Byer, og i Midten af det 11. Aarhundrede kalder Adam af Bremen Odense for »en stor By«. Intet Navn er dog knyttet nærmere til Odense end *Knud den Helliges*. Her var det, at den store fromme Konge i 1086 satte Livet til for Kristi Sag foran Altret i Sct. Albani Kirke sammen med sin Broder Benedikt og flere af sine Hirdmænd. I 1101 helgenkaaredes Martyr-

Sct. Albani

Et Par Træk af Katolicismens Historie i Knud den Helliges Tid efter Reformationen

Tekst: ?

▲ Sct. Albani Torv og Kirke — set oppe fra Sct. Knuds Kirketaarn

← Sct. Knuds Kapel i Sct. Albani Kirke

kongen, og fra nu af steg Byens Betydning. Tusinder valfartede aarlig til hans Grav, og rundt om i Byen rejstes Kirke ved Kirke og Kloster ved Kloster. Hele Middelalderen igennem var det Kirken, der prægede Byen; allerede i Begyndelsen af det 11. Aarhundrede var Odense blevet ophøjet til Bispesæde, og de danske Ærkebiskopper afholdt i Tidens Løb adskillige vigtige Koncilier her.

Ogsaa under Reformationsrørel kom Odense til at indtage en fremskudt Stilling. Her afholdtes Herredagen 1527, hvorved Kirken i Danmark faktisk blev løsrevet fra Rom. Der kom en Tid, hvor det regnedes for en Forbrydelse at tilhøre Romerkirken, og de Danske, der sluttede sig til den, maatte ofte forlade Land og Rige; blandt disse var ogsaa flere Odenseanere, f. Eks. den store Anatom Jacob Winsløw, der døde i Paris i 1760.

*

Med Grundloven af 1849 fik de danske Katoliker imidlertid deres fulde Frihed, og ganske langsomt begyndte Kirken paany at vokse. I Krigsaaret 1864 udnævntes den unge Kapellan ved den katolske Kirke

▲ Sct. /
slanke T

Kirke i Odense

i København, *Johannes von Euch*, til Sognepræst i Fredericia, der dengang, med Undtagelse af Hovedstaden, var den eneste By i Landet, hvor der i Ly af Frederik III's Privilegier eksisterede en katolsk Menighed. Og den nye Sognepræst fortsatte ivrigt den Missionsgerning, som hans For-gænger i Embedet havde øvet i hele Jylland og paa Fyn, og opsøgte de faa Katoliker, der levede spredt overalt i Landet. Men Pastor von Euch blev snart klar over, at hans korte Besøg ikke var tilstrækkeligt til at værne om de svage Gløder, der hvert Øjeblik truede med at slukkes ud. Da Pastor von Euch første Gang kom til Odense, maatte han først møjsommeligt opsøge Katolikerne. Der var i det hele nitten, mest indvandrede Tyskere, der endnu ikke, som saa mange andre før dem, var gaaet fuldstændig op i Provestantismen. I Aaringer havde de ikke set en katolsk Præst og var for Størstedelen gift med Protestanter; deres Børn var døbt og opdraget i den protestantiske Kirke. Det smertede Pastor von Euch, og derfor besøgte han fra Aaret 1865 regelmæssigt hver Maaned Odense for at holde Guds-

Den første Sognepræst i Odense efter Reformationen: Pastor Joh. Claud. Lichtle

tjeneste for de forladte Faar. Det varede da heller ikke ret længe, inden det lykkedes den ivrige Missionær at grundlægge en Station i Odense, og i 1867 rejstes det første Tabernakel i den By, hvor de mange gamle katolske Kirker stod som tavse Vidner om en svunden Storhed. I et lejet Lokale i Vestergade samlede *Pastor Joh. Claud. Lichtle* — der gennem tyve lange og trange Aar virkede utrætteligt i Odense — den lille Menighed, som til at begynde med bestod af 12 Voksne og 7 Børn. Allerede to Aar senere lykkedes det imidlertid at erhverve en Grund midt i Byen, ved Sct. Knuds Kirkeplads, idet man afkøbte

vi Kirke med sit skønne,

▲ Det indre af den smukke ny Sct. Albani Kirke

det adelige Jomfrustift en Del gamle Bygninger, og i 1870 indviedes her den lille *Sct. Mariæ Kirke*. Allerede i 1869 havde man oprettet en Skole, hvis Ledelse overdroges til *Sct. Josephssøstrene*, der i det hele taget har deres store Andel i Kirkens Fremgang i Odense.

Biskop Johannes von Euch fik stor Glæde af den Mission, som han selv havde grundlagt i Odense. Menigheden voksede støt og roligt, og man maatte snart til at tænke paa Opførelsen af en større Kirke. Da *Redemptoristpatrene* i 1899 overtog Sjælesorgen i Odense, gjorde de det til deres første og vigtigste Opgave snarest muligt at faa rejst en ny Kirke paa dette historiske Sted. Ved Siden af *Sct. Mariæ Kirke*, nær ved det Sted, hvor den af Knud Konge opførte Trækirke havde staaet, rejstes saa i Aarene 1906—08 den imponerende nye katolske Kirke, der i Oktober 1908 indviedes til den hellige Alban, og som nu udgør et saa smukt Led i det odenseanske Bybillede. I de forløbne fire Aartier har *Redemptoristerne* i Odense udfoldet et rigt apostolisk Virke over hele Fyen, saavel blandt de danske Katoliker som blandt den polske Landbefolkning, og har grundlagt flere nye Sogne rundt om paa Øen; de nitten Katoliker er i Aarenes Løb blevet mangedoblet, og det katolske Liv i Odense lover godt for Fremtiden i den gamle Bispe- og Klosterstad.

Liturgisk Kalender

Nov.:

19. S. 25. Søndag e. Pinse. — *Introitus, Graduale, Offertorium og Communio* som paa 23. Søndag (751), Resten som paa 6. Søndag e. Epiphani (97); 2. Sæt Bønner: St. Elisabeth af Thyringen (1160), 3. Sæt Bønner: St. Pontian ([5]), 4. Sæt Bønner: For Fred.*)
20. M. St. Felix af Valois (1161); 2. For Fred.*)
21. Ti. Jomfru Marias Ofring (1161); 2. For Fred.*)
22. O. St. Cæcilie (1162); 2. For Fred.*)
23. T. St. Clemens I (1163); 2. St. Felicitas (1164), 3. For Fred.*)
24. F. St. Johannes af Korset, Kirkelærer (1165) og ([41]); 2. St. Chrysogonus (1165), 3. For Fred.*)
25. L. St. Katharina af Alexandria (1166); 2. For Fred.*)
26. S. Sidste Søndag e. Pinse (755).

*) Bønnen for Fred.

Kirkebøn. Gud, fra hvem alle hellige Begæring, gode Beslutninger og retfærdige Gerninger stammer, giv dine Tjenere hin Fred, som Verden ikke kan give, saa at vi uhindret maa kunne lyde dine Bud, og, befriede for al Frygt for vore Fjender, under din Beskyttelse maa opleve rolige Tider. Ved vor Herre...

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annønceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalel. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Pater Lutz populariserer sig selv

A. J. Lutz O. P.: »Protestanter og Katolikker« (Olaf Norli, Oslo).

Hvis nogen hidtil har fundet, at denne Nordens bedste teologiske Forfatter bød dem en forkrævede Læsning, skal de være de første til at anskaffe Pater Lutz' nyeste lille Bog. Den er ikke blot populær, men direkte underholdende. For over en Menneskealder siden blev der herhjemme udgivet smaa apologetiske Bøger i Dialogform (f. Eks. af Jesuiten Pater Hammerstein). Jeg læste dem i min Konversionstid med stort Udbytte, selv om jeg jo nok hos Teatrets store Dramatikere havde fundet en lettere flydende Tankeudveksling. Det er denne Stil, Pater Lutz nu har genoplivet og med virkeligt Held.

En ung Pige, som tidligere var en skattet Søndagsskolelærerinde i sit protestantiske Sogn, og en ung Mand, der har været Kommunist, indtil et Besøg i Moskva kurerede ham, har begge fundet den katolske Kirke -- og hinanden. De aflægger et Besøg hos deres fælles protestantiske Sognepræst for at udmelde sig af Kirken, samme Aften er der Selskab hjemme hos den unge Pige, som forestiller sin Forlovede for Familien; senere møder de efter Rekvieemesse i St. Olav nogle fælles Bekendte, som ogsaa har været der; de kommer til et Foredrag, som en dansk Professor holder om Genforening i Troen og saaledes fortsættes Scenerne, indtil de begge optages i Kirken, og Bogen kan slutte: »Saa gik de hen til deres Pladser og Højmessens begyndte«.

Tvangfrit og naturligt følger Samtalerne sig, uden at være Foredrag sat i Replik. Der er ligefrem dramatisk Karakterisering, ikke blot af »Modstanderne«, men ogsaa af de konvertitivrige unge Mennesker, der svarer godt for sig, men alligevel ikke er fortegnede til teologiske Orakler.

Og samtidig med, at man paa denne tiltalende Maade præsenteres for hele den kære, kendte Garde af protestantiske Fordomme (nogle af dem er heldigvis blevet sjældnere her i Danmark), følger Pater Lutz smaa morsomme Træk ind, der gør Læsningen endnu mere underholdende. Et enkelt

maa jeg have Lov til at citere. Samtalen i Birgits Hjem er kommet ind paa de besynderlige katolske Ceremonier, og en af Gæsterne har overværet en Sjælemesse og undret sig over Katafalken. Birgit fortæller da: »For nogle Aar siden var der en højtidelig Rekvieemesse i St. Olav. Mange Diplomater og Stortingsmænd var til Stede. Da faldt der pludselig en Mursten ned midt paa Katafalken. Kirketaget var nemlig under Reparation. Folk fo'r sammen. Man troede sikkert, at det var et Bombeattentat, men en Politifuldmægtig, som var der, tabte ikke Fatningen. Vær ikke bange, sagde han, det hører med til deres Ceremonier.«

Af det alvorligere Indhold fristes man til mange Citater. Det er Bogsidens Plads imidlertid ikke til, men i Stedet vil jeg næste Uge foran i Bladet bringe et karakteristisk Uddrag som en hel Artikel.

Naar saa denne Bog har fordoblet Antallet af Pater Lutz' danske Læsere, vil det glæde dem at vide, at Pauluskredsen er i Færd med at oversætte to nye Bøger af samme Forfatter.

H. D. T. K.

K. F. U. M. i sin Friskhed

Vilh. Buch: »Fra Ungdommens Dage« (De Unges Forlag).

Pastor Buch fortæller om sine Aar som Dreng, Student og siden Sekretær, altsammen i K. F. U. M. Det var de gode gamle Tider med de store Navne og deres ufortrødne kristne Tillid til Ungdomsbevægelsen. Den største Glæde ved en saadan Mindebog, som nødvendigvis maa berøre meget, der ligger en katolsk Læser fjernt, er dels det friske Tag paa de unges Problemer (for mine Synders Skyld læser jeg p. t. som Anmelder diverse Romaner med det for danske Forfattere uopslidelige Pubertetsemne — ak, hvor væsensforskellige fra Pastor Buchs Klaring af unge Vanskeligheder) — dels Indtrykket af, at disse Mennesker tilsyneladende kun har mødt gode Venner og Medarbejdere i deres Gerning, eller i hvert Fald omgaaende har glemt alle andre. Det er god kristen Memoiremaner.

H. D. T. K.

Journalist med Brillen

Vincent Sheen: »I den ellefte Time« (Hirschsprung).

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Det værste, der kan ske en rigtig Journalist, er at tage hjem fra med Briller paa. Ved han i Forvejen præcis, hvordan han vil bedømme alt det, han kommer for at iagttage, er han ikke Rejsebilletten værd. Sheen er af denne Type, som fortjener sin Dagløn i et Propagandaministeriums Kontor, ikke paa Journalistens friske Udkigspost. Jeg hader at skulle sætte Plakat paa Folk, men naar Sheen er saa haabløs doktrinær, som han er, fuldstændig indfanget af et bestemt System Slagord, saa ved jeg ikke bedre end at definere ham som blegred »Antifascist«, De ved af dem fra før en vis Ikke-Angrebs-Traktat. Ved man det, kan man gætte sig til hele Bogen.

H. D. T. K.

Julekårtten 1939

Det store, smukke Julehæfte udkommer om faa Dage. Pauluskredsen har allerede modtaget saa mange Bestillinger, at man gør bedst i at skynde sig med at sikre sig de Eksemplarer, man vil bruge som Julegaver, og det man ikke selv vil undvære paa Julebordet. Katolske Foreninger bedes skrive til Pastor Ballin, Assens, og overtage et Antal til Salg blandt Medlemmerne med den sædvanlige lille, kærkomne Provision.

Kalenderen for 1940

er udkommet og faas paa Katolsk Ugeblads Ekspedition, Bredgade 64, Kbhvn. K. (Kl. 15—17), i Ka-

tolsk Boghandel, Stenosgade 3, Kbhvn. V. samt ved Kirkerne. Pris 40 Øre. Kalenderen tilsendes mod Indsendelse til Ekspeditionen af

50 Øre i Frimærker. Ligesom i tidligere Aar er den udarbejdet af Organist Kurt Thomsen og udgives af Ansgariusforeningen.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaten. I Anledning af 150 Aarsdagen for det amerikanske Hierarkis Oprettelse har den hellige Fader tilsendt de amerikanske Biskopper en Rundskrivelse paa flere Tusind Ord. Han nævner bl. a. den første Biskop John Caroll, der stod i Venskabsforhold til George Washington. Paven havde ved sit sidste Besøg i Amerika set det store sociale Arbejde og havde dengang lovet at være til Stede ved denne Lejlighed: »Jeg kommer nu og opfylder mit Løfte paa Æterbølgerne«. Han lykønsker dem til Amerikas store aandelige Frihed, og advarer dem mod det moralske Forfald, de skamløse Moder, Skilsmisserne, Familielivets Opløsning og Børnebegrænsningen. Paven minder dem om, at kun Troen paa Gud kan bevare mod alle disse Onder, og opfordrer den til at fortsætte med stadig større Iver i det katolske Lægapostolat, samt anbefaler Mariakongregationerne og de karitative Sammenslutninger.

Der er nu 115 Bispedømmer i U. S. A., fordelt i 19 Provinser, med 200 Seminarier. Eders katolske Skoleorganisation beundres over hele Verden, erklærede Paven.

Der vil i Washington blive afholdt store Fester midt i Maaned, sluttende med en højtidelig Pontifikalmesse, ved hvilken alle Biskopperne vil være tilstede.

Milano. Kardinal Schuster har udsendt et Hyrdebrev, hvori han især paapeger den katolske PresSES Mission: Den skal først og fremmest give Familien katolsk Inspiration. Den skal først præge Kirkens eget Liv og dernæst gøre sig gældende i Kirkens udadvendte Liv. Kirken har vel aldrig været udsat for saa mange Angreb som nu; det er Pressens Opgave at forsvare den.

Madrid. 3000 spanske Børn, der

under Borgerkrigen var internerede i England, vender nu hjem til deres Land.

Den spanske Kirkes Primas beder om Hjælp for at kunne opbygge de mange ødelagte Kirker og forsyne dem med det nødvendige: alt bliver med Glæde modtaget, ogsaa brugte Paramenter.

Turin. En af de paa Kristi Kongefest viede Negerbiskopper holdt i Fredags Ordination. Han ved nogle hvide Teologistuderende, der er bestemte til hans Missionsomraade, og mange blev grebet ved det sjældne Syn: en sort Biskop, der vier hvide Missionærer.

Rom. Den 8. Dec., Marias ubesmittede Undfangelses Fest, vil Paven tage til Maria Maggiore Basilikaen for der at fejre en højtidelig Pontifikalmesse ved det Alter, hvor Han for 40 Aar siden læste sin første hellige Messe.

Paris. I mange Sogne uden Præster leder nu katolske Lægmand Bønnemøder, og man har endog udgivet en særlig Messebog for Folk uden Præst. Det katolske Blad »La Croix« meddeler, at der nu er indsamlet over 1½ Million Frs. til Rejsealtre til de indkaldte Præster.

Den ideelle Festmiddag
for enhver Smag,
i alle Prislag

Gratis smukt Service medfølger.
Ring! vi kan da tale om det.

MAJESTIC
Diner Transportable C. 7116

VIGGO LARSEN

mangeaargig Kokkenchef i d' Angleterre
Leverandør til de katolske Institutioner

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

For Privatsamler

Sjældent Maleri af berømt, gammel, dansk Maler, katolsk Motiv m. mange Figurer, til Salg. Billedet er belaaent (kgl. Ass.) m. Kr. 3000. Laanebeviset sælges billigt. **Billet, mrk. 574** modtager Annonceekspeditionen, Klosterstræde 23, København K.

Trofasthed

For mange, mange Aar siden kyssede en ung Bjergmand i Falun sin smukke unge Kæreste og sagde: »Paa St. Lucias Dag bliver vi to Mand og Kone.«

»Og Fred og Kærlighed skal bo i vort Hjem,« smilede den unge Pige.

Men da Sognepræsten for anden Gang havde sagt i Kirken: »Hvis nogen kan paavise en Hindring for, at disse Personer kommer sammen i Ægteskab...« — da meldte Døden sig. To Dage efter bankede den unge Mand som sædvanlig paa sin Kærestes Vindue og raabte Godmorgen, da han gik til Gruben i sin sorte Bjergmandsdragt; men om Aftenen bankede han ikke paa. Han kom aldrig tilbage fra Gruben; og det sorte Halstørklæde med den røde Kant, som hun den Dag havde sømmet til ham, lagde hun til Side. Hun græd bitterligt over ham; og selv om Tiden tørrede Taarerne, glemte hun ham aldrig.

Imidlertid blev Lissabon ødelagt af et Jordskælv; Syvaarskrigen holdt op, Kejser Frans den Første døde, Jesuiterordenen blev ophævet, Polen blev delt, Kejserinde Maria Theresia døde, og Struensee blev henret-

tet. Amerika blev frit, og Frankrig og Spanien forsøgte forgæves at erobre Gibraltar. Tyrkerne omringede General Stein i Ungarn, den svenske Konge erobrede Russisk-Finland, og den franske Revolution brød løs. Napoleon indtog store Dele af Europa, Englænderne bombarderede København; og alt imens saaede og høstede Bønderne, Møllerne malede, og Smedene hamrede, og Bjergmændene huggede Metal løs i deres Gruber.

Da nu Bjergmændene i Falun omkring St. Hans i Aaret 1809 vilde hugge en Forbindelsesgang mellem to Skakter, gravede de Liget af en ung Mand frem. Det var gennemtrængt af Jernvitriol, men var ellers saa fuldstændig velbevaret, at man godt kunde tro, han var død for faa Timer siden.

Han blev bragt op, — men ingen lod til at kende ham. Far og Mor, Slægtninge og Venner var døde, og ingen huskede hans Ansigt eller mindedes nogen, der var forsvundet under sit Arbejde. Da traadte en gammel, graa og sammensunken Kvinde, støttet til en Krykkestok, hen til den døde. Det var hende, som var trolovet med den unge

Mand, der en Morgen kort før Brylluppet gik til sit Arbejde og aldrig vendte tilbage. Hun genkendte den døde som sin Brudgom og sank sammen ved Baaren — mere glad end bedrøvet. Da hun kunde tale, sagde hun: »Det er min Trolovede, som jeg har sørget over i halvtredsindstyve Aar. Otte Dage før vort Bryllup gik han ned under Jorden og kom ikke igen. Nu lader Gud mig se ham endnu en Gang, før jeg dør.«

Alle de omkringstaende var dybt rørt, mens de saa paa den gamle Kvinde, saa svag og falmet, og hendes Brudgom, som laa der i al sin Skønhed og Ungdom.

Endelig bad hun Bjergmændene bære ham ind i hendes lille Stue, der jo var den eneste, han havde noget Krav paa, og som havde Ret til ham, indtil hans Grav kunde blive gravet paa Kirkegaarden.

Næste Dag, da Mændene kom for at bære ham til Graven, aabnede hun et lille Skrin og tog det sorte Silketørklæde med de røde Kanter frem; det lagde hun om hans Hals, og saa fulgte hun ham i sin Søndagsdragt, som om hun gik til sit Bryllup. Da han blev lagt i Graven, sagde hun højt: »Sov nu sødt i den kolde Brudeseng, een Dag eller ti Dage, og lad ikke Tiden falde dig lang. Jeg har endnu en Smule at gøre, men jeg kommer snart, og snart bliver det Dag. Hvad Jorden en Gang har givet tilbage, vil den ikke beholde.«

Saa gik hun, men vendte sig og saa tilbage til Graven.

(Efter Alphons Maria Rathgeber: »Mädchenglück und Frauenehre« ved T. Fd.).

AARHUS

De faar en smuk

Krans til 2 Kr.

Palmedekoration fra 2,50 Kr.

Ratche, overfor Kirken, Tlf. 1668, Ryeg. 27

Afskrivning, Dublikering

Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition
Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd.

BUCHTRUPS Annonce-Bureau

Telefon 1166

Kødcentralen, Ryegade 31

(lige overfor Kirken)

J. Sørensen . Telefon 4387

Kød, Paalæg, Delikatesser
Absolut Garanti for bedste Kvalitet

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

Retrætedagene i Ordrup

Nu paa Søndag d. 19. ds. er der Retrætedag for Damer. Leder er Pater Bender S. J.

Næste Søndag, d. 26. ds., samles mandlige Medlemmer af Mariakongregationerne til Retrætedag under Ledelse af Pater Groteclaes S. J.

Tilmeldelse sker til Liobasøstrene, Kollegievej 4, Charl. Tlf. Ordrup 3404. For Opholdet erlægges Kr. 2,50.

Vor Tid mentalundersøgt

Dr. Olof Kinberg, Professor i Rets-Psykiatri ved Stockholms Universitet, har i en Artikel i Sommer (før Krigen) i det meget ansete engelske Tidsskrift Hibbert Journal (37, 513; 1939) stillet Tidens Horoskop.

Skønt det bliver stadig klarere, at Krigen er ganske uanvendelig til at løse Tidens sociale Problemer, — for Lægemedlet er værre end selve Sygdommen — gives der dog store Lande, som søger at opflaske Børnene med Beundring for Krigen og gøre alt, hvad de kan, for at fremstille den som den mest glørværdige Opvisning af national Storhed, medens andre Lande gør sig enhver tænkelig Anstrengelse for at undgå Krig, skønt de er nødt til at bygge enorme Krigsrustninger op igen.

Dernæst drøfter Prof. K. nogle psykologiske Faktorer, som kan hjælpe til at forklare dette Paradoxs.

Han peger paa, at for at kunne forme den offentlige Mening maa Magthaveren forvandle de private Borgere til det, man i Psykologien kalder »en Masse«, og i længere Tid holde dem i denne Tilstand. Massen adlyder andre psykologiske Love end Enkelt-Mennesket. Massebearbejdelsen benytter sig nu

af Pressen og Radio, som er i Regeringens Hænder; samtidig skabes der et Bolværk imod enhver Kritik, og enhver afvigende Mening bliver skaanselsløst forfulgt og tilintetgjort.

Dernæst paapeger Prof. K. Ligheden mellem denne »nationale Masse« og den sindssyge (paranoide) Personlighed; denne karakteriseres jo ved sin Pirrelighed, Egoisme, Stridslust, Mangel paa Evne til at dømme upartisk i sine egne Sager, og en Indbildskhed og Anmasselse, som undertiden overskrider Grænsen til Storhedsvanvid. Samtidig antager Massen overfor Lederen, hvor ringe og uanselig end dennes Fortid har været, en Holdning af slavisk Underkastelse, som indeholder en stærk Dosis af mystisk Sværneri. En stadig Vekselvirkning finder Sted mellem den nationale Masse, hvis Lidenskaber holdes oppe paa Kogepunktet — og Lederen, som fra Starten selv har røbet abnorme sjælelige Anlæg af paranoid Karakter.

Saadanne folkepsykologiske Tilstande er der ifølge Prof. K. Eksempler paa lige fra den franske Revolution og ned til vore Dages Revolutioner.

J. Wolfisberg.

eventuel Hjælp for en eller anden Far og Mor have Lov til at fremhæve et Par Bøger, som har været og stadig er mig til megen Gavn og Glæde:

En Bog med smukke Fortællinger, som Børnene elsker at høre, er Selma Lagerlöfs »Kristuslegender«, der f. Eks. egner sig glimrende til Aften-Højtlesning for Børn fra 3—4 Aar og opefter.

Har man lidt Kendskab til Svensk og er i Stand til ved Højtlesning i Farten at oversætte til Dansk, er den svenske Bog »De syv Sakramenter« aldeles fortrinlig Apologetik for barnlig Fatteevne, især glimrende for Børn (fra 8—10 Aar opefter), som for det meste er omgivet af protestantiske Børn og Voksne. Denne Bog, som en katolsk Dame henledte min Opmærksomhed paa, hvad jeg er hende taknemmelig for, gengiver i smaa Kapitler Samtaler mellem en protestantisk og en katolsk Skolepige, hvor den katolske Part forsvarer og forklarer sin Tro for sin Veninde.

Endelig maa jeg nævne »Korte Betragtninger« af Fru V. de Navacelle (oversat til Norsk), i hvilken findes en lille kort Betragtning for hver Dag i Aaret, afpasset efter Kirkens Fester og Evangelierne og derfor i Trit med den liturgiske Bevægelse, og hvori — for at bruge Forfatterindens egne Ord i Forordet, »barnlige Tanker findes Side om Side med alvorlige«. Den egner sig udmærket som Grundlag for religiøs Tankeudveksling med lidt større Børn, f. Eks. som Supplement til den daglige Gennemgang af Katekismuslektionen eller i Tilslutning til Morgen- eller Aftenbønnen.

Disse Bøger synes jeg er værdifulde Hjælpere for en katolsk Opdrager, de har i hvert Fald været det for mig — al den Stund vi endnu ikke har den med Forventning imødesete Oversættelse af »Den religiøse Moderskole«.

Med Tak for Optagelsen og de bedste Ønsker for Bladets stadige Fremgang.

Mor til 2 Drengene.

Breve fra Læserne

Gudstjenestelisten

Maa der ikke i Bladet komme regelmæssige og fyldige Oplysninger om Gudstjenestetiderne? I Ugen med Alle Helgens og Alle Sjæles Dag kan det være meget svært at komme til Messe. Mange maa besøge en Kirke nær deres Arbejdsplads i Stedet for den, de gaar i om Søndagen, derfor har de ikke kunnet høre Meddelelser eller se Opslag, og netop i disse Dage er Ordningen af Gudstjenesterne jo ganske anderledes end ellers. (I Dagspressen staar der heller ingen Meddelelser; men det er maaske en Fordel, da de tidligere altid var forkerte.)

F.

Svar: Vi er gaaet over til kun at anføre de Gudstjenestetider, hvorom der gives os Meddelelse. Forhen anførte man Tidspunkterne fra tidligere Aar i Tillid til, at eventuelle Ændringer vilde blive meddelt rettidigt. Dette skete ikke altid, og ofte gik Læserne derfor Glip af en Messe, naar de rettede sig efter vor Liste. Men vi vil med største Fornøjelse bringe enhver gudstjenstlig Meddelelse, som tilsendes os, ogsaa fra Provinsens Menigheder.

Red.

Læsning for Børn

I Tilslutning til Artiklen om Børns Læsning vil jeg gerne til

Ansgarius-Bonifatius-Foreningen

foretager Uddeling af Understøttelse til Vikariatets Missionsstationer medio December. Ansøgninger fra d'Herrer Sognepræster bedes indsendt til undertegnede inden 1. December.

København K., Bredgade 64, den 10. November 1939.

Ph. v. d. Kettenburg,
Sognepræst ved St. Ansgar,
Fmd. f. Ansgarius-Bonif. Foren.

Brev fra Propagandakollegiet

Bispekonsekrationen i Peterskirken

Skønt Konsekrationen af de 12 Missionsbiskopper i Peterskirken ikke var en Højmesse, saa var den dog mere gribende og storslaet end mange andre, for sjældent har Kirken vist sin Universalitet og sit uforgængelige Liv saa haandgribeligt. De store Fanfarer lød ikke — stille, næsten overraskende skred Processionen fra Sakramentskapellet ind i Kirken, men da Paven — il Papa — kom paa en Bærestol, forsvandt Tavsheden for Begejstringens Larm. — Ingen bliver hyldet saa spontant og hjerteligt som Paven. Inspirerende var det ogsaa at se de 12 »Consecrandi« i Processionen — de ranke, værdige Europæere, de hjertelige, ligefremme Amerikanere, den skæveøjede Kineser, den brune, mystiske Inder, og saa Afrikas sorte Sønner — de to første: en fra Uganda og en fra Madagaskar.

Ceremonierne tager deres Begyndelse — Eksamination af Kandidaterne (Consecrandi), Messens Begyndelse, og saa Bønnen før Konsekrationen — Alle Helgens Litaniet — alle tilstedeværende baade unge og gamle stemmer i: Kyrie eleison: Herre, forbarm dig over os; Christe eleison ... hele Kirken baade her og hisset forener sig i Bøn ... »Omnes Sancti et Sanctae Dei, intercedite pro nobis ... om Guds Naade ... Ab omni peccato libera nos Domine ... og Velsignelse over de udvalgte ... Ut hos praesentes Electos benedicere et sanctificare et consecrare digneris: Te rogamus, audi nos ... I Sandhed en gribende Bøn for de tolv, som ligger udstrakt i ydmyg Bøn paa Altertrinene. Derpaa følger selve Konsekrationen med Haandspaalæggelse for hver enkelt ... Accipe Spiritum Sanctum ... ganske som

i Apostlenes Dage, for det er jo netop den apostoliske Succession, vi ser. Senere frembærer Missionskollegiets (De Propaganda Fide) Klerke de nye Bispers traditionelle Gaver: Lys, Brød, Vin og Vand — igen et betagende Skue, for alle Jordens Racer og Folk er repræsenterede i Processionen: gule, sorte, brune og hvide.

Ved Messens Slutning har vi Bispernes Intronisering med Pavens Tale om, at deres Opgave er at udbrede Kristi evige og altomfattende Kongerige, Sandhedens og Livets Rige, Hellighedens og Naadens Rige, Retfærdighedens, Kærlighedens og Fredens Rige, som er det eneste sande Grundlag for socialt og privat Liv; ja, dette er den katolske Kirkes uforandrede og uforanderlige Budskab til Alverdens Nationer og Tider trods Civilisationers og Kulturers Omskiftelser...

Derpaa fulgte Te Deum, Bispernes første officielle Hyldest, et gribende Skue, for alle sad de paa Række foran Altret: samme Stav, samme Ornat, samme Værdighed og samme Tro, som de bringer ud i Alverden, hvor de hører hjemme. En egen Stilhed faldt over hele Forsamlingen, og selv Hollands køligt ligevægtige, kalvinistiske Konsul var synligt grebet af Situationens Majestæt. I en lang Række gik Bisperne rundt om St. Peters Grav og lyste deres første Velsignelse over Menigheden — især vakte de sorte Opsigt og ikke uden Grund, for de er jo den sorte Races første, og hvad deres Konsekration vil have af Følger er vanskeligt at overse, da de vil kunne overvinde Racemodsætningerne bedre end nogen anden.

Omsider er Ceremonierne ovre, og

efter at have besøgt Apostlens Grav sammen med de nye Biskopper, lyser Paven den apostoliske Velsignelse over Menigheden fra Højaltret og trækker sig saa tilbage under Romernes stormende Hyldest.
W. Vick.

Hedninge-Missions-Aften

paa Skt. Knuds Skole

Søndag d. 19. November vil St. Knuds skoles mindre Elever til Fordel for Jesu Barndoms Forening og Hedningsmissionen opføre et Eventyr-Syngespil. Stykket, som er paa 4 Akter, hedder »Guldblommerne«. Efter Forestillingen vil der være Lejlighed til at yde et lille Bidrag til det nævnte Formaal.

Generalprøve Fredag den 17. November Kl. 19,15 (Adgang 50 Øre).

Søndag den 19. November Kl. 19,15 (Adgang 1 Kr.) Adgang for Børn til begge Forestillinger, 25 Øre.

Academicum catholicum

Onsdag d. 8. ds. talte Pastor Jacob Hjorth om »Skriftemaalet«. Det var hverken en historisk, liturgisk eller apologetisk Redegørelse, men en Fremstilling af Skriftemaalet i det daglige religiøse Liv, delt i 2 Punkter: Hvad skal 1) Skriftebarnet og 2) Skriftefaderen give? Med flittig Anførelse af codex juris canonici blev vi belært om Andagtskriftemaalets Nytte og Skriftefaderens Pligt til ikke blot at være Dommeren, men ogsaa Lægen, der ved kloge Spørgsmaal skal komme i Kontakt med Skriftebarnet og derved hjælpe hver enkelt i det aandelige Liv. Den lange Spørge»time«, der varede til over Midnat, og de ca. 30 tilstedeværende viste den store Interesse for Emnet.
I. M. H.

SØNDERBORG	KOLDING	
H. Hoffmeister BAGERI OG CONDITORI Telefon 233 Leverandør til de katolske Institutioner	C. WENDT 1. Kl.s Kolonial-, Urtekram- & Delikatesseforretning Specialitet: Kaffe Leverandør til Sct. Hedvig Sostrenes Hospital Adelgade 15, Telefon 57	
ROSKILDE	G. Rasmussen BAGERI OG KONDITORI 1. Kl.s Varer Tøndergade 44 Telefon 259 Lev. til Sct. Hedvig Klinik	V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer Hj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698
PRIMA KOLONIALVARER bedst hos Herman Johansen, St. Olsgaard, Tlf. 591	Støt Frank Andersens Fond Giro Konto 1087	

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

»Svar ...!«

»Du!«

Nu gælder det blot om at være fast og bestemt, tænkte Dr. Klinger. Jeg er virkelig nødt til at tvinge Drengen. Og senere hen i Livet vil han takke mig derfor. Men ærgerligt var det dog! — »Naa, dog — og jeg siger ganske bestemt: Du kan, saa meget du lyster, forskanse dig bag dette jesuitiske Hjernespind — men jeg befaler dig at rejse til Chicago — og du har at lystre ...!«

Skælvende af Ophidselse sprang Walther op, og fortvivlet udrød han: »Far — mit Kald angaar kun mig selv: Paa det Omraade kan du ikke befale over mig!«

Et Øjeblik herskede en trykknede Stilhed. Bestyrtet stirrede Dr. Klinger paa sin Søn. Saa vidt var det altsaa allerede kommet! Men, vent min Ven, du skal komme til at bøde for din Frækhed! Han gik langsomt hen mod Walther og saa skarpt paa ham: »Naa, saa jeg har ikke Ret til at befale over dig! — Men nu skal jeg sige dig noget. Enten rejser du til Chicago — eller ogsaa ...« — Forskrækket over sine egne Ord holdt han inde. Nej, et saadant Ultimatum kunde han dog ikke stille ham!

Walther fo'r sammen. Han følte et Stik i Hjertet ved Faderens Ord. Havde Faderen fuldendt Sætningen, vilde han maaske ikke have følt det paa denne Maade. Men denne pludselige Afbrydelse, Faderen var selv blevet forskrækket over det, han vilde sige ... Nu var alt forbi. — Nu kunde han gaa sin Vej — han havde ingen Fader mere! Han havde forstødt ham!

Et Øjeblik stirrede Walther stift frem for sig. Hans Ansigt, som før havde været rødt af Ophidselse, var nu ligblegt. Saa vendte han sig pludselig om mod Faderen, og i sin store Fortvivlelse slyngede han sin frygtelige Anklage ud: »Gaa blot videre, Far! — Jeg ved, hvad du vilde sige! — Du foretrak Millionerne frem for din egen Søn!«

Nu kunde Walther ikke beherske sig mere. Grædende sank han sammen og skjulte Ansigtet i sine Hænder ...

Hans Fader havde forstødt ham!

Rystet stod Dr. Klinger ved Bordet og stirrede fuldstændig lamslaaet paa sin Søn. Min Gud, saadan mente jeg det jo ikke. Jeg vilde blot pille de Griller ud af Drengen, som en eller anden havde sat ham i Hovedet, jeg vilde blot være fast og bestemt for at bryde hans barnlige Trods. Og i Stedet for har jeg saaret ham i hans inderste Sjæl ...

Nu kunde han indse, hvor Fejlen laa. Han betragtede stadig Walther som et umyndigt Barn. Men denne fortvivlede, hulkende Dreng var ikke længer noget Barn. Det var intet Hjernespind, Walther kæmpede for. — Nej, han kæmpede for et Ideal! — Og dette Ideal havde hans egen Fader prøvet paa at faa ham til at svigte ...

Tavs forlod Dr. Klinger Stuen og gik ind i sit Arbejdsværelse. — Et Øjeblik efter kom han tilbage. Walther sad endnu paa samme Sted, men der var faldet lidt mere Ro over ham. Da Faderen traadte ind, rejste han sig og gik ham imøde ...

»Far, tilgiv mig, hvad jeg sagde før, jeg ved, at du mener mig det godt — men — Far — jeg kan ikke adlyde dig, hvor gerne jeg end vilde ...!«

Kærligt trykkede Dr. Klinger sin Søn ind til sig. »Vær blot rolig, Walther, vi vil ikke spille flere Ord paa den Sag — jeg har allerede telegraferet til Mr. Davis, at du ikke kommer tilbage til Chicago ...«

Tredive Aar var forløbet, siden Walther foretog sin Rejse rundt om Jordan. I Udkanten af Wien ragede en Skyskraber højt mod Himlen. Her havde den store katolske Pressecentral til Huse. Fem Dagblade, otte Tidsskrifter og tre

illustrerede Ugeblade spredtes herfra ud over det ganske Land. — Elleve Hundrede Funktionærer og tyve Redaktører stod i den mægtige katolske Presses Tjeneste, og fem Hundrede Journalister virkede, spredt over hele Jordkloden, for disse Blade. I Spidsen for hele denne Stab arbejdede med utrættelig Iver Skaberen og Organisatoren af den katolske Presse i Mitteleuropas forenede Stater: Generaldirektør Dr. Walther Klinger.

*

Det var Juleaften! — Klokken var ca. to, da et Automobil kørte frem foran Skyskraberens Kæmpeportal. En velklædt Herre sprang ud af Vognen og skyndte sig op ad Trappen. Da han kom ind i Hallen, spurgte han Portneren, om han traf Generaldirektør, Dr. Walther Klinger.

Elskværdigt viste Manden ham hen til en af de ti Elevatorer, som førte op gennem Bygningen. Han trykkede paa en Knap ...

Tolvte Etage! —

Fra Elevatoren traadte den fremmede ud i et smagfuldt udstyret Lokale, hvorfra Døre førte ind til de forskellige Kontorer: Redaktionen, Telefoncentralen, Fjernskrivecentralen og Oplysningskontoret. Paa den sidste Dør stod Generaldirektør Dr. Klinger's Privatkontor.

Gæsten stod et Øjeblik tøvende. Saa aabnede han Døren og traadte ind. Han skyndte sig gennem det tæppebelagte Forkontor hen til en anden Dør og bankede paa. — »Kom ind!«

Generaldirektøren sad ved et stort Skrivebord. Han hævdede Hovedet lidt, og to energiske Øjne saa venligt og forskende paa den fremmede, som efter en kort Hilsen blev staaende tavs henne ved Døren.

Dr. Klinger rejste sig. Han kendte ikke denne Herre. Maaske havde han engang før set hans Ansigt, men han saa jo mellem Aar og Dag saa mange Mennesker, at det var umuligt at huske dem alle ...

(Stultes næste Uge)

VEJLE	
<p>VEJLE NY Mineralvandsfabrik P. C. NIELSEN Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>^A/_S Vejle Mælkekompani Fineste Mejeriprodukter Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital</p>
<p>HORSENS Manufaktur . Trikotage . Udstyr A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner</p>	<p>C. V. Berg Blikkenslagermester aut. Gas og Vandmester Langelinie 53, Telf. 131, 1637 Arbejdet ved den katolske Skole</p>
<p>Vejle Trælast & Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Arbejdet ved den katolske Skole</p>	

„Unio“ besøger Simeon Søjlehelgen

I Oktober Maaned bød »Unio« paa stor Filmsaften, som med sit afvekslende Program blev Succes. Størst Jubel vakte en 25 Aar gammel Film: »Straffefangen Chaplin«. Man fik et glimrende Indtryk af Filmsteknikens Fremskridt siden da. Hr. *Helge Urban Bendix*, som viste Filmene og holdt det efterfølgende Grammofon-Causeri, som desværre paa Grund af Tiden maatte afkortes, viste sig som en ganske uundværlig Kraft i Foreningen. Efter Kaffebordet talte Pater *Wolfisberg S. J.* om, hvad der var opnaaet af Resultater ved Retrætebevægelsen i de forskellige Lande. Foredraget sluttede med en Opfordring til alle om at melde sig til de forskellige Retrætedage i Efteraarets Løb, en Opfordring som blev fulgt af en stor Del af Forsamlingen.

Lørdag den 4. November havde »Unio« den Glæde for første Gang at kunne byde Pastor *Schindler* velkommen i Foreningen. Emnet for Pastor Schindlers Foredrag: »Paa oldkirkelig Opdagelsesrejse«, interesserede de tilstedeværende i højeste Grad. Det var en Nydelse at følge Foredragsholderens Rejse gennem Ægypten, Palæstina, Syrien og Lilleasien. Gamle Skikkelser fra Oldkirken stod lyslevende for ens Øjne. Vi stod ved Ruinerne af den Kirke, som engang hvælvende sig over Soldaten Mennas Grav, et berømt Valfartssted i Oldkirken; vi stod ved Foden af den Søjle i Syrien, hvorfra Stylisten Simeon belærte baade Kejseren og de hedske Arabere. Vi fik desuden et glimrende Indtryk af Rejselivets Besværligheder i hine uciviliserede Egne, hvor Minderne vidner om kristen Kultur i Oldkirken. Vi haaber, at det ikke varer alt for længe, inden Pastor Schindler atter staar paa Talerstolen i »Unio«.

Efter Kaffen læste Pastor *Kjeld Geertz-Hansen* under stor Opmærksomhed »De 5 vilde Svaner« af Hans Hartvig Seedorf Pedersen. Aftenen sluttede med Dans, og Mødets synlige Resultat var en Del nye Medlemmer.

Angaaende »Unio«s næste Møde henvises til »Møder i København«.

Slut op om

D. K. K. F.

Medlemsmøde i Vesterhus Mandag d. 20. Nov. Kl. 20 præc. Alle tilsluttede Foreningers Medlemmer indbydes. Hs. Excellence Biskoppen har lovet at komme til Stede. Kaffebord à 65 Øre.

Sangbogen bedes medbragt.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag d. 19. Nov.: Gudstjeneste som sædvanlig.

Onsdag d. 22. Kl. 20: Mændenes Kongr., efter Mødet Samvær i Sangsalen.

Samme Aften: Symøde f. unge Piger.

Torsdag d. 23. Kl. 20,15: Stanislauskongr. (i Sangsalen).

Fredag d. 24. Kl. 20: Studiekreds f. Damer.

Aarhus Opland

Odder:

Søndag d. 19. Nov.:

Kl. 9,15: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Pindstrup:

Søndag d. 19. Nov.:

Kl. 9: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Kl. 14: Undervisning.

Kl. 15: Andagt.

Til Een-Dags-Retræte

Den første Een-Dags-Retræte i Aarhus for Damer blev holdt i Søndags paa St. Josefs Hospital og havde samlet hele 40 Deltagere. Under Pater Coenens Ledelse blev der en udbytterig Dag ud af det, baade for de retrætevante og for de mange, som for første Gang blev stillet overfor det usædvanlige Krav om Tavshed 12 Timer i Træk. Der var bagefter Enighed om, at det ikke er nær saa slemt at tie stille, som man tror. Næste Gang der bliver tilbudt en saa god Chance for at hæve sig ud af de smaa daglige Bekymringer for en Dag og samle sig om vigtigere Ting, kommer der uden Tvivl mindst 50. Søstre sørgede for Forplejningen og var meget omsorgsfulde Værtinder, som havde væsentlig Andel i det gode Udfald.

Retrætedagen for de unge Mænd

er Søndag den 26. ds.

Den begynder Kl. 7½ i Hospitalets Kapel. Dagsorden tilsendes. Retræten slutter Kl. 19.

Efter at de unge Pigers Retrætedag har haft saa stor Tilslutning og et saa glimrende Forløb, er det nu paa Tide, at de unge Mænd melder sig. Tilmeldelse sker hos Præsterne og hos Kongregationens Bestyrelse.

Husk: der er Plads til 40!

Glem ikke Elisabethkollen i Dag,

Søndag den 19. November!

Trørød

Søndag d. 19. Nov. Kl. 9, Messe med Prædiken.

Amager

I Søndags afholdtes en stor, vellykket Fest paa Skolen for gamle og nuværende Elever. Bl. a. opførtes »Dr. Alviden«, et aktuelt Spil af Pater Pichler, oversat af Karen Plovgaard.

Lyngby

Aarsfesten for Kapellets Indvielse blev en stor Dag for Lyngby Menighed. Vi fortæller i næste Uge nærmere om den vellykkede Fest.

Nykøbing F.

Slumretæppet blev vundet paa Nr. 567 og kan inden 1. December afhentes hos Hr. Alexander Koch, Engtoftevej 8, 3. t. h., Kbhvn. V.

Elisabethforeningen

lader læse en Messe i Sakramentskirken Fredag d. 24. Nov. Kl. 8 for afdøde Medlemmer.

Møder i København

»Stella Matutina«. Sønd. 19. Nov. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

Academicum Catholicum. Onsd. 22. Nov. Kl. 20. Pastor *H. Roos S. J.*: »Rom og l'Action Française«.

»Maria Rosenkransdronning«. Sønd. 19. Nov. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

Brønshøj Menighed. Sønd. 19. Nov. Kl. 8, Ungdommens Fælleskommunion. Tirsd. 21. Nov. Kl. 20, Knud Lavards Broderskab. Kort Andagt i Kirken. Derefter i Foredragssalen: Diskussion om *Børneopdragelse*. Torsd. 23. Nov. Kl. 20, Foredrag i Kirken: *Den katolske Kirkes Ufejlbarehed*.

Fidelitas. Onsd. 22. Nov. Kl. 20, Møde i Salen, Østerbrogade 7 D.

»Apostlenes Dronning«. Mand. 20. Nov. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 23. Nov. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 20. Nov. Kl. 20, Alm. Møde.

»Unio«. Lørd. 18. Nov. Kl. 20½ præc. i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16, Frk. *Lilyowitz*: »Slumarbejde og Emigrantarbejde«. Efter Kaffebordet Optræden af Tryllekunstner. Sønd. 19. Nov. Travetur (se forrige Nr. af Bladet). Lørd. 2. Dec. Pøsegilde og Andespil (nærmere i næste Nummer).

Katolsk Ungdoms Klub: Lørd. d. 25. ds., »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Aftenens Emne: »Messeofret« (Alterets Sakramente). Indledere: Frk. *Maria Seitzberg* og Hr. *Bjørn Elling*. Bagefter selskabeligt Samvær, Underholdning samt »de 2 Minutter«.

»Det gode Raads Moder«. Tirsd. 21. Nov. Kl. 19½, Møde i St. Ans-gar.

Katolsk Ugeblad

87. Aarg.

26. November 1939

Nr. 26

Det skal nok passe -

Under den spanske Borgerkrig blev der i Blade og Tidsskrifter hele Verden over fremført en Serie Anklager mod den katolske Kirke i Spanien. Hvad enten man aabnede en amerikansk Avis, et fornemt engelsk Tidsskrift eller det hjemlige Arbejderblad, eller man læste en Kronik af Fru Ellen Hørup i »Politiken«, saa mødte man den samme Liste over Anklagepunkter. Nogle af Punkterne var holdt mere ubestemt, men især om den spanske Kirkes Rigdomme var der altid detaljerede Oplysninger, som altsaa gik igen i Avis efter Avis, Journalistbog efter Journalistbog. Det blev gentaget saa uophørligt, og der stod saa nydelige, ansete Navne under Artiklerne, at det »da vist maatte passe«. Mon bare een blandt hundrede Læsere havde Dristighed til at tvivle?

Jo, der var en Professor i Liverpool. Han hedder Allison Peers, og hans Fag er spansk Litteratur. Han kunde ikke faa de gentagne Paastande til at rime sammen med, hvad han selv kendte til Spanien. Som Videnskabsmand tog han nu fat fra en Ende af. Han begrænsede sin Undersøgelse til en enkelt af Paastandene, som gik ud paa, at Jesuiterne i Spanien ejede Halvdelen af Nationalformuen, da »Folkefronten« kom til. I Stedet for rask at stemple det som Løgn, forsynede han sig med Brevpapir og Frimærker og gav sig til at skrive Breve. Hver Gang Paastanden dukkede op i en Bog, en Pjece eller en Avis-

artikel, skrev han et høfligt Brev til Forfatteren og bad om at faa dennes Kilder opgivet, da han var videnskabeligt interesseret i det omtalte Forhold.

Det blev en omfattende Korrespondance. Men med forstemmende Ensartethed kom Svarene. Hvis ikke de nøjedes med at henvise til, at »det er jo noget, som alle ved«, saa citerede de hinanden i Ring, eller de var i faa Tilfælde i Stand til at citere en Udlænding — som paa Forespørgsel citerede tilbage over Kanalen.

Da det nu stod Professor Allison Peers klart, at samtlige ansete Navne fuldkomment i Blinde kolportererede et Rygte, som ikke en eneste af dem et Sekund havde tænkt sig at maatte verificere, tog han fat fra en ny Ende. Ved at studere de historiske Forhold konstaterede han, at der virkelig var en Gang, nemlig forud for Napoleonskrigene, hvor ganske vist ikke Jesuiterne, men den samlede spanske Kirke ejede ikke Halvdelen, men noget henimod Halvdelen af den spanske Nationalformue. Dette var Rygtets eneste mulige Grundlag, men saa havde det jo ogsaa haft rigelig Tid til at blive udpyntet, alt mens iøvrigt Konfiskation efter Konfiskation gennem det 19. Aarhundrede havde formindsket Kirkens Rigdomme til en ussel Brøkdæl.

*

Saadan har det sig med Sladdereren i den store Stil. Selv om

man skulde tro, at det trykte Ord manede til Forsigtighed, især naar man skal sætte sit pæne, velanskrevne Navn nedeunder — saa er den menneskelige Lyst til at tale ilde om sin Næste saa kriblende og paatrængende, at man glemmer al Omtanke, al nødvendig »Kildekritik«. Har De hørt?

Hvordan maa det saa ikke forholde sig med Sladdereren i den lille Stil, mundtlig fra Mand til Mand og ikke helt sjældent fra Kvinde til Kvinde. Sladderens glade lille Bakterie, der smitter fra Mund til Øre, kan forgifte en hel Befolkning, til Trods for, at den kan slaas ihjel af en ubetydelig Dosis kritisk Sans og indkapsler sig og bliver ufarlig, bare man lidt brutalt stiller et Spørgsmaal om, hvor den egentlig er kommet fra.

Selvfølge slipper vi aldrig for Sladder. Men hvis vi fulgte Professor Peers Eksempel, vilde vi blive skaanet for meget. Da jeg selv for nylig fik en lille Datter i en af vore katolske Skoler, var der hveranden Dag en venlig Sjæl, som fortalte min Kone eller mig, at desværre var den Skole jo ikke saa god. Det var saa trist, saa trist, men saadan var det nu engang. Vi gav os til at efterspore Kilderne til denne sørgelige Nyhed — og jeg kan forsikre, at det virkede beroligende.

Nysgerrighed angaaende Sladderens Kilder er den bedste Luftfornyer, ogsaa i Selskabslivet.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Skolesag og Statistik

Fra meget kompetent Side har vi modtaget et Indlæg i Anledning af Artiklen »Vor Skolesag i smaa Tal«. Indsenderen fastslaar, at Statistiken har fjernet et Par Punkter fra Dagsordenen ved at fastslaa Kendsgerningerne i Sagen. Men endnu staar tilbage at opspore Motiverne til, at de katolske Børn fordeler sig saa forskelligt paa de forskellige Skoler.

Indsenderen mener, at endnu et Punkt kan tages ud af Debat-ten: »Sagen forholder sig nærmere beset saaledes, at alle katolske Hjem — selvfølgelig — er for katolsk Skolegang, men at nogle, med Beklagelse, ser sig hindret i eller holdt tilbage fra at gøre det, som de — ellers — vilde anse for det eneste rigtige at gøre!«

Dette er rigtigt, naar vi blot fastholder, hvilke Hjem vi her taler om. I sidste Uge nævnte vi, at ca. 20 pCt. af Hjemmene staar i meget løs Forbindelse med Kirken, mens de 80 pCt. er saadan, at man burde kunne vente katolsk Skolegang af deres Børn. At Forældrene principielt er for katolsk Skolegang er rigtigt, naar vi nøjes med at betragte de 80 pCt.

Indsenderen foreslaar nu, at »disse Hindringer, disse Betæneligheder, som holder nogle katolske Hjem tilbage fra at sætte deres Børn i katolsk Skole, bliver mere kendt, saa de kan gøres til Genstand for Overvejelse, Drøftelse, eventuelt imødekommes eller afhjælpes?« Dette foreslaas praktisk løst ved, at »alle de Hjem, der har Børn i Skole, gaar ind paa — for Sagens Skyld, for Fremtidens Skyld — at afgive Materiale til en ny Statistik, i Form af en kort Angivelse til Bladet om deres Motiver til at sætte eller ikke sætte deres Børn i katolsk Skole.« Den største Diskretion i Benyttelsen af Materialet skulde selvfølgelig garanteres.

De ny statistiske Oplysninger vil saaledes »falde i to Grupper: en negativ og en positiv. Den negative vil navnlig blive af Betydning for Skolerne og dermed ogsaa for Hjemmene, idet Skolerne kun kan være tjent med at faa at vide, »hvor Skoen trykker«, for siden — om muligt — at ændre Taktik, imødekomme rimelige Ønsker og afhjælpe mulige Misforstaaelser. Den positive Gruppe, som vil blive af Betydning baade for dem, der tror, og dem, der tvivler — vil kunne afgive Stof til et lille oplysende og vejledende Hæfte.«

I Konklusionerne giver vi Indsenderen fuldkommen Ret. Naar Skolerne véd, hvor Vanskelighederne ligger, staar de kun overfor en eller flere praktiske Opgaver, som selvfølgelig kan løses. Og haade til Bortfjernelse af Misforstaaelser, positiv Oplysning og sund og velbegrun- det »Reklame« for vore Skoler vil en lille, godt beregnet Tryksag i stort Oplag være overordentlig nyttig.

Spørgsmaalet bliver blot, hvorledes de ønskede Oplysninger kan tilvejebringes. Statistik maa — for at have Beviskraft — bygge enten paa et fuldstændigt Materiale eller (som de store amerikanske Undersøgelser af den »offentlige Mening«) paa Stikprøver, der er taget efter et nøje gennemberegnet System, som sikrer, at de er repræsentative.

Ugebladet kan ikke fremskaffe et fuldstændigt Materiale, og de repræsentative Stikprøver kræver et ganske overordentligt Forarbejde, som igen er bygget paa en gennearbejdet Analyse af Befolkningsstatistiken, og denne sidste ejer vi endnu ikke. Vi vil derfor mene, at »Motiv-Statistiken« hellere maa vente, indtil de københavnske Sogne med den katolske Aktions Hjælp faar gennemført systematiske Husbesøg med Skolen som Besøgenes Samtaleemne. Saa vil vi meget let kunne faa det ønskede

Overblik og indrette os efter, hvad det lærer os.

Fra Presse og Radio

Magister Frits Pullich holdt for nogle Uger siden et Radioforedrag om »Jesus«. Senere aftrykte »Nationaltidende« Foredraget som Kronik. Vi bringer i et af vore første Numre en Artiklen af Pastor Steph. Wevers om Magisterens meget bibelkristiske Jesusbillede.

I Politiken Sønd. den 19. ds. skrev Professor Wanscher en Kronik, hvori den katolske Religion (især den katolske Messe) brugtes til at skamme Protestanterne ud med. I al Almindelighed er vi ikke glade for, at udenforstaaende tager den konfessionelle Debat op paa vore Vegne; det tjener kun til at forgrove Misforstaaelser, som vi sætter alt ind paa lempeligt at faa aflivet. Og al Professorens Venlighed mod os kan ikke afholde os fra at fortælle ham, at hans Begreb om den katolske Religion er mere hundforkert end de angrebne Protestanter. Han roser os for, at vi har overtaget den ægyptiske Soldyrkelse (bl. a. i Fadervor), og at vi tilkender Messen magiske Virkninger (i hvert Fald menes vore Præster at gøre det, for Professorens siger, at om »Menigmand forstaaer eller tror paa dette Sakrament« er Kirken uvedkommende). Behøver vi at fortsætte en saadan Liste over Misforstaaelser?

Lektor Emil Frederiksen har i »Kr. Dagblad« skrevet en fortræffelig Kronik om Robert Hugh Benson og ligeledes holdt Foredrag i Radioen om den kendte katolske Forfatter i Anledning af 25 Aaret for hans Død.

I »Roskilde Dagblad« for 17. ds. skrev en protestantisk Præst en Kronik om vor Artikel »Ned med Adjektiverne!« Vi takker for de smukke Ord om Ugebladet, som faldt i den Sammenhæng.

Pauluskredsen tager kraftigt fat

I disse Dage modtager Pauluskredsens Subskribenter den danske Oversættelse af Pave Pius XII's meget omtalte Rundskrivelse. Samtidig distribueres det store Oplag af »Julekærten«, som Kredsen har overtaget Udgivelsen af. Det er et halvt Aars Forlægger-Tavshed, som hermed brydes.

Mange har med Ængstelse iagttaget denne Tavshed og befrygtet, at den betød Vanskeligheder for vort energiske Forlag. Der har da ogsaa været Vanskeligheder, men de skyldtes alene den stærke Benyttelse af Arbejdskræfterne ogsaa til anden katolsk Gerning samt Tilrettelæggelsen af en »Bedrifts-udvidelse«.

Biskop Suhr er stærkt interesseret i Pauluskredsens Virksomhed, som Prioren nede i Rom fulgte fra dens Begyndelse. Kredsen har forstaaet at forene Hensynet til en Bogudgivelse efter alle mulige nutidige Krav til Udstyrelsen med en sund Økonomi, som har gjort Forlaget til en gennemsolid Forretning. Biskoppen har derfor ønsket, at Pauluskredsen ud over sine Bogserier ogsaa tager Del i Udgivelsen af andre katolske Bøger, saaledes at dens Erfaringer kommer den samlede katolske Bogproduktion til Gode.

Det første Skridt udenfor »Serierne« blev *Julehæftet*. I disse Dage kan man bedømme Resultatet her. Skønt »Julekærten« hidtil har maattet sikre sig en Annonceindtægt paa Højde med selve Salgsindtægten, har Pauluskredsen i Aar set bort fra Annoncerne. Det er et Vovestykke, som sikkert vil blive belønnet med et ekstra stort Salg.

Men det er kun Begyndelsen. Naar den pavelige Rundskrivelse udsendes af Pauluskredsen, er dette ogsaa en Frugt af Biskoppens Interesse for Forlaget. I Fremtiden vil ogsaa andre »officielle« Publikationer, som hen-

vender sig til videre Kredse, blive besørget i Trykken af Pauluskredsen, saaledes de forskellige Bøger, paa hvilke den biskoppelige »Børnekatekismus-Kommission« arbejder.

Udenfor Serierne vil der i de kommende Aar blive udsendt en Række forskellige Bøger og Hæfter. Under Arbejde er saaledes en lille »Korsvejsandagt i St. Paulus' Aand«, ligesom der forhandles om en Udgivelse af »Vejledning i gregoriansk Sang«

Selve Serierne er dog stadig Grundstammen i Virksomheden. Foruden Encyklikaen udsendes nu i Efteraaret (d. 1. Dec.) en ny Bog af Pater Gräf: »Levende Tro«, og lidt senere (15. Dec.) endnu en tredje Bog — flere er i Arbejde, og det bliver den, som foreligger først trykt, der udsendes.

De nærmest følgende Serier vil blive sammensat af Bøger fra den lange Liste over Arbejder, som er færdige eller paa Vej dertil. Der kan bl. a. nævnes

Pater A. J. Lutz: »Frelseren og hans Kirke«. Samme Forfatter: »Skatten i Ageren«. Pastor Messerschmidt: »Gud-Menneskets Offer«. Pastor Maurer: »St. Clemens Hofbauer«. H. D. T. Kiærulff: »St. Ignatius af Loyola«. Pater Wolfisberg arbejder paa en Apologetik i tre smaa Bind. Desuden kommer der Bøger af Pater, Dr. Otto, Pater Wevers og Pastor Schindler og et Skuespil af T. S. Eliot: »Mordet i Domkirken«.

Efter St. Liobasøstrenes Ankomst til København er der sket en Ændring i Pauluskredsens Distributionssystem. Den gælder fra nu af og omfatter altsaa ogsaa »Julekærten«.

Forsendelser til Adresser udenfor Storkøbenhavns »indenbys-Portoomraade« sker fra Hovedkontoret: Pauluskredsen, Assens.

Forsendelser til Adresser indenfor Københavns Portoomraade sker fra St. Liobasøstrene, Kollegievej 4, Charl. Tlf. Ordrup 3404.

Forhandlere i Hovedstaden kan afhente Bøger og Hæfter hos Redaktør Kiærulff, Dannevirkegade 19, hver Dag mellem Kl. 14 og 15.

Liturgi for Lægfolk:

Aktiv Deltagelse VI

Efter Messens Kanon synges Herrens Bøn som Forberedelse til Modtagelsen af den hellige Kommunion. Det er den hellige Gregor den Store, som har givet »Fader vor« dets nuværende Plads i Messen. Det var hans Overbevisning, at Apostlene ved Konsekrationen ikke blot udtalte Indstiftelsesordene fra Nadversalen, men til dem føjede »Fader vor« som Offerbøn. I Kirkens første Tid bad man, før man gik til Herrens Bord, »Fader vor« som en Slags Bordbøn. Ved den fjerde Bøn: »Giv os i Dag vort daglige Brød«, tænkte man paa »Brødet, der kom ned

fra Himlen«, en Udlægning, der ofte findes hos Kirkefædrene.

Efter at Præsten ved »Oremus« har opfordret de Troende til at tage Del i Bønnen, hedder det: »Præceptis salutaribus moniti et divina institutione formati audemus dicere«, d. v. s. vi har lært denne Bøn af Herren, som vi nu efter hans egen Indstiftelse mindes ved at frembære den nye Pagts Offer, det Offer, der skænker os Guds Naade og gør det muligt for Mennesker at blive Guds Børn; derfor tør vi sige: »Fader vor ...« Den sidste Bøn (»men frels os fra det onde«) udvides ved det, Præsten

derefter beder sagte, en Bøn om Frelse fra alt ondt, en Bøn om Fred.

Naar den hellige Hostie er brudt, ønsker Præsten Guds Fred over Menigheden, der ved sit Svar »et cum spiritu tuo« beder om det samme for Præsten.

Medens de Troende nu synger »Agnus Dei« (det er Menigheds-sang), beder Præsten stille de tre smukke Bønner som en sidste Forberedelse til Modtagelse af Sakramentet. Det er Præstens private Bønner; der er dog intet i Vejen for, at de Troende (i alle Tilfælde i stille Messer) ogsaa beder dem, før de modtager den hellige Kommunion. Thi først saaledes tager man fuldtud aktiv Del i Messen: ved ikke blot at ofre med Præsten, men ogsaa være delagtig i Offermaaltidet. Strengt taget er det eucharistiske Offer til Ende med Konsekrationen. Nydelsen af Offergaverne hører blot med til dets Fuldstændighed. Derfor skal den konsekreerede Præst altid modtage den hellige Kommunion. Som bekendt er det dog Kirkens Ønske, at alle Troende ofte gaar til Herrens Bord, og man kan kun forbaves over den Tilbageholdenhed, man her ofte er Vidne til. Den hyppige Modtagelse af Alterets Sakramente gør os fuldkomnere, hjælper os til at leve som det, vi er: Guds Børn, der burde stræbe efter at blive ligedannede med Kristus.

Naar alle, som ønsker det, har modtaget Sakramentet, synger Koret Kommuniionsverset. Oprindeligt blev det sunget under Altergangen. Det var da ikke blot et enkelt Salmever, men man sang paa samme Maade som ved Introitus og Offertorium en Antifon med tilhørende Salme. I Tidens Løb blev Korsangen kortere og kortere, og nutildags er altsaa blot Antifonen tilbage.

Efter Kommuniionsverset bedes Slutningsbønnen, Præsten giver de tilstedeværende sin Velsignelse, og Messen slutter med »det sidste Evangelium«, som Regel Prologen til Johannes-evangeliet.

Jacob Hjorth.

Vejen til kristen Genforening

af A. J. Lutz O. P.

Vi bringer et lille Uddrag af Pater Lutz' i sidste Uge omtalte Bog „Protestanter og Katolikker“. Det er Slutningen af en Diskussion efter et Foredrag af en dansk Professor om kirkelig Genforening ...

— Tanken om et universelt kristent Samfund er stor, sagde Dr. Weyse, den danske Professor. Og der er ingen Tvivl om, at den er i Overensstemmelse med Evangeliet. Men saaledes, som Romerkirken har virkeliggjort den, kan den ikke tilfredsstille os. Rom lader ikke den kristne Aabenbaring komme til sin fulde Ret. Vi maa endogsaa spørge os selv, om ikke den romerske Universalitet kom i Stand ved en Del Kompromis'er med denne Verden. Romerkirken er meget rummelig. I den finder vi primitive Folkeslags Symbolik ved Siden af teologisk Rationalisme. Vi finder kasuistisk Spidsfindighed ved Siden af mystiske Længsler og ekstatiske Tilstande. Vi finder Gerningshellighed og passiv Ro. Alt kan tages imod og tolereres, blot det holder sig lydigt under Hierarkiet. Med forbavsende Føjelighed lempes den sig efter de mest forskellige Mennesketyper og Kulturtrin. Men hvad bliver der saa af Aabenbaringens Renhed? Det ægte, universelle kristne Samfund bliver ikke til, med mindre alle Konfessioner — ogsaa den romersk-katolske — opgiver deres konfessionelle Særpræg, frigør sig for alt, hvad der er ydre Tilføjelser, og mødes i det oprindelige, fælles kristne, i de kristne Grundrealiteter, som er ældre end Dogmer og Teologi, kirkelig Forfatning og populære Andagtsformer. Kan Romerkirken finde sig i at opgive det specielt katolske, saa er vi paa gode Veje til Enheden.

— Paa lignende Maade, svarede den katolske Pastor Kjeldsberg, opfordrer en vis sammenlignende Religionshistorie alle religiøse Mennesker til at opgave det specielt kristne eller specielt jødiske, muhammedanske eller buddistiske, for at alle kan

finde hinanden i det fælles religiøse. Men hvad er dette fælles religiøse for noget? Det viser sig hurtigt, at denne Vej fortæber sig i det taagede og uvirkelige. Kan De sige mig, Hr. Professor, hvor det oprindelige fælleskristne hører op, og hvor det specielt katolske begynder? Er det Teologien, De mener med det specielt katolske, maa vi f. Eks. give Afkald paa Paulus og Johannes. De er jo begge Teologer; begge føler de undertiden Trang til at opstille Præmisser og drage Konklusioner. Mener De Dogmerne, maa vi opgive de fire Evangelier; det er nemlig for naivt at paastaa, at der ikke findes dogmatiske Sandheder i Evangelierne. Hvis De derimod mener, at vi skal skille os af med en Del liturgiske eller folkelige Andagtsformer, med Symboler, Processioner og deslige, kan jeg indrømme Dem, at disse Ting ikke hører til Kristendommens Væsen. De har udviklet sig i Tidernes Løb, og de kunde ogsaa forsvinde igen, uden at Kirken derfor hørte op med at være katolsk.

Det, som gør, at Kirken er katolsk, og at den svarer til ethvert Menneskes dybe Sjæleliv, er ikke Valfarter eller Processioner, Røgelse eller Litanier eller denne eller hin fromme Skik, som opstod et eller andet Sted i Frankrig eller Spanien, Italien eller Orienten. Men det er den Kendsgerning, at Kirken er Kristus, Guds Søn, som vedbliver at leve i Menneskeslægten med sin evige Sandhed og sit evige Liv. Alt, hvad de protestantiske Konfessioner ejer af evigt kristne Værdier, stammer ikke fra en saakaldt fælles-kristelig Urgrund, som skal være ældre end den katolske Kirke. Nej, det stammer fra den.

Alt fælles kristent er nødvendigvis katolsk. Tag hvilken som helst kristelig Værdi, som Protestanterne har bevaret — f. Eks. Bønnen, Bibellæsningen, Troen paa Frelseren, Daaben og Nadveren; tænk disse Ting til Bunds, og De vil opdage deres nødvendige Sammenhæng med den katolske Kirke. Det stammer altsammen fra den og fører tilbage til den. Den katolske Kirke er universel, fordi Jesus er Livets Fylde. Det Liv, han skænker, er hævet over alle tidsbestemte Kulturformer og jordiske Modsætninger, ligesom Gud er uendelig højt hævet over Verdensaltet.

Netop fordi den kristne Aabenbaring er saa høj, saa rig og saa ren, taler den til alle Menneskers dybeste Indre. Den griber os alle i den Egn af vor Sjæl, hvor vi ikke er norske eller franske eller engelske, ikke lærde eller uvidende, Tænkere eller Digttere, Herrer eller Tjenere, men Mennesker skabt for Gud. De kalder det kamæleonagtigt, at Kirkens Liv optræder under saa mangfoldige Former. De mistænker Kirken for Kompromis'er med Verden. Ja, der er et Slags Kompromis, nemlig det, som Gud selv gik imod til, da Ordet blev Kød, da den usynlige, evige Kærlighed nedlod sig til at vise sig paa Jorden i et Menneskes Skikkelse, da Evigheden og Tiden, Himlen og Jorden sluttede Forbund. Paa samme Maade bliver ogsaa den kristne Aabenbaring legemliggjort for os un-

der menneskelige Former, der er præget af forskellige Folkeslags og forskellige Tiders Aand — ikke for at fornægte det guddommelige, men for at løfte det menneskelige opad.

Den nødvendige Betingelse for Genforeningen er derfor ikke Verdenskongresser eller teologiske Diskussioner eller kirkepolitiske Underhandlinger. Alle disse Ting faar ganske vist deres Betydning, naar Tiden er inde. Men Sjælen i alle Enhedsbestræbelserne er Katolikernes og Protestanternes fuldkomne Omvendelse til Kristus. Og det betyder noget helt andet end at kaste Dogmer over Bord eller at gøre Gudstjenesten fattig og formløs. At overgive sig til Kristus vil med Jesu egne Ord sige: at hade Far og Mor og sig selv. Dermed mener Jesus den ydmyge, gudelskende Tro, som tager imod alt, hvad Jesus vil give os, uden Hensyn til jordiske Interesser, uden at spørge om det passer til vore Familietraditioner eller til vort særlige Folkesind, til vore personlige Krav eller til Tidens. Naar det gælder Religionen, kommer kun Evighedens Krav i Betragtning.

Saaledes opfatter vi Katoliker Genforeningen. For et overfladisk Blik kan det tage sig ud som Hovmod og Intolerance. Men Troens dybe Intuition dømmes anderledes. Hvad den protestantiske Polemik kalder en Triumf for Rom, kalder vi en ny Sejr for Jesus Kristus.

A. J. Lutz O. P.

hidtil dyrkede Gudebillede, faar de dog nemt Øje paa dets Lærdøder.

Bibelen sættes paa Hovedet

Disse Kritikens Høvdinger fortsatte ad den slagne Vej, for saa vidt de først og fremmest koncentrerede deres Opmærksomhed om Pentateuken. De fremhævede i Mosebøgerne en Del forskelligartede Stykker, Dobbelberetninger og Anakronismer, det være sig Navne eller Bemærkninger, der røbede en senere Tid. Alt det var dog ikke det værste: en Del var i Forvejen blevet paapeget, og det meste skulde fra konservativ Side blive indrømmet. Værst var Paastanden om, at hele Religionsopfattelsen, der ligger bag ved Mose Lov og Patriarkernes Liv, var for ophøjet til at være oprindelig. Denne Paastand fandt sin Bekræftelse i et skarpt sammenlignende Studium af Pentateuk og de formentlig senere Skrifter, nemlig Dommernes, Kongernes og Profeternes Bøger. Viste det sig ikke, at de senere Slægter saasom Dommere, Konger og Profeter var uvidende om hele Moses Lovgivning? For bare at nævne et Eksempel — men da ogsaa det, der vejede tungest i hele den Diskussion ... er det ikke højst paafaldende, at endog fromme Mennesker som Samuel og David tilsyneladende ikke kender noget til Moses Forskrifter angaaende Offerstedets og Helligdommens Enhed, idet de uden Skrupler frembærer Ofre, hvor og naar det passer dem bedst. Og nu kom altsaa Forklaringen, der skulde løse alle Gaader: Mosebøgerne (sagde man) er slet ikke Biblens ældste Skrifter, tværtimod er de senere Tiders Produkter. Hele den religiøse Grundlov, som den nu findes i Biblens første Afsnit, har faktisk ikke været Udgangspunktet for Israels nationale og religiøse Udvikling, den er snarere Frugten af den. Nervecentre i Israels Religion var Profeterne, Genier med en enestaaende religiøs Erfaring. Det var dem — bl. a. Amos, Hozeas, Isaias,

Fra Bibelkritikens Værksted

Mosebøgerne og Kritiken

I denne kortfattede Fremstilling er det ikke nødvendigt at udrede de forskellige Mænds særlige Indsats. De arbejdede i samme Aand. Hvad de første grundlagde, fik af de sidste, navnlig Julius Wellhausen, den yderligere Udformning. Deraf Betegnelsen Graf-Wellhausian-

ske Skole eller simpelthen Wellhausianisme. Skolen vandt som sagt alle Vegne saa meget Bifald, at der en Overgang skulde Mod til at tale om den Wellhausianske Hypotese, naar det drejede sig om den tyske Opdagelse. Efterhaanden som flere og flere tager Afstand fra det

Jeremias, der førte Israel til de religiøse Højder. Det var Profeter og Præster, der udarbejdede den juridisk-religiøse Kodeks, der blev sat paa Moses Navn for ved den Etikette at skaffe et senere Produkt al Fortidens Prestige. Det var ogsaa den senere Tidsalders Folk, der digtede de gamle Historier om Patriarker, Opholdet i Ægypten og det af Vidundere prægede Togt over Sinai-Halvøen og til Kanaan. Meningen var at kaste et forskønnende Skær over en mindre rosværdig national Fødsel og samtidig at skaffe Israel gamle Adelsbreve, hvorved det kunde gøre sin Erobring af Kanaan gældende som et retmæssigt Krav paa det af Gud til Fædrene forjættede Land. Jødernes Patriarker var i Grunden i samme Stil som Romernes Romulus og Remus: Sagnskikkelser, digtede af et kultiveret Folk.

Megen Møje er der blevet anvendt for at optræve Pentateuk og af de udredte Traade rekonstruere de forskellige Dokumenter, den efter Sigende skulde være en Sammenfiltring af. Bortset fra de afvigende Synspunkter enedes den nye Skole, hvad Hovedlinierne angaar, om en ret enstemmig Kilde-Teori. Hele Materialet blev nemlig henvist til fire Hovedkilder, der jævnlig betegnes med Bogstaver-

ne J, E, D, P. J (ahvist) er en Samling af overvejende fortællende Stof. Den kaldtes Jahvist, fordi Gud i dette Skrift gaar under Navnet Jahve. Den anslaaes at være forfattet henved Aar 850. Kilde 2 hedder E (lohist), fordi Gud heri fortrinsvis kaldes Elohim. Den antages at være 100 Aar yngre end J, og stammer altsaa fra omkring 750. Tredje Bestanddel er D, d. v. s. Deuteronomium; den falder dog ikke helt sammen med den nuværende Bibelbog af samme Navn (5. Mosebog). Den daterer sig fra Kong Josias Dage (621) og havde den strenge Nyordning og Centralisering af Gudstjenesten til Følge. Endelig er der P (Præstekodeks), det er hovedsageligt Leviticus 17—26, med en udpræget Interesse for Tempelliturgi og Præsternes Rettigheder. Det er det yngste af de fire Kildeskrifter. Det blev til under det babyloniske Fangenskab. (Præstesønnen Ezekiel har her haft en Haand med i Spillet). Det var den Lov, Esra bragte med fra Babylon, og det forsamlende Folk højtidelig aflagde Ed paa (Aar 444).

Om Spørgsmaalet, hvornaar og af hvilke R(edaktører) disse fire særskilte Skrifter blev smeltet sammen til den nuværende Pentateuk, hersker der megen Uenighed. (Fortsættes)

Steph. Wevers.

ministerielle Kontortids Begyndelse, forlod han sit Hjem, skraaede over Kirkepladsen og gik til Ministerialbygningen. I sin Tid havde han hver Morgen kigget indenfor bag Kirkens store Broncedør i den skønne romanske Facade, men i de senere Aar havde han sløjft den lille Vane og sparede sig Trinene op ad Trappen samt de faa Minutters Knælen, som han i sin Tid ofrede paa sin Skaber.

»Man bliver gammel og stiv i Knæene,« sagde han undskyldende og smilede koket.

Alligevel sad der et Rudiment tilbage hos ham, og det manifesterede sig derved, at han hver Morgen tilkastede en lille, forkrøblet Dreng, der sad paa Kirketrappen, en Kobberskilling. Det var blevet en Vane hos ham, og det skal siges til hans Ros, at han aldrig havde givet sig til at regne ud, hvor meget den daglige Kobberskilling gennem saa og saa lang Tid efterhaanden havde beløbet sig til. Vane, siger jeg, det er et uheldigt Ord, for Grev Antonio, — der ganske vist ikke havde nogen Anelse om, hvor meget den lille »sikre« Skilling betød i den fattige Families Husholdning — følte sig ligefrem ilde tilmode, hvis det skete, at Drengen ikke var der. Man havde Eksempel paa, at han en Dag var blevet staaende og ventede og kom forsent paa sit Kontor, fordi han paa Grund af Drengens Fraværelse ikke fik afleveret sin daglige Skilling. Grev Antonio var saaledes aldeles ikke noget slet Menne-ske, blot noget lad.

Han gjorde sig ikke særlig Umage med andet end sit Kontorarbejde og forsømte derfor visse andre vigtige Pligter, og da Døden kom, fandt den ham højest uforberedt. Faktisk gik det ikke op for ham, at han var død, før han befandt sig midt i et saa stærkt og saa straalende Lys, at han — trods Stivheden, som han ellers med spøgende Gammelmandskoketteri havde undskyldt sig med — *maatte* segne paa Knæ og lukke sine Øjne fast til.

Det var derfor, Grev Antonio ...

Grev Antonio var død og blev begravet under store Æresbevisninger fra en af Byens største Kirker. Paa hans Baare laa paa Fløjl baade hans Ordener og hans Sabel, og det var et meget repræsentativt Følge, som i den tidlige Morgentime opfyldte de forreste Rækker i det dunkle Kirkerum. Der var mange Lys og meget sort Fløjl med gyldentstukne Kors, og der blev affyret Kanoner over hans Grav, da Jordfæstelsen endelig havde fundet Sted.

Dette var det sidste, Verden saa til Grev Antonio, og Følget skiltes og bar Højtideligheden til Skue, indtil man var naaet udenfor Kirkegaardens Port.

I levende Live havde Grev Antonio været ansat i Krigsministeriet (derfor Kanonskudene og den uniformerede Æresvagt) og han havde været en god Patriot, som med Hæder havde deltaget i to Krige og senere udfyldt sin Stilling i Departementet til sit Lands udelte Tilfredshed. Hver Dag, kort inden den

Men han følte sig samtidigt forunderligt rolig og tryk; noget sagde ham, at den, der eengang fik Lov til at bade sig i dette Lys, ikke for evigt skulde formenes det. (fortsættes Side 415)

† Pastor F. F. Maurer

Kort før Redaktionens Afslutning indtraf det sørgelige Budskab, at Pastor Franz Maurer er afgaaet ved Døden. Hans skrøbelige Helbred havde i mange Aar gjort ham fortrolig med Tanken om Døden, selv om han endnu i den sidste Tid var fuldt optaget bl. a. af sin Yndlingsplan, at offentliggøre sine Livsindringer. Det er et meget bevæget og rigt Liv, der nu har fundet en brat og altfor tidlig Afslutning. Da der i næste Nummer følger en udførlig Nekrolog, bringer vi nu kun et Par af de vigtigste Data.

Pastor Maurer blev født i Oslo d. 14. Marts 1877 som Søn af en norsk Bygmester. Efter Faderens tidlige Død tilbragte han sammen med Moderen sine Barneaar og Ungdomsaar i Moderens Hjemstavn, Höxter i Tyskland. Den 10. Marts 1906 blev han præsteviet i Osnabrück Domkirke. Samme Aar blev han udnævnt til Sognepræst i Køge, hvis Menighed han har grundlagt, og hvor han har ofret sine bedste Aar (fjorten ialt) i en altopfrende Præstegerning. Senere blev han forflyttet til København, hvor han fortsatte sin Gerning som Præst ved Tilbedelseskirken, Rosenkranskirken og St. Ansgars Kirke.

Pastor Maurer var en flittig Skribent, afholdt paa Grund af sine kernefulde Artikler i Nordisk Ugeblad og en Række apologetiske Bøger, der har haft særlig Betydning for Konvertitter. I de senere Aar maatte han paa Grund af Sygdom tage Ophold i Udlandet. Men han fandt ingen Ro. Stedse blev han draget tilbage til Danmark, som han havde viet hele sin Livsgerning.

For Pastor Maurers mange Venner og Konvertitter kommer dette Budskab sikkert som en Overraskelse. Døden mødte ham ikke uforberedt, men rev ham bort, før han endnu havde faaet udført, hvad han selv ansaa for sin afsluttende Gerning. R. I. P.

Hil dig, Maria!

Marias undergørende Medalje
27. November

Kristus har for sin Kirke fortjent alle de Naadegaver, den behøver for at udgøre det Samfund, han vil have »uden Plet, uden Rynke, men helligt og ubesmittet«.

Hans Fortjenesters Værd er uendelig, det er vist; han, der har fortjent for os, er jo Gud, og selv om han kun har lidt i sin menneskelige Natur, saa tilhører disse Lidelser og den Fortjeneste, de skaber, en Gud; derfor er deres Værd ubegrænset.

Som Kirkens Herre og Overhoved har Kristus fortjent til den alle de Naadegaver, der gør den »skøn og herlig«. Apostlenes Nidkærhed, Martyrernes Styrke, Bekendernes Standhaftighed, Jomfruernes Renhed drager Næring af Jesu Blod. Al den Naade og alle de Gaver, der fryder Sjælene, ja om det saa er de enestaaende Forrettigheder, hvormed Jomfru Maria er blevet overøst, saa er dette dyrebare Blod Prisen for det alt sammen.

Og siden denne Pris er af uendelig Værd, saa er der heller ikke nogen som helst Naadegave, vi ikke kan gøre os Haab om, naar vi henviser til vor Ypperstepræst og Midler. Saa ejer vi da alt i Jesus: *Et copiosa apud eum redemptio* (»og hos ham er der rig Forløsning«). Det Offer, han har frembaaret for alle, har givet ham Ret til at skænke os alt, hvad han har fortjent.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Rom og Verden

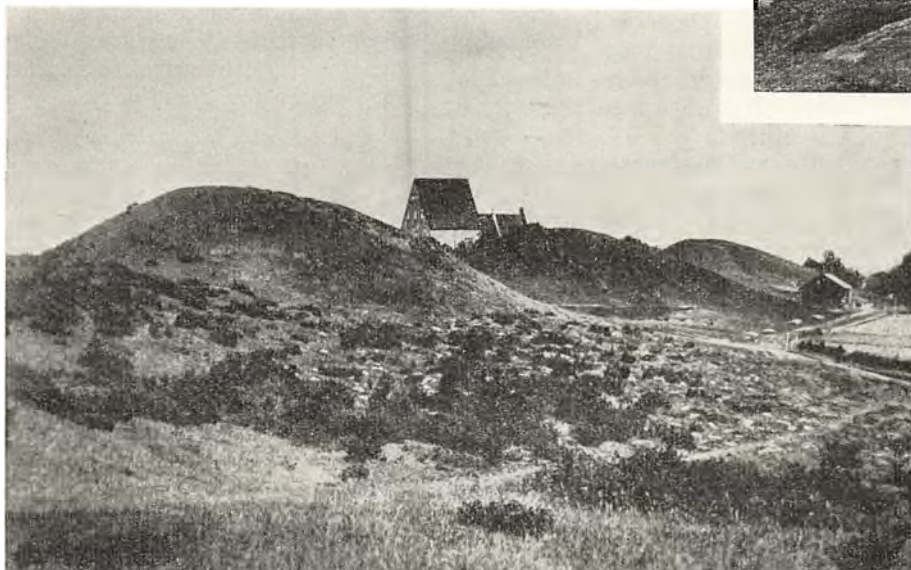
Fra officiel Side i Vatikanstaten er der ikke afgivet nogen Neutralitetserklæring, da det er en Selvfølge, at den hellige Stol — i Lighed med i Aarene 1914—18 — indtager en over alle Partier højt hævet Neutralitet. Endvidere har Pavestolen i Lateranforligets Artikel 24 erklæret at ville holde sig fjernt fra andre Staters timelige Stridigheder, hvorimod Paven forbeholder sig Ret til at gøre sin moralske og aandelige Myndighed gældende, og som Følge heraf maa en Neutralitetserklæring anses for overflødig.

Krigen har fremkaldt en religiøs Fornyelse i saavel de krigsførende som de neutrale Lande. De tyske Valfartsteder beretter om stadigt tiltagende Pilgrimsskarer. — I Frankfurt a. M. afholdtes fornylig en »Tag des Kirchenliedes«, hvori deltog over 400 unge Mænd og unge Piger. I Luxembourg ser man store Skarer af Pilegrimme drage til Fods gennem Hovedstaden for at bede foran »Vor Frue, de bedrøvedes Trøsterinde« i Katedralen. I Schweiz har man fra protestantisk Side indført forskellige Gudstjenester; saaledes er der f. Eks. to Gange om Ugen indført Morgenandagter.

Fra Rumænien meddeles der, at Kirkerne i Bukarest er overfyldte. »Der afholdes Aftenandagter med Prædiken og Skriftlæsning, og gaar man om Aftenen gennem Hovedstadens Gader, kan man overalt gennem de aabentstaaende Kirkedøre se Hundreder af Kærter blafre og kaste deres Skær paa de gamle Ikoner, saa at det ser ud som om de sølverne Kristusbilleder var levende og de yndefulde Madonnaskikkelser smilede kærligt ned til de troende, der i Hundredvis skares om Gudsmoders Helligdomme.« Ogsaa fra Frankrig og England meldes der om tiltagende Kirkebesøg.

K. Pauli S. J.

Stadier paa

Kristend Sveas

▲ Kongehøjene ved Gamla Uppsala . Kirken staar paa det gamle Gudehovs Plads

Et enkelt Mindekors er rejst paa Bjørkø i Mälaren, hvor Ansgar for første Gang prædikede den hvide Krist's blide Budskab. Dog skulde der gaa over hundrede Aar, førend Kristendommen vandt Indpas i Sveas Rige. De kristne Stridsmænd maatte Skridt for Skridt kæmpe sig frem mod det sejglivede Hedenskab, der havde sit Hovedsæde ved det gamle Gudehov i Uppsala. Ved Begyndelsen af det andet Aartusind havde Kristendommen dog sejret, og Sigtuna — Navnet i sin oldnordiske Oprindelse betyder »Sejrsletten« — blev dens Midt-

punkt, Sveriges første Kongestad og Bispesæde. Biskop Adalvard slog sig ned her kort efter 1050. Kirkeruinerne fortæller tydeligt om Forholdene i den anden Halvdel af det 11. Aarhundrede. Skt. Pers Kirke opførtes som Forsvarskirke; dens Arkitektur bærer Præg af anglo-normannisk Indflydelse. Fremfor alt minder Skt. Olofs Kirkeruin om et lille Fort med ganske faa Vinduer, der er saa smaa som Skydeskaar. Disse Kirker var alle bygget af Kampesten; i 1087 gjorde de gode Tjenester som Forsvarsværker mod Esterne, der paa et af deres Plyn-

← Sct. Ansgars Mindekors
paa Bjørkø i Mælaren

dringstogter var naaet til Sigtuna og havde nedbrændt selve Byen. Kun Dominikanernes Kirke, den treskibede Mariakirke, er bygget af Munkesten og blev indviet i 1241; den benyttes endnu den Dag i Dag og gemte indtil for nylig paa middelalderlige Kalkmalerier, der nu er afdækket. Omkring Aar 1200 havde Sigtuna imidlertid mistet sin Betydning og maatte vige for Stockholm, hvis voksende politiske Betydning nu overskyggede det hidtidige kirkelige Midtpunkts.

Kristendommens Sejrsfane førtes saa længere nordpaa, til

Gamla Uppsala, det gamle religiøse Centrum; i Nærheden af Blotstedet og de tre Gravhøje over Sveakonger rejstes af Kampesten i normannisk Stil den Kirke, der skulde blive Midtpunktet for et blomstrende Kristenliv. Som stærke Borge i Lysets Rige skød i den følgende Tid talrige Kirker og Klostre op overalt i Land og By.

Endnu engang — i Begyndelsen af 1270'erne — flyttedes Tyngdepunktet, denne Gang til Uppsala (»Byen deroppe«), hvor Alvastra-Munken Stephan blev den første Ærkebisp. Den hellige Trefoldigheds Kirke min-

Domkommens Sejrstog gennem Land

↑ Udsigt over Uppsala

← Sigtuna Mariakirke

der om Kristendommens sejr-
rige Indtog. Senere fik Sejren
et enestaaende Monument i Upp-
salas dejlige Domkirke, hvis go-
tiske Søjler tvinger Menneske-
nes jordbundne Blik op mod
Himlens Stjerner.

Liturgisk Kalender

Nov.-Dec.:

26. S. Sidste Søndag e. Pinse (755); 2. Sæt Bønner: St. Silvester (1166), 3. Sæt Bønner: St. Petrus af Alexandria ([5]), 4. Sæt Bønner: Om Fred.
27. M. † Feria (Hverdag) (755) uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg.
28. Ti. † Feria (Hverdag) (755) uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred.
29. O. Vigilie (762); 2. St. Saturninus (763), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred.
30. T. St. Andreas, Apostel (766).

1. F. † Feria (Hverdag) (755); som Mandag.
2. L. † St. Bibiana (770); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
3. S. 1. Søndag i Advent (2).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Lidt til Index

Steen Christensen: »Synd for Helene« (Fr. E. Pedersen). Professor Brix kaldte i B. T. Forfatteren for Aarets Talent. Det er meget muligt, men saa er det dog ikke stort nok. De store Talenter kan behandle de intetsigende eller ligefrem utitalende Emner, saa man alligevel drages med. Men Steen Christensen var ikke i Stand til at borttrylle undertegnede halvkvælmefornemmelser ved det holdningsløse, pimpende og snavende Journalist-København, han aftegner — bevares uden anbefaling, Talent kan bruges ganske anderledes.

Cai M. Woel: »Kærlighedens Lyst« (samme Forlag). Der er to Slags Moral — den officielle og den, vi retter os efter. Den sidste er sund, den første forløjet. Jo mere religiøst-begrundet den officielle Moral er, des modbydeligere. Jo mindre den reelle Moral forlanger af os, des yndigere. Saadan lader Woels nye Bog sig resumere. Letkøbt Satire paa Indre Missions Bekostning. Frivol og banal.

Ellen Duurloo: »Han skal herske over dig« (samme Forlag). Dansk Litteratur aah saa inderlige Medfølelse med Pubertetens Besværligheder. Dansk Litteratur aah saa konstante Harme over Hykleriet i religiøse Kredse og især paa religiøse »Institutioner«. Her præsenteres vi først for et Barns seksuelle Udvikling efter Freudianismens Dogmatik, siden for hendes »store Øjeblik« og saa for hendes Anbringelse paa et religiøst Hjem for faldne Piger. Forlæggeren roser Forfatterinden for ikke at karakterisere »Hjemmet« med eet eneste nedsættende Ord — nej, bare ved at karikere og sørge for at vise Læserne, at al denne Hellighed bare er betændt Seksualitet.

Det var altsaa ikke Aarets Julegaver. H. D. T. K.

Børne- og Ungdomsbøger

Ingrid Okkels har før skrevet bl. a. en Bog fra Spanien. I »Helga paa Sireneøen« gælder Rejsen en lille siciliansk Ø. Der er gode turistmæssige Iagttagelser i en lille Fortællings Ramme, mere om Ætna end om katolsk Folkeliv, men i elskværdig Form.

Poul Ernst og Kjeld Helweg-Larsen har sat Redningskorpsets Arbejde i Drengeroman-Form — »Falck rykker ud« — og gjort det med vanlig Verve. Der er Færdskultur at lære i Bogen og mange friske Billeder.

Bernhard Stokke: »Kampen om den sorte Sten« (en stor Meteorsten) foregaar i de norske Fjelde og er mægtig spændende med Skurke, Sneskred, Kapløb med Eksprestog og alt andet godt.

Viva Lütken: »Ædelfalken« er for Backfishalderen. Forfatterinden har oftest slemme Titler, men er inden for Omslaget slet ikke skruet. En ung fornuftig og nøgtern Pige kommer her til Paris og maa døje lidt af hvert for sin Uddannelses Skyld.

Else Gredsted Møller: »Hanne kommer til Filmen« er inspireret lidt af den aarhusianske Skolepiges Filmssucces. Iøvrigt er den Fortællingen om et københavnsk Fattiggade-Barns »Evakuering« til sunde landlige Omgivelser.

Ovennævnte Bøger er alle fra Jespersen og Pio.

Fra Gyldendals Bogpakker nævner vi:

Johannes Bech: »Tre Venner«, to Børns og en Hunds Langfart ned gennem Danmark, omtrent fra Skagen til Gedser. Der er fornøjeligt tegnede Karakterer blandt de mange Mennesker, de møder.

Astrid Ehrencron-Kidde fortæller om »Den slemme Vibekes«, der i 8-Aars Alderen er saa overforkælet, at hun maa i »Kur«. Indholdet almindeligt, Fortællemaaden i højere Klasse.

Margrethe Skovsted: »I Sommer-sol« er en temmelig hysterisk Ungpige om en skabagtig Mor, der vil være sin Datters jævnaldrende. Den er pjattet.

„Guldblommerne“

Thomanerne eller Københavns Drengekor, hvem er bedst, det var sidste Uges store Spørgsmaalstegn. Uden at skulle indblandes i denne Jættekonkurrence hævdede St. Knuds Skolescene sit sikre Ry i Udvælgelse og Pleje af klare og rene Drengestemmer i det af Pater Menzinger forfattede og komponerede Æventyrspil »Guldblommerne«. Det var i Søndags den aarlige Personifikation af Kampen mellem Naturens gode og onde Magter, og den blev spillet med morsomt stilerede Scenebilleder som Baggrund. Det kunde være fristende at fremhæve en eller anden af de smaa Skuespillere ved Navn, hvis ikke det var Synd for de øvrige Aktører, der alle klarede sig med Bravour. Stor Begejstring og mange Fremkaldelser fra den tætpakkede Sal. Argus.

Over Vatikanets Radio

Vatikanet: En kroatisk Pilgrims-skare blev den 15. Nov. modtaget af den hellige Fader. Han mindede dem om, hvorledes den kroatiske Pave, Leo X, havde kaldt Kroaterne »Murus Christianitatis« (Kristenhedens Grundvold), og udtalte Haabet om, at de fremdeles vilde bevare det samme Troskab mod Gud, som de havde vist i de sidste tretten Aarhundreder.

Rusland: En Kongres paa 3000 Lærere samledes i Vest-Ukraine. De fik Instrukser om den ny Opdragelsesmetode, der skal skabe en ny Slægt uden Kapitalismens Fordomme. Viden om Lenins og Stalins Levnedsløb skal udbredes blandt Befolkningen.

Flygtninge fra *Lemberg* fortæller, at de vigtigste Kirker er blevet omdannet til Biografteatre, og at Messeklæderne misbruges. Hellig-Kors Kirken, der er et nationalt Mindesmærke og Byens Hovedkirke, er blevet omdannet til Hestestald. De Kirker, der endnu staar aabne, maa kun betjenes af een Præst, men al Prædiken og Religionsundervisning er forbudt. Intet ydre Tegn paa religiøse Overbevisninger er tilladt. Biskopperne er blevet, men det er umuligt at komme i Forbindelse med dem. Den gamle Bisp Stanislav er blevet forhørt tre Gange, og der er sat Skildvagt ved hans Dør. Klostrene konfiskeres, Munkene spredes; de maa ikke bære deres Ordensdragt. Det er forbudt at trykke og sælge religiøse Blade og Brochurer. Der til kommer herhen flygtede 200.000 Jøders Hævnjerninger. Manglen paa Næringsmidler er saa stor, at et Kilo Brød koster fem danske Kroner. Af Polens 24 Millioner Katoliker er de fire nu under Rusland, og de tyve under Tyskland.

Spanien: Efter tre Aars Afbrydelse blev Madrids Universitet genaabnet og Korset atter sat paa sin Plads. Ved Aabningshøjtideligheden læstes der en Messe, der overværedes af Undervisningsministeren. Madrids gamle Fængsel, hvor der er udgydt saa meget Blod, er blevet omdannet til Kirke. Ved den første hellige Messe holdtes her en Fælleskommunion, hvori General Espinoza deltog. En Præst, der havde overlevet Fangenskabet, talte.

Frankrig: De kvindelige Ordener er atter mobiliserede. Mange tager sig af de evakuerede, andre deltager i det passive Luftværn, atter andre yder Hjælp som Røde Kors Søstre.

I en Landsby — et eller andet Sted ved Fronten — læste tre nyviede Præster deres første hellige

Messe. Kompagniets Officerer var til Stede.

Tyskland: Bispedømmet Hildesheim har af den hellige Stol faaet Tilladelse til, at enhver Præst paa Søn- og Helligdage kan læse tre hellige Messer, hvis det skulde være nødvendigt.

U. S. A.: Det katolske Radio-Bureau har nu seks Sendere, der udsender katolske Programmer, da de andre 340 Stationer som Regel ikke giver katolske Oplysninger.

Et ikke-katolsk Dagblad skriver, at den rette Opdragelse skal fri Verden fra Barbari. Verden kræver ikke intellektuel Kraft, men sædelig Hjælp. Det er en moralsk Krise, vi gennemlever. Vi ved ikke, hvorfor vi lever. Sjælen er Menneskets største Værdi.

Chicagos Jøder har besluttet at give en større Pengesum til Kardinal Mundeleins Institutioner med den Motivering, at han i en mørk Tid har kæmpet for Menneskenes Frihed, til hvilken Religion og Livsanskuelse de end hørte.

Spanien: Primas, Kardinal Gomez, har af Amerikas Katoliker modtaget 70.000 Dollars til Hjælp for Genopførelse af Kirker.

To Minutter hos Videnskaben:

Hormoner

Enhver stor Opdagelse er blevet overvurderet og af smarte Reklamefolk benyttet som Udhængsskilt for deres Specialiteter.

Hormonernes Opdagelse var og er en saa betydelig Landvinding paa Medicinens Omraade, at det ikke kan forundre os, at den har maattet døje alle store Opdagelsers triste Skæbne at blive misbrugt. Det er visse Materialister, som tror nu endelig at have fundet alle Gaarders Løsning og Forklaringen baade paa Organismernes Livsprocesser og endog paa Sjælens dybeste Hemmeligheder.

Hvad er da Hormonerne? Stoffer, som udskilles af visse Kirtler, dog ikke udefter gennem en særlig Gang, men som straks inde i selve Kirtlen optages af Blodet, der saa fører dem rundt i Legemet. Saadanne Kirtler med intern Sekretion («Indsondringskirtler» i Modsætning til »Udsondringskirtler») har vi ikke saa faa af.

Hvordan virker nu disse Hormoner? Det synes, at de tilsammen danner et helt System; deres forskellige og oftest parvis modsatte Egenskaber modvirker hinanden saaledes, at hele Systemet under normale Forhold er fuldkomment afbalanceret. Men ve os, hvis den ene eller den anden af Kirtlerne bliver syg; den kan da enten ikke producere tilstrækkelige Mængder

af sit Sekret, og straks faar da Modspilleren Overtaget, hvorved der kommer Forstyrrelse i Funktionernes normale Forløb; eller Kirtlen løber løbsk og udskiller saadanne Mængder af sit særlige Virkestof, at dets Virkninger ikke længere kan holdes nede af de andre Kirtlers Hormoner, som kun er til Stede i normale, d. v. s. uhyre smaa Doser.

Tag som Eksempel Binyrerne, som bestaar af to Slags Væv, Marv og Bark. Barken udsender Adrenalin, Marven Cholin (som dog ikke længere regnes til Hormonerne, da det normalt ogsaa dannes i andre end Kirtelorganer, ja endog findes udenfor vor Organisme, f. Eks. i Øl o. a. St.). Binyrebarkens Hormon Adrenalinet stimulerer Hjerterets Virksomhed, fremskynder Pulsen, forhøjer Blodtrykket ved at indsnævre Aarerne og lammer Tarmens Virksomhed. Lige det modsatte gør Cholin, der kommer fra Binyremarven tæt ved: det lammer Hjertemusklen, gør Pulsen træg, sænker Blodtrykket ved at slappe Aarerne, fremskynder derimod Tarmens Arbejde.

Dette Eksempel viser, at Hormonerne har stor Betydning for Organernes normale Funktion. De hjælper os til bedre at forstaa, *hvordan* Organerne kan indvirke paa hinanden. Ikke alene

Nervesystemet, men ogsaa Hormonsystemet kan fremkalde Fjernvirkninger i Legemet.

Hormonforskningen er blevet et vidt spændende Omraade, som langtfra er helt klarlagt, men tværtimod hvert Aar hyder paa nye Overraskelser. To Spørgsmaal kan dog nu allerede besvares med Sik-

kerhed ud fra vort Kendskab til disse Virkestoffer:

1) Hvad røber de os om Organismen i Almindelighed?

2) Har vi nu faaet den mindste Chance for at klare os uden Sjæl?

Svarene herpaa vil vi opsætte til næste Gang.

J. Wolfisberg.

Et Sogns Fødsel

Festlighed med Tilbageblik og Fremsyn

Festen i Anledning af Aarsdagen for Sct. Knud Lavards Kapels Indvielse fik et smukt Forløb under Deltagelse af et stort Antal af Lyngby katolske Menigheds Medlemmer. Desuden deltog nogle af de Medlemmer af Menigheden i Modersognet i Ordrup, der paa forskellig Maade har hjulpet, da Sct. Knud Lavards Sogn blev oprettet og ved Basarerne til Fordel for Kapellets Bygning.

Da Festdeltagerne var samlet, indfandt Biskop *Theodor Suhr* sig, ledsaget af sin Sekretær, Pastor *Olaf Sørensen*.

Pater *Josef Stäubli* bød velkommen. Det var ham en særlig Glæde at hyde velkommen denne Aften, hvor det var første Gang, Menigheden samlede uden for Kirken. Pater Stäubli bød velkommen til Biskoppen, til Sognepræsten, Pastor *Hermann Lucas*, der jo ogsaa er Sognepræst for det store Sogn i Ordrup og har sit største Arbejde der, og til Trosfællerne fra Ordrup, hvem han takkede for trofast Arbejde og Interesse, en Interesse de vedblivende viser vor Menighed.

Derefter talte Sognepræsten, Pastor *Hermann Lucas*, der udtalte, at han jo som Følge af sit Embede i Ordrup ikke kan komme til Lyngby saa ofte, men han vidste, at Arbejdet herovre er i gode Hænder hos Pater Stäubli, »og Lyngby-Præsten har det Gode ved sig, at der er ikke ret meget, han ikke forstaar sig paa«. De Søndage, han kommer her, er det ham en Glæde at se Kapellet fyldt til begge Messerne; han glæder sig over at se de mange Børn, der kommer til Gudstjenesterne, og han glæder sig over de mange Kommunioner, der modtages under hver Messe. Pastor *Lucas* udtalte, at det er hans Overbevisning, at den kun 1-aarige Menighed, der viser saa god Tilslutning, snart er saa stor, at den kan staa paa egne Ben.

Pastor *Lucas* udtalte 2 Ønsker for den unge Menighed, og han

byggede sine Ønsker paa Beretninger i »Apostlenes Gerninger« om den første kristne Menighed, der hurtig vandt Opmærksomhed hos Jøderne, som talte sammen om den Enighed, den Fordragelighed og indbyrdes Hjælpsomhed, der prægede den kristne Menighed. Tilsvarende skal vore Menigheder altid vise Enighed og Fordragelighed og ikke mindst i en Tid som vor, der trænger til disse Goder. Det andet Ønske fandt sin Parallel i Omtalen af de første kristne Menigheders Vækst. Apostlene, der kun var 12 i Antal, fik efterhaanden deres Arbejde saa stærkt forøget, at de kun kunde paatage sig det kirkelige Arbejde, hvorfor Medlemmer af Menigheden overtog Hjelpearbejdet og det sociale Arbejde. Paa samme Maade maa Menighederne i vor Tid støtte deres Præst. Menigheden i Lyngby har Medlemmer, der har overltaget en Del Hjelpearbejde, men efterhaanden som Opgaverne forøges, maa flere yde deres Hjælp, og der vil altid melde sig Opgaver, hvor en eller anden kan yde Hjælp ud fra sin særlige Kunnen. Pastor *Lucas* sluttede sin Tale med at udtale Ønsket om, at Gud vil give sin rige Velsignelse til Arbejdet i Lyngby.

Bankfuldmægtig *Carl Darving* gav en udmærket og interessant Oversigt over Kapellets Historie. Det havde ofte været paa Tale at oprette et Kapel i Lyngby, og i Slutningen af 1935 begyndte Idéerne at faa nærmere Udformning, og man begyndte at se sig om efter et egnet Sted. 4. Februar 1936 holdtes et Møde i »Palmehaven«, Charlottenlund, hvor Overportør *Mogensen* talte. Marts 1936 nedsattes et Forretningsudvalg, og der udsendtes Meddelelser om Tegning af Bidrag. Maj 1936 havde Pater *Wegener*, tidl. Ordrup, og Assurandør *Carlsen*, tidl. Lyngby, fundet et godt beliggende Sted, nemlig Carlsbergvej 6, idet Huset, der fandtes paa denne Grund var til Salg. Samtidig begyndte Bidragene

at komme ind. Sognet oprettedes den 19. Maj 1936 og fik Navnet: Sct. Knud Lavards Sogn, efter Forslag af Translatør *J. Lomholdt-Pedersen*. Det første Forvaltningsraad bestod af følgende Medlemmer: daværende Sognepræst i Ordrup, Pastor *M. Spaus*, nu afd. Direktør *G. Brems*, Lyngby, Bogholder *H. Holler*, Ordrup, og Taleren.

1. Juni 1936 overtog det nye Sogn det gamle Hus paa Carlsbergvej 6. 6 Dage efter — paa Hellig Trefoldigheds Fest — holdtes i Ordrup en Takkegudstjeneste for Oprettelsen af det nye Sogn. Pater *Karl Pauli*, Jesu Hjerte Kirke, København, holdt ved den Lejlighed en smuk Prædiken, der blev mangfoldiggjort og udsendt med det Resultat, at Interessen for det nye Sogn øgedes, og mange viste deres Interesse ved økonomisk Støtte.

Det gamle Hus var ved Overtagelsen lejet ud. Man lod det fortsat være lejet ud, hvorved Erhvervelsen af Ejendommen økonomisk hvilede i sig selv. Basaren den 4. Oktober 1936 gav et Overskud paa Kr. 2.400. — Efter Basaren begyndte man at søge Samarbejde med Arkitekt *Mads Bertelsen*, Lyngby, og omkring Nytaar 1937 blev de første Udkast til Byggeplanen forelagt. 1¼ Aar gik nu med at bringe nødvendige Formaliteter i Orden og med at styrke Økonomien.

1. April 1938 begyndte Nedrivningen af det gamle Hus. 7. Maj muredes den første Sten. 16. Juni holdtes Rejsegilde. 16.—17. Oktober holdtes den anden Basar. Overskud Kr. 3.000. — 1. Oktober var Huset færdigbygget. 6. November 1938 blev Kapellet indviet. Dagen i Forvejen var Carlsbergvej blevet omdøbt til Knud Lavardsvej. Hermed havde Menigheden i Lyngby naaet den 1. Etape i sit Arbejde, altsaa i Løbet af kun 2½ Aar efter, at der var taget fat for Alvor. Hr. *Darving* udtalte, at Huset, som vi nu kender det, er et indtægtsgivende Aktiv. Lejlighederne paa 1. og 2. Sal, som til sin Tid skal være Boliger for Præsterne, er lejet ud.

Kapellet kan senere omdannes til Mødesal. I Kapellet har i det forløbne Aar været læst 76 Messer, og der er modtaget 1.375 Kommunioner. I Fastetiden har været afholdt en Række Foredrag, der har været overværet af enkelte Ikke-Katoliker. En Gang om Ugen i den Tid af Aaret, hvor Skolerne underviser, er der Religionsundervisning for Børn. Flere Gange har der været Daab. En Gang har der været Bryllup. Fremtiden er vanskelig at udtale sig om. Der er i den seneste Tid blevet stillet et Forslag om at begynde med at bygge en Krypt. Forslaget undersøges, men givet er, at skal vi naa vort Maal: den smukke og rummelige Kirke, maa vi alle være med. Den 3. Basar er under Forberedelse. Under sin Tale rettede Hr. *Darving* en Tak til Myn-

dighederne i Lyngby for den Imødekommenhed, der er vist os under Byggeriet.

Sekretær *Knud Rasmussen*, Ordrup, ønskede Sct. Knud Lavards Menighed til Lykke og udtalte, at Hr. Darvings Oplysninger viser, hvad man ved et godt Samarbejde kan opnaa paa kort Tid, og fremhævede, at ogsaa de stille Kræfter har deres store Betydning.

Biskop *Theodor Suhr* udtrykte i en Tale i en let og fornøjelig Form sin Glæde over at være kommet til Stede for at hilse paa den unge Menighed, og Biskoppen udtalte sin Glæde over den intelligente Maade, Arbejdet i Lyngby gøres paa.

Hr. *Xavier d'Auchamp* ønskede som almindeligt Medlem af Menigheden at rette en Tak til Biskoppen, fordi han vilde komme til Stede, og udtrykte Ønsket om, at Biskoppen vil besøge os i Kapellet

og der læse den hellige Messe for os. Derefter rettede Hr. d'Auchamp en Tak til Pater Stäubli for den opildnende Maade, han udfører Arbejdet paa. Man lærer bedst Pater Stäubli at kende, naar man ser ham køre rundt med Vognen fuld af Børn, som han samler til Religionsundervisning hos forskellige Familier. Hr. d'Auchamp havde selv den Glæde, at der i Gang om Ugen i hans Hjem er samlet 7 Børn til Undervisning.

Efter Kaffeordet var der forskellig fornøjelig Underholdning i Form af Film vist af Hr. *Bendix*, Bortlodning og Fællessang. Fru Darving ydede i Aftenens Løb en smuk Indsats ved at udføre den musikalske Underholdning.

Aftenen sluttede med, at Forsamlingen sang »Kongernes Konge«, hvorefter Biskoppen gav os sin Velsignelse. *E. D.*

serne i Provinsen, at selv om de ikke personlig kan komme til Stede, vil »Unio«s Talerstol alligevel ved hvert Møde staa dem aaben, idet vi efter Nytaar paa Møderne forsøgsvis vil indføre en Afdeling: »Hallo, Provinsen kalder!« Her vil Provinsens Trosfæller gratis have Lejlighed til at faa oplæst korte Breve og paa den Maade komme i Kontakt med Hovedstadens Ungdom med det første Formaal: at indlede Korrespondance med hinanden. Og ønsker en eller anden under den første Brevveksling at forblive anonym, vil dette naturligvis blive respekteret, og »Unio«s Ekspedition kan være Mellemlæddet, en »Service« vi gerne vil yde vore Trosfæller derude i Provinsen.

Om det vil være muligt at opnaa »Resultater« ved en saadan Fremgangsmaade, vil alene Tiden vise. Ganske vist benytter den københavnske Ungdom hellere Telefonen end Brevpapiret, — men hvorfor ikke gøre Forsøget?

Poul Nystrøm.

Breve fra Læserne

Ægteskab og Korrespondance

Vor lille Artikel om de unge Landboers Anmodning til Bladet om en Korrespondancerubrik har bragt os en Del Post. Vi aftrykker tre af de modtagne Breve i denne Omgang og vender om en Uge eller to redaktionelt tilbage til de fremsatte Tanker.

En Række Breve om andre Emner haaber vi at kunne finde Plads til næste Gang.

Hr. Redaktør! De skriver i Deres Artikel »Ægteskabsannoncer«? om de blandede Ægteskaber og gør blandt andet opmærksom paa, at 84 pCt. Børn fra rent katolske Hjem sendes i katolsk Skole, medens de »blandede« kun »leverer« 50 pCt.

Men der tales aldrig om, hvor mange unge Katoliker, der slet ikke gifter sig, fordi de i det lille Udvalg af »antagelige« ikke finder den, der passer til dem. De bliver skræmt fra at gifte sig med en anderledes troende og kommer altsaa aldrig til at »sende Børn i Skole«; giftede de sig, var der dog en Mulighed for et katolsk Barn, nu er det et blankt Minus.

Der tales saa meget om katolsk Aktion; kunde disse unge ikke sprede Troen i ikke-katolske Hjem? Der har været mange, bl. a. en Elisabeth Leseur, der voksede i Kamp og Modstand. Hvorfor gaa saa langt som til at snakke om Ægteskabsannoncer, det er dog bedre at undgaa »al den Harme, der vilde blive øst ud over det stakkels Blad«. Hvorfor ikke hjælpe de unge med vor Bøn og vor Tro paa, at de vil sejre, og give

dem Lejlighed til at indgaa det Ægteskab, de længes efter.

En Mor.

Hr. Redaktør! I Deres Artikel »Ægteskabsannoncer« (Nr. 24, d. 12. ds.) paapeger De det uønskelige i at føje Provinsens Trosfæller ved at lade »Katolsk Ugeblad« optage Korrespondance-Annoncer eller oprette et Ægteskabsbureau. Deres udmærkede Betragtning skal ikke debatteres her, men: »tilbage staar imidlertid de unge Katoliker paa Landet (og forhaabentlig mange ligesindede i de store Byer), som ønsker at rette sig efter deres Kirkes Formaning og beder om Lejlighed til at kunne gøre det.« Og disse Provinsens unge Trosfæller skal ikke staa tilbage, uden at der bliver rakt dem en hjælpende Haand.

Vi har i »Unio«s Bestyrelse haft vor Opmærksomhed rettet paa dette Problem, der igen er blevet aktuelt ved Deres Artikel, og da netop katolsk Foreningsselskabelighed byder Ungdommen de bedste Chancer for at stifte Bekendtskaber, indbyder vi atter vore Trosfæller fra Provinsen til at komme som Gæster i »Unio«. Fortæl Læ-

Efter at have læst Artiklen om Ægteskabsannoncer, vil jeg gerne fortælle Ugebladet, at den Tanke med Brevveksling har jeg tænkt paa for længe siden. Naar man selv er gift med en Protestant, ved man, hvad det vil sige, og saa ønsker man saa inderligt, at Børnene skal blive katolsk gift. Det er dog ikke nemt; nok er der Ungdomsforeninger, men der betragter de nærmest hinanden som Kammerater, og somme Tider kan de jo heller ikke enes der, og saa siger min Mand, at de kan blive derfra.

Jeg tror, at Brevveksling mellem unge Katoliker er det helt rigtige, hvis vi skal bevare vore Unge for Kirken, og det er jo det, det kommer an paa, saa Forargelsen mod Bladet bliver nok ikke saa stor, hvis det kunde realiseres, ellers syntes jeg, at i en saa vigtig Sag maa vi tage det med.

Med venlig Hilsen. *En Mor.*

Dødsfald

Pastor *Fr. Fr. Maurer* er afgaaet ved Døden i Kolding den 20. November 1939.

Det apostoliske Vikariat.

Begravelsen finder Sted Fredag d. 24. November Kl. 10 fra Rosenkranskirken i København. R. I. P.

Vor kære Søster *Cherubina Bechmann* er afgaaet ved Døden d. 15. Nov. 1939, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

St. Elisabethsøstrene.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn. R. I. P.

Retrætedagene

Retrætedagen for Herrer

Til Efteraarets første Retrætedag for Herrer var der maaske ikke mødt saa mange som ventet, men dog en interesseret Kreds fra Hovedstaden og Omegn, og en af Deltagerne var endda kommet tilrejsende fra det sydligste Sjælland.

Pater Bender var en enestaaende Exerციemester og Sankt Liobasøstrene fortræffelige Værtinder. — Allerede Begyndelsen var en Oplevelse med reciteret Morgenmesse og Præsten med Ansigtet vendt mod de troende. Søstrene og øvrige tilstedeværende deltog rytmefast i Svarene paa Messens Bønner og flere af dens faste Dele. — I det første Foredrag forklarede Pateren paa Grundlag af Exerციiebogen sin Fremgangsmaade; han vilde ikke presse os ind i en fast Ramme, men forelægge forskellige Punkter, hvoraf enhver kunde plukke, hvad der tiltalte den en-

Retrætedagene er snart færdige for denne Gang. De to Delta-gereferater nedenfor giver et godt Indtryk af, hvor stor Betydning den ny »Institution« har. Søndag d. 26. ds. holder Pater Groteclæes Retrætedage for mandlige Medlemmer af Kongregationerne, Søndag d. 3. December for kvindelige Kongreganister.

Billedet er fra Retrætedagen for unge Mænd.

kelte, efter Sankt Ignatius' gode Raad. — Interessen steg yderligere, da Pateren senere efter Opfordring gav Anvisning paa, hvorledes man kunde dyrke den betraggende Bøn, og det paa en saa fortræffelig og fængslende Maade, at man glemte aftalte Spisetider. De rare Søstre maatte lade alle Husets Klokker kime for at faa os ned paa Jorden igen, og de tilgav os med et Smil.

Klokken blev godt over 21, og vi maatte bryde op, hvor nødig vi end vilde. Der var ikke Tegn til, at Pateren hverken selv kunde trættes eller trætte sine Tilhørere, og uvilkaarligt mindedes man Fortællingen i Apostlenes Gerninger om de første kristne Menigheder, der ogsaa samledes i private Huse, hvor Apostlen Paulus paa Gennemrejse kom og talte til dem en hel Dag, ja, ogsaa om Aftenen og hele Natten med, for hen ad Morgenstunden at slutte af med Brødets

Brydelse. Hvilken Forberedelse til det hellige Messeoffer og til Modtagelsen af den hellige Kommunion maa det have været. Intet Under, at der var Spire-, Livs- og Ekspansionskraft i de første kristne Menigheder, og det vil vi ogsaa kunne opnaa herhjemme, ikke mindst ved at lytte til og fordybe os i de Sandheder, der bliver forelagt os under Retræterne.

En sen, men hjertelig Tak til Hr. Pater Bender og Sankt Liobasøstrene. Gid de maa opnaa mange, mange Retrætedage med stadig voksende Tilslutning! mon.

Retrætedagen for unge Mænd

13 unge Mænd havde efterkommet Opfordringen til at deltage i Retrætedagen d. 12. November. Det var Skade, at der ikke var flere; for de, der enten aa Grund af manglende Tid — eller Ugidelighed — ikke deltog, gik Glip af noget meget værdifuldt. Det var Pastor Geertz-Hansen, der ledede Retræten og gjorde denne til en Oplevelse.

Dagen begyndte med reciteret Messe i St. Liobasøstrenes lille Huskapel, som er indrettet efter gammel romersk Skik. Præsten celebrerer med Ansigtet vendt mod Menigheden, og Sakramentet opbevares paa et lille Sidealter. Enhver af os følte, at her kom Præst og Menighed i langt højere Grad i Kontakt med hinanden.

Derpaa fulgte i Løbet af Dagen forskellige Foredrag dels i Kapellet, dels i Salen. Pastor Geertz-Hansen har en fremragende Evne til at fremsætte alt paa en frisk og fornøjelig Maade, men absolut ikke saadan, at Tingene forfladiges. Han forstaaar at klarlægge Problemerne,

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvboner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstrene

saa der ikke lades den ringeste Tvivl tilbage. De efterfølgende Betragtninger og Turene i Haven gav os rig Lejlighed til at tænke over vort hidtidige Liv.

Der skal ikke her gøres nærmere Rede for de enkelte Foredrag, men dog lige nævnes et Foredrag i Salen, hvor der anstilledes interessante Betragtninger over Biblen, dens Oprindelse, Indhold, Forskellen mellem Protestanternes og vor Opfattelse paa mange Punkter m. m.

Den vellykkede Retrætedag sluttede Kl. 18,30 med Andagt og sakramental Velsignelse i Kapellet.

Under denne Andagt fornyede Deltagerne højtideligt den hellige Daabspagt. Før vi gik, ønskede Pastor Geertz-Hansen for os, at denne Dag ikke blot »i Morgen var en Følelse, i Overmorgen et Minde og om 8 Dage glemt«. Vi, der deltog, kan love, at denne Dag aldrig glemmes, og vi vil benytte Lejligheden til at sige Tak for Dagen, ogsaa til Søstrene, der sørgede for vort lejemlige Tarv.

Og saa kan vi ikke næste Gang være bekendt at møde saa faataligt! Unge Katoliker! Tag en rask Beslutning, det lønner sig!

Niels Frederiksen.

Det var derfor, Grev Antonio ... (fortsat fra Side 407)

Ganske vist stod der et Bjerg af Selvanklager for hans indre Blik, og jo mere han tænkte paa dem, des mere voksede de. De faa Plusser, han havde at holde sig til, svandt betydeligt ind i Forhold til Minus'erne ...

Med en for hans veludviklede Ladhed ukendt Iver klamrede han sig til sine Plus'er og sagde til sig selv (men højt i Haab om, at ogsaa rette Vedkommende, der maaske (hvis dette kunde tænkes) ikke havde været saa opmærksom derpaa, som han selv, skulde høre det):

— Noget betød jeg dog! Jeg hørte til mit Lands mest fortjente Mænd, og jeg har mit Navn hugget ind i Nationens Ærestavle!

Om nogen hørte dette, vides ikke. I alle Tilfælde kom der intet Svar ... men nede fra Dybet lød en Stemme, som han genkendte som selve Krigsministerens, der netop nu talte ved hans Grav ...

— Grev Antonio var en Mand, som vi kunde være stolte af, hans Fortjenester var mange, lunde, han hørte til Landets bedste Sønner, og hans Navn vil gaa over i Historien og leve længe ... hvem skal udfylde hans Plads?

Grev Antonio blev glad, da han hørte disse Ord, og han rettede sig lidt op i sin ubekvemme Stilling, mens et Udtryk af Tilfredshed bredte sig over hans Ansigt.

Og nu tordnede Æressalutten med en Klang af vidunderlig Vellyd i hans Øren ..., nej, han behøvede ikke at tvivle: En saadan Mand vilde man ikke vise bort fra Himlens Port ...

— For jeg er vel i Himlen — ikkesandt? spurgte han ind i det straalende Lys.

— Ja, lød en Stemme. Men hvorfor tror du?

Før havde Grev Antonio kun hørt. Nu saa han.

Han saa Kirken, som han

dagligt havde passeret paa sin Vej til Ministerialbygningen. Der var næsten tomt inde i det store, dunkle Rum, hvor Ruderne lignede Olie paa Vandet. Men oppe ved Højalteret knælede en lille vanskabt Skikkelse, en Krøbling, som bad med Taarerne løbende ned over Kinderne. Han bad for den Mand, der hver Dag havde givet ham den Skilling, som havde holdt den værste Nød fra Døren, Manden, som i hans Øjne skænkede ud af et godt Hjerte. Hver Dag havde han bedt for ham, og nu, hvor han var død, vidste han intet bedre end at bede for hans Sjæl ...

Det var derfor, Grev Antonio ...

Arne Hall Jensen.

Credo

Det skandinaviske Tidsskrifts Novemhernummer indeholder bl. a. en kort Artikel af Pater Gerlach om Pavens Rundskrivelse, af Grev Armfelt en udmærket Redegørelse for »Noget af, hvad Polen har udrettet«, en Artikel »Omkring Krigsproblemet«, væsentlig paa Grundlag af Pater Vanns af Pauluskredsen udsendte Hæfte, samt af Pater Scherz en Gennemgang af Action Françaises Historie fra 1926—39.

Credo koster 2,50 Kr. Kvartalet og kan bestilles hos Ekspeditionen Postfach 1222, Stockholm 16.

St. Franciskus 3. Orden

Hans Excellence Biskoppen har den 14. ds. bestemt St. Annæ Kirke som Kirke for den franciskanske 3. Orden, der hidtil var knyttet til St. Knuds Kapel.

Ledelsen af 3. Orden overtages atter af Pastor Steidl, der allerede før — fra 1909 til 1930 — har været Ordensdirektør.

Det næste Møde vil finde Sted Søndag den 10. December Kl. 3½ (15,30) i St. Annæ Kirke.

Sct. Antoni Menighed, Brønshøj

Fredag den 1. Decbr. Kl. 20, Jesu Hjerte Andagt. Derefter Menigheds-møde. Pater Groeteclaus: Et moderne Korslog (Lysbilleder).

English Service

Mass with English sermon and hymns on Sunday, Nov. 26th, at 10,30 o'cl. at St. Canute's, Vester-voldgade 115. Confessions in English before Mass (Fr. Pauli).

OTTO PIPER

Rådhuspladsen 14
København I

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

fremst. til Hospitalsbrug
TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER

Katolsk Ungdoms Klub

Maanedberetning

K. U. K. kan i denne Sæson glæde sig ved stor Interesse fra de unges Side. Vort Medlemstal er gaaet stærkt i Vejret og er godt paa Vej til de 100. Ligeledes viser Mødeprocenten en glædelig Fremgang, saavel til Klubmøderne (og ikke mindst »Kredsmøderne«) som til vore Udflugter.

Dette viser, at der er Ungdom, som er glad for at kunne faa Lejlighed til at uddybe den religiøse Viden — en Ungdom, for hvem det rent selskabelige ikke er det aandelige Tyngdepunkt.

Den 30. Sept. havde vi den Glæde at kunne byde Pastor *Geertz-Hansen* velkommen i K. U. K. Pastoren havde valgt at tale om »*Martyriet i Oldkirken*«, og i fem Kvarter holdt han Tilhørernes Opmærksomhed fangen ved det overordentlig interessante og oplysende Foredrag, der saa stærkt havde Bud ogsaa til vor Tid, hvor saa mange kristne Martyrer Verden over maa lide enten paa ublodig eller blodig Maade. Bagefter havde vi »Amatøraften«, der atter blev en stor Succes.

Lørdag den 14. Okt. Lysbilledforedrag af Hr. V. *Stabehl*, der fortalte om sine Rejser til Belgien, England og Tyskland. Samtidig lagde Hr. *Stabehl* et godt Ord ind for de landflygtige Jøder, der nu mere end nogensinde trænger til vor Hjælp og Bøn. Hr. *Erik Ellyton* havde til denne Aften arrangeret det fra Radioen kendte »Hvem ved hvad?«

Endelig lancerede Klubben noget nyt, idet der for første Gang var »De 2 Minutter« — 2 Minutters Taler af en ung Pige og en ung Mand. Emnerne er valgfri — men selvfølgelig helst noget, der har Bud til unge Katoliker af i Dag. Jeg nævner lige eet Eksempel — Frk. *Maria Seitzberg* talte om vort Forhold til vor Biskop — om det store Ansvar, der hviler paa hans Skuldre, og sluttede med en kraftig Appel til Ungdommen om at slutte op om Biskoppen — behøver jeg at sige, at Talen hilstes med spontant Bifald.

K. U. K.'erne holder af Lys og frisk Luft, og den 22. Okt. havde vi en af vore fornøjelige Traveture — denne Gang til Dyrehaven — ud i det allerskønneste Efteraar. Vi sluttede Dagen med at overvære Eftermiddagsandagten i St. Andreas Kirke i Ordrup (26 Deltagere i Turen).

Den 28. Okt. havde vi et af vore bedste Møder i Aar. Emnet »*Ægteskabets Sakramente*« havde faaet ualmindelig stor Tilslutning.

Indledere var Hr. *Harald Guldager* og Frk. *Jytte Smith Knudsen*. Der udviklede sig en livlig Diskussion, af hvilken samtlige Deltagere uden Tvivl har haft rigt Udbytte. Den Alvor og Interesse, hvormed dette Emne behandledes, kendetegner en Ungdom, der ikke er bange for at gaa lige løs paa Problemerne — en Ungdom der ved, at det er alvorlige Tider, vi lever i, og at »Voldsmænd tærer paa Kirkens Tarv«.

K. U. K.'ernes gode Deltagelse i Retrætedagene er et Udtryk for vor Bevidsthed om, at vi maa have et fast Grundlag for at kunne staa imod Verdens Anslag. Og den Ungdom, der har et saadant Grundlag, kan trostigt møde Troens Fjender.

„Unio“ og Julen

Ved at se paa Kalenderen opdager man, at der kun er en Maaned til Jul, og mange er sikkert allerede begyndt at tænke paa Julegaverne. Det er heller ikke for tidligt at tænke paa, hvordan man skal glæde Familie og Venner; men tænker vi nu ogsaa alle paa at glæde dem, som sidder i Nød og Fatigdom, med en Julegave. Trods omfattende social Forsorg er der desværre en Del Mennesker, som ikke har mere end det aller mest nødvendige. For at skaffe fattige Trosfæller en saa god Jul som muligt, starter »Unio« en Juleindsamling, og vi beder alle Katoliker om at give en Skærv netop i Aar, hvor Verdenssituationen har indvirket paa manges økonomiske Forhold.

Lørdag d. 2. Dec. Kl. 20½ prc. har »Unio« Pølsegilde og Andespil i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16, og Overskudet ved Andespillet gaar til Juleindsamlingen. Aftenens Konferencier er Hr. *Henning Fausbøll*. Billetter à 2 Kr. (Entré, Servering og Dans) faas i Katolsk Boghandel og hos Foreningens Medlemmer. Der er her Lejlighed til baade at faa en morsom Aften og at glæde vore fattige. Vi anbefaler at købe Billetter i god Tid, da Pladsen er begrænset, og alle, der ikke er i Stand til at komme den Aften, beder vi indtrængende: Send Deres Bidrag, stort eller lille, til »Unio«s Juleindsamling. »Unio« har Postkonto Nr. 54322.

Malmø

Af Hensyn til Danskes hyppige Søndagsrejser over Sundet anfører vi Gudstjenestetiderne i *Malmø katolske Kirke, Kanalgatan 2*.

Søndag: Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Gudstjeneste med kort Prædiken for Skoleungdommen. Kl. 11 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Aftenandagt.

Hverdage: Kl. 6 og 8 stille Messe.

Nykøbing F.

Ved en Fejltagelse stod her sidste Uge, at Slumretæppet var vundet paa Lodseddell Nr. 567. Det rigtige er, at Nr. 467 har vundet.

Bortlodning til Fordel for K. U. K., Roskilde

Udtrukne Numre: 836, 814, 38, 178, 842, 241, 728, 500, 20, 890, 531, 223, 621, 33, 934, 801, 648, 303, 326, 794, 905, 804, 280, 385, 460, 158, 379, 916, 55, 871, 689. Gevinsterne kan afhentes i Præstegaarden indtil 15. December.

Køb Julegaven hos

Oluf Brønnum & Co.

Holbergsgade 8 . Telefon Central 8750

Køkkenudstyr . Glas & Porcelæn

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsvej 34-36

Tlf. 778 - 728

Arbejdernes Kaffeforsyning

Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1¼ kg

Prøv vore henkogte Frugter

Viktoria Blommer

Ananas, Fersken osv.

Amagerbrogade 156

Til Julebordet: **Dagmarstagen**

Køb hos vore Annoncører

Lad Gaven være en Bog fra

Knud Rasmussen's Boghandel

Vesterbrogade 60 . Telefon Central 3955 - 2755 . Leverandør til Sct. Knuds Skole

En Moder tager Afsked med sin Søn

Georg var 14 Aar gammel. Hans Hu havde længe staaet til Søen. Efter en Del Modstand gav Forældrene efter for hans brændende Ønske. Nu var den sidste Dag inden Afrejsen indtruffet, og Moderen havde en lang, fortrolig Samtale med sin Søn.

*

De havde talt sammen om de praktiske Ting, som en Mor har saa udpræget Sans for. Drengen var øjensynlig noget bevæget ved at skulle forlade Hjemmet i længere Tid, men Udsigten til alt det vidunderlige nye, han skulde opleve, gav hans Øjne en straalende Glans.

Moderen havde længe overvejjet, hvilke Ord hun skulde give ham med paa Vej. De sad sammen i Sofaen. Hendes højre Arm laa om hans Skulder, da hun sagde til ham:

— Min Dreng, jeg kan mærke, at du saa smaat begynder at blive en Mand, og derfor tror jeg, at jeg kan tale til dig, som jeg ikke har kunnet det, da du kun var et Barn.

Det kan godt være, du somme-tider har syntes, at jeg havde for travlt med at irettesætte dig, men maaske du nu, da du ser tilbage paa din Barndom, kan indse, at det laa mig saa meget paa Sinde at forberede dig til Livet.

Jeg har altid følt det som et meget, meget stort Ansvar, at Gud havde givet mig dig, og at jeg — sammen med din Far — skulde forme dit Sind.

Du kan tro mig, mangen en Nat laa jeg vaagen for at tænke paa, hvorledes jeg bedst kunde gøre dig til en Karakter. Men jeg har endnu ikke Bevis for, at det er lykkedes. Jeg har saa tit tænkt paa, at det ikke hetød saa forfærdelig meget, at jeg kunde faa dig til at være lydig. Det viste blot, at jeg havde Indflydelse paa dig. Men hvorledes det vilde gaa dig den Dag, du var helt alene og stillet overfor en stor Fristelse, det kunde jeg ikke ined Sikkerhed vide noget om. Men jeg var helt klar over, at det var først, naar du stod paa egne Ben, at Opdragelsens Resultat skulde vise sig.

Hvis du en Dag kommer til at staa overfor en stor Fristelse, og der er ingen Mennesker til at advare eller hjælpe dig, da skal det vise sig, om du er en Karakter eller ikke.

Lykkes det dig trods Kammeraters daarlige Eksempel (maaske vil de gøre Nar ad dig og kalde dig »Dydsdragon») alligevel at bevare dit Skjold rent, er det kun, fordi dit Gudsforhold beskytter dig.

Du ved, at jeg tit har sagt til dig, at jeg slet ikke brød mig om at have Indflydelse paa dig,

hvis ikke Gud først og fremmest havde det.

Du kan nok huske, at jeg ofte lod dig forstaa, at det var hundrede Gange bedre, at du helt frivilligt og af dig selv gjorde et eller andet for Guds Skyld, end at du gjorde det, fordi vi bad dig om det.

Du ved ogsaa nok, at det var min »Kæphest«, at jeg ikke vilde blande mig i dit Forhold til Gud, men lade dig selv passe Kirkegang og Sakramenter, selv om jeg naturligvis vilde blive meget bedrøvet, om du blev en ligegyldig Katolik.

Jeg har været saa glad over at mærke, at du forstod mig. Du har virkelig passet dine religiøse Pligter af dig selv, og, ikke sandt, du har forstaaet, hvor vigtigt det er at kunne overvinde sig selv for Guds Skyld.

Nu er det mit store Haab, at dit Gudsforhold skal uddybes og styrkes, medens du færdes fjernt fra Hjemmet blandt fremmede Mennesker.

Jeg tror, du vil bevare det rene Hjertes gode Stolthed og ikke i ynkelig Menneskefrygt bukke under for Fejghed og Svaghed.

Jeg glæder mig til at se dig igen, lige saa frisk og ren i Sindet som nu.

Og gaa saa med Gud, min Dreng!

C. B.

Horisonten rundt

Den kristne Opdragelse

Paven har i en Radiotale til de amerikanske Katoliker i Anledning af 50 Aars Festen for Universitetet i Washington bl. a. udtalt:

»Aldrig har den kristne Ungdoms Opdragelse været af saa afgørende Betydning som nu, hvor den er stillet overfor Vranglærdomme, som er udsprungne af Naturalisme og Materialisme, og som styrter hele Verden ud i en forfærdelig Krig. Denne Krig afgiver det frygtelige Bevis for Løgnagtigheden af en Filosofi paa rent verdsligt Grundlag. Ved Synet af denne Gru kunde man miste Tilliden til Gud, hvis ikke Guds Forsyn styrkede os. Det bringer os saa meget des større Trøst, naar Verdens Forræderi mod Gud tiltager. Men ogsaa den kristne Kulturs gamle og nye Institutioner er os en Støtte. De forstaar at give Plads for baade Naturvidenskab og Metafysik, for Intellektet og Hjertet, for Fortiden og Fremtiden, for Fornuft og for den guddommelige Aabenbaring. I deres Arbejde, hvor stiltfærdige Studier veksler med Bøn, sætter de Ungdommen i Stand til at beskytte sig mod falsk Videnskab og dens Følger.«

Freden og det kristne Ansvar

Fredag d. 1. December vil der i mange protestantiske Kirker i Danmark saavel som i Sverrig og Norge blive afholdt Gudstjenester, ved hvilke der vil blive bedt for Freden og for, at Mennesker maa blive sig deres Kald og Ansvar som Kristne bevidst.

Biskop Fuglsang-Damgaard har i en Skrivelse til vor Biskop udtalt sit hjertelige Ønske om, at ogsaa den katolske Kirke paa denne Aften vil lade afholde Gudstjenester med samme Formaal. Biskop Suhr er gerne gaaet ind paa den Tanke, som jo meget let lader sig realisere, idet

der paa den nævnte Dag afholdes Jesu Hjerte Andagter i vore Kirker. Disse Andagter har paa Forhaand Karakter af Bod og Sone.

Vi haaber, at disse Linier maa blive læst rettidigt, saa vore Læsere i stort Antal kan tage Del i Andagterne for at yde Gud Sone for den Menneskeskyld, der hjemsøger Verden med saa store Ulykker, og nedbede Kristi Fred over os alle.

Retrætedagene

Nu Søndag d. 3. December afsluttes for denne Gang Retrætedagene i Ordrup. Pater Groteclaus S. J. samler det sidste Hold, de kvindelige Kongreganister, til »Øvelserne« i St. Ignatius' Aand. Forhaabentlig vil vore mange kvindelige Kongregationer kunne samle mange Deltagere til denne sidste Retrætedag.

Vejinspektør L. A. Nielsen †

En af de store, gamle er gaaet bort. I en høj Alder døde fhv. Vejinspektør L. A. Nielsen Tirsdag Morgen. Hvad han har betydet for Katolicismen paa Nørrebro i København taaler at maales med Pastor Neuvels Arbejde. I et halvt Aarhundrede var Vejinspektøren Nørrebro-præsternes mest trofaste og uselviske Hjælper, indtil for faa Aar siden Medlem af Forvaltningsraadet ved Sakramentskirken. En Mand, der langs sin Livsvej kun efterlod sig Venner. R. I. P.

Meddelelse fra Vikariatets Regnskabsafdeling

Resterende Kollektur for 1939 bedes indbetalt senest d. 8. December. Giro 1471, Boyesgade 8.

P. Andreassen,
Regnskabsfører.

Vore Abonnenter

Ogsaa Ugebladet har en lille Meddelelse fra sine regnskabs-

kyndige. Det sker, at man sender Penge ind, uden at man paa Giroblanketten angiver, om det er et nyt Abonnement. Især ved Kvartalsskifter, hvor der er mange Blanketter at gennemgaa, kan det foraarsage, at Leveringen forsinkes. Vær derfor saa venlig paa Blankettens venstre Del at notere enten »Fornyelse« eller »Nyt Abonnement«.

Der er ogsaa en anden lille Ting. Det sker, at Abonnenter gaar over til at bestille Bladet gennem Postvæsnet. Siger de det ikke til Ekspeditionen, faar de to Blade og to Opkrævninger — og skal saa alligevel skrive et Par Ord. Man bedes altsaa lade Ekspeditionen det vide, hvis man gaar over til Postabonnement.

Vore Annoncører

Ved Gennembladning af dette Nummer vil man bemærke, at Annoncerne har bredt sig stærkt. Det er et stort Antal Firmaer, som i Anledning af Julen gerne gennem en Annonce har villet henvende sig til deres katolske Kundekreds. Ogsaa i de nærmest følgende Numre vil en Række saadanne Annoncer findes.

Redaktionen har i den Anledning maattet gemme en Del Stof, som Læserne sikkert ogsaa vil savne. Men vi beder om, at man deler vor Glæde over Annoncerne Mængde. Ikke blot, fordi det er en Indtægt for Bladet. Annoncerne Mængde i Ugebladet er et Udtryk for Tillid til, at danske Katoliker udgør et stort, købedygtigt Publikum, at deres store Mængde holder og flittigt læser vort fælles Blad, og at de fortrinsvis støtter de Firmaer, der gerne støtter det katolske Blad. At Tilliden giver sig saa klart et Udtryk i en Tid, hvor man ellers holder igen paa sine Annonceudgifter, er os en Opmuntring — og fortjener at honoreres ved den rette Placering af alle Katolikers Indkøb.

Under Adventskransen

„HERRE, VIS MIG DINE VEJE“

Bedre Samkvemsmuligheder er Dagens Løsen! — Begejstret tæller vi alle de Broer op, vi har ladet bygge, Øer kædes til Fastlandet, de store Afstande svinder ind! Som efter en Lineal anlægger vi store Hovedveje gennem Landet for hurtigt og uden Tidsspilde at komme fra det ene Sted til det andet. Og har vi ogsaa i Udlandet set de brede, mil-lange Autostradaer, der med hensynsløs Flothed er »betone-ret« ind i Landskabet, føler vi ikke med Urette, at Forbindelserne i vort eget Land og mellem Landene indbyrdes har antaget imponerende Former. Snorlige Veje sørger for en tvangfri og livlig Forbindelse mellem Menneskene i de forskellige Lande.

Ogsaa Luften har man taget i Besiddelse. Som noget selvfølgelig taler vi om Luftruter og Luftlinier. Store Flyvepladser og vidtforgrene Luftfartsselskaber sørger for en livlig Færdsel mellem de forskellige Lande. Rejser til Europas Hovedsteder drejer sig kun om Timer og Minutter. Forretningsfolk og Politikere kan fra vidt forskellige Lande sætte hinanden Stævne i en eller anden By for atter næste Dag at sidde i deres Kontor derhjemme. Saaledes kan vigtige Aftaler og værdifulde Meningsudvekslinger finde Sted!

Gang paa Gang er det blevet fremhævet og betonet, at disse nye Samkvemsmuligheder vil fremme Forstaaelsen og Venskabet mellem Nationerne indbyrdes. Thi uden om Literaturens ensidige Fremstillinger af Nabofolkene kan man nu uden større Anstrengelser lære hinanden at kende, iagttage fremmede Folkeslags Sæder og Skikke, faa Forstaaelse og Sympati for hinanden, — en almindelig Kultur-opblomstring vil indtræde!

Især lød disse Forudsigelser om voksende Forstaaelse og Venskab mellem Nationerne, da

Radioen blev Hvermands Eje, da denne store Opfindelse gjorde det muligt at bane ny Vej for Mennesket gennem Rummet. Fra nu af var Folk ikke bundet til Tid og Sted. I sin Dagligstue kunde hver Mand sidde og lytte til Stemmerne fra hele den store Verden. Mennesket taler til Mennesket gennem Mikrofonen uden at respektere Afstandene. Nu vilde det da uigenkaldeligt være forbi med Strid og Misforstaaelser mellem Nationerne indbyrdes, naar man blot ved at dreje paa Kontakten i sin Stue kunde lytte til Alverdens Statsmænds Taler og vise Ord. Saaledes kunde man faa alle Mennesker i Tale, uden at det ene Folks Førere kunde hidse dette op mod et andet Folk! Krigen, den grusomme og blodige, vilde med andre Ord være udelukket! Jernbane, Flyvemaskine og alle andre Samkvemsmidler vilde bringe Folkene og deres Ledere i saa nær Kontakt med hinanden, at Forhandling og Folkeoplysning for stedse vilde ud-slette alt Had og al ensidig Racestolthed. Hvordan skulde en Stat turde inddade sig paa Krig, naar Radioen i Modstanderens Land i samme Øjeblik kunde sprede Oplysning om de virkelige Forhold og Begivenheder?

Og nu viser det sig, at Virkeligheden har skuffet alle disse Profeter, der ventede Kulturens Opblomstring og Folkeslagenes gensidige Samarbejde gennem den blotte Samkvemsmidlernes Forbedring! Ja, Folkeslagene er kommet tæt ind paa Livet af hinanden, har lært hinanden at kende, men kun for at opdage, at den anden har saa mange Goder og Hjælpekilder, som man selv gerne vilde have fat paa. Misundelse og Chikanerier, lige indtil brutal Nedtrampen af Nabofolkene — det førte Udviklingen til! De gigantiske Broer og de snorlige Veje lettede Tilførslen af ødelæggende og tilintetgørende Mordvaaben ind i Nabofolkets Land! En Fremskridts-

velsignelse som Flyvemaskinen blev i Menneskets Haand et Mareridt for Civilbefolkningen. Og Radioen, Menneskestemmens Triumf over Æteren, blev et Haddets og Tvedragtens Vaaben, hvormed man søger at trænge ind i Fjendens Land og overdøve Folkets egne Ledere, naar de henvender sig til Folket!

For de Mennesker, der drømte om Menneskets Forædling og Forbedring, naar blot Omgivelserne og Kaarene blev bedre og rigere, er en bitter Stund oprundet. De ser for sig, hvordan alle disse Fremskridtsresultater vender sig mod Mennesket selv og bidrager til dets hurtige Tilintetgørelse.

Skal vi blive Fremskridts-pessimister ved dette Syn? Baade Ja og Nej!

Kirken lader os den første Adventssøndag bede: »Herre, vis os dine Veje!« — Og det er det, vi har glemt at tage i Betragtning, da Menneskeaanden brugte al sin Snilde for at bane nye og uanede Veje til Lande og Folk. Alle mulige Veje og alle mulige Færdselsmidler har vi anstrengt os for at tage i vor Tjeneste, men en vigtig Vej, der er tusind Gange vigtigere end Hovedveje og Autostradaer, har vi ikke villet bygge: Vejen til Gud! Den har alt for mange med eller uden Vilje glemt i deres Iver. Den var ikke saa vigtig, den kunde altid komme; og dog er den netop det Grundlag, som al anden Stræben og alt Fremskridt bygger og hviler paa, hvis det da ikke skal synke sammen i en Grushob!

Thi Menneskene finder ikke i sig selv de Kræfter, der kan holde dem paa den rette Vej. Og naar Lande og Folk ved Teknikkens Fremskridt rykker ind paa Livet af hinanden, saa kan kun den fælles Vej, alle Folkeslag vandrer paa til Gud, holde dem inden for Retfærdighedens Grænser. Forlader man denne Vej, synker man i Sump og Morads, eller oversat til konkret Dansk, saa holder alle Garantier og Forsikringer saa længe, som de er til ens egen Fordel! Thi

intet andet kan tvinge os paa Plads!

Saalænge vil Forbandelse og Blod klæbe ved Menneskenes Værk, som de ikke i Fællesskab og enkeltvis giver sig til at finde Vejen frem til Gud og rydde de Hindringer af Vejen, der spærrer for Samkvemmet med Gud! Advent, der betyder Komme, Kristi Komme, viser os hen til denne Vej, og Kirken beder i sin Bøn ved Altret: »Herre, lær os dine Veje!« I menneskelig Skikkelse vil Gud fejre Jul blandt os Menneskebørn. Vil Menneskene rejse sig, ryste deres Sløvhed og Lunkenhed af sig og bryde op for at bane sig Vej frem til den ventede Frelser, der vil bringe Forløsning og Naade

til Menneskene, da vil Velsignelse og Fred sænke sig over Menneskenes Værk. Ogsaa over deres Planer om Fremskridt, thi ogsaa Kultur og Fordragelighed vil Menneskene opnaa, hvis de i al deres Planlægning ikke glemmer at holde Vejen fri til Gud. En Hovedvej Nummer 1 maa enhver Stat, ethvert kristent Folk i Forening bygge for Verdensforløseren, saa vil Mødet mellem Menneskene ikke føre til, at Misundelsens Gnist tændes i deres Blik, naar de ser andre Folkeslags Værdier og Præstationer, men den fælles Vej til Gud vil føre Menneskene til et frugtbart Samarbejde!

Johannes Samuelsen S. J.

Liturgi for Lægfolk:

Advent

Den første Begyndelse til Opbygningen af et Kirkeaar maa søges helt tilbage i apostolisk Tid, hvor man fejrede den første Dag i Ugen som en stadig tilbagevendende Herrens Mindedag. Hermed var straks den kristne Uge givet, begyndende med Søndag, Kristi Opstandelsesdag, og sluttende med den sidste Dag i Ugen. Efterhaanden føjedes til Søndagens Helligholdelse i Aarets Løb specielle Herrens Fester, særlige Mindedage om Frelseren, og ogsaa andre Fester, Mariafester, Martyrfester og andre Helgenfester, men det er dog først i Middelalderen, man kan tale om et selvstændigt Kirkeaar, forskelligt fra det borgerlige Aar. Vi skal saa langt op i Tiden som til det 13. Aarhundrede for at træffe Opfattelsen af Kirkeaaet som et Hele; selve Ordet »Kirkeaar« forekommer maaske første Gang i Slutningen af det 16. Aarhundrede.

Til de forskellige, kirkelige »Aarstider« samler vi os om en særlig Del af Guds Frelsesværk, og som vi antydede det i en tid-

ligere Artikel om Kirkeaaet, vil dette hjælpe os til ikke blot at fejre de store Begivenheder i vor Frelses Historie som Mindefester om historiske Begivenheder i Tid og Rum (ogsaa det), men det er Kirkens Ønske, at dens Børn i fuld, aandelig Virkelighed oplever de kristne Mysterier.

Det falder naturligt, at Kirkeaaet begynder med ADVENT, Forberedelsestiden til Festen for Herrens Komme, fordi da blev og bliver (ved hans Genkomst) alt nyt.

Adventstiden, som Kirken fejrer den nu, er en af Kirkeaaets skønneste Tider. Næppe nogen anden Tid af Aaret er saa rig og samtidig saa afrundet til et Hele. Ejendommeligt er det ogsaa, at den kristne Tanke ikke »forstyrres« af den Omstændighed, at Adventstiden er uforstaaelig, om vi ikke (netop for fuldtud at kunne leve med i den) maa betragte den under ikke mindre end tre Synsvinkler.

For det første mindes Kirken, naar den holder Advent, Verdenshistoriens første, store Adventstid, der varede fra det Øjeblik, vore første Forældre blev jaget ud af Paradiset, til den lovede Frelser kom Julenat i Bethlehém. Kirken læser i denne Tid (i Breviaret) den gamle Pagts

Profetier, der taler om Messias, der skal komme. Vi skal nu i Advent mindes denne Tid, der med Længsel og Bøn saa hen til Kristus. Vi skal dog ikke blot mindes hine, der bad om Herrens Komme: »Kom, Herre, og tøv ikke! — Nedsend, I Himle, eders Dug fra oven, og Skyerne nedregne den Retfærdige! Jorden aabne sig og lade Frelseren fremspire!« Det er Kirkens Ønske, at vi selv beder denne Bøn, vi der lever i Historiens anden, store Adventstid, der begyndte paa Kristi Himmelfartsdag og er til Ende med Herrens andet Komme, hans Komme i Herlighed. For de første Kristne var Tanken om Kristi Genkomst uhyre levende; de længtes efter den, de bad om den, stundom ventede de, at de endnu i Live skulde opleve Herrens Dag. Adventstiden (og det er det andet Synspunkt) skulde ogsaa for Nutidskristne være en alvorlig og glædelig Paamindelse om at vente Kristi herlighedsfulde Komme og forberede sig dertil. »Nu er det Tid at staa op af Søvn; thi vor Frelse er nærmere, end da vi kom til Troen. Nat- ten er skredet frem, og Dagen nærmer sig,« hedder det i Epistlen første Søndag i Advent. Samme Dag hører vi i Evangeliet Kristi Ord om hans Genkomst.

Endelig maa Adventstiden betragtes (og leves) under sit tredje Synspunkt: den er en umiddelbar Forberedelse til at fejre den nær forestaaende Julefest, der ikke alene er Mindefesten for Kristi Fødsel, hans første Komme, men samtidig skulde være en aandelig Fornyelse i Kirken, hvor Kristus kom og vandt mere Skikkelse i de Troendes Hjerter.

Dette er da Advent: »Til dig opløfter jeg min Sjæl, min Gud, til dig sætter jeg min Lid. — Rejs dig, Herre, i din Vælde og kom. — Herre, lad din Miskundhed blive os til Del midt i dit Tempel, for at vi med tilbørlig Ærefrygt maa forberede os til vor Frelses tilstundende Højtid.«

Jacob Hjorth.

Hil dig, Maria!

Marias ubesmittede Undfangelse

8. December

Alle Adams Børn fødes besmittede med Arvesyndens Plet, Djævelens Slaver, Guds Fjender. Det er den Lov, Gud har udstedt for hele Synderen Adams Slægt.

Ene blandt alle Skabninger skulde Maria undgaa denne Lov. Fra denne altomfattende Lov vilde det Evige Ord gøre en Undtagelse — een eneste — for hende, i hvem han vilde paatage sig Kød. Ikke et Øjeblik skulde Marias Sjæl tilhøre Djævelen; hun skulde straale af Renhed;

derfor satte Gud umiddelbart efter vore første Forældres Fald et absolut Fjendskab imellem Djævelen og den udvalgte Jomfru: hende er det, som med sin Hæl skal knuse Helvedslangen.

Lad os ofte sammen med Kirken minde Maria om dette Fortrin, som alene hun besidder: at være pletfri. Lad os elske at gentage for hende: *Tota pulchra es, Maria, et macula originalis non est in te:* »Helt skøn er du, Maria, og der er ingen Plet af Arvesynd paa dig.«

»Dit Klædebon er hvidt som Sne og dit Aasyn lige saa straalende som Solen; derfor har Herlighedens Konge brændende begæret dig.«

Dom Columba Marmion O. S. B.

meget og efterladt sig blivende Spor i det danske Vikariats Historie. Det kunde heller ikke være anderledes hos en Mand med hans Temperament og Begavelse. De, der kendte ham personligt, vil som et første Indtryk huske hans Konversationsgave. Han var en glimrende Fortæller og Causeur, der forstod at omgaa selv Konger, Kardinaler og Ministre og at imponere dem med sin Slagfærdighed, sit Vid og sine utallige Anekdoter. Dér, i disse høje Kredse, i hvilke vi andre føler os hjælpeløse, var han i sit Element. Det var ham, der første Ordet.

Men Pastor Maurer kunde ogsaa omgaa de jævne Mennesker. Det var hans præstelige Hjerter, der lod ham træffe den rette Tone og finde de rigtige Ord. Jeg var engang, mens han var Sognepræst i Køge, sammen med ham paa Besøg hos nogle af hans Sognebørn paa Landet, jævne Haandværkere, Arbejdere og Landmænd og blev meget opbygget af hans bramfri og vindende Maade at tale til disse Folk paa. Hans Konvertitundervisning var aandfuld og fængslende. Han havde da ogsaa forholdsvis mange Konvertiter, og de fleste var ham til Ære.

Det var en Oplevelse at høre Pastor Maurers Prædikener. Hvad gjorde det, at Sætningerne og Ordene kom i rivende Strøm, næsten faldende over hinanden. Det var dog kostelige Aandens Frugter.

Et fremtrædende Træk hos Pastor Maurer var hans Humor, hans Sans for det komiske i Menneskelivet. Han var en dygtig Karikaturtegner, der uden at saare forstod at ramme det vittige i en Situation. Han var aldrig kedelig.

Pastor Maurers Hovedinteresse var Historie, baade Verdens- og navnlig Kirkehistorie. Aarhundredernes Skikkelser og Begivenheder stod nærværende og levende for hans Øje. Det var denne historiske Viden, der gav hans Konversation Dybde, hans Prædikener Anskuelighed, og som nedfældedes i en Række Bøger af blivende Værdi: »Veje

Pastor F. F. Maurer in memoriam

Portræt fra Køgeaarene

»Inquietum cor nostrum (uroligt er vort Hjerter)« kunde man skrive som Motto over Pastor Maurers Liv. Han havde vanskeligt ved at slaa Rødder noget Steds. Det gik altid udmærket den første Tid paa en ny Post. Men saa kom »Gentagelsen«, og Pastor Maurer var ikke »Assessor Vilhelm« nok, til at den ikke maatte gaa ham paa Nerverne. Saa blev hans Liv, set udefra, til en Række Tilløb: som Jesuit, som Sognepræst i Køge — hvor han holdt længst ud, nemlig i 15 Aar, — siden træffer vi ham som Præst ved Tilbedelseskir-

ken paa Jagtvejen, ved Rosenkranskirken, ved Skt. Ansgar, senere i Westfalen i Tyskland, saa atter i Danmark paa Rygaard, den sidste Etape var Dalum Kloster.

Det var ikke Pastor Maurers Skyld, at han havde Nerver. Han var Enebarn — født i Oslo — i en rig Familie og levede det mest af sin Barndom paa Bade- og Kursteder i Tyskland, hvorhen Moderen efter Faderens tidlige Død var flyttet. Et Par Aar paa Kostskolen i Theux i Belgien kunde ikke bøde paa denne urolige Opdragelse. Han var ikke skabt til Fællesliv og Hverdagens Graavejr. Derfor gik det heller ikke som Jesuit. Han havde tilhørt Ordenen i 7—8 Aar og var til sidst Lærer ved Skt. Andreas Kollegium. Men ogsaa efter at have forladt Ordenen, betragtede han sig som aandeligt hørende til den; han opnaaede endog hos Ordensgeneralen Tilladelse til endnu en Gang at aflægge Ordensløfterne; hvad han ogsaa gjorde i Aarhus kort før sin Død.

Til Trods for sit skrøbelige Helbred og sin urolige Tilværelse har Pastor Maurer arbejdet

til Moderkirken«, »Den hellige Franz Xaver«, »Hr. Joachim Rønnow«, »Tanker om Reformationen«, »Det hellige Messeoffer«. Den Bog, der er mest karakteristisk for ham, er dog »A. B. C. for Voksne«, der ved sin Umiddelbarhed og Folkelighed minder om Alban Stolz' bedste Skrifter. Dertil kommer et Utal af Artikler i Nordisk Ugeblad, ved hvilke man med Til-

fredsstillelse konstaterer, hvordan den til at begynde med noget polemiske Tone efterhaanden veg Pladsen for Forstaaelse, Mildhed og Forsonlighed.

Nu har Døden lukket hans Mund, taget Pennen ud af hans Haand og gjort Ende paa hans impulsive, urolige Færden. Maatte Gud skænke ham den evige Hvile!

A. Menzinger S. J.

Fra Bibelkritikens Værksted

Kritikens bagvendte Bibel

Religionshistorisk Betændelse

Det er godt straks at gøre opmærksom paa, at da Biblen kom paa det tyske Operationsbord, gik der snart religionshistorisk Betændelse i Pentateukspørgsmaalet. Troen paa Religionernes Evolution blev Drivfjederen, der i stærk Grad gjorde sig gældende i hele denne bibelkritiske Granskning. Hvad er det for en Evolution? Alle har vi hørt om Darwinisme eller Darwins Udviklingslære: efter den har de højere Plante- og Dyrearter efterhaanden udviklet sig af de lavere og laveste. Det er den fysiske Evolution. Den engelske Tanke slog over til Tyskland; her blev den af Hegel overført paa filosofisk Omraade. Hele Verdenshistorien — Gud ikke undtagen — var en eneste fremadskridende og sig selv stadig udfoldende Idé. Deraf Navnet: den »ideelle« Evolution. I Hegels Syntese fik ogsaa Religionerne deres Plads: alle Religioner, endogsaa de mest primitive og ufuldkomne, betragtedes som nødvendige Etapper paa Verdens Fremmarch mod Fuldkommenheden. Derfra sprang Gnisten over til den sammenlignende Religionshistorie. Ogsaa her satte Tanken sig fast, at alle højere Religionsformer lidt efter lidt og ad komplet naturlig Vej har udviklet sig af de lavere Arter, der har været de oprindelige. Altsaa og-

saa her Evolution over hele Linien.

Saa dan set var det udelukket, at et Folk lige fra første Færd skulde have været monoteistisk, d. v. s. have dyrket een Gud, som tilmed var Menneskenes Lovgiver og Vogter over deres Færden (etisk Gudsbegreb).

Ikke at Religionshistorikerne nogen Sinde blev enige om de forskellige Trin og deres Rækkefølge. Men saa meget stod dog fast, at nederst fandtes der Fetich- eller Totemdyrkelse. Det kunde for saa vidt ogsaa begynde med Magi eller Frygt for Aander (Animisme). Derfra var der udsprunget Dyrkelsen af de døde eller af Heroer. Det blev til Polydæmoni og til Polyteisme. Naar denne satte en Spids, var det Monolatri, og herfra kunde endelig det sidste Skridt tages op til det højeste paa Religionens Omraade, nemlig den etiske Monoteisme.

For hvem denne Evolution staar fast, maa alt det andet bøje sig. Bliver det religiøse Udviklingsskema først vedtaget som urokkeligt og ufravigeligt, saa maa alle Religioner kunne indføjes i det. En Religionsfremstilling, der ikke stemmer overens med Evolutionens Trappetige, maa være skæv. Enhver vil kunne indse, at en saadan stiv Indstilling over for det Gamle Testamentes Religion, var nødt til at øve Vold mod Bi-

belen. Et udannet Nomadefolk, der straks skulde have været i Besiddelse af et monoteistisk Gudsbegreb, det var umuligt. Det minder om den lille Dreng, der for første Gang i Zoologisk Have kom til at staa over for en Giraf: »Næ,« sagde han, »saadan et Dyr kan da ikke være til!« Der var ikke andet at gøre end at demontere den bibelske Fremstilling. Men kan Gud da ikke have gjort Undtagelser fra Reglen? Nej, Gud maatte holdes udenfor, naar det drejede sig om Videnskab: her var kun Tale om Fornuft og Natur. Naturlove er ubrydelige, deterministiske, og hvad Fornuften ikke kan forklare, regner vi ikke med. Der er ikke længere noget, der gaar ud over min Forstand og langt ind i Præstens. Vi er Rationalister.

Saa gjaldt det bare om at opspore de grovere Religionsformer, der hos det israelitiske Folk er gaaet forud for den af Profeterne destillerede Monoteisme. Efter nogen Søgen lykkedes det at efterlyse ikke blot Monolatri (det fandtes endda i det første af de ti Guds Bud: Du skal ikke have andre Guder end mig), men saagar Spor af Totemdyrkelse (de urene Dyr) og Fetichdyrkelse (de to Stentavler, de oprejste Sten eller Masseben, der kaldes Bethel eller Gudshus). Frem for alt fandtes der Animisme, altsaa Frygt for eller Dyrkelse af Aander. Saalenes har f. Eks. Ærkebiskoppen i Uppsala, Nathan Söderblom i sin Bog »Das Werden des Gottesglaubens« (Kap. 8) søgt at paavise en Del animistiske Træk hos den gammeltestamentlige Jahve. Wellhausen fandt en Bekræftelse i selve Navnet Jahve, som han afledte af en arabisk Glose, der betyder »suse«. Jævnfør det bibelske »Jeg er den, der er«, som virkelig var alt for metafysisk og ophøjet til at være oprindeligt. Forudsat altsaa, at der ingen Aabenbaring er til, men blot naturlig Evolution.

Det maa være nok til at paavise, at en stærk religionshistorisk Strømning har drevet Bi-

belkritiken i en bestemt Retning.

En bagvendt Bibelhistorie

Al den indgribende Skæren og Udskiftning i Biblen maatte have til Følge, at vor gængse Forestilling om Bibelhistorien blev ændret. Den kritiske Bibelhistorie eller Israels Historie, som den siden plejer at kaldes, tager sit Udgangspunkt i Kongernes Tid. Her har vi, som det hedder, bevislig solid Grund under Fødderne. Selvfølgelig skal der ogsaa her tages varsomt paa de overleverede Dokumenter. Krønikernes to Bøger f. Eks. er altfor inficerede med deuteronomistiske Tendenser til at være paalidelige: det er nærmest Overmaling af historiske Personer og Begivenheder i den senere Lovgivnings Farver. Ogsaa selve Kongernes Bøger, hvor vigtige de ellers end er som historiske Dokumenter, indeholder dog en Del legendariske Værdiløsheder, saasom det meste af Profeterne Elias og Eliseus Beretninger. For nøgtern Historieskrivning, der systematisk skærer alt over een Kam og endda helst klipper med Maskine, maa den Slags »unaturlige« Begivenheder simpelthen vrages; de kan højst komme i Betragtning som et Bevis paa disse Profeters Indvirken paa Folkefantasiaen.

Fra Kongetiden baner den kritiske Historiker sig Vej tilbage til de saakaldte Dommers Dage. Hist og her støder han paa godt, gammelt Tømmer. Selve Dommernes Bog indgyder Respekt, fordi den ret usminket afspejler en forvirret og lovløs Overgangstid.

Blades der længere tilbage, og kommer vi til Josvas Bog og tæt op ad selve Moses, gælder det om at gaa yderst varsomt frem. Her kommer vi ret paa gyngende Grund: det er for største Del Fyldejord, som er blevet opkastet af senere Slægter for at udjævne og pynte. Opholdet i Ægypten drages som oftest i Tvivl. Har Moses virkelig levet, og det vil de fleste nok gaa med til, saa faar han

af den radikale Skoles Mænd tildelt en anden Rolle, end vi er vant til at se ham spille. Moses ligner ikke længere Michelangelo's næsten overmenneskelige Skikkelse. Han bliver degraderet til en heldig Bandefører, der forstod at samle en Del Nomadestammer paa Sinai-Halvøen og føre dem fra Ørkenen til det frugtbare Kanaan: der smeltede disse Hyrder sammen med den landbrugsdrivende Befolkning og ombyttede deres af Animisme prægede Gudsbegreb med Landbrugernes Frugtbarhedsguder: Baal og Baalat (d. v. s. Herre og Herskerinde).

Patriarkerne regner denne kritiske Israelshistorie selvsagt ikke med. De menes jo at være ren og skær literære Skikkelser, kaldt til Live af sen-israelitisk national og religiøs Digtning. Taagede Forfædre, hvis Færden og Oplevelser skulde godtgøre, at Israel fra Arilds Tid havde faaet Kanaans Land forjættet af samme Himlens og Jordens Gud, som disse Patriarker omgikkes fortroligt med. Jakob og hans tolv Sønner skal da ogsaa opfattes som Symboler paa Stammer eller endog som Gudeskikkelser. Her maa Kritiken gerne slippe Fantasiens Tøjler løs. Den kan godt med gravalvorlig Mine tyde Jakobs fire Hustruer som Maanens forskellige Faser og den sammes tolv Sønner som Aarets tolv Maaneder. Bare Historien opløses i Legende og Sagn, er det lige meget, hvad det bliver til. Det er altid bedre end Biblens ligefremme Fortælling med dens etiske Gudsforhold og de mange Undere, der præger Israels Tilblivelse.

Paa troende Mennesker maa hele den her skitserede Kritik gøre Indtryk af en Billedstorm. Derfor kan det være interessant at se, hvordan Kirken, der af Kristus blev sat til at vogte Troens Arv, har forstaaet at affinde sig med dette moderne Angreb. Det bliver tilligemed et Billede af broderligt Samarbejde mellem katolske og ikke-katolske, men dog troende Lærde.

Steph. Wevers.

Rom og Verden

Ved Afslutningen af de Jubilæumsfestligheder, som foranstaltedes af det katolske Universitet i Washington i Anledning af 50-Aarsdagen for dets Oprettelse, har den hellige Fader paa Engelsk i en Radiotale henvendt sig til de amerikanske Katoliker. (Iøvrigt henvises til Referat af Talen andetsteds i Bladet).

De schweiziske Statsborgere, der gør Tjeneste i Vatikanstaten i den saakaldte Schweizergarde, er ifølge en Beslutning af det schweiziske Forbundsraad blevet løst fra deres Værnepligt i Schweiz og kan saaledes forblive i Vatikanet.

*

I Spanien har adskillige af den nationale Armé's Officerer efter Krigens Afslutning besluttet sig til at indtræde i den gejstlige Stand — ligesom den spanske Officer Ignatius af Loyola for fire Hundrede Aar siden.

*

Den apostoliske Nuntius i Berlin, Cesare Orsenigo, agter, ifølge et sikkert Forlydende, af Helbredshensyn at trække sig tilbage fra sin diplomatiske Gerning i den tyske Hovedstad, hvor han gennem en Aarrække har spillet en saa fremtrædende Rolle.

*

Den japansk-kinesiske Krig har lagt mange Missionsstationer i Ruiner. Men overalt stiger Kirken op som Fugl Fønix af Asken. Saaledes melder flere kinesiske Missioner om talrige Konversioner som Følge af de katolske Søstres opofrende Virke i Militærlazarettene.

De katolske Privatskoler i Holland

Vi læser ofte i vore Blade og Aviser om hvorledes Kirken for Øjeblikket i mange Lande maa lide under Ringeagt og Forfølgelse, og en stille Bitterhed kan maaske nu og da snige sig ind over os, naar vi ser, hvordan det gudsfrændlige Had træder Aarhundreders majsommelige Kulturarbejde ned!

Det er altsammen rigtigt, men vi maa dog ikke forfalde til Sortseeri og haabes Passivitet! Der gives nemlig ogsaa andre Lande, der stille og beskedent fremviser stor Fremgang og Sejr for Guds Rig! Og blandt disse findes endog et gammelt germansk Land, der i flere Aarhundreder har været velsignet med katolskjendtligt Statsformynderskab.

Dette Land er Holland, hvor katolsk Aandsliv og Indflydelse spiller en afgørende Rolle i det offentlige Liv. Og spørger vi, hvordan Kirken kunde vinde en saa betydelig Fremgang i et helt igennem katolskjendligt Land, saa er Svaret: gennem den katolske Skole!

Statsmonopol paa Skolevæsenet

Indtil 1848 var «katolske» Skole et ukendt Begreb i hollandsk Lovgivning. Akkurat som i Danmark var Religionsfriheden en Gave, man først rykkede ud med efter et Par Aarhundreders Intolerance. Indtil da var det simpelthen en Umulighed for katolske Forældre at lade deres Børn opdrage, som deres Samvillighed foreskrev dem at lade det ske. Staten havde nemlig Monopol paa Skolevæsenet. Der var ingen anden, der maatte blande sig i Børnens Opdragelse og Undervisning i Skolerne. Den katolske Kirke nægtede man enhver Opdragelsesmulighed overfor Børnene. Det var Statens Mening, at det var tilstrækkeligt at opdrage Ungdommen og undervise den efter almindelig Borgermoral og hævdvundne kristne Sæder. Og gjorde de katolske Forældre Vrovi over de Lærebøger med protestantisk Indhold, der brugtes paa Skolerne, saa forbad Skolebestyrerne simpelthen Børnene at læge Bøgerne med hjem: saa kunde Forældrene i det mindste ikke kontrollere, hvad Børnene lærte i Skolerne.

Som Tiden gik, fortrængtes eller undvædskes Religionsens Indflydelse i Skolerne. Staten stræbte mere og mere efter at gøre Skolerne til «neutrale» Skoler. Men netop derved gjorde Staten det mere og mere

umuligt for Katolikkerne at sende deres Børn i de offentlige Skoler. Selv de ortodokse Protestanter saa med Uro, hvordan Kristendommen i Skolerne fik anviset Askepots Rolle. De begyndte at se sig om efter Hjælp, og denne Hjælp i Kampen for de private kristne Skolers Eksistensberettigelse kom fra Katolikkerne.

Tilstandene blev mere og mere uudholdelige for de katolske Forældre. Og da de religiøse Ordreksamfund i Aare 1842 alter fik Lov at virke i Holland, begyndte de første beskedne, katolske Skoler at opstaa.

Undervisningsfrihed — paa Papiret

Endelig kom i Aare 1848 Religionsfriheden! Og med den fulgte ogsaa Undervisningsfriheden. Dog var denne sidste Frihed i de første Aar kun at finde paa Papiret. Thi Afgørelsen, om en Privatskole maatte bygges, laa hell og holdt i Regeringens Hænder. Seminarier til Uddannelse af katolske Lærere eksisterede heller ikke. Dertil kom, at enhver Borger, han være sig Protestant eller Katolik, ved almindelige Skatter maatte bidrage til de offentlige Skolers Bygning og Vedligeholdelse. Ønskede en en katolsk Sammenslutning eller Menighed en egen privat Skole, saa kunde de jo godt efter indhentet Tilladelse gaa i Gang med Bygningen af deres egen Skole, men Læreren og Omkostningerne til Skolens Vedligeholdelse maatte den katolske Menighed ligeledes selv udrøre.

Med Ærbødighed maa man fremhæve det seje og utaknemmelige Pionerarbejde, som de katolske Ordener og Kongregationer i disse Begynderaar paatog sig. Skønt det saa nærmest latterligt ud at give sig i Kæst med dette Arbejde, gav de ikke op. De vidste, hvad de kæmpede for: For Kirken Fremtid i deres Fædreland! Og det var dem nok Chikanerier og Ligeegyldighed var Takken fra Statens Side. Men deres seje Udholdenhed i disse Prøveselsaar var Grundlaget for den Fremgang og Sejr, senere Slægtar skulde opleve!

Griber vi et tilfældigt Aarstal, viser Statistikken, at der i Aare 1868 fandtes 250 katolske Skoler i Holland, alle byggede og vedligeholdt uden at ved Øre fra Statens Side. Af disse 250 Skoler var alene 200 grundlagt og ledet af religiøse Ordreksamfund.

De neutrale Skoler

Jo mere Staten, for at imødekomme Katolikker og Protestanter, søgte at gøre de offentlige Skoler neutrale, d. v. s. udviske den religiøse Karakter i Undervisningen, jo mere førtes Katoliker og Protestanter sammen til en fælles Kamp for lovmæssig Anerkendelse af private Skoler, hvor hvert Trossamfund kunde undervise eller egne Anskuelse og egen Overbevisning. Men Staten vedblev at vende det døde Øre til.

Biskoppernes Hyrdebrev og den katolske Skole

Endnu den Dag i Dag gribes man af Ærefrygt, naar man læser de hollandske Biskoppers fælles Hyrdebrev til de Trøende i 1868. Det handler om hin Tids brændende Spørgsmaal: De katolske Privatskolers Eksistens og Uundværlighed! ... «Vi nederlandske Katoliker, som lever nu, vil snart blive kaldt bort fra denne Jord for at aflægge Regnskab for vor højeste Dommer! Denne Dommer vil ikke undlade at spørge os, hvad der er blevet af vore Børn. Han vil spørge os, hvad vi har gjort for at hindre, at vore Børn lod Skibbrud paa den kristne Tro! Han vil spørge os, hvor vidt vi har brudt os af et løgende, gudfrygtig, katolsk Slægt i Nederlandene. En af de Ting, der efter vor Mening vilde have en sørgelig Forkrøbling af til Følge, vilde uden Tvivl være Manglen paa agte katolsk Undervisning eller Forsømmelsen af samme! ...»

Det var store økonomiske Byrder, der hermed blev lagt paa de Trøendes Skuldre. Men de forstod alle, hvad det hang af disse Øire, og med den oplyste Overbevisning om et oplystere Samvillighedspligt de en streng Samvillighedspligt

og dermed at lægge Fundamentet til Guds Riges Udbredelse i deres Fædreland, satte de alle højmodigt Skuldrene til. Og 20 Aar efter Biskoppernes Hyrdebrev stod der spredt over hele Landet 568 katolske Skoler, bygget for egne Midler! Og overfor dette ringe Antal katolske Privatskoler stod det imponerende Tal: 2952 offentlige Statskoler!

Langt var der endnu fremad til Sejr, men det katolske Folk svigtede ikke Kirken. Det havde faaet Øjnene op for, at Konfessionsskolernes Forfald vilde være ensbetydende med Kristendommens Udviskning og Fortrængelse fra det offentlige Liv. Staten gik nemlig i Firserne over til at udelukke Bibelundervisning fra de offentlige Skoler. Det eneste Sled, hvor Religionen kunde plejes og gives uforsåetligt videre, vilde fra nu af være de protestantiske og katolske Privatskoler!

Her var det, at Katoliker og ortodokse Protestanter fandt hinanden for det fælles Maal: Den konfessionelle Privatskole!

I Rigsdagen var de katolske Rigsdagsmænd stadig virksomme for at faa fjernet de uretfærdige Tilstande indenfor Sko-

levæsenet. Gang paa Gang fremførte de i Rigsdagen deres utvetydige Stændpunkt: De havde med Kraft, at de var lige saa gode Borgere i Staten, som alle de andre Borgere, behalte deres Skatter lige saa ikke som alle andre; hvorfor skulde de saa ikke ogsaa nyde godt af de fælles Goder, og hvorfor endelig kunde de ikke lige saa godt faa Hjælp til Driften af katolske Skoler, naar deres Penge dog blev brugt til Vedligeholdelsen af de neutrale, religionsforlyndede Skoler, som de ikke vilde have noget at gøre med! Eller var man maaske anden Klasse Borgere, naar man beklædede sig til Kirkens Tro!

De første Statskulsud

Endelig fik de dog gennemført mindre Statskulsud til de private Skoler. Det var saa sent som i Aare 1889. Disse Tilskud blev i Aarenes Lov forhøjet, men all del var dog kun smaa Skridt paa Vejen til det Maal, de havde sat sig: de private Skolers økonomiske Ligestilling med de offentlige Skoler.

Mange Aar beløede Kampen frem og tilbage mellem de forskellige Partier, men ikke et Øjeblik slap de katolske Politikere deres Maal af Syne! I disse Aar, hvor de katolske Skoler fik beskænde Tilskud, visser de en enorm Fremgang, da de saaledes blev mere konkurrencedygtige med de offentlige Skoler!

Og endelig, i Aare 1920, efter næsten et Aarhundredes majsommelige Kamp, stod de katolske Skoler ved Maalet: Den fuldstændige Ligestilling med de offentlige Skoler paa det økonomiske Omraade. Staten havde dermed opgivet sit Monopol paa Skolevæsenet.

Maalet man Gang paa Gang beklagede Statens ensidige Indtæjning overfor religiøse Skolers Eksistensberettigelse i del forskellige Aarhundred, saa kræver Retfærdigheden, at man fremmevner Statens forhandlingsvenlige og forstaaende Holdning.

(fortællens Side 431)

A Katolsk Folkeskole i Lendshyen Sleskenbosch

A Katolsk Gymnasium (med Kostskole) i Nijmegen

A Øverst i h. Katolsk Malm- og Realskole for Piger i Rotterdam

Liturgisk Kalender

Dec.:

3. S. 1. Søndag i Advent (2);
2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
4. M. ST. FRANS XAVER (770),
2. St. Petrus Chrysologus (771), 3. Hverdagen (Feria) (2).
5. Ti. † 3. Dag i St. Frans Xavers Oktav (770); 2. Hverdagen (Feria) (2), 3. St. Sabbas ([53]), 4. Om Fred.
6. O. St. Nicolaus (772); 2. Oktaven (771), 3. Hverdagen (Feria) (2), 4. Om Fred.
7. T. St. Ambrosius (775); 2. Oktaven (771), 3. Hverdagen (Feria) (2), 4. Vigilien (775); Slutnings-evang.: Vigiliens (1070).
8. F. JOMFRU MARIAS UBE-SMITTEDE UNDFANGELSE (776); 2. Hverdagen (Feria) (2).
9. L. † 2. Dag i Oktaven (777);
2. St. Frans Xavers Oktav (771), 3. Hverdagen (Feria) (2), 4. Om Fred.
10. S. Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse (777).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kasserekontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Katolsk Bogsæson

I dette Nummer vil vi udelukkende hellige os de katolske Bøger og Hæfter, som er kommet frem paa Aarets Julemarked. Trods Prisstigninger og usikre Fremtidsudsigter er det en »god Middelhøst«, vi i Aar har bragt i Lade. Og alle Tingene er saa billige, at vi ikke behøver at vælge imellem dem, men kan sikre os vort eget Eksemplar af det alt sammen.

Pauluskredsen byder paa fire gode Julegaver:

Først *Julekerten*. Den er i Aar endnu mere straalende at se paa end ellers — det har Fra Angelico og en yderst vellykket Reproduktionskunst sørget for. Og Indholdet er afvekslende, muntert og alvorligt, belærende og opbyggeligt. Især vil alle Læserne med Glæde og Udbytte studere Pastor J. O. Ballins ypperlige, novellistiske Skildring af den færøiske Kirkehistorie. (Halvanden Krone).

Dernæst *Pave Pius XII's første Rundskrivelse*. Ogsaa denne har faaet et indbydende Ydre. Og selve Oversættelsen af denne Rundskrivelse er en Nyhed. Uden at afvige det mindste fra Pavens Tankegang er det latinske Sprog givet i en dansk Form, der kan læses og forstås af enhver. Og hvad Pave Pius har haft paa Hjerte er saa vigtigt, at det maa bringes os alle til Kundskab. Derfor er ogsaa Prisen sat saa lavt (50 Øre).

Richard Gräf: »Levende Tro«. Alle de mange, der nødsagede Forlaget til at udsende samme Forfatters »Guds Viljes Vej« i to store Oplag hurtigt efter hinanden, er sikre Købere af Pater Gräfs nye Bog, som han selv betragter som en Fuldendelse af den første. Det er stærk, usentimental Fromhed, som gaar lige til det centralt kristne og er parat til Anvendelse i det daglige Liv. (Udkommer nu d. 1. December. Halvanden Krone. Indbundet 2½ Kr.).

C. J. Gerlach

Vinhandel

Edsvoren Messevins Leverandør
Blegdamsvej 118. Tlf. Øbro 86 06

VASKERIANLÆG
KØKKENANLÆG
STERILISATION
STAALKEDLER

A/S »VØLUND«

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

Den ideelle Festmiddag
for enhver Smag,
i alle Prislag

Gratis smukt Service medfølger.
Bing! vi kan da tale om det.

MAJESTIC
Diner Transportable C. 7116

VIGGO LARSEN
mangeaarig Køkkenchef i d' Angleterre
Leverandør til de katolske Institutioner

A/S N. C. Rom

Skolemateriel

Vestergade 8 . København K.
Telefon Central 41 53

Vilh. Zeltner

Murerarbejde - Jernbeton

Studiestræde 7
Central 8763 - 8788 - 6792

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Dom Christopher Bntler O. S. B.: »Kristendommen før Nicæa«. I dette beskedne Hæfte (kun et halvt Hundrede Sider) er der sammentrængt en meget stor Mængde Viden om Kristendommens ældste Tider. Paa en stor Række Omraader ser man den første Udvikling af Katolicismen i Liv og i Lære. Uden apologetisk Tendens rummer den lille Bog Stof til Besvarelse af mange protestantiske Indvendinger. En uundværlig lille Haandbog. (Udkommer 15. December. 1,25 Kr.).

D. K. K. F. har som bekendt udgivet

Katolsk Lomme kalender 1940. Det katolske Stof i Kalenderen er udvidet, og naar man støtter Salget, sikrer man sig, at Stoffet yderligere kan udvides til næste Aar, saa Kalenderen til sidst bliver den stadig fornyede katolske Aar bog. Den har iøvrigt alt, hvad man finder i de bedste andre Lommebøger (1,75 Kr. Faas hos Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18).

Ansgariusforeningen møder med

Katolsk Vægkalender 1940. Den er der Tradition for, og Sømmet til den hænger der allerede og har baaret saa mange Forgængere. (40 Øre. Faas i Menighedskontoret og ved Kirkerne).

Saa kommer der endvidere den længe ventede *Koralbog*, som vi vil vende tilbage til. Om Prisen ved vi kun, at den bliver opsigtsvækkende billig.

Og Pater A. J. Lutz O. P.: »Protestant og Katolik« er ganske vist udkommet i Norge, men Forfatteren er saa kendt og skattet her, som var han en af vore egne. Den har vi anbefalet paa det varmeste og behøver næppe at gentage os.

Endelig vil det for mange være praktisk at vide, at Lomme kalender, Julehæfte, Rundskrivelse og alt det andet kan faas i *Katolsk Boghandel, Stenosgade 3*, foruden hos de forskellige Udgivere.

Og udenfor Bøgernes Omraade vil vi til allersidst nævne, at CREDO, Værkstedet for katolsk Kunst, ogsaa møder parat til at tilfredsstille Juleønskerne. Forhaabentlig kan vi i næste Uge fortælle om Værkstedets nyeste Arbejder.

Over Vatikanets Radio

Vigtig Meddelelse: For Fremtiden sender Vatikanets Radio religiøse Nyheder paa Italiensk om Mandagen Kl. 12,30 (Bølgel. 31,06 m) og Kl. 19,30 (Bølgel. 48,47) samt Foredrag om Torsdagen paa samme Tid, Sprog og Bølgelængde.

London: De engelske Øvrigheder har forordnet samme Forsigtighedsregler som under den sidste Krig. Der vil ligeledes i Aar ikke være Midnatsmesse Julenat af Fare for Luftangreb. Det samme gælder for Paris og Berlin. Teologistuderende saavel som Præster er fritagne for den almindelige Værnepligt.

Tyskland: Vanskelighederne for Katolikerne bliver Dag for Dag sværere; foruden det hidtil nævnte er der i Wien nu kommet nye For-

bud. Kirkegangen bliver indskrænket til Festdagene, og alt ekstraordinært er forbudt. Det er strafbart at give eller modtage Gaver foran Kirken, og Præsterne maa ikke besøge Sognebørnene i deres Hjem, undtagen for at berette de døende. I Sudeteregnene er følgende pavelige Foreninger og Broderskaber blevet opløst: »Foreningen til Troens Udbredelse« samt »Jesu Barndomsforening«.

Paris: I Anledning af den hellige Katerinas Fest (25. Nov.) tilfød Byens Borgmester at aabne ... BALSALENE ... (vel fordi hun er de unge Pigers Værnehelgen). Vatikanets Radio spørger forundret om, hvilken Forbindelse der kunde være. Eller er det Krigens mærkelige Psykose?

Ny Roman af SIGRID UNDET

Madame Dorteia

Kr. 7,70 - ib. i Shirting Kr. 10,20 - ib i Vælskbind Kr. 12,10

En Roman som foregaar i Norge omkring 1797 antagelig i Biri, paa Vestsiden af Mjøsen, og i Gausdal. Den Tidsalder den foregaar i er kun sjældent behandlet i Literaturen. Som den Mester Fru Undset er i at skrive om et Emne med kulturhistorisk Baggrund, frembyder dette en ypperlig Basis for Handlingen, som mange Steder er stærkt dramatisk. Den giver Løfte om et stort Værk, tør vi sige i Lighed med Kristin Lavransdatter? Men fra senere Tider, fra andre Forhold.

H. ASCHEHOUG & CO.

Gør Deres Juleindkøb hos

Andr. Krøyers Efft.

Chr. Henningsen

Boghandel . Papirhandel

Musikhandel

Tlf. C. 65 38 . Nørrebrogade 18 B

Reserveret

Dukker og Legetøj halv Pris

Dukkedoktoren

v. J. BINGER

Blekingegade 1, Tlf. Anig. 3296 v
Adelgade 4, Tlf. Palæ 1813 x

A. W. & V. H.

G. P.

T. D.

Lommebog for Skoleelever

Pris Kr. 1,85

V. RICHTERS FORLAG

Rusland: Bladet »Antireligiosnik« (det behøver vel ikke at oversættes?) undrer sig over, at Krigen vækker en Trang til Religion, man ikke havde mærket i Fredstid. Men hvis de havde læst Pavens Rundskrivelse, vilde de der have fundet Svaret: »Man kan ikke tænke sig et mere virksomt Indlæg for Kristendommen end Tidens Nød og Sorg, som maa bringe mange Sjæle til Sandheden. Hele Syndfloden af Vranglære og Had til Kristendommen har modnet saa giftige Frugter, at de fordømmer sig selv med større Bevismagt end teoretiske Imødegaaelser kan have.« (Dansk Udg. Side 12).

Saragossa: Ved en Kongres for den katolske Ungdom oplæstes

nogle Minder fra Krigen. Af Bispedømmets 6000 frivillige var der faldet 200, der havde ingen Forrædere været.

Madrid: Den afdøde Paves Rundskrivelse »Mit brennender Sorge« er blevet oversat til populært Spansk og faar nu stor Udbredelse, bl. a. ogsaa i de katolske Ugeblade.

Fra Missionerne kommer Meddelelser om stadig større Præstemangel og Vanskeligheder. De neutrale Lande søger at afhjælpe disse Savn. Saaledes har Belgien allerede afsendt 72 Præster. Pekings Seminar har 25 Elever. Allevegne søger Missionærerne at lindre Flygtninges og Krigsforulykkedes Nød.

A. F. benytter alle Kneb for at gøre Pavens Person mistænkelig i franske Katolikers Øjne, men stort set lykkedes det ikke. De tretten Aar, der gik, til Excommunicationen blev hævet 13. Juli i Aar, var dog tunge nok for mange Katoliker, der ikke kunde indse A. F.s principielle Fejl. Saa meget mere bliver det A. F.-ledernes Fortjeneste, at de ved deres uforbeholdne Underkastelse selv definerede, paa hvilke Punkter de havde taget Fejl — saa kunde Læserne selv se det. Den meget kloge, meget gode (og meget demokratiske) Ærkebiskop af Paris, Kardinal Verdier skal nok have haft sin Finger med i Spillet. Hvem kan han ikke ordne?

Brevet, hvori Action Française underkaster sig, blev kort efter offentliggjort her i Bladet, og Pater Roos erklærede, at dette Brev og Roms Svar derpaa opnaaede tre Resultater: Mange Katoliker, der i mange Aar ligesom maatte staa i Kirkens Vaabenhus uden at have Adgang til det Allerhelligste, genfandt deres Sjælefred i Udsoningen med Rom; Frankrigs Kirke fik sin Enhed tilbage, saaledes at ypperlige, katolske Penne kunde medarbejde paa den enestaende katolske Fornyelse, som Kirken i Frankrig er Vidne til (le renouveau catholique), og endelig styrkede hele Afærens Udfald den katolske Kirkes aandelige Position i betydelig Grad ... og man kunde have tilføjet: det vanskelige Spørgsmaal »Kirke og Politik« havde vundet i Klarhed.

Foredraget er ypperligt egnet til at blive kendt, i al Fald i andre kristne Studenterkredse. Fransk-mænd vilde kalde Action Française-Affæren for »un fait religieux intéressant«.

Kjeld Geertz-Hansen.

Action française og Rom

Pater mag. art. Roos behandlede ovennævnte Emne i et stort anlagt Foredrag i A. C. Det maa siges, at Foredragsholderen havde sat sig godt ind i Emnet. Han præsenterede ogsaa Action Françaises ledende Mænd med al mulig Sympati og gengav deres Tanker loyalt og helt uden den hoverende, selvglade Bagklogskab, som er saa irriterende for franske Katoliker, der i bedste Tro har taget fejl, men nu ofte bliver belært af deres »klogere« Trosfæller.

Problemet var dette, at mange Katoliker i Frankrig i Action Française's Bevægelse saa det eneste brugelige Redskab til at skabe det Frankrig, som nu var deres Ideal. A. F. (som Bevægelsen populært kaldtes) bekæmpede »Aanden fra 1789« — det Aar den store, franske Revolution udbrød. Denne revolutionære Aand levede i Form af Individualisme, Demokrati og især Antiklerikalisme. Da Demokratiet indtil for 25 Aar siden næsten saa godt som altid optog Kirkekamp som en væsentlig Bestanddel af sin Politik, kan man godt forstaa, at Katolikerne foretrak A. F.

Politisk kæmper A. F. for Genindførelsen af Monarkiet med Greven af Paris som Tronprætendent, og for i al Fald det store Flertal af adelige Familjer var Monarkiets Genoprettelse det sikre Middel mod politisk Korrupsion. Vi maa heller ikke glemme, at saa mærkeligt det lyder for moderne Danskere, var og er »Demokrati« endnu et Skældord for mange Franskmand.

I Frankrig betyder den klassiske Dannelse maaske mere end i noget andet Land. Man behøver bare at studere den franske Undervisningsplan. A. F. regnede den klassiske Kultur for Frankrigs Kultur. Alt andet skulde væk. Katolicismen var den fornemste Bærer af

denne Kultur, saa A. F.s Ledere, om de var Kristne eller ej, hævdede, at Katolicismen var Frankrigs Religion! Mange Katoliker fandt dette saare godt og opdagede ikke, at A. F., som Pater Roos udtrykte sig, »beholdt Katolicismens Skal, men bortkastede Kærnen. Katolicismens første Opgave er at hævde Sandheden og ikke blot den humanitære Værdi.« Derfor blev A. F. i Virkeligheden en farlig Heræsi, baade rent teologisk og politisk, eftersom den var totalitær. Populært sagt: Katolicismen var Frankrigs bedste Politibetjent. Dette kunde Pius XI ikke se roligt paa, og da Spørgsmaalet om katolsk Ungdoms Stilling til Bevægelsen kom under Debat, endte det med, at 6 af Charles Maurras Bøger samt Bladet A. F. kom paa Index.

Pater Roos tillagde maaske Kampen en mere omfattende Karakter end den egentlige havde — dens principielle Betydning uførtalt, men den, der havde Forbindelse med Paris Sognegestjtlighed vidste, at Slaget var tabt for A. F.

Kirken i Frankrig »behøvede« ikke længere A. F. for at forsvare sin Stilling. Hele den Nyorientering, som vort Blad flere Gange har omtalt, var sket udenom A. F. og helt paa Kirkens egen Grund d. v. s. ud fra katolsk, social Etik. La troisième République (den nuværende franske Statsform, der stammer fra 1871) ser ikke mere misbilligende paa, at selv dens Embedsmænd gaar Kirkestien. Den har forstaaet, at Kirken ikke betragter det som en særlig Opgave at hjælpe til at omstyrte den bestaaende Regeringsform og genindsætte Kongen, men at den udelukkende kæmper for at indføre katolske Socialprincipper i den bestaaende Samfundsform, og dette uden at blande sig i Forfatnings-spørgsmaal.

Sankt Knuds Kapel

I det nye Kirkeaar vil der i den reciterede Messe, Søndag Kl. 9, blive prædikat ud fra Grundsynspunktet: Evangeliernes Lys over det hellige Messeoffer og Messens Liturgi.

Didaskaleion holder Ferie indtil 2. Torsdag i Februar.

Dødsfald

Vor kære Far og Farfar, fhv. Vejinspektør *L. A. Nielsen* døde den 28. November 1939.

Anna Margrethe Nielsen.
Mère Jeanne André.
Joseph og Hedvig Nielsen.
Børnebørnene.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn. R. I. P.

Konfirmation i Nakskov

Søndag d. 19. November meddelte Biskop Suhr i Nakskov Konfirmationens Sakramente til 234 Konfirmander. Det var ogsaa fire Aar siden, vi har haft Konfirmation i vort store Sogn. Biskoppen celebrerede selv Messen og talte derefter til Konfirmanderne med særlig Fremhævelse af Sakramentets aandelige Kraft til at besejre Vantroen og Verdens Fristelser.

Efter Højtideligheden samledes Menigheden i Gymnastiksalen. Der blev sunget et Par Sange, og en ung Pige fremsagde et Digt som Hilsen til Biskoppen og Løfte om at arbejde for, at Danmark atter maa blive et katolsk Land. Biskoppen tog derefter Ordet og udtalte bl. a.:

»Det er mig en Glæde at hilse paa den store Menighed, og det glæder mig at se den Mængde Ungdom, der møder i Kirken. Vi har behov at staa sammen i en alvorlig Tid. Endnu er vort Land gaaet fri, men en dyb Sorg fylder os ved Polens Skæbne. Mange af jer har Slægt og Venner dernede, og vi kender de store Vanskeligheder og Ulykker, Kirken kæmper med. Med Bønnens Kraft maa I staa dem bi, og vi maa ogsaa bede til, at der igen maa komme Fred, men en Fred, der er baseret paa Retfærdighed, saa det ikke bliver et kort Pusterum mellem to Krige.

Fra København følger jeg levende med i Kirkens Liv paa Lolland, og husk altid, at Kirken sender sine Biskopper og Præster ud, for at de, og kun de, skal afgøre de kirkelige Spørgsmaal og Problemer.

Jeg haaber snart at komme her ned igen og haaber paa Velsignelse for Menighedens Arbejde.«

Vuggestue under Højmesse

Katolske Forældre har ofte svært ved at komme til Messe sammen paa Grund af Børn, man ikke kan lade ligge alene, eller som er for urolige til at overvære en Højmesse — eller Ægtemanden duer ikke til at passe dem. Denne Vanskelighed bliver nu bragt ud af Verden i St. Ansgars Sogn. Nogle unge Piger venter fra 10 Minutter i 10 oppe i Præsteboligens Lejlighed paa anden Sal. Der kan Børnene afleveres, baade de ganske spæde og de lidt større. Der vil forefindes Legetøj, og der vil blive leget med dem. Selvfølgelig er Rummet godt opvarmet. Nogle Forældre har selv meget smaa Børn med i Kirke. Pas paa om Vinteren! Frakken kan være vaad af Regn — eller Fugtigheden er af mere intern Art. Hvis saa Kirken er kølig en Dag, eller der er Gennetræk, hvad

saa? Denne grimme Forkølelse, der næsten ikke er til at komme af med.

Man maa ogsaa tage et vist Hensyn til sine Medkristne. Det kan godt være, at ens Poder ikke forstyrrer ens egen Andagt, men de kan forstyrre de lidt ældre Søsken- eller andre Børn i Bænken — blot ved deres Uro.

Vi haaber, at mange katolske Ægtefolk vil tage mod dette gode Tilbud. Vi begynder 1. Søndag i Advent. *K. G.-H.*

Breve fra Læserne

Gudstjenestelister

I Ugebladet Nr. 25 klager en Indsender over manglende og mangelfulde Gudstjenestelister. Om Dagbladenes Lister hedder det saaledes: »I Dagspressen staar der heller ingen Meddelelser; men det er maaske en Fordel, da de tidligere altid var forkerte.«

Til hver Søn- og Helligdag Aaret rundt sendes der trykte, med fornødne Ændringer tilskrevne Lister over alle Gudstjenester i samtlige Kirker i København og Omegn, til Berlingske Tidende, Nationaltidende, Kristeligt Dagblad og Politiken. Undtaget herfra er dog saadanne Helligdage som Helligtrekonger, Kristi Legemsfest og Allehelgen, saafremt der ikke foreligger Underretning om de som Regel stærkt afvigende Tider for Gudstjenesten. At Dagspressens Meddelelser *altid* er forkerte turde være en stor Overdrivelse. At Urigtigheder forekommer skal indrømmes, men de skyldes, at der ikke er tilgaaet Indsenderen af Gudstjenestelisterne Underretning om stedfindende Forandringer. Saadanne beklagelige Tilfælde indrømmet er der iøvrigt ofte Grund til at undres over, hvor forkert Gudstjenestelisterne *læses*, ja, endda helt overses. Hermed være altsaa gjort opmærksom paa: at Gudstjenestelisterne findes i de fire nævnte Blade, at den ikke *altid* er forkert og at det er nødvendigt at rette Vedkommende tilsender Meddelelse om Forandringer.

Katolsk Menighedskontor,
Johs. Hansen.

Baronesse Rosenkrantz-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende *indfødte* Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1940.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal

m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles *ikke* for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber **20. December**; Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: **Det Apostoliske Vikariat**, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Juleindsamling

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede, ligesom de foregaaende Aar, i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og Andreas Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De, som ønsker at komme i Betragtning, ma inden 14. December personlig henvende sig hos en af Præsterne, eller hos en af undertegnede:

Pastor *v. d. Kettenburg*,
Bredgade 64, 3.

Pastor *F. Ronge*,
Nørrebrogade 27 C.

Sci. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Fru *A. Osterhammel*,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. *F. Stratbøcker*,
Jægersborg Allé 19, Charl.

Fru *H. Günther*,
Bangertsgade 11.

Gribsholm kalder

Enlige Mennesker, der gerne vil tilbringe Julen i et »Hjem«, skal ikke vente med at ringe til Hillerød 1404. Forstanderinden giver de fornødne Oplysninger om Plads og Pris. Iøvrigt egner »Gribsholm« sig udmærket til at trække Vejret fra Lørdag til Mandag for dem, der hele Ugen skal hænge i paa Kontor, Hospital eller Skole. Med Nordbanen er de paa tre Kvarter midt i Naturen og ovenikøbet i Nærheden af et Kapel, saa at Søndagen kan være en Fornyelse for Legeme og Sjæl. Noter derfor Telefonnummeret Hillerød 1404. Fra Stationen kan De benytte Nøddebo- eller Fredensborghilen ind til Helsingevej. *S. W.*

Katolsk Kantor- og Organistforening

Møde Mandag 11. Dec. Kl. 20, Nørrebrog. 27. Kantor *O. Segall*: »Rytmen i gregoriansk Sang«.

Julen 1939

<p>Køb Julegaven hos Oluf Brønnum & Co. Holbergsgade 8 . Telefon Central 8750 <i>Køkkenudstyr . Glas & Porcelæn</i></p>		<p>Gør Deres Juleindkøb af Vine og Spirituosa hos Alfred Girotti <i>Nørrebrogade 30, Tlf. Nora 3956</i> Egen direkte Import og Aftapning En gros og en detail <i>Enkelte Flasker</i> <i>bringes overalt i Byen</i> Ring efter Prisliste</p>		
<p>J. Chr. Petersen <i>Papirhandel</i> Hvælvingen <i>ved Nikolaj Taarn</i> København K</p>	<p><i>Louis Petersen</i> Kolonial . Vin . Konservés Spec.: Anton Berg's Chokolader og Continental Bodegas Vine Dragør Tlf. 29 . Varerne bringes <i>Lev. til de katolske Søstre</i></p>	<p>Engelsen & Schrøder Frederiksberggade 15 Telefon Central 3305</p>		
<p>I Brønshøj <i>købes Julegaven i</i> Calbergs Boghandel Frederikasundsvej 146 Telefon Bella 579 . 1179 <i>Forlang vort</i> <i>illustrerede Julekatalog gratis</i></p>	<p>Sundby Paraplyfabrik <i>Amagerbrogade 63</i> Telefon Amager 390 y <i>Specialitet:</i> Paraplyer . Stokke . Piber C. GREGERSEN</p>	<p><i>Københavns</i> Pølsevogne</p>		
<p>A. DAHL Trælast- og Bygningsmateriel Alt i Brændsel Taastrup . Telefon 100</p>		<p>H.</p>	<p>C.</p>	<p>S.</p>
<p><i>Stort Udvalg i Juletræsdynt</i> Papirhuer og Hatter Bordbomber Tombola Gevinster Tombola Numre og Nitter Spøg og Skæmt <i>Chr. Andersens Eftf.</i> Kompagnistræde 20 . Telefon Byen 7648 En gros . en detail</p>		<p><i>Tag paa Skovtur Sommer og Vinter med</i> Slangerupbanen Bagsværd . Hareskov . Farum . Furesø <i>Billige Billetpriser</i> Alle Oplysninger paa Telefon Central 6163</p>		
<p>G. Gløerfelt-Petersen <i>Statsaut. Elektro-Installatør (M. af Elektroinstallatørforeningen)</i> Elektriske Installationer Frederiksberg Allé 28 . Central 4445</p>		<p> Jægersborg Allés Mejeri Charlottenlund . Jægersborg Allé 30 Ordrup 6300 og 37 Prima Produkter</p>		

De katolske Skoler i Holland

(fortsat fra Side 341)

der giver sig Udslag i Skolereformen af 1920. Der spores intet af smaalig eller snæver Aand i denne Lovgivning. Med en pinlig Nøjagtighed vaages der over, at private Skoler faar lige saa megen økonomisk Støtte som Statens egne. Den eneste væsentlige Betingelse for Privatskoler Ligestilling er en statslig Kontrol med Undervisningens Lødhed. Det er en Skolelov, der gør en moderne Stat Ære!

Den katolske Skoles Udvikling i de sidste Aar

At den katolske Skole staar fuldt ud paa Højde med det moderne Livs Fordringer, har de sidste Aars Udvikling paa Skole-

omraadet klart bevist. Et Par Tal kan anskueliggøre det. I Aaret 1929 fandtes der i hele Holland 3682 offentlige Skoler med 473.205 Elever, og 2473 katolske Privatskoler med 382.140 Elever.

I 1934 var Antallet af katolske Skoler vokset til 2678 Folkeskoler med 476.930 Børn, og 14.199 katolske Lærere. Foruden disse Folkeskoler fandtes der 59 katolske Gymnasier for Drengene og Piger med 9000 Elever. Som Kronen paa Værket maa nævnes et katolsk Universitet i Nijmegen og en Handelshøjskole i Tilburg.

For Tiden besøges de katolske Skoler af 500.000 katolske Elever. Af Hollands lidt over 8 Millioner Indbyggere er 37 pCt. Katoliker.

J. Samuelson S. J.

Katolsk Ungdomværn

afholder ordinær Generalforsamling Søndag den 3. December efter Højmessens i det store Taleværelse i St. Knuds Skole. Bestyrelsen.

Unios Pøsegilde og Juleindsamling

Lørdag d. 2. Dec. Kl. 20½ pr. bebynder »Unio«s Pøsegilde og Andespil i »Palais de Noblesse«, Amaliegade 16. Hr. Henning Fausbøll er Aftenens Konferencier.

Prisen for hele Herligheden er kun 2 Kr. (Entre, Servering og Dans); og naar man husker, at Aftenens Overskud gaar til vore fattige, for at de kan faa en god Jul, skal det være en meget vægtilig Aarsag, der vil være i Stand til at holde nogen borte fra Festen.

Vi har allerede haft den Glæde at modtage de første Bidrag til vor Juleindsamling, og vi opfordrer atter til at sende os en Julegave til de fattige;; selv det allermindste Bidrag er velkomment. »Unio« har Postkonto Nr. 54322.

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

1. Kl. Herre- og Dame-Skræderi og Konfektion leveres til Dagens billigste Priser.

Specialitet:

Selskabsklædninger!

Vi aabner gerne solide Kunder en Konto

A/S „VELKLÆDT“

Vesterbrogade 55 Mess.

(Vesterbros Torv) Telf. Vester 3826

Brug Trifoliums Mælkeforsynings

anerkendte Produkter

MELK . FLØDE . SMØR . ISCREM

Afgiv Deres Ordre til vort Personale, eller ring Central 385 (10 Lødninger)

KIRKETELEFONER for TUNGHØRE.

Anlæg for flere eller færre Hørepladser. For større Anlæg anbefaler vi vore nye Anlæg med Rørforstærkere, svarende til de i Radioteknikken anvendte, med hvilke der opnaas langt bedre Gengivelse af Talen end med de efter tidligere Systemer byggede Anlæg.

Forslag og Tilbud
udarbejdes gratis og uden Forbindende.

Siemens Elektricitets Aktieselskab

Svagstrømsafdelingen

Blegdamsvej 124.

Telefon 8448.

København Ø.

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

*God Vask
-Geismar Vask*

Telefon Central 3269

Møder i København

Katolsk Ungdoms Klub. Sønd. 3. Dec. Travetur. Start Kl. 10 fra Stenosgade. Lørd. 9. Dec. Kl. 20% i »Røde Sal«, sidste Møde i December. Foredrag med Lysbilleder af Pater J. Wolfsberg: »Nedarvning af menneskelige Egenskaber«. — Samme Aften Adventsmøde under Medvirkning bl. a. Pastor W. Nøkke: »Advent i Ord og Billeder«. »Stella Maris«. Sønd. 3. Dec. Kl.

8, Fælleskommunion. Mand. 4. Dec. Kl. 20, Møde.

Fidelitas. Sønd. 3. Dec. Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar.

»Apostlenes Dronning«. Sønd. 3. Dec. Kl. 8, Fælleskommunion i St. Ansgar. Mand. 4. Dec. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Birgittaforeningen. Onsd. 6. Dec. Kl. 20, Møde med Foredrag om den hellige Nicolaus (med Lysbilleder).

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Torsd. 7. Dec. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Mand. 4. Dec. Kl. 20, alm. Møde.

Unio. Lørd. 2. Dec., se Medd. S. 431. Sønd. 10. Dec. Travetur.

AARHUS

<p>Hjemmelavet Paalæg . Smørrebrød »BOTHILLA« Ryesgade 24 . Telefon 6162</p>	<p>Afskrivning, Dublikering Nyeste Maskiner . Hurtig Ekspedition Moderate Priser . Maskinskrivnings-Afd. BUCHTRUPS Annonce-Bureau Telefon 1166</p>
<p>Børnekjoler syes billigt Stof modtages til Forarbejdning Børnekonfektionen Jægergaardsgade 29</p>	<p>H. Vestergaard Malermester Telefon 6254</p>
<p><i>Permanent-Salonen</i> ved ELISABETH NIELSEN Søndergade 7¹. Telefon 6240</p>	<p><i>Tricotage og Børnekjoler</i> køber De bedst og billigst i Magasin »Special« Fr. Allé 172 . Telefon 6614 Leverandør til Varelotteriet</p>
<p>Linoleum billigst <i>Høilund Carlsen</i> Aaboulevarden 5, Aarhus, Tlf. 1347</p>	<p><i>Skomager</i> Chr. M. Jensen ved den katolske Kirke Telefon 8326</p>
<p>Paa vort Special-Værsted reparerer vi Deres Fyldepen med Garanti <i>Fyldepennen Ryesg. 28 Tlf. 9107 Aarhus</i> <i>Jyllands eneste Specialforretning i Fyldepenne</i></p>	<p><i>De faar en smuk</i> Krans til 2 Kr. <i>Palmedekoration fra 2,50 Kr.</i> <i>Ratche, overfor Kirken, Tlf. 1668. Ryesg. 27</i></p>
<p>Kødcentralen, Ryesgade 31 (lige overfor Kirken) J. Sørensen . Telefon 4387 Kød, Paalæg, Delikatesser Absolut Garanti for bedste Kvalitet</p>	<p>Karl Hansen <i>Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg</i> Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensegade 5</p>
<p>Nørgaards Boghandel Banegaardsplads 16 . Tlf. 6036 Skolebøger Katolsk Litteratur</p>	<p>S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning</p>
<p><i>Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER</i> Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)</p>	
<p>KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088</p>	

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag d. 3. December:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Biskoppens Indtog i Kirken. Sangmesse m. Fælleskommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Kl. 15,30: Festmøde m. Biskoppen i Forsamlingsalen. Derefter Andagt.

Paa Hosp. Kl. 6: Stille Messe.

Onsdag Kl. 20: Mændenes Kongr. og Samvær i Sangsalen.

Samme Aften: Symøde for unge Piger.

Aarhus Opland

O d d e r:

Søndag den 3. December:

Kl. 9,15: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

P i n d s t r u p:

Søndag den 3. December:

Kl. 9: Kommunion.

Kl. 10: Sangmesse m. Præd.

Kl. 14: Undervisning.

Kl. 15: Andagt.

Værelse

Ung studerende eller erhvervs-søgende Dame kan faa Værelse med Pension hos St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund, Telf. 3404. Henvendelse maa ske snarest.

Knælebænke søges

Til Een Dags Retræterne mangler vi Knælebænke eller -skamler. Hvis der findes nogle overflødige, bedes man venligst henvende sig til St. Liobasøstrene, Kollegievej 4 A, Charlottenlund.

Sct. Andreas Menighed

afholder *Julefest* Torsdag den 28. Decbr. i Charlottenlund Palmehave. Der bliver Juletræ, en lille Julekomedie og Dans for Børn og voksne. — Billetpriser: 75 Øre for Børn og 1 Kr. for voksne. Detaillerede Oplysninger vil fremkomme i en senere Meddelelse i dette Blad.
Kr.

Ægteskabsannoncer igen

Da vi for nogle Uger siden paa dette Sted fandt Anledning til at skrive om Vanskeligheden ved at finde katolsk Ægtefælle, ventede vi nok at høre fra en og anden Læser. Men vi vidste ikke, at Problemerne føles saa brændende, som vi nu har lært. I mange Aar har vi været med til at finde Emner, som lokker »Læserbreve« frem; men aldrig har vi set saa mange Breve som i denne Sag, hvor vi slet ikke havde anmodet om dem. »Ægteskabsannoncer« lyder vulgært og støder an mod vor Barndoms Opdragelse, der er gaaet mange af os i Blodet. Men Principper bliver til Fordomme, hvis Livet indhenter dem, og de nægter at tage Diskussionen op.

Det er blevet helt umuligt blot at bringe et nogenlunde fyldigt Udvalg af de modtagne Breve. Et Bureau for Ægteskabsannoncer advarer os mod at vove os ind paa et Omraade, hvor kun Fagfolk træder med tilbørlig Sikkerhed. Men ellers lyder der et næsten enstemmigt Raab til os om at tage Sagen op. Kortest og klarest er de manges Mening blevet udtrykt af Forfatteren, Pastor *Peter Schindler*, der skriver:

Jeg vil gerne paa det varmeste støtte Redaktionen i at faa gennemført Ægteskabs-Annoncerne. Intet i Verden er mere paakrævet for Kirken og Sjælene end katolske Hjem, og her synes at være et ypperligt

Middel til at faa stiftet saadanne. I Tyskland har det sat god Frugt, véd jeg.

Og »Forargelsen«? Skal vi ikke dele den i to Afdelinger: den berettigede og den uberettigede; den første Halvdel eksisterer saa godt som ikke — og den anden kan man smile ad. Her drejer det sig om *Liv*, lad saa alle andre Hensyn vige!

Disse stærke, opmuntrende Ord er som nævnt ikke enestaaende i vor Post, men typiske. Og dog er det ikke dem, der har vejret tungest i vore Overvejelser — det har Vidnesbyrdet fra de »direkte implicerede«. Skønt vi ikke med et Ord har udtalt Villighed til at trykke Ægteskabsannoncer, snarere paa Forhaand afslaaet det, ligger der allerede flere Annonce-Manuskripter foran os, og hvert af dem er ledsaget af et Brev, som er et baade menneskeligt og kristeligt Dokument.

En ung Mand i udmærket fast Stilling skriver bl. a.:

Jeg har ca. 70 km til nærmeste Kirke. Af den Grund kommer jeg jo selvsagt ikke for ofte til Messe, og Medlem af nogen Forening kan jeg ikke være med noget Udbytte ... Jeg tror bestemt ikke, at de Mennesker véd rigtig Besked med, hvad det betyder, der har Kirken saa at sige Side om Side og daglig kan komme der. For den afsides boende betød det et mægtigt Plus, at vi fik et katolsk Ugeblad som nu.

Hvor ofte er der ikke talt og skrevet advarende Ord mod blandede Ægteskaber, men Vejledning

og Midlerne herimod har kun været at finde ved Centret (Kirken) ...

En af de Damer, der har henvendt sig til os, skriver:

Det er Synd, at mange Mænd og Kvinder ikke faar det Hjem med ægte, katolsk Aand, som de saa ofte har drømt om.

Og saadan kunde vi blive ved. Men trods de mange Anbefalinger og trods Udtalelserne fra dem, for hvem det er et personligt Problem, vil vi ikke gerne gøre dette Skridt. Det er et Answer, vi i Øjeblikket ikke ser Udveje til at kunne paatage os, fordi det kræver et Kontrolsystem, vi ikke kan sætte paa Benene. Det er Alvor for dem, vi har haft Brev fra, og Ugebladet vil ikke have Medansvar for, at deres Alvor maaske lønnes med Pjat eller ligefrem udnyttes af nogen. Vi er ogsaa betænkelige ved det Forslag, en Ungdomsforening har stillet; det er tvivlsomt om Sagen der vil kunne holdes helt fri for ungdommelige Løjer. Vi kunde derimod tænke os, at nogle Katoliker (med al den Bistand vi kan yde) tog den Opgave paa sig at sætte de ensomme i Forbindelse med hinanden, under betryggende Kontrol med enhver Henvendelse og dog i fuld Diskretion.

At her ligger en Opgave og venter sin Løsning er i hvert Fald sikkert.

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Den neutrale Front skyder med skarpt

Trods stærke Sympatier og Antipatier lykkes det den neutrale Verden at bevare sin neutrale Holdning overfor Vestmagternes Krig med Tyskland. Selvfølgelig, som i deres private Opfattelse er sikre paa, hvem der har Ansvar for Krigen, og hvem Sejren bør tilfalde, har alligevel som alle vi neutrale en Fornemmelse af, at denne Krig burde være undgaaet. Vi er os det fælles-europæiske saa stærkt bevidst, at vi ikke kan anerkende en »europæisk Borgerkrig« som en Nødvendighed. Derfor er vi ikke neutrale alene af politisk Forsigtighed, men af Overbevisning. Europas Nationer maa kunne naa til at tænke europæisk og ordne vor Verdensdels Affærer i den europæiske Kulturs Aand.

Ser man derimod paa de neutrale Folkeslags Holdning overfor det russiske Angreb paa Finland, er Billedet et helt andet. Der er kun Neutralitet tilbage i de allermest højofticielle Erklæringer og daarligt nok dér. Ene paa denne Klode tager de tyske Blade de russiske Angriberes Parti (med hvor megen indre Tilslutning?). Med fuldstændig Enstemmighed lyder ellers Dommen over Voldshandlingen, ens fra den latinske, den germanske og den slaviske Verden, ens fra krigsførende og neutrale Lande, ens fra Europa, fra Amerika og hvorhen ellers den europæiske Kultur er naaet hen.

Ved Polens Deling maatte vi udtale, at overfor Bolsjevismens Krig mod Gud kan kristne Mennesker ikke være neutrale. Man kunde maaske have tænkt sig, at de fleste Europæere ikke til daglig er saa videre ivrige Kristne, saa de ikke nok alligevel skulde kunne bevare en »klog« Neutralitet overfor den væbnede Gudløshed. Udbruddet af den finske Krig synes at vise noget andet. Gaar man paa Spor efter Aarsa-

gerne til, at Neutraliteten brister overalt i vor Kulturverden, er der intet andet Svar: den kristne Kultur erkender, at den her staar overfor sin ubarmhjertige Fjende. Selvfølgelig Europæere, som nødtigt erkender, at Vesterledens Kultur er groet i kristen Jord, véd dog, at Bolsjevismens Had til Kristendommen ikke standser, før alle de gamle Kulturværdier er lagt øde. Lytter man til Studenternes Raab foran Ambassaderne i Stockholm og i Rom, i Washington, Madrid og København, lyder det saa ens overalt, som om den universelle Videnskab havde sin egen Propagandaminister. Det skyldes, at Kulturens unge Lærlinge erkender Gudløsheden som Kulturens Død. Og det dæmmer for mange af dem, at det ikke er noget Tilfælde, men at vor europæiske Kultur er bygget paa Kristendom, og at Hadet til Kristendommen maa føre til Kamp med alle vore kristne Kulturværdier.

En Diskussion om usynlige Fronter

I en Meningsudveksling i »Nationaltidende« er lignende Synspunkter blevet fremført paa meget interessant Maade. Kaptajn Arne Stevns skrev d. 19. Nov. en Kronik »Usynlige Fronter«, hvori han udtalte, at der bag Magtpolitikens Fronter findes en usynlig Front, hvor den afgørende Strid vil blive ført. »Den virkelige Krig føres hverken mod Hitlers System eller Englands Imperialisme, den føres som en Krig mod Gud.« Forfatteren gav et Indblik i denne Krig gennem en kort Skildring af Rædslerne i Spanien, som ikke var spontane Udbrud af Antiklerikalisme, men planmæssig, organiseret og udspekuleret Bestialitet, lært paa russisk Skolebænk. Kaptajn Stevns opkastede Spørgsmaalet, om et kristent Samfund kan være Kommunismens Vaabenfælle og be-

svarede det benægtende. Jo mere kristent et Samfund, des uoverstigeligere en Modsætning. Og Forfatteren mener, at den endnu usynlige Front mellem Kristendom og Gudløshed vil kunne blive synlig i en sidste, afgørende Kamp om Europa.

En Uge senere tog Pastor Hee Andersen (27. Nov.) Tanken op. Da Kaptajn Stevns havde talt om den kristne Internationalisme som fortrinsvis katolsk, polemiserede Herlufsholmspræsten herimod og mente, at Tyngdepunktet i Kristenheden ligger i Protestantismen (Pastor Niemöller og nu den finske Nation). Iøvrigt mente Pastor H. A. ogsaa, at det trak op til en afgørende Kamp, hvori dog det kristne Krigsmaal maa være »ikke at knuse Fjenden, men at vinde ham«.

Og endelig Dagen efter (28. Nov.) svarede Redaktør Franz von Jessen paa Pastor Hee Andersens konfessionelle Betragtninger, idet han med Styrke fremhævede den katolske ubrudte Enhedsfront overfor Protestantismens mange Særgrupper, nogle ubøielige overfor Statsdyrkelsen, andre mere eller mindre i Færd med at gaa paa Akkord med den. Naar der som her er Tale om Kirkernes »Slagkraft«, sagde Redaktør F. v. J., »er jeg af samme Mening som Kaptajn Stevns: Romerkirken har uden Sammenligning Fortrinet.«

Til denne Diskussions konfessionelle Del kunde vi tilføje et Spørgsmaal til Besvarelse for Pastor Hee Andersen: Nu trues det protestantiske Finland af Bolsjevismen, og katolske Studenter i Rom og Madrid fælder højlydt samme Dom over Angrebet som det katolske »Osservatore Romano«; for nogle Aar siden truedes det katolske Spanien ikke mindre af alle Bolsjevismens Rædsler, men protestantiske Studenter i f. Eks. Kø-

(fortsættes Side 439)

Under Adventskransen

„SE, HERREN VIL KOMME FOR AT FRELSE FOLKESLAGENE“

Avisernes Nyhedsstof hentes fra de alvorlige Begivenheder ude i Europa. De fleste illustrerede Tidsskrifter fylder deres Sider med Fotografier fra Krigens hærgende Fremtrængen i Landene og dens forfærdende Ødelæggelser paa Havene! Og vore Tanker og Samtaler kredser om disse blodige Begivenheder og deres mulige Udvikling. Med Rette! — Thi vort eget økonomiske Liv, maaske ogsaa større Ting, staar her paa Spil.

Nationer prøver Kræfter i en mærkelig stillestaaende Krig, der minder om Brydernes sejge Livtag, hvor det gælder om at knuge den anden til Jorden, sejgt at presse Liv og Kræfter ud af Modstanderen. — Ve den, der først viser sig udmattet eller svækket!

Og medens vi ængsteligt spørgende flytter Blikket fra Land til Land, med Spænding lytter til de politiske Spaamænds Udtalelser om den fremtidige Udvikling og Forskydning i Kræfternes Forhold, fører Kirken os Troende gennem det nye Kirkeaar med nøjagtigt de samme Ord i Messebogens Tekst, som for ti og tyve Aar siden, med akkurat de samme uforandrede Bønner og Beretninger om Menneskehedens Historie, om dens Syndefald, om Forløsningen og den kommende Fuldendelse! — Højtideligt har Paven ganske vist hævet sin Stemme i *Nutidens* Virvar og brændemærket vor Tids Vildfarelser og samfundsskadelige Idéer, men Døgnetts Vaabenlarin og Uro synes ikke at præge Kirkeaarets Bønnebog — Messebogen. Det er, som om Tidens Stemmer og Døgnetts Spørgsmaal tier her, hvor Kirken beskæftiger sig med større og helligere Ting.

Naar Kirken i Dag i Messen paa 2. Adventssøndag taler om Folkeslagenes Frelse, om Forløserens snarlige Komme, synes

vor Tid at være optaget af saa ganske andre Spørgsmaal!

Og dog er det ikke de sidste alarmerende Nyheder i Avis og Radio, de sidste tryksværtefriske Løbesedler, der bringer os Forklaringen og Nøglen til al Menneskenes Jagen og Higen, det er derimod den Messebog, der gentager sig selv Aar for Aar: Der gives i Virkeligheden kun det ene store Hovedtema i Verdenshistorien, som stadig vender tilbage i Begivenhedernes mangfoldige Fremtoningsformer gennem Aarhundreder og Aartusinder: *Gud og Mennesket!*

Alle de andre Betragtninger, som ser Verdenshistoriens Tema i økonomiske Faktorerens Spil, i Kampen om Verdensmagten, Teknikkens Fremgang o. s. v., bytter om paa de virkelige Forhold. Og Kirken ved med Aarhundreders og Aartusinders Visshed, at en saadan ensidig Betragtning fører til de sørgeligste og mest skæbnesvangre Følger. Ogsaa i Dag i den øjeblikkelige Situation véd Kirken med Aarhundreders og Aartusinders Sikkerhed, at Vaabenfabrikkernes larmende Maskiner ikke vil standse, Kanoners og Bombers Brag ikke ophøre, og Propagandaens vildledende og hadefulde Raab ikke vil forstumme i Europa, før Menneskene — Statsmænd som Arbejdere, — alle vil gøre Alvor af Kirkens Ord til dem — at Gud er alle Menneskers Skaber og Folkeslagenes Hersker — vor eneste Forløser og vort eneste Endemaal!

— Og paa denne Adventssøndag peger Kirken hen paa Frelseren, Folkeslagenes Forventning og Længsel.

Ogsaa vort Folk, hvert enkelt Menneske i vort Land, vil kunne finde sand Fred og Lykke i Anerkendelsen af Gud.

Naar vi udtaler disse Ord, bliver det maaske paa een Gang klart, hvorfor Kirken trygler om den *kommende* Forløser, Je-

sus Kristus! Ganske vist er Guds Søn kommet ned til Jorden engang i Tiden, er blevet et Menneskebarn som vi, har forløst os, har skænket os det evige Liv, men derved var ikke uden videre alle Mennesker i alle Lande og til alle Tider forløst. Efter Guds Vilje og Naadetilskyndelse maa ethvert Menneske i sit Liv, ethvert Folk og enhver Tid bekende Kristus og modtage hans Naade og evige Liv, idet de tryglende beder derom, bønfoldende strækker deres Hænder op mod Frelseren, at han dog maa *komme* til dem! Ja, dette *Komme* i vort Land og i vort Folk! — Kan vi ærligt sige, at Guds Søn er kommet til vort Folk? At vi har givet Ham en blivende Hædersplads i vort Folk, ikke i Kirkerne alene, men i Offentligheden? Har vi modtaget Ham, som vi bør modtage Gudmennesket i vort offentlige Liv, i vort borgerlige Liv, i Skolerne, i Lovgivningen, — eller er Kristus lukket ude derfra, saa han slet ikke *maa* komme?

Og dog er Han den eneste, der virkelig kan forløse os, ikke blot vor Sjæl, men ogsaa hele vort private og offentlige Liv. Her gives der ingen neutrale Omraader, hvor enhver kan tænke sit! Eller forekommer disse Guds Tanker om Menneskene os maaske lidt »fanatisk overdrevne«? Dog maa de staa os luende klart i en Tid, der kun vil vedkende sig og bygge paa, hvad der virkelig har Livskraft og Styrke, og med Ligegyldighed vender sig bort fra tomme Fraser og forældede Former!

Og saa staar vi da endelig ved det sidste Spørgsmaal, der vender sig til dig personligt: Hvem skal bringe Frelserens Komme i Stand, saa at Folkeslagene, vort Folk, modtager deres eneste Forløser og deres sande Fred? — Det er dig! — Nej, skynder du dig at sige: Det er da Kirkens Sag! — Ja, lige netop! Men Kirken, — det er ganske vist de andre, Paven og Præsterne, men det er ogsaa dig! Og der mangler et Led i Kirkens Legeme, hvis ikke du hjælper til! Der, hvor du staar i Daglig-

livets Arbejde, der skal Kristi Komme lyse i din Gerning, lyse op for dine Medmennesker. Der skal de ved dit Liv og din Vandel ane Gudslivet i din Sjæl og længes efter Delagtiggørelse i det. Ikke tomme ekstatiske Ord, men en Kristens herlige Pligt!

Enhver Kristen bærer i Dag dette Ansvar for Gud, — om Kristus skal komme til Menneskene og løse dem ud af Lidenskabernes og Syndens frygtelige Pine, der grusomt lader Folkeslag forbløde for tusind Smaating, men naar det kommer til Stykket — ikke for noget værdifuldt! Har vi i vor Sjæl det overnaturlige Liv, Gudslivet i os, saa ejer vi den største samfundsfornyende Kraft her paa Jorden, større end, om vi ejede de bedst uddannede, motoriserede Hære og Sværme af Flyvemaskiner, for da har vi Guds Magt — Magten over Gud! Om dog vi Kristne nutildags vilde vaagne op af Dvale og lære at forstaa — ikke

i Hovmod og Pral, men i Sandhed og Ydmyghed som Guds Moder, — at vi har den eneste samfundsfrelsende og fornyende Kraft i vor Haand, Troen paa og Livet i Jesus Kristus!

Og derefter, at vi skal bære Kristus ud til den hele Verden, men hver paa sit Sted, hver i sin egen lille Verden. Gør vi engang Alvor deraf i vor egen Virkekreds, i vor Familie og paa Arbejdsstedet, saa har vi forstaaet Kirkens Længsel og Adventsbønner, der kommer til Udtryk i Messebogens Tale til os i Dag; saa har Kirken i Dag ikke forgæves læst sit Evangelium om Johannes Døber, Vejviseren til Ham, der skal komme, Ham paa hvem Folkeslagene venter.

Adventsmørket er ikke vejet fra Jorden endnu. I os og gennem os skal det sande Lys straa- le ud i Mørket, skal Kristus holde sit Indtog i Verden.

Joh. Samuelsen S. J.

I Evangeliet træffer vi Johannes i Fængsel. Han hører dog ikke derfor op med at prædike. Han har haft Besøg af nogle af sine Disciple og har nu fundet Øjeblikket belejligt til at føre dem til ham, hvis Forløber han var. Det var ikke saaledes, at han selv tvivlede: han vilde kun, saa længe han levede, gøre sit yderste for at føre Mennesker til ham, der skulde vokse og blive stor, medens han selv blev mindre, kom mere og mere i Baggrunden og til sidst helt forsvandt. Han viste bort fra sig selv og hen til Kristus: af hans Mund skulde Disciplene belæres om, hvis Disciple de egentlig burde være. De kommer da til Jesus og spørger: »Er du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?« Det var Kristussøgende Mennesker, der spurgte, Mennesker opfyldte af Forventningen om Messias. Vi ser det af deres Udtryk »den, som skal komme«. Det var den Tids staaende Udtryk for Messias, Frelseren, hvis Komme man saa hen til. Jesus svarer med det gamle Testaments Ord om Messias og antyder samtidig, at han er Opfyldelsen af Profetierne: »Sig til Johannes, hvad I hører og ser.« Kendsgerningerne taler for ham: de siger, at han er Messias, i Sandhed Verdens Frelser. Jesus fra Nazareth, Guds og Marias Søn, Gudslammet: Han og han alene giver de blinde deres Syn, faar de halte til at gaa, renser de spedalske, giver de døde Hørelsen, opvækker de døde, ... og salig er den, som ikke forarges paa ham. Mod ham skal al vor Længsel i denne Adventstid være rettet, til ham skal vi sætte alt vort Haab. Han er Verdens Frelser. Der er ingen anden, som kan give de blinde deres Syn, der er ingen anden, som kan hele Samfundets Brøst; det er ham, der forkyn-der Evangeliet for de fattige og giver den Fred og Glæde, Sankt Paul taler om i Messens Epistel. Han er det Jesse Rodskud, som Gud havde lovet, Verdens Frelser og Verdens Herre, der skulde nedbryde Skillevæggen mellem Jødefolket og den øvrige Menneske-

Liturgi for Lægfolk:

Anden Søndag i Advent

Da Jesus Kristus begyndte sin offentlige Virksomhed, sendte Gud en Forløber, en Prædikant, som skulde forberede Jødefolket til at tage imod den lovede Messias. Det var den sidste, store Prædikant i Verdenshistoriens første Adventstid: *Johannes Døberen* talte om, at Guds Rige var kommet nær, han prædikede Bod og Omvendelse. Alt prædikede i ham: ikke blot hans Ord sagde noget til Tilhørerne, hele hans Person, hans gode Eksempel, hans Klædedragt og spartanske Levevis, hans Handlinger: alt talte om Messias, Kristus, Frelseren, Gudslammet, der skulde borttage Verdens Synd. Han staar ved Udgangen af den førmessianske Tid, da det var ved at være Slut med den første, store Adventstid. Det var Gud selv, som havde sendt ham. Han var den, om hvem det hedder: »Se, jeg sender min

Engel for dit Aasyn, som skal berede din Vej for dig.«

Nogen bedre Adventsprædikant har Kirken ikke kunnet finde: Aar efter Aar sender den ham til sine Børn for at forbedre dem til Kristi Komme, hans Komme til Jul, hans Komme i Himlens Skyer.

Kristus og hans Komme: det er Messens Indhold anden Søndag i Advent. Indgangsverset slaar Tonen an: »Sions Folk, se, Herren vil komme for at frelse Folkeslagene, og Herren vil lade sin Stemmes Herlighed lyde i Fryd for eders Hjerte.« Og i Kirkebønnen beder vi om, at det maa blive Alvor med at »berede Vejen« for Himlens Konge: »Opvæk, Herre, vore Hjerter til at berede Vej for din enbaarne Søn, for at vi ved hans Komme maa tjene dig med rensede Sjæle.«

hed og samle alle i sin Kirke til een stor Familie (Epistlen). — Og salig er den, som ikke forarges paa ham, d. v. s. den, der uden at være hildet i sine egne Ønsker og Drømme om Messias tager imod ham, som han er: det lille Barn i Krybben, den Korsfæstede, Verdensdommeren i Himlens Skyer.

Første Søndag i Advent var Santa Maggiore Stationskirke*). Siden Sixtus III ærer man der en Efterligning af Krybben i Bethlehem. Ved at begynde Adventstiden i denne Helligdom har Kirken antydnet, hvad Meningen var med denne Tid: Forberedelse og Samling.

Anden Søndag i Advent er der Station i Helligkorskirken eller, som den hed i Middelalderen, »Sancta Hierusalem«, hvor den store Korsrelikvie findes. Atter et Fingerpeg: Kirken vil advare sine Børn mod at hengive sig til hyggelige, men falske Drømmerier, nu da Julen nærmer sig. I Søndags pegede Kirken paa den fattige Krybbe, i Dag samler den os om Korset, hvor Kristus frelste Verden: det var jo derfor han kom; og naar han kommer igen, skal »Menneskesønnens

Tegn«, Korstegnet, vise sig paa Himlen.

Stationskirkens Navn har uden Tvivl haft Indflydelse paa Alleluiaverset, der synger om Glæden ved at gaa op til Herrens Hus: det nye Jerusalem i Himlen. — Ganske øjensynligt er det i Kommuniionsverset: »Rejs dig, Jerusalem, og stig op paa Højderne, og se den Salighed, som skal komme til dig fra din Gud«: Kirken skal med Længsel se hen til »den, som skal komme«.

Messen slutter med Bøn om, at de, som er mættet med himmelsk Føde, maa lære at agte det jordiske ringe og elske det himmelske: Maalet for den jordiske Pilgrimsfærd, det himmelske Jerusalem.

Jacob Hjorth.

*) Der vil senere blive Lejlighed til at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet om de romerske Stationskirker. Her skal blot siges, at man ved *Statio* forstaar den højtidelige Gudstjeneste i de romerske Basilikaer, til hvilke man drog i Procession fra en anden Kirke, der kaldtes *Collecta*, fordi man samlede der.

Svend Borbergs Don Juan:

„Spansk Katolicisme“

Svend Borbergs Tragedie »Synder og Helgen« gaar for Tiden paa Det kongelige Teater. Jeg har baade set Stykket og læst Bogen. Det Kongeliges Skuespillere spiller pragtfuld Komædie, Teatret har sat Stykket op med stor Pragt og Skønhed, og mange syntes betaget. Det er maaske, fordi jeg ikke er Litterat eller Kritiker af Fag, at jeg som hin Dreng i H. C. Andersens Æventyr ikke kunde nære mig for at udbryde: »Men han har jo ikke noget paa!« Synderen og Helgenen er Don Juan, og paa Bogens Omslag betegnes han som »den spanske Aristokrat

fra Katolicismens største Aarhundrede«. Er der imidlertid noget, Don Juan i Svend Borbergs Tragedie ikke har noget at gøre med, saa er det Katolicisme. Bevares, man kan digte en Skikkelse som Svend Borbergs Don Juan, et rent Foster af ens Fantasi, men vi andre vil saa nok have Lov til at sige: Hus forbi! Dette er ikke gejstligt Pedanteri eller Forargelse, men en ren saglig Kritik af en Forfatter, der bruger Katolicismen som ren og skær Staffage og tilmed maa vide, at dansk Teaterpublikum tager Staffagen for ægte Klædning.

Don Juan søger Renhed hos Kvinden. Hvorfor ikke? Metoden, han bruger, er simpel Overtrædelse af 6. og 9. Bud. Forfatteren kan naturligvis hævde, at saadan opfatter han nu sin Don Juan, men en Frugt af spansk Katolicisme maa vi meget have os frabedt, at det kaldes.

En af Tragediens Personer, Don Diego, bliver Eneboer, da han som gammel Mand skuffes i sin Kærlighed — eller rettere sine Kærlighedsæventyr. Saa banalt, aa saa banalt — og saa rent forkert, ogsaa psykologisk. Men det gaar som varmt Brød i Folk. Personernes Katolicisme er nøjagtig af samme Slags som den, man finder i Ingemanns Romancer med lidt Madonna hist og her. Er man da ikke kommet længere? For Resten benytter flere af Personerne saa grovkornet en Spøg i deres Omtale af Kristi Menneskevordelse og Guds Moders Jomfruelighed, at jeg bestemt tør hævde, at vi er hinsides al Katolicisme — særlig den fra Spaniens »største Aarhundrede«. Det kunde have staaet i et Sovjetblad 1939, men det er jo ikke det, Svend Borberg vil citere for os.

Heldigvis var Instruksen ikke alene smuk (som allerede sagt), men ogsaa mere fintfølelse end Bogen. Særlig i en bestemt Scene. Gid Instruksen havde kunnet omarbejde Døds-scenen. Det kunde være gjort ved at henvende sig til en Katolik i Konfirmationsalderen.

Hvorfor skal Dragter, Arkitektur og Musik være saa pinligt 16. Aarhundrede, men Religionen imaginær?

Jeg bøjer mig i Ærbødighed for digterisk Frihed, men det maa ikke udarte til Dilettanteri. Don Juan er febevild — han har Pest. Fader Diego, den omvendte Adelsmand, bliver hentes. Lad os nu se, hvordan han bringer Alterets Sakramente. Jeg citerer 10. Billede, Femte Scene:

»(Ud af Klosteret kommer Fader Diego, fulgt af to smaa Dreng i Messehagler. Den ene bærer et Musikinstrument paa

sin Ryg, den anden bærer Hostien og Kalken. (sic!) Celestina gaar Diego imøde, bajer sig og kysser hans Haand).

Don Diego: Kommer jeg for sent?

Celestina: Nej, snarere for tidligt, fromme Fader.

Diego (ser Opdækningen og Kvinden bag Bordet, slaar Kors for sig). Jeg kommer nok i sidste Øjeblik. (Hovedrystende). Et Pigebarn, Mor Celstina. (Til Drengene). Ja, Børn, gaa lidt bort. Vent I der udenfor, indtil jeg kalder. (Han tager Hostien og Kalken fra Drengene, som forsvinder bag Klostermuren)«.

Lidt Kommentarer:

Messedrenge i »Messehagler«, der følger *efter* Pateren; den ene Dreng bærer Sakramentet, ovenikøbet en Kalk med Indhold, hvad man aldrig i Kirkens hele Historie har bragt en syg. Den anden bærer — et Musikinstrument! Fader Diego har hverken Rochet eller Stola, men kun sin Eneboerdragt. Da han tager Sakramentet fra Drengen, stiller han det paa Kanten af det opdækkede Spisebord! ... og alt det uden mindste Tegn hos ham

eller hos de tilstedeværende paa Ærbødighed for Sakramentet.

Lidt efter opdager Don Juan, hvad der er i Kalken, og i sin Febevildelse og Trods vælter han Kalken paa Gulvet. Dette Sakrilegium vækker paa Scenen ikke større Opstandelse, end hvis det havde været et Blomsterglas, han havde væltet. Fader Diego lader roligt Kalk med Indhold ligge paa Gulvet en lille Tid, samler omsider Kalken op, men uden at bekymre sig om Indholdet. Da Don Juan er døende, prøver Pateren paa at faa ham til at drikke af den tomme Kalk — uden Skriftemaal eller noget som helst — og da denne Aktion mislykkes, faar Don Juans Ungdomselskede Lov til at tage Kalken og faar saa ogsaa den døende til at nyde deraf. I dette Øjeblik begynder Kordrengene at klimpre et Ave, — naturligvis, kunde man have tilføjet.

Er dansk Teaterpublikum tjent med saadan noget Nonsens? Jeg synes det ikke. Det er bare det, jeg i al Beskedenhed vilde bemærke, og saa haabe paa bedre Tider.

Kjeld Geertz-Hansen.

anden, hvordan f. Eks. en Række Luftbølger slaar mod Trommehinden, dens Vibration overføres til Hørenerven, dennes Purring afficerer et »Centrum« i Hjernen paa en særlig Maade og *vi* saa hører en Lyd, en Tone, en Støj, en Akkord, hvad nu Omstændighederne fører med sig, og denne Fornemmelse sender en Nervepirring til et andet »Centrum«, der reagerer paa sin Maade, saa *vi* føler Glæde (altsaa *vi*, og ikke Hjernen eller Øret!) samtidig med, at Blodcirkulationen paavirkes paa en ganske karakteristisk Maade, dersom ogsaa visse Kirtler afgiver deres Hormoner til Blodet i en bestemt Mængde og Koncentrationer o. s. v.

Er dette en fyldig og tilfredsstillende Forklaring? Ja, maaske en Aarsagsforklaring, der paaviser hele Rækken af virkende og hinanden udløsende Aarsager. Men er det det hele? Nej! Tilbage er Spørgsmaalet om *Formaålet*. Hvorfor forløber alle disse Reaktioener netop saaledes? Hvortil er hele Organismen indrettet? Til Livet! Til at leve! Enhver ved, hvad det er. Vi behøver ikke at vente paa Biologer og Filosofer, der skal sige os det. Livet er Organismens Maal, Formaål. At udvikle og videreføre Livet, dertil er alle enkelte Livsprocesser afstemte og ordnede. Derfor er det, de fysisk-kemiske Processer forløber saaledes og i den Rækkefølge, helt anderledes, end de plejer at gøre ude i den livløse Natur.

Formaålstanken er noget, som ligger i selve Organismens Struktur og Funktion. Den er ikke udefra og ad kunstig Vej smuglet ind i Betragtningen af Organismen. En Biolog, som bevidst udelukker dette Synspunkt fra sin Betragtning, kan nok et Øjeblik synes at handle flot, eksakt og overlegent. Men Resultatet af hans Undersøgelser er da ogsaa, at han for lutter Træer ikke kan se Skoven, for lutter Enkeltheder ikke mere faar Øje paa Helheden. Og det er dog Helheden, Formaalsbestemtheden af alle Enkeltheder, der udmærker enhver Organisme fremfor en Sandbunke, en Stendynge eller en Stovskey.

J. Wolfisberg.

To Minutter hos Videnskaben:

Hormonerne og Organismen

Hvad viser Legemets Hormonhusholdning os om Organismen?

Den bringer os atter til Bevidsthed, at vort Legeme er et uendelig kompliceret Apparat. Langt mere indviklet end det forrige Aarhundredes Lægevidenskab var tilbøjelig til at tro. Det ejendommelige ved den levende Organisme er den Maade, hvorpaa hele Organismen (Nervesystem, Kirtelsystem, Muskler, Cirkulationssystem o. s. v.) indgaar et nøje Samarbejde med det Resultat, at Helheden bliver vedligeholdt.

Dette kan vi slet ikke se bort fra. At ville se bort fra Formaålet med alle de forskellige Organfunktioner

vilde være omtrent det samme, som om man forklarede en Orgelfuga af J. S. Bach ved at paapege Blæsebælgen, Rørledningen derfra forbi Spillebordet og ud til Piberne og saa sagde: »Nu har jeg det! Naar der trykkes paa den Tangent, lukkes der op for det Rør, og saa strømmer Luften ud igennem den Pibe og faar den Tone til at lyde. Saare simpelt!« Er dermed Bachs Kunstværk forklaret, begrebet, oplevet?

Lige saa lidt er en Organisme som det levende Menneskelegeme fyldestgørende beskrevet, saa længe vi blot faar at vide, hvordan de enkelte Funktioner udløser hin-

Horisonten rundt

(fortsat fra Side 434)

benhavn og de førende protestantiske Blade herhjemme var alt andet end vaagne overfor Faren. Hvoraf denne Forskel? Og ligesaa: Hvor er den klareste Forstaaelse for Kristenhedens Fællesskæbne, uanset konfessionelle Forskelle?

Men i Hovedsagen er alle Diskussionsdeltagerne enige med os og med den »neutrale« Verdens uneutrale Dom over Guds, Kristendommens og den europæiske Kulturs Fjender.

Ugebladet som Julegave

Vil De give en Gave som varer til næste Jul, saa forær Deres gode Ven, Deres store Søn og Datter eller Deres gamle, ensomme Tante »Katolsk Ugeblad« for hele Aaret 1940. Saa bliver De mindet med Taknemlighed hver Ugedag, og De gør et godt Stykke katolsk Arbejde. Køb et *Gavekort*, som vi har ladet fremstille; det er nydeligt og vil gøre Lykke. Har De kun Raad til at forære et Kvartalsabonnement, kan det ogsaa gøres. *Gavekortene* faas i Præstegaardene og paa Ekspeditionen, Bredgade 64.

Hil dig, Maria!

Marias ubesmittede Undfangelse II

Det Evige Ord har i Forening med Faderen og Helligaanden udkaaret Maria fremfor enhver anden Skabning.

For at angive, hvor højt hævet over alt andet dette Valg er, anvender Kirken paa den hellige Jomfrus Fester et Stykke af Skriften paa hende, skønt det i visse Henseender kun kan sættes i Forbindelse med selve den Evige Sandhed: »Herren besad mig fra sine Vejes Begyndelse, før han fra første Færd skabte noget som helst. Fra Evighed er jeg indsat og fra ældgamle Dage, før Jorden blev dannet. Afgrundene var endnu ikke til,

og da var jeg allerede undfanget; ... Klipperne stod der endnu ikke med deres vældige Vægt; jeg blev født før Bjergerne«: *Ante colles ego parturiebar* ... (Læsningen i Messen 8. December).

Hvad viser disse Ord?

Marias særlige Forudbestemmelse i den guddommelige Plan. I sine guddommelige Tanker adskiller den Evige Fader hende ikke fra selve Kristus: han favner Jomfruen, der skal blive Kristi Moder, i den samme Kærlighedsakt, hvormed han har Velbehag i sin Søns menneskelige Natur. Denne særegne Forudbestemmelse er for Maria Kilden til enestaaende Naadegaver.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Katolsk Centralskole

i København

Fra næste Skoleaars Begyndelse (April 1940) sammensluttes St. Josefs Skole paa Nørrebro og St. Mariæ Skole i Boyesgade til en katolsk Centralskole, direkte under det apostoliske Vikariat. Centralskolen vil benytte St. Josefs Skoles Lokaler og bevare denne Skoles Navn. Ved denne Ordning muliggøres en tiltrængt Modernisering af vor Folkeskole, saaledes at Lokaler, Undervisning, Materiel og Skolens social-hygieniske »Service« bliver paa Højde med Tidens Krav. For nogle af St. Mariæ Skoles hidtidige Elever bliver Skolevejen forlænget; men der vil i hvert enkelt Tilfælde blive truffet saadanne Aftaler med Forældrene, at enhver Ængstelse, selv for de mindste Børn, overflødiggøres. Desuden vil de katolske Forældre, som hidtil har sendt deres Børn i den offentlige Skole, nu med god Grund kunne tage Skolespørgsmaalet op til fornyet Overvejelse. Alle Forespørgsler besvares af St. Josefs Skole, Nørrebrogade 27, Tlf. Nora 6166.

Rom og Verden

Den hellige Fader vil den 11. December afholde sit første lukkede Konsistorium; det forventes dog ikke — som tidligere meddelt — at Paven ved denne Lejlighed vil udnævne nye Kardinaler. (Der er i Øjeblikket ialt 51 Kardinaler, nemlig 31 Italiener og 26 Ikke-Italiener).

Vatikanstaten udsender i den nærmeste Fremtid nye Mønter; Guld- og Sølvmonterne kommer til at bære Pius XII's Billede, Nikkel- og Kobbermonterne det pavelige Vaaben. De af Vatikanet udsendte Penge er som bekendt gyldigt Betalingsmiddel i Italien, Side om Side med den italienske Lire.

*

Fra paalidelig Kilde i Wien meddeles det, at der siden Bombesplosionen i München og Begivenhederne i Protektoratet Böhmen og Mähren er blevet arresteret talrige katolske Gejstlige, saaledes bl. a. Cardinal Innitzers Sekretær og den i Østrig kendte Jesuit, Pater Bichlmeyer. — I Forbindelse med Studenteruelighederne i Prag er den katolske Studenterforenings Formand i Wien blevet arresteret; i alt menes over 200 katolske Præster i Løbet af de tre sidste Uger at være blevet arresteret eller anbragt i Koncentrationslejre.

*

Den katolske Kirke i de forenede Stater har i Løbet af den sidste Tid modtaget adskillige storstilede Gaver. Senator Glackin fra Staten Illinois har i sit Testamente betænkt de katolske Hospitalssøstre og det katolske Seminar i Chicago med en Sum paa 2 Millioner Dollars og Rockefeller-Koncernen har skænket det katolske Universitet i Washington 5 Millioner til videnskabelige Formaal.

Liturgisk Kalender

Dec.:

10. S. *Marias ubesmittede Undfangelse* (777); 2. Sæt Bønner: 2. Søndag i Advent (6), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer): St. Frans Xavers Oktav (771), Slutningsevangelium: Søndagens (7).
11. M. † St. Damasus I (781); 2. Oktaven (777), 3. Hverdagen (Feria) (6), 4. Om Fred.
12. Ti. † 5. Dag i Oktaven (777); 2. Hverdagen (Feria) (6), 3. Den Helligaand ([120]) 4. Om Fred.
13. O. St. Lucia (781); 2. Oktaven (777), 3. Hverdagen (Feria) (6), 4. Om Fred.
14. T. † 7. Dag i Oktaven (777); 2. Hverdagen (Feria) (6), 3. Den Helligaand, 4. Om Fred.
15. F. Oktav af Marias ubesm. Undfangelse (777); 2. Hverdagen (Feria) (6), 3. Om Fred.
16. L. † St. Eusebius (782); 2. Hverdagen (Feria) (6), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred.
17. S. 3. Søndag i Advent (9).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 25 12 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Gregoriansk Sang

Nu kommer den! Ganske vist har Kirkekor og andre ivrige Deltagere i den gregorianske Menighedssang i mange Aar kunnet benytte tyske eller franske Smaabøger, og saadan set skulde jo Nodeskriften og de latinske Sangtekster ikke kende Landegrænser. De gør det nu alligevel; for almindelige smaa Mennesker er der noget fremmed ved den udenlandske Bog, og al Latinfortrolighed til Trods er der for de fleste en vis solid Betyggelse ved en god dansk Oversættelse i umiddelbar Nærhed. Derfor er der ingen Tvivl om at »Gregoriansk Sang« vil bidrage stærkt til at øge Interessen for aktiv Deltagelse i Menighedssangen, ikke mindst, fordi den lille Bog fremtræder saa smukt (takket være Bogtrykker Olsens meget smukke, man kunde godt sige kærlige Arbejde paa Bogen).

Som Biskoppen siger i sit varmt anbefalende Forord indeholder »Gregoriansk Sang«: »et Udvalg af saadanne Melodier, som efter Erfaringen har vist sig bedst egnede for Sognekirker«. Det lader sig gøre at finde Mangler — en Messe, man kunde have ønsket med, Absolutionen ved Baaren i Rekviemsmessen og lign. — men Udgiverne har sat sig for at gøre Bogen saa billig, at den kan blive Allemandseje, og saa er den endda fyldigere, end man havde Lov at haabe. Saaledes findes (vi forstaar, at det er efter Tilskyndelse fra Biskoppen) ogsaa »Veni Creator« og »Te Deum«.

At »anmelde« Kirkens gamle Sang lader sig ikke gøre, den anbefales kun. Og saa købes Bogen: den bestilles hos Hr. Pater Spaus, St. Andreas Præstegaard, Kollegievej 2, Charlottenlund. Enkelt-Eksemplarer er ogsaa til Købs i Katolsk Boghandel. Prisen er kun Kr. 1,15 — for næsten 100 Sider i meget stærk Indbinding (Haandarbejde). Den foreligger i Handelen Tirsd. 12. ds.

Lille Billedbog

Svend Rehling: »Fadervor« (Branners Forlag).

Det er et Problem, som ofte har været drøftet: hvor tidligt vi skal lære Børnene Fadervor?

Lærer vi dem denne Bøn i en meget tidlig Alder — mange mener, det bør være den første Bøn, Barnet lærer — da risikerer vi, at Børnene vænner sig til at plapre i Stedet for at bede, da det jo selv sagt maa skorte paa Forstaaelsen.

Venter vi, til de fuldt ud forstaar hvert enkelt Led af Fadervor, kan det vare meget længe, og vi

føler os ikke trygge ved at lade andre »hjemmelavede« Bønner erstatte denne alle Tiders og alle Slægters Bøn, som blev givet som Svar paa Menneskenes: »Lær os at bede«.

I denne lille Bog af Svend Rehling: *Fadervor, tilrettelagt for Børn*, er der virkelig ydet noget meget værdifuldt til Løsning af dette Problem. Gennem Ellen Hofman-Bangs henrivende allegoriske Illustrationer er hvert Led af Fadervor blevet det lille Barns Eje. Ikke blot, at Billedet giver Barnet i alt Fald saa meget, at det kan bede med Mening; men i Moderens Haand vil denne Bog blive en uvurderlig Hjælp, idet hvert Billede giver Stof til fortsat Uddybelse og Samtale med de smaa. Helt hjemligt virker paa os Katoliker de to Skytsengle, som advarer Barnet (»Led os ikke i Fristelse«), og som værner det (»Frels os fra det onde«). Et passende Udvalg af dansk Salmelyrik bidrager til at give Bønnen det Tankeindhold, som i al Fald de lidt større Børn kan nemme.

Denne Bog burde findes i ethvert Hjem med Børn; den er, i Betragtning af sit smukke Udstyr med fint farvelagte Billeder, ikke dyr — den koster 1 Kr. 85 Øre.

Credoværkstedet (Assens)

anbefaler følgende Julegaver:

Aksel Theilmann:
Julekrybbe Kr. 12,00 (eenfarvet).
Kr. 20,00 (mangefarvet).
Lystestager Kr. 0,35 (3 Stk. for 1 Kr.).
do. Kr. 0,75 (forgylde).

Kresten Skikkild:
Ministrant (lille Statue 24 cm)
Kr. 8,00.
Relieffer: Kristi Indtog i Jerusalem
Kr. 10,00.
Noahs Offer Kr. 10,00.
Abrahams Offer Kr. 10,00.

Birgitte West: Credo-Mærker pr. Ark (50 Stk.) Kr. 1,00.

Fotografier af Aksel Theilmanns Julekrybbe (1938) à 15 Øre.

Alle ovennævnte Arbejder vil være udstillet i Katolsk Boghandel og hos Liobasøstrene i Ordrup.

Katolsk Boghandel

har arrangeret en smuk Udstilling af sine mange Julekrybber. De føres til alle Priser lige fra 3 Kr. Den i Aar jubilerende Boghandel har ogsaa et meget stort Udvalg af Julekort og Billeder. Den store Bognedsettelse i Anledning af Jubilæet varer kun Maanedens ud. Ogsaa alle Aarets nye katolske Bøger haves paa Lager.

Over Vatikanets Radio

Dag	Tid	Bølgelængde	Sprog	Udsendelsens Art
Søndag	11.00	31,06 m	Fransk	Foredrag
	19.00	19,84 m	Engelsk	Presse og Foredrag
	19.30	48,47 m	Tysk	Foredrag
Mandag	20.00	48,47 m	Hollandsk	Presse
	20.30	48,47 m	Italiensk	Presse
Tirsdag	14.30	19,84 m	Engelsk	Presse og Foredrag
	16.00	19,84 m	Engelsk	Presse og Foredrag
	20.00	48,47 m	Engelsk	Presse
	20.30	48,47 m	Tysk	Presse
Onsdag	20.00	48,47 m	Fransk	Presse
	20.30	19,84 m	Fransk	Presse
	21.00	48,47 m	Spansk	Presse
Torsdag	20.30	48,47 m	Italiensk	Foredrag
Fredag	20.00	48,47 m	Engelsk	Foredrag
	20.30	48,47 m	Tysk	Foredrag
Lørdag	20.00	48,47 m	Fransk	Foredrag
	20.30	48,47 m	Polsk	Foredrag
	21.00	48,47 m	Spansk	Presse

Vatikanstaten: Søndag d. 3. ds. genaabede det pavelige videnskabelige Akademi sit Studieaar. Foruden Hans Hellighed var der 15 Kardinaler, talrige Biskopper og 30 Akademikere tilstede. Pius XII sagde i en Tale bl. a.: Det er Videnskabernes Pligt at finde Sandheden ved at studere Naturen; men Naturen er Guds Værk, og Sandheden kommer derfor fra Ham og kan kun føre til Ham. Videnskaberne skaber ikke Sandheden. Men der er ogsaa en anden og vigtigere Kilde til Sandheden: Aabenbaringen. Paven henviste derefter til Rafaels »Disputa«, der symboliserer Kundskabens tre Grader: den menneskelige Videnskab symboliseret i Athen; Troens Sandheder, sammenfattet i Eukaristien og endelig vor Beskuelse af Gud, hvorved vi lærer mere i et Øjeblik end i tusind Aars Studier: der vil vi se alt og det vil engang være vor evige Løn ... Pater Gemelli aflagde derefter Beretning om det foregaaende Aars Arbejder. Den belgiske Akademiker Pater Lemaitre fra Louvain talte om den i Aar afdøde Lord Rutherford, og til Slut gav den hellige Fader de tilstedeværende den apostoliske Velsignelse.

Fredag den 8. ds. vil den hellige Fader i Santa Maria Maggiore overvære en højtidelig Pontifikalmesse, der celebreres af Kardinal Verdi til Minde om Pavens første hellige Messe for 40 Aar siden. Efter Messen vil den hellige Fader fra Loggiaen give den apostoliske Velsignelse »til Byen og Verden«. Denne sidste Del af Ceremonien vil blive transmitteret af Vatikanets Radio Klokken 12¼. Vi gør opmærksom paa, at alle Lyttere opnaar samme Aflad som de Tilstedeværende. (Bølgel.: 31,06 m).

Helsingfors: Af de tre og en halv Million Indbyggere, der nu trues af Kommunisternes Overgreb, er

1600 Katoliker, 68.000 Ortodoxe og Resten Lutheranere. I Helsingfors arbejder fire Verdenspræster, fem

Ordenspræster og tolv Søstre. Der findes fire Kirker, een katolsk med 68 Elever og to Vajsenhuse med 53 Børn. De har eget katolsk Ugeblad.

Madrid: I Fællesgravene omkring Paraquellos ligger der ca. 9000 Ofre for den røde Hær. Byen har nu opnaaet Tilladelse til at kalde sig »Paraquellos de los Martires«.

Under Overførelsen af José Antonio de Riberas Legeme afholdt Kvindeforeningerne ni Dages Messer og bad for Falangens Grundlægger. Franciskanerordenen har opgjort deres Tab under Borgerkrigen til 230 Medlemmer. Der blev for faa Dage siden afholdt højtidelige Sjælemesser.

Overalt fra Spanien meldes om Opblomstring af katolske Initiativer: Pamplona har genopbygget sit Seminarium; Cartagena indvier en ny Sognekirke i Stedet for den gamle, der blev ødelagt af de røde og senere anvendt til Luftværnstilflugtssted. Billedet af Vor Frue »del Pilar«, der blev bevaret som ved et Mirakel, blev baaret i Procession. Ved en Ceremoni over-

INGEBORG CHRISTENSENS BOGHANDEL

ved Niels Laursen

HELLERUPVEJ 52 TELEFON: HELRUP 2605

BØGER — PAPIR — MUSIK — FYLDEPENNE
SKØNLITTERATUR BØRNEBØGER
JULEKORT — BORDLØBERE — LYS — LÆDERVARER
ÆSKEPOST ALLE PAPIRVARER FØRES

Morsomme og nyttige Julegaver

Populær Viden for alle

Naturens Undere (moderne Fysik) af Dr. Paul Karlson. Dansk Udgave ved Professor H. M. Hansen og Gudrun Hansen.

Ekstrabladet skrev: Den nye Bog »Naturens Undere«, er skrevet af en tysk Fysiker, som forstaar at gøre sit Fag saa forstaaeligt, saa levende, at enhver selv »Maadeligminusserne«, vil være glade for at kende den.

I seks Afsnit behandles: Stof, Elektricitet, Lysbølger, Relativitetsteori, Lyskvanter og de nye Ideer i Fysiken. Et Kort til sidst giver paa en let anskuelig Maade Begreb om de forskellige fysiske Grenes Samhørighed. Sproget — fordansket ved Fysikprofessor H. M. Hansen — er fortræffeligt, klart og logisk. Fysikernes Bestræbelse for at naa til et klart Billede af Verden, som omgiver dem, kronet med Held i denne Bog, som paa 274 Sider fører den uvidende Læser frem til et Stadium, hvor han ikke mere staar fremmed over for sit eget Dagligliv.

Livets Gaader (moderne Biologi) af Karl v. Frisch. Dansk Udgave ved Professor Rich. Ege og Gerda Ege.

Sydvestjylland, Esbjerg, skrev:

Enhver, der interesserer sig for Naturen, bør ikke blot læse, men ogsaa eje denne Bog. Den bevarer ogsaa efter Læsningen sin Værdi, idet den paa Grund af sit udmærkede Sagregister er en let tilgængelig Haandbog. For enhver, der underviser i Naturhistorie, betyder Bogen en meget værdifuld Forøgelse af hans Bogbestand, og man maa haabe, at baade Skoler og Biblioteker i vid Udstrækning vil benytte sig af denne enestaaende Lejlighed til paa Biologiens Omraade at have det sidste nye i let tilgængelig Form. Hermed være Bogen anbefalet paa det allerbedste.

Bøgerne er rigt illustreret med Tegninger, Fotografier og Farvetavler. De koster 7,50 Kr. hæft., 10 Kr. i Lærredsbind og faas hos alle Boghandlere.

CHR. ERICHSENS FORLAG

rakte man Franco nogle Skrin, der indeholdt Jord, vædet af Falangisters Blod. I sin Tale fastslog Franco: »Spanien var stort, saa længe det holdt paa Guds og Kirkens Idealer. Der ligger Hemmeligheden ved dets store Fortid.«

Paris: Den første Soldat, der er blevet hædret under denne ny Krig, er en ung Augustinerseminarist fra Alsace, hvis Minde er til delt Krigskors med Palmer.

De to nye Negerbiskopper er begge udgaaet fra Petrus Clavers Forening. Med Tak mindes de, hvorledes de som fattige Negerdreng fra det sorte Afrika har

modtaget alt af denne Forening og haaber i Fremtiden stadig at opnaa samme Hjælp for deres Missioner.

London: Det katolske Kvindeforbund har oprettet Kantiner for de katolske Soldater. De blev aabnet den 22. Nov. af Kardinal Hinsley.

Problemet angaaende de evakuerede Børn er stadig meget aktuelt: De katolske Blade kræver — og det er flere af Biskopperne, der er Ordførere — at der skal tages Hensyn til Børnenes Religion, for at de ikke skal tage ubodelig Skade baade paa Skolens, Troens og Sædernes Omraade.

En Pligtlytters Æterbetragtninger

Vatikanet maa være en yderst frygtindgydende Fjende; thi saa snart dens Radio begynder at tale paa Polsk, sætter et ligefrem djævelsk Kor af Hylestationer ind, og de bliver ved, indtil den slutter. Saa megen Energi (i Ordets tekniske Forstand: Kilowatt) spender de sandelig ikke paa de politiske Modstanderes Sendere, som f. Eks. Radio-Mondial eller de engelske Fremmedsprogssendere. End ikke Roms Gudstjenesteudsendelser faar saa ihærdigt et Akkompagnement.

Ganske vist ved jeg af egen Er-

<p>AABENRAA</p> <p>Brødrene Jensens</p> <p>Byggeforretning og Cementstøberi</p> <hr/> <p>»CIMBRIA«</p> <p>Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Trælast, Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p> <hr/> <p>A. C. Weide</p> <p>Bageri og Conditori</p> <p>Søndertorv 2 . Tlf. 125 Leverandør til Sct. Ansgars Klinik</p>	<p>HELSINGØR</p> <p>Auto Shop</p> <p>aut. Chevrolet Forhandler Marienl. Allé 3 . Tlf. 850 Reparationer</p> <hr/> <p>Maskinsnedkeriet »Godthaab«</p> <p>R. ANDERSEN Sudergade 13 Telefon 144</p> <hr/> <p>Kaas & Sørensen</p> <p>Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR Telefoner: 39 - 1139 - 575 Kul, Koks, Brænde og Briketter</p>	<p>NAKSKOV</p> <p>Julius M. C. Olsen</p> <p>Gær, Korn Mel, Gryn TELEFON 594</p> <hr/> <p>Frederik Hansen</p> <p>Blikkenslagermester Vejlegade 12, Tlf. 388</p> <hr/> <p>NÆSTVED</p> <p>Næstved Tømmerhandel</p> <p>Telefon ved T. A. MEDING Trælast- & 1478 (3Lin.) Bygningsartikler</p>
<p>AALBORG</p> <p>C. Andersen & Søn</p> <p>Dannebrogsgade 6 . Telefon 698 Alt Terrazzoarbejde udføres</p>	<p>HORSENS</p> <p>CHR. LUND</p> <p>MALERMESTER Bygningsarbejde Godthaabsvej 8 . Telefon 166 Værksted Søndergade 48</p>	<p>RANDERS</p> <p>N. I. Nielsen</p> <p>Vand- & Gasmester W. C. Installationer, Rep af Centralvarmeovne Markedsgade 16, Telefon 1834 Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>HELSINGØR</p> <p>Svend Mortensen</p> <p>elektr. Installator Belysning . Radio Stjernegade 30 . Telf. 987 Leverandør</p>	<p>KØGE</p> <p>SPIS</p> <p>Fællesbageriets Brød Telefon 290</p>	<p>SLANGERUP</p> <p>Slangerup Mejeri</p> <p>Slangerup . Tlf. 48 1. Kls. Produkter Leverandør til gl. Farumgaard, Farum</p>
	<p>MARIBO</p> <p>Richard Bech</p> <p>»KONKURRENTEN« Manufaktur . Hørretøj Skotøj . Trikotage</p> <hr/> <p>Aktieselskabet Maribo Trælasthandel Trælast og Faxekalk</p> <p>Bandholm: Telefon 50 Maribo: Telefon 109</p>	<p>SVENDBORG</p> <p>C. Hansen</p> <p>BAGERI & CONDITORI Møllergade 67 . Telefon 1258 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p> <p>Køb hos vore Annoncører</p>

faring, at det ikke blot er for at forhindre Aflytning af Stationen, men ogsaa for at Politiet i visse Lande ved Døre og Vinduer kan »fiske« dem, der ved denne Hyletone røber, at de vover at trodse Lytteforbudet ... jeg kunde endog nævne Data, Sted og ... Ofre.

Men efter at have hørt paa denne Æterduel en lille halv Time, »kører« jeg over til Brüssel II for at bede Aftenbønnen med, som i de gode gamle katolske Familier i

Flandern. Der er ogsaa andre helt katolske Udsendelser, som f. Eks. de nævnte Gudstjenester, der hver Søndag Formiddag sendes fra Annunziata-Kirken i Florens over Roms to Sendere: (420 m og 25 m) Klokken elleve.

De, der faar dette i Hænde Fredag Morgen, kan naa at faa den pavelige Velsignelse »Urbi et Orbi« fra Santa Maria Maggiore Kl. 12,15 (Bølgelængde 31,06 m).

om ved den lille Præstegaard at oprette et lille Hospital, der kun faa Aar senere maatte vige Pladsen for et større Sygehus. I tyve Aar virkede Pastor von Euch utrættelig i Fredericia, og med Byen som Udgangspunkt sørgede han for de mange Katoliker paa Fyen og rundt om i Jylland. Flere Gange er St. Knuds Kirke blevet gennemgribende restaureret, saaledes i 1872 og 1909. I 1864 maatte Pastor von Euch forlade den lille Menighed for at fortsætte sin velsignelsesrige Gerning som det danske Vikariats Overhoved. Dygtige Sjælesørgere har senere løftet Arven efter ham og under store Ofre og med det personlige Initiativ som Indsats bidraget til, at Kirken vandt frem til en saa anselig Position i den gamle »Stapelstad Fredericia«.

I 1896 erhvervede Menigheden en egen Kirkegaard udenfor Prinsens Port. I 1906 rejstes den ny Sct. Knuds Skole, og de gamle Huse i Nærheden af Kirken maatte vige for et imponerende Boligkompleks, St. Knudsborg. I Begyndelsen af 1923 har Kirken endnu engang gennemgaaet en gennemgribende Restaurering og blev samtidig forsynet med et nyt Orgel, og i 1930—31 udvidedes St. Josephs Hospital med den moderne Bygning, der ses paa et af vore Billeder.

I en illustreret Artikel vil Ugebladet senere aflægge Besøg i Fredericia.

Sankt Knuds Kirke i Fredericia

(fortsat fra Side 441)

til en Pryd for hele den lille By; samme Aar indviedes de første katolske Klokker efter Reformationen. Og saaledes bragte hvert Aar ny Fremgang baade indadtil og udadtil. I 1866 kaldte Pastor von Euch St. Josephssøstrene til den lille Skole, hvor de højmodigt gik ind paa de fattige

Vilkaar. Med stor Velsignelse og stedse voksende Anerkendelse arbejdede Søstrene videre i Kirkens og den kristne Næstekærligheds Tjeneste. De vandt hurtigt Befolkningens Yndest, hvilket fremgaar af den Kendsgerning, at de allerede i 1879 kunde virkelig gøre et stort Ønske

<p>Gør Deres Juleindkøb hos</p> <p>M. Nielsen</p> <p>Frugt, Grønt og Konserver</p> <p>Stenosgade 5</p>	<p>Krone-Magasinet</p> <p>Nørrebrogade 27 . Trianglen 2</p> <p>Køb Julegaverne hos os</p> <p>Manchetskjorter, Slips, Hatte Handsker, Sokker, Undertøj</p> <p>Alt til Herrer til rigtige Priser</p> <p>Gavekort udstedes paa ethvert Beløb</p>
<p>Billigste Priser Bedste Betingelser</p> <p>2 Kr. om Ugen</p> <p>Ure, Foto, Fyldepenne, Armlænker, Halekæder, Forlovelsesringe, Radio etc.</p> <p>URIMPORTEN</p> <p>Griffenfeldtsgade 33 . Telf. Nora 5696</p>	<p>Køb hos vore</p> <p>Annoncører</p>
<p>Nordkild & Mygind</p> <p>København . Vanløse</p> <p>Rengøringsmidler</p> <p>Specialiteter:</p> <p>Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver</p> <p>Remus W. C. Rensepulver</p> <p>Leverandør til katolske Institutioner</p>	
<p>S. L. Møllers Bogtrykkeri</p> <p>Dansk Reproduktionsanstalt</p> <p>Rosenørnsallé 29 . København V</p> <p>Telefoner: 4295, 13,504, 2207</p>	

Enhver Tryksag,
stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet
„ATHENE“

Svanemosegaardevej 4
TELEFON NORA 8908

<p>AARHUS</p>	<p><i>Missions Hotellet Ansgar</i> Banegaardspladsen C. Jul Sørensen . Tlf. 4119 . Aarhus</p>	<p>A. B. C.</p>
<p>W. F. Nielsen <i>Slagtermester</i> 1. Kl s Kød og Paalæg Vestergade 26-28 Tlf. 9717 og 9718 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p><i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditori Telefon 3041 - Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital</p>	<p>Bruun & Sørensen Ingeniørkontor Kannikeg. 18 Aarhus Telf. 4364 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>KOLDING</p>		<p>Slagteriudsalget Haderslevej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svineked . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>
<p>H. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 439 Udført Arbejdet ved den ny Klinik</p>	<p>1/8 Kolding Kalkompagni Telefon 1828 (3 Linier) Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>M. Lauridsen Bade- & W.C.-Anlæg <i>Blikkenslager</i> Rendebanen 8 . Tlf. 1287 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>V. Schæffer Bog- og Papirhandel Jernbanegade 5 . Tlf. 543, 2043</p>	<p>V. FUNDER <i>Bageri og Konditori</i> 1. Klases Varer Agtrupvej 48, Telefon 721 Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik</p>	<p>Berring, Larsen & Co. A/S KUL . KOKS . CINDERS Kolding . Tlf. 1850 . Leverandør</p>
<p>O. Andreasen & Th. P. Nielsen <i>Murermestre</i> »Solvang«, Sønder Vang, Dreyersvej 7 Telefon 1923, 1924</p>	<p>J. BONDESEN <i>Tømrermester</i> Bygningsarbejde Agtrupvej 41, Tlf. 897, 898 Arbejdet ved det ny Hospital</p>	<p>N. Jacobsen Kirketorvet 3, Tlf. 1184 Kolding Ligkistemagasin <i>Ligbil udlejes</i></p>
<p>HORSENS</p>		<p><i>Manufaktur . Trikotage . Udstyr</i> A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner</p>
 <p>Forlang altid Horsens Maltøl</p>	 <p>Horsens Mineralvands Fabrik <i>Aktieselskab</i> Køb hos vore Annoncører</p>	<p>I. C. LUCKOW <i>Alt Glarmesterarbejde udføres, Tilbud gives. Lager af Malerier, Raderinger, Fotografirammer i alle Størrelser</i> Smedegade 42, Telefon 236</p> <hr/> <p><i>Glas . Porcelæn . Køkkenudstyr</i> <i>Gode Varer . Smaa Priser</i> CARL ØBERG Søndergade 31 . Telefon 1203</p>
<p>Bilstationen Telefon 255 Aaben Dag og Nat . 7 Personers Vogne Ny Vogn uden Fører Lauge Petersen Frederiksgade 69</p>		<p>H. F. Caspersen BAGERI <i>Leverandør til Sct. Josephs Hospital</i> Sønderbro 71 . Telefon 1074</p>
<p>Carl Bech aut. elektr. Installatør Vestergade 33 . Telf. 1026 Leverandør til kath. Menighed</p>		<p>Mallings Kagebod Bageri Prøv vore Specialiteter Nørregade 11 . Telefon 1845 Leverandør til de katolske Institutioner</p> <hr/> <p>Krista Malachowicz Lissau Tandtekniker 25 Aars Erfaring . Mølketorvet . Telf. 1601</p>

Academicum Catholicum

afholder Onsd. 13. Dec. Kl. 20 i Vesterhus, Vestervoldgade 115, 3.

Adventsaften

Adventstale af Hs. Excellence, Biskop Suhr.

Causerier om Julens Symboler. Punch, Julekage, Frugt.

Deltagelse, for Medlemmer og Gæster 2 Kr. pro persona, bedes anmeldt senest Mand. 11. Dec. til Politivadokat A. Lotinga, Borgmester Jensens Allé 9, Øbro 7541; Sekretær S. E. Odgaard, St. Kjelds Plads 3, Ryvang 4698 x, eller cand. mag. I. M. Henriksen, Hildursgade 8, Ryvang 2794 x.

Almindelig Paaklædning.

Det er blevet en Slags Tradition, at denne Sammenkomst er en Fællesfest for flere af vore katolske Foreninger.

Fra Benediktinerindeklosteret paa Jagtvej

Den 10. Dec. fylder vor elskede Stifterinde, Moder Birgitta v. Wacken-Hartig O. S. B., 80 Aar. Vi fejrer denne Dag med Tak og Glæde over, at Gud har skænket os hende igen efter den farlige Sygdom.

Det vil ogsaa glæde Klosterets Venner, at man nu kan gøre nogle af sine Juleindkøb ved Klosterporten, St. Kjeldsgade 1. Der faas haandmalede Julekort og andre liturgiske Kort og Billeder, haandgjorte Vievandskar af Ler m. v. --- Nonnernes egen Produktion.

Retrætedagene

Søndag d. 26. Nov. holdt 14 mandlige Kongreganister Retrætedag i Ordrup. Pater R. Groteclaus S. J. var den ypperlige Leder af Retræten. Pateren gav os i 4 Foredrag saa meget at tænke over, at vi alle har Stof nok til Betragtning for lange Tider. En saadan Dag betyder en Aandsfornyelse, som vi alle i høj Grad trænger til i den nuværende Verdenstilstand. Paa alles Vegne bringer jeg Pater Groteclaus vor Tak for Dagen.

Alle, der endnu aldrig har været til Retræte, ved slet ikke, hvad de er gaaet Glip af, og det er derfor sørgeligt, at flere af Retrætedagene i Efteraaret kun har samlet et ringe Antal Deltagere. Grunden hertil er sikkert, at Agitationen har været daarlig. Det er godt, naar »Katolsk Ugeblad« skriver store Artikler om Retrætedagene, og naar enkelte Præster fra Prædikestolen læser Meddelelser op angaaende Tidspunktet for næste Retrætedags Afholdelse, men det er ikke nok. Resultatet bliver, at det kun er »Tordenskjolds Soldater« der kom-

mer, medens de, der trænger mest, ikke viser sig. Det er nødvendigt at opfordre de enkelte; ellers kommer de ikke, og det kan let gøres i Kongregationer og Foreninger. Kun den personlige Paavirkning giver et tilfredsstillende Resultat. Lad os haabe, at vi faar en Række nye Retrætedage til Foraaret, og at Deltagerantallet da bliver større end i Efteraaret. Vi, der har været med til Retrætedagen den 26. Nov., tager hver mindst én med næste Gang.
Arne Nissen.

Baronesse Rosenkrantz-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1940.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 20. December; Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Den store Juleindsamling

Glem ikke vor Juleindsamling i disse vanskelige Tider

Pastor v. d. Kettenburg,
Bredgade 64, 3.

Pastor F. Ronge,
Nørrebrogade 27 C.

Sct. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stratbocker,
Jægersborg Allé 19, Charl.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Kirkekoncert paa Amager

Fredag den 15. December Kl. 20 afholdes der i St. Annæ Kirke, Dr. Elisabeths Allé 3, en Kirkekoncert til Fordel for Kirken. De medvirkende Kunstnere er Operasanger Regino Stenshammer, Concertsanger Harald Street, Operasanger Chr. Blanke, Frk. Martha Wesch, Violinistinde Frk. Eddy Johansen

og Organist K. Suhr. Billetter à 1 Kr. kan faas i Præstegaarden, Hans Bogbindersallé 2, Telefon Amager 3202.

Ungdomsforening i Fredericia

Da man her i vor gamle Menighed følte Savnet af en Forening for de unge, tog Pastor Bernhard Jensen Initiativet til, at der den 16. Nov. blev stiftet en saadan.

Foreningen startedes med ca. 30 Medlemmer. Bestyrelsen bestaar af: Kaj Christensen, Formand; Gunnar Skov, Kasserer; Else Madssen, Sekretær; endvidere Jørgen Widbreth og Ruth Holm.

Det er Foreningens Hensigt at holde Sammenkomst den 1. og 3. Torsdag i hver Maaned med belærende og underholdende Foredrag af katolsk Art, samt selskabelig Underholdning.

D. K. K. F.s Læsekreds

Nye Deltagere (ogsaa Ikke-Medlemmer af Forbundet) kan fra 1940 optages i Læsekredsen. Tidsskrifterne »St. Olav«, »Credo« og det schweiziske »Die katholische Familie« cirkulerer samt nyere katolske Bøger (skandinaviske, tyske, engelske, franske). Kontingentet er 2,50 Kr. aarlig. Indmeldelse (med Angivelse af, om alle 3 Tidsskrifter og Bøger paa fremmede Sprog ønskes) modtages indtil 1. Januar af Biblioteksass. Frk. G. Strøm, Sdr. Ringgade 6, Aarhus.

Unios Indsamling

Vi takker for de Bidrag, som vi allerede har modtaget, og gentager vor Opfordring: Skaf vore fattige en god Jul! Deres Juleglæde bliver større ved Tanken om, at De har været med til at skabe Juleglæde i Hjem, hvor man mangler de materielle Goder. »Unio« har Postkonto Nr. 54322.

Spejder-Julestue

Vore Pigespejdere, Jeanne d'Arc-Troppen afholder paa Søndag den 10. Dec. Kl. 20 en »Julestue« i Vesterhus. Bl. a. forevises Troppens Lejrfilm, og Pigespejdernes friske Evner som underholdende Værtfolk er iøvrigt bekendt nok. Billetter à 50 Øre faas hos Spejderne og ved Indgangen. Hele Overskuddet gaar til Julens »good-turn«, d. v. s. Spejdernes Julekurve til fattige Mennesker.

Møder i København

St. Andreas Kirke (Ordrup). Mand. 11. Dec. Kl. 20, Mændenes Kongregation. Torsd. 14. Dec. Kl. 20, Kongr. »Fredens Dronning«.

St. Antoni Kirke (Brønshøj). Tirsd. 12. Dec. Kl. 20, Ungdomsmøde. *Pater Groteclaes*: »Et 10-derne Korstog« (Lysbilleder).

»*Stella Maris*«. Mand. 11. Dec. Kl. 20, Møde i Rosenkranskirken. *Fidelitas*. Onsd. 13. Dec. Kl. 20, Møde i Salen, Østerbrogade 7 D.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 10. Dec. Kl. 8½, Fælleskommunion (Kongregationens Titularfest), Kl. 19½ Festandagt med Prædiken. Torsd. 14. Dec. Kl. 20, Møde.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 10. Dec. Kl. 8½, Fælleskommunion (Marias ubesmittede Undfangelse). Mand. 11. Dec. Kl. 20, Møde i Røde Sal.

»*Immaculata*« (Jesu Hjerter Kirke). Sønd. 10. Dec. Kl. 8½, Fælles-

kommunion, Kl. 19½ Festandagt med Prædiken.

K. U. K. Lørd. 9. Dec. i Røde Sal sidste Møde i dette Aar. *Pater J. Wolfisberg*: »Nedarvning af menneskelige Egenskaber«. Adventsmøde under hvilket Pastor *W. Nölke* taler om »*Advent i Ord og Billeder*«.

»*Det gode Raads Moder*«. Tirsd. 12. Dec. Kl. 19½, Møde i St. Ansgars Kirke. Optagelse af ny Medlemmer.

»*Stella Matutina*«. Torsd. 14. Dec. Kl. 20, Møde. Bestyrelsesvalg.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag d. 10. Dec.:

Gudstjeneste som sædvanlig.

Dog er der Fælleskommunion for Mændenes Kongregation paa Gr. af den Ubesmittede Undfangelses Fest.

Af samme Grund er der Prædiken

i Andagten, som fra nu af (i de mørke Maaneder) holdes Kl. 17. Onsdag d. 13. Dec.: Møde for Kongr. Reg. Virg. med Optagelse af nye Medlemmer.

Samme Aften: Studiekreds for Mænd.

Torsdag Aften Kl. 20,15: Stanislaus-kongr. i Sangsalen.

Fredag Aften Kl. 20: Studiekreds for Damer. Hovedemnet: Den hellige Messe. Desuden besvares aktuelle Spørgsmaal.

Aarhus Opland

Søndag d. 10. Dec.:

G r e n a a:

Sangmesse Kl. 10.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 17. Dec. efter Højmessen i Sakramentskirken, ca. Kl. 11¼, i Skolen samme Sted. Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

NYKØBING F.

I. P. LARSEN

Kolonial . Delikatesser

Slotsgade 3 . Telf. 1026

Leverandør til St. Josefs Klinik.

Køb det bedste - billigst hos

Middelbo Outzen
NYKØBING F. • Jernbanegade 23

J. Lütken Frigast & Co. A-S

Trælast, Kul & Koks

Lev. til de katolske Institutioner

Mackeprang's Boghandel A-S

PAPIRLAGER EN GROS

Nykøbing-Falster

Telefon 38 og 769

NYKØBING F. BRYGHUS

LAGER PILSNER EXPORT BEER

W. Hardeweg

Slagtermester . Paalægfs.

Østre Allé 54, Tlf. 1082

Lev. til de kat. Institutioner

ROSKILDE

Dom-Apotheket

ROSKILDE

Forbindsstoffer

Sygepearlikter

J. AUGSBURG

A¹s **F. Christiansen**

Maskinfabrik

Sct. Olsgade 15, Telf. 87

Lev. til kath. Præstegaard & Hospital

Kolonial - Vin - Kaffe

Emil Matthissen & Søn

Telefon 1100 - 1101

H. Weber

Tørremester

Maskinsnedkeri

Trælasthandel - Savværk

Hans Hansen & Søn

AUTOMOBILUDLEJNING

Algade 19

Telefon 247

ROSKILDE MEJERI
BORGERDIGET, TELF. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olsgade 13 . Telf. 157

Leverandør

C. J. Schiedermand & Sønner

Entreprenører . Muremestre . Jernbeton

Allehelgensgade 18, Tlf. 122

Murermester ved Sct. Maria Hosp.

Mønsterbageriet

Bageri og Konditori

Morgenbrød bringes

Leverandør til katolsk Menighed

Olsgade 24 . Tlf. 1365

Om Søfolk, Film og Katolicisme

En Sømand kom forleden hjem til Danmark efter et Aars Fravær ude paa de store Have. Da han havde hvilet lidt ud, vilde han se paa Nyhederne herhjemme — og bl. a. kom han saa ind i en Biograf til »Skilsmisens Børn«. I den er der nogle Scener med især en enkelt særdeles ækel Sømand, som efterstræber den purunge kvindelige Hovedperson i Filmen.

Da Sømanden havde set dette, blev han vred. Hvorfor skal vi Søfolk ved enhver Lejlighed stemples som en Klasse Mennesker, der helt og holdent er blot-tet for almindelig menneskelig Moral, tænkte han. Og saa greb han sin Pen og skrev det i et Brev, som »Soc. Dem.« offentliggjorde den 3. December.

Naturligvis har denne Sømand Ret. Vi véd, at Filmens Mænd i Fortvivelse vil spørge, hvor de i Fremtiden skal hente deres Skurke fra, naar alle Nationer og hver enkelt Samfundsklasse staar paa Spring til at protestere, hvis en Filmsskurk hører deres Gruppe til. De vil ogsaa bedyre, at de ingenlunde tænker paa at »stemple« en hel Klasse Mennesker; der er jo da »braadne Kar« overalt, og andet end et saadant u-typisk Tilfælde tænker de slet ikke paa.

Denne Indvending forudsaa den danske Sømand. Vist er der braadne Kar blandt Søfolkene, men der er ogsaa uskrevne Love blandt Søens Folk, og skulde en Slyngel vove at bære sig ad som

Filmsbanditten, — »saa Gud naade og trøste ham«, naar Kammeraterne eksekverer Dom efter den uskrevne Lov.

Hermed er der samtidig givet Filmsproducenterne Svar paa, hvordan de kan indføre en Skurk i Handlingen uden at stemple hans Samfundsklasse eller Nation. De kan simpelthen vise, hvordan der — af hans egne — bliver reageret overfor ham. Gøres det overbevisende klart, vil Protesterne udeblive.

*

Men det er kun Historiens første Halvdel. Vi havde med Interesse læst de djærve Ord, da Underskriften fik os til at studse. Det Navn kendte vi jo. Samme Sømand har flere Gange i samme Blad fortalt om, hvad han har set ude i den store Verden. Det var ham, der skrev en stor Artikel i Bladets Søndagsmagasin om Katolicismen i Kanada. Vi havde for et halvt Aar siden al mulig Grund til at anholde hans bund-urigtige, tendentiøse og hadefulde Billede af katolsk Liv i Montreal.

Det er ikke nødvendigt at rippe op i denne gamle Historie. Det falder os heller ikke ind at bestride Sømandens Ret til at forsvare sin Stand, selv om han i et mindre heldigt Øjeblik har glemt Farerne ved at »stemple en hel Klasse Mennesker«, som har baade skrevne og uskrevne Love, der forbyder dem at gøre, hvad han beskyldte dem for.

Vi vil blot for det første paa-pege Forskellen mellem Filmens Angreb paa Sømandene og Sømandens Angreb paa Katolikerne. Det ene var en Skildring af en enkelt, opdigtet og u-typisk Skikkelse i en Film, det andet paastodes at være en Virkelighedsskildring af mange, nulevende og typiske Katoliker paa navngivet Sted. Forskellen turde være iøjnefaldende.

Og for det andet vil vi stilfærdigt give Forklaringen paa vor danske Sømands Inkonsekvenser. Han kommer paa sine Rejser vidt omkring, men det er ikke altid, at Rejser giver Horisont. Mange rejser langt og kommer hjem mere provinsielle, end de rejste. Han er ikke Katolik, og det er en ærlig Sag. Men havde han Horisont, vilde han gøre et Forsøg paa at forstaa det fremmede, som han ikke før har mødt. Det kunde jo tænkes, at ogsaa Katoliker gennemgaaende var hæderlige og anstændige Mennesker, maaske ligefrem kristne Mennesker. Det er jo ogsaa tænkeligt, at en vis Civilisation er trængt frem helt over til Amerika. Det kommer bare an paa, om man møder med god Vilje til at forstaa.

Den hele Historie kan passende benyttes som Grundlag for en gavnlige Overvejelse over, hvor stor en moralsk Forskel der er paa den Ørefigen, vi faar, og den, vi giver ...

H. D. T. K.

Horisonten rundt

Daarlige Vaner i Økonomien

Da det katolske Forlag, »Pauluskredsen« for seks Aar siden forelagde sine Planer for første Gang ved et Møde i »Academicum Catholicum«, blev Foretagendet mødt med stor Velvilje, men erfarne Mænd tilraadede dog, at man først skaffede sig en Garantikapital. Dertil svarede Kredsens Repræsentant, at man ikke vilde have en Kapital at kunne forgribe sig paa. Et af Principperne var netop at sætte Tæring efter Næring og altid at udgive præcis saa meget, som Subskribentantallet tillod, hverken mere eller mindre. Det var et Brud med den hævdvundne Tradition, at katolske Bøger maatte give et Underskud, som der i Forvejen skulde sikres Dækning for. De færreste troede paa, at Pauluskredsen kunde indføre en ny Skik paa dette Omraade. Men seks Aars Erfaringer har vist, at det dog var muligt.

Vi nævner dette for at illustrere en helt anden Sag. Det er ingen Hemmelighed, at danske Katolikers Kirkeskat og Gaver til det kirkelige Arbejde ikke er tilstrækkeligt til Dækning af dette Arbejdes Omkostninger, skønt vore Præster arbejder for en Løn, som er nærmere ved at være ussel end beskeden. Fra gammel Tid er vi vant til, at Trosfæller i Udlandet dækker Arbejdets Underskud. Saa vant til det, at vi finder det selvfølgeligt. Nu er der imidlertid begyndt en Krig, der rammer haardere økonomisk end Verdenskrigen, og aldrig før har det været vanskeligere at række Penge over Landegrænserne. Sandsynligvis vil dette stille os overfor en ny Situation, som i det lange Løb vil være til vort eget Bedste — Nødvendigheden af at lære at staa helt paa egne Ben og klare vore Forpligtelser alene. Naar vi ikke fuldtud har gjort det før, har vi undskyldt os med, at vi er saa faa. I Virkelig-

heden er dette kun Udflugter. Der kan ikke administreres sparsommeliggere, end den katolske Kirke gør; og mere end 20.000 Katoliker er mere end nok til at honorere de yderligt beskedne Fordringer, som vort kirkelige Liv stiller til os. Vi skal blot bryde med en Vane, som var daarlige.

Vi nævner dette, mens vi alle har travlt med Julegaver til Slægt og Venner, samtidig med at vi ikke glemmer de fattiges Juleglæde. Op under Jul er vi heldigvis alle klar over, at vi kan undvære en hel Del for andres Skyld. Naar Julen er overstaaet, vil vi tage den Erkendelse med ind i det nye Aar — og saa vil vi her i Bladet vise, hvor enkelt det gaar til med at gøre den katolske Kirke i Danmark »selvforsynende« i Økonomien, naar bare vi sætter en Ære deri og opstiller det Princip: først selve Kirken, sidenhen vore katolske Særinteresser.

Hvor slemt at være Katolik?

I en i mange Maader udmærket ny Bog om kristen Moral — »Hvordan skal vi leve?« af Pastor Bliddal ved Vor Frue Kirke i København — beskæftiger Forfatteren sig ogsaa med »Kirkens Splittelse«. Han ser nu ikke noget sørgeligt deri; det er som oftest »billigt Hykleri«, naar nogen beklager, at Kristne skændes indbyrdes. Det er kun godt, mener han, at der er »Røre om Guds Navn«. Det vil vi ikke diskutere med Pastor Bliddal, eftersom der jo er mere end een Slags Røre og adskillige Slags Skænderier. Men i hvert Fald maa Præsten da være en taalssom Mand — i Princippet. Hvordan det gaar i Praksis er maa ske en anden Sag, for i samme Sammenhæng skriver han: »Var vi født i Italien, var vi blevet Katoliker, og saa havde vi været glade for det; det var da ikke saa slemt som at være blevet Hedning, fordi man blev født i

et ukristnet Land.« (Det er os, der understreger to smaa Ord). Hvor slemt er det da at være Katolik, naar det iøvrigt er saa fortræffeligt, at vi ikke er enige med Protestanterne? Det kan passende være Juleferiens Præmiegaade, men vi tvivler om, at den lader sig løse.

Ugebladet ved Jul og Nytaar

Posttravlheden inden Jul samt alle de mange Helligdage afstedkommer forskellige Ændringer. Naar dette Nummer er Læserne i Hænde, er saaledes Redaktionen af næste Nummer (Julenummeret) allerede afsluttet. De eneste Smaameddelelser, som endnu kan naa med, er Guds-tjenestetiderne, hvorom der andetsteds staa nærmere Besked.

Meddelelser til Aarets sidste Nummer (Nytaarsnummeret) maa være Redaktionen i Hænde senest Fredag inden Jul, d. v. s. den 22. ds.

Ugebladets Gavekort

Om de Gavekort, som kan faas ved alle Kirker og paa Ekspeditionen, kan vi oplyse, at de udleveres gratis. Man behøver kun at paaføre dem Navn og Adresse for Gavens Giver og dens Modtager. Naar Kortet er foræret som Julegave, indsender Modtageren det til Ekspeditionen (det er lige til at putte i en Postkasse). Vi ordner saa Resten og opkræver Abonnementet hos Giveren. Priserne er de sædvanlige.

En Indsender, der er begejstret for Idéen, gør opmærksom paa, hvorledes baade Enkeltpersoner og Foreninger, som gerne vil yde deres Præster en Hjælp i Arbejdet eller gennem Frank Andersen Fondet en daarlige stilling, kan gennemtage en ugentlig tilbagevendende Opmuntring, paa bekvem Maade kan benytte disse Gavekort i deres Lægmands-Apostolat, ogsaa udenfor Jule-tiden.

Under Adventskransen

„Glød Jer altid i Herren! Jeg gentager det: Glød Jer!“

Vi gaar i Ugen før Jul ned gennem Byens Hovedgade og glæder os over al den festlige Pynt. Og medens vi skubber os frem gennem Menneskemyldret, der langsomt bevæger sig fra den ene straalende Juleudstilling til den anden, hører vi glade Udbrud over de smukke Gaver, ser forventningsfulde Smil og lyse Miner. Vi gaar rundt og føler selv en stille Glæde ved alt det straalende Lys, ved den friske Duft af Grangrene: Nu er der ikke saa længe til Jul!

Glæden over Julens Komme har givet den travle By et festligt Præg. Der er ikke den Forretning, som ikke i det mindste har lidt Vatsne eller et Par Garnisser som Pynt i Vinduet!

Glæden over den forestaaende Jul præger ogsaa Kirkens Ord paa denne Adventssøndag. Men den bliver ikke staaende ved Stemning, ydre Pynt og Belysning. Den ønsker os en dybere Opfattelse af Juleglæden: En Juleglæde, der præger baade vort indre og ydre Liv! — Men denne Glæde kan kun gribe os og sætte sit Præg paa os, naar vi fatter dens Grund og Aarsag i hele dennes Udstrækning. Be drager vi ikke ofte os selv i vor Forberedelse til Julen? Nøjes vi ikke alt for ofte med blot at smykke vort kristne Hjem med den købte Julepynt — og dermed basta! Eller strækker Juleforberedelserne sig videre, saa at Juleglæden sætter umiskendeligt Præg paa os?

Det er ikke sjældent, at der klages over, at Julen helt har mistet sin religiøse Karakter, den er blevet Forretningsjul, Madjul! Dens dybere Betydning er glemt. Men er Skylden ikke for en stor Del vor egen. Føler vi overhovedet Kraft og Vilje til at præge Julen kristeligt?

Selv om Adventstiden er en stille og alvorlig Forberedelsestid, bryder der den tredje Søndag dog en Glæde og Jubel frem

i Kirkens Ord: »Glød jer altid i Herren! Jeg gentager det: Glød jer!« Kirken kan simpelt hen ikke tilbageholde sin Glæde over, at Julens Fest, Kristi Komme er saa nær forestaaende! Den opfordrer os til at glæde os, altid at glæde os i Herren. Vor Juleforberedelse skal præges af Glæde. Vi maa vogte os for, at vi ikke faar denne Opfordring til Glæde galt i Halsen. Glæde sig i Herren. »Naa, det er altsaa en »aandelig« Glæde, en ikke helt alvorlig ment Glæde, noget med Salmer og fromme Ord«, er der maaske nogen der tænker; det kommer vel tidsnok i Midnatsmessen, naar de lyse Drengestemmer synger Gloria. Men en saadan Glæde er en uægte og usand Glæde, det er kun sentimental Følelse. — Den Glæde, Kirken ønsker, at vi skal føle, er en Glæde, der har sit Udspring i Kristi Komme — og det nye Syn paa Liv og Mennesker, han derved har skænket os.

Den bestaar i, at vi først og fremmest glæder os over, at vi tør kalde os Kristne; at vi ikke føler vort Kristenliv som en snærende, ubehagelig Pligt. Delagtiggørelsen i guddommeligt Liv har vi faaet ved Kristi Komme og Forløsning. Gud selv giver os Del i sit Liv, tager Bolig i os, helliggør os. Lad os glæde os derover.

Denne Glæde bestaar endvidere i, at vi ikke forfalder til at betragte vort Arbejde som et aandsfortærende, ligeegyldigt Slæb, en uendelig Vandren rundt i en Trædemølle, eller blot som en Pligt, der skal opfyldes. Vi ved nemlig som Kristne, at vort Arbejde, selv det mest ubetydelige og ringe, — om det saa var en uforskyldt arbejdsløs tilfældig Job, — har Værdi for hele Evigheden, saafremt vi har Naadens Liv. Mærker andre Mennesker, der arbejder sammen med mig, at

der ligger et Skær af Glæde, at der banker et Hjerter bag alt mit Arbejde, selv om det kun bestaar i at lægge lange Tal-kolonner sammen?

Og videre lærer vi jo, at Kristus vilde blive Menneske af Kærlighed til alle Mennesker. Ikke en eneste udelukker han af sin Kærlighed og sine Tanker. Har saa vi et koldt, takserende Blik for vor Næste, vurderer vi ham efter Klædedragt eller andre Facadekendetegn, eller har vort Blik en Glans af Barnets Blik i Krybben til Hyrderne, af Guds Smil til Mennesket?

I stille Glæde maa vi i Adventstiden takke Gud, fordi han vilde blive Menneske og udslette al vor Skyld. Vi var Guds Fjender, og han gjorde os til sine Venner! — Er det os ogsaa en Glæde at kunne sige til Mennesker, der har gjort os imod, der har pint og plaget os paa Kontor og Arbejdsplads, at vi tilgiver dem? Kan vi i det mindste sige det i vort Hjerter, saa at vi ikke nærer Bitterhed eller Had til dem? Det er ved saadanne Lejligheder, at andre mærker, om der ligger en lys Glans af Glæde over vort Kristenliv — eller om vi blot har pyntet vor Facade med Kristenglæde, men i det Indre har et koldt og uforsønt Hjerter.

Saaledes viser det sig, at det ikke er nogen letkøbt Juleglæde, der forlanges af os. Det er en Glæde, der skal virke frugtbart paa hele vort indre Liv, en Glæde, der skal lyse paa de Mennesker, vi omgaas til daglig. Saa vil de andre med Rette sige: han er ikke »som de andre«. Men saa vil dette ikke være et Udtryk for Foragt over vedkommendes »sære Fromhed«, men en glad Erkendelse af, at Guds Glæde har formaaet at skinne igennem, saa den blev synlig for andre Mennesker i det daglige Samvær. Vi kan roligt overlade Forretningerne deres Julepynt og deres Juleudstillinger. Dem skal vi ikke spille Tiden med at gøre til Syndebukke for den overfladiske Jul. Viser vi selv den sande Juleglæde i vort Liv, viser vi i vore Handlinger,

at vi virkelig har mødt et godt Menneske, nej, at vi har mødt Gud selv, saa vil Smilet paa vore Læber og Glæden i vort Blik drage større Skarer af Menne-

sker til Julens sande Glæde, Kristus, end de mest straalende Juleudstillinger formaar det.

Johannes Samuelsen S. J.

Liturgi for Lægfolk:

Gaudete

To store Følelser behersker Adventstiden: Bod og Glæde, Forventningens Glæde. Den liturgiske Farve er violet, Orglet forstummer, der synges hverken Te Deum eller Gloria. Men ved Siden af og jævnsides med disse Tegn paa Alvor og Bod føler det kristne Hjerter en egen stille Glæde, der ganske naturligt giver sig Udtryk paa forskellig Vis. Vi synger Alleluia (som bekendt lyder det ikke i Fastetiden), vi mindes ofte i Liturgien den hellige Jomfru Maria, vor Glædes Aarsag; disse smaa Erintringer om hende, der bragte os Frelseren, er lige som et tilbagevendende Motiv, der først fjerde Søndag i Advent klinger helt igennem i Offertoriet: »Hil dig, Maria, fuld af Naade! Herren er med dig. Velsignet er du blandt Kvinder, og velsignet er din Livsfrugt.« Og nu i Dag, tredje Søndag i Advent, træder Adventstidens hele Strenghed i Baggrunden: paa Altret staar der Blomster, Orglet spiller igen, og vi synger »Gaudete ... Glæd eder altid i Herren! Atter siger jeg: glæd eder! Eders gode Kristenliv være vitterligt for alle Mennesker, thi Herren er nær.« Selv den liturgiske Farve veksler: det er tilladt at bære rosafarvede Paramenter. Kirken lige som tager Forskud paa Juleglæden. Dens Børn er utaalmodige Børn; der gives et Øjeblik efter i Bodens Strenghed, paa samme Maade som man i det jordiske giver Børnene Forskud paa Juleglæden, naar de faar Lov til at være med at købe Juletræet, men saa heller ikke maa se det, før det staar smykket og tændt.

Herren er nær, snart er det Jul, Kristi Fødselsfest. Derfor

glæder Kirken sig, den glæder sig i Herren: en stærk og varig Glæde. Vi opfordres til ikke at være bekymrede for noget, men vende os til Gud med alle vore Længsler og Ønsker. Da skal Guds Fred, saaledes slutter Epistlen, hvis Indhold ellers er det samme som Indgangsverset, bevare vore Hjerter og Tanker i Kristus Jesus, vor Herre. Glæden i Herren har sit Udspring i den indre Fred, Gud Helligaand skænker den, som samvittighedsfuldt opfylder sine Standspligter, lever som en god Kristen. Det er det, den hellige Paulus kalder *Epieikes*, der i denne Sammenhæng kan oversættes ved »godt Kristenliv«: »eders Liv som gode Kristne være vitterligt for alle Mennesker, thi Herren er nær.«

Trods alt er vi os Jordens Jammer og Mørke bevidst; derfor beder vi i Kirkebønnen om Guds Lys i vor Sjæls Mørke: vi venter ham, der er Verdens Lys og beder ham komme: »Herre, du som troner over Kerubim, rejs dig i din Vælde og kom ... kom for at frelse os.« (Graduale og Alleluiavers.)

I Evangeliet er det atter Johannes Døberen, Kristi Forløber, der prædiker. Han taler om,

at Herren er nær, ja »staar midt iblandt eder ... han, som er forud for mig.« Johannes aflægger her Bekendelse om Kristi Guddom: Gud selv er Verdens Frelser.

Naar Præsten ved Altret frembærer vor Gave, synger vi i Offertoriet om Guds Gave til Jorden, Befrielse fra Syndens Trældom: »Herre, du har velsignet dit Land, du har afvendt Jakobs Fangenskab, du har eftergivet dit Folk dets Uret.«

Stillebønnen beder om Guds Hjælp til med aldrig svigtende Troskab og Hengivelse af os selv at frembære den nye Pagts ublodige Offer; dette skal være os et Pant paa Guds Frelse: »Lad den Gave, som vi frembærer i Fromhed (d. v. s. idet vi ofrer os selv til dig), altid ofres til dig; giv at vort Offer baade maa fuldbyrde det, hvortil du har indstiftet det hellige Mysterium, og paa forunderlig Vis virke din Frelse i os.«

Naar vi har modtaget det hellige Sakramente, lyder Kommunionens versets Opfordring til Glæde, til at fatte Mod, da *Gud selv* er vor Frelser: »Sig: I forsagte, fat Mod, og frygt ikke; se, vor Gud vil komme og frelse os.«

Messen slutter med Bøn om en ret og værdig Forberedelse til den store Fest: »Vi paakalder, Herre, din Mildhed, for at disse guddommelige Naademidler maa rense os fra vore Synder og forberede os til den forestaaende Højtid.« Det, det kommer an paa, er Hjertets Forberedelse, en aandelig Forberedelse, for at Julefesten maa blive fejret som det, den er: Guds Søns Komme som Verdens Frelser.

Jacob Hjorth.

Det aktuelle Spørgsmaal:

»Dit Ønske, Henrik, var din Tankes Fader«

(SHAKESPEARE)

Hans er paa en Forretningsrejse til København og sidder i Aften hyggeligt hos sin Broder Peter og Svigerinden Ulla i deres Bungalow lidt uden for Byen.

De har spist til Middag, Børnene er sendt i Seng, og Stemningen er den tilfredse, halvsøvni-ge, der fremkaldes af god Mad, god Kaffe og gode Cigarer.

Ulla gaar ind til Børnene for at se, om alt er i Orden. »Erik sov saamænd allerede,« siger hun, da hun kommer tilbage; »han har ogsaa leget ude det meste af Dagen.«

»Nu skal Erik vel i Skole?« siger Hans i den Tone, hvori man siger noget bare for at sige noget.

»Ja, det skal han jo — han er seks et halvt.«

»I kan sagtens herovre. For os bliver det meget sværere, naar Kirsten skal i Skole næste Aar.«

»Saa?«

»Ja, vi har jo en god Times Rutebiltur til Kirke, ved I, — og Skolen ligger lige ved Kirken; man kan ikke sende et lille Barn saa lang en Vej, — og selv om man vilde det, gaar der kun tre Biler daglig i hver Retning, og ingen af dem passer med Skoletiden.«

»Er der da ingen ordentlig Skole i Vestersted?«

»Udmærket ... Bestyreren er en vældig flink Mand; men det, vi gerne vil give vore Børn, kan de jo ikke faa i selv den bedste protestantiske Skole. Derfor kan I sagtens! Jeres Børn kan vokse op med Religionen som det centrale i deres Liv — —«

Peter leder efter et Askebæger, som staar lige foran ham, rømmer sig — — og saa kommer det: »Ja, jeg tror nu ikke, det betyder saa meget med Skolen, saa længe Børnene er smaa.«

»Ikke?« Hans' Stemme er ganske vaagen nu.

»Ja, Ulla og jeg har talt lidt — — talt frem og tilbage om det, og vi er kommet til det Resultat, at Erik foreløbig skal gaa i Skole herude. Vi har kun faa Skridt til den pragtfulde nye Kommuneskole — — du skulde blot se den! Gennemført smuk og lys og festlig, med de vidunderligste Indretninger, som vi aldrig drømte om i vor Skoletid — — og moderne Kunst paa Væggene — —«

»Om jeg forstaar dig!«

»Selvfølgelig forstaar du aldrig noget af, hvad jeg ordner

efter bedste Overbevisning!« kommer det hidsigt fra Peter.

»Saa — saa — — skal I nu skændes som et Par Skoledrenge!«

»Jeg kan forsikre dig, at jeg har tænkt meget over dette her. Alle mine Kolleger har deres Børn i Kommuneskolen, alle Eriks Legekammerater herude gaar eller skal gaa i den nye Skole — — og naar jeg saa tænker paa de gammeldags katolske Skoler inde i Byen, saa — —«

»Er de mon saa slemme? Og tror du egentlig, Børn bliver meget bedre oplært og opdraget, fordi Skolestuen har Mahognipulte og ung Kunst paa Væggen? Jeg synes ikke, der er meget, som tyder paa det.«

»Aah, du er en Pindehugger! — Det væsentlige for os er, at Erik ingen lang Skolevej faar og derfor des mere Tid til at komme i Luften, — og at han følges med sine Legekammerater. Han

skal jo ikke være anderledes end de andre, fordi han er Katolik.«

»Ja, det synes jeg jo rigtignok i høj Grad, vore Børn skulde være!«

»Herregud — — selvfølgelig skal de lære Katekismus og modtage Sakramenterne og med i Kirke om Søndagen! Erik skal saamænd ikke komme til at mangle noget i den Retning!«

»Men han skal være ene Katolik i en hel Klasse — — den eneste, der ikke er med til Skolens Religionsundervisning — — faa mange underlige Ting at høre om Katolikerne — —«

»Det sker ikke nutildags. Og Erik skal nok være Mand for at sætte sig i Respekt hos Kammeraterne; han vil være stolt af at være Katolik!« siger Peter og bryster sig.

»Nej — han vil netop nødig være anderledes end de andre! Og hvad det angaar, at der ikke »sker saadant noget nutildags«,

Tilegnet

DE HUSLIGE

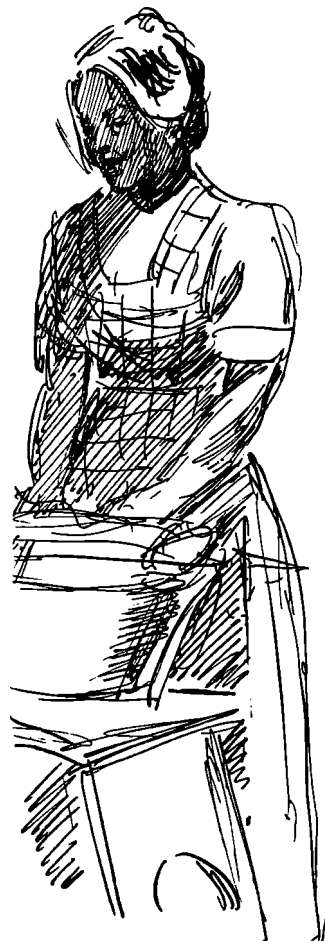
*Der smækker en Dør lidt borte.
Der lyder en Stemme.
Et Gulv maales op i travle Trit
»— om Fruen er hjemme?«*

*Der larmes med huslige Grejer.
Et Vuggebarn græder.
Ved Bagdøren sluttet en Handels-Traktat
— oh, huslige Glæder!*

*I Kvinder med Klud og Børste
i usete Kroge,
med sprukne Hænder og gamle Sko,
I er de kloge!*

*I tabte ikke Balancen
i Tal og Tanker,
men fulgte Instinkt og standsede der,
hvor I følte, at Livspulsen banker!*

-sen.

saa kan jeg fortælle, hvad Elses Veninde, Inger Jørgensen, der er Kommunalærerinde, skrev forleden. Hun underviser i Dansk i fjerde Klasse, og da Ordet Katolik forekom i Læsebogen, spurgte hun Børnene, hvad det betød, og fik Svaret: »Det er saadant noget Sludder, det siger Hr. Hansen — —.«

»Jeg tror, du ganske undervurderer det gode katolske Hjems Indflydelse paa Børnene.«

Pause.

»Og saa er der eet endnu.« Peter taler højt og krænket. »Vil jeg have mine Børn i katolske Skoler, bliver det en kostbar Historie for mig: Skolepenge, Brændselspenge, Befordring! Tænk paa, at herude faar vi *alt* for nogle faa Kroner — og desuden Lægetilsyn, Tandbehandling, og hvad ved jeg mere. Jeg synes slet ikke, man har *Lov* til lade alle de Fordele gaa fra sig. Jeg skal have en ny Bil — det er absolut nødvendigt — — jeg staar foran andre store Udgifter — — men skal jeg betale Skolepenge og alt det andet, maa jeg indskrænke mig paa disse Punkter.«

»Der staar noget i Biblen om at sælge alt for at faa den kostelige Perle ...«

»Vis-vas — — ja, ikke Bibelens Ord, men dine dumme Sammenligninger! — Saa er der for Resten ogsaa noget andet. Det er vist yderst tvivlsomt, om de katolske Skolers Undervisning staar paa Højde med Kommuneskolens. Alle siger, at Børnene lærer bedst i Kommuneskolerne. For Resten talte jeg forleden med Svend Larsen, du ved; han har haft sin Dreng i katolsk Skole og tog ham ud, fordi han var *meget* utilfreds, baade med Undervisningen og den Maade, Børnene ellers blev taget paa. Og har vi ikke talt om mange Ting, som burde have været anderledes, da vi gik i Skole?«

»Det har vi; men for det første er vi snart et Par gamle Svende, og meget er sikkert forandret. Og for det andet kan der kritiseres noget ved enhver

Skole. Tror du ikke, der findes utilfredse Forældre til Børn i dit Skolepalads om Hjørnet? — Hvad Svend Larsen angaar, saa jeg en Del til ham, da vi boede i Hus sammen, før jeg blev forsat; han var mildest talt en Kværlant, og Drengen var svagt begavet og ikke nogen rar Dreng. Har du undersøgt Tilfældet og set det fra Skolens Side ogsaa? Det maa da interessere dig stærkt, naar det gælder et saa vigtigt Spørgsmaal. Og slutter du kun ud fra dette ene Tilfælde?«

»Svends Søn dumpede til Mellemkskoleprøven, fordi han havde gaaet i den katolske Skole.«

»Og Elses Kusines Tvillinger dumpede til Mellemkskoleprøven paa den Kommuneskole, hvor de havde gaaet i fem Aar. At du gider komme med den Slags Beviser. Har du undersøgt Forholdene og Skolens Eksamenresultater — — sat dig grundigt ind i det hele, før du snakker?«

»Nej, jeg har virkelig andet at tage mig til.«

»Det var nok ikke saa uoverkommeligt, naar det gælder Erik nu og Knud næste Aar — — og Gitte og Marianne ad Aare.«

Ulla har siddet tavs; nu siger hun: »Dr. Sørensen har taget deres Lise ud af Søstrenes Skole og sat hende hos Zahle, fordi Lærerinderne var fuldkommen urimelige. Det, Fru Sørensen fortalte, var virkelig haarresende — —«

Peter afbryder, pludselig irriteret: »Jeg begriber ikke, at du vil bryde dig Spor om, hvad Fru Sørensen siger. Den eneste Gang jeg har været der i Huset, ærgrede jeg mig over den Maade, hvorpaa hun lod Børnene kritisere deres Lærere og ligefrem opmuntrede dem dertil; og det var baade Pigebarnet i Søstrenes Skole og Drengen i Metropolitanskolen.«

»Der ser du,« siger Hans. »Og Sørensens Datter kom hos Zahle, fordi den katolske Skoles Lærerinder var urimelige, men Sagfører Jespersens Datter — du ved, *den* Jespersen — —«

»Jaja.«

»— — hun blev taget ud af

Zahles Skole, fordi Lærerinderne dér var urimelige, og kom til Søstrene! — — Lærerne kender man af Børnenes Beretninger; men Børnenes Synspunkter er altid farvede, hvor ærlige de end er. Naturligvis kan der være noget i Vejen med katolske Lærere; men har man da Garanti for Lærerens Moral og Tolerance andre Steder? Mon ikke Garantien er større i en katolsk Skole?«

Ulla og Peter ser paa hinanden.

»Tror I ikke, det er bedre, at Erik forberedes til Sakramenterne sammen med en Del Klassekammerater? Har han ikke bedre af at faa Religionsundervisning i Skolen end af at skulle tage ind til en Præst en Eftermiddag om Ugen, naar han hellere vil lege?«

Vil det ikke ske alt for tit, at han bliver fri for det — fordi han er træt — eller har mange Lektier — eller netop leger saa godt? Bliver de Religionstimer ikke let en Plage for ham? Hvordan vil det egentlig virke, naar de religiøse Pligter altid er de sidste, der skal opfyldes, og dem, man lettest slipper udenom? Vi vil allesammen faa Bekymringer nok, naar vore Børn vokser til; det ved vi. Naar Vanskelighederne kommer, kan vi kun gøre meget lidt for at hjælpe vore store Dreng og Piger, og det kan blive bittert nok; men tænk, hvis vi saa maa indrømme for os selv, at vi har forsømt at give dem den faste Støtte, som et sandt og smukt Gudsforhold er, og som de har Ret til at kræve, at vi giver dem.«

»Man ser da ogsaa Børn, der har faaet en gennemført katolsk Opdragelse, skeje ud!« erklærer Ulla.

»Ja, — men de har større Mulighed for at finde Vej tilbage igen. Vilde du lade være med at give dine Børn sund og god Kost med den Motivering, at mange Mennesker har en svag Mave, selv om deres Mor har sørget for at skaffe dem alle de nødvendige Vitaminer, og hvad der ellers skal til, mens de var smaa?«

»Det er egentlig farligt, saa du er blevet dygtig til at tale for dig! Hvordan kan du — —?»

»Skal vi ikke blive ved dette saa forfærdelig vigtige Emne? — I vil have, at Børnene skal nyde alle materielle Fordele, fordi det er godt for deres legemlige Udvikling og til Gavn for deres ydre Fremgang i Livet. Og da I nu kan faa alle disse materielle Fordele næsten gratis, beslutter I at tage dem, hvor I kan faa dem — og selv faa andre materielle Fordele ud af de Penge, I sparer paa den Maade. Og saa ofrer I jeres Børns aandelige Vel og sætter deres Sjæl paa Sulteføde — — —«

»Det lyder jo meget godt alt sammen,« afbryder Peter lidt tøvende; »men det er jo sin Sag at formindske sin Søns Chance i Livet ved at sætte ham i en katolsk Skole.«

»Paa den ene Side regner du alt for meget med Eriks Evne til at klare sig som en tapper lille Katolik — — og paa den anden Side sætter du hans Aandsevner meget lavt, siden du mener, at katolsk Skolegang vil hemme hans Fremgang i Livet.«

»Starten har nu meget at sige.«

»Ja, ogsaa den Start, hvoraf alt afhænger. »Alt beror paa at dø,« staar der i Christi Efterfølgelse — — —«

Ulla udstøder et lille Hvin, og Peter siger skarpt: »Lad være med at skabe dig!«

»Alt beror paa Evigheden, og Børnenes Chancer for evig Lykke maa ikke forringes af dem, som holder allermest af dem.«

Hans tier — Stemmen var kommet til at ryste en Smule. Peter damper voldsomt paa Cigaren — og lægger den saa pludselig fra sig.

»Mon nu I — — jeres Børn — — det maa jo være forfærdeligt for dig — — og Else vel ogsaa?«

»Ja —.« Hans rejser sig og gaar op og ned. »Men Gud ved jo, at vi ikke kan, og derfor stoler vi paa, at han vil hjælpe, naar vi selv mangedobler vore Bønner og vore Anstrengelser for at skabe de bedste Mulig-

heder for katolsk Liv i Hjemmet — — Men om Gud vil hjælpe, hvis man kan gøre noget og ikke gør det — — —?»

Hans er standset foran Vinduet. Gardinet er ikke trukket for, og Maaneskinnet falder paa en stor, lys Bygning med mange Ruder for Enden af Villavejen.

»Er det dér Skolen?«

»Ja.«

»Den er rigtignok ogsaa nær — og staar der og lokker med alle sine Fordele — dem, den katolske Skole endnu ikke kan hamle op med.«

»Der ser du — du indrømmer selv ...!« raaber Ulla.

»Men man skal vogte sig, naar det er de *timelige* Fordele, fra den korte Skolevej til Skoletandlægen og Malerierne i Aulaen, der vejer tungest i ens Tanker. Husk dog paa Fristeren, der troede, at selv Guds Søn kunde lokkes med timelig Fordel; det er altid de Midler, han benytter sig af.«

»Men det er da saa rimeligt, at man ønsker at gøre det hele saa godt som muligt for Børnene — — —«

»— — og for sig selv! — Vist er det saa. Men det Ønske har saa trukket meget med sig: Uretfærdigheden mod de katolske Skoler, Ringeagt for dem og de aandelige Fordele, de har at byde, Ligegyldighed for Børnenes Sjæleliv. »Dit Ønske, Henrik, var din Tankes Fader,« siger Kongen i Shakespeares Henrik den Fjerde til sin Søn; og det er saa sandt!«

»Du burde egentlig have været Præst, Hans,« siger Ulla i en bevidst pjanket Tone for at dække over Alvoren.

»Nej — jeg egner mig kun til at være katolsk Ægteemand og Far.«

»Men du er fanatisk; saadan er Peter ikke.«

Peter har staaet ved Vinduet; nu ruller han Gardinet ned med et Brag og siger: »Det manglede ellers bare, at Hans skulde være mere katolsk end jeg! Og vil du finde dig i, at Else er mere katolsk end du? Nej, vel? — — Og skal vi saa have en Kop Te!«

T. Fd.

Rom og Verden

Den hellige Faders første Encyklika »Summi Pontificatus« skal — efter hvad der meddeles fra Slovakiet — være blevet beslågt ved Grænsen til Böhmen-Mähren og saaledes endnu ikke publiceret i Protektoratet.

*

I Hamar (i Norge) har den apostoliske Vikar, Msgr. Mangers, for nylig indviet en smuk, ny Kirke. Med den ny Kirke, der er den største af de katolske Kirker i Norge, er Baandet knyttet mellem den katolske Kirke i vore Dage og dennes glørværdige Fortid, der finder sit Udtryk i den herlige Domkirke, som stod i Hamar før Reformationen, og af hvilken der nu kun er Ruinerne tilbage.

*

Det japanske Parlament har vedtaget en ny Lov, hvorefter Kristendommen for første Gang anerkendes som ligeberettiget med Buddhismen og Shintoismen. Der tildeles de kristne Samfund juridiske Rettigheder, og de kristne Religions-samfund vil i givne Tilfælde kunne paakalde Statens Beskyttelse. Som Begrundelse for Lovens erklæres det, at Kristendommen saavel paa det sociale som paa det kulturelle Omraade — i Særdeleshed gennem Arbejdet i Missionsskolerne — har indlagt sig saa store Fortjenester for det japanske Folk.

*

Trods alle de Bestræbelser, der er udfoldet, er det endnu ikke lykkedes at faa løsladt de ca. 50 katolske Gejstlige fra Böhmen, som i Øjeblikket befinder sig i Koncentrationsslejren Buchau ved Weimar. De yngre Præster er beskæftiget ved Anlæg af en Autostrada, og blandt de ældre befinder sig baade Sjælesørgere, Professorer, Ordensfolk samt to Franciskanerguardianer.

ÅBO

Domkirke

Sjældent har en fremmed By i den Grad overrasket mig som *Åbo*! Hvem havde vel tænkt sig Muligheden af her, saa langt mod nordøst, med eet at skulle staa Ansigt til Ansigt med gamle katolske Minder og saa: paa en stor aaben Plads knejser der en mægtig og majestætisk Domkirke, der endog bærer en Helgens Navn, *Sct. Henrik*, Biskop af Uppsala og tillige Åbos, ja Finlands første Biskop. Martyrblod har indviet Jorden her; en biskoppelig Haand plantede Korset, og Finlands Civilisation blev for evigt knyttet til dets første Biskops Navn.

Den hellige Henrik — der var Engländer af Fødsel ligesom den hellige Bonifatius, Tysklands Apostel — blev *Finlands Apostel* og satte Livet til i dette Kald. Allerede i 1158 — Aaret efter at han var blevet dræbt — blev han helgenkaaret af Pave Adrian IV, og den nye Katedral i Åbo indviedes til hans Ære. Saaledes blev Åbo Finlands »første« By og Udgangspunktet for Landets Kultur og Aandsliv. Byen vedblev at være en fremskudt Post, omstridt og belejret; atter og atter blev Byen og Katedralen erobret og plyndret af Russerne, indtil Freden i Göteborg i 1323 bragte roligere Tider.

Af de senere Biskopper indtager først og fremmest *Hemming* (1338—1366) og *Magnus Tavast* (1412—1450) en fremtrædende Stilling. Den første grundlagde Biblioteket i Åbo og ordnede den kirkelige Forvaltning, den anden udvidede Domkirken, grundlagde Domskolen og gjorde en Pilgrimsfærd til det hellige Land. Aarene indtil Reformationen var en rig Blomstringstid for Byen, der takket være sin gunstige Beliggenhed ved Havet voksede op og blev til en driftig Handelsby.

▲ Åbo Domkirke

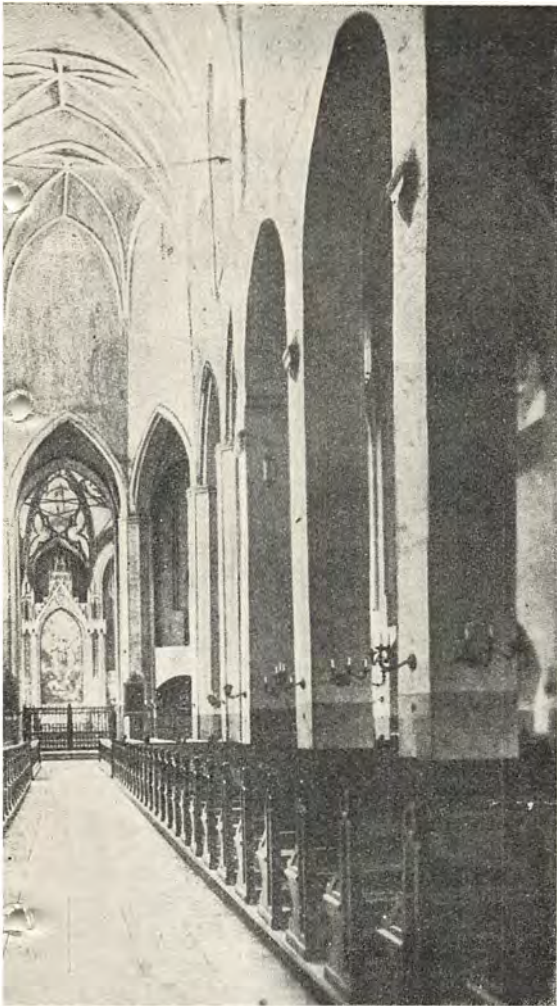
Domkirken er intet arkitektonisk Mesterværk, saaledes som f. Eks. Domkirkerne i Trondheim og Uppsala, men alligevel er den et imponerende Mindesmærke over en Nationalhelgen, et Lands ærværdige Moderkirke. Tidernes Vekslen taler deres Sprog under dens Hvælvinger. Oprindeligt blev den opført i romansk Stil, senere udbygget i gotisk Stil, utallige Gange plyndret og hærget af Krig og Ildsvaade og derpaa genrejst i den paagældende Tidsaands Smag, »lappet« og repareret i een Uendelighed. For længst er den berøvet sin oprindelige Udsmykning, og af senere Tidens Pryd er der kun lidet tilbage. Freskerne i Koret forestiller den hellige Henrik, der døber Finnerne ved Kuppis Kilde — og lige

▲ Domkirkens

Fi

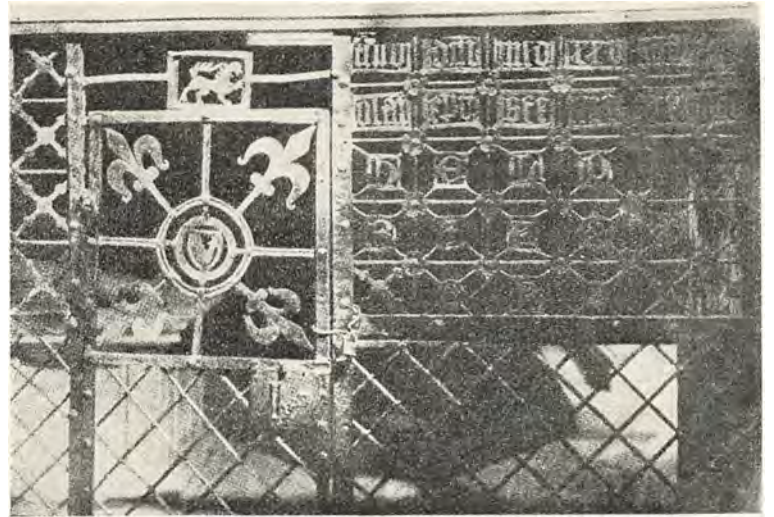

overfor ser man Mikael Agricola, Åbos første lutherske »Biskop«, der overrækker Gustav Wasa den finske Oversættelse af det nye Testamente. De 23 katolske Bispers (1157—1522) Gravmæler er forsvundne, og da der ikke fandtes Konger og Fyrster at bisætte her, blev Korets og Sideskibenes Kapeller til Mausolæer for svenske og finske Adelige. Et af de mest betydningsfulde Minder fra Middelalderen er imidlertid Biskop Hemmings Skrin; det er kunstnerisk værdifuldt og indeholder endnu nogle af Sct. Henriks Relikvier.

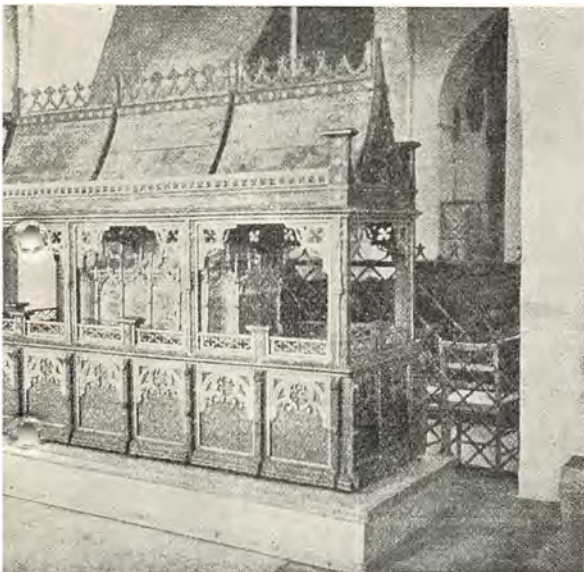

*

Åbo er Finlands ældste By og var den ældste og største By, indtil Helsingfors blev Landets Hovedstad i 1812; Byen har nu et helt moderne Præg og tæller henimod

lands Nationalhelligdom

↑ Gammelt Smedejernsgitter, der adskiller Tawastkoret fra den øvrige Kirke

↑ (Øverst th.)
Sct. Henrik (Statue fra det 15. Aarhundrede)

← Biskop Hemmings Skrin i Åbo Domkirke

*

Tekst: A. B.

60.000 Indbyggere. Midt gennem Byen løber Aura-Elven; langs med Aurajoki, paa Skibene og Broerne, der forbinder Byens to Dele, paa Landgangspladserne og i de store Skibsværfter rører der sig et travlt Liv, der tydeligt viser, at Åbo nu er en stor og moderne Industri- og Handelsby.

Af Middelalderen er kun Domkirken tilbage, som i de sidste Aar før Verdenskrigen gennemgik en grundig Reparation. Kirken virker nu ved sine mange velbevarede Enkeltheder fra de forskellige Bygningsperioder samt ved sit høje, slanke Interiør med dets stemningsvækkende Ovenlys.

Liturgisk Kalender

Dec.:

17. S. 3. Søndag i Advent (9); 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
18. M. Hverdag (Feria) (9), uden Gloria og Credo og uden Alleluja-Vers efter Gradualet; 2. Gudsmoder ([83]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. For Kirken eller for Paven.
19. Ti. Hverdag (Feria) (9). Messe som Mandag; 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om Fred.
20. O. Tamperdag (13); 2. Vigilien ([2]), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred; Slutningsevangelie: Vigiliens ([3]). — Eller: Vigilien til St. Thomas Fest ([1]); 2. Tamperdagen (13), 3. Gudsmoder ([83]), 4. Om Fred; Slutningsevangelie: Tamperdagens ([84]).
21. T. St. Thomas, Apostel (782), 2. Hverdagen (Feria) (10)
22. F. Tamperdag (15); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
23. L. Tamperdag (17); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
24. S. VIGILIE (30); 2. Sæt Bønner: 4. Søndag i Advent (27).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenbundet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i A!mindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Døden og Korset

Emil Bønnelycke: »Lovsang til Døden« (O. Lohse).

Det har altid været en Yndlings-tanke hos mig, at enhver Forfatter burde skrive en Bog om Døden, naar han havde naaet sin baade kunstneriske og især menneskelige Modenhed. Der er ingen bedre Prøvesten paa Livsforstaelsens Fylde, intet mere krævende Tema end dette det almeneste af alle. Emil Bønnelycke har gjort denne sin Skyldighed i tyve store Sange, hvis Hovedindhold er: Tanken om Døden maa virke bestemmende ind paa hele vor Livsførelse; Døden er en god Gave, som først forstaas helt i Lys af Kristi Død paa Korset. Bønnelycke har desværre ikke overvundet sin Forkærlighed for de mange Ord og de svære Gloser (incl. Fremmedord), som mere anvendes efter deres Vægtfylde end efter deres logiske Indhold og derfor ofte giver barokke Virkninger, som er utilsigtede. I det egentlig kristne Indhold bruger han med større Forsigtighed de gængse, faste Udtryk (lidt indre-missionske i Klang). Bogen er større som menneskeligt Dokument end som Kunstværk. H. D. T. K.

Birgitte West-Julekort

Vor betydelige Kunstnerinde glæder os til denne Jul ved at udsende en Serie paa 6 Kort, egnede til Julehilsner. Et af Motiverne »Julenat i Stalden« er hentet fra selve Juleevangeliet, de øvrige fremstiller forskellige af Kristi Velgøringer: en blind faar Synet igen — den krumbøjede Kvinde rettes — den lamme tager sin Seng op og gaar — Jairi Datter vender tilbage til Livet — og Menneskemængden bespises i Ørkenen.

Skønt saaledes fem af Motiverne ikke taler om selve Julen, vil de dog udmærket kunne anvendes som Julekort, idet man mindes Adventsevangeliets Gengivelse af Kristi Svar til Johannes Ord: »Er du den, der skal komme?«

Kortene er udført i Tuschmaleri for at give saa rig malerisk Virkning som det er muligt i Een Farves Tryk. De kan faas hos St. Liobasøstrene i Ordrup, i Katolsk Boghandel og sandsynligvis ogsaa hos andre Boghandlere samt fra Lageret hos Kunstneren selv, Adr.:

Ved Klosteret 2, St. th. Tlf. Ryvang 2871 y. Pris pr. Stk. 12 Øre, hele Serien 60 Øre. Ved Aftagelse af mindst 20 Serier yderligere Rabat.

Julehæfter, Kalendere m. m.

En særlig Omtale fortjener det norske, katolske Julehæfte »Kimer I Klokker«, som Aar efter Aar bevarer sin fornemme Standard. Omslaget er i Aar i Offsettryk og gengiver et berømt Botticelli-Billede. Som sædvanlig indleder Mgr. Kjølstrup med et ypperligt, melodiest Juledigt. Sigrid Undset har skrevet en meget indholdsrig, kulturhistorisk Fredsbetragtning, og blandt de øvrige ansete Bidragydere bemærkes Lars Eskeland, Antonie Tiberg, Peter Schindler og Ivar Ruyter.

Under Fru Sigrid Opffers Redaktion er »Julegæsten« (Chr. Erichsens Forlag) et stilfuldt Hæfte, et af Julens smukkeste. Der findes bl. a. en Artikel om Kronprinsesse Ingrid, om Leonardo da Vinci og Fortællinger af Marcus Lauesen, Leck Fischer, Karen Plovgaard m. fl.

Samme Forlag har som sædvanlig udsendt flere Julehæfter for Børnene. »Børnenes Julegave«, »Børnenes Jul«, »Børnenes Julehilsen«, »Glædelig Jul« og »Mit eget Julehæfte«. De er traditionelle i mange Hjem, og man er altid sikker paa, at Tonen er ren og god i disse Hæfter.

Berlingske Forlag har ogsaa i Aar udgivet et stort Dybtrykhæfte, i Aar af særlig høj Kvalitet, idet »Aarets Gang i Danmarks Land« bringer et stort Udvalg af kunstnerisk set og optagne Landskabsbilleder. Naar vi vender tilbage til fredeligere Tider, bør et saadant Hæfte genoptrykkes som en fornem og effektiv Turistreklame, dejligt fri for Øl og Badepiger.

Storm-Petersen er et helt Julemarked for sig. Vi har med Glæde genopfrisket »Peter og Ping« (Berl. Forl.) og studeret »Mine Opfindelser. 1. Samling« (Chr. Erichsen). Næsten al Opfinder-Genialiteten er

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

stillet i Magelighedens Tjeneste, saa intet kunde være elskeligere dansk.

Det svundne Aar findes gengivet i en Række Billeder fra Pressefotografernes Kameraer i »Aaret i Billeder«, red. af Kjeld Helweg-Larsen. Samme Redaktør har tillige samlet en Del Sportsbilleder til »Sporten i Billeder 1939«. Begge Bøger er fra Chr. Erichsen. Desværre er en Del af Klichéerne af ret ringe Kvalitet. — Den uundværlige Aarsrevy er »Ærbødigt«,

som nu har digtet i 18 Aar uden at sætte sin Friskhed til. Hans daglige Vers gør det ud for flere alvorfulde Lederartikler og viser sunde, utendendiose, danske Reaktioner overfor Begivenhederne. (Berl. Forl.).

»Lommebog for Skoleelever« (Richter) og »Børnenes Lommebog« (Chr. Erichsen) hævder deres Plads, henholdsvis i de større og de lidt mindre Skolebørns Lommer. Læsestoffet i dem er aktuelt.

Rom: I Anledning af den italienske Radiofonis Referendum om Programmerne, bemærker »Osservatore Romano«, at man ogsaa maa lægge Vægt paa det udsendte Stofs Sædelighed. Det er ikke nok at sikre sig mod Biografteatrenes Programmer, hvis Børnene gennem Radio kan høre det, der ikke kan skade Voksne, men vil være til Fortræd for Barnet.

Vatikanstaten: I den sidste Onsdagsaudiens talte den hellige Fader om den ubesmittede Jomfru som Forbillede ikke blot for unge Kvinders Renhed, men ogsaa for de gifte. »Ogsaa Ægteskabet kan og skal have sin Kyskhed. Gud kalder ikke alle til Fuldkommenhedens Stand, men derimod alle uden Undtagelse til Standens Fuldkommenhed. Dertil faar I netop Sakramentets Naadegaver.«

Torsdag den 7. ds. overrakte Hans Excellence Dino Alfieri Paven sine Akkreditiver. Paven benyttede Lejligheden til at omtale det venlige Forhold, der hersker mellem Stat og Kirke og betonedes den store Betydning heraf i denne vanskelige Tid. Han nævnede endvidere Nødvendigheden af den aandelige Forsorg for Soldaterne.

Over Vatikanets Radio

Vatikanstaten: Hans Hellighed Pave Pius XII holdt den 11. December lukket Konsistorium, hvori de tilstedeværende Kardinaler gav deres Samtykke til den salige Galgani Helgenkaaring. Kardinal Lauri blev udnævnt til Kirkens Camerlengo. Der bebudedes Udnævnelse af 13 nye Ærkebiskopper og Biskopper; Ærkebiskopper, der endnu ikke har faaet tildelt Palliet, vil nu modtage det.

Madrid: General Franco har modtaget Medlemmerne af Foreningen PAX ROMANA, der lige er vendt hjem fra Kongres i Washington. Foreningens Formand Ximenes meddelte, at Kongressen ønskede at udnævne General Franco til Æresformand.

Dublin: De Valeras Appel til Vincentsforeningerne har resulteret i et Beløb paa 86.000 Pund til Fordel for de nødlidende.

Moskva: Voroschilofs Søn (16 Aar) er blevet udnævnt til Formand for de kæmpende Ateisters Forening paa Grund af hans Fortjenester i Kampen mod Religionen. Til dette Formaal er der udnævnt 38.000 Kommissærer, der skal arbejde i Hæren, en for hver Bataillon. Der er ligeledes stiftet en Verdensforening for ateistiske Lærere.

London: Der er endnu 500 spanske Børn i England, der paa Grund af Autoriteternes Vanskeligheder ikke kan forlade Landet. Nogle af Lorderne kalder dette for en »uhyrlig Filantropi« og mener, at Francos Regering under de nærværende Forhold bedre kan drage Omsorg for Børnene.

Paris: Ved Krigens Udbrud blev mange af Missionernes Præster hjemkaldt til Hæren. Koloniministeren — der aldeles ikke er Kristen — har nu fritaget disse for Militærtjeneste som Belønning for deres store Arbejde i Missionerne. Selvom saaledes mange Præster har kunnet vende tilbage fra Fronten, blev der dog paa de sidste Søndage alene ved Fronten læst

over 15.000 Messer. Dette betyder ganske vist ikke, at der var lige saa mange Præster, da flere læser to eller tre Messer.

Ungarn: Ved Indsamling er det blevet muligt at sende 100 Kalke til Spanien. Spaniens Primas har nu tildelt hvert Bispedømme een af disse Kalke, Resten gaar til Fællesindsamlingen for de hærgede Distrikter.

Ny Roman af SIGRID UNDSET

Madame Dorthea

Kr. 7,70 - Ib. i Shirting Kr. 10,20 - Ib. i Vælskbind Kr. 12,10

En Roman som foregaar i Norge omkring 1797 antagelig i Biri, paa Vestsiden af Mjøsen, og i Gausdal. Den Tidsalder den foregaar i er kun sjældent behandlet i Literaturen. Som den Mester Fru Undset er i at skrive om et Emne med kulturhistorisk Baggrund, frembyder dette en ypperlig Basis for Handlingen, som mange Steder er stærkt dramatisk. Den giver Løfte om et stort Værk, tør vi sige i Lighed med Kristin Lavransdatter? Men fra senere Tider, fra andre Forhold.

H. ASCHEHOUG & CO.

Det store nye Billedhæfte

Aarets Gang i

Danmarks Land

er en smuk og festlig Gave til Slægt og Venner

Kr. 3.75 . I alle Boglader

Berlingske Forlag

Biskoppens Jyllandsrejse

I Dagene fra 1. til 6. December aflagde Biskop Suhr Besøg hos tre af de største jyske Menigheder. Overalt var der arrangeret store Sammenkomster, hvor der herskede den hjerteligste Stemning.

Horsens

Her laaner vi nogle Linier fra det store, illustrerede Referat i »Horsens Avis«. Der var (Fred. 1. Dec.) først Andagt i Kirken, hvor Biskoppen udtalte:

»I denne Aften er mange forsamlet rundt om i Nordens Kirker for at bede for Freden. Da for nogle Dage siden den Tanke kom frem, tænkte man ikke, at Begivenhederne vilde udvikle sig, som det blev Tilfældet. Heri ser vi Resultatet af, at Menneskene ikke har agtet paa Guds Gaver. Fra første Gang, det brød løs, har man forsøgt at gøre det godt igen, men Forsøgene er paa Forhaand viet til Undergang, da det kun er Menneskeværk. Der er ikke taget Hensyn til Gud, og det er blevet vor Ulykke. I Dag er systematisk Drab sat i Højsædet, og intet uden Gud kan standse det.

Vi, der har Troens Naadegave, skal gøre noget ved vor Bøn. Intet er saa stort som Guds Naade. Han vil da ogsaa skaffe Fred paa Jorden, naar vi alle hjælper til at udbrede Troens Naadegave og derved medvirker i Fredens Tjeneste.«

Umiddelbart efter blev der holdt Menighedsfest paa »Jørgensens Hotel«. Vi citerer nogle Afsnit af Konsul *Walthers* Velkomsttale:

»Da det høje Embede som katolsk Biskop i Danmark ved Biskop Brems' Bortrejse blev vakant, spurgte vi Katoliker os selv, hvem skal nu være vor Biskop? At det blev den danske Student, der i sin Udlængsel følte sig draget mod den katolske Kirke til Klosterlivets stille Studier, som valgtes til Biskop i Danmark, at det blev en af vore egne Landsmænd, Konvertitten Theodor Suhr, der som den første danske Biskop i vort Land skulde tage Staven i Haand, modtoges af danske Katoliker med den inderligste Glæde, og ikke mindst af os Katoliker i Horsens.

Deres Excellence, Biskop Suhr, »Guds Gave« til danske Katoliker, vi vil bede med Dem og for Dem, at Gud vil være med Dem i Deres ansvarsfulde Gerning. Det Ragnarok, der truer Verden, kræver Nerver af Staal, ikke mindst hos Kirkens Mænd.

Vi vil slutte op om Dem i Troen paa, at Gud ikke har glemt sit Folk. Vi vil slutte op om Dem som kristne Stridsmænd i Troen paa, at Retfærdigheden vil sejre. Vi vil

være Dem lydige og hengivne i, hvad der end maatte ske. Vi vil være tro mod den katolske Kirke, kristne i al vor Gerning og Færd. Paa den Maade vil vi hjælpe Deres Excellence med at bære det tunge Ansvar, der i denne mørke Tid er lagt paa Deres Skuldre.

Vi siger Dem Tak, fordi De vilde besøge os i Dag, og vi vil altid glæde os til at se Dem i vor Midte. Deres Billede hænger i mange katolske Hjem i Horsens; men fra i Dag vil Mindet om Dem give Billedet Liv. Fra i Dag vil vi med endnu større Glæde imodese Deres Excellences Besøg i Horsens. Vi trængte netop til den Opmuntring og aandelige Vækkelse, som Deres Besøg har givet os.«

Biskoppen takkede for den venlige Modtagelse.

Det er sandt, sagde han, at jeg har været længe om at finde her over til Horsens, men der har været Bud efter mig saa mange Steder. Nu er det snart et Aar siden, jeg fik Meddelelsen om Pavens Beslutning, men Tiden er løbet.

Imidlertid har jeg et ret godt Forhaandskendskab til Byen, bl. a. gennem Pastor Geertz-Hansen, og ogsaa fordi jeg i Rom havde Besøg af et Hold unge Katoliker her fra. Da gik vi under Palmerne under helt andre Forhold, end det kunde ske i Dag. Himlen er blevet opfyldt af graa Skyer og Verden med skæbnesvangre Begivenheder. Vi har talt om det i Kirken og bedt for Finland, der nu maa gennemgaa saa haarde Prøvelser.

Nu maa vi være glade for, at vi kan være sammen, og ønske, at Guds Kraft maa raade. Vi har store Opgaver at løse, og de kan kun løses, naar vi har Tillid til ham, der bevirker, at vi arbejder med Fortrøstning.

Aarhus

Fra Aarhus har man sendt Ugebladet disse Linier:

Første Søndag i Advent havde vi den store Glæde at se Biskoppen i vor Midte.

Dagen begyndte med Fælleskommunion, og i en kort Prædiken berørte Biskoppen de vanskelige Tider, samt opfordrede til ved gode Gerninger og Bøn at arbejde for den virkelige, sande Fred blandt Menneskene. Den største Del af Menigheden modtog Frelseren af Biskoppens Haand, for som en ældre, svagelig Dame sagde: »Alt hvad der kan gaa og krybe, maa møde op i Dag.«

Om Eftermiddagen var der Modtagelsesfest for vor Overhyrde. Spejderorkestret indledede og der-

efter bød Sognepræsten hjertelig Velkommen. Idet han knyttede Tiden lige før Reformationen sammen med vor Tid, varslede han det nye Foraars Komme, ved at en af Danmarks egne Sønner igen havde grebet Føringen og Ansgars Hyrdstav. Saa lød fra Kirkekoret »Foraarsvisen«, skrevet af den sidste katolske Rektor ved Katedralskolen i Aarhus, Morten Børup. Saa drysede det ud over Forsamlingen med Bidrag i Form af Musik, Sang og Tale. Skolebørnene, Dreng- og Pigespejderne, Mariakongregationerne, fra de yngste til de ældste, hver Afdeling havde sit at fortælle. Det hele mandede ud i et Løfte til vor nye Overhyrde om Trofasthed og Hengivenhed, som af Forsamlingen bekræftedes ved et trefoldigt Leve.

Biskoppen takkede for den hjertelige Modtagelse; han udtrykte sin Glæde over at hilse paa Menigheden i Aarhus og mindede om Lægmandsapostolatet og den katolske Aktion, som ikke bestaar alene i de store Opgaver, men har Bud til alle ved Udførelsen af alle de Smaaling, som hører med til en virkelig solid Opbygning af det katolske Liv i Danmark.

Med »Fast skal min Daabspagt« sluttede denne længselsfuldt ventede Dag. B. N.

Aalborg

Endelig kom saa vor Biskop til Limfjordsstaden; et Besøg vi havde glædet os til længe.

Om Morgenen læste Biskoppen Messe i Kirken og alle, der kunde møde for Arbejdet, var til Stede.

Kl. 8 om Aftenen var Menigheds-salen fyldt med Katoliker fra hele Nordjylland, saa mange, at der maatte dækkes Bord i et Klasseværelse.

Vi ventede nu kun Hædersgasten, og pludselig stod han i Døren, denne ranke Skikkelse, der fik os til at tænke paa Ridderbispen Absalon.

Sognepræsten bød Biskoppen velkommen, og vi sang et Par Fællessange. Biskoppen tog derpaa Ordet og talte alvorligt og indtrængende til os om de alvorlige Tider og deres Aarsager. De milde og stærke Ord gik os alle til Hjertet.

Derefter kunde Fru Fritsches Festsplil begynde. I fire Billeder saa man Aalborg i forskellige Tidsaldre. Først Vikingetiden, hvor de smaa, skindklædte Vikingedrenge legede ved Limfjordens Strandbred og talte om deres Fædres Røvertogter til de kristne Lande. Næste Billede var fra Kirkens Blomstringstid, hvor vi saa de unge Piger smykke Gudsmoderbilledet ved Klosterkirken. Tredie Billede var ved Vejkorset, hvor Vandringsmanden talte om Reformationens Ulykker.

I fjerde Billede saa vi lige ind i vor egen Sognekirke, og Akterne kom ud ad Portalen syngende »Dejlig er Jorden«.

Under Kaffebordet var der Musik, og flere Talere bevidnede Nordjydernes Loyaltet mod Kirken og Biskoppen.

Til Slut takkede Sognepræsten alle, der havde medvirket til at gøre Aftenen saa festlig, og udtalte Ønsket om snart igen at se Biskoppen i Aalborg.

Det var en Aften, vi sent vil glemme.

Hil dig, Maria!

18. December

Marias Forventning

Den hellige Jomfrus indre Liv i disse Dage er noget i Sandhed udsigeligt. Hun levede i en inderlig Forening med det guddommelige Barn, som hun bar i sit Skød.

Dette Marias jomfruelige Modersskød var en ubesmittet Helligdom, hvorfra hun lod sine Lovprisningers saare rene Røgtelse opstige.

Jesu Sjel var ved den saliggørende Beskuelse af Gud hensusket i det guddommelige Lys; dette Lys skinnede paa hans Moder; for Englenes Øjne viste Maria sig i Sandhed som »Kvinden, klædt i Solen«: *Mulier amicta sole*, helt bestraalet af den himmelske Glans, helt tindrende i Straalerne af hendes Søns Lys.

Og hvor var ikke hendes Følelser paa Højde med hendes Tro! Hvor fuldt ud sammenfattede hun ikke i sig alle Menneskeslægtens fromme Længsler, al dens Higen, alle dens Ønsker i Forventningen om sin Frelser og sin Gud — men hun overtraf dem, og ved sine Sjælsrørelers Renhed og Inderlighed skænkede hun dem et Værd, de aldrig havde haft. Hvilken hellig Ild i hendes Ønsker! Hvilken urokkelig Forvisning i hendes Tillid! Hvilken Glød i hendes Kærlighed!

Dom Columba Marmion O. S. B.

Emigrantarbejdet

Den katolske Kirkes Flygtningekomité har med Tak modtaget:

Fru K. H.	10.—
Frk. R.	8.—
»T.«	10.—
K. U. K.	10.—
Frk. G.	10.—
Særligt til Julefesten:	
En Bibelkreds v. Fru H.	200.—
C. H.	20.—
Frk. H.	5.—
Frk. G. F.	10.—
Frk. T. R.	5.—
Hr. N. C.	5.—
Hr. H.	20.—
Fru S. F.	25.—
Salgsinspektør B.	30.—
Pastor B.	5.—
Frk. C. T.	100.—
Tidligere indkommet	6985.01

7458.01

Komitæens Udgifter vil straks efter Nytaar blive offentliggjort.

K. U. K.s Planer

Saa gik det meste af 1939. K.U.K. kan nu i Hovedtræk forelægge Planerne for det nye Aar. Vi nævner først vor store Nytaarsrevy, som finder Sted først i Januar Maaned og vil blive noget ud over det almindelige, baade hvad Udstyr og Vid angaar. Klubbens Revyekspert arbejder under Højtryk, og efter det, vi har hørt hviske i Krogene mellem de indviede, faar Lattermusklerne ikke Lov til at være i Ro ret længe ad Gangen. Revyen opføres i St. Knuds Sal, men saa siger vi heller ikke mere.

Det var lidt af det lettere Stof. Hvad vore snart berømte »Kredsmøder« angaar, fortsættes de under Pater Rektor Coenen S. J.s og Roos S. J.s dygtige Vejledning. Rammen for Møderne vil i den kommende Tid være: »Den apostoliske Trosbekendelse«, der indeholder Stof til mange berigende Aftener. Det første Emne skal allerede nævnes: »Gud vor Skaber og Fader«.

Vi møder forøvrigt med mange nye Idéer i 1940 og haaber, at Københavns katolske Ungdom fortsat slutter op om deres katolske Ungdomsforening.

Katolsk Ungdoms Klub.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 17. Dec. efter Højmesse i Sakramentskirken, ca. Kl. 11¼, i Skolen samme Sted. Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Sønd. d. 17. Dec.:

Gudstjeneste som sædvanlig, men husk Andagten er Kl. 17.

Torsdag d. 21.: Møde for Rosenkranskongr.

Aarhus Opland

Søndag d. 17. ds. bortfalder Gudstjenesten baade i Odder og i Pindstrup, men der er Midnatsgudstjeneste Julenat i Pindstrup og Gudstjeneste 2. Juledag i Odder.

Juletræs festen for Katolikkerne fra Landet holdes som sædvanlig i Aarhus 2. Juledag efter Højmesse.

De Børn fra Landet, der vil være Julen over i Præstegaarden og hos Søstrene, maa melde sig omgaaende. De kan blive fra den 23. til den 28. ds.

Slut op om

D.K. K. F.

Katekelsk Fortsættelseskursus

Hver Tirsdag Kl. 8¼ under Ledelse af Pastor Messerschmidt. Der begyndes d. 9. Januar; nærmere ved Henvendelse til Sekretariatet, Bredgade 21, Palæ 1271.

Credoværkstedet

I den i forrige Nummer opstillede Prislise bedes indført en Retelse. De tre Relieffer koster ikke 10, men 12 Kr. pr. Stk.

Sct. Andreas Menighed afholder

JULEFEST

i Charlottenlund Palmehave

Torsdag den 28. December.

Kl. 6—9: Børnenes Fest med Juletræ og Dans.

Der trakteres med Chokolade og Godter, og der opføres et lille Julespil:

»Den første Julenat«,

udført af Elever fra Sct. Joseph Søstrenes Skole.

Kl. 9—1: Fest for Voksne. — I. Kl. Musik.

Stor Tombola

Entré: 1 Kr. for Voksne.

75 Øre for Børn.

(inkl. Chokolade og Godter).

Billetsalg:

Sct. Andreas Præstegaard.

Skolen i Ordrup.

Assumptionsklostret (Rygaard).

Holler, Eivindsvej 15. Ordr. 986.

Hutters, Slotsvej 33. Ordr. 1583.

Rasmussen, Høstvej 5. Ordr.

3859.

<p>Køb Julegaven hos Oluf Brønnum & Co. Holbergsgade 8 . Telefon Central 8750 Køkkenudstyr . Glas & Porcelæn</p>		<p>HORSENS Manufaktur . Trikotage . Udstyr A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner</p>
<p>HOLBÆK</p>		
<p>Vestergades Maskinværksted RASMUSSEN & NIELSEN Telefon 1039</p>	<p>H. P. Larsen Kolonial . Delikatesser Algade 28 . Tlf. 849 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>A. P. PEDERSEN Murermester Havnevej 42 . Telefon 239</p>
<p>Jens P. Petersen Malermester Ringstedvej 20 . Telefon 655 Priv. Ankerhus . Lev. til kath. Menighed</p>	<p>A/s Arbejdernes Fællesbageri Holbæk BEDSTE BRØDSORTER</p>	<p>JENSEN & OLSEN statsaut. Installationsforretning Elektrisk Lys og Kraft Algade . Telefon 365 Leverandør til den kat. Menighed</p>
<p>Holbæk Mejeri A/s Algade 54 . Telefon 65 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>SVEND MØLLER Bagermester 1. Kl.s Bageri & Conditori Tidemandsvej 10 . Tlf. 203 Leverandør til Hospitalet</p>	<p>ISENKRAM Udstyr . Værktøj . Glas og Porcelæn L. RASMUSSEN A. M. BJØRNS EFTF. Tlf. 34 og 1034</p>
<p>AALBORG</p>		<p>Aalborg's katolske Begravelseskontor Jens Bangsgade 8 Ordner Begravelsen gratis, smukt og samvittighedsfuldt . Tlf. 2068 . 2289</p>
<p>CHR. SIMONI grundl. 1836 Kul- og Koks-Import Telf. 67 — 68 — 69 Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og Kamillianerkliniken i Aalborg.</p>	<p>M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>	<p>P. Lindholm & Ryø udfører Centralvarmeanlæg Vand- Gas- & Sanitet Leverandør til St. Josef's Søstrenes Hospital</p>
<p>„Liljen“ Blomsterforretning Reberbangs. 18 - Tlf. 3741 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>C. E. Nielsen Smedemester Alt Smedearbejde udføres Sankelmarksvej 13 . Telefon 2091</p>	<p>Carl P. Petersens Eftf. Vesteraa 5 — Telf. 428 Ieenkram . Køkkenudstyr Glas . Porcelæn</p>
<p>NAKSKOV</p>		<p>Alle Sorter Brændsel til Kakkelovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter A-S Nakskov Kulimport Tlf. 17 . Leverandør til den katolske Kirke</p>
<p>Kul, Kokes, Cinders, Briketter og Brænde <i>bedst og billigst hos</i> Aug. Freuchen & Co. T. G. Krøyer A/S</p>	<p>Wald. Clasen Murermester Telefon 208 Lev. til kat. Kirke</p>	<p>Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>
<p>C. H. Jensen Slagtermester Søndergade . Tlf. 221 Lev. til St. Josef Søstrene</p>	<p>C. V. Jørgensen Statsautoriseret Installatør Søndergade 35 . Tlf. 389 Leverandør</p>	<p>A/s Nakskov Mejeri Telefoner: 164 og 366 1. Kl.s Produkter Leverandør</p>

Taastrup

1. Søndag i Advent sang det katolske Herrekor A. S. K. U. S. under Højmessen i Taastrup.

De foranderlige Dele og Credo blev sunget i et værdigt og stilfærdigt Gregoriansk, der var præget af Søndagens Indgangsvers »Ad te

levavi ... Til Dig opløfter jeg min Sjæl, o Gud«.

Kyrie, Sanctus og Gloria fra den fire-stemmige Holler-Messe, der ligesom de foranderlige Dele blev sunget à capella, forøgede yderligere Adventsstemningen. En hjertelig Tak til Dirigent *Compolin* og de andre Herrer for den smukke Oplevelse.

Dødsfald

Vor kære Sct. Elisabethsøster *Maria Augustina Brzonkalla* er afgaaet ved Døden den 12. December 1939.

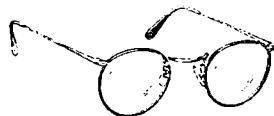
Sct. Elisabeth Søstrene,
Kastanievej.
Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

ROSKILDE

Prima Kolonialvarer

bedst hos
Herman Johansen
St. Olsgaard . Telefon 591

M.

Stats-
exm.
Optiker

Sophus Schultz
Ahlgade 3

INDS BEHINDS DANMARK Jndehavere: Johanne Bruun og Max Møller JUNJ. DRUVIS DUVNHIVEL

Algade 8 . Roskilde . Telefon 93

Kontorforsyning . Protokoller . Tryksager
Største Udvalg i Fyldepenne
Priser fra 3,50 (med Guldpen)

Roskilde Landbobank

Algade 1 (Stændertorv) . Tlf. 1616 (3 Linier)

Aktiekapital og Reserver 2½ Million Kroner

FILIALER:

Hvalsø, Viby, Hedehusene, Gadstrup, Lejre,
Herringsløse, Torkildstrup, Greve Strand og Solrød Strand

Hjemmebageriet

Bageri og Conditori

Sct. Olsgade 17 , Tlf. 859

Gør Deres Juleindkøb af
Herrelingeri
og Hatte

J Carvo

Algade 24 . Tlf. 2075

H. P. Nielsen

Isenkram
Udstyr

Roskilde . Telefon 388

Halvor Hansen

Glarmester

Algade 31 Telefon 566

Automobil- og Cyklefabriken

„RECORD“

CARL HANSEN

Algade 27 . Telefon 137
Grundlagt 1895

Automobiler . Motorcykler
Cykler . Symaskiner
Alt i Reservedele

1. Kl.s Reparationsværksted
Autoriseret Køreskole

Blomster og Kranse

besørges overalt i Danmark

Alfr. Petersens Handelsgartneri

(C. L. Holme)

JERNBANEGADE 7

Telefoner: 1465 og 65

Møder i København

St. Antoni Kirke (Brh.) Tirsd. 19. Dec. Kl. 20, Knud Lavards Broderskab. Møde i Kirken, derefter i Foredragssalen. Gennemgang af Pavens Rundskrivelse. — Der bliver Julefest for de ældre d. 29. Dec., for Børnene d. 31. Dec. og for de unge d. 2. Januar.

»*Stella Matutina*«. Sønd. 17. Dec. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

»*Apostlenes Dronning*«. Mand. 18. Dec. Kl. 20, Møde i Kapellet, Østerbrogade 7 D.

Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerte Kirke). Mødet d. 21. Dec. bortfalder.

Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerte Kirke). Mand. 18. Dec. Kl. 20, alm. Møde.

Sankt Andreas Kirke (Ordrup). Onsd. 20. Dec. Kl. 9: Messe og Foredrag for Mødreforeningen.

»*Maria Rosenkransdronning*«. Sønd. 17. Dec. Kl. 8, Fælleskommunion i Rosenkranskirken.

English Service

Mass with *English sermon* and hymns at *St. Canute's*, Sunday, Dec. 17th, Vestervoldgade 115, at 10,30 o. cl. (Fr. Scherz).

Trørød

Gudstjeneste Søndag d. 17. Dec. Kl. 9.

Unio

minder om sin Juleindsamling. Postkonto 54322.

Gudstjenester i Julen

Meddelelser til *Ugebladet om Gudstjenester i Julen maa paa Grund af Julenummerets fremskjendede Udsendelse være Redaktionen i Hænde senest Søndag d. 17. December Kl. 18.*

HELSEINGØR

Maskinsnedkeriet

„**Godthaab**“

R. ANDERSEN

Sudergade 13 . Helsingør . Tlf. 144

AARHUS

Giv Kunst i Julegaver

Henry Haessing

Banegaardspladsen 2

Tante Laura

Legetøjsforretning

Ryesgade

Kunst

Antik . Moderne

Ilma Wohlert . Sdr. Alle 16 . Tlf. 47 52

Køb **Juletræet**

ved vor Kirke

Ratche, overfor Kirken, Tlf. 1668. Ryesg. 27

Linoleum

billigst Høilund Carlsen

Aaboulevarde 5, Aarhus, Tlf. 1347

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088

VEJLE

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205
Leverandør til St. Maria Hospital

¹/₃Veje Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Veje . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

C. V. Berg

Blikkenslagermester

aut. Gas og Vandmester
Langelinie 53, Telf. 131, 1637
Arbejdet ved den katolske Skole

Veje Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69
Arbejdet ved den katolske Skole

ODENSE

Junker-Dreie

Kolonial . Delikatesser

Nørrebro 49 . Odense
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Sophus Larsen & Søn

Kød og Fedeverer

Vesterbro 90 . Tlf. 3715
Albanigade 35 . Tlf. 4895

Dalum Landbrugskoles

Mejeri

fineste Mejeriprodukter
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Brug **VEISTRUP'S**

kontrollerede Høse- og Kyllingefoder
Telefon Dalum 24.
Leverandør til Dalum Kloster

Vald. Tørring

aut. elektr. Installatør

Kongensgade 13, Tlf. 2021
Leverandør til Dalum Kloster

Katolsk Ugeblad

JULENAT

87. Aarg. Nr. 30

24. December 1939

20 Øre

Munke Møllens Gluten Flour

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

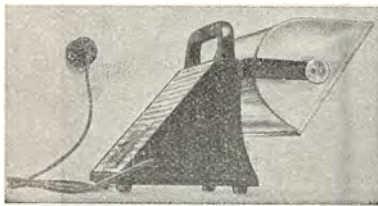
Blumensaadts Sæber
Altid Kvalitetsvarer

ANTH. NIELSEN
Landsretssagfører
Vester Voldgade 115 »Vesterhus«
Tlf. Central 10061

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

W. Staack
Malermester
Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.
Dansk Røntgen-Teknik A/s
København Telf. 4229 Aarhus Telf. 6545
Leverandør til de katolske Hospitaler

Walther A. Randrup
Slagterforretning
Kød . Flæsk . Charcuteri
Købmagergade 58, Tlf. C. 3179
Amagerbrogade 132, Tlf. Am. 416 y
I Helsingør, Steng. 19. Tlf. 1056

Læs dette Rim!

*Man køber bedst og billigst hvor
den lille Irma Pige bor!*

Murermester Junges Eftf.
K. M. Lemminger
Ringholmvej 10 . København Brh.
Telefon Fasan 1443

Forsikrings A/s Absalon
Absalons Gaard København

Søren Andersen
Snedkermester

BRODERIFORRETNINGEN, Griffenfeldtsgade 54
(ved Hospitalet.) Paategnede Kaffeduge, Lyseduge,
moderne Løbere og Puder i stort Udvalg.
Farvelagt og syet Stramaj. Righoldigt Udvalg i Uld-
garn, Silke og alle D. M. C. Garnerne.
Ellen Jensen, Nora 79 71

Kattesundet 12 . Tlf. Byen 1630
privat: Amager 5428
Udfører Arbejdet ved St. Josephs Hospital

O. Kjærulffs Kød Udsalg

Frederiksborggade 22
Telefon 1031
Fine sorte Pølser
Leverandør
til St. Josefs Hospital

L. A. LARSEN
Blikkenslager, Gas-, Vand-
og Sanitetsmester
Kontor: Løngangstræde 21
Telefon Byen 6946

A-S NYKØBING F. BRYGHUS

Lager . Pilsner . Export Beer
Lyst Hvidtøl . Mørkt Hvidtøl . Mineralvande

Linoleum . Træparket
**F. R. ASMUSSEN
& SØNNER**
Peder Skramsgade 7 . København K
Telefon: Central 2260 & Byen 384

Kan vi holde Jul nu?

Hvorledes skal det blive muligt at holde Jul i Tider som disse, hvor Tusinder af vore Brødre er i Krig og lige saa mange lider Nød paa Grund af Krig? Julen er Fredens Fest, og Verden ejer ikke Freden.

Men jeg vil svare: Netop derfor trænger vi til at fejre Julens Højtid. Thi Jul er ikke først og fremmest Idyl, Stemning og Lyrik. Jul bliver der i den Sjæl, som har udsonet sig med Gud og derved opnaaet Hjærtets Fred, som vi alle tørster efter, naar vi har mistet den. Det bliver Jul for den, der i Mindet om Frelserens Fødsel gennemstrømmes af Taknemmelighed og Kærlighed ved Tanken om den Aabenbaring af Guds Kærlighed, som kom til Syne i et lille Barns Skikkelse.

Lad os blot tænke paa de Katastrofer, som har ramt Menneskeheden og spørge os, om de ikke netop er komne, fordi den moderne Slægt har fjærnet sig fra Gud, har erklæret Gud Krig, først i Hjerterne og dernæst aabenlyst i Handling.

Er der ikke sket det, at Menneskene har villet være sig selv nok? Og hvad var saa Guds Svar? »Nuvel, se saa, hvordan I klarer jer uden mig.«

Det er Historien om Babelstaarnet om igen. Opblæst af sin

Viden og Kunnen, af Videnskab og Teknik, søgte det menneskelige Hovmod at sætte sig et Monument, der kunde løfte sig som en knyttet Næve imod Kongernes Konge. Det Taarn, der rejstes, blev ikke bygget af Sten, men af Ideer, Ideologier eller »frie Tanker«. Men just som Hovmodet var størst, brast hele Herligheden. Bygningsmændene kunde ikke længere forstaa hinanden. Den »babylonske Sprogforvirring« opstod paany, og dermed fulgte Splittelse, Krig.

Men det er ikke Hensigten med denne Betragtning, at vi, som kalder os Kristne, skal paa tage os Dommerens Rolle overfor det moderne Hedenskab. Vi skal tværtimod slaa os for Brystet og sige: Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. »Min Skyld, min Skyld, min store Skyld.«

Thi hvorledes skulde det moderne Hedenskab have kunnet vokse sig stærkt, om Kristendommen havde staaet paa Højde med Opgaverne? Og er der nogen, der kan frikende sig selv for Meddelagtighed i denne Skyld? Kristendommens Indsats er jo menneskeligt talt Summen af alle kristne Viljer. Og naar vi Katoliker bekender os til Kristi sande Kirke, maa vi vel føle Skylden tungest. Den Gud har

givet mest, vil han ogsaa kræve mest af.

I Aarhundredernes Løb er det sket Gang paa Gang, at Katastrofer blev afværgede, naar et Folk vendte sig til Gud og gjorde Bod, idet det aabent tilstod sin Skyld.

Enhver af os maa søge at afvende den Forbandelse, som Synd har nedkaldt over Verden. Vi maa trygle Gud om Tilgivelse, vi maa udsone os med Gud, vi maa vælge de Veje, som Kristus har vist os som Frelsens Veje.

Forenet med Kristus i den hellige Julekommunion maa vi saa inderligt, vi formaar det, bede Fredens Konge om Fred. Vi maa bede om, at vi selv og alle maa naa til dybere Forstaaelse af Kristi Budskab og Kristi Krav.

Der kommer ikke Fred paa Jorden, hvis ikke Menneskene lærer at bøje sig for Guds Vilje og anerkende ham som Konge. Guds Vilje afværger Ulykkerne. Naar Menneskene i Blindhed vil styrte sig i Afgrunden, træder Guds Vilje til som et Værn og en Frelse. Og lad saa her Guds Vilje og Guds Lov være det samme. Er vi i Overensstemmelse med Guds Vilje, da tjener alt os til Gavn. Pax hominibus bonæ voluntatis, »Fred for Mennesker af god Vilje.«
C. B.

Horisonten rundt

Om et Julenummer

I dette Julenummer af »Katolsk Ugeblad« har vi gjort os Umage for, at saa lidt som muligt hindrer vor Samling om Julens Tanker. Vi skal ikke prøve paa for en Stund at fortrænge Verdens Lidelser fra vort Sind for at kunne nyde en uvirkelig Glæde; men vi skal lade os fylde saa stærkt af Julefreden, der er mere reel end Verdens haardeste Kendsgerninger, at vi ser paa den haarde Verden med et Blik, som Barnet i Krybben har renset. Naar vi kommer ud i Verdensmørket fra Stjerneskeret i Bethlehems Stald, vil Lidelserne ikke være forsvundet, tværtimod føler vi dem smerteligere end før, men de er bragt ind i en Sammenhæng, som trods alt har gjort den store Forskel. Den Verden, hvor Løgn og Vold fører Ordet, er den samme, som Gud har besøgt for aldrig at lade den ene.

Katolsk Folketælling 1940

For os i Danmark er Opgaven den at lade Arbejdet gaa sin Gang. Vi har derfor vort Nytaarsbudget at opstille, naar Juledagene er ovre, uden Hensyn til, om 1940 vil kuldaste alle vore Beregninger. Det gælder ogsaa vore katolske Foretagender. Det er nu snart et Aar siden, at Biskop Suhr overtog Ledelsen af det danske Vikariat, og hans rolige Haand har allerede paa mange Omraader grebet ind for at lede Udviklingen. Adskilligt staar imidlertid endnu tilbage og venter paa det rette Øjeblik. Men en enkelt af det ny Aars forestaaende Begivenheder lader sig allerede nu nævne. I Løbet af Aaret vil vi alle blive »skrevet i Mandtal«.

Der har ikke tidligere været foretaget katolsk Folketælling herhjemme. Det betyder ikke alene Savnet af et nøjagtigt Tal paa, hvor mange vi er. Men naar en Tælling efterfølges af god, velorganiseret Kartoteksord-

ning, der fungerer saa sikkert som et Folkeregister, er den en uvurderlig Hjælp for al katolsk Aktion. Vore Skoler vil raadsørge Tællingskartoteket og faa mange praktiske Raad, Ungdomsarbejdet vil bygge op paa Tællingens Resultater, de flyttende Katoliker vil takket være Ordningen hurtigt finde ind i deres ny Sogn og dets Arbejde, adskillige Sider af det kirkelige Liv vil kunne ses i Tallenes klare Lys, helt uden Interesse for vor Presse og for Sogdenes beskedne Indtægter er Tællingen heller ikke — og først og fremmest vil den kunne være vor Biskop en stadig Raadgiver i utallige Spørgsmaal.

Det gælder for os om at gøre Tællingen saa nøjagtig og alsidig som muligt. Dertil kan vi allesammen bidrage, og mange aktive Katoliker vil kunne hjælpe med i det overordentlig store Arbejde efter de Linier, som kort efter Nytaar vil blive angivet her i Bladet.

Centralskolens Succes

Vi omtalte for et Par Uger siden, at Folkeskolerne i to københavnske Sogne bliver sammensluttet til en Centralskole fra næste Skoleaars Begyndelse. Dette har utvivlsomt forekommet nogle at være dristigt gjort; mon ikke man risikerede at miste en Del af de i Forvejen faa Elever i de katolske Skoler? Dristigheden er imidlertid ikke saa stor, for alle Sagens Problemer var undersøgt meget nøje af Biskoppen. Og hvad Dristighed, der har været, er i hvert Fald blevet belønnet. Allerede to Uger efter Meddelelsen om Skole-Sammenslutningen kan det ses, at den ny Skole straks faar et Elevantal, som fuldt ud ligger paa Højde med de to nuværende Skolers samlede Antal Elever, idet yderligere et ikke ringe Antal katolske Børn, som hidtil har besøgt Kommuneskoler, nu bliver overflyttet til Centralskolen.

Vi kan forøvrigt meddele, at St. Josefs Skole (Centralskolen) netop i disse Dage har faaet Tilladelse til at underkaste sine Elever Optagelsesprøve til Mellem-skolen.

Ugebladets Julehilsen

Den nævnte »Dristighed« er i nær Slægt med den, som skabte »Katolsk Ugeblad«. For syv Maaneder siden vidste man ikke nøjagtigt, da de hidtidige to katolske Blade blev sammensluttet, hvor mange Abonnenter man turde regne med til Fællesbladet. Dog gjorde man to vovelige Skridt paa een Gang — lod Bladet blive væsentligt dyrere at fremstille end det hidtidige Ugeblad og nedsatte samtidig dets Pris med 25 pCt. Dertil kom saa, at den store Krig kort efter udbrød — Annoncemarkedet strammedes, og Omkostningerne steg. Men op under Jul ser »Katolsk Presse« sig i Stand til at meddele, at Forventningerne ikke er blevet skuffet. Budgettet har vist sig at holde, selv under de ekstraordinære Forhold. Derfor skyldes en Tak til talrige gode Venner, som med vor Biskop i Spidsen og efter hans ofte udtalte Ønske har gjort et stadt, overordentlig frugtbart Arbejde for Ugebladets Udbredelse.

Alle disse Bladets Venner og alle de mange Medarbejdere, med hvem Samarbejdet har været saa venskabeligt og let, beder vi her paa dette rette Sted modtage vore bedste Ønsker om en velsignet Jul og et lykkeligt nyt Arbejdsaar. Skulde vi personligt takke dem alle i et Brev, vilde Budgettet briste.

I det nye Aar vil vi prøve paa yderligere at udvide Abonnentkredsen, som allerede ligger omkring det dobbelte af, hvad det katolske Ugeblad nogensinde før har naaet.

Forsidebilledet

Omslagsbilledet er en Reproduktion efter Maleri af *Gherardo delle Notti*.

Prædiken paa Juledag

af Vincent Mc Nabb O. P.

Paa en saadan Dag har vi Lov til at være særligt familiære overfor den almægtige Gud. Betingelsen er kun den, at vi viser ham den samme fornemme Ærbødighed, som han viser os. Vi kan ikke gøre noget bedre end at efterligne den Ærbødighed, hvormed Gud møder sine egne Hænders Værk. Julekrybben er saa dristig en Fortrolighed fra Guds Side, og Krybbebarnet er os saa hjemlig og saa nær, at vi ligefrem kunde tage Gud i vore Arme og kærtegne ham som ethvert andet lille Barn. Det er derfor den rette Tid til at tale fortroligt om Gud. Han er ikke Abstraktionernes og de lange Fremmedords Gud. Han er god og hjemlig, hyggeligt nær. Det er, som om han holdt af at sidde i vor Stue og snakke med os, være en af os, tæt ved os og med Plads i vort Hjerte. Lad os tale fortroligt om ham paa denne Dag, hvor han taler saa fortroligt om sig selv.

Sæt engang, at Gud aldrig havde givet sig til Kende, sæt den Tanke, at hele Verden bestod af Agnostikere, som intet vidste om Gud. Det vilde være en forfærdende Katastrofe. Hele Jorden vilde være som dækket af Sne og uden nogen Sol paa Himlen, i Fald der ikke var nogen, i hvis Hænder Bølgernes lange Rækker og Menneskehjertets sagte Rørelser var lagt. Og sæt saa nu, at en eller anden forvoven Tænkner gjorde den forbavsende Opdagelse, at der med overordentlig Sandsynlighed maatte formodes at eksistere en Gud. Lad os forestille os Meddelelsen i Aviserne, at en vis Professor ved et vist Universitet havde opdaget, hvad han antog maatte være et uendeligt Væsen. Vi vil ikke fuldtud kunne sætte os ind i den glødende Interesse, som vilde blive vakt af Opdagelsen, talrige Gange større end Interessen for Luftens Erobring og Radium'ets Kamp mod Kræften. Folk vilde sige: »Det maa være

en genial Tænkner: Hvorfra ved han det? Hvilke Beviser har han? Og tænk saa paa alle de Spekulationer, der vilde blive sat i Gang angaaende dette Væsen: »Er det godt? Kan det tænke? Er det levende? eller er det en blind Lov?« Saa vilde Folk le og sige: »Ja, i hvert Fald maa dette Væsen kunne tænke lige saa godt som han, der opdagede det.« Men naar de prøvede paa at udfinde, hvorledes dette Væsens Karakter var beskaffen, hvad skulde de saa sige? Føllesomme Sind vilde knuges til Jorden af Vanskeligheden ved at finde Svar. Naar de kun vidste, at Gud var til, men intet andet om ham, kunde det komme til at koste dem deres Forstand.

Ordet blev Kød. Gud har talt om sig selv. Naar man vil snakke med et lille Barn, taler man ikke Dansk, men et særligt Sprog, et henrivende billedligt Sprog, som man kan tale med sine Øjne, sit Smil og sine Panderynker. De fine Bevægelser af Barnepanden er rig Veltalenhed, og dets Smil er den mest ud søgte Poesi. Vi Mennesker spankulerer om i Verden med forskrækkelig Højtidelighed, men saa kommer Gud ned og taler vort Sprog. Han kan smile og rynke sine Bryn, han kan pludre og synge og græde. Han taler vort Sprog endnu bedre end vi selv. Det er sandt nok, at han taler det med udenlandsk Akcent, men er saadan en udenlandsk Akcent ikke køn? Naar en Udlænding bliver perfekt i vort Sprog, er der en egen Charmé ved hans Tale, som viser os nye Betydninger af vor Barns Ord. Guds Akcent minder os om Himmerigets Kyster, og i sin Barnepludren fortæller han os sin Tanke paa vor egen Barnevis. Især taler han om sig selv, og de Gaader, hvormed Verden overvælder os, løser han ved højere og mere afgørende Spørgsmaal, som han en Gang selv vil besvare paa et nyt og

evigt Sprog. Jeg forstaar ikke, hvad Gud Fader siger til Gud Søn, og jeg forstaar ikke Genklangen i Gud Helligaand; men jeg forstaar et lille Barn med en Mor og en Plejefar — og hvis ikke, saa forstaar jeg da Staldens Køer med de store milde Øjne og Æslerne med deres Taalmodighed. Gud kommer ned paa vor Jord og taler vort Sprog, og vi siger: »Du taler det storartet godt«. Han taler til os om vore egne Hjerters Følelser. De Spørgsmaal, vi ikke selv kunde løse, har han besvaret i vort eget Modersmaal.

Hvordan er Guds Holdning overfor os? Er det Kærlighed eller Had? Krig eller uudsigelig Fred? Han har beroliget os. Gives der noget, som trøster bedre end det, St. Lukas fortæller os i Dag? Da Hyrderne hørte Englene, blev de bange. De vilde uden Frygt kunne forsvare deres Hjord mod en Løve, men de blev bange, da de hørte Englenes Julesang. Og Englene sagde til dem, at de ikke skulde være bange. Naar Gud selv kommer, lyder der intet Ord, men han taler vore Sjæles stumme Sprog, idet han kommer som et lille Barn. Kan man nogensinde være bange for et Barn? Og naar Gud kommer, uden Tale, men med udbredte Arme, saa siger vi: »Hvor er det godt. Kæreste Herre, jeg er ikke bange. Dette er Fred«.

Naar Gud kommer som et lille Barn, er det ikke blot for at tage Frygten fra os, men for at sige os, at han fra evig Tid har elsket os med Kærlighed uden Maade. Hvem skulde have troet, at Gud kunde elske saa hæftigt, ligesom den Købmand, der solgte al sin Ejendom for at købe en Perle? Jeg vil gerne uddybe denne Tanke ganske plat og ligetil. Er der virkelig noget af en Perle ved jer eller ved mig? Spørg blot jer selv. Og alligevel er I for Gud de kosteligste Perler. Saadan ser han paa os. Maaske I siger: »Der er for meget Snavs ved mig, til at jeg kan være en Perle«. Og Vor Herre svarer: »Naar jeg faar Snavset af dig, kan du se den. Jeg ser den, og jeg er kom-

met en lang Vej for at finde den. Jeg har forladt min Faders Hus, og han har næsten vendt mig Ryggen. Mit kære Barn, du er Perlen, som har draget mig fra de himmelske Enge til Jorderigs sølede Veje«.

Kære Herre, hvordan gaar det til, at du taler vort Sprog saa godt? Du finder mere i mig at glædes over, end jeg selv gør.

Jeg er ikke længere bange for dig; jeg er lige ved heller ikke længere at være bange for mig selv. Jeg opdager nye Skønheder i dig, ja ogsaa i mig. Du gør mig saa tryk. Jeg kan saa godt tale til dig, men hellere vil jeg høre dig tale. Saa bliv da ved at tale, kæreste Herre, og lad dine Ord blive Kød og bo hos mig.

Vincent Mc Nabb O. P.

Fra Bibelland:

Fra Nazareth til Bethlehem

Da Adventsklokken gav sig til at klemte, og Kirken blev prydet i Bodsfarvens Violet, kom Forløberen Johannes frem paa den liturgiske Scene og gentog sit to Tusind Aar gamle Budskab, som han første Gang lod lyde i Judas Ørken: »Efter mig kommer der En, som er kommen foran mig, for han var før mig.« Og samtidig fremmaner da denne Vorherres beskedne Forløber den store Spaamand Jesaja. Denne gammeltestamentlige Herold havde allerede otte Hundrede Aar i Forvejen tilskyndet Israel til at jævne Vejene for den kommende Konge: »Bered Herrens Vej, jævn vor Guds banede Vej paa den slette Mark.« Et uhyre Arbejde vilde det have været i et Bjergland som Palæstina, dersom det skulde tages bogsta-

veligt: »Hver Dal skal hæves, og hvert Bjerg og hver Høj skal sænkes; hvad der er bakket, skal blive jævnt, og det knudrede skal blive en Slette.«

Disse to klassiske Adventsprædikanter talte saaledes med Aarhundreders Mellemrum om Vejanlæg og Vejudbedring. Om end de nok mente det i overført, aandelig Betydning, kan det dog være en Anledning til at se lidt paa de palæstinensiske Veje. Hvordan var Vejforholdene i det hellige Land, den Gang Maria og Josef tænkte paa at give sig paa Vej fra Nazareth til Bethlehem? Hvilken Rute fulgte de fra Galilæa til Judæa?

Gammeldags Veje.

Var der overhovedet Veje i disse svundne Tider, eller maat-

te hver Karavane bane sig sin egen Vej, som Opdagere er nødt til at gøre i Ørkenen eller i Urskoven? Nej, der var Veje, bare vi ikke straks tænker paa vore moderne Autostradaer. Dem kendte vore Bedsteforældre jo ikke engang. Før i Tiden var de fleste Veje, saadan som jeg endnu har kendt dem i min Ungdom, almindelige Ler- eller Sandveje: de var støvede om Sommeren og oplødte om Efteraaret. Og den Slags gammel-dags Veje maa vi helst tænke paa, naar vi vil have en Forestilling om Palæstinas Færdselsaarer. Det kan Læserne bedst forvisse sig om ved at se paa hosstaaende Billede. Det Fotografi blev taget for en femten Aar siden. Det forestiller en Vej ved Foden af Karmelbjerget. Og den er en meget betydelig Forbindelse mellem Nord og Syd. Det er vel, hvad vi kunde kalde Palæstinas Hovedvej Nr. 1. Det er nemlig et Parti af den berømte Strandvej »Via Maris« (d. v. s. Vej imod Havet), som bliver nævnt i Profeten Jesaja's Julesang (9,1), og som fra Damaskus svang sig over Jordan, dalede langs Vestkysten af Genesaret Sø; stak tværs over Esdrelon-Sletten for saa gennem et Bjergpas ved den gamle kanaanæiske Fæstning Megiddo at skynde sig mod Havsletten; det er Vejen mod Ægypten. Men ogsaa denne fornemme Vej er, som man kan se, hverken pænt afstukket eller jævn, endsige indhegnet af Træer som vore Landeveje: og bedre end den er nu til Dags, maa man vist ikke tænke sig den for to Tusind Aar siden. Hjulsporene til højre og den ensomme rejsende, der staar og maser med sit Muldyr til venstre, tyder paa, at mange foretrækker Rabatten frem for den egentlige Vej.

Gode Veje.

Vi skal dog lade være med all for meget at ynke de Mennesker, der maatte færdes ad saadanne efter vort Skøn ufremkommelige Veje. Det kommer jo an paa, hvilke Fordringer man stiller til en Vej. Vi maa huske,

at det er vore Motorkøretøjer, som paa Grund af deres Hastighed, Fjedre og Gummi gjorde de moderne Veje paakrævet. En Hest holder mere af den bløde Rabat end af den isglatte Asfalt. Naar man nu tænker sig, at der i det gamle Palæstina saa godt som ingen andre Færdselsmidler fandtes end de af Naturen givne, nemlig Kameler, Muldyr og Heste, vil man kunne indse, at en god Vej for Jesu samtidige var noget andet, end det er Tilfældet for os. En god Vej var den, der undgik de værste Stigninger. Den skulde heller ikke føre gennem ubeboede Egne, hvor der var Fare for Røvere. Med passende Mellemrum skulde der ogsaa findes Herberger, der bød Nattely baade for Mennesker og Dyr.

Og mens vi nu med Henblik paa Juleevangeliet omtaler Palæstinas Vejforhold, kan vi ikke fortie, hvad den i samme Evangelium omtalte Kejser Augustus har præsteret paa Vejvæsenets Omraade. Straks da han kom til Magten, udkastede han en Plan for Veje, der kendetegner denne Imperators geniale Blik. Ikke blot i Italien, men i hele det romerske Imperium blev der straks taget fat: Legionærer og Krigsfanger blev sat til Arbejdet. Og saaledes blev der begyndt paa et Vejnet, som skulde strække sig fra Rom til Lille-Asien og helt til Eufratlandene og Ægypten. Der banedes Veje gennem Gallien (Frankrig), Germanien (Tyskland) og Holland, ja, endog gennem Britannia (England). Langs disse Hærveje blev rejst de saakaldte Milepæle, d. v. s. Sten, hvorpaa der stod angivet, at man var kommet saa og saa mange Tusind (paa Latin mille) Skridt bort fra Italiens, (eller eventuelt Provinsens) Hovedstad. Uden disse Vejanlæg havde det aldrig været muligt for en Mand som St. Paulus at rejse frem og tilbage, som han gjorde.

Hele det kæmpemæssige Vejnet blev ikke fuldført i Kejser Augustus Tid — det skulde der et Par Aarhundreder til. Ejheller er det sandsynligt, at Palæ-

stina allerede omkring Jesu Fødsel har nydt godt af hans Vejreform. Palæstina var nemlig den Gang endnu ikke en rigtig romersk Provins: det var

snarere, hvad vi nu vilde kalde et romersk Protektorat. Først ti Aar senere skulde det komme under romersk Administration. Dog maa det ikke glemmes, at

Barne-Jul

*Jeg kan lugte det endnu,
klinger Frost, der hang i Luften
i min Barntid, og Duften
af den første Sne, der rent betog Fornuften.*

*Det er længe siden nu.
Mangen Jul blev væk i Søle
siden da og lod mig føle,
at en Julestemning ogsaa kunde nøle.*

*Til jeg skønnede en Dag,
at man har det bedst som lille.
Da blev dystre Strengte stille.
Og et Sted i Sjælens Tørhed sprang en Kilde.*

*Jul med Ruskregn eller Sne,
Jul i Storm og Jul i Stille,
Jul med Lynild — om den vilde —
den er lige elsket, nu jeg er gjort lille!*

-sen.

JULESALME

Herodes den Store stødse var villig til at rette sig efter Kejserens Ønsker; ogsaa han holdt af at bygge og forny, saa det er ikke umuligt, at han i Palæstina har foretaget lignende Vejforbedringer. Røverbæset fik han ogsaa udryddet, lige fra han kom til Magten. Trygt var der altsaa nok under hans Regering, og det var, som sagt, af stor Betydning for de Vejfarende.

Den bedste Vej.

Da Josef og Maria skulde fra Nazareth til Bethlehem, havde de Valget mellem tre forskellige Veje. Der var for det første ovennævnte Strandvej. Den kunde de have taget i Esdrelon-Sletten, syd for Nazareth, og fortsat indtil i Nærheden af den nye efter Kejseren opkaldte Havneby Cæsarea. Derfra skulde de saa østpaa for gennem Bjerglandet at naa Jerusalem. Saa havde de derfra kun to Timers Vej til Bethlehem. De kunde ogsaa direkte fra Nazareth vende sig mod Jordan og stige ned sydpaa gennem Jordandalen, helt ned til Jeriko, hvorfra de maatte tage den vanskelige Opstigning til Jerusalem. Og endelig var der en Vej gennem Samariitanernes Land, via Djenin-Sichem-Bethel-Jerusalem. Alt taler for, at det er denne sidste, de har valgt. Det var den korteste. Den førte ogsaa mest gennem beboede Egne. Senere tog Jesus mere end en Gang samme Vej, naar han skulde fra Jerusalem til Galilæa eller omvendt.

Paa den Strækning har de rejsende hin første Juleaften nok maattet sande, at der ikke var sket stort med det af Profeten paatænkte Vejarbejde: Højene var lige saa stejle og Dalene lige saa lave, som de altid havde været i denne centrale Del af Landet. Men det spekulerede de ikke over. Det var jo ikke første Gang, de foretog en lignende tre Dages Rejse: ved Aarets Højtider plejede de gerne at være med paa Rejsen til Templet. De vidste ogsaa, at Profeten saavel som Johannes havde tænkt paa en aandelig Forberedelse. Ja, det gjaldt om

*Pilgrim paa Jorden, Timen er inde,
kom og bered dig til Vejen at gaa.
Barnet, du søger, det vil du finde,
lagt i en Krybbe i usselig Vraa;
fattigt blandt Øksne det hviler paa Straa.*

*Atter vil lyde Tonen fra Himlen,
Sangen om Julen, der evigt er ny,
og du vil finde oppe i Vrimlen
Stjernen, som varsler for Hjerterne Gry.
Den vil vi følge til Bethlehem By.*

*Der vil en fattig Kvinde du finde,
halvt kun fornemmer hun alt, hvad der sker;
ene det ligger hende paa Sinde
Barnet at skærme, og næppe hun ser
de, der har samlet sig knælende dør.*

*Konger i Silke, skindklædte Hyrder,
Folk, som fra Byen har skyndt sig dertil;
straks har de kastet Stave og Byrder,
Barnet fra Himlen de tilbede vil,
prise Vor Herre i Ord og i Spil.*

*Menneske, fryd dig, Mørket er omme,
brudt er din Trængsel, og endt er din Nød.
Stjernen har varslet Frelserens Komme,
lad os nu hylde det himmelske Brød,
sandelig: Ordet er nu blevet Kød.*

*Intet kan Glæden vende fra Verden,
Julen det skønneste Budskab har sendt,
Herren har budt os Fred i vor Færden:
Fred over Jorden, hvor Sorgen er endt;
nu har til Glæde sig Trængslerne vendt.*

Arne Hall Jensen.

at være parat, naar Han kom, der skulde vise den vildfarne Menneskeslægt Vejen.

Være parat! Derfor gjorde de sig ingen store Tanker om sig selv. Tværtimod følte de sig tyngede af den Opgave, som Gud stillede dem, og de sagde Salmisten efter:

»Herre, lad mig kende dine Veje, og lær mig dine Stier.«

Og de trøstede sig med, at »alle Herrens Veje er Miskundhed og Sandhed«.

Steph. Wevers.

Maria Montessori

fortæller de allermindeste om Julenat

Dr. Montessori vil gerne forklare en lille Dreng paa 3 Aar, som hun bor i Hus med, hvad Julenat og Midnatsmesse er. Da han Julemorgen kommer ind til hende, tager hun ham paa Skødet, og da hun ved, at smaa Børn altid skal ledes fra det kendte til det ukendte, begynder hun saaledes:

»Hvis du i Nat var vaagnet, lige midt om Natten, saa vilde du have opdaget, at alle Lys var tændt — hele Huset var oplyst. Og hvis du saa var staaet op for at gaa og se efter Mor, saa vilde du ikke have fundet hende paa hendes Værelse, men du vilde have set, at hendes Seng var pænt redt. Og hvis du var kommet ind til mig, vilde det have været akkurat det samme: du vilde opdage, at jeg var borte, og at min Seng var pænt redt.

Og hvis du var gaaet op paa Kvisten for at se efter Frøken Lorne, saa havde du faaet at se, at der var tændt Lys paa Trappen; men der var ingen Frøken Lorne, og ogsaa hendes Seng var pænt redt.

»Og hvis du saa havde set ud af Vinduet ned paa Gaden, vilde du have set en Masse Mennesker, som var gaaet hjemme fra midt om Natten, og som allesammen gik samme Vej.

Og Natten var saa stille, saa stille. Man hørte kun Klokkerne ringe: Ding-Dang, Ding-Dang. Og alle Vinduerne i Husene var der Lys i.

Hvad betød dog alt dette? Hvad var der i Vejen? Hvor gik dog alle disse Folk hen? Og hvorfor ringede alle klokkerne saadan i den stille Nat?

Nu skal jeg fortælle dig det dejlige, der var sket,« og her straalende Fortællerens Øjne af tilbageholdt Bevægelse og Glæde, »det var dette, at Jesusbarnet var blevet født, og alle disse Folk gik hen for at se ham — og knæle ned for ham — og tilbede ham.«

Saa fortalte hun om Hyrderne paa Marken og om Englene, som viste sig for dem og sang: Ære være Gud. Hun tog saa en Hyrdefløjte frem og spillede en lille Melodi for ham, saadan som Hyrderne kunde have gjort det.

Næste Jul fortalte Dr. Montessori den samme Historie, ganske paa samme Maade, og ligesaa det følgende Aar. Men den lille Dreng kom ofte hen til hende og bad:

»Aa, fortæl mig den Historie om, hvordan jeg gik op ad Trappen og saa, at Mors Seng var pænt redt — og din Seng ogsaa — — og alt det andet!«

JULEBØNNEN

som Mogens Ballin bad med sine Børn foran Krybben

*

Sødeste lille Jesusbarn, ingen vilde tage imod din Moder og din hellige Plejefader, de maatte overnatte i en Stald, og der blev du født. Giv mig den Naade altid at modtage dig godt, naar du kommer til mig.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligaanden.

Sødeste lille Jesusbarn, da du var født, svøbte den hellige Jomfru dig og lagde dig i Krybben mellem en Okse og et Æsel. Giv mig den Naade at være tilfreds med alt, hvad din hellige Vilje anordner for mig.

Ære være

Sødeste lille Jesusbarn, den hellige Jomfru og den hellige Josef knælede først af alle ned og tilbad dig. Giv mig den Naade, at jeg altid og overalt bekender dit hellige Navn.

Ære være

Sødeste lille Jesusbarn. Englene sang: Ære være Gud i det Høje og Fred med Mennesker, der har en god Vilje. Giv mig den Naade at elske alle Mennesker for din Skyld.

Ære være

Sødeste lille Jesusbarn, de hellige tre Konger kom langvejs fra og bragte dig store Gaver. Giv mig den Naade nu og hver Dag i mit Liv at bringe dig tre Gaver, min Tro, mit Haab, min Kærlighed.

Ære være

Sødeste lille Jesusbarn, fra du var ganske lille, vidste du, hvilken frygtelig Død, der ventede dig, at du engang skulde lide og dø paa Korset for min Skyld. Giv mig den Naade at bære alle Smerter og Lidelser for din Skyld.

Ære være

▲ Kristi Fødsel
▲ Epifani-Fremstilling fra Petrus- og Marcellinus-Katakombene (3. Aarh.)

Julebudskabet

I Aarhundredernes Løb har kristne Kunstneres Tanker kredset om Julens Mysterium, og deres Hænder har med Ærefrygt søgt at tolke, hvad de i deres Sjæls Dybde har skuet ved Tanken om Menneskeverdens dybe Hemmelighed. Det er næppe muligt at overvurdere den Rolle, som Kunsten har spillet ned gennem Tiderne, lige siden de første Kristne gjorde deres første fæmlende Forsøg paa at anskueliggøre Apostilenes Beretninger om Kristi Liv og Virke.

I Roms Katakomber — disse underjordiske Begravelsespladser, der var i Brug fra Apostilenes Dage og indtil Aar 409, og

I den kristne Oldtids Kunst

▲ Den h. Familie (Fragment fra S. Sebastian-Katakomb.)

▲ De hellige Tre-Konger (Sarkofagskulptur fra San Callistus-Katakombene)

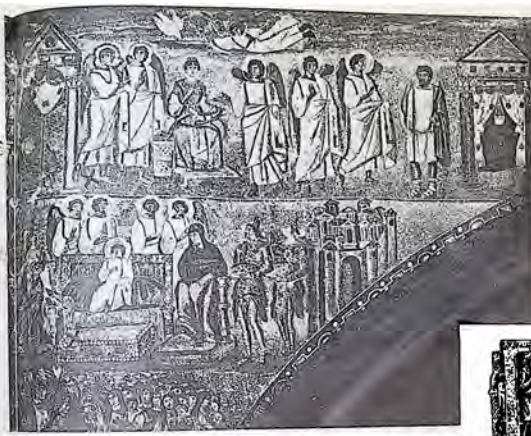
hvor der efter al Sandsynlighed hviler over 6 Millioner Kristne — findes de første Tilløb til den kristne Kunst, hvortil den antikke Kunst gav Formen og Kirken Indholdet. De første kristne Kunstnere er dog sikkert vegele tilbage for at skildre de konkrete Kendsgerninger i Forlæserens Liv, der ikke genspejlede hans guddommelige Magt, og tog i Stedet for gerne deres Tillflugt til Symbolikken; af den Grund finder man i Begyndelsen hovedsageligt Skildringer af Kristi Lignelser og Undere, og først senere blev Bethlehem og Golgatha almindelige Emner for de kunstneriske Skildringer; der findes dog allerede i Katakomb-

paa samme Maade som vi vore Dage. De fantasifulde, legendariske Fortællinger ved deres veltalende Udsmykninger ydede Kunstnerne ligeligt Stof til deres Kompositioner. Oldkirken bestilte sig som nævnt helst med det, der kunde forbinde Kristus, og derfor forekommer de vise Mænd i Hellig-Tre-Konger Motivet med Stjernen, der siraaler paa Himlen og leder de Vise til den nylfødte Messias i tidligere end selve Fødsels-scenen paa Katakombemalerierne og Sarkofagskulpturerne. Af alle Motiver er det mest elskede, og det æld-

▲ Elfenbenstavle (5. Aarh.) forestillende Kristi Fødsel og de hellige Tre Konger

▲ Epifani-Fremstilling fra det græske Kapel i Priscilla-Katakombene (2. Aarh.)

Mæddkunstens første herlige Julebilleder paa Trilumbuen i S. Maria Maggiore i Rom (5. Aarh.)

ste mange Billeder fra Kristi Børdom, og man har alligevel ikke kunnet gaa ud fra, at de første Aarhundreders Kristne har set Julens guddommelige Poesi

ser man Jomfru Maria med det guddommelige Barn paa Skødet, medens de Vise — af symmetriske Hensyn er de frembarer deres mystiske Gaver. Paa en Sarkofag (i Callixtus-Katakombene) nærmer de tre Vise sig det guddommelige Barn, der hviler paa Moderens Skød og løfter Øinene mod Himlen. I det 4. Aarhundrede — som disse Sarkofagskulpturer tilhører — finder man ogsaa de første egentlige Krybbefremstillinger

med Hyrderne og Dyrene; blandt Katakombemalerierne er der kun et eneste Billede med dette Motiv, hvormed Emnet hyppigt er kommet til Anvendelse i Sarkofagkunsten. Berømt er det Fragment — fremsillende Bethlehemsmotiv — som lader sig lidtsfæste ved dets Angivelse af romerske Konsuler — Placido et Romulo cons. — altsaa Aar 343. Man ser her Jesusbarnet, liggende i Svøb, medens Oksen og Æslet strækker deres Muler ind over Krybben; og de to Hyrder skuer opad mod Himlen, som om de befragtede et Himmelfønommen. Paa det saakaldte »Fladrelief« fra Arles ser man den hellige Jomfru siddende,

▲ Sarkofag fra Arles med Kristi Fødsel

medens Jesusbarnet ligger i en Krybbe, der hviler paa korslagte Træstykker; foran Krybben staar Oksen og Æslet og bagved tre Hyrdeskikkelser. Dermed har den realistiske Fremstilling, som vi genfinder paa saa mange Glasmalerier og Effenbenstavler fra det 5. Aarhundrede, lægt Overhaand.

Pastor Nortons mandlige Husassistent

ENGELSK JULEHISTORIE

Da Pastor Norton fortalte sin gode Ven, Pastor Smith, at han havde opgivet at holde Husbestyrerinde og i Stedet for antaget en mandlig Husassistent, stirrede Pastor Smith paa ham, som om han troede, han var gal, og gav sig straks til at tale om noget andet. Pastor Norton blev baade ærgerlig og en Smule ængstelig ved den Maade at tage hans Meddelelse paa; men i den Maaned, der var gaaet mellem hans sidste Husholderskes Afrejse og den nye Hjælperes Ankomst, havde han maattet klare sig selv, og det var gaaet saadan, at om Michael O'Tara saa havde været en flygtet Tugthusfange, vilde Pastor Norton have antaget ham, hvis han bare kunde lave Mad og vaske op.

O'Tara var en kraftig, midaldrende, graahaaret Mand med blaa Øjne, som fortalte om mange Generationer af irske Forfædre. Da han mødte i sin nye Plads, sagde han straks: »Nu skal De faa Te, Fader,« og serverede kort efter et nydeligt Maaltid — mens han dog beklagede sig stærkt over, at der i hele Huset ikke fandtes en Dug, man kunde være bekendt at lade en Dame sidde ved. Pastor Norton var saa lettet, at han ikke engang gad svare, at han ikke plejede at invitere Damer til Te.

Da der var gaaet en Uge, havde O'Tara faaet Orden paa Præstegaarden og begyndte at tage sig af Præsten, som han behandlede faderligt overbærende, men dog med Fasthed. Pastor Norton var en Dag blevet grundigt taget ved Næsen af et Par Tiggere, og O'Tara overtog derfor al Godgørenheden. »Jeg har rejst meget og kender Livet,« sagde han med et Blik, der fik Pastor Norton til at føle sig meget, meget ung, »og jeg har stor Menneskekundskab. Nogle af de

Fyre, som kommer her og tigger, kunde faa en Ærkeengel til at bruge stygge Ord. Men det kan jo ikke gaa an, at en Præst taler haardt til en fattig Mand; derfor maa jeg hellere gøre det; dem, man kan tro paa, sender jeg saa ind til Dem.«

Saadan blev det; men skønt Pastor Norton lyttede ivrigt for at høre, hvilke stygge Ord O'Tara brugte, hørte han aldrig noget værre end: »Ja, jeg tror jo ikke ret meget af den Historie; men kom om til Køkkendøren, saa skal De faa en Kop Kaffe og lidt Mad.«

Pastor Norton var begejstret for sin Husassistent. Der var ikke den Ting, O'Tara ikke kunde. Huset var i Orden, Maden var god; han ministrerede smukt og forstod at pynte Alteret; og det kostede endda ikke ret meget, for O'Tara blev hurtigt saa afholdt af Menigheden, hvis Paraplyer og Pakker og Hunde han tog sig af om Søndagen, at han fik Masser af Blomster, blot han kom med en diskret Hentydning til, at der vilde blive Brug for Blomster til den ene eller den anden Fest.

»Skriver han ikke ogsaa dine Prædikener?« spurgte Pastor Smith spydigt en Dag.

»Det kunde han saamænd godt; og Menigheden vilde sikkert blive begejstret.«

»Det vidste du, jeg vilde sige, — og saa kunde du ikke engang lade mig have den Fornøjelse!«

Den første December spurgte O'Tara: »Hvor ligger Figurerne til Julekrybben?«

»Paa Loftet. Men er det ikke for tidligt at tænke paa dem?«

»Aah, det er saa rart at være lidt i Forhaanden.«

»Det er meget beskedent, hvad vi har; men det er rigtig pænt, og Folk har altid været glade for det,« sagde Pastor Norton og gik i Forvejen op paa Loftet.

»Der er ikke noget saa pænt, at det ikke kan blive pænere,« erklærede O'Tara og tog til Bunds i den Pakkasse, Pastor Norton pegede paa.

»Naa, man kan rigtignok se, at det var Deres Husholderske, som pakkede hende ned!« sagde han indigneret og viklede Guds-Moder-Figuren ud af Papiret. »Se, den er ikke engang gjort ren! Der er løbet Stearin ned over hele Dragten.«

Saa fiskede han Krybben med Jesusbarnet op.

»Nu har jeg aldrig kendt Mager! Nej, det er dog den stiveste!«

»Hvad er der i Vejen?«

»Se paa det Barn, Fader. Har De aldrig set et nyfødt Barn? Dette her er mindst to Aar gammelt og med hele Hovedet fuldt af Krøller. Og sikken det ligger — det strider mod Evangeliet!«

Pastor Norton var lige ved at blive vred. »Mod Evangeliet?«

»Ja, der staar jo, at Maria svøbte Barnet; og her ligger det med kun en lille Skjorte paa, med bare Arme og utildækket. Jeg kunde godt tænke mig, at nogle af Børnene vilde spørge, om Guds Moder da slet ikke forstod at passe sit lille Barn.«

Han lagde Figurerne ned igen. »I Morgen skal jeg gøre dem rene og give St. Joseph en Smule Maling. — Nej, Fader, De skulde bare vide, hvad jeg har set for dejlige Krybber i Florens og Rom og Tyrol! Men i det Katalog, som kom i Morges, er der ogsaa nogle smukke Figurer.« Han halede et Katalog fra et berømt London-Firma op af Lommen. »Se, er det ikke et rigtigt lille Jesusbarn, Fader?«

Pastor Norton studerede Billederne.

»Vist er de smukke — men jeg kan ikke spendere 25 Shillings paa et Jesusbarn.«

»Nej — men der er mange, som godt kan.«

»Hør nu, O'Tara: der er ikke Tale om, at De maa tigge hos nogen som helst! Jeg har tigget til Varmeapparatet, til Orgelets Reparation, bestandig er der noget. Forstaar De, jeg forby-

der Dem bestemt at tale til nogen om Krybben!»

»Ja, Fader,« svarede O'Tara lydigt.

Men næste Dag, da han bragte Pastor Norton hans Morgenmad, sagde han. »Hvis nu en forærede Dem det Jesusbarn, saa vilde De da ikke sige Nej, vel, Fader?«

Pastor Norton saa hurtigt op. »Hør, De har da vel ikke —?«

»Jo, jeg skrev i Aftes og bestilte det. Jeg har jo lidt Penge i Sparekassen.«

Den 21. December spurgte Præsten: »Hvordan gaar det for Resten med Jesusbarnet?«

»Det kommer; jeg har skrevet og bedt dem skynde sig.«

Om Morgenen den 24. stod O'Tara ved Havelaagen og ventede paa Postbudet. Endelig kom han — men der var ingen Pakke, kun et Brev fra Firmaet i London.

Barnet var nu færdigt, stod der; men hver eneste Figur blev jo lavet i Haanden, og Hr. O'Taras Bestilling var indløbet noget sent; derfor havde det ikke kunnet afsendes før, og afgik det med Posten nu, kom det ikke i Tide; men maaske vilde Hr. O'Tara sørge for, at det blev afhentet.

Afhentet! Og der var en Times Jernbanetur til London! En Time frem og en tilbage paa en Juleaftens Dag!

En Bil kom om Hjørnet og holdt, og Fru Cantrips Chauffør stak Hovedet ud. Fru Cantrip var ikke Katolik, men havde været i Kirken nogle Gange, og O'Tara havde faaet dejlige Blomster fra hendes Have.

»Er det et Brev, De skal have paa Posthuset?« spurgte Chaufføren julevenligt.

»Hvor skal De hen saa tidligt?«

»Køre Fruen til London.«

»Aah!« Haabet tændtes paa ny i O'Taras Sind. »Mon jeg kan komme til at sige et Par Ord til Fru Cantrip?«

»Hop ind, og kør med op til Huset.«

Ved Frokosttid spurgte Pastor Norton ængstelig: »Er Jesusbarnet ikke kommet endnu?«

»Nej,« svarede O'Tara kort; han var saa nervøs, at han ikke kunde faa sig selv til at forklare Præsten Sagen.

»Ja, saa maa vi bruge det Barn, vi har,« sagde Pastor Norton.

»Nej, det vil jeg ikke!«

I rette Øjeblik huskede Pastor Norton paa, at hans Mor havde lært ham at tælle til ti, naar han blev irriteret over noget, og uden at svare gik han ud af Stuen og op ad Trappen.

Et Øjeblik efter lød et forførdeligt Brag, og O'Tara, som allerede angrede sin Uhøflighed dybt, styrtede ud. Paa den øverste Afsats stod Pastor Norton, og paa alle Trappetrinene og i Forstuen laa Stumper og Stykker af, hvad der engang havde været Krybben med Jesusbarnet i.

»Hvad skal vi nu stille op!« sagde Pastor Norton ulykkelig. »Midnatsmesse uden Krybbe!«

O'Tara var straks i Færd med at samle Skaarene op. »Aah, Fader, det er min Skyld! Jeg er saa godt som en Morder! De kunde jo selv være styrtet ned! Og alt det, bare fordi jeg ikke kunde passe paa min Tunge!« Og saa fortalte han angergiven sin Historie. — — —

Pastor Norton skulde lige til at gaa ind i Kirken for at høre Skriftemaal, da O'Tara kom ind i Sakristiet med noget pakket ind i et blødt, hvidt Sjal.

»Det har været min Mors,« sagde han og tog det til Side; og Pastor Norton saa det yndigste lille spæde Barn i de hvide Følde.

»Tænk, Mrs. Cantrip kørte en mægtig Omvej for at hente det; hun er vel nok storartet! Men nu har jeg jo ogsaa tænkt mig at reservere en Plads for hende oppe i en af de øverste Bænke.«

»Hun kommer da ikke til Midnatsmessen.«

»Jo, det gør hun! Og hvis det er til den mindste Nytte at bede — saa kommer hun igen, og til sidst bliver hun her.«

(Paa Dansk ved T. Fd.).

Rom og Verden

Paa Foranledning af Byen Roms Generalvikariat er der i den evige Stad blevet oprettet et Seminarium til Uddannelse af Ordenssøstre, bestemt til Skolegerning i de højere Skoler. Seminariet ligger i Via della Conciliazione, den Gade, der efter det gamle Borgo's Nedrivning fører direkte fra Peterspladsen og ned til Tiberen.

*

Et Par Tal, der viser den katolske Missions Stilling i Kina: I det forløbne Aar (fra Juli til Juli) er 18 Præster blevet myrdet af kinesiske Banditter. Der findes nu 410 Vajsenhuse, 282 Hospitaler og 945 andre karitative Institutioner; ca. 50.000 kinesiske Soldater har fundet Pleje paa de katolske Stationer. I Kina virker 4861 Præster (deraf 1937 indfødte Kinesere) og Landet har tre katolske Universiteter (Shanghai, Tientsin og Peiping). Antallet af katolske Lærerkæfter beløber sig til 13546, fordelt paa 334 højere Skoler og over 3000 Folkeskoler.

*

I de portugisiske Katolikers nationale Valfart til Gudsmoder af Fatima deltog for nylig 100.000 Troende og 11 Biskopper. Kardinal Cerejeira mindede ved denne Lejlighed om Valfartsstedets Oprindelse, om Gudsmoders Aabenbaringer her under Verdenskrigen (Maj-Oktober 1917) og udtalte: »Give Gud, at den nye Strid snart maa blive bilagt, at Herren i Naade vil skænke Verden en varig Fred, og at det Blod, der allerede er flydt paa Slagmarkerne, maa tjene et nyt Folkefællesskab i Europa.«

Liturgisk Kalender

Dec.:

24. S. VIGILIE (30); 2. Sæt Bønner: 4. Søndag i Advent (27).
25. M. JESU FØDSEL (34).
26. Ti. St. Stefan, den første Martyr (45); 2. Oktaven (42).
27. O. St. Johannes, Apostel og Evangelist (49); 2. Oktaven (42).
28. T. De uskyldige Børn (52); 2. Oktaven (42).
29. F. St. Thomas af Canterbury (57); 2. Oktaven (42).
30. L. 6. Dag i Oktaven (63); 2. Gudsmoder (64), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
31. S. I Jesu Fødsels Oktav (59), 2. St. Silvester (63), 3. Oktaven (42).

Katolske Julegavebøger

Hvis De endnu mangler en Julegave, saa husk:

Iulekærten (Kr. 1½, praktisk talt udsolgt), *Gregoriansk Sang* (Kr. 1,15), *Pave Pius X's første Rundskrivelse* (50 Øre), *Gräfs Levende Tro* (Kr. 1,50; indb. Kr. 2,50), *Butler: Kristendommen før Nicæa* (Kr. 1,25), *Katolsk Lommekalender* (Kr. 1,75) og *Katolsk Vægkalender* (40 Øre).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement leges paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Fru Undsets nye Slægtsroman

Sigrød Undset: »Madame Dorthea« (Norsk Aschehoug).

Den blændende Dygtighed, hvormed Sigrød Undset skrev sine Middelalder-Romaner, fik i nogle Aar hendes Læsere til at glemme, at hun først havde været sin Samtids klarsynede Skildrer. Nu forsøger Fru Undset sig i en tredje Tidsperiode — Norge for smaa 150 Aar siden — og da hendes Tidsbilleder aldrig er blotte Hastværkskulisser til den evigt-menneskelige Handling, men Resultatet af omhyggelige Studier af et Væld af Detaljer, bliver man helt overvældet af den Sikkerhed, hvormed Forfatterinden bevæger sig ogsaa i den Tid. Alle vi, som har mange Slægtsminder i Bøger, Albums, Dagbøger, Ungpige-Poesibøger, Nips og Rariteter fra vore Olde- og Tipoldeforældres unge Aar, kan goutere den nye Slægtsromans Ægthed og glæde os ved at mærke alle de omhyggeligt gemte Ting faa nyt Liv.

Om den stærkt bevægede Handling er det for tidligt at danne sig en Mening, da det øjensynligt kun er Optakten til et større Værk om Madame Dorthea og hendes Børn. Som altid behandler Fru Undset sit Emne med en hensynsløs Aabenhed, som til Tider kan føles unødigt klar angaaende Detaljer, der egner sig bedst til mere omskreven Gengivelse, men hvis en Omskrivning betød en mindre gennemført Analyse af ganske særligt Kvindesindets Hemmeligheder, vilde ingen ønske sig den. Takket være hendes ubønhørlige Oprigtighed har alle hendes Skikkelser et Liv som mange levende savner, og trods »Tendensen« (som ingen oprigtig katolsk Forfatter evner eller ønsker at holde sig fri af), er ingen Bøger mindre tendentiøse, mindre konstruerede ud fra en gennemskuelig Absicht.

H. D. T. K.

Vækkelses-Skildringer

Viktor Myrén: »Mesteren ved Grænsen. — »De gode Fodspor« (De Unges Forlag).

To Bind »Kulturskildringer« fra det norsk-svenske Grænseland omkring 1880, hvor en pietistisk Vækkelse brød frem. Trods al den religiøse Alvor i Bøgerne mærker man stadig den sektariske, lavloftede Kirkelighed, som understreges stærkt af det primitive hos disse Mennesker. Fremstillingen er utvivlsomt ægte, men paa en katolsk Læser virker den ofte knugende.

L. H.

Protestantisk Etik for de unge

A. Bliddal: »Hvordan skal vi leve?« (De Unges Forlag).

Det er et Bind i den udmærkede Samling religiøse Haandbøger: De unges Bogsamling. Det er et Forsøg paa at give en kristen Etik i et Sprog, som de unge forstaar. Det kunde ikke være lykkedes bedre; man kan citere Hundreder af Steder, hvor Tanken faar et slaaende Udtryk, som huskes: »Man kan ikke handle kærligt af Menneskefrygt« — »Gudsfrygt og Nøjsomhed hører sammen. Forsvinder den sidste, kan der blive Tvivl om den første« — »Ogsaa andres Synd er en Ydmygelse for den Kristne« osv., osv.

Som katolsk Etik er den naturligvis ikke brugbar, alt for ofte viger Forfatteren udenom et Svar og henviser til den enkeltes Samvittighed, og hans Stilling til Kristenhedens Splittelse har vi allerede andetsteds omtalt. Men Bogen kan være forbilledlig som Lærebog for unge, naar vi selv skal til at skrive en saadan.

H. D. T. K.

Børne- og Ungdomsbøger

Sigrød Togeby: »Eventyret om de smaa Opfindelser« (Jesp. og Pio) fortæller underholdende om Tilblivelse af Symaskinen, Støvsuger, Gyroskopet, Tændrøret m.m. Fr. E. Petersens Forlag har sendt to Bøger, en for større og en for smaa Børn om Redningskorpserne, begge i novellistisk Form, den ene tilmed paa Vers (»Redningskorpserne arbejder« og »Peter paa Udrykning«). Samme Forlag fortæller i »Med Tom Mix paa Cirkus Tur-né« om en Rejse med den store danske Cirkus Belli i Sommer. Forfatter er den kvikke Henry Dahl. Chr. Erichsen har udsendt en henrivende Billedbog om »Deanna Durbin«, Barnebilleder og Filmbilleder med megen Ynde; hun er jo henrivende.

En ægte Sørroman er Schaffa-litzky de Muckadell: »Den sidste Graaspurv« om en Marstalskon-nerts russiske Oplevelser. Den er ikke ringere end de klassiske Sørromaner (Jesp. og Pio). Speciel Interesse har ogsaa »Tude-Marie« af Maria Andersen. Den er mellem de udvalgte Bøger i Hagerups Børne-bogskonkurrence, og Forfatterinden er en Debutant paa 60 Aar, til daglig beskæftiget ved Husførelsen paa St. Maria Hospital i Roskilde. Bogen foregaar i Firsernes København.

I Karin Michaëlis og Hedvig Collins Bibi-Serie er vi nu naaet til Nr. 7 »Bibi og Valborg«, udmærket Ungpigelæsning, og i Estrid Olls Bimbi-Serie til Nr. 5 »Bimbi og

Grønlænderbørnene», hvor den lille Elefantdukke fortsætter sine humorfyldte Iagttagelser af Menneskenes Verden. (Jesp. og Pio).

Endelig er der 11 Bøger paa godt og ondt fra Fr. E. Pedersen. De to Pigebøger — *Else Rochau: »Dør om Dør»* og *Presskorn-Thygesen: »Sussie er moderne»* — er ikke nødvendige at referere, man synes at have læst dem firs Gange før. Af Drengbøgerne er der derimod flere læseværdige: *John Ericsson: »Robin Hoods Havn»* (en Viderefortælling af de gamle Historier), *Mark Twains* berømtlige *»Huck Finn»* (i Henry Dahls Bearbejdelse), *Niels K. Kristensen: »En Københavnerdreng»* (ogsaa læst af flere Generationer), *Sigurd Tøgeby: »Svend Erik paa Fodtur»* (morsomme Historier, som ikke er dumme) og *Altmeister Niels Meyn: »Top og Bøje»* med ægte Drengskildringer og sund Mandfolke-Pædagogik. — — *Poul Ernst: »Peter Spids»* foregaar i Spanien under Borgerkrigen og prøver paa at ville være neutral og *Aage Hermann: »Kaptajn Kurt»* er en Skole- og Sportsroman. — — *Tykke Niels som Lærer»* er Jens Lochers Mugge berøvet al Charme og *»Tarzan og det hvide Folk»* er som altid saa ganske ukontrolleret Fantasi, at det gør ondt i Hovedets ædlere Dele.

Billedbøger for de smaa

Tolv af H. C. Andersens kendteste Eventyr er samlet i *»H. C. Andersens Billedbog»* (Wilh. Hansens Forl.) med Illustrationer af Ib Andersen, Sikker Hansen og Arne Ungermann, sidstnævnte med mest barnligt Sind. Det er ogsaa Ungermanns brede Lune, som giver Kød og Blod til den berømte *»Onkel Færdselssignal»*, som er kommet i ny, udvidet Udgave med skyldig Hensyntagen til Hovedvejs-Reglerne (samme Forlag).

Zoologen Hans Hvass fortæller om *»Egernet»* i nogle smaa Kapitler med baade Zoologi og Dramatik. Sikker Hansen illustrerer, men vistnok til størst Nydelse for de voksne (Gyldendal).

Harald H. Lund har det rette Haandelag i Genren. Chr. Erichsen udgiver ikke færre end tre af hans Bøger. Bedst er *»God Morgen»* (Tegn. af Jensenius), hvor alle Morgenmaaltidets Ingredienser er personificeret og fortæller om sig selv. Til *»Dyrenes Hverdag»* har Storm Petersen leveret Tegningerne, hvis fantasifulde Mangfoldighed lader Teksten langt bag sig. Endelig er *»Oles Brev»* en Fortælling om et Brevs Jordomrejse. Illustrationerne er her af en russisk Kunstner, M. Pasternak. Efter vor Smag er H. H. Lund ved at give den pædagogiske Morale lidt for meget i sine Opus'ser. Moralen maa helst listes lidt lempeligere ind, men dygtig er han nu.

Birgitte Wests Julekort

Ovenfor bringer vi en Gengivelse af et af den ny Serie Kort, som vor katolske Kunstnerinde i disse Dage har udsendt. De andre fem Kort i Serien fremstiller som allerede nævnt nogle af Jesu Velgerninger mod Mennesker. Kortene koster 12 Øre Stk. (hele Serien 60

Øre) og kan faas hos St. Lioba-søstrene, i Katolsk Boghandel, Bethesda's Boghandel, Arnold Busck overfor Rundetaarn samt hos Frk. Birgitte West selv, Ved Klosteret 2, St. th. Tlf. Ryvang 2891 y (ikke som fejlagtigt skrevet i sidste Uge 2871 y).

D. K. K. F.

og Hjælpen til Finland

Danmarks katolske Kvindeforbund har d. 15. December sendt Foreningen *»Norden»* et Brev, hvori det bl. a. hedder: *»D. K. K. F. ønsker at udtrykke sin store Medfølelse med det finske Folk i dets tapre Kamp mod en overmægtig Fjende. Vi forstaa, at Finland har Krav paa al den Hjælp og Støtte, de andre skandinaviske Lande kan yde. Undertegnede Formand for D. K. K. F. tilbyder Komitéen Brugsretten over vor Ejendom i Trørød som danske Katolikeres Andel i Hjælpen til Finland.....»*

Endnu er ganske vist, som Borgmester Kaper skrev d. 17. ds., *»Finernerne ikke »et Folk paa Flugt», men det haardt ramte Folk kan naar som helst faa Brug for Nabo-folkenes Beskyttelse af dets Børn. Derfor er det nødvendigt at have Hjælpen rede.*

Vort Kvindeforbund har ment ikke blot at handle i den rette kristne Aand, men ogsaa direkte at adlyde sine egne Love, som taler om at Forbundets Formaal bl. a. er *»socialt Arbejde»* og *»skandinavisk Samarbejde»*.

Julespil

i Kommuneskole

Søndag d. 17. ds. opførte 4. Pige-klasse ved Østriggades Skole et Julespil, — *»Julebudskabet»* — af Adjunkt *Oscar Schlichtkrull* med Musik af Komponisten *Finn Høffding*. Det meget smukke lille Spil samlede to Gange ca. 600 Mennesker i den store Aula i Ungarnsgade. Iscenesættelsen ved Kommune-læreren Frk. *Edith Petersen* var ganske bedaaende og virkede helt katolsk med mange ydre Fromhedstegn. Især den lille Guds-Moder sang henrivende og alle de smaa Piger talte et forbavsende klart og rent Sprog (med Undtagelse af maed i Stedet for meget, men det er næsten uudrydeligt hos Københavnerbørn). Jeg skottede til det jævne Publikum, hvoraf en Del syntes at være uvant med at komme i Kirke og endnu inere med at møde Religionen udenfor de til den indrettede Bygninger. Flere forekom helt tankefulde. Paa første Række sad Skoledirektøren i København, som forhaabentlig fortæller andre Skoler om den gode Idé og den nydelige Udførelse.

H. D. T. K.

Hil dig, Maria!

Den guddommelige Naades Moder

JUL

»Jo nærmere en Ting staar sit Ophav,« siger den hellige Thomas, »desto mere erfarer den Virkningerne af dette Ophav. Jo mere man nærmer sig et Arnehaal, desto mere mærker man den Varme, det udstråler.« — Nu er Kristus, siger den hellige Kirkelærer, Naadens Ophav, fordi han som Gud er dens Skaber og som Menneske dens Redskab; og eftersom den hellige Jomfru har været den Skabning, der har staaet Kristi Menneskenatur nærmest, siden Kristus af hende har modtaget denne menneskelige Natur, saa har hun af Kristus faaet en Naade, der overgaar alle Skabningers Naade.

Men enhver faar af Gud (det er stadig den hellige Thomas, der taler) en Naade, der staar i Forhold til Forsynets Bestemmelse med vedkommende. Som Menneske var Kristus forudbestemt og udkaaret til i sin Egenkab af Guds Søn at have Magt til at helliggøre alle Mennesker *in virtute sanctificandi* (»ved helliggørende Kraft«), følgelig maatte han i sig selv alene være i Besiddelse af en saadan Fylde, at den kunde strømme ud over alle Sjæle: *De plenitudine ejus omnes nos accepimus* (»vi har alle modtaget af hans Fylde«). Den Naadens Fylde, som den

hellige Jomfru fik, havde til Formaal at gøre hende til den Skabning, der staar Naadens Ophav nærmest, ja saa nær, at hun i sit Moderskød indesluttede ham, der er fuld af Naade, og at hun, idet hun skænkede ham til Verden ved hans Fødsel, saa at sige skænkede Verden selve Naaden, fordi hun skænkede den Naadens Kilde: *»Ut eum, qui est plenus omni gratia, pariendo, quodammodo gratiam ad omnes derivaret.«* Idet hun i sit fuldkommen rene Indre dannede Jesus, skænkede den hellige Jomfru os selve Livets Ophav. Kirken lovpriser dette i den Bøn, der er knyttet til den hellige Jomfrus Antifon i Juletiden, naar den fejrer Kristi Fødsel: *Per quam meruimus auctorem vitæ suscipere* — »ved hende har vi fortjent at modtage Livets Ophav«; Kirken opfordrer »Nationerne til at lovprise Livet, som dette jomfruelige Moderskab har bragt dem«:

Vitam datam per Virginem Gentes redemptæ plaudite.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Protestanter til Midnatsmesse

Højroestet Latter nede i Entréen. Det er Ellen og Svend, min lille Søster og hendes Mand, der kommer paa Sygebesøg. Den syge, det er mig. Hele Vejen op til 1. Sal, hvor jeg ligger, hører jeg dem formane hinanden til Stilhed, men selvfølgelig glipper alle gode Forsætter, netop som de skal til at lukke Døren op. De er stadig lige nygifte efter 2 Aars Ægteskab.

Min lille fornøjelige Søsters klingre Latter lyder saa hjerteligt, saa jeg indenfor maa le højt med. Endelig kommer de ind, og efter en anstandsmæssig Spørgen til mit Befindende, Gennemgang af Familienyheder o. s. v. kaster de sig med Iver og Interesse over alt, hvad jeg har paa Bordet ved min Seng. Det er for Resten heller ikke Smaating. »Hov, der er »Julekærten«. Den er sandelig pæn i Aar. Det er altid saadan nogle pæne Billeder, I har udenpaa.« »I«, siger de, for ingen af dem eller min øvrige Familie er Katoliker, men voldsomt interesserede i alt katolsk.

Lidt efter, mens Ugebladet gennemblades: »Hvordan gaar det nu med Midnatsmessen i Aar? Skal man stadig have de Kort for at komme ind? Naa, du ved vel ingenting, naar du ligger dér! Men det er kedeligt, I har fundet paa det, for vi som ellers altid har været med Julenat, vi kan ikke slippe ind nogen Steder.«

»Ja,« svarer jeg, »det er jo jeres staaende Problem hvert Aar, og saa vidt jeg ved, skal man have Kort stadigvæk. Men dem har jeg jo tilbudt at skaffe jer, hvis I ikke selv vil hente dem.«

»Og vi svarer dig som hvert Aar, det er forfærdelig pænt af dig, men vi gaar ikke ind paa Kort, naar vi er Protestanter. Har I indført Kort, saa er det vel, fordi Menigheden selv ønsker Plads, og saa vil vi selvfølgelig som udenforstaaende ikke være bekendt at tage Pladsen op. Vente til 10 Minutter i 12, det gør vi heller ikke mere, efter at vi een Gang har faaet at vide, at der saa alligevel ikke var Plads. Og saa er det nu ogsaa rart at komme saa tidligt, saa man kan se paa Krybhen i Ro, før Messen begynder. Men ærgerligt, det er det, for Jørgen og Else kommer jo hjem i Julen, og de skrev, at vi skulde sørge for, at vi kunde komme til Midnatsmessen et eller andet Sted, for ellers synes ingen af os, at det er rigtig Jul, naar vi nu har været med alle de andre Aar.«

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrincfulde Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

fremst. til Hospitalsbrug

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER

Nordkild & Mygind

København . Vanløse

Rengøringsmidler

Specialiteter:

Duolin Selvbøner . Duolin Opvaskepulver

Remus W. C. Rensepulver

Leverandør til katolske Institutioner

Samtalen endte med, at jeg den Gang faar Lov til at skaffe dem Kort; hele 7 skal de bruge; men de havde stadig Skrupler over »at tage Pladsen op«. Min spagfærdige Bemærkning om, at de Kort ogsaa var indført for at hindre Urostiftere at komme ind, gjorde intet Indtryk paa dem. »Hvem skulde dog kunne forstyrre saadan en Fest?« var deres eneste Svar.

Naa, nu fik jeg Sagen ordnet for deres Vedkommende, men det er ikke saa faa i vor Bekendtskabskreds, der har det samme Problem ved Juletid, og som, ligesom mine Søkende, er angst for at trænge ind i andres Rettigheder. Kan man ikke løse det Problem?

A. H.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

Nu gik den fremmede hen imod ham og rakte ham Haanden. »Hallo, Walther, good morning, hvordan staar det til?«

Dr. Klinger traadte et Skridt tilbage og stirrede med vidt opspilede Øjne paa Gæsten. Saa rakte han pludselig begge Hænder frem mod ham. »Bob, gamle Bob, er det virkelig dig ...?«

»Yes,« lo Amerikaneren, »i egen høje Person!«

»Men hvor kommer du dog fra?«

»Fra München! Jeg er blevet ansat der som amerikansk Gesandt. Jeg kom dertil for fjorten Dage siden, og i Begyndelsen af

Januar følger Familien efter. Jeg har iøvrigt ikke tænkt paa at opholde dig, jeg vilde blot ønske dig glædelig Jul.«

Dr. Klinger greb glædestraalende Bobs Arm. »Hvor det glæder mig, gamle Dreng! Du er endnu den samme som dengang! Naar du kommer, er det altid en Overraskelse! Men nu skal du blive her og fejre Julen sammen med os. Min Kone og Børnene vil gøre store Øjne ... De har jo hørt saa meget om dig.«

Lidt efter sad de to gamle Venner, som efter tredive Aars Forløb for første Gang igen mødtes, og

opfriskede gamle Minder fra den dejlige Tid, da de som femtenaars Dreng rejste fra Japan til San Francisco og derfra til Chicago. De mindedes hvorledes de havde gjort New Yorks Gader usikre og flakket om paa Hudsonfloden i Motorbaad.

»Kan du endnu huske, hvorledes du ved Niagaravandfaldet var ved at falde overbord fra Baaden?«

»Ja, og kan du huske, hvordan du blev svimmel, da vi stod paa Woolvorth-Bygningens Platform?«

»Ja, det er rigtigt! Nu husker jeg det. Hvor du dog lo af mig! Og jeg blev saa søsyg i Elevatoren! Ja, Bob, det var dejlige Tider dengang! Men lad os nu skynde os over i Villaaen, hvor vi bor.«

Paa Vejen ned viste Dr. Klinger sin Gæst omkring i Skyskraberens mange Lokaler.

Han førte ham ind i den store Hal, hvor de kæmpemæssige Trykmaskiner summede og brummede. Han viste ham de store elektriske Rotationspresser og Dybtrykmaskiner.

Overalt herskede stor Travlhed. Inden Klokken fem skulde næste Dags Julenummer være færdigt. Alle Arbejderne saa glade og tilfredse ud og hilste fornøjede paa deres Chef. Med Undren lagde Bob Mærke til den Tilfredshed, der prægede alle.

Bageri & Conditori

F. WIENHOLTZ's EFT.

Vesterbrogade 131 - Central 2821

• Leverandør til Sct. Elisabeth Søstrene

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Reck-Kedler

Universalkedler for billigt Brændsel

Centralvarmeanlæg

Køkken-, Vaskeri-, Desinfektion-

samt Tørrestueanlæg

Største og ældste Specialforretning

Reck's Opvarmnings Comp. A/S

Esromgade 15 . Telefon Central 7480

Begge Herrerne traadte ud paa Gaardspladsen. Her stod i Rad og Række alle de mange Automobile, som daglig bragte Avispakkerne ud omkring i Byen eller til Banegaarden. Ogsaa her herskede stor Travlhed og Arbejderne løb hid og did. Men overalt saa man kun glæde og tilfredse Ansigter.

For Enden af Gaardspladsen laa et smukt lille Anlæg og mellem Træernes Grene kunde man skimte en Klynge smaa Villaer.

»Det er vore Arbejderboliger,« sagde Dr. Klinger stolt og glad.

»Hvadfornøget ...? Bor dine Arbejdere i saadanne nydelige Huse?«

»Ja! Husene er ganske enkle, men velindrettede. Og hvad Folkerne sætter stor Pris paa: hver Familie har sit eget Hus. Saa kan de selv dyrke deres lille Have og i det hele taget skalte og valte, som de selv finder for godt. For Børnene er der indrettet Legeplads, Gymnastiksal, Svømmehal og Skole. Og vi har naturligvis vor egen Kirke med en meget ivrig ung Præst.«

(Sluttes næste Uge)

Sct. Andreas Menighed afholder

JULEFEST

i Charlottenlund Palmehave

Torsdag den 28. December.

Kl. 6—9: Børnenes Fest med Juletræ og Dans.

Der trakteres med Chokolade og Godter, og der opføres et lille Julepil:

»Den første Julenat«,

udført af Elever fra Sct. Joseph Søstrenes Skole.

Kl. 9—1: Fest for Voksne. — I. Kl. Musik.

Stor Tombola

Entré: 1 Kr. for Voksne.

75 Øre for Børn.

(inkl. Chokolade og Godter).

Billetsalg:

Sct. Andreas Præstegaard. Skolen i Ordrup.

Assumptionsklostret (Rygaard).

Holler, Eivindsvej 15. Ordr. 986.

Hutters, Slotsvej 33. Ordr. 1583.

Rasmussen, Høstvej 5. Ordr. 3859.

Møder i København

St. Antoni Kirke (Brønshøj). Fred. 29. Dec. Kl. 20, Julefest for de ældre (gifte, og ugifte over 35 Aar). Entré 50 Øre.

»Fidelitas«. Onsd. 27. Dec. Kl. 20, Julefest i Salen, Østerbrog. 7 D.

De mandlige Kongregationer ved Jesu Hjerter Kirke har nntet Møde i Juleugen.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Torsd. 28. Dec. Kl. 14, Andagt for Børnene. Derefter Juletræ i Sigbrands Festsal, Ulrikkenborgvej 42 (Børn 25 Øre, Voksne 50 Øre).

Frank Andersens Fond

Formaal: „Katolsk Ugeblad“ gratis til ubemidlede

Vi har endvidere haft den Glæde at modtage: Kr.

Ved F. L. 12.08

N. N. 4.00

Alexander Koch 8.00

Tidligere indkommet 4294.37

Fondets Formue 4318.45

Hjertelig Tak!

Der var været saa meget andet at tænke paa i de sidste Maaneder, derfor kan man ikke undre sig over, at Frank Andersens Fond er gaaet lidt i Glemmebogen hos mange af Fondets Venner. Nu banker Fondet igen paa Deres Dør. Husk, at ethvert Bidrag hjælper til, at flere ubemidlede hver Uge kan faa vort Blad ind ad Døren og derved modtage de Impulser og gode Tanker, som Bladet bringer.

Indbetalinger kan ske paa Postkonto 1087, Pastor Benzon, København, Brønshøj.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag d. 24. Dec.:

Gudstjeneste som sædvanlig, men Aftenandagten bortfalder. Julenat er der Kl. 24 Levitmesse m. Prædiken.

1. Juledag:

Kl. 8: Sangmesse m. Præd.

Kl. 10: Højmesse m. Præd.

Kl. 17: Festandagt.

2. Juledag:

Kl. 8: Stille Messe.

Kl. 10: Højmesse.

Kl. 17: Andagt.

Torsdag d. 28. er der Kl. 14,30 Andagt f. Jesu Barndoms Forening og derefter Juletræsfest for Skolebørnene.

Nytaarsaften holdes Takkegudstjenesten Kl. 17.

Julehilsner

Alle de, som har Grund til at vente en Julehilsen fra undertegnede, bedes ad denne Vej modtage mine bedste Ønsker om en god Jul og et velsignet Nytaar.

Tak for alt godt i det gamle Aar.

J. Wijnen, Holbæk.

*

Alle Venner og Bekendte ønskes en velsignet Jul og et godt Nytaar.

Sangkoret A. S. K. U. S.

Arbejdernes Kaffeforsyning

Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg
Prøv vore henkogte Frugter
Viktoria Blommer
Ananas, Fersken osv.

Amagerbrogade 156

Niels Juul

Malermester

Horsensgade 4 . Øbro 2651 y

Lev. til St. Josefs Hospital

Til Julebordet: Dagmarstagen

A. Mortensens Eftf. Rob. H. Hansen

statsaut. Installatør

Lys . Kraft . Varme

Vester Voldgade 90

HOLCKENHUS

Telefon Byen 7290

Leverandør til Mariahjemmet

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsgade 34-36

Tlf. 778 - 728

E. Rubows' Eftf.

Kongelig Hofbager

Fuldkornsbød

Vimmelskaflet 37, Cent. 6681

Jægersborgallé 34, Ordr. 3640

Gentoftegade 32, Gent. 50

Leverandør til Hs. Majestæts Kongens Hofholdning

Lad Gaven være en Bog fra

Knud Rasmussen's Boghandel

Vesterbrogade 60 . Telefon Central 3955 - 2755 . Leverandør til Sct. Knuds Skole

Julens Gudstjenester

St. Ansgars Kirke. Juleaftensdag. Vigilie: Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Ingen Andagt. **Juledag.** Kl. 24 (0) Pontifikalmesse. Fra Kl. 7 stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Festandagt. 2. **Juledag.** Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse. Aftenandagten bortfalder.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaftensdag som om Søndagen, dog ingen Andagt. Kirken holdes lukket mellem Kl. 21 (9) og Kl. 23½ (11½). **Juledag.** Kl. 24 (0) Levitmesse med Prædiken; derefter to stille Messer (Adgangskort). Kl. 7 tre stille Messer. Kl. 8½ to stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 11½ ingen Messe. Kl. 18 Festandagt med Prædiken. 2. **Juledag.** Som om Søndagen, dog ingen Halv-Messe og ingen Andagt.

Benediktinerindeklosteret. Juleaftensdag. Kl. 14 Vesper, ingen Udstilling af det Allerhelligste. Kl. 21,30 aabnes Kirken; Matutin. **Juledag.** Kl. 24 (0), Midnatsmesse m. Prædiken, derefter Laudes. Kl. 8 og Kl. 10 Højmesse. Kl. 15,30 Vesper og Udstilling af det Allerhelligste. Kl. 17 Velsignelse. 2. **Juledag.** Kl. 7,15 stille Messe. Kl. 8 Højmesse.

St. Knuds Kapel. Juleaftensdag. Kl. 9 reciteret Messe med Prædiken. **Juledag.** Kl. 24 (0) tysk Sangmesse med tysk Prædiken. Kl. 1 (efter tysk Messe) stille Messe. Kl. 9 reciteret Messe med Prædiken. 2. **Juledag.** Kl. 8 reciteret Messe.

Rosenkranskirken. Juleaftensdag ingen Andagt. Kirken er lukket fra Kl. 17 til Kl. 23,15. **Juledag.** Kl. 24 (0) Levitmesse m. Prædiken. (Adgangskort afhentes hos Præsterne Ugen i Forvejen). Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt. 2. **Juledag.** Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. 4. **Juledag.** Kl. 8,30 Børnegudstjeneste.

St. Nikolaj Kapel. Juleaftensdag. Kl. 9,30 Højmesse med Prædiken. **Juledag.** Kl. 24 (0) Højmesse med Prædiken; derefter en stille Messe.

Sakramentskirken. Juleaftensdag. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Ingen Eftermandagt. **Juledag.** Kl. 24 (0) Levitmesse med Prædiken. Kl. 7½, 8, 8½ og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt. 2. **Juledag.** Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med sakramental Velsignelse. Ingen Eftermandagt.

St. Josefs Kirke. Juledag. Kl. 24 (0) Midnatsmesse med Prædiken; derefter to stille Messer. Kl. 8 og

8½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 15 Festandagt. 2. **Juledag.** Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

St. Antoni Kirke (Brønshøj). Juledag. Kl. 24 (0) Midnatsmesse. Fælleskommunion for hele Menigheden. Kl. 10 Højmesse. 2. **Juledag.** Kl. 9 Sangmesse.

St. Andreas Kirke. Juledag. Kl. 24 (0) Midnatsmesse. Fra Kl. 7½ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 17 Festandagt. 2. **Juledag.** Kl. 7 og Kl. 8 Messe. Kl. 10 Højmesse. Ingen Andagt.

St. Knud Lavards Kapel (Lyngby). Juleaftensdag. Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse med Prædiken. **Juledag.** Kl. 24 (0) Sangmesse med Prædiken (Adgangskort nødvendig). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. 2. **Juledag.** Kl. 9 Sangmesse.

St. Tereses Kirke (Rygaard). Juledag. Kl. 24 (0) Midnatsmesse. Kl. 10, 10½ og 11 stille Messer. Kl. 16½ Andagt.

St. Annæ Kirke. Juleaftensdag. Kl. 6, 8½ og 10. Ingen Aftenandagt. **Juledag.** Kl. 24 (0) Midnatsmesse (Adgangskort); derefter stille Messe Kl. 7, 8½ og 10. Aftenandagt Kl. 18. 2. **Juledag.** Kl. 6, 8½ og 10. Aftenandagt Kl. 18.

AABENRAA

Niels Nielsen

Malermester
Ramshæred 10 . Telf. 528
Lev. til kath. Menighed

AARHUS

Mejeriet „Vesterbro“, Aarhus

anbefaler sig i Menighedens velvillige Erindring med 1. Kl. 8 Mejeriprodukter, Tuberkelfri Børnemælk fra Holmstrupgaard i plomberede Flasker

Alfred Pihl

Bagermester, Konditori
Telefon 3041 - Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

FREDEICIA

Th. Rabens

Fredericia
Fedevarerforretning og Pølsefabrik
anbefaler sig med alt i **Kød og Flæsk**
Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ
Leverandør til St. Josefs Hospital

Andelsmejeriet

„LILLEBÆLT“
Gothersgade 30, Tlf. 1017
Kun Kvalitetsprodukter
Leverandør til St. Josef Hospital

HADERSLEV

Heinrich Petersen

*Kaffe, The, Vin, Konserver
Tobak og Cigarer*
Aastrupvej 55 . Tlf. 55
Lev. til Sct. Hedvig Søstrene

Holm & Molzen A/S

Kul - Koks - Briketter

Tlf. 2001 - 2002 - 2003

Lev. til Sct. Hedvig Søstrene

HORSENS

A/S Bagermestrenes Rugbrødsfabriks

Kvalitetsbrød anbefales. Telefon 783

KOLDING

Slagteriudsalget

Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952

1. Kl. Okser-, Kalve-
og Svinekød . Konserver
Leverandør til St. Hedvig Klinik

Berring, Larsen & Co. A/S

KUL . KOKS . CINDERS

Kolding . Tlf. 1850 . Leverandør

RANDERS

N. I. Nielsen

Vand- & Gasmester
W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne
Markedsgade 16, Telefon 1834
Leverandør til St. Josef Hospital

Mineralvandsfabrikken

»CITO«

Slyngborggade 21, Tlf. 48, 146
Lev. til Sct. Josephs Hospital

ROSKILDE

Mønsterbageriet

Olsgade 24 . Tlf. 1365

Anbefaler sig med 1. Kl.s
BAGERI & KONDITORI
Alt i Isanretninger og Desserter

SLANGERUP

Slangerup Mejeri

Slangerup . Tlf. 48

1. Kl.s Produkter

Leverandør til gl. Farunggaard, Farum

Støt

Frank Andersens

Fond

Postgiro 1087

ESBJERG

Kontantforretningen

M. R. JØRGENSEN . KONGENSGADE 27 . ESBJERG
Damekonfektion og Sengeudstyr

Adolph Petesen
Kaffe, The, Bisquits
ALTERLYS

R. Rosenkilde's Eftf.
B. Bernandt *Blikkenslager*
Aut. Gas- og Vandmester
Englandsgade 31, Tlf. 457
Lev. til de katolske Institutioner

H. Binneballe
Alt i Cigarer, Cigaretter
og Tobakker
Alt i Ugeblade og
Papirvarer
Nørregade 64, Tlf. 1260

M. Lykke Thomsen & Søn
Indh. Holger Lykke Thomsen
Smedemester, aut. Vand- og Gasmester
Installation af Centralvarme
Telefon 46 . Grundlagt 1886
Udf. Arbejdet ved *St. Josephs Hospital*

Larsen & Amby
raadg. Ingeniører, cand. polyt.
Frodesgade 38, Tlf. 2140

Ove Rasmussen
Murermester
Finlandsgade 7 . Tlf. 1842
Leverandør til *St. Josefs Hospital*

AALBORG

Skotøjs-Magasinet
DET RØDE HUS
K. SØRENSEN
Boulevarden 4 . Tlf. 842

Aalborg nye Dampmøller

Diamant Flormel

giver det største og bedste Brød og det lækreste Bagværk

Folmer Olsen's

BEGRAVELSESFORRETNING

Begravelse besørget overalt i Danmark
Reberbanegade 37, Telefon 1557

Ferd. Færch & Co.

Tømrermestre
Strandvejen, Tlf. 301

C. Andersen & Søn

Dannebrogsgade 6 . Telefon 698
Alt Terrazzoarbejde udføres

Mathias Christensen

Absalonsgade 14 . Tlf. 1556
Kolonial . Delikatesser . Kaffe

NÆSTVED

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab
Ny Havn . Telefon 1420

C. Mortensen

Murermester
Galtemarksv. 23 . Tlf. 1349
Lev. til kat. Menighed.

Claudi Hansens Eftf. Linoleumsbelægning

Leverandør til *St. Elisabeths Hospital*

Næstved Tømmerhandel

Telefon ved T. A. MEDING
1478 (3 Lin.) *Trælast- & Bygningsartikler*

NYD

FORTUNAS

MINERALVANDE

C. V. Gørgens

KOLONIAL . DELIKATESSER
Præstøvej 45 . Tlf. 582
Leverandør

V. Pinkert

aut. elektr. Installatør
Riddergade 10 . Telefon 663
Leverandør til den kat. Menighed

P. G. Vintersborg

Tømrermester . Bygningsnedker
Tagensvej 13 . Telefon 818
Leverandør til *St. Elisabeth Søstrene*

Næstved Mælkeforsyning

v. Axel Andersen
Slagkildvej 3
leverer Byens bedste Sødsmælk

Evald Nielsen

Malermester
St. Mortensgade 5 . Tlf. 659
Leverandør til katolsk Menighed

J. A. Petersen & Søn

Glarmester
Ramsherred 13 . Tlf. 158
Leverandør til *St. Elisabeth Hospital*

Køb hos vore Annoncører

Biskop Suhr og Tidens Problemer

I »Berlingske Aften« fandtes d. 22. ds. et stort Interview med vor Biskop. En Række af Øjeblikkets største Spørgsmaal blev forelagt Biskoppen, som svarede med vanlig Klarhed. Et kort Uddrag af de betydningsfulde Udtalelser er den bedste Nytaarsartikel, det katolske Ugeblad kan bringe.

— Roden til de Onder, der hærger Verden, er, at man i de saakaldte liberale Tider ikke tog Hensyn til de Fattige. De Reformere, som nu sker næsten overalt, er noget, Arbejderne har maattet true sig til i Stedet for, at de Ledende i Samfund, der dog kaldte sig kristne, skulde have sat Reformerne i Værk ovenfra.

Alt det, som nu er sket, forudsaa allerede Pave Leo XIII i Slutningen af forrige Aarhundrede, og i sin Encyklika »*Rerum Novarum*« har han angivet de Midler, som skulde løse disse store Problemer. Men det blev et Raab i Ørkenen. Pius XI erklærer det rent ud for en Skandale, at man har ladet Arbejderklassen falde fra Kirken.

Intervieweren, Frk. Bene Larsen, spørger om Neutraliteten: Er det *godt* for et Menneske at være neutral?

— Jeg synes, siger han, at det bliver mere og mere vanskeligt at være Menneske. Det er jo umuligt at praktisere den Neutralitet i det Indre, som man kan paalægge os i de ydre Forhold.

Og hvad bliver Følgen? Mennesker skal leve i Overensstemmelse med deres Samvittighed, ikke sandt? Men Samvittigheden er ikke noget een Gang givet og uforanderligt. Troede De det? Nej, Samvittigheden kan forfaltes, og det sker let, hvis man kommer under et Pres udefra. Vi værner os til hver Dag *ikke* at sige, hvad vi mener. Det kan blive en hel Psykose i et Folk, og det kan ende med, at dette Folk til sidst ikke ved Forskel paa Sandhed og Løgn, paa sort eller hvidt. Der vendes op og ned paa de almindeligste Begreber. Vi, der kan ræsonnere, klarer os endda, men de andre —

Og der er Ting, som man hverken *kan* eller *skal* være neutral overfor. Hvor det drejer sig om de helligste Værdier i Menneskeheden, er der ingen Tvivl om, at man hellere maa dø end opgive dem. Kun en Nation, der er villig til at dø, er værdig til at leve.

Men i hvor høj Grad, siger Biskoppen til sidst som Slutning paa sin Tankerække, er det moderne Menneske *overhovedet* i Stand til at bringe Ofre? Kender vi næsten til andet end Krav?

Selvfølge er ikke alle Kravene ufornuftige, men det er selve Indstillingen, som er farlig. Tanken om Offer, som dog er Basis for hele vort indbyrdes Samliv i Samfundet, bliver trængt mere og mere i Baggrunden. Og jeg er ikke af den For-

mening, at dette betyder en Forældning af Mennesket som Menneske betragtet. Men naturligvis, man har jo ingen Grund til at holde op at stille Krav, hvis man ikke er Kristen. Er man det, har man ogsaa *Forpligtelsen* til at vise Borgersind, som det kaldes med et moderne Udtryk. Det skulde heller ikke være for meget, naar vi betænker, hvad der lides rundt omkring os. Vi ved ikke, hvad der forestaar os selv.

Vi Danske er uhyre forvænt, og det vilde gavne os, om vi fik Øjnene op for det. Det Velvære, vi lever i, er ogsaa en af Grundene til, *at Danskerne er mindre religiøse end andre Folk*. En Prøvelse som den, der nu hjem søger Jorden, er selvsagt ikke noget, man ønsker. Men maaske kan den indeholde en Lære, vi har godt af. Det tør man ikke se bort fra.

— Hvad tror De om en kristen Enhedsfront?

— Jeg tror, at de kristne vilde betyde en virkelig Magt, hvis de var enige. Og hvis de nuværende ulykkelige Hændelser kunde bringe os et Skridt nærmere den saa eftertragtede Enhed, saa vilde det være en stor Vinding for Menneskeheden. Men der er heller ikke Tvivl om, at der mellem Katoliker og Protestanter er kommet en helt ny Indstilling — noget, som ikke har været set efter Reformationen. Man søger at forstaa, at lære hinanden at kende — og hvad kan der ikke komme ud af det?

Horisonten rundt

Rom og Fredshaabet

Meddelelserne om det italienske Kongepars Besøg hos Paven har sat de politiske Penne i Gang med Formodninger om et forestaaende storpolitisk Mæglingsforsøg, udført af Pavestolen og Italien i Fællesskab. Dog er det sikkert klogest at modtage alle saadanne Meddelelser med Skepsis. Det er sikkert, at Paven, som han skrev i »Summi Pontificatus«, vil »fortsætte med at gøre alt, hvad der staar i Vor Magt for at fremskynde den Dag, da Fredens Due kan finde et Sted at sætte sin Fod«, men hvornaar Øjeblikket er inde, véd kun den, der fra Petri Stol har et Udsyn, som selv den kostbareste »secret service« maa savne.

Utvivlsomt er der imidlertid en nær Føling mellem Pavestolen og den italienske Stat. Mussolini var blandt dem, som Paven skrev om: »Vi sætter vor Lid til de ypperlige Statsmænd, som før Krigen bestræbte sig for at fjerne denne Ulykke fra Nationerne.« Det skyldes ikke noget Afhængighedsforhold til den italienske Stat, som Paverne til nok har maattet træde op imod. Aarsagen er simpelthen den, at Kampen for og imod Kristendommen mere og mere afslører sig som Kærnen i Øjeblikkets blodige Opgør. Pavestolen har længe sagt det, og i dette Efteraar viste det sig, at den »antikommunistiske Pagt« for nogle af Underskriverne var mere end en storpolitisk Kulisse, ogsaa en virkelig Overbevisning, hærdet til fast Vilje gennem Erfaringerne i den spanske Krig. Man tør formode, at Paven og den italienske Statsledelse er enige ikke blot om at imødegaa Ruslands politiske Trusel, men ogsaa om at hindre Tysklands yderligere politiske og aandelige Tilnærmelse til Bolsjevismen. Erkendelsen af den egentlige Fare for hele vor Verden og dens Kultur rummer store Mu-

ligheder for at føre til vesteuropæisk Fred.

Et af de Lys, der kaster et svagt Skær af Haab ind i Mørket, som skjuler det kommende Aar, er den Tillid, der vises Paven fra næsten alle Sider. Vi kunde bringe et Væld af Citater til at understrege dette. I det amerikanske Repræsentanternes Hus har et Medlem stillet Forslag om, at alle »Protestanter, Jøder, Katoliker og ikke-troende slutter op bag Paven« for at redde Verden. Og Redaktør Jørgen Bast gav Udtryk forleden for en almindelig Overbevisning, da han skrev: »Saa meget har man Lov til at sige: I en Verden, hvor kun Magt synes at have Ret, er der noget trøsterigt i, at een Diktator, og maske den mægtigste af dem alle, kun arbejder for eet, vaager for eet og beder for eet: FRED!«

Mere om Folketællingen

Om faa Uger gaar den katolske Folketællings Skemaer ud over Landet. Vi vil maaske allerede i det ny Aars første Ugeblad kunne give en Vejledning, der letter Arbejdet. I Mellemtiden vil vi berøre et enkelt af de mange Goder, som en veludført Tælling vil kunne medføre.

Vi har tidligere flere Gange filosoferet over, hvor vanebundne vi Mennesker er. Det lyder som et dristigt Paradoks, men er en simpel Erfaringskendsgerning, at mange Menneskers Religion gaar itu, naar de flytter fra det Sted, hvor de var vant til at praktisere den (og praktiserede den godt). Ofte er en beskeden Flytning til et andet Sogn den beklagelige Aarsag til, at de »bliver borte«. Hvis de ret hurtigt efter Flytningen kom i Kontakt med det ny Sogn og dets Præster, vilde de nemt have genoptaget deres tidligere katolske Livsskik. Men hvis ikke, saa er det forbavsende, hvor stedbundne vore bedste Vaner er.

Heraf følger en nyttig Opgave

for Tilflyttersognet: hurtigt etablere Kontakt og faa de nyankomne til at »føle sig hjemme«. Men hvis ikke man véd, at Tilflytningen er sket, hvordan skal man saa kunne komme og byde velkommen. Det nytter ikke at bede Tilflytterne selv komme og melde sig; de færreste gør det.

Vi har mødt et Tilfælde i en nylig optaget Statistik — et typisk københavnsk Udflytterdistrikt. Præsten ivrig til Husbesøg og med fin Orden i Kartoteket. En Skolestatistik viste, at en aldeles forbavsende stor Del af Sognets katolske Skolebørn var Præst og Kartotek ubekendte. De var tilflyttet, men ingen af dem havde sagt det til Præsten.

Derfor maa vi have en systematiseret Flytningstilmeldelse fra Sogn til Sogn, og vi faar det nu. Men vi maa ogsaa gøre et Forsøg paa at finde mange af de i Aarenes Løb »borteblevne«. Det er maaske ikke for sent at faa Kontakten i Orden endnu en Gang.

Det gøres bl. a. ved paa Tællingsskemaerne at notere ogsaa sine voksne Børn, der nu maaske bor i den anden Ende af Landet uden at være kendt af deres katolske Præst. Der er en særlig Rubrik paa Skemaerne til disse voksne Børn, og man tør vente sig værdifulde Resultater af denne Rubriks Udfyldelse.

Ugebladets

Indholdsfortegnelse

De Abonnenter, der lader Ugebladet indbinde og derfor kan ønske en Indholdsfortegnelse, bedes paa Brevkort til Ekspeditionen bestille den inden 1. Februar til gratis og portofri Levering. Der fremstilles for 1939 to Indholdsfortegnelser, en for »Nordisk Ugeblad« Jan.-Maj og en for »Katolsk Ugeblad« Juni-December. Man bedes paa Kortet bemærke, om man ønsker begge Indholdsfortegnelser eller kun den ene.

Bibelvidenskaben

og den kirkelige Autoritet

Den slemme Bussemand

Det er maaske psykologisk straks at tale om kirkelig Autoritet, naar det gælder om Videnskab. Denne Autoritet er jo netop en Torn i Øjet paa saa godt som alle udenforstaaende Videnskabsdyrkere. Det er Grunden til, at de ser skævt til alt det, der kalder sig katolsk Videnskab. Efter deres hæderlige Overbevisning skal Videnskaben være autonom eller, som det ogsaa hedder, uafhængig. Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa Johs. Jørgensens Lignelse om Vildvinen og Ranken, der lod sig binde og klippe ... Den Tro paa Autoritetens og Forsknings Uforenelighed er i mange Kredse saa indgroet — ligesom hele Liberalismen, af hvilken den jo ogsaa er en Forgrening — at enhver Ulejlighed for at faa disse »anderledes troende« omvendt sikkert vil virke som Sæbe paa en Morian. Naar jeg, førend jeg gaar over til mit egentlige Emne, den troende Videnskabs Stillingtagen over for den negative Bibelkritik, først vil omtale den kirkelige Autoritets Forhold til Bibelvidenskaben, er det da ogsaa kun med Henblik paa de mindre befæstede i vore egne Rækker, der kunde lade sig skræmme af samme Bussemand. Skræk for Spøgelse kureres som bekendt bedst ved at drage Spøgelset frem i Lyset og ganske nøgternt forvise sig om, at »det ikke er andet«.

Kirkens Indblanding

Det lader sig ikke nægte, at Kirken (ved Kirken forstaas her dens styrende Instanser) ikke har forholdt sig neutral over for de sidste Aartiers Bibelkritik. De to Paver, der regerede, mens Striden om Biblen var mest brændende, Leo XIII og Pius X, har begge to udstedt officielle Aktstykker for at klarlægge Kirkens Standpunkt. Der blev endog nedsat et permanent Udvalg,

den saakaldte Bibelkommission, til at vaage over Bibelgranskningen i katolske Kredse. Hvad Kommissionens Arbejde egentlig gik ud paa, skal vi se senere hen. Foreløbig nøjes vi med at fastslaa, at den har været der. Og jeg vil straks tilføje, at det var Kirkens gode Ret, ja ogsaa dens uafviselige Pligt.

Kirkens Opgave

Som ethvert katolsk Barn ved, har Kirken af Kristus bl. a. faaet det Hverv at vogte over Troen og Sædelæren. Troens Indhold findes i to forskellige Kilder, der staar i Forbindelse med hinanden og udfylder hinanden: Biblen og den mundtlige Overlevering. Skulde Kirken saa se passivt og uforstyrret til, naar en af disse Kilder bliver angrebet og tømt for sit Indhold? Dersom Kirken i saa Fald ikke gjorde sin Autoritet gældende, vilde den svigte sit Kald. Det faar være, at det for dem, for hvem Videnskab er det højeste, og som ikke kan se det aandelige i Kirkens Myndighed, vil forekomme, som naar Politiet blander sig i Kunstbedømmelse. Maaske mit Eksempel er uheldigt, for i de allersidste Aar har vi været Vidne til, at Kunst blev bedømt fra Statens Side og det efter en sam-

fundshygiejnisk Maalestok. Det er jo temmelig langt fra »l'art pour l'art«. I denne Sammenhæng turde det maaske være tilladt i Forbigaaende at gøre opmærksom paa, at det ogsaa er i den vildest hoverende Videnskabs klassiske Land, at Videnskabsmændene nu maa finde sig i baade Ledebaand og Mundkurve. Jeg nævner det ikke af Skadefryd. Det er bare for at sige, at der gaar en Nemesis igennem Livet.

Naar Kirken stod Vagt over for den radikale Kritiks Angreb paa Biblen, stod den paa egen Grund og værnede om sit eget. Dens Forsvar var heller ikke af den Art, at det havde noget skæmmende for de troende Videnskabsmænd. Udfra sit eget ældgamle Syn paa Biblen hindrede Kirken de troende — lærde saavel som ulærde — i at komme ud at svømme i en ensidig og uafklaret Kritiks stride og modstridende Strømninger. Dens Parole lød aldrig: »Værsgo, luk Øjnene for Fakta!« Den var tværtimod saa sikker paa, at et alvorligt Studium (d. v. s. en Undersøgelse, der ikke var betinget af negative Forudsætninger, ikke støttede sig til ensidig Bevisførelse og ikke var for hastig i sine Slutninger) i det store og hele vilde falde i Traad med dens egen Opfattelse, at den netop tilskyndede sine egne til mere indgaaende Granskning. (Fortsættes).

Steph. Wevers.

Norsk Humanisme

og kristne Idealer

I det norske Tidsskrift »Fritt Ord«s 2. Hefte, 1939, findes en Artikel af Monsignore K. Kjellstrup, »Omkring Paveskiftet«, der redegør for det katolske Syn paa Paven og Pavedømmet, giver et Billede af den afdøde Pave og hans Virke og omtaler Rundskrivelserne. »En særlig opsigt vakte rundskrivelsen om

kommunismen og om nasjonal-socialismen, hvori Pius XI med krystalklar logik og overbevisende klarhet godtgjør disse systemers fundamentale strid med kristendommens grunnsetninger og peger på den brutale nedverdiggelse af den fribårne personlighed og dens goder, mens han samtidig gjør rede for det som

er berettiget i begge disse teorier. Dermed har den store pave også godtgjort den totalitære stats forkastelighed fra kristendommens synspunkt.»

»Fritt Ord« udgives af den norske Religionsfilosof Kristian Schjelderup, i Tilknytning til »Nansenskolen« i Lillehammer, det nylig oprettede »humanistiske Akademi«, der vil opdrage Mennesker til en levende Humanisme, til »Ærefrygt for livet hvor det finnes, ærbødighed for ethvert menneskes muligheder, respekt for nesten og hans tanke, kjærlighed til et menneskes samfund hvor alle har plass« — altsaa til Idealer, der netop nu trues haardt i store Dele af Europa. Dybt kristne Idealer er det, og vi Katoliker bør ikke være uvidende om den voksende Forstaaelse af disse Idealers Nødvendighed for Samfundet, som man Gang paa Gang konstaterer i Tidsskrifter fra de ikke-totalitære Lande, (maaske dog mindst i vore egne danske).

I 1938 har »Fritt Ord« desuden bragt et Særnummer om Frankrig, bl. a. med Artikler om Forholdet mellem Kirke og Stat, om det kristne Frankrig, af den katolske Forfatter Jacques Ma-daule, der bl. a. skriver:

»Katolikerne i Frankrig i Dag staar i første Række paa alle Arbejdsomraader. Det er ikke, fordi de er Katoliker, men fordi de er de bedste. Men hvis de er de bedste, maa en Katolik have Lov til at tro, at det i høj Grad er, fordi de er Katoliker. Denne Paastand skal ikke genere dem, som ikke er Katoliker. Vi erkender deres Fortjeneste, og i mange Tilfælde arbejder vi sammen med dem som Brødre. Hvad jeg mener, er ganske enkelt dette, at en Katolik skylder sig selv, eller rettere, han skylder det Navn, han bærer, ikke at være ringere end nogen paa noget Omraade. Den Tid er forlængst forbi, da man kunde tro, det var muligt at udbrede en Religion med andre Midler end gennem det levende Eksempel. Det er ved et alvorligt Arbejde paa sig selv, ved indtrængende at tænke over, hvad deres Land og Tid trænger til, ved at uddybe deres Forstaaelse af Dogmerne, som de henter deres Næring fra, ved at vende tilbage til religiøse Sædvaner, som længe har været ude af Brug, at de franske Katoliker i Dag møder en Respekt hos deres Landsmænd, som er næsten eenstemmig og i alt Fald ganske spontan.« E. N.

dende Ungdomsbevægelse, som Pave Pius XI har kaldt til Live. Bevægelsen høres frem af Hundredetusinder viljestærke unge Mennesker i alle Lande. I Belgien, hvor den først brød frem, kaldes Bevægelsen Jocisme, ligeledes i Frankrig, i Holland Katholieke Jeugdvereniging (K. J. V.) — »kært Barn har mange Navne«, og hvert Folk giver Bevægelsen Tilpasning og Navn efter sit Behov — den er i allerbedste Betydning katolsk og 100 pCt. *katolsk Aktion*.

I et Brev til Kardinal Schuster skrev Pius XI (26. April 1936): »Den kirkelige Øvrighed, hvis Ret og Pligt det er at kalde til katolsk Aktion, er af samme Grund forpligtet til at organisere den katolske Aktion, saaledes at den alt efter Tidens og Stedets Trang kan naa sit Maal gennem en maalbevidst Organisation.« Lægapostlen staar altsaa i *Kirkens Tjeneste*. Ogsaa den kvindelige Ungdom har Paven givet »officiel Sendelse til at arbejde i Kristi Tjeneste«.

K. U. K.'s Apostolat er et dobbelt: 1) *indadtil* at forny den katolske Aand hos sine egne Medlemmer, hvad der væsentligt sker gennem Eukaristien og Kærligheden til Maria, enhver K. U. K.'ers Forbillede i eet og alt: Sakramenternes Modtagelse, levende Deltagelse i Messeofferet, Rosenkransbønnen. Denne Side af Apostolatet er absolut den vigtigste.

»Det er farligt ikke at kræve nok af de unge; endnu mere farligt ikke at give de unge, der virkelig vil noget, den aandelige Føde, de trænger til, af Frygt for at afskrække de lunkne, som er ved at glide væk. Den Metode svækker dem alle. Kun en stærk Ungdom kan tage Kampen op i katolsk Aktions Tjeneste. Kun de, der selv staar fast, kan hjælpe de vaklende.« (K. U. K.'s Programskrift).

2) *udadtil* at forny den katolske Aand i Hjemmene, i Arbejdsomgivelserne, i Samfundet, idet Medlemmerne under Biskoppens og Præsternes Ledelse vil hjælpe disse i deres Missionsarbejde blandt alle Folkeklasser. (Efter Programskriftet, som jeg atter i det følgende maa citere):

Katolsk Aktion og apostolisk Virksomhed i K. U. K. Foreningen

I tjenende Kærlighed

K. U. K.-Huset
i Roskilde

De Ord, der staar her som Overskrift, er Løsenet for den Forening, der under Navn *Katolske unge Kvinder (K. U. K.)* har sit Hjemsted i Roskilde.

Naar jeg siger »Hjemsted« i denne Forbindelse, gælder dette for Danmarks Vedkommende. Foreningen er nemlig et Led i den mægtige, verdensomspæn-

vil uddanne de unge Piger, for at de saa meget som muligt kan tage Del i Apostolatet for at forny Kristi Rige. Den Uddannelse bliver givet i Forbindelse med Udøvelsen af Kærlighedsgerninger. Derfor maa en K. U. K.'er ikke lægge Hænderne i Skødet, men tage fat. Hun maa ikke være nydende alene, men i samme Grad som hun nyder, skal hun ogsaa yde ved katolsk Aktion.

Der gives:

1) Gerninger, hvorved K. U. K.'erne tager Del i Præstens Arbejde. Disse bliver kun udøvet af Apostolatsgruppen.

2) Gerninger, som er en Fortsættelse af de første, og som forrettes ved hele Bevægelsen under Ledelse af Apostolatsgruppen og Hjelpeapostolatsgruppen. Den Aktion kræver ikke saa stor en Uddannelse. Den gaar særlig ud paa at bringe Liv i Menigheden ved først at ud-dybe de unge Pigers Liv, saa de bagefter kan udøve Apostolat i deres egen Kreds.

Derfor fordeles Medlemmerne i 3 forskellige Klasser:

A) Apostolatsgruppen. Dens Medlemmer forpligter sig til at leve et fuldt ud katolsk Liv. Deres unge Livsinteresser ligger inden for katolsk Aktions Rammer.

B) Hjelpeapostolatsgruppen, som forpligter sig til at række en hjælpende Haand, naar Foreningen forlanger det.

C) Almindelige Medlemmer, som ikke paatager sig andre Forpligtelser end de almindelige Foreningspligter.

Uden Kærnegruppen (Apostolatsgruppen) er en K. U. K.-Afdeling ikke levedygtig; den Gruppe er absolut nødvendig:

1) for at bevare den overnaturlige Aand i Foreningen.

2) for at bevare Enheden, som skal være et Resultat af den indbyrdes Kærlighed.

3) for at opmuntre de andre til et katolsk Liv uden Hensyntagen til, hvad Folk synes og siger.

4) for at skaffe de bedst egnede Kræfter til de forskellige Gerninger, saaledes at deres uegennyttige, lydige og ydmyge Arbejde garanterer for et godt Resultat.

5) for ved Bøn og Offer at nedbede Guds Naade over Arbejdet, saaledes at Apostolatet bliver frugtbart.

6) for at opnaa en Gruppe af Kvinder, Kirken kan regne med, og som paa Grund af deres Bøn, Forbillede og Offerliv stadig er Præstens Støtte i Hjem og Samfund.

»De, som vil virke i katolsk Aktions Tjeneste, kan det kun ved at bede, at arbejde og at ofre. Ved deres Fromhed og Kærlighedsgerninger skal de være lysende Eksempler, og saaledes vil de forberede sig selv fuldkomment til den Gerning, Fremtiden vil kræve af dem.« (Pius XI).

K. U. K.'s Roskildeafdeling, som blev oprettet paa Initiativ af afdøde Pater Hoppers, har nu bestaaet i 3—4 Aar og slaæet dybe Rødder i den danske Muld. Den har sit eget Arbejdssystem, fuldt ud tilpasset efter danske Forhold og dansk Folkekarakter. Med klog Forudseenhed opdrager den sine Rekrutter fra Barnealderen, og enhver ugift katolsk ung Pige under 35 Aar kan blive Medlem. Hele Bevægelsen omfatter saaledes over 70 Medlemmer.

Krist Kongefest er K. U. K.'s særlige Højtidsdag. Paa den indviedes for 3 Aar siden Foreningens pragtfulde store Fane og nu i Aar en anden smuk Fane for Yngre-Afdelingen (K. U. P.), og Apostolatsgruppen aflagde sine højtidelige Apostolatsløfter, ligesom ogsaa den samlede Forening fornyede sit Løfte:

»Paa mit Æresord og med Jesu og Marias Hjælp lover jeg efter bedste Evne altid at gøre min Pligt, som det sømmer sig for et Maria-barn, altid at hjælpe min Næste.«

Apostolatsgruppen fik overrakt sine Emblemer, der viser en brændende romersk Lampe, derover et Kors. K. U. K.'s almindelige Emblem er et rødt Malteserkors i hvid Bund, om Korset slynger sig et bøjet Hvedeaks: Offerets Symbol.

Hele Festdagen lige fra Morgenens smukt reciterede Messe med den store Fælleskommunion til den straalende Aftenandagt med Fanevielsen og Løfteaflæggelsen og den jublende, frejdige Sang blev et uforglemmeligt Minde ikke blot for K. U. K., men for enhver af Menigheden, der i ren Hjertensglæde og med aaben katolsk Sans blev Vidne til dette Ungdommens Fremstød (Aktion!) paa Vej opad mod de katolske Ideal-er.

de og med aaben katolsk Sans blev Vidne til dette Ungdommens Fremstød (Aktion!) paa Vej opad mod de katolske Ideal-er.

Det er ogsaa af Betydning for de unge en Gang imellem at opleve en saadan Festdag, en Milepæl paa Hverdagernes ofte trælse og brydsomme Vej. »Den skal tidlig krøges, som god Krog skal vorde«, siger det gamle Ord-sprog, og det har i de forgangne Aar ikke manglet paa Modgang og Modstand for K. U. K. — men det er sikkert bedre for Foreningen, end havde alt været Medgang og Velvilje overfor den unge Bevægelse. En moralsk Støtte har K. U. K. altid haft i den Forstaelse og Sympati, den har fundet hos Visdomsdøtrene og Skt. Josef Søstrene. Hospitalets Forstanderinde har hjulpet de unge paa mangfoldig Vis; først fik de et lille Lokale i Hospitalets Kælder, og nu, da »Katakomben« blev for lille for den voksende Forening, har K. U. K. faaet Lov at leje Villaen »Marie Louise« af Søstrene; Villaen (K.U.K.-Huset!) ligger lige over for Kirken — bedre kunde det ikke være. Med ikke smaa Ofre udreder K. U. K.'erne Huslejen, og deres Installering er ikke luk-suriøs, men der er en egen Hygge over Stuerne, som giver Indtryk af, at det er *et Hjem*, man befinder sig i. En Del af K. U. K.'erne bor der, først og fremmest Lederen, som er Hus-mor, og til enhver Tid kan Medlemmerne gaa ud og ind og navnlig tilbringe deres Aftner her i deres eget Hjem. Aftenen afsluttes altid med fælles Rosen-

K. U. K.
ved Ungdomsstævne
i Trørød

kransbøn. »Jo mere udpræget religiøs vor Forening er,« siger K. U. K.'erne, »desto bedre gaar det!« Og een Ting til: jo mere udpræget kvindelig en K. U. K.'er er, desto bedre passer hun ind i Helhedsbilledet — ogsaa her staar Maria som Idealet.

Der kunde endnu fortælles meget om K. U. K. — her skal kun berøres Foreningens Bestræbelser for at skaffe Pladser til kvindelige Trosfæller, saa disse bliver i Stand til at opfylde deres religiøse Pligter; at række en hjælpende Haand, hvor det er paakrævet, f. Eks. i Sygdomstilfælde eller i Fattigdom ved her efter bedste Evne at yde Hjælp i Naturalier eller Beklædningsgenstande; at komme Smudspresen til Livs blandt egne Trosfæller. Og alt i Kærlighedens Aand. Et af K. U. K.'s vigtigste Arbejder gaar ud paa at samle de unge Piger i Menigheden, som trænger til at knyttes fastere til Kirken; K. U. K. indbyder dem til hyggelige og fornøjelige smaa Festligheder, Aftenunderholdninger o. l.

Til K. U. K.'s »Maria-Aftner« med religiøse Talekor, Recitation, Sang og Taler af de unge selv indbydes hele Menigheden i Skolens Festsal. Skulde nogen ønske nærmere Oplysninger om Foreningen og dens Arbejdsmetoder, kan man skrive til dens Præses, Pater J. Mesters S.M.M., Katolsk Pastorat, Roskilde, hvor ogsaa K. U. K.'s Programskrift (med 2 Talekor) kan faas ved Indsendelse af 1 Kr. i Frimærker + 10 Øre til Porto. Folk fra andre Byer har ofte udtalt deres Begejstring, naar de har gjort Bekendtskab med Roskildes K. U. K., saa det kunde jo tænkes, at man ogsaa andre Steder kunde have Lyst til at prøve denne Form for lødig katolsk Aktion.

Inden jeg slutter, maa jeg tilføje, at den Kærne, hvoraf K. U. K. er spiret frem, er Kirkens Sangkor, og nu er det til Gengæld »Blomsten« af K. U. K.; i Foreningens lille Medlemsblad, der duplikeret udgaar en Gang om Maaneden, staar der, at Sangkorets Medlemmer er stolte

af at deltage aktivt i Gudstjenesten og at kunne skaffe Menigheden saa smukke Søndags- og Festgudstjenester. — Biskop Brems sagde da ogsaa til Sangkoret efter Messen paa dets 5 Aars Stiftelsesdag i 1937, at »faa Steder i Vikariatet er det saa skønt som i Roskilde!« Og Biskop Brems er selv Musiker og en fin Musikkender. Den Taalmodighed og Offervilje, hvormed Koret under Pater Mesters Ledelse og støttet af Organist Kerckhoffs' kunstneriske Ledsagelse indstuderer den gregorianske Sang, fortjener Anerkendelse og Paaskønnelse. »Det er en Nydelse at synge noget smukt, men det er sjældent en Nydelse

at skulle indøve det ...«. Biskop Brems glædede sig dog ikke alene over vort Sangkor, men selve K. U. K., der blev til under hans Styrelse af Vikariatet, havde hans varmeste Interesse og Velsignelse.

Ogsaa Biskop Suhr holder sin Haand over Foreningen og velsigner den, idet han tillige forpligter K. U. K.'erne til ikke at slappe af, men gaa frem med Mod og med Tillid til deres gode Sag.

Det er en værdifuld Indsats i Vikariatets Liv, som vore Præster har gjort ved Oprettelsen af K. U. K.

Erikke Rosenørn-Lehn.

Pius XII besøger S. Maria Maggiore

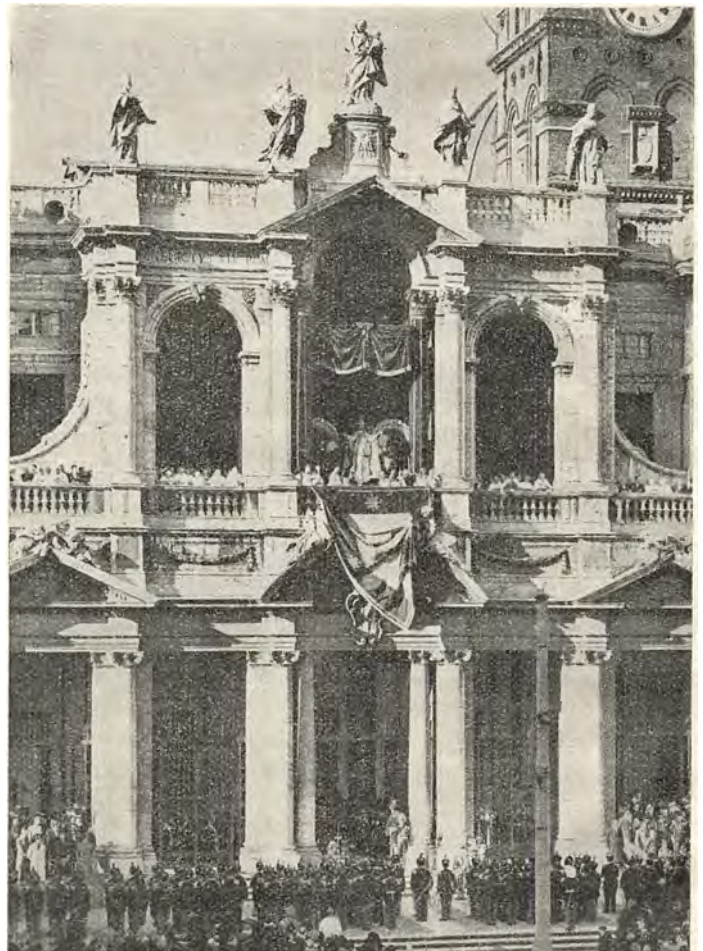

Foto: Felici

Som allerede meddelt, har den hellige Fader besøgt S. Maria Maggiore, hvor han for 40 Aar siden læste sin første hellige Messe. Efter Højtideligheden meddelte Paven de udenfor ventende Folkeskarer sin Velsignelse fra Mariakirkens Balkon

Jul i Junglen

Der hersker en trykkende Varme inde i mit Blokhus' Stuer, og derfor gaar jeg udenfor paa Verandaen for at nyde Nat- tens Kølighed. De funklende, klare Stjerner lyser paa Himlen; de er det eneste, der for Øjeblikket minder mig om, at vi skriver Juleaften. Alt er stille paa Øen, kun Brændingens Brusen lyder nede fra Havet dæmpet herop til mit Hus. Ovre fra den nære Jungle kommer berusende Duft fra de tropiske Planter og Buskes Blomster. Maanens Skin ligger over Junglen og gør den endnu mere spøgelsesagtig og frygtindgydende, end den er til daglig. Hvirvelstorme og Uvejr har af og til brudt Lysninger i Jungletyknin- gens Uigennemtrængelighed. I Maanelyset virker disse aabne Steder som forvredne Kæmpe- vinduer. Gennem Aftenstilheden svæver Natfuglen Burongpung- kok spøgelsesagtigt; jeg hører dens Vingesus, da den flyver forbi Verandaen.

Da paa een Gang flænges Stil- heden af et hæsligt, undertrykt Brøl derovre fra Junglens Mør- ke. Det er Tigreren, »Dødens Konge«, som Malajerne kalder den, — der er paa blodig Jagt i selve Julenatten! — Saa følger paa Tigerbrølet et uhyggeligt Smertensskrig fra det dødsdømte Offer, — en Jamren i Døds- angst, der snart dør hen i en Rallen! Jeg stirrer fra min Ve- randa ud i Junglen, indtil jeg grebet af Uhyggefølelse gaar ind i Stuen igen for at træffe For- beredelser til min lille Højtide- lighed paa selve Juleaften. Dog lader jeg Verandadøren staa halvt aaben for at skaffe lidt Kølighed i de varme Stuer.

Jeg sætter mig ved mit lille Bord, forfærdiget af raa, uhøvle- de Brædder. Varsomt stiller jeg fem smaa Kærter paa Bordet og tænder dem. Min Mor har paa Julemarkedet derhjemme i Eu- ropa købt dem til sin egen Dreng og sendt dem over til mig

i Indien, for at jeg Juleaften skulde tænde dem!

Et lille Brev fra Mor ligger foran mig paa Bordet: »... Fra Klokkeren 8 til 9 vil jeg fejre Jul sammen med dig i Hedninge- land, min kære Dreng ...« skriver Mor! Klokkeren gaar mod 8, og ved de tændte Kærters Skær vil jeg nu holde Jul sammen med Mor i Europa.

I de smaa Kærters blafrende Skær ser jeg mig om i min spar- tanske Stue. Derovre paa Væg- gen hænger mit Missionskors. Og nedenunder ser jeg en ube- hjælpsom, snavset Blyantsteg- ning fra et Barns Haand: Min Mors Billede!

Billedets Linier, kantede og kejtede, røber mere god Vilje end egentlig Kunnen. Som Dreng tegnede jeg saa gerne. Saa var det engang, at jeg fik Lyst til at male noget rigtigt smukt og stort. Længe var jeg i Tvivl om Emnet. Endelig fandt jeg det rigtige — en Eventyrdronning — Dronningen fra Tusind og en Nat. Med usædvanlig Højtidelig- hed tog jeg fat. Hun maatte bli- ve meget smuk, min Eventyr- dronning! For første Gang be- gyndte jeg at gruble over, hvad der egentlig var skønt! Og saa forsøgte jeg at male min Mors Træk ind i Eventyrdronningens Billede, hemmeligt, næsten und- seligt, tegnede jeg dem. Men Moderøjne er skarpe; en skønne Dag forsvandt Tegningen, uden at jeg vidste, hvor den blev af. Men da jeg stod og sagde Farvel til min Mor før Afrejsen til Mis- sionen i Indien, gav hun mig Bil- ledet tilbage. »Barn, bliv ved med at være retskaffen«, staa der nedenunder med Moders stejle gammeldags Haandskrift, som jeg holder saa meget af.

»Det er Jul!« knitrer de smaa Kærter! Tankefuld betragter jeg Billedet paa Væggen. En mild Brise ude fra Havet bringer Kø- lighed i Nattevarmen. Gennem den aabne Verandadør kommer et køligt Pust ind i de varme Stuer. Strengene paa den gam- le, brune Violin, der hænger paa Væggen, begynder at sitre og summe i Luftningen. En sagte Sang i Julenatten ...

(fortsættes Side 492)

Rom og Verden

I sin Jule tale til Kardina- lerne har den hellige Fader op- ridset Grundlaget for en retfær- dig Fred mellem Folkene. — Den altoverskyggende Begiven- hed i Citta dell' Vaticano er det italienske Kongepars og Udenrigsminister Ciano's Besøg hos Pius XII. Umiddelbart efter Julehelligda- gene agter Hs. Hellighed at gen- gælde Besøget; det bliver før- ste Gang efter Roms Erobr- ing, at Paven aflægger Visit ved det italienske Hof. — Ube- kræftede Forlydender i Rom har sat de to Besøg i Forbindelse med en forestaaende Fredsakti- on fra italiensk Side. — Der er indløbet talrige Gaver fra nær og fjern til Udsmykningen af Pius XI's Gravmæle i Pe- terskirken Krypt; Gravmælet er udført af den hollandske Bene- diktinerpater Adalbert Gresnig og prydes bl. a. med Statuer af den hellige Theresia af Jesusbarnet, som Pius XI nærede en særlig Hengivenhed for.

*

Overalt ved den franske Front er der Julenat blevet afholdt Midnatsgudstjeneste for Militæret.

*

General Franco har genind- ført Statens Ydelser til Kirken i Spanien i samme Om- fang som før 1931, og yderligere tilføjet en Tillægsbevilling paa 2 Millioner til Hjælp til Genop- førelse af de i Borgerkrigen øde- lagte Kirker og Seminarier. Det hedder i Bekendtgørelsen bl. a., at »Genoprettelsen af dette Bud- get skal være et Udtryk for den nationale Taknemmelighed over for de beundringsværdige Dyder og den spanske Races høje Ka- raktertræk, som den spanske Gejstlighed har lagt for Dagen under Borgerkrigen.«

SANTA MARIA

DELL' ARACOELE

Roms Julekirke

Santa Maria dell' Aracoeli (i Baggrunden Victor Emmanuel
lesmærket)

Kirkens Indre

Udekrybben i Santa Maria dell' Aracoeli

«Paasken i Rom» hører man altid — men ogsaa
len i Rom er noget for sig selv! Juleaften sænker
 heden sig over den evige Stad med dens halvanden
 Million Indbyggere, og afbrydes først henimod Midnat
 af tusinder af Malmtunger, der kalder til Midnats-
 messe i Byens utallige Kirker, saavel de store Basi-
 licaer paa de brede, rummelige Piazza'er som de smaa
 kedne Kirker i Sidegader og Smøger — alle som
 er de Udtryk for den Tro, der i Aften enstemmigt
 over hele Kloden kalder sine Børn sammen for at
 fejre og glæde dem i den »store Glæde, som skal veder-
 siges af alt Folket«.

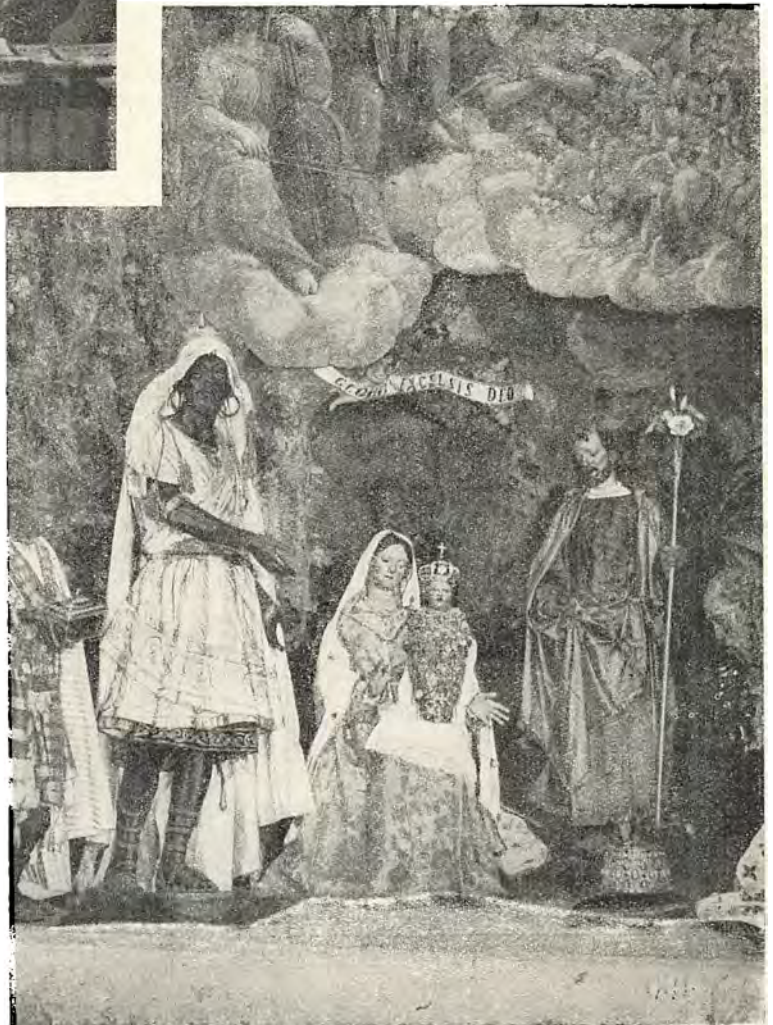
Overalt haster Mennesker gennem Roms Gader. Jeg
 går paa Vejen mod Piazza Venezia, forbi den ukendte
 Gades Minde og begynder Opstigningen ad de mange
 Trappetrin til Santa Maria dell Aracoeli. Og er San-
 Giovanni in Laterano »Byens og Verdens« Katedral,
 er Santa Maria dell' Aracoeli i Sandhed Byens
 Hoved Kirke. Den rejstes — før Aar 574 — paa Ka-
 pitol, paa Resterne af et Junotempel, og efter Sigende
 på det Sted, hvor Sibylle skal have forudsagt Kejser
 Augustus Guds Søns forestaaende Komme, den samme

Augustus, der udsendte Befalingen om, »at hele
 Riget skulde skrives i Mandtal«.

Den evige Stads Historie er nær knyttet til
 denne Kirke. I det trettende Aarhundrede for-
 nyede og udvidede Franciskanerne Kirken, og
 gennem hele Middelalderen havde den næsten
 Rang af et Forum. Her mødtes Senatet, her
 samlede Karl af Anjou Romerne til Parlament.
 I denne Kirke aflagde Welferne Ed mod Kejser
 Henrik VII, og her lød Cola di Rienzo's Stem-
 me. Her boede Paver — og efter Slaget ved
 Lepanto holdt Marc Antonio Colonna i Triumf
 sit Indtog her.

Julenat er Kirken fyldt til Trængsel, og alle
 — Børn og Voksne — venter i næsten aandeløs
 Spænding paa det Øjeblik, da Midnatstimen
 slaar og Dækket drages fra »il Bambino«, Jule-
 barnet, det berømte Kristusbarn, der i det fem-
 tende Aarhundrede bragtes til Rom fra Jeru-
 salem, hvor Figuren var skaaret i Træ fra
 Gethsemane Have og foran hvilket Roms Smaa-
 børn nu ved Juletid kappes om at fremsige
 Digte til »il Bambino's Ære.

Og i den sydlandske Vinternat glimter Ly-
 sene højt over Roms Tage fra Vinduerne i den
 gamle Kirke, hvor Julebudskabet om »Fred paa
 Jord« forkyndes for Menneskeheden, der i sin
 inderste Sjæl længes efter den Fred, som Ver-
 den ikke kan give ...

Liturgisk Kalender

Dec.-Jan.:

31. S. *Søndag i Jesu Fødsels Oklav* (59); 2. St. Silvester I ([34]), 3. Oktaven (42).
1. M. *Herrens Omskærelse og Jesu Fødsels Oklav* (64).
2. Ti. *Jesu Navns Fest* (65); 2. (kun i stille Messer): St. Stefans Oklav (69).
3. O. Johannes Evangelists Oklav (69); 2. Gudsmoder (Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65)), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
4. T. De uskyldige Børns Oklav (69); 2., 3. og 4. som Onsdag.
5. F. *Vigilie* (69); 2. St. Telesphorus (70), 3. Gudsmoder (som Onsdag).
6. L. **HELLIG TRE KONGERS DAG** eller **HERRENS AABENBARELSE** (72).
7. S. *Den hellige Families Fest* (76).

Slut op om

D. K. K. F.

Kateketisk Fortsættelseskursus

Hver Tirsdag Kl. 8¼ under Ledelse af Pastor Messerschmidt. Der begyndes d. 9. Januar; nærmere ved Henvendelse til Sekretariatet, Bredgade 21, Palæ 1271. Ikke-Medlemmer har ogsaa Adgang.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende), Dannevirkegade 19, København V, Telefon Eva 2512 (træffes i Almindelighed bedst Kl. 14-15 og 18-19) og J. BERG, Veras Alle 17 A, København, Vanløse.

Ekspedition: Bredgade 64 St., København K, Tlf. Palæ 3762, Kl. 15-17.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,25 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 12 Kr. om Aaret, øvrige Udland 16 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

DE NYE BØGER

Julefortælling

Ingeborg Maria Sick: »Julehelg under Vaaben« (Gyldendal).

En fint fortalt Skildring af en Tildragelse under den fransk-tyske Krig i 1870, hvor en ung fransk Soldat i Julenatten udsatte sig for Fjendens Ild, da han stod ubeskyttet frem for at synge den franske Julesang »Minuit, chrétiens!« Et Digt »1939« viser hen til Bethlehem, hvortil vi kan vende vor Tanke og stadig finde den Fred, som Verden saa bittert savner.

Hyggelige Bøger

Jægermester Plov: »I skiftende Vejr« (Berlingske).

Det er den syvende Samling af disse Natur- og Livsbetragtninger, som er baaret af saa dansk et Sind og saa god og gammel en Kultur. Jægermesteren er Typen paa den konservative i bedste Forstand, rodfæstet og dog aaben, bundet af mange gode Traditioner, men undskyldende overfor det, der strider mod hans Kultur, altid fin i sin Omtale af andre Mennesker. Der er virkelig en Sindets Opdragelse i hans smaa Skitser.

Ch. Resner: »Dommer Hardys Børn« - »Andy Hardy forlser sig« (Chr. Erichsen).

Det er en farlig Kunst, som sætter Film om i Romanform — det bliver ikke let til andet end literært Husflidsarbejde, oftest endda til Industri. De to foreliggende Genfortællinger af de populære Domner-Hardy-Films er blandt de bedre, selv om man helst skal tage Rækkefølgen Film—Bog og ikke omvendt. Det er en amerikanseret Familie Hansen med voksne Børn, saa populære, fordi Amerikanerne i dem genfinder deres egen Hverdag ganske let idealiseret. Meget fornøjelig, hyggelig og letfordøjelig Læsning. T. T.

Katolske Juleartikler

»A Christian's Christmas«. Edited by Lord Clonmore (Burns Oates).

En meget afvekslende katolsk Jule-Antologi. En ca. 70 Artikler, Digte, Prædikener og Uddrag af større Bøger bringer Julen paa lige saa mange Maader og dog i Grunden kun paa den eneste ene.

Den Juleprædiken, vi bragte i vort Julenummer, var laant fra Antologien. Iøvrigt er der Stykker fra Julens Brevar, Oversættelser af gamle Hymner, Afsnit af St. Thomas af Aquin, Prædikener af Kardinalerne Wiseman, Manning, Newman og Faulhaber, liturgiske Afsnit af Abbed Gueranger og Abbed Cabrol, Digte af Chesterton, Francis Thompson og Alice Meynell — og iøvrigt har en lang Række af de kendteste moderne Skribenter i det katolske England medvirket.

Demokratiets Sag

»For Democracy« (Burns Oates).

Ogsaa dette er en Antologi, udgivet af Gruppen »Folk og Frihed«. Blandt Bidragyderne er Don Luigi Sturzo fra det tidligere italienske Folkeparti og Prof. Mendizábal, der er kendt for sin neutrale, i hvert Fald ikke franco-venlige Holdning i den spanske Borgerkrig. Selv om de fleste andre Medarbejdere er mere almindelige Borgere i deres Hjemlande, gør Bogen som Helhed Indtryk af at være et »Emigrantarbejde«. Saa megen historisk, juridisk, sociologisk og kristen Viden, der end lægges for Dagen i de som Helhed velskrevne og interessante Artikler, er det mere et politisk Indlæg med hertil hørende Overdrivelser end saglig Sociologi. Saa nødigt man end vil slippe de demokratiske Levevilkaar, hvorunder det kan være saa godt at trives, maa kristne Forfattere ogsaa nødigt fastslaa Demokratiet som den under alle Omstændigheder ideale Regeringsform for Kirkens frie Arbejde i et Land. Sikkert for os og et Stykke ud i Fremtiden, men ikke overalt og altid. L. H.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØK KOKS

NØRREGADE 15

TELF. 9270

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Over Vatikanets Radio

Rom: Den katolske Presse Verden over beskæftiger sig med Ruslands Udelukkelse af Folkeforbundet. Og selv om det ingen praktisk Betydning vil have, er det dog en symbolsk Begivenhed, der endelig giver Kirken og Pavens Alvorsord Ret. Lige siden 1917 har det »russiske Problem« bekymret den hellige Stol. Da man i 1934 forhandlede om at indlemme Rusland i Folkeforbundet, var der kun to katolske Stemmer, der lod sig høre imod Forslaget: Fra Schweiz: *Motta*, og *De Valera* fra det katolske Irland. Pius XI betegnede allerede i 1936 Kommunismen som den »første store og almene Fare«. I 1937 udkom Anti-Kommunismens *Magna Charta*: »Divini Redemptoris«, hvori Paven tydeligt sagde Sandheden om Rusland. Og da en og anden bebrejdede eller misforstod Pavens Hjælp til nødlidende i Rusland, svarede Pius XI: »Ingen maa dog tage fejl af Vore Hensigter. Fordi Vi sender Hjælp til det russiske Folk, undlader Vi dog ikke at misbillige dens Regering.« Bemærkelsesværdigt er det ogsaa, at netop i denne Forsamling, der nu fordømte Ruslands Handlemaade overfor Finland, oplæstes den Del af den nuværende Paves første Rundskrivelse, der taler om de internationale Pagters Værdi og Overholdelse.

Ogsaa Grev Cianos Ord om Kommunismen som afgørende Faktor i den spanske Krig er af flere blevet oversat eller forklaret udlagt. Og det vil ikke undre at høre, at Spaniens og Italiens Ungdom nu enes om at bekæmpe Kommunismen i Fællesskab.

Mussolinis fjerde og femte Barn, Romano og Anna Maria, modtog for faa Dage siden den første hellige Kommunion og Konfirmation af Tripolis apostoliske Vikar, Mons. Facchinetti, i deres Huskapel. Foruden il Duce og Moderen Donna Rachele var kun de allernærmeste Slægtninge tilstede.

Mussolini har bestemt 22 Millioner Lire til Restauration af flere berømte Kirker, hvoriblandt Florens' og Pisas Domkirker.

Lublin: Byens Biskop er blevet arresteret og dømt til Døden. Dønnen blev dog formildet til livsvarigt Fængsel.

Vatikanstaten: Efter ti Aars Forløb blev atter den italienske Konge modtaget i højtidelig Audiens af Paven Torsdag Formiddag den 21. Den usædvanlige Ceremoni blev transmitteret af Vatikanets Radio og de italienske Stationer. I Følget var ogsaa Grev Ciano og Dino Alfieri.

Moskva sender Programmet for de forestaaende Valgkampagner.

»De kæmpende Ateister« skal staa i Spidsen for Agitationen og tale om Stalins og Lenins Forhold til Religionen samt om Emnet: Kampen mod Religionen er Kommunismens A. B. C. Og saadan en Regering vover at anklage Paven som Forkæmper for Krigen, fordi han ikke tog Hensyn til Ruslands Forhandlinger med Polen. (!)

Berlin: D. N. B. melder, at Komitéen for Oberammergauspillene paa Grund af Krigen udsætter disse til Aaret efter Krigens Ophør.

Barcelona reorganiserer sine Skoler, og man taler om et katolsk Universitet. Katolsk Ungdomsaktion har opnaaet at kunne udsende en halv Time om Ugen om deres Programmer, Propaganda og Præstekald.

Mexico: General Comacos har sammen med sine Brødre overværet Moderens katolske Begravelse. Venstrepressen er opbragt og me-

ner, at de dermed har tabt enhver Chance ved de forestaaende Præsidentvalg. Andre Blade peger dog paa, at Kommunisterne er Mexicos sande Fjender.

Vatikanstaten: Hans Hellighed modtog Juleaften Kardinalerne og Biskopperne, der for Øjeblikket opholder sig i Rom, til sædvanlig Juleaudiens. Dagen før modtog han Dronning Viktoria med hendes Datter.

Lissabon forbereder sig til næste Aar at fejre 800-Aarsdagen for dets Grundlæggelse som Kongerige med Alfons I som første Konge. Selvom Portugal ofte har lidt under Intriger mod Troen, har der dog altid været Trosfrihed. Der vil i Mindeudstillingen blive lagt stor Vægt paa Landets Indsats i Missionsarbejdet; et af Hovedemnerne bliver de store Opdagelsesrejsende, der udgik fra Lissabon, som f. Eks. Diaz og Vasco da Gama. Skt. Frans af Xaver afsejlede ogsaa herfra til Indien. Endelig mindes Skt. Antonius, der jo, skønt Portugiser, har faaet Tilnavn efter Byen, hvor han mest har opholdt sig: Padua, og endelig Digteren Camoëns.

To Minutter hos Videnskaben:

Hormonerne og Sjælen

Der er faktisk Folk — naive Folk, som Boghandlervinduerne kalder Videnskabsmænd, hvis »Videnskab« ovenikøbet søges solgt til Hvermand, — Folk der tror, at Opdagelsen af Hormonerne (og Vitaminer og i det hele taget hele den organiske Kemi) har gjort Sjælen overflødig og arbejdsløs. Folk af denne Type ved ikke, hvad de taler om. Maaske forstaar de sig paa Kemi — det skal jeg ikke kunne dømmen om; Sjælen derimod har de ikke Forstand paa. Det skal jeg kortelig overbevise dem om.

Hvorfor antager Psykologerne i det hele taget, at vi Mennesker har en Sjæl?

Fordi Organismen er en Enhed og Helhed; medens alle materielle Ting kun giver Flerhed og Stykværk. Der maa være noget immaterielt, som holder det hele sammen og dirigerer alle Enkeltprocesser mod eet Formaal: Organismens, f. Eks. Træets Bestaaen, Vækst, Formering. Denne Grund gælder for alt levende. Planten har et Livsprincip, som hverken er Stof eller

stofflige, kemiske eller fysiske Kræfter eller disses Processer. Vi kalder det derfor immaterielt.

For Dyret gælder det samme. Det har desuden Sanserkendelse og Stræben og Følelser. Det er kun eet Væsen, en Enhed, der kan erkende. Erkendelsen er i sit Væsen noget ustofligt, selv om Sansningen altid ledsages og betinges af materielle Hjerneprocesser. Altsaa er der ogsaa i Dyret noget, som ligger i et højere Plan end de fysiske og kemiske Processer. Selv om jeg kendte alle Reaktioner og Reflekser, der foregaar i en Hundehjerne ved Synet af et Kødben, var jeg dermed dog endnu ikke begyndt at forstaa den simpleste Erkendelse af Kødbenet; for Erkendelse er noget psykisk, hvilket vil sige ikke fysisk, ikke stoffligt, men netop noget andet.

Allt det sagte gælder ogsaa om os Mennesker. Dertil kommer, at vi har Erkendelse af ustoflige Ting, saasom alle Almenbegreber (Hest, Trekant, Papir — altsaa ikke bestemte Individider, men Ting i Al-

mindelighed!); alle Nægtelser; alle abstrakte Begreber (Sjæl, Tro, Videnskab o. s. v.). Saadanne Erkendelser kan et materielt Organ slet ikke rumme, men kun en Erkendelsesevne, som i sin Handlen og følgelig ogsaa i sit inderste Væsen er uafhængig af Stoffet, d. v. s. aandelig. En saadan Erkendelse forudsætter et tilsvarende erkendende, aandeligt Subjekt; det vil sige Sjælen.

Ser vi tilbage paa den her skitserede Bevisrække, opdager vi snart, at det ikke er de hidtil uforklarlige, legemlige Funktioner, som vi af Mangel paa bedres Havelse foreløbig »forklarede« med »Sjælen«; nej, det er netop de allerbedst kendte og klarest gennemskuede og for Hvermand tilgængelige baade materielle og immaterielle Processer i os, der absolut kræver Sjælen. Denne er for os

ikke nogen »Deus ex machina«, en Nødhjælp eller Hjælpehypotese, men en absolut nødvendig Forudsætning for, at de mest elementære Livsprocesser overhovedet kan føre til det Resultat, vi ser og iagttager: Organismens Formaaalsbestemthed, Sansning, Stræben, Forstandserkendelse.

Hormoner, Vitaminer og lign. forklarer vel visse materielle, fysiologiske Fænomener i os. At disse ogsaa kan indvirke paa Sjælen, er en Kendsgerning, som ikke engang vilde Kannibaler kan være uvidende om, siden de bliver glade efter deres Maaltid. Hormonforskeren forstaar kun lidt bedre end den vilde, *hvad* det er, som i Organerne udløser og ledsager Glædens Følelse. Selve Følelsen er noget psykisk, sjæleligt, ikke et Produkt af Hormoner og Vitaminer.

J. Wolfisberg.

Jul i Junglen fortsat fra Side 487

Denne Violin tog Far Juleaften ned fra Væggen derhjemme. Han satte sig ved Juletræets Fod og spillede, alt imens han saa Mor dybt ind i Øjnene. Derinde maa han have læst en vidunderlig Melodi. Thi ved denne Lejlighed lød hans Spil saa gripende og mildt. Og jeg sad ved Siden af Far, og idet jeg foldede de smaa Hænder, lænede jeg mit Barnehoved mod Fars Knæ og lyttede og prøvede paa at finde Underet i Mors Øjne ... Paa en Gang hører jeg Tigreren brøle derude, men nu lyder det nærmere og mere truende! ... Men mig kan den intet gøre. Thi jeg er langt borte i mit Barndomshjem hos Far og Mor. Jeg sover lænet mod Fars Knæ. Hans Violin synger saa indsmigrende, og mine Øjne er blevet saa tunge ...

Ude paa Verandaen lyder Støj og Kradsen! Er det Vinden, der rusker i Vinduesskodderne, medens Far spiller inde i Stuen? — Eller er det Mor, der træder hen til mig, for at bære sin sovende Dreng i Seng? —

En Støj og Larm i min Stue faar mig til at springe op fra Stolen, og pludselig lysvaagen —

stirrer jeg ind i en snærende Tigers truende Gab! Derhenne maa den være kommet ind gennem den aabne Verandadør! ... Ti Skridt foran mig krummer den sig sammen til Spring. Jeg ser dens Pupiller lyse grønne og begærlige imod mig!

Saaledes staar vi to ensomme i Julenatten overfor hinanden i den sidste Kærtens blege, flakkende Skær. Jeg og Tigreren, ja, — og endnu een!

Jeg føler tydeligt, hvordan en Haand stryger mig over Haaret, og en Stemme hvisker, som min Moders Stemme i fordums Dage før min første Eksamen og siden ved min Fars Dødsleje: »Vær rolig, min Dreng!«

Det forekommer mig som i en Taage, at en eller anden river min Haand ned mod den svære Revolver i Bæltet og holder den, medens jeg sigter, roligt og sikkert! — Tigerens Pupiller trækker sig sammen, blusser pludselig op!

Da, et skarpt Knald! Tigerens Hoved farer tilbage i en stønende Hvæsen. Endnu engang trykker jeg af, og det andet Øjes uhyggelige Lys slukkes, overris-

les af Blod! Og atter og atter jager jeg Kuglerne ind i de tomme, slukte Øjenhuler.

Fra min Opvaagnen indtil nu var der kun gaaet to-tre Sekunder. Men mig forekom det at være en Evighed, medens det stod paa ...

Tigreren har imidlertid udstødt et rungende Brøl og springer ind paa mig. Skulde jeg have sigtet fejl? — Atter er det, som en usynlig Haand rev mig til Side! Men Uhyret tårner i næste Øjeblik mod den modsatte Væg og styrter omkuld. Jeg hæver Pistolen rede til Skud. Men Tigreren raller døende ...

Jeg bukker mig ned og tager Violinen op, der ved Springet mod Væggen var faldet ned paa Jorden. Ud af Døren, gennem hvilken den blodtørstige Tiger før lidt siden havde sneget sig ind, gaar jeg nu med Violinen under Armen ud paa Verandaen. Tjenestefolk og Indfødte kommer styrtende op mod Huset, alarmeret af Tigerbrøl og Pistolskud. Begfakler blusser op i Natten og kaster deres brandrøde Skær over Tigreren, der svømmer i sit Blod. Forbavset betragter de Indfødte mig, og med en stille Gysen peger de hen paa den døde Tiger og hvisker: »Dødens Konge!«

Men jeg søger Stilhed og Ro. Og stadig med Violinen i Haanden søger jeg ned til Havbreden og ser udover Havfladen. I det Fjerne bevæger der sig Fakkellys hen over Vandet. Det er de kristne Indfødte, der fra Naboerne kommer roende herover i deres Baade til Midnatsmesse. Halvt oppe over Kimingen staar Fuldmaanen som en straalende Lysport ind til den hellige Stad! En vidunderlig, straalende Sølvvej bygger den hen over Havet, over Bølgerne og hid til Bredden. Nu krydser derude paa Prajehold en Baad over Sølvvejen. En Malaj ror i afmaalt Takt til sin Hustrus Sang. Hun synger for sit Barn paa Skødet den Sang, som min Mor lærte mig i min Barndom, og som jeg senere oversatte for mine kristne Malajer: »Malam raya, malam sentosa ... »Stille

Nat, hellige Nat«. Saa hæver jeg Violinen og ledsager med mit Spil Moderens Sang for Barnet derude paa Havet: »Stille Nat, hellige Nat! Da Guds Søn kom saa brat ...«

L. M. Berg.

Hil dig, Maria!

Moder til Jesu

hemmelighedsfulde Legeme

Maria har af Jesus selv modtaget en særlig Moderskabets Naade med Hensyn til hans hemmelighedsfulde Legeme. Det er den endelige Grund til den overnaturlige Frugtbarhed, der ligger i Andagten til den hellige Jomfru. — Som allerede sagt: efter at Kristus havde modtaget den menneskelige Natur af Maria, gjorde han sin Moder delagtig i alle sine Hemmeligheder lige fra Frembærelsen i Templet og til Ofringen paa Kalvariebjerget. Men hvad er nu da Formaalet for alle Kristi Hemmeligheder? At gøre ham til Forbilledet for vort overnaturlige Liv, vor Helliggørelses Løsesum og Kilden til al vor Hellighed; at skabe ham et evigt og herligt Samfund af Brødre, som er hans Lige. Derfor er Maria som en ny Eva knyttet til den nye Adam; men hun er i langt højere Grad end Eva »de levendes Moder«, hun er deres Moder, der lever af hendes Søns Naade.

... Denne Tilknytning er ikke blot noget ydre. Som Gud, som det Almægtige Ord, skabte Kristus i sin Moders Sjæl de Følelser, hun skulde have overfor dem, som han ved at fødes af rønde og ved at gennemleve sine Hemmeligheder vilde gøre til sine Brødre; oplyst ved Naadens Fylde i hendes Indre besvarede den hellige Jomfru den nye Jesu Kaldelse med et *Fiat*, hvori hun lagde hele sin Sjæl ned gudhengivent Sind og i Aandens Forening med sin guddommelige Søn. Da hun gav sit Samtykke til Guds Henstilling

ved Menneskeblivelsen, indvilgede hun i paa enestaende Vis at indgaa i Forløsningsplanen; hun indvilgede ikke blot i at blive Jesu Moder, men i at tage Del i hele hans Sendelse som Forløser. Til hver eneste af Jesu Hemmeligheder maatte hun forny sit *Fiat* med fuld Kærlighed indtil det Øjeblik, da hun efter paa Kalvariebjerget at have ofret for Verdens Frelse denne

Jesus, denne Søn, dette Legeme, som hun havde dannet, dette Blod, som var hendes, kunde sige: »Alt er fuldbragt.« I den velsignede Stund gik Maria i den Grad op i Jesu Hensigter, at hun kaldes Medforløserke. Ligesom Jesus fuldbyrdede hun i det Øjeblik ved en Kærlighedsakt at føde os til Naadelivet.

Dom Columba Marmion O. S. B.

Breve fra Læserne

Den hellige Frans og Dyrene

Mon dette Blads Læsere kender noget til den Betydning, som den hellige Frans af Assisi har ogsaa uden for den katolske Verden? Han er forlængst blevet Symbolet paa de omfattende Bestræbelser — spændende over alle Lande — som under eet kaldes Dyrebeskyttelsen, og at man her har fundet det rette Udtryk for den store Idé, som lige siden den første Tanke om en Forening til Dyrenes Beskyttelse opstod, har forplantet sig fra Folk til Folk og nu betragtes som en selvfølgelig Side af ethvert Kærlighedsarbejde — vil ingen bestride. Lad det følgende være — foruden Vidnesbyrd om Frans' mægtige Personlighed — ogsaa en Nytaarshilsen fra en ikke-katolsk Kristen til danske Katoliker.

St. Frans er maaske den katolske Kirkes fineste Skikkelse. Hans Liv var som Helhed en mønsterværdig Manifestation af Verdenskirkens Tanke: ved sit mystiske Samliv med Jesus Kristus at prædike Kærlighed og blive dygtig til Kærlighedens Gerning. Han vidste, hvor langt det er os muligt at naa i Lydighed og Forsagelse — to Ting, som vor Tid ikke synes at have

Brug for, men som den har erstattet med Selvraadighed og Nydelse — og han gjorde det saa blændende, at han stadig er en lige lysende Skikkelse, for hvis Finhed og Gudsgrebethed vi tvinges til at standse.

Hvor var det muligt at leve i et saa inderligt Samfund med den korsfæstede, lidende, i Døden bøjede, men opstandne Frelser? maa man spørge, naar Tankerne dvæler ved denne kristne Helt, som er et levende Vidne om, hvad Kristendom kræver, men ogsaa om, hvad den giver. Mon ikke Løsningen paa hans Livs Gaade — og hvem vil nægte, at der var noget gaadefuldt ved ham — ligger i den Inderlighed (ikke Sentimentalitet!), hvormed han tilegnede sig Frelserens selvopofrende Kærlighed, saa at den blev hans daglige Liv? Mon nogen har oplevet hin Kærlighed, der, skønt den satte Livet til, dog bevarede det ogsaa for os — stærkere, rigere, dybere? Hvor let at forstaa, naar vi ser paa den hellige Frans, at Kristi Kærlighed skaber Fællesskabsfølelse ikke blot mellem Mennesker indbyrdes, men saaledes at ogsaa Dyrene, ja den hele Natur, ikke kan

C. J. Gerlach

Vinhandel

Edsvoren Messevins Leverandør
Blegdamsvej 118 . Tlf. Øbro 86 06

VASKERIANLÆG

KØKKENANLÆG

STERILISATION

STAALKEDLER

A/S »VØLUND«

Den ideelle Festmiddag
for enhver Smag,
i alle Prislæg

Gratis smukt Service medfølger.
Ring! vi kan da tale om det.

MAJESTIC
Diner Transportable C. 7116

VIGGO LARSEN

mangeaargig Køkkenchef i d'Angleterre
Leverandør til de katolske Institutioner

blive udenfor! Hvor simpelt i Grunden, at den skjulte Længsel hos den os underordnede Skabning, ja i den ganske Natur, er i Pagt med vor — efter Frigørelse, efter Forløsning! Og dette er ikke Pan-theisme. Den kender vel nok Længslen efter det salige, hvilende Liv i Gud ligesom Kvietismen — men uden om Betingelser for at opnaa det: Kristi Kærlighed, Guds Søns frivillige Lidelse og Død for at nyskabe os; for at give os, hvad der ligger langt ud over Pan-theisme — som saa mangen anden Selvtægtens Religion. Som Guds Gave kendte Frans Kristi Kærlighed — den altomfattende, almægtige — og under Løset: Tro virksom i Kærlighed, men hin opøvet i Lydighed blev han til den mærkelige Skikkelse, som netop vil vise os, hvad Gud og vi ved Hans Kraft formaar. For Frans var Askesen ikke den plagsomme Lidelse — havde den været det, var hans Liv jo kun Selvpinerens. Den faldt ham tværtimod naturlig — den var hos ham Vidnesbyrdet om Kristendommens nyskabende Magt (med Begyndelsen i den hellige Daab!); — saadan er han vel en skarp Kontrast til vor ekstravagante Tid og det saa meget mere som hans Selvforsagelse og Selvforglemmelse søger sit menneskelige Sidestykke — men ogsaa en Ansporing for dem, der kæmper i Kristi Navn for at bringe det glædelige Budskab ud til Mennesker, for hvem Kærligheden, Al-godheden forflygtiger sig til et sentimentalt Begreb.

Den hellige Frans elskede Mennesker, Dyr og Planter; han elskede Sol, Maane og Stjerner — elskede dem med en barnlig og umiddelbar Kærlighed, dog selvfølgelig ikke uden at vide: hvorfor! Hans Livs Understrøm var en stille og ægte Glæde over Guds aabenbarede Kærlighed; han forkyndte godt Budskab for den sukkende Dyreverden; han digtede sin Solsangen og følte sig eet med Alskabningen — ikke fordi han var middelalderlig Mystiker, men fordi han med sjældent Blik overskuede Grunden til den største verdenshistoriske Kendsgerning: at Gud blev Menneske.

Saa vil han da fortælle os, hvor selvfølgelig det er for Kristne, katolske og ikke-katolske, at være kærlig og god i en helt anden Forstand end verdslig Barmhjertighed, og vi maa spørge: Hvad vilde Frans sige til Vivisektion, Tyrefægtning, Hanekampe, Lystjagt, Lystfiskeri og til de mange andre Former for oprørende Dyrplageri? Og hvad mon han vilde sige til Slagtning?

Hvem kan tvivle om hans Svar og hvem betænke sig paa sit eget?

Sigfred C. Møller.

Vi oplæser gerne dette Vidnesbyrd om en ung protestantisk

Teologs Interesse for den hellige Frans. Del vil ikke undre nogen, at Synspunkterne er en Del forskellige fra vore egne. Vi gør saaledes opmærksom paa, at Askesen hos Frans ikke var naturlig (som f. Eks. Sportsmandens), men overnaturlig — og at sund, katolsk Askese altid fører til Harmoni, naar den svarer til et Kald. Om Frans' Stilling til Vivisektion, Slagtning m. m. skal vi af histo-

risk, videnskabelig Redelighed undlade at udtale os, men blot antyde, at Frans' Følelse af Alskabningens Broderskab sandsynligvis har været forbundet med almindelige katolske Begreber om den lavere Skabnings tjenende Forhold til den højere, og at han iøvrigt meget vel har kunnet dele sin Samtids almindelige Opfattelse af, hvad der er os Mennesker tilladt overfor Dyrene. Red.

Koncert i Roskilde

Sønd. 3. ds. holdtes i St. Laurentii Kirke den aarlige Velgørenhedskoncert. Vi gengiver i Uddrag »Roskilde Dagblad«s Referat:

Koncerten »bød paa mange gode musikalske Oplevelser, baade gennem Organist Kerckhoffs, Sangerinden Sylvia Schierbecks og Sangkoret Vokalions Præstationer.

Kerckhoffs spillede paa sin egen og interessante Maade til Indledning Præludium og Fuga af Bach og to lignende Satser af Buxtehude, overordentlig fine Præstationer.

„Katolsk Ugeblad“s Roman:

Paa Rejse Jordan rundt

af Franz Weiser S. J. Paa Dansk ved E. P.

»Hvor mange Huse rummer denne lille By?«

»Tohundredeogtyve, naar vi regner mit med.«

Mr. Scanlon standsede og spurgte sin Ven: »Naar du nu skal være ganske ærlig, Walther, hvordan har du saa baaret dig ad med at naa saa vidt?«

»Bob, du ved, hvilke Idealer det var, der fik mig til at tilbagevise Mr. Davis' Tilbud. Efter disse Idealer har jeg søgt at indrette mit Liv. Og at Gud har velsignet mit Arbejde, er denne Virksomhed et tydeligt Bevis for.«

Og jeg anser det for min Pligt at dele Virksomhedens Overskud med mine Arbejdere. Derfor er de ogsaa glade for at være i min Tjeneste; de lever et lykkeligt og roligt Familieliv og er i Stand til at give deres Børn en god Opdragelse. Selv har jeg ikke Overflod af Penge, men nok til mig og min Familie.«

»Onkel Klinger ...!«

Fra en af de nærliggende Villaer kom en lille Pige løbende med Dukken paa Armen. Da hun fik Øje paa den fremmede Herre, blev hun forlegen staaende og stak en Finger i Munden. — Dr. Klinger bøjede sig ned og lagde sin Haand paa Barnets Hoved. »Ja, Berta, hvad vilde du fortælle mig?«

Derefter sang Operasangerinde Sylvia Schierbeck Melodier, komponeret af Kerckhoffs og af Komponisten Poul Schierbeck. Gengivelsen af de enkle, kønne Melodier var god.

Endnu engang viste »Vokalion«, at det er et af vore betydeligste Sangkor. Smukkeste sang Koret »Kirkeklokke —«, men ogsaa Udførelsen af de øvrige Melodier blev en Nydelse. Af en ganske særlig Virkning var Fortolkningen af »Kongernes Konge«, der bragte alle Tilhørerne til at rejse sig.

Sluttelig sang alle »Dejlig er Jordan«.

Nu saa den lille op paa ham med straalende Øjne og sagde hemmelighedsfuld: »Onkel Klinger, — i Aften kommer Jesusbarnet med Gaver!«

Smilende spurgte Dr. Klinger: »Tror du, Jesusbarnet bringer dig mange Gaver?«

Den lille nikkede ivrigt.

»Og har Berta saa været rigtig artig?«

Der spillede et forlegent Smil om Barnets Mund. Saa saa hun skælnsk op paa Onkel Klinger, gjorde derefter pludselig omkring og løb hjemefter.

»Det er en af mine Chaufførers yngste Datter,« sagde Dr. Klinger. »Manden har været ansat hos os i en halv Snes Aar, og siden han fik sit eget Hus, har han levet et udmærket Familieliv. Tidligere var han frygtelig fordrunken.«

De to Venner havde imidlertid naaet en stor Villa, hvis efeukransede Vinduer skinnede i Vintersolens Straaler. Dr. Klinger førte sin Gæst gennem Forstuen og op paa første Sal, hvor han aabnede Døren ind til en hyggelig Stue. —

»Mor, her bringer jeg dig en kær Gæst!« En Kvinde rejste sig fra sin Plads ved Vinduet og lagde sit Sytøj tilside. Hun nærmede sig Gæsten med et spørgende Blik.

»Se, Mor, det er en gammel Ven, som ganske pludselig har overrasket mig. Kan du tænke dig, hvem det er?»

Et Øjeblik smilede hun forlegen; men pludselig gik der et Lys op for hende, hun saa hen paa Gæsten og derefter hen paa sin Mand. — »Bob Scanlon ...?»

»Ja!»

Med stor Glæde trykkede hun hans Haand, og et Øjeblik efter var de midt i en munter Samtale. Bob Scanlon glædede sig over, at hans Ven havde faaet en saa prægtig Kone.

Imidlertid var Dr. Klinger gaaet ud for at hente Børnene, og lidt efter kom han ind med dem. De stirrede nysgerrige og generede paa Gæsten. Far havde sagt, at de kendte ham. Men det gjorde de virkelig ikke! Forgæves brød de deres Hjerner for at finde ud af, hvor de kendte ham fra ...

»Det er min ældste Søn, Otto, han er femten Aar,« sagde Dr. Klinger. »Hilda her er tretten Aar, Alfred er ti Aar, og Richard, som er den yngste, er syv Aar — — Se engang Børn: Dette er min gamle Ven, som jeg saa ofte har fortalt jer om: Bob Scanlon!»

Fire Par Øjne stirrede maalløse paa Mr. Scanlon, og meget benovede rakte Børnene ham Haanden.

»Du, Walther,« sagde Mr. Scanlon, »det vilde glæde mig meget, om Børnene sagde »Onkel Bob« til mig!»

»Godt, saa skal du fra nu af hedde Onkel Bob!»

Dette Trylleord løste Tungebaandene. Nu var Isen brudt, og Børnene begyndte at pludre og le. Der var ikke gaaet mange Øjeblikke, før de havde faaet anbragt Onkel Bob paa Divanen, og nu maatte han fortælle dem om Faderens Rejse rundt om Jorden ...

Klokken fem skulde Mr. Scanlon være tilbage i Byen, men senere paa Aftenen vilde han komme tilbage og fejre Julen med dem.

*

Dr. Klinger sad eftertænksom ved sit Skrivebord. Bobs Besøg havde kaldt mange gamle Minder frem. — Nu begyndte Kirkeklokkerne at ringe Julen ind. Inde i Barneværelset ventede de smaa i Spænding paa, at Jesusbarnet skul-

de bringe dem mange dejlige Julegaver ... Otto hjalp Moderen med at pynte Juletræet, og i et Værelse ved Siden af sad Hilda og øvede sig paa den Messe, som skulde synges i Midnatsmessen.

Dr. Klinger tænkte paa sin Kone og sine Børn, og en dyb Glæde fyldte hans Hjerte. Gud havde sandelig belønnet ham rigeligt for det Offer, han engang havde bragt. Ikke med Dollarssedler, men med det, der var bedre.

Hvorledes skulde han dog gengælde Gud alt dette?

En sagte Banken vækkede ham af disse Drømmerier.

»Kom!»

Det var Otto. Med Glæde og Stolthed betragtede Dr. Klinger sin Søn, saaledes som han stod der og saa hen mod Faderen.

»Hvad er der, Otto?»

»Forstyrret jeg, Far?»

»Nej, kom blot nærmere. Hvad har du paa Hjerte, min Dreng?»

»Far, jeg har en stor Børn til dig ...»

»Naa, — men lad mig da høre, hvad det er, du ønsker ...»

Drengen rødmede. — Faderen forstod ham ikke rigtig. — Men nu vilde han have det sagt! — Forlegen stirrede han ned i Gulvet ...

Dr. Klinger studsede. Hvad gik der dog af Drengen idag?

»Far, i de sidste tre Aar har jeg læst alle de Artikler om de kinesiske Missioner, som du har offentliggjort i vore Blade.»

»Ja — og?»

»Far, jeg maa sige det til dig, og jeg vil have det gjort nu i Aften!»

Nu begyndte Faderen at forstaa, og han stirrede spændt paa Sønnen ...

»Far, — jeg vil ogsaa rejse til Kina — som Missionær. — Far, vil du ikke nok give mig Lov?» —

Uhret tikkede sagte ... Fra Sideværelset lød Hildas Stemme: Kyrie e-lei-son.

Dr. Klinger saa hen paa Væggen. Der hang det lille Kors, som Mr. Lo-Pa-Hong havde givet ham. For hans indre Blik stod pludselig en Skikkelse i Præstedragt. Langt borte i det fjerne levede en Præst, som hver eneste Dag bad for ham. Den Præst, som han næst efter Gud kunde takke for sin Lykke ... Dr. Schlagenberg! Og denne Præst var træt og ældet af det lange haarde

Arbejde i Kina. Snart maatte han trække sig tilbage ... Saa vilde Gud kalde et andet Menneske til Arbejde i sin Vingaard. Gud vilde lade en eller anden ung Mand faa den Tanke, at forlade sit Hjem og sine Forældre ...

Se, nu har du Lejlighed til at gøre Gengæld mod Gud!

Dr. Klinger trak Vejret tungt og besværligt. Saa tog han med skælvende Hænder Korset ned fra Væggen: »Otto, naar Gud kalder dig, saa har din Fader intet at sige. Tag dette Kors som min Julegave. Det er det dyrebarest, jeg har. — Otto, bed for din Far, at han maa faa Kræfter til at bringe dette Offer med Glæde.»

Der kom et Glimt af Glæde i Drengens Øjne!

»Tak, Far!» Han bøjede sig ned og kyssede med barnlig Hengivenhed Faderens Haand. Dr. Klinger trykkede ham ind til sig ...

Fra Sideværelset lød en sagte Akkord, og saa sang en klar, jublende Barnestemme:

Et in terra pax hominibus bonae voluntatis — — —

ENDE !

Liobasøstrenes Adventsfest

Det var en helt uoverskuelig Flok af glade Gæster fra St. Andreas Sogn og andetsteds fra, der samledes til Adventsfest hos St. Liobasøstrene i Ordrup den 8. Dec.

Søster Maria-Birgitta bød velkommen og fortalte om, hvordan man fejrede Advent i Schwarzwald, i en lille Bjerglandsby, engang hun i en stjerneklar Decembemat skulde bringe et lille Plejebarn derop. Længe før Daggrø fyldtes den lille Kirke, hvor Rorate-Messen skulde læses — den, der begynder »Rorate coeli« — »I Himle, nedsender Eders Dug, og Skyerne nedregne den retfærdige«.

Disse samme Linier kom stadig igen, vekslende med Salmesang, ind imellem den følgende Oplæsning af Profetier, fra Forjættelsen efter Syndefaldet og op til Herrens Komme. Under Læsningen tændtes efterhaanden de fire Lys i Ad-

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 3269

ventskransen, og til Slut talte Sognepræsten, Pater Lucas, om Julens Mysterium.

Til allersidst Te og Kager paa et kilometerlangt Festbord. De smaa Beuron-Billeder, vi fik med hjem til Erindring, vil minde os om en Aften, hvor vi soledede os i benediktinsk Gæstfrihed og blev sat i Gang med at holde Advent paa den rigtige Maade.

En af Gæsterne.

Til Adventsfest i A. C.

Paa Aarsdagen for Biskop Suhrs Udnævnelse til dansk Biskop fejrede A. C. Advent ved en Fest, hvortil der var mødt ikke mindre end 100 Mennesker — blandt disse en væsentlig Del af A. C.'s egne Medlemmer.

Aftenens Hovedpunkt var Biskoppens Adventstale, som — udtalte Biskoppen — naturligt maatte være præget af Tidens Alvor. Situationen kræver nu, at vi gør os vort Ansvar bevidst. En Sammenligning med det gamle Testaments Beretning om Babelstaarnet er nærliggende — nu som dengang er Ulykkernes Aarsag Menneskenes alt for store Selvtillid. Vi maa erkende vor Afmagt og søge tilbage til de hellige Kilder. Spaltningen mellem Folkene er en Straf, som vi skal bære i Ydmyghed — alene i Kristi mystiske Legeme er Enheden virkeliggjort. Vort Maal maa være at faa de offentlige Institutioner gennemtrængt af Kristi Aand.

Efter dette fortalte Pastor Hjorth om Solhverv og sammenlignede den hedenske Fest for Lyset med vort kristne »Lys«. Tilsidst fortalte cand. mag. Ida Henriksen om sin Barndoms Julekrybbe, og Sekretær Odgaard læste en Julehistorie, som hans Hustru havde skrevet. I Skæret fra de mere end hundrede levende Lys blev Punchen serveret, og Samtalen fik Lov til at udfolde sig frit.

Emigranternes Julefest

I et stort Atelier ved Professorinde Howitz' Villa paa Frederiksberg blev der i Ugen før Jul holdt en ejendommeligt gribende Julefest for de herboende døbte, jødiske Emigranter, som hjælpes af en samarbejdende protestantisk og katolsk Komité. Først havde en lille protestantisk Kreds samlet nogle Penge sammen til dette Formaal og stillet dem til vor Komités Raadighed. Siden var der fra forskellige Katolikers Side stillet andre, smaa og større Beløb til Raadighed, og overallt mødte Komitéen den største Hjælpsomhed, saaledes at alle Indkøb blev yderst billige, og Pengene derfor strakte saa dejlig langt. I det nydeligt pyntede Atelier samledes saa Emigranterne. Flere katolske Præster var kommet til Stede, ligesom Pastor Bartholdy fra Eliaskirken. Det var en virkelig Fryd at se den Taknemmelighed, hvormed Emigranterne tog mod Traktementet og de smaa Julepakker, men især at iagttage det hjertelige Forhold, der er mellem dem og vor Komités to Hovedkræfter, Frk. Howitz og Hr. Stabehl. Under Festen kom vor Biskop til Stede og holdt en kort Tale om den Kærlighed, som kom til Menneskenes Verden den første Jul, og af hvilken vort Arbejde for alle nødlidende og ulykkelige Mennesker bliver baaret.

Der blev holdt flere Juletaler, Juleevangeliet blev læst op, og tyske og danske Julesalmer afløste hinanden. Paa Baggrund af de Lidelser, som de tilstedeværende Gæster har gennemgaaet, al den menneskelige Haardhed, Uforstand og Ubarmhjertighed, de saa bittert har erfaret, virkede denne lille Fest stærkt paa Sindene som et Vidnesbyrd om, at Julens Gave dog ikke forgæves er blevet rakt denne syndige Verden. Som en af Emigranterne udtalte det: denne Aften vil enhver af os vanskeligt kunne glemme. Det tror vi heller ikke:

kommer der atter lysere Tider for disse Mennesker, vil de sikkert ikke glemme den Kærlighed, de mødte i Trængslernes Dage — og skal de endnu gennemgaa mange nye Lidelser, vil Mindet om denne danske Jul kunne holde Haabet oppe med Bevidstheden om, at dog ikke alt i denne Verden er Kulde.

Aarhus Sogn

Aarhus By

Søndag den 31. December:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse med Præd.

Kl. 10: Højmesse med Præd.

Kl. 17: *Takkegudstjeneste m. Præd. og Te Deum.*

Paa Hospitalet:

Kl. 6: Stille Messe.

Nytaarsdag 1940:

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse med Præd.

Kl. 10: Levitmesse med Præd.

Kl. 17: Festandagt.

Paa Hospitalet:

Kl. 6: Stille Messe.

Fredag den 5. Januar:

Efter 8-Messen sakr. Velsignelse.

Kl. 20: Andagt med Indvielse til Jesu Hjerter.

Paa Hospitalet: Tilbedelse fra Kl. 6 til Kl. 16.

Lørdag den 6. Januar:

(Hellig Tre Kongers Dag)

Kl. 6,30: Stille Messe.

Kl. 8: Højmesse.

Kl. 10: Stille Messe.

Kl. 20: Festandagt.

Paa Hospitalet:

Kl. 6: Stille Messe.

Husk Familieaften med Juletræsfest Søndag den 7. Januar Kl. 20 i Forsamlingssalen.

Aarhus Opland

Søndag den 31. December:

Ulstrup:

Kl. 10: Sangmesse med Præd.

Søndag den 7. Januar:

Pindstrup:

Kl. 10: Sangmesse med Præd.

Odder:

Kl. 10: Sangmesse med Præd.

Ledige Stillinger som Sygeplejeelever

Nogle Stillinger som Sygeplejeelever er ledige ved St. Elisabeths Hospital. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet, dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er to Læger og en Sygeplejerske. Efter endt Uddannelse og bestaaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejersker. Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger af saavel katolsk som protestantisk Trosbenedelse. Alle nærmere Oplysninger kan faas ved Henvendelse inden 1. Februar til Skolens Forstander, Overkirurg Frode Rydgaard. Ansøgningsblanketter faas paa Hospitalet.

AARHUS

Permanent-Salonen

ved ELISABETH NIELSEN

Søndergade 7'. Telefon 6240

Tricotage og Børnekjoler

køber De bedst og billigst i

Magasin »Special«

Fr. Allé 172. Telefon 6614

Leveandør til Vareotteriet

Andelsselskabet DE FORENEDE MEJERIER

Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)

KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier)

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088